Aelin Galathynius a făcut tot ce a putut să-și salveze poporul, dar cu un cost teribil. Închisă într-un sicriu de fier de Regina Spiridușilor, trebuie să se bazeze pe voința ei de fier pentru a supraviețui lunilor de tortură. Doar faptul că, în cazul în care îi va ceda lui Maeve, îi va condamna pe cei pe care îi iubește o ține puternică.

Cu Aelin capturată, prietenii și aliații s-au împrăștiat în cele patru vânturi. Unele legături se vor întări, în timp ce altele se vor rupe pentru totdeauna. Și cum destinele se vor împleti până la urmă, toți trebuie să lupte pentru ca Erilea să poată fi salvată, în acest final apoteotic al seriei *Tronul de cleștar*.

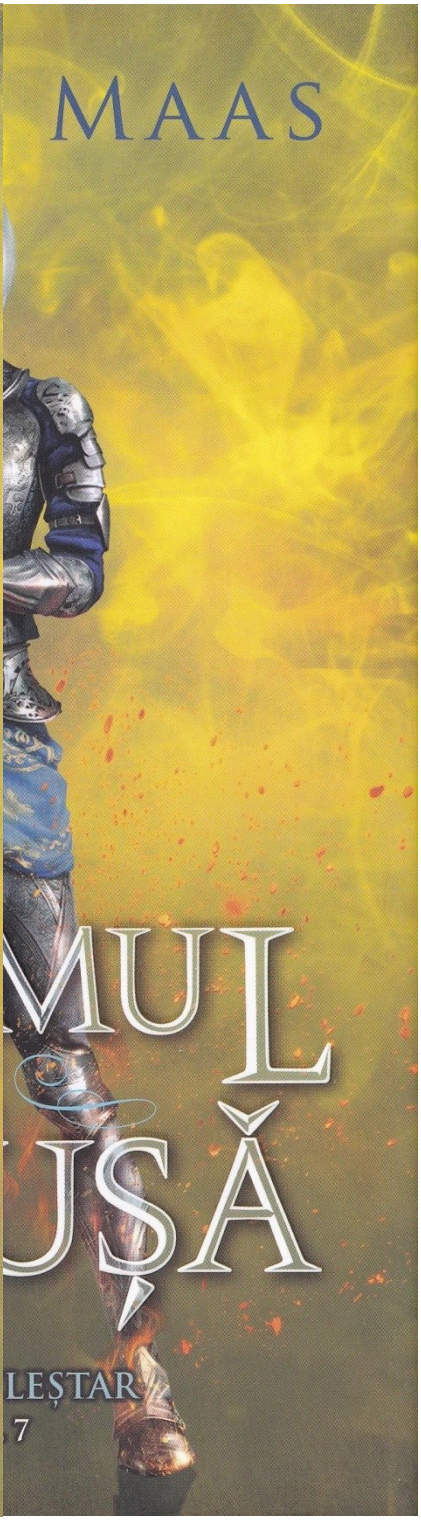

Sarah J. Maas

Tărâmul de cenușă

SERIILE SAREI J. MASS

Seria *Tronul de cleștar*

Tronul de cleștar
Diamantul de la miezul nopții
Moștenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor
Turnul zorilor

Seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*

Regatul spinilor și al trandafirilor
Regatul cețiii și al furiei
Regatul aripilor și al pieirii
Regatul ghețurilor și al înstelării

Sarah J. Maas

Tărâmul de cenușă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAAS, SARAH J
Tărâmul de cenușă/ Sarah J. Maas. — București: RAO Distribuție, 2020
Romanul constituie vol. 7 din seria Tronul de cleștar.
ISBN 978–606–006–473–2
821.111

RAO Distribuție

Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Kingdom of Ash
Copyright text © Sarah J. Maas 2018
Copyright hartă © Kelly de Groot 2016
Toate drepturile rezervate

Tărâmul de cenușă
© RAO Distribuție, 2020
pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiței prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978–606–006–473–2

Cuprins

Prințul....14
Prințesa....15
Partea întâi....18
Armate și aliați....18
Capitolul 1....18
Capitolul 2....37

Capitolul 3.....46
Capitolul 4.....53
Capitolul 5.....69
Capitolul 6.....85
Capitolul 7.....96
Capitolul 8.....107
Capitolul 9.....123
Capitolul 10.....125
Capitolul 11.....139
Capitolul 12.....145
Capitolul 13.....151
Capitolul 14.....157
Capitolul 15.....165
Capitolul 16.....186
Capitolul 17.....193
Capitolul 18.....201
Capitolul 19.....211
Capitolul 20.....216
Capitolul 21.....229
Capitolul 22.....237
Capitolul 23.....241
Capitolul 24.....258
Capitolul 25.....271

Capitolul 26.....279
Capitolul 27.....286
Capitolul 28.....289
Capitolul 29.....294
Capitolul 30.....297
Capitolul 31.....307
Capitolul 32.....318
Capitolul 33.....323
Capitolul 34.....333
Capitolul 35.....342
Capitolul 36.....359
Capitolul 37.....365
Capitolul 38.....377
Capitolul 39.....380
Capitolul 40.....387
Capitolul 41.....393
Capitolul 42.....403
Capitolul 43.....411
Capitolul 44.....421
Capitolul 45.....433
Capitolul 46.....443
Capitolul 47.....451
Capitolul 48.....458

Capitolul 49.....468
Capitolul 50.....477
Capitolul 51.....490
Capitolul 52.....497
Capitolul 53.....502
Capitolul 54.....513
Capitolul 55.....528
Capitolul 56.....534
Capitolul 57.....548
Capitolul 58.....562
Capitolul 59.....571
Capitolul 60.....583
Capitolul 61.....594
Capitolul 62.....604
Capitolul 63.....613
Capitolul 64.....623
Capitolul 65.....633
Capitolul 66.....638
Capitolul 67.....655
Partea a doua.....665
Zei și porți.....665
Capitolul 68.....665
Capitolul 69.....672

Capitolul 70.....679
Capitolul 71.....686
Capitolul 72.....700
Capitolul 73.....709
Capitolul 74.....722
Capitolul 75.....725
Capitolul 76.....732
Capitolul 77.....735
Capitolul 78.....740
Capitolul 79.....745
Capitolul 80.....761
Capitolul 81.....766
Capitolul 82.....781
Capitolul 83.....788
Capitolul 84.....791
Capitolul 85.....797
Capitolul 86.....804
Capitolul 87.....810
Capitolul 88.....824
Capitolul 89.....828
Capitolul 90.....845
Capitolul 91.....848
Capitolul 92.....860

Capitolul 93.....868
Capitolul 94.....874
Capitolul 95.....877
Capitolul 96.....881
Capitolul 97.....884
Capitolul 98.....887
Capitolul 99.....894
Capitolul 100.....898
Capitolul 101.....906
Capitolul 102.....918
Capitolul 103.....925
Capitolul 104.....930
Capitolul 105.....938
Capitolul 106.....943
Capitolul 107.....948
Capitolul 108.....960
Capitolul 109.....969
Capitolul 110.....976
Capitolul 111.....987
Capitolul 112.....995
Capitolul 113.....1007
Capitolul 114.....1016
Capitolul 115.....1030

Capitolul 116.....1034
Capitolul 117.....1038
Capitolul 118.....1051
Capitolul 119.....1069
Capitolul 120.....1081
Capitolul 121.....1089
O lume mai bună.....1097
Mulțumiri.....1100

Pentru părinții mei,
care m-au învățat să cred că
fetele pot să salveze lumea

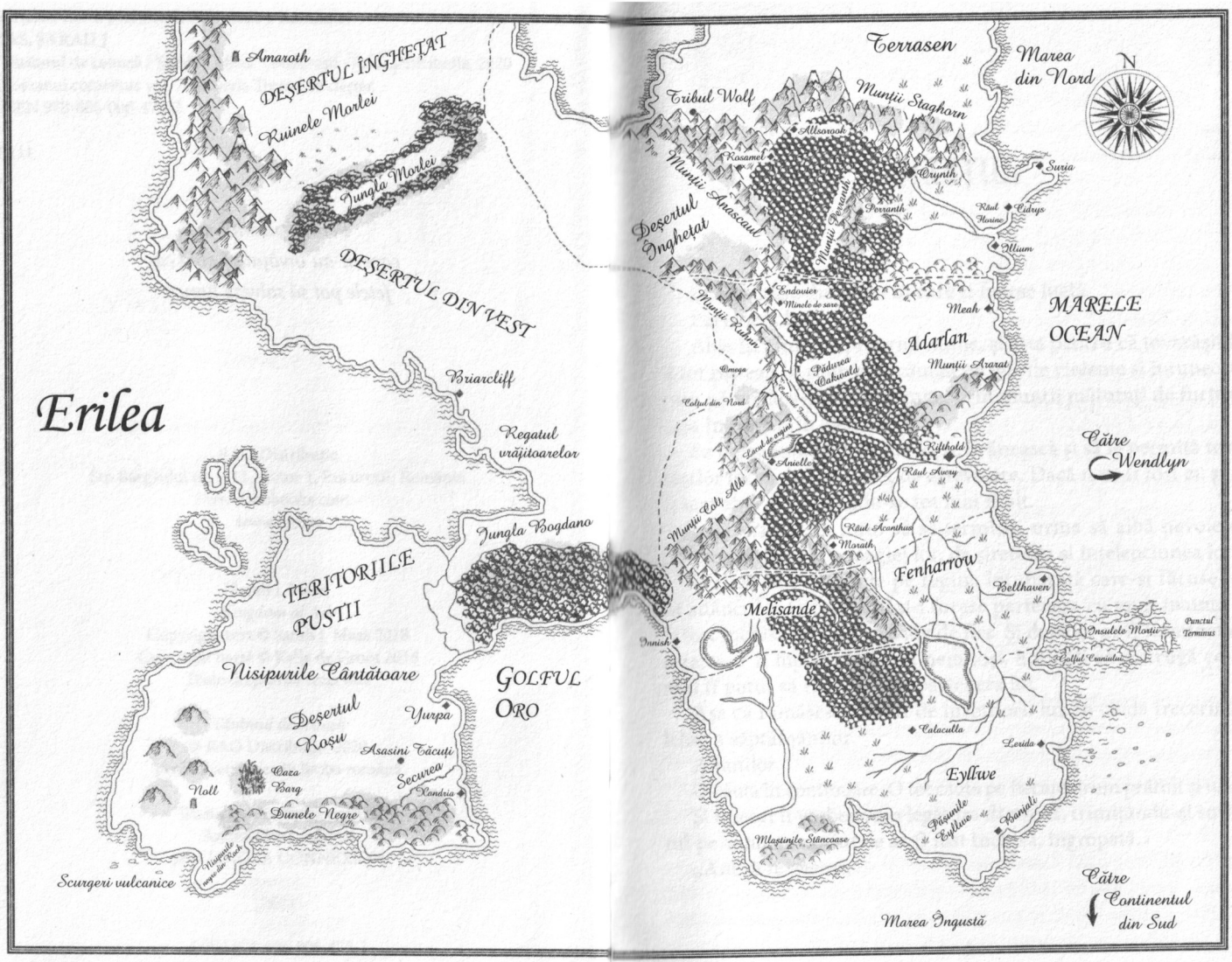
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Jungla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Erilea
Briarcliff
Regatul vrăjitoarelor
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile Cântătoare
Deșertul Roșu
Yurpa
Asasini Tăcuți
Securea
Caza Barg
Noll
Dunele Negre
Landria
Nisipurile roșii din Rost
Scurgeri vulcanice
GOLFUL ORO
Terrasen
Marea din Nord
Munții Stagharn
Tribul Wolf
Allsanook
Rosamel
Munții Anascaul
Deșertul Înghețat
Munții Dorranth
Dorranth
Crynth
Suria
Râul Horine
Cidrys
Ulum
Endovier
Minele de sare
Munții Radnor
Meah
MARELE OCEAN
Adarlan
Munții Ararat
Pădurea Oakwald
Omega
Colțul din Nord
Lacul de argint
Anielle
Kilthold
Către Wendlyn
Râul Avery
Munții Colț Alb
Râul Acanthus
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Innish
Insulele Munții
Punctul Terminus
Golful Cuniudin
Calacutta
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Bisnjali
Mlaștinile Stâncoase
Marea Îngustă
Către Continentul din Sud
N

Prințul

El o căutase din clipa în care îi fusese luată.

Partenera lui.

Abia își amintea propriul nume, și asta pentru că tovarășii lui îl tot rosteau în timp ce o căutau pe mările violente și întunecate, prin pădurile vechi și adormite, prin munții măturați de furtuni, deja îngropați în zăpadă.

Se oprea îndeajuns încât să se hrănească și să le permită tovarășilor lui să doarmă preț de câteva ore. Dacă n-ar fi fost ei, și-ar fi luat zborul, înălțându-se tot mai mult.

Însă înainte ca totul să se termine, urma să aibă nevoie de puterea săbiilor și a magiei lor, de șiretenia și înțelepciunea lor.

Înainte să o înfrunte pe regina întunecată care-și făcuse loc în adâncul sufletului său și-i furase partenera cu mult înainte să fi fost închisă într-un coșciug de fier. Și după ce ar fi terminat cu asta, s-ar fi luptat și cu zeii nemiloși, hotărâți să distrugă ce-ar mai fi putut să rămână din partenera lui.

Așa că rămăsese alături de însoțitorii lui, în ciuda trecerii zilelor, a săptămânilor.

A lunilor.

O căuta în continuare. O tot căuta pe fiecare drum prăfuit și uitat.

Și uneori îi vorbea prin legătura dintre ei, trimițându-și sufletul pe vânt spre oriunde ar fi fost închisă, îngropată.

„Am să te găsesc”.

Prințesa

Fierul o sufoca. Îi stinsese focul din vene, ca și cum i-ar fi domolit flăcările.

Chiar și în cutia de fier, în ciuda măștii și a lanțurilor care o împodobeau ca niște fâșii de mătase, auzea apa. Vuietul nesfârșit al apei ce trecea peste pietre umplea clipele de tăcere dintre strigătele ei.

Pe o insuliță din mijlocul unui râu învăluit de ceață, pe o lespede netedă de piatră printre râuri și cascade – acolo o lăsaseră, acolo o țineau. Într-un templu de piatră construit pentru cine știe ce zeu uitat.

Așa cum, probabil, și ea avea să fie uitată. Era mai bine decât să fie ținută minte pentru eșecul ei total. Dacă ar mai fi rămas cineva care să-și aducă aminte de ea. Dacă ar mai fi supraviețuit careva.

Nu avea de gând să permită un asemenea eșec.

Nu intenționa să le spună ce își doreau să afle, indiferent cât de des i se înecau țipetele în vuietul râului, indiferent cât de des răsuna peste curenții rapizi pocnetul oaselor ei.

Încercase să numere zilele, dar nu știa câtă vreme o ținuseră ei în cutia de fier, cât timp o forțaseră să doarmă, amețită de dulcele fum cu care o sufocaseră cât călătoriseră până aici, spre templul durerii care era această insulă.

Nu știa cât trecea între țipetele ei și momentele în care era trează, între clipa în care durerea înceta și apoi reîncepea.

Zilele, lunile și anii se scurgeau parcă la fel, în timp ce adeseori sângele-i șiroia pe podeaua de piatră și în apa râului.

O prințesă care trebuia să trăiască mii de ani. Mai

mult.

Ceea ce fusese cândva darul ei era, acum, un blestem.

Încă un blestem de suportat, la fel de greu precum cel aruncat asupra ei cu mult înainte de a se naște: acela de a-și sacrifica propria ființă ca să îndrepte o veche greșeală, ca să plătească datoria altcuiva față de zeii care le găsiseră lumea, rămăseseră prinși în aceasta, iar apoi o luaseră în stăpânire.

Nu simțea mâna caldă a zeiței care o binecuvântase și o condamnase cu o putere atât de mare. Se întreba dacă acelei zeițe a luminii și focului îi păsa măcar că ea zăcea acum prinsă în cutia de fier – sau dacă nemuritoarea își îndreptase atenția spre altcineva, spre regele care ar fi putut să se ofere în locul ei și să renunțe la viața sa, cruțând lumea lor.

Zeilor nu le păsa cine plătea datoria, așadar știa că nu aveau să vină după ea și să o salveze. Așa că nu se deranja să se roage la ei.

Dar încă își spunea povestea, încă își imagina câteodată că râul i-o cânta, că și întunericul ce sălășluia în coșciugul închis i-o cânta.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul…”

Se cufunda tot mai mult în acel întuneric, în marea de flăcări; atât de mult încât atunci când biciul pocnea, când osul se rupea, nu simțea câteodată.

Dar, de multe ori, simțea – în orele interminabile în care își fixa cu privirea tovarășul.

Nu era vânătorul reginei, care putea să cauzeze durere așa cum făcea un muzician un instrument să cânte, ci lupul alb și mare, înlănțuit de legături invizibile și forțat să privească totul.

Erau unele zile când nu suporta să se uite la lup,

când aproape ceda nervos, iar povestea era singura care o împiedica să se piardă cu firea.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul…”

Cuvinte pe care le rostise unui prinț. Cândva… cu mult timp în urmă.

Unui prinț al gheții și vântului. Unui prinț care fusese al ei și căruia ea îi aparținuse. Cu mult timp înainte ca legătura dintre sufletele lor să le devină cunoscută.

Sarcina de a proteja regatul cândva măreț îi revenea acum lui.

Prințul al cărui parfum mirosea a pin și zăpadă, parfumul regatului pe care ea îl iubise cu inima ei de foc sălbatic.

Prințesa se gândea la el chiar și când regina întunecată îi spunea vânătorului ce să facă. Se agăța de amintirea lui ca și când ar fi fost o piatră în râul învolburat.

Regina întunecată cu zâmbet de păianjen încerca să folosească asta împotriva ei. În pânzele de obsidian pe care le țesea, iluziile și visele pe care le torcea în apogeul fiecărui punct-limită, regina căuta să răsucească amintirea lui ca pe o cheie în mintea ei.

Minciunile, adevărurile și amintirile deveneau neclare, ca somnul și întunericul din coșciugul de fier. Zilele petrecute-n robie pe altarul din piatră din mijlocul camerei, atârnând de un cârlig de tavan sau întinsă între lanțuri ancorate de zidul de piatră… toate începeau să se șteargă, ca tușul care dispărea în apă.

Așadar, își spunea povestea. Întunericul și flăcările din adâncul ei șopteau la rândul lor, iar ea le răspundea cântând. Închisă în sicriul ascuns pe insula din mijlocul unui râu, prințesa spunea povestea de

nenumărate ori și îi permitea să dezlănțuie o durere eternă în trupul ei.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul…”

Partea întâi
Armate și aliați

Capitolul 1

Zăpezile veniseră devreme.

Chiar și pentru Terrasen, primele ninsori de toamnă sosiseră mult prea devreme.

Aedion Ashryver nu era pe deplin convins că vremea aceasta era o binecuvântare, dar dacă ar fi ținut legiunile Morathului departe de ușa lor încă puțin timp, ar fi îngenuncheat ca să mulțumească zeilor, deși aceiași zei amenințau tot ce iubea el – asta dacă ființele din altă lume puteau fi considerate zeități.

Oricum Aedion considera că avea lucruri mai importante la care să se gândească.

În cele două săptămâni de când se reunise cu legiunea Bane, ei nu văzuseră nici urmă de armatele lui Erawan – nici terestre, nici aeriene. Zăpada groasă începuse să se așeze la trei zile de la întoarcerea lui, îngreunând procesul lent al transportării trupelor de soldați din flota lor spre tabăra vastă a legiunii Bane, situată în câmpia Theralis.

Corăbiile navigaseră pe Florine, chiar până-n pragul Orynthului, stindardele de toate culorile fluturând în vântul rece din munții Staghorn: cobaltul și auriul din Wendlyn, negrul și stacojiul lui Ansel din Briarcliff, argintiul strălucitor al nobililor Whitethorn și al nenumăraților veri ai acestora. Asasinii Tăcuți,

împrăștiați prin flotă, nu aveau niciun steag, deși nu le trebuia unul ca să fie identificați, cu hainele lor deschise la culoare și armele minunate.

Corăbiile aveau să se alăture din nou ariergardei lăsate la gura de vărsare a râului Florine și să patruleze coasta de la Illium până la Suria, dar soldații – majoritatea din armata prințului coroanei, Galan Ashryver – urmau să se ducă pe front.

Pe frontul care era acum îngropat sub zăpada de câțiva centimetri și care se tot așeza.

Ascuns deasupra unei trecători din munții Staghorn, dincolo de ținutul Allsbrook, Aedion se încruntă privind cerul plin de nori.

Blănurile lui gălbui îl ajutau să se piardă în peisajul colorat în gri și alb al aflorimentului stâncos, o glugă ascunzându-i părul blond și ținându-i de cald. Mulțumită climei temperate din Wendlyn, mulți dintre soldații lui Galan nu mai văzuseră zăpadă. Nici nobilii din Whitethorn și armata lor mai mică nu se descurcau mai bine. Așadar, Aedion îl însărcinase pe Kyllian, comandantul său cel mai de încredere, să se asigure că avea să le fie cât de cât cald.

Departe de casă, ei luptau pentru o regină pe care nu o cunoșteau și în care probabil nu aveau încredere. Gerul le-ar fi doborât moralul și ar fi semănat discordie mai repede decât vântul care șuiera furtunos printre aceste piscuri.

Vizibilă doar pentru că știa unde să se uite, o mișcare ușoară din partea cealaltă a trecătorii îi atrase atenția lui Aedion.

Lysandra se camuflase mai bine decât el, dar o avantaja faptul că purta o haină croită special pentru a fi îmbrăcată în acești munți.

Nu că i-ar fi spus el asta – nici măcar nu-i aruncase

o privire când plecaseră în misiunea de recunoaștere.

După toate aparențele, *Aelin* avea treburi secrete în Eldrys, iar lui Galan și noilor ei aliați le lăsase un bilet prin care le explica lipsa ei, fapt ce îi permitea Lysandrei să îi însoțească în misiunea asta.

În cele aproape două luni de când tot apelau la acest truc, nimeni nu observase că Regina Focului nu-și arătase deloc puterea sau că ea și femeia metamorfică nu apăreau niciodată în același loc. Și nimeni – nici măcar Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu, Galan Ashryver sau soldații trimiși de Ansel din Briarcliff cu flota înaintea armatei ei mari – nu observase micile gesturi care nu o caracterizau deloc pe Aelin, cum nu sesizase nici semnul de pe încheietura mâinii reginei pe care Lysandra nu îl putea schimba, indiferent ce înfățișare ar fi luat.

Se descurca de minune ascunzând semnul cu mănuși sau mâneci lungi și dacă vreodată se zărea o urmă de piele cu cicatrici, putea să dea vina pe cătușele purtate cândva.

Cicatricile erau false, create chiar acolo unde le avea Aelin. În plus, împrumutase de la ea râsetul și zâmbetul viclean, umbletul și calmul.

Aedion abia suporta să o privească, să discute cu ea. O făcea doar pentru că și el trebuia să păstreze aparențele, să pretindă că era vărul ei credincios, comandantul ei neînfricat care avea să o conducă, alături de Terrasen, spre victorie – oricât de puțin probabil ar fi fost.

Așadar, își juca rolul, unul din multele pe care le jucase la viața lui.

Totuși, în clipa în care Lysandra își schimba părul auriu cu buclele negre și ochii neamului Ashryver cu cei de smarald, el nu îi mai recunoștea existența. În

unele zile, nodul Terrasenului tatuat pe pieptul său, împodobit cu numele reginei sale și al curții nou create, i se părea un însemn. Mai ales numele ei.

O luase în misiunea asta doar ca să simplifice situația, să o facă mai sigură. Risca și alte vieți în afară de a lui și, chiar dacă ar fi putut ceda misiunea de cercetare unei unități din legiunea Bane, avea nevoie de acțiune.

Durase mai mult de o lună să navigheze din Eyllwe cu noii lor aliați, ferindu-se de flota Morathului din jurul Riftholdului, iar apoi să înainteze spre partea continentală în ultimele două săptămâni.

Nu prea văzuseră lupte, ci doar câteva bande de soldați adarlanieni rătăcite, fără valgi printre ei, de care se ocupaseră repede.

Aedion se îndoia că Erawan aștepta până la primăvară și că liniștea avea vreo legătură cu vremea. El discutase despre asta cu oamenii lui și cu Darrow și ceilalți lorzi în urmă cu câteva zile. Era foarte probabil ca Erawan să aștepte până în mijlocul iernii, când armatei din Terrasen i-ar fi fost extrem de greu să se deplaseze și soldații lui Aedion ar fi fost slăbiți din cauza lunilor petrecute prin zăpadă, înțepeniți de frig. Nici măcar averea regelui, pe care Aelin le-o câștigase prin uneltiri primăvara trecută, nu putea împiedica asta.

Da, mâncarea, păturile și hainele puteau fi cumpărate, dar când rutele de aprovizionare erau îngropate sub zăpadă, la ce mai foloseau? Tot aurul din Erilea nu putea să pună capăt puterilor care se tot sleiau, lent, din cauza lunilor petrecute într-o tabără de iarnă, expuși vremii nemiloase din Terrasen.

Darrow și ceilalți lorzi nu credeau ce spunea Erawan, și anume că avea să atace în mijlocul iernii –

sau pe Ren, când lordul din Allsbrook îl susținuse. Spuneau că Erawan nu era nesăbuit. Cu tot ajutorul legiunii lui aeriene de vrăjitoare, nici măcar soldații valgi nu puteau traversa zăpada când era înaltă de trei metri. Ajunseseră la concluzia că Erawan ar fi așteptat până la primăvară.

Totuși, Aedion nu risca. Și nici prințul Galan, care rămăsese tăcut la acea întâlnire, dar căutase apoi sprijinul lui Aedion. Ei trebuiau să le ofere soldaților hrană și căldură și să facă în așa fel încât să fie instruiți și gata să mărșăluiască imediat.

Această misiune de cercetare, dacă informațiile lui Ren se dovedeau corecte, le-ar fi fost de ajutor.

În apropiere, abia auzindu-se din cauza vântului, coarda unui arc scârțâi. Vârful și tija fuseseră vopsite în alb, iar acum, ațintite cu o precizie mortală spre deschiderea trecătorii, erau greu de văzut.

Aedion surprinse privirea lui Ren Allsbrook din locul în care tânărul lord stătea ascuns printre pietre, cu săgeata gata să zboare. Cu o mantie albă, blănuri gri ca ale lui Aedion și un fular galben peste gură, doar ochii lui negri și urma unei cicatrici îl dădeau de gol.

Lui Aedion i se făcu semn să aștepte. Abia aruncând o privire spre creatura metamorfică din partea cealaltă a trecătorii, transmise la rândul lui același ordin.

Trebuiau să le permită inamicilor să se apropie.

Scârțâitul zăpezii însoțea respirația greoaie.

Exact la timp.

Aedion își potrivi săgeata în arc și se ghemui mai mult pe afloriment.

Erau șase, așa cum afirmase cercetașa lui Ren când intrase-n grabă în cortul de război al lui Aedion în urmă cu cinci zile.

Nu se deranjau să se ascundă printre pietre și zăpadă. Blănurile lor negre, aspre și ciudate, ar fi putut fi la fel de bine un far în zăpada orbitoare din munții Staghorn. Însă mirosul lor, purtat de un vânt rapid, îi spunea destule lui Aedion.

Erau valgi. În micul grup, niciunul nu purta vreun colier sau un inel ascuns pe sub mănușile groase. Până și scursorile infestate de demoni puteau să înghețe – sau gazdele lor umane o făceau.

Inamicii lor se tot apropiau de zona îngustă a trecătorii. Săgeata lui Ren era nemișcată.

„Să lași unul în viață”, îi ordonase Aedion înainte să își ocupe pozițiile.

Avuseseră noroc să presupună că urmau să aleagă trecătoarea asta, o cale aproape uitată de acces către câmpiile Terrasenului. Armatele cuceritoare și negustorii care căutau să își vândă mărfurile în interiorul țării, dincolo de munții Staghorn, ignorau drumul care permitea ca doar doi călăreți să treacă unul lângă celălalt.

Aedion nu știa ce sălășluia acolo, cine îndrăznea să își câștige existența dincolo de orice graniță recunoscută. La fel cum nu știa nici de ce acești soldați se aventuraseră atât de departe în munți.

Dar avea să afle destul de curând.

Compania de demoni trecu pe sub ei, iar Aedion și Ren se mișcară ca să își repoziționeze arcurile.

Alegându-și ținta, săgeata nimeri direct craniul.

Mișcarea din cap a lui Aedion fu singurul semn înainte ca săgeata să-i zboare din arc.

*

Sângele negru încă fumega în zăpadă când lupta

încetă.

Durase doar câteva minute. Doar câteva, după ce săgeata lui Ren și cea a lui Aedion își găsiseră țintele, iar Lysandra sărise de unde se cocoțase ca să sfâșie alți trei și să smulgă mușchii gambelor celui de-al șaselea membru supraviețuitor al companiei.

Demonul gemu când Aedion se îndreptă spre el, zăpada de la picioarele bărbatului fiind acum neagră, iar membrele lui inferioare sfâșiate, ca bucățile unui steag în vânt.

Lysandra stătea aproape de capul său, cu botul pătat de negreală și cu ochii verzi ațintiți asupra chipului palid al bărbatului. Ghearele ascuțite ca niște ace licăreau din vârful labelor imense.

În spatele lor, Ren verifică semnele vitale ale celorlalți și îi decapită înainte ca aerul rece să îi înghețe și să nu îngreuneze despicarea lor.

— Gunoi trădător! îi spuse printre dinți demonul lui Aedion, fața scobită schimonosindu-i-se de ură.

Mirosul pe care îl emana se înălța spre nările lui Aedion, acoperindu-i simțurile ca uleiul.

Aedion își scoase cuțitul de la centură – pumnalul lung și extraordinar dăruit de Rowan Whitethorn – și zâmbi macabru.

— Dacă ești isteț, totul se poate sfârși repede.

Soldatul valg scuipă pe cizmele acoperite de zăpadă ale lui Aedion.

*

De mai bine de cinci sute de ani, castelul Allsbrook era cu spatele la munții Staghorn și cu pădurea Oakwald la poale.

Plimbându-se prin fața focului aprins într-unul

dintre multele șemineuri uriașe, Aedion putea număra semnele fiecărei ierni grele pe pietrele gri și, în plus, simțea și apăsarea trecutului legendar al castelului pe acele pietre – anii de vitejie, când aceste holuri erau pline de cântece, războinici și anii lungi de tristețe care urmaseră.

Ren ocupase un fotoliu cu ciucuri uzat și poziționat într-o parte a focului, sprijinindu-și antebrațele pe coapse în timp ce se uita la flăcări. Cu o seară în urmă, sosiseră la o oră târzie, iar călătoria prin pădurea înzăpezită îl sleise până și pe Aedion prea mult ca să facă marele tur. Și după cele petrecute în după-amiaza asta, se îndoia că ar fi avut energia să o facă acum.

În sala cândva măreață era liniște și prea puțină lumină, în afară de cea a flăcărilor, iar deasupra lor, tapiseriile decolorate și blazoanele de pe stindardul familiei Allsbrook se legănau în curentul care se furișa pe ferestrele înalte ce ocupau un perete al camerei. Ghemuite din cauza frigului mortal de dincolo de zidurile vechi ale fortăreței, o varietate de păsări își aveau cuibul pe căpriori.

Și printre ele, un șoim cu ochi verzi asculta fiecare cuvânt.

— Dacă Erawan caută o cale de intrare în Terrasen, ar fi nesăbuit s-o ia prin munți, spuse Ren în cele din urmă și se încruntă cu ochii la tăvile aruncate care, în urmă cu câteva minute, fuseseră pline cu tocană consistentă de oaie și legume rădăcinoase coapte pe care le devoraseră – în mare parte fără gust, dar fierbinți. Ținutul de aici nu este prea primitor. Și-ar pierde nenumărați soldați doar din cauza vremii.

— Erawan nu face nimic fără motiv, răspunse Aedion. Cea mai ușoară cale spre Terrasen ar fi prin terenurile agricole, pe drumurile nordice. Toți s-ar

aștepta să mărșăluiască pe acolo... sau să își lanseze armata de pe coastă.

— Sau și pe pământ, și pe apă.

Aedion dădu din cap. Erawan își întinsese mult plasa din dorința de a reprima rezistența ce se ridicase pe continentul acesta. Paravanul imperiului Adarlan dispăruse: din Eyllwe până la granița nordică a Adarlanului, de la țărmurile Marelui Ocean până la munții înalți care le împărțeau continentul în două, umbra regelui valg creștea în fiecare zi. Aedion se îndoia că Erawan avea să se oprească înainte să le pună tuturor coliere negre la gât.

Iar dacă Erawan ar fi pus mâna pe celelalte două chei Wyrd, dacă ar fi putut să deschidă poarta Wyrd când dorea și să dezlănțuie hoardele de valgi din propriul ținut, poate chiar să înrobească armate din alte lumi și să le folosească pentru a fi cuceritor... Nu ar fi existat nicio șansă să fie oprit – nici în lumea asta, nici în oricare alta.

Toată speranța de a împiedica această soartă îngrozitoare era în Dorian Havilliard și Manon Cioc-Negru. Aedion nu auzise nimic – nici unde dispăruseră în ultimele luni, nici ce pățiseră – și se gândea că e semn bun. Discreția era esențială supraviețuirii lor.

— Așadar, nu pare o mișcare înțeleaptă ca Erawan să risipească un grup de cercetași ca să găsească o mică trecătoare montană, spuse Aedion și-și scărpină barba scurtă ce-i acoperea obrazul. Cu o zi în urmă, plecaseră înainte de răsărit, iar el alesese să doarmă în loc să se bărbierească. Strategic vorbind, nu are sens. Vrăjitoarele pot să zboare, deci nu-i ajută la mai nimic să trimită cercetași ca să afle capcanele terenului. Dar dacă informațiile sunt pentru armatele terestre... Ar dura câteva luni să-și strecoare armata prin niște mici

trecători ca asta, ca să nu mai spun c-ar risca să se supună intemperiilor.

— Cercetașul lor n-a făcut decât să râdă, zise Ren clătinând din cap, iar părul negru și lung până la umeri se mișcă odată cu el. Ce ne scapă aici? Ce nu vedem?

În lumina focului, cicatricea de pe fața lui ieșea și mai mult în evidență. Era o aducere aminte a ororilor la care fusese supus Ren și a celor cărora familia lui nu supraviețuise.

— S-ar putea să acționeze așa ca să ne tot facă să avem îndoieli, să ne oblige să repoziționăm armata.

Aedion se sprijini cu o mână de polița de deasupra șemineului, căldura pietrei pătrunzând în pielea-i rece.

Ren pregătise într-adevăr legiunea Bane în lunile în care Aedion fusese plecat, lucrând îndeaproape cu Kyllian ca să îi posteze cât mai la sud de Orynth ar fi permis lesa lui Darrow – limită care se dovedise a fi nu departe de poalele dealurilor care flancau extremitatea sudică a câmpiei Theralis.

De atunci, Ren îi cedase controlul lui Aedion, deși întâlnirea lordului din Allsbrook cu *Aelin* fusese rece – la fel de rece precum zăpada care biciuia în afara fortărețeii, ca descrierea să fie exactă.

Lysandra jucase bine rolul, însușindu-și vinovăția și nerăbdarea lui Aelin. Și de atunci evitase cu înțelepciune orice situație în care ei ar fi putut discuta despre trecut. Nu că Ren și-ar fi manifestat dorința de a-și aminti de anii de dinaintea căderii Terrasenului sau de evenimentele de iarna trecută.

Aedion putea doar să spere că nici Erawan nu știa că nu o mai aveau pe Aducătoarea-Focului printre ei. Nici măcar nu voia să se gândească la ce ar fi făcut sau spus armata Terrasenului când și-ar fi dat seama că flacăra lui Aelin nu avea să-i apere în luptă.

— S-ar putea să fie și o manevră adevărată pe care am fost destul de norocoși să o descoperim, spuse gânditor Ren. Așadar, riscăm să mutăm armata în trecători? O parte este deja în munții Staghorn din spatele Orynthului și în câmpiile nordice de dincolo de oraș.

Era o mișcare inteligentă din partea lui Ren, ca să îl convingă pe Darrow să îl lase să posteze o parte din legiunea Bane în spatele Orynthului, în caz că Erawan ar fi navigat spre nord și ar fi atacat de acolo. Îl credea în stare de orice pe ticălos.

— Nu vreau ca legiunea Bane să se împrăștie prea mult, spuse Aedion, studiind focul. Atât de diferită era această flacără… atât de diferită de focul lui Aelin, ca și când cea din fața lui ar fi fost o fantomă în comparație cu ființa vie care era magia reginei lui. Și tot nu avem destui soldați.

În ciuda uneltirilor disperate și curajoase ale lui Aelin, aliații pe care îi câștigase nu erau nici pe departe la fel de puternici precum Morathul, iar tot acel aur pe care îl adunase ea nu îi ajuta să cumpere mai mulți. Rămăseseră puțini pe care măcar să-i atragă să se alăture cauzei lor.

— Aelin nu părea prea îngrijorată când a fugit spre Eldrys, șopti Ren.

Pentru o clipă, Aedion se trezi pe un banc de nisip îmbibat cu sânge.

O cutie de fier. Maeve o biciuise, o închisese într-un sicriu adevărat și plecase cu ea pe mare cine știe încotro, împreună cu un sadic nemuritor.

— Aelin, spuse Aedion, străduindu-se să vorbească tărăgănat, chiar dacă minciuna îl gâtuia, are propriile planuri pe care ni le va spune doar la momentul potrivit.

Ren nu zise nimic. Și chiar dacă regina pe care Ren o credea revenită era o iluzie, Aedion adăugă:

— Tot ce face este pentru Terrasen.

În ziua în care ea îi doborâse pe ilkeni, el îi spusese niște vorbe îngrozitoare. „Unde sunt aliații noștri?” o întrebase atunci. Încă încerca să se ierte pentru asta… pentru toate lucrurile. Ca să îndrepte situația, nu avea decât această singură șansă de a face așa cum îi ceruse ea și a le salva regatul.

Ren se uită la cele două săbii pe care le aruncase pe masa veche din spatele lor.

— Ea tot a plecat.

Se referea la plecarea din urmă cu zece ani, nu la cea spre Eldrys de acum.

— Toți am făcut greșeli în ultimii zece ani.

Zeii știau că Aedion avea multe pentru care să se căiască.

Ren se încordă de parcă alegerile care îl bântuiau l-ar fi mușcat de spate.

— Nu i-am zis niciodată, spuse încet Aedion, astfel încât șoimul care stătea pe căpriori să nu audă. Despre vizuina cu opiu din Rifthold.

Despre faptul că Ren o cunoscuse pe proprietară și că frecventase des stabilimentul înainte de seara în care Aedion și Chaol îl aduseseră acolo aproape inconștient, ca să îl ascundă de oamenii regelui.

— Știi că poți să fii ticălos, nu? i se adresă Ren cu o voce aspră.

— N-aș folosi asta niciodată împotriva ta. Aedion se uită în ochii întunecați și furioși ai tânărului lord și îl lăsă pe Ren să simtă dominația fierbând în propria-i privire. Ceea ce am vrut să spun înainte să-ți pierzi cumpătul, adăugă el când Ren deschise din nou gura, este că Aelin ți-a oferit un loc la curtea asta fără să știe

acea parte a trecutului tău. Lui Ren îi tresări ușor maxilarul. Dar chiar dacă ar fi știut, Ren, tot ți-ar fi făcut oferta.

Ren studie podeaua de piatră de sub cizmele lor.

— Nu există nicio curte.

— Darrow poate să urle cât vrea, dar te contrazic.

Aedion se așeză pe fotoliul din fața lui Ren. Dacă Ren o susținea cu adevărat pe Aelin, acum că Elide Lochan se întorsese, iar Sol și Ravi din Suria o sprijineau probabil la rândul lor, regina lui avea trei voturi în favoarea ei... împotriva celor patru care i se opuneau.

Erau puține șanse ca votul Lysandrei, în calitate de Lady din Caraverre, să fie recunoscut.

Femeia metamorfică nu ceruse să vadă ținutul care urma să-i fie cămin dacă supraviețuiau acestui război. Se transformase pur și simplu într-un șoim în drum spre aici și zburase un timp. Când revenise, nu spusese nimic, deși ochii verzi îi străluciseră.

Nu, Caraverre nu avea să fie recunoscut ca teritoriu înainte ca Aelin să-și ocupe tronul.

Înainte ca Lysandra să fie încoronată regină în locul ei, dacă regina lui nu s-ar fi întors.

Urma să se întoarcă. Trebuia să o facă.

O ușă se deschise în capătul îndepărtat al sălii, urmată de pași ușori și grăbiți. El se ridică doar cu o clipă înainte ca peste pietre să răsune vesel numele lui, „Aedion!”

Evangeline radia, îmbrăcată din cap până în picioare cu haine verzi din lână, mărginite cu blană albă, părul blond-roșcat atârnându-i în două cosițe, ca fetelor de la munte din Terrasen.

Cicatricile i se întinseră mult când zâmbi, iar Aedion își întinse brațele chiar înainte să se arunce

asupra lui.

— Mi-au spus că ai sosit târziu aseară, dar că ai plecat la răsărit, iar eu eram îngrijorată c-am să te scap din nou…

Aedion o sărută pe creștetul capului.

— Mi se pare că ai crescut treizeci de centimetri de când te-am văzut ultima oară.

Ochii galbeni ai lui Evangeline străluciră când se uită între el și Ren.

— Unde este…

Un licăr de lumină și… iat-o!

Lysandra păru să scânteieze când își acoperi trupul gol cu o mantie lăsată pe un scaun din apropiere exact pentru asta. Evangeline se aruncă în brațele femeii metamorfice, aproape suspinând de bucurie. Umerii îi tremurau, iar Lysandra zâmbi sincer și afectuos, mângâind-o pe cap.

— Ești bine?

În fața tuturor, femeia metamorfică părea calmă, liniștită, dar Aedion o cunoștea – îi cunoștea toanele și ticurile care o dădeau de gol. Știa că tremurul slab din cuvintele ei era dovada agitației din spatele înfățișării frumoase.

— O, da! spuse Evangeline, retrăgându-se ca să radieze spre Ren. El și lordul Murtaugh m-au adus aici la scurt timp după aceea. Apropo, Fleetfoot este cu el. Cu Murtaugh, vreau să zic. Îl place mai mult decât mă place pe mine pentru că-i dă pe furiș bunătăți toată ziua. Acum este mai grasă și mai lenește decât o pisică domestică.

Lysandra râse, iar Aedion zâmbi. Fata fusese bine îngrijită.

Ca și când abia și-ar fi dat seama, Lysandra îi șopti cu blândețe lui Ren:

— Mulțumesc.

Obrajii lui Ren căpătară o nuanță roșie când se ridică în picioare.

— M-am gândit că ar fi în mai multă siguranță aici decât în tabăra de război; că i-ar fi mai comod, cel puțin.

— O, este cel mai minunat loc, Lysandra! spuse Evangeline și-i cuprinse Lysandrei mâna cu ambele mâini. Într-o după-amiază, Murtaugh m-a dus chiar la Caraverre – înainte să înceapă ninsoarea. Trebuie să vezi peisajul! Dealurile, râurile și copacii frumoși... toate lângă munți. Mi s-a părut că am văzut un leopard-fantomă ascunzându-se în vârful stâncilor, dar Murtaugh mi-a zis că mintea-mi joacă feste. Dar jur că era unul – chiar mai mare decât al tău! Iar casa! Este cea mai minunată casă pe care am văzut-o vreodată, cu o grădină înconjurată de ziduri în spate, și Murtaugh spune c-o să fie plină de legume și trandafiri la vară.

Pentru o clipă, Aedion nu suportă emoția de pe chipul Lysandrei cât Evangeline trăncăni despre planurile ei mărețe pentru casă. Era suferința năzuinței la o viață care foarte probabil avea să-i fie luată înainte să aibă șansa să o revendice.

Aedion se întoarse spre Ren care o fixa cu privirea pe Lysandra, lucru ce se întâmpla ori de câte ori ea își lua forma umană.

Luptând cu impulsul de a-și înclești maxilarul, Aedion spuse:

— Așadar, recunoști ținutul Caraverre.

Evangeline continuă cu bolboroseala ei veselă, dar Lysandra își îndreptă privirea spre ei.

— Darrow nu este lordul din Allsbrook, fu tot ce spuse Ren. Într-adevăr. Și cine nu și-ar fi dorit un vecin atât de chipeș?

Adică, atunci când nu locuia în Orynth într-o altă formă și supusă unei alte coroane, folosindu-l pe Aedion ca să dea naștere unui fals urmaș nobil. Nu era cu mult mai important decât un armăsar de prăsilă.

Lysandra dădu din nou din cap în semn de mulțumire, iar Ren roși mai mult, ca și când ei nu și-ar fi petrecut toată ziua croindu-și cu greu drum prin zăpadă și ucigând valgi, ca și când n-ar fi mirosit încă a sânge.

Într-adevăr, Evangeline adulmecă mantia în care era înfășurată Lysandra și se încruntă.

— Mirosiți îngrozitor! Toți!

— Fii politicoasă! o mustră Lysandra, dar râse.

Evangeline își puse mâinile-n șolduri așa cum Aedion o văzuse de atât de multe ori pe Aelin făcând, așa că îl duru inima să o privească.

— *Tu* mi-ai cerut să îți spun dacă miroși vreodată urât. Mai ales dacă-ți miroase gura.

Lysandra zâmbi, iar Aedion reuși să-și înăbușe zâmbetul.

— Așadar, am făcut-o.

Evangeline o apucă de mână pe Lysandra, încercând s-o tragă pe femeia metamorfică în hol.

— Putem să împărțim camera mea; am și baie.

Lysandra cedă un pas.

— Este o cameră bună pentru un musafir, îi mormăi Aedion lui Ren, ridicând o sprânceană. Trebuie să fi fost una dintre cele mai bune de acolo, de vreme ce avea propria baie.

Ren își plecă fruntea.

— I-a aparținut lui Rose.

Rose era sora lui mai mare care fusese ucisă împreună cu Rallen, mijlociul familiei Allsbrook, la academia de magie pe care o frecventau. În apropierea

graniței cu Adarlanul, școala se aflase taman în calea trupelor invadatoare.

Chiar și înainte de prăbușirea magiei, ei ar fi avut puține linii de apărare împotriva a zece mii de soldați. Aedion își dădea voie rareori să își amintească de măcelul din Devellin – de acea școală celebră, câți copii fuseseră acolo și cum nu scăpase niciunul.

Ren fusese apropiat de ambele surori mai mari, dar cel mai mult de Rose cea curajoasă.

— Ea ar fi plăcut-o, zise Ren, făcând semn din bărbie spre Evangeline.

Avea cicatrici, își dădu seama Aedion, la fel ca Ren. Ren se alesese cu tăietura de pe față când fugise de eșafod, prețul diversiunii care îi scăpase pe el și pe Murtaugh fiind viața părinților lui. Evangeline se alesese cu ale ei altfel, evitând la mustață viața infernală pe care o îndura stăpâna ei.

Aedion nu își permitea să își amintească nici de asta.

Evangeline continuă să o tragă după ea pe Lysandra, neatentă la conversație.

— De ce nu m-ai trezit când ai sosit?

Aedion nu auzi răspunsul Lysandrei când se lăsă condusă afară din sală și când privirea femeii metamorfice o întâlni pe a lui.

Ea încercase să discute cu el în ultimele două luni. De multe ori. De zeci de ori. El o ignorase. Iar când ajunseseră în sfârșit pe țărmurile Terrasenului, renunțase să mai încerce.

Îl mințise. Îl amăgise atât de profund încât orice clipă de intimitate, orice conversație… Aedion nu știa ce fusese real și nu voia să știe; nu voia să știe dacă ea vorbise serios când el i se destăinuise pe deplin și cu sinceritate.

Crezuse că aceasta era ultima lui vânătoare, că putea să nu se grăbească și să îi arate tot ce avea de oferit Terrasenul. Să îi arate și ce avea el de oferit.

O făcuse „cățea mincinoasă”. Îi strigase cuvintele astea.

Își recăpătase luciditatea suficient cât să-i fie rușine, dar furia nu dispăruse.

Precauția se citea în ochii Lysandrei, de parcă l-ar fi întrebat: „Nu putem, în clipa asta rară de fericire, să vorbim ca prieteni?”

Aedion doar se întoarse la foc, ferindu-se de ochii de culoarea smaraldului, de chipul ei superb.

Ren putea s-o aibă, chiar dacă gândul îl făcea să-și dorească să spargă ceva.

Lysandra și Evangeline dispărură din sală, fata vorbind în continuare.

Greutatea dezamăgirii Lysandrei zăbovea ca o atingere-fantomă.

Ren își drese vocea.

— Vrei să-mi spui ce se petrece între voi?

Aedion îi aruncă o privire inexpresivă care pe oamenii mai slabi i-ar fi făcut să fugă.

— Adu o hartă! Vreau să cercetez din nou trecătorile.

Ren, spre meritul său, plecă în căutarea uneia.

Aedion se uită la foc, atât de slab fără scânteia de magie a reginei lui.

Cât ar fi durat ca vântul care șuiera pe lângă castel să fie înlocuit de hămăitul bestiilor lui Erawan?

*

Aedion își primi răspunsul la răsăritul zilei următoare.

Așezat la un capăt al mesei lungi din Marea Sală, Lysandra și Evangeline luând în liniște micul dejun în celălalt, Aedion își stăpâni tremurul degetelor când deschise scrisoarea adusă de mesager cu câteva clipe în urmă. Ren și Murtaugh, așezați în jurul lui, se abținuseră să-i ceară răspunsuri în timp ce o citea. O dată. De două ori.

Aedion lăsă în sfârșit scrisoarea din mână și inspiră prelung când se încruntă spre lumina apoasă și gri care pătrundea prin rândul de ferestre înalte din perete.

Din partea cealaltă a mesei, greutatea privirii Lysandrei îl apăsa. Totuși, ea rămase pe loc.

— Este de la Kyllian, spuse răgușit Aedion. Trupele Morathului au debarcat pe coastă – la Eldrys.

Ren înjură. Murtaugh rămase tăcut, iar Aedion așezat, de vreme ce genunchii nu păreau capabili să-l susțină.

— A distrus orașul. L-a transformat în moloz fără să dezlănțuie vreo trupă de soldați.

Aedion putea doar să presupună de ce așteptase regele întunecat atât de mult.

— Și turnurile vrăjitoarelor? întrebă Ren.

Aedion îi povestise tot ce îi dezvăluise Manon Cioc-Negru în călătoria lor prin Mlaștinile Stâncoase.

— Nu scrie. Era puțin probabil ca Erawan să fi folosit turnurile, de vreme ce erau destul de mari încât să fie transportate pe uscat, iar cercetașii lui Aedion cu siguranță ar fi observat un turn de treizeci de metri cărat pe teritoriul lor. Dar exploziile au nimicit orașul.

— Aelin?

Vocea lui Murtaugh era aproape o șoaptă.

— Este bine, minți Aedion. S-a întors în tabăra din Orynth cu o zi înainte să se întâmple.

Bineînțeles, în scrisoarea lui Kyllian nu se menționa

unde era ea, dar primul lui comandant speculase că, de vreme ce nu exista niciun cadavru sau vreun dușman care să sărbătorească, regina scăpase.

Murtaugh se înmuie pe scaun, iar Fleetfoot își lăsă capul auriu pe coapsa lui.

— Slavă Malei pentru îndurare!

— Nu îi mulțumi încă. Aedion vârî scrisoarea în buzunarul hainei groase pe care o purta din cauza curentului de aer din sală. „Nu îi mulțumi deloc”, aproape adăugă el. În drum spre Eldrys, Morathul a scufundat zece nave de-ale Wendlynului în apropiere de Ilium și a trimis restul flotei înapoi pe Florine, împreună cu a noastră.

Murtaugh se scărpină în barbă.

— De ce nu i-au urmărit… în amonte?

— Cine știe? Aedion avea să se gândească mai târziu la asta. Erawan a pus ochii pe Eldrys și acum a cucerit orașul. Pare înclinat să își trimită o parte din armată de acolo. Dacă nu întâmpină niciun obstacol, va ajunge în Orynth într-o săptămână.

— Trebuie să ne întoarcem în tabără, spuse Ren, cu chipul întunecat. Să vedem dacă putem să ne aducem flota înapoi pe Florine și să atacăm cu Rolfe dinspre mare, în timp ce noi bombardăm cu artileria de pe uscat.

Aedion nu avea chef să le reamintească faptul că, în afară de mesajele vagi despre căutarea mycenienilor împrăștiați și a legendarei lor flote, nu mai primiseră nicio veste de la Rolfe. Șansele ca el să apară ca să le salveze pielea erau la fel de mici ca tribul ireal al Lupilor din capătul îndepărtat al Munților Anascaul ce se înălțau în interiorul țării sau ca Spiridușii care fugiseră din Terrasen în urmă cu zece ani, întorcându-se de unde plecaseră ca să se alăture

armatei lui Aedion.

Calmul calculat care îl ghidase pe Aedion în luptă și măcel puse stăpânire pe el, devenind o certitudine ca mantia de blană pe care o purta. Acum, aliații lor aveau să fie viteza și claritatea.

„Fronturile trebuie să reziste! ordonase Rowan înainte să se despartă. Trage de timp cât poți de mult!”

El avea să-și respecte acea promisiune.

Evangeline tăcu în clipa în care Aedion își îndreptă atenția spre femeia metamorfică din partea cealaltă a mesei.

— Câți oameni poți să cari dacă te transformi în balaur?

Capitolul 2

Elide Lochan sperase cândva să călătorească departe, într-un loc unde nimeni să nu fi auzit de Adarlan sau Terrasen, atât de îndepărtat încât Vernon să nu aibă posibilitatea să o găsească.

Nu anticipase că așa ceva chiar s-ar fi putut întâmpla.

Stând pe aleea veche și prăfuită dintr-un oraș la fel de prăfuit din regatul sudic Doranelle, Elide se miră de clopotele de amiază care răsunau în văzduh, de soarele ce ardea pietrele albe ale clădirilor, de vântul uscat care sufla pe străzile înguste dintre ele. De trei ori aflase numele orașului și tot nu îl putea pronunța.

Presupunea că asta nu conta. Nu aveau să stea mult timp aici, tot așa cum nu zăboviseră în niciunul dintre orașele pe care le străbătuseră în grabă, și nici în păduri, munți sau câmpii. Ritmul neînduplecat al prințului care abia părea să își aducă aminte să

vorbească – ca să nu mai spunem, să se hrănească – îi purtase prin regat după regat.

Elide se strâmbă uitându-se la hainele decolorate din piele pe care încă le purta, la mantia gri destrămată și cizmele zgâriate și apoi se uită la cei doi însoțitori ai ei de pe alee. Într-adevăr, toți avuseseră zile mai bune.

— Nu mai durează mult, șopti Gavriel cu un ochi roșiatic la intrarea pe alee.

O siluetă înaltă și întunecată se pierdu în puținele umbre ale bolții pe jumătate dărâmate, supraveghind strada aglomerată de dincolo de ea.

Elide nu se uită prea mult timp la siluetă. În săptămânile nesfârșite, nu fusese în stare să o facă. Nu reușise să îl suporte pe el sau durerea de nedescris din piept.

Elide se încruntă la Gavriel.

— Ar fi trebuit să ne oprim ca să luăm prânzul.

El îi făcu semn din bărbie spre sacul uzat care stătea rezemat de zid.

— Ai un măr acolo.

Uitându-se la clădirea care se ridica deasupra lor, Elide oftă și se întinse după sac, scotocind printre hainele de schimb, funii, arme și diverse provizii până ce scoase un măr mare roșu cu verde. Era ultimul dintre cele multe culese dintr-o livadă din regatul vecin. Fără să scoată o vorbă, i-l întinse lordului Fae.

Gavriel ridică o sprânceană blondă.

Elide îi imită gestul.

— Aud cum îți ghiorăie stomacul.

Gavriel râse și luă mărul plecându-și capul înainte să îl curețe de mâneca jachetei lui albe.

— Chiar așa este.

Elide fu convinsă că silueta întunecată înțepeni. Ea

nu îl luă în seamă.

Gavriel mușcă din măr, caninii lui licărind. Tatăl lui Aedion Ashryver – asemănarea era incredibilă, deși numai în privința înfățișării. În cele câteva zile pe care ea și le petrecuse cu Aedion, el se dovedise a fi opusul masculului gânditor, care vorbea cu blândețe.

După ce Asterin și Vesta îi lăsaseră la bordul corabiei cu care ajunseseră aici, pe Elide o îngrijorase posibilitatea de a fi greșit alegând să călătorească împreună cu trei masculi nemuritori și de a fi călcată în picioare.

Însă Gavriel fusese amabil de la început, asigurându-se că Elide mânca suficient și avea pături în nopțile friguroase, învățând-o să încalece caii pe care cheltuiseră mulți bani pentru că ea nu ar fi avut nicio șansă să țină pasul cu ei pe jos, cu sau fără glezna rănită. Iar când fuseseră nevoiți să își mâne caii pe terenuri accidentate, Gavriel îi sprijinise piciorul cu magia, Elide simțindu-i puterea ca o briză caldă de vară.

Cu siguranță nu îi permitea lui Lorcan să facă asta pentru ea.

Nu avea să uite cum îl văzuse târâindu-se după Maeve de îndată ce regina desfăcuse jurământul de sânge. Se târâise după Maeve ca un iubit respins, ca un câine distrus și disperat după stăpânul său. Aelin fusese brutalizată, Lorcan îi divulgase lui Maeve locul în care se aflau, iar el tot încerca să o urmeze – chiar prin nisipul încă îmbibat cu sângele lui Aelin.

Gavriel mâncă jumătate de măr și îi oferi restul lui Elide.

— Și tu ar trebui să mănânci.

Ea se încruntă văzând vânătaia de sub ochii lui Gavriel. Asemenea vânătăi erau și sub ochii ei, fără

îndoială. Măcar luna trecută sângerase, în ciuda călătoriei grele care-i consumase toate rezervele de mâncare din stomac, iar să le explice celor trei războinici care deja simțeau mirosul sângelui că avea nevoie de anumite lucruri și să se oprească mai des o înfricoșase în mod deosebit.

Nu spusese nimic de crampele care îi săgetau stomacul și spatele și-i coborau spre coapse, ci călărise în continuare, ținându-și capul plecat. Știa că ei s-ar fi oprit; chiar și Rowan s-ar fi oprit ca să-i permită să se odihnească. Dar de fiecare dată când se opreau, Elide vedea cutia de fier; vedea biciul, lucind de sânge, în timp ce pocnea prin aer și o auzea pe Aelin țipând.

Ea plecase ca Elide să nu fie luată; nu ezitase să se ofere în locul fetei.

Doar acest gând o ajuta pe Elide să călărească. Fâșiile de pânză oferite de Gavriel și Rowan, fără îndoială din propriile cămăși, îi ușuraseră oarecum acele câteva zile, deși habar n-avea când le tăiaseră cei doi.

Elide mușcă din măr, savurând prospețimea dulce-acrișoară. Ca să plătească fructele luate, Rowan lăsase pe o buturugă niște bănuți din economiile care se împuținau rapid.

Curând aveau să fie nevoiți să fure ca să aibă ce mânca sau să își vândă caii.

Din spatele ferestrelor închise de la un etaj superior se auziră un bocănit și strigătele înăbușite ale unui bărbat.

— Crezi c-o să avem mai mult noroc de data asta? întrebă încetișor Elide.

Gavriel studie obloanele vopsite în albastru, cioplite într-o rețea complicată de zăbrele.

— Sper că așa o să fie.

Zilele astea chiar nu prea aveau noroc. N-avuseseră prea mult de când cu plaja aia blestemată din Eyllwe, când Rowan simțise o smucitură în legătura dintre el și Aelin – legătura de împerechere – și îi urmase chemarea peste ocean. Totuși, odată ajunși pe aceste țărmuri după câteva săptămâni îngrozitoare petrecute pe ape agitate de furtună, nu mai avuseseră ce să urmărească.

Nici urmă de flota rămasă a lui Maeve. Nici urmă de nava reginei, *Nightingale,* acostată în vreun port. Nicio știre despre întoarcerea ei la tronul din Doranelle.

Doar zvonurile îi mânaseră mai departe, ducându-i peste munții îngropați în zăpadă, prin păduri dese și câmpii uscate.

Până în regatul anterior, orașul anterior, unde străzile erau pline cu petrecărețiii ieșiți să sărbătorească Samhuinn, ca să-i onoreze pe zei când vălul dintre lumi era cel mai subțire.

Ei nu știau că acești zei nu erau decât niște ființe din altă lume; că orice ajutor oferit de zei, orice ajutor primit vreodată de Elide de la vocea șoptită peste umărul ei avusese un singur scop: acela de a se întoarce acasă.

Pioni – asta erau Elide, Aelin și ceilalți pentru ei, realitate confirmată de faptul că, din acea zi îngrozitoare din Eyllwe, Elide n-o mai auzise pe Anneith călăuzind-o în șoaptă; simțise doar câteva ghionturi în zilele lungi, ca și când ar fi vrut să-i aducă aminte de prezența ei, să nu uite că îi supraveghea cineva. Că dacă ar fi reușit să o găsească pe Aelin, tânăra regină tot ar fi trebuit să plătească prețul suprem acestor zei. Asta dacă Dorian Havilliard și Manon Cioc-Negru reușeau să recupereze cea de-a treia și ultima cheie Wyrd. Dacă tânărul rege nu se jertfea în locul lui Aelin.

Așadar, Elide suporta ghionturile ocazionale, refuzând să se gândească la ce fel de ființă ar fi putut să se arate interesată de ea, de ei toți. Alungase acele gânduri când mergeau pe străzi, ascultând orice zvon despre locul în care se afla Maeve. Soarele apusese, Rowan mârâind cu fiecare oră care trecea și nu le dezvăluia nimic, așa cum nici din celelalte orașe nu aflaseră mare lucru.

Tânăra îi făcuse să meargă în continuare pe străzile vesele, neobservați, amintindu-i lui Rowan de fiecare dată când își dezgolea dinții că erau spioni în toate regatele și ținuturile. Și, dacă se afla că un grup de războinici Fae terorizau orașele în căutarea lui Maeve, cu siguranță vestea ar fi ajuns imediat la urechile reginei Fae.

Noaptea se lăsase, iar pe dealurile aurii de dincolo de zidurile orașului se aprinseseră focuri de tabără.

Rowan încetase în sfârșit să mai mârâie când zări priveliștea asta, ca și când i-ar fi amintit de ceva dureros.

Dar apoi, trecuseră pe lângă un grup de soldați Fae ieșiți la băut, iar Rowan rămăsese nemișcat, studiindu-i pe războinici în maniera rece și calculată care îi spunea lui Elide că el făcuse un plan.

Odată intrați pe o alee, prințul Fae i-l expusese în termeni clari și brutali.

Trecuse o săptămână și iată-i. Strigătele se auzeau din ce în ce mai răsunător în clădirea de deasupra.

Elide se strâmbă când lemnul care trosnea acoperi clopotele orașului.

— Ar trebui să-l ajutăm?

Gavriel își trecu o mână tatuată prin părul blond. Erau numele războinicilor căzuți sub comanda lui, îi explicase când ea îndrăznise în sfârșit să-l întrebe cu o

săptămână în urmă.

— El aproape a terminat.

Într-adevăr, chiar și Lorcan se încrunta acum de nerăbdare la fereastra de deasupra lui Elide și Gavriel.

Când clopotele de la amiază nu se mai auziră, obloanele se deschiseră brusc.

„Spulberate” ar fi fost un cuvânt mai potrivit să descrie acțiunea când doi masculi Fae zburară prin ele.

Unul din ei, cu părul castaniu și însângerat, țipă în cădere.

Prințul Rowan Whitethorn nu spuse nimic în timp ce el căzu odată cu acesta și se ținu de mascul, dezgolindu-și dinții.

Elide se dădu la o parte, lăsându-le destul loc să cadă pe grămada de lăzi de pe alee, așchiile și resturile zburând prin aer.

Ea știa că o rafală de vânt făcuse căderea să nu fie fatală pentru masculul cu umeri laţi, pe care Rowan îl ridică din dărâmături de gulerul tunicii lui albastre.

Mort nu le era de folos.

Gavriel scoase un cuțit, rămânând lângă Elide când Rowan îl izbi pe străin de zidul aleii. Pe chipul prințului nu se citea nici urmă de blândețe, de prietenie.

Era doar un prădător cu sânge rece hotărât să găsească regina care îi furase inima.

— Te rog! spuse masculul în limba obișnuită.

Așadar, Rowan îl găsise. De Samhuinn, Rowan își dăduse seama că nu puteau să spere să îi dea de urmă lui Maeve. Totuși, puteau să-i găsească pe comandanții care o serviseră, împrăștiați în diverse regate, împrumutați conducătorilor muritori.

Iar masculul la care mârâia Rowan cu buza însângerată *era* un comandant. Un războinic, după lățimea umerilor lui și coapsele musculoase. Rowan tot

era mai voluminos decât el. Și Gavriel și Lorcan la fel. Ca și când, chiar și printre Fae, ei trei erau o specie cu totul diferită.

— Uite cum stă treaba, îi spuse Rowan comandantului smiorcăit, cu o voce mortal de blândă și cu sângele șiroindu-i din buza spartă, din cauza rânjetului feroce. Mai întâi îți rup picioarele și poate o parte de coloană, ca să nu te poți târî, zise și îndreptă un deget însângerat spre alee, spre Lorcan. Știi cine este, nu-i așa?

De parcă i-ar fi răspuns, Lorcan ieși de sub boltă. Comandantul începu să tremure.

— Picioarele, spinarea și corpul au să ți se vindece în cele din urmă, continuă Rowan în timp ce Lorcan se apropia. Dar ce-o să-ți facă Lorcan Salvaterre..., spuse și apoi râse încetișor, fără să se amuze. Prietene, din asta n-o să-ți mai revii!

Comandantul aruncă priviri frenetice spre Elide, spre Gavriel.

Prima dată când se întâmplase asta – în urmă cu două zile – Elide nu reușise să privească. Comandantul acela nu avusese nicio informație importantă și, având în vedere bordelul de nedescris în care îl găsiseră, Elide chiar nu regretase că Rowan îi lăsase trupul într-un capăt al aleii și capul în celălalt.

Dar azi, de data asta... „Privește! Vezi! îi șoptea o voce înceată la ureche. Ascultă!”

În ciuda căldurii și a soarelui, Elide tremură și strânse din dinți, fără să dea glas tuturor cuvintelor care se adunau înăuntrul ei. „Găsește pe altcineva! Găsește o cale să îți folosești puterile ca să făurești Lacătul! Găsește o cale să accepți ca sorții tăi să fie prinși în lumea asta, ca să nu fim nevoiți să plătim o datorie care de la bun început nu a fost a noastră”.

Totuși, dacă Anneith îi vorbea acum, când în ultimele luni doar o înghiontise… Elide înghiți acele cuvinte pline de furie, așa cum trebuiau să facă toți muritorii. Pentru Aelin, ea se putea supune, tot așa cum și Aelin avea să se supună în cele din urmă.

Când îl privi pe comandantul care se legăna tremurând în prinsoarea de fier a lui Rowan, Gavriel nu afișă nici urmă de milă, ci doar un simț practic macabru.

— Spune-i ce vrea să știe! Altfel nu faci decât să-ți înrăutățești situația.

Lorcan aproape ajunsese la ei, un vânt întunecat învăluindu-i degetele lungi.

Chipul său dur nu mai semăna cu al masculului pe care ajunsese să îl cunoască. Cel puțin nu cu al masculului care fusese înainte de acea plajă. Nu, aceasta era masca pe care o văzuse prima dată în Oakwald – a insensibilității, aroganței și cruzimii.

Comandantul văzu puterea care se aduna în mâna lui Lorcan, dar reuși să rânjească la Rowan, sângele pătându-i dinții.

— O să vă ucidă pe toți! Ochiul i se învinețise deja, pleoapa umflată acoperindu-l complet. Când Rowan ridică un scut de vânt în jurul lor, izolând toate sunetele, lui Elide îi pulsă aerul în urechi. Maeve o să vă ucidă pe toți, trădătorilor!

— Poate să încerce, îi răspunse Rowan cu blândețe.

„Uită-te”, îi șopti din nou Anneith.

Când comandantul începu să țipe de data asta, Elide nu își întoarse privirea.

Iar în clipa în care Rowan și Lorcan făcură ceea ce fuseseră instruiți să facă, tânăra nu își dădu seama dacă Anneith îi poruncise să privească doar ca să o ajute sau să-i aducă aminte ce ar fi putut să facă zeii

dacă nu li se dădea ascultare.

Capitolul 3

Munții Staghorn și pădurea Oakwald erau în flăcări.

Copacii mari și vechi erau doar niște coji arse, cenușa groasă plutind spre pământ.

Tăciuni dansau prin aer, o parodie a celor care se înălțaseră cândva în urma ei ca niște licurici când trecuse printre focurile de tabără din Beltane.

Flacăra atât de înaltă și căldura înăbușitoare, aerul pârjolindu-i plămânii.

„Tu ai făcut asta, tu ai făcut asta, tu ai făcut asta!”

Copacii muribunzi mormăiau pârâind cuvintele, strigându-le.

Lumea era scăldată în flăcări – în foc, nu întuneric.

Mișcarea dintre copaci îi atrase atenția.

Lordul Nordului era agitat și înnebunit de durere în timp ce galopa spre ea și fumul se înălța din haina lui albă, iar focul îi devora coarnele puternice – nu era flacăra nemuritoare agățată între ele pe sigiliul ei, flacăra veșnică a cerbilor sacri din Terrasen și, înaintea lor, a Malei, ci flăcări adevărate și urâte.

Lordul Nordului trecu zgomotos mai departe, arzând la nesfârșit.

Ea întinse o mână spre el, invizibilă și lipsită de importanță, dar cerbul mândru trecu mai departe zbierând.

Țipetele erau oribile și necruțătoare, ca și când centrul lumii ar fi fost sfâșiat.

Nu putu face nimic atunci când cerbul se aruncă în zidul de foc întins ca o plasă între doi stejari în flăcări.

El nu ieși.

*

Lupul alb o privea din nou.

Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius își trecu un deget îmbrăcat în fier peste marginea altarului de piatră pe care stătea întinsă.

Era singura mișcare pe care o putea face.

Cairn o lăsase aici de data asta. Nu se obosise să o mute în cutia de fier lipită de zidul alăturat.

Era un rar moment de răgaz. Ca să nu se trezească în întuneric, ci în lumina pâlpâitoare a focului.

Cuptoarele se stingeau, chemând frigul umed care i se lipea de piele, de orice nu era acoperit de fier.

Trăsese deja de lanțuri cât de încet posibil, dar erau bine fixate.

O împovăraseră cu și mai mult fier, începând cu mănușile de metal.

Nu își amintea când făcuseră asta. Unde fusese. Atunci nu existase decât cutia, adică sicriul sufocant de fier ale cărui slăbiciuni i le încercase de nenumărate ori, înainte ca ei să trimită acel fum cu miros dulceag care s-o lase inconștientă. Nu știa cât de mult dormise după aceea.

Când se trezise aici, nu mai era fum.

Așadar, îl încercase din nou, cât îi permiteau lanțurile – împingând cu picioarele, coatele și mâinile în metalul neiertător. Nu avea suficient loc să se întoarcă și să aline durerea provocată de lanțurile care îi intrau în carne și o iritau.

Rănile adânci lăsate de bici pe spatele ei dispăruseră. Cele care îi spintecaseră pielea până la os. Sau și asta fusese un vis?

Se scufundase în amintiri, în anii de antrenament din fortăreața unui asasin, în lecțiile în care fusese

lăsată înlănțuită, în propriile fecale, până ce-și dăduse seama cum să scape de ele.

Dar fusese legată în ciuda acelei sesiuni de instruire. Nimic din ce încercase în întunericul inconfortabil nu funcționase.

Metalul mănușii zgârie piatra neagră, abia auzindu-se în șuieratul cuptoarelor și al râului care vuia de dincolo de ele, oriunde s-ar fi aflat.

Ea și lupul.

Fenrys.

El nu era legat în lanțuri. Nu era nevoie.

Maeve îi ordonase să rămână și să stea locului, iar el o ascultase.

Câteva minute lungi, ei se uitară unul la celălalt.

Aelin nu se gândi la durerea care o făcuse să-și piardă cunoștința, chiar dacă amintirea oaselor rupte îi făcu piciorul să tresară. Lanțurile zăngăniră.

Însă acolo unde agonia ar fi trebuit să fie violentă, nu licări nimic. Nu simți nicio durere în picioare. Își alungă din minte imaginea în care acel mascul – Cairn – i le distrusese, iar ea țipase până când rămăsese fără voce.

Ar fi putut fi un vis, unul dintre nenumăratele care o bântuiau în întuneric: un cerb în flăcări, fugind printre copaci, ore petrecute pe acest altar, cu picioarele strivite de unelte vechi, un prinț cu păr argintiu al cărui parfum îi aducea aminte de „acasă”.

Imaginile se începțoșau și se amestecau și chiar și momentul acesta, în care se uita la lupul alb rezemat de zidul din fața altarului, putea fi o parte dintr-o iluzie.

Cu unghia, Aelin zgârie din nou marginea rotunjită a altarului.

Lupul clipi la ea de trei ori. În zilele, lunile și anii de început, creaseră un cod al tăcerii, profitând de

puținele clipe în care reușise să vorbească, șoptind prin găurile aproape invizibile ale sicriului din fier.

Un clipit pentru „da”. Două pentru „nu”. Trei pentru „Ești bine?” Patru pentru „Sunt aici, sunt cu tine”. Cinci pentru „E real, ești trează”.

Fenrys clipi din nou de trei ori. „Ești bine?”

Aelin își înghiți nodul din gât, dezlipindu-și limba de cerul gurii, și clipi o dată. „Da”.

Ea numără de câte ori clipi el.

De șase ori.

Era o invenție de-a lui, probabil ca să-i spună „Mincinoaso!” sau așa ceva, dar Aelin refuză să recunoască acel cod și clipi din nou o dată. „Da”.

Ochii negri o scrutară. El văzuse totul, fiecare mișcare. Dacă i-ar fi fost permis să se transforme, ar fi putut să-i spună ce era născocit și ce era real… dacă fusese ceva real.

Se trezi fără să aibă vreo rană și fără să simtă vreo durere, ci doar cu amintirea rămasă în urma nenumăratelor momente în care, zâmbind, Cairn îi tăiase pielea.

Probabil o lăsase pe altar pentru că plănuia să revină curând.

Aelin se mișcă suficient cât să tragă de lanțuri, încuietoarea măștii intrându-i în ceafă. Nici nu mai știa de câtă vreme nu-i mai mângâiase vântul obrajii sau o mare parte din piele…

Ce nu era îmbrăcat în fier era acoperit cu o cămașă albă fără mâneci care-i ajungea până la mijlocul coapselor, lăsându-i picioarele și brațele goale pentru chinurile lui Cairn.

Erau zile în care-și aducea aminte de cămașă dispărută, de cuțitele care îi zgâriau abdomenul, dar ori de câte ori se trezea, cămașa rămânea intactă.

Neatinsă. Nepătată.

Fenrys își ciuli urechile, tresărind, atrăgându-i atenția lui Aelin.

Ea ura tremurul care începu să-i cuprindă oasele când pașii scârțâiră dincolo de încăperea pătrată și ușa de fier de la singura intrare în camera fără ferestre. Holul de piatră pe care-l zărea câteodată era la fel de ermetic. Doar sunetul apei răzbătea până aici.

Sunetul se intensifică în clipa în care ușa de fier fu descuiată și cineva o împinse cu un scârțâit.

Ea își impuse să nu tremure când masculul cu păr șaten se apropie.

— Te-ai trezit atât de devreme! Cred că nu te-am torturat destul…

Acea voce… Ura acea voce, înceată și rece, mai mult decât pe toate celelalte.

El purta veșminte de războinic, dar nicio armă specifică nu-i atârna la centura taliei subțiri.

Cairn observă unde-i căzu privirea și atinse ușor ciocanul greu care se legăna la șoldul lui.

— Ce nerăbdătoare ești să-l simți din nou!

Nicio flacără nu venea spre ea, niciun tăciune.

El se apropie de mica grămadă de bușteni de lângă un cuptor și puse câțiva în focul care se stingea, dar care mai apoi se roti și pârâi, devorând lemnul cu limbi lacome.

Magia ei nu-i răspunse nici măcar cu un licăr. Tot ce mânca și bea prin gura măștii avea gust de fier.

La început, refuzase. Gustase fierul și îl scuipase.

Mai că ajunsese să moară de sete când ei o forțaseră să bea și apoi o lăsaseră să flămânzească – până ce ea cedase și devorase orice îi puseseră în față, cu sau fără fier.

Nu se gândea des la acel moment, la acea

slăbiciune, la cât de mult se entuziasmase Cairn văzând-o că mânca și la cum se înfuria când nu ceda la ce voia el.

Cairn puse lemne pe foc în celelalte cuptoare înainte să pocnească din degete la Fenrys.

— Poți să-ți faci nevoile pe hol și să revii aici imediat.

Ca și când l-ar fi ridicat o fantomă, lupul imens ieși din încăpere.

Maeve se gândise până și la asta, dându-i lui Cairn puterea de a-i ordona lui Fenrys când să mănânce, să bea și să își facă nevoile pentru că știa că, în mod voit, Cairn uita câteodată. Scheunatul de durere canină ajunsese la ea, în ciuda faptului că se afla într-o cutie.

Real. Asta fusese real.

Masculul din fața ei, un războinic instruit în toate în afară de onoare și spirit, îi studie corpul.

— Cum o să ne jucăm în seara asta, Aelin?

Ea ura să-l audă pronunțându-i numele.

Ridicându-și o buză, își dezgoli dinții.

Rapid ca o viperă, Cairn o apucă de gât destul de puternic încât să-i lase urme.

— Atâta furie, chiar și acum.

Nu avea să renunțe niciodată la furie. Chiar și când se scufunda în acea mare fierbinte lăuntrică și când cânta întunericului și focului, furia o călăuzea.

Degetele lui Cairn îi intrară în gât, iar ea nu reuși să nu scoată un suspin înecat.

— Toate astea pot să înceteze cu doar câteva cuvinte, prințesă, spuse el mieros, plecându-se destul de mult încât respirația lui să-i atingă buzele. Câteva cuvinte, iar noi doi o să ne despărțim pentru totdeauna.

Ea nu le spusese. Nu-i făcuse niciodată jurământul

de sânge lui Maeve.

Dacă l-ar fi făcut, ar fi renunțat la tot ce știa, la tot ce era, devenind o sclavă pentru totdeauna și aducând osânda lumii.

Cairn își mai relaxă un pic prinsoarea, iar ea inspiră profund, dar degetele lui zăboviră în partea dreaptă a gâtului ei.

Aelin cunoștea bine acel punct, cicatricea peste care el își trecu degetele, cele două mici semne dintre gât și umăr.

— Interesant, șopti Cairn.

Aelin își smuci capul, arătându-și din nou dinții.

Cairn o lovi.

Nu-i dădu una peste fața acoperită cu fier care i-ar fi distrus monturile, ci în stomacul neprotejat.

Aerul îi ieși din plămâni, iar fierul zăngăni când încercă și nu reuși să se ghemuiască într-o parte.

Pășind în liniște, Fenrys se întoarse și își ocupă locul de lângă zid. Îngrijorarea și furia sclipiră în ochii negri ai lupului când ea respiră sacadat și încercă să își cuprindă abdomenul cu mâinile înlănțuite, însă Fenrys nu putu decât să se întindă din nou pe podea.

Clipi de patru ori. „Sunt aici, sunt cu tine”.

Rânjind la micile mușcături de pe gâtul ei, vindecate de apa sărată din Golful Craniului, Cairn nu văzu cum ea îi răspunse clipind o dată.

Erau urmele lăsate de Rowan. Un semn al partenerului.

Ea nu își permise să se gândească prea mult la el când Cairn scoase ciocanul greu și îl ținu în mâinile uriașe.

— Dacă Maeve n-ar fi ordonat să-ți punem un căluș, spuse gânditor masculul, studiindu-i corpul ca un pictor care evalua o pânză goală, mi-aș fi înfipt dinții în

tine! Să văd dacă semnele lui Whitethorn ar mai fi rezistat.

Groaza i se răsuci în stomac. Ea văzuse cum se purta în orele lungi petrecute împreună aici. Cu degetele îndoite, zgârie piatra ca și când ar fi fost fața lui Cairn.

Cairn își mută ciocanul într-o mână.

— Presupun că o să fim nevoiți să ne descurcăm așa, spuse și își trecu cealaltă mână de-a lungul toracelui ei, iar ea se smuci în lanțuri când o atinse de parcă i-ar fi fost stăpân. El zâmbi. Ce sensibilă ești! Apucându-i genunchiul gol, i-l strânse ușor. Mai devreme, am început de la picioare. Hai să urcăm un pic de data asta.

Aelin își adună puterile și inspiră profund ca să plece departe de aici, din corpul ei.

N-avea să le permită niciodată să o distrugă și n-avea să depună jurământul de sânge.

Pentru Terrasen, pentru poporul ei, pe care îl lăsase să îndure propriul chin zece ani lungi. Le datora măcar atât.

Se afundă tot mai mult în sinea sa, ca și când ar fi putut scăpa de ce urma, ca și când s-ar fi putut ascunde de asta.

Ciocanul licări în lumina focului când, inspirând, Cairn îl ridică deasupra genunchiului ei, anticiparea și încântarea amestecându-se pe chipul său.

Fenrys clipi de nenumărate ori. „Sunt aici, sunt cu tine”.

Însă gândurile lui nu împiedicară ciocanul să cadă sau țipătul care îi cutremură gâtul să umple încăperea.

Capitolul 4

— Tabăra asta este abandonată de câteva luni bune.

Manon se întoarse de pe piscul acoperit de zăpadă de unde monitorizase marginea vestică a munților Colți Albi. Spre Pustiuri.

Asterin rămase ghemuită deasupra rămășițelor pe jumătate îngropate ale unei gropi de foc, blana de capră aruncată pe umeri zburlindu-se în vântul rece.

— De la începutul toamnei n-a fost nimeni aici, continuă aghiotanta ei.

Manon bănuise același lucru. Umbrele reperaseră locul în urmă cu o oră, patrulând terenul în avans și observând cumva neregulile ascunse cu pricepere în valea piscului stâncos. Mama știa că Manon ar fi putut zbura chiar pe deasupra ei.

Asterin se ridică în picioare, scuturându-și zăpada de pe genunchii pantalonilor de piele. Nici măcar materialul gros nu putea să țină departe gerul și, astfel, ajunseseră să poarte blănurile caprelor de munte.

„Sunt bune ca să ne ascundem în zăpadă”, afirmase Edda, Umbra lăsând chiar și negrul preferat să i se ducă din păr în ultimele săptămâni, ca să-și dezvăluie albul natural. Nuanța lui Manon. Briar păstrase vopseaua. Una din ele trebuia să cerceteze noaptea, afirmase cealaltă Umbră.

Manon le supraveghe cu atenție pe cele două Umbre care mergeau prin tabără. Poate că nu mai erau Umbre, ci mai degrabă două fețe ale lunii. Una întunecată, una luminoasă.

Era una dintre multele schimbări ale Celor Treisprezece.

Manon expiră, vântul alungând aburii calzi.

— Sunt acolo, șopti Asterin astfel încât celelalte să

nu audă din locul în care se adunaseră lângă bolovanul proeminent care le proteja de vânt.

— Trei tabere, spuse Manon la fel de încet. Toate abandonate de multă vreme. Vânăm fantome.

Părul auriu al lui Asterin se desprinse din cosiță, fluturând spre vest, către patria pe care poate n-aveau s-o mai vadă vreodată.

— Taberele sunt dovada că sunt vii. Ghislaine crede că s-ar putea să fi fost ridicate pentru vânătorile de la sfârșitul verii.

— Ar putea fi și ale sălbaticilor din munții ăștia.

Deși Manon știa că nu erau. În ultimele sute de ani, vânase destule vrăjitoare Crochan ca să identifice stilul în care făceau focul și taberele lor mici și ordonate. Toate Cele Treisprezece o făcuseră. Și, în plus, anul acesta toate urmăriseră și uciseseră suficient de mulți sălbatici din Colții Albi pentru Erawan încât să le cunoască obiceiurile.

Ochii negri cu puncte aurii ai lui Asterin se opriră asupra orizontului cețos.

— O să le găsim.

Curând. Ele trebuiau să găsească în curând măcar pe câteva dintre vrăjitoarele Crochan. Manon știa că aveau metode de comunicare, așa împrăștiate cum erau, moduri de a cere ajutor.

Timpul nu era de partea lor. Trecuseră aproape două luni de la acea zi de pe plaja din Eyllwe, de când ea aflase prețul îngrozitor pe care trebuia să îl plătească regina Terrasenului ca să pună capăt acestei nebunii. Prețul pe care îl putea plăti și altcineva din descendența Malei, dacă era nevoie.

Manon rezistă impulsului de a arunca o privire peste umăr spre locul în care stătea regele Adarlanului printre celelalte dintre Cele Treisprezece ale ei,

amuzând-o pe Vesta invocând focul, apa și gheața în palma lui făcută căuș. Era o mică prezentare a magiei formidabile, minunate. El creă trei spirale de elemente ce dansau lent dându-și târcoale, iar Vesta ridică impresionată o sprânceană. Manon văzuse cum santinela cu păr roșcat se uita la el, observase că Vesta se abținea cu înțelepciune să dea curs dorinței sale.

Manon nu îi dăduse, totuși, asemenea ordine. Nu le spusese Celor Treisprezece ce era mai exact regele uman pentru ea.

„Nimic”, voia Manon să spună. Cineva la fel de nesigur ca și ea. La fel de furios în tăcere. Și la fel de presat de timp. Găsirea celei de-a treia și ultime chei Wyrd se dovedise imposibilă. Cele două pe care regii le purtau în buzunar nu le ofereau nicio îndrumare, ci doar mirosul lor nepământesc. Habar n-aveau unde o păstra Erawan. Să o caute prin Morath sau oricare dintre celelalte avanposturi ale lui ar fi însemnat să se sinucidă.

Așadar, după săptămâni de căutări eșuate, ele abandonaseră căutarea în favoarea găsirii vrăjitoarelor Crochan. Regele protestase inițial, dar cedase. Aliații și prietenii lui din nord aveau nevoie de cât de mulți războinici puteau aduna. Găsirea vrăjitoarelor Crochan… Manon nu plănuia să-și încalce promisiunea.

Poate că era moștenitoarea renegată a clanului Cioc-Negru și acum avea sub comandă doar câteva vrăjitoare, dar tot se putea ține de cuvânt.

Așadar, avea să le găsească și să le convingă să zboare în luptă cu Cele Treisprezece. Cu ea. Ultima lor regină Crochan în viață.

Chiar dacă asta le-ar fi condus direct în îmbrățișarea întunericului.

Soarele se înalță mai mult, lumina lui reflectată din zăpadă fiind aproape orbitoare.

Zăbovirea era o imprudență. Ele supraviețuiseră în ultimele luni cu forță și voință, căci în timp ce le căutau pe vrăjitoare, erau vânate la rândul lor. În mare parte, de Picioare-Galbene și Sânge-Albastru, de toate patrulele de cercetași.

Manon dăduse ordin să nu atace, să nu ucidă. O patrulă Dinți-de-fier dispărută n-ar fi făcut decât să dezvăluie locul în care se aflau, deși Dorian ar fi putut să le rupă gâturile fără să ridice un deget.

Era păcat că el nu se născuse vrăjitor, dar ea acceptase bucuroasă un asemenea aliat mortal. La fel și Cele Treisprezece.

— Ce-ai să spui, rosti gânditoare Asterin, când le vom găsi pe vrăjitoarele Crochan?

Manon se gândise de nenumărate ori dacă ele știau cine era Lothian Cioc-Negru, că ea îl iubise pe tatăl lui Manon – un prinț Crochan cum nu era altul, că părinții ei visaseră și *crezuseră* că zămisliseră un copil care să rupă blestemul aruncat asupra sabatului Dinți-de-fier și să le unească poporul.

Un copil al păcii, nu al războiului.

Dar acele cuvinte-i erau străine pe limbă. „Dragoste. Pace”.

Manon își trecu un deget înmănușat peste fâșia de material roșu care-i lega cosița, o fâșie din mantia surorii ei vitrege, Rhiannon, numită după ultima Regină-Vrăjitoare și al cărei chip îl purta, cumva, Manon.

— Presupun c-am să le spun să nu tragă.

Gura lui Asterin zvâcni într-un zâmbet.

— Mă refeream la identitatea ta.

Ea arareori dădea înapoi de la ceva. Arareori se

temea de ceva. Dar să spună cuvintele, *acele* cuvinte…

— Nu știu, recunoscu Manon. O să vedem dacă o să ajungem până acolo.

Demonul Alb. Așa îi ziceau vrăjitoarele Crochan. Era în capul listei lor negre. O vrăjitoare pe care toate din sabatul Crochan trebuiau să o ucidă pe loc. Doar acest fapt spunea că nu știau ce reprezenta ea pentru ele.

Totuși, sora ei vitregă își dăduse seama, iar apoi Manon îi tăiase gâtul.

„Manon Ucigașa de Neamuri”, o tachinase bunica ei. Matroana savurase probabil fiecare inimă de Crochan pe care i-o adusese Manon la fortăreața Cioc-Negru în ultimele sute de ani.

Manon închise ochii, ascultând șuieratul pustiitor al vântului. În spatele lor, Abraxos scoase un geamăt nerăbdător și flămând. Da, toți erau flămânzi în acea zi.

— O să te urmăm, Manon, spuse încet Asterin.

Manon se întoarse spre verișoara ei.

— Merit onoarea asta?

Gura lui Asterin se strânse într-o linie. Din cauza lui Manon se alesese cu mica umflătură de pe nas. I-l rupsese în sala de mese din Omega pentru că se încăierase cu o vrăjitoare Picioare-Galbene vorbăreață. Asterin nu se plânsese niciodată de asta, părând să poarte acea amintire a bătăii pe care i-o dăduse Manon ca pe un semn de mândrie.

— Doar tu poți să decizi ce meriți, Manon.

Manon se gândi la cuvintele astea când își mută privirea spre orizontul vestic. Poate că ar fi meritat acea onoare dacă ar fi reușit să le aducă înapoi la un cămin pe care nu îl văzuseră niciodată.

Dacă ar fi supraviețuit acestui război și tuturor

lucrurilor îngrozitoare pe care trebuiau să le facă înainte să se termine totul.

*

Nu era ușor să se ferească de treisprezece vrăjitoare adormite și de balaurii lor.

Însă Dorian Havilliard le studiase și știa când stăteau de veghe, cine dormea cel mai profund, cine ar fi putut să raporteze că îl văzuse plecând de lângă focul lor mic și cine ar fi tăcut. Trecuseră săptămâni bune de când alesese ideea, planul acesta.

Ridicaseră tabăra pe micul afloriment unde găsiseră urme vechi ale vrăjitoarelor Crochan, adăpostindu-se sub piatra suspendată, balaurii fiind un zid de piele încălzită în jurul lor.

Avea câteva minute la dispoziție să facă asta. Se antrena deja de câteva săptămâni – se trezea în miezul nopții, ca un adormit nemulțumit că trebuia să înfrunte vremea geroasă ca să își facă nevoile, permițându-le vrăjitoarelor să se familiarizeze cu mișcările lui nocturne.

Permițându-i și lui Manon să se obișnuiască, treptat, cu asta.

Deși nu-și declaraseră nimic, saltelele lor tot ajungeau una lângă cealaltă în fiecare seară. Nu că o tabără plină de vrăjitoare i-ar fi oferit vreo ocazie să se culce cu ea. Nu, pentru asta, recurseseră la pădurea pustie și la trecătorile viscolite de zăpadă, căutând cu mâinile pielea pe care îndrăzneau să o expună la aerul rece.

Împreunările lor erau scurte și sălbatice, un amalgam de dinți, unghii și mârâituri. Și nu doar din partea lui Manon.

Dar după o zi de căutări inutile, o simplă încercare de a se păzi de dușmanii care îi căutau în timp ce prietenii lui sângerau ca să-și salveze ținuturile, el simțea nevoia să se detensioneze la fel de mult ca ea. Ei doi nu discutau niciodată despre ce îi hăituia, lucru care lui îi convenea.

Dorian nu știa în ce fel de om îl transformase asta.

În majoritatea zilelor, dacă era sincer, era insensibil. Fusese insensibil cu lunile, în afară de momentele sălbatice cu Manon, de clipele în care se antrena cu Cele Treisprezece și de furia care îl făcea să lovească în continuare cu sabia și să se ridice din nou când îl doborau.

Ele îl învățaseră tot ce le ceruse el: cum să se dueleze, să tragă cu arcul, să mânuiască un cuțit și să ia urma. Pe lângă sabia lui grea, Damaris, un cuțit de vrăjitoare îi atârna acum la centură. Îi fusese dăruit de Sorrel când reușise prima dată să o țintuiască pe aghiotanta cu chip de piatră. În urmă cu două săptămâni.

Dar când lecțiile se terminau, când ei stăteau în jurul micului foc pe care îndrăzneau să îl facă în fiecare noapte, el se întreba dacă vrăjitoarele puteau să simtă neliniștea care îi dădea ghes.

Dacă puteau să simtă că nu voia să-și facă nevoile în noaptea friguroasă când merse încet printre saltelele lor și apoi traversă spațiul mic dintre Narene, balaurul albastru ca văzduhul al lui Asterin, și Abraxos. Dorian dădu din cap spre locul unde stătea de pază Vesta, iar vrăjitoarea roșcată, în ciuda gerului cumplit, îi aruncă un zâmbet șiret înainte ca el să ocolească stânca proeminentă și să dispară din câmpul vizual.

Alesese intenționat straja ei. Printre Cele Treisprezece erau unele care nu îi zâmbeau deloc. Lin

tot părea să se gândească dacă să îl spintece și să îi studieze intestinele, iar Imogen era introvertită și nu zâmbea *nimănui.* Thea și Kaya își zâmbeau de obicei una celeilalte, iar când zâmbeau Faline și Fallon – gemenele demonice cu ochi verzi, așa cum le spuneau celelalte – însemna că iadul era pe cale să se dezlănțuie.

Toate ar fi putut fi bănuitoare dacă Dorian ar fi dispărut prea mult timp. Dar Vesta, care flirta fără rușine cu el, îl lăsa să zăbovească în afara taberei, probabil de frica a ceea ce ar fi putut să-i facă Manon dacă ar fi fost văzută urmându-l în întuneric.

Era un ticălos pentru că se folosea astfel de ele; pentru că le evalua și monitoriza când vrăjitoarele riscau acum totul ca să găsească sabatul Crochan.

Dar nu conta dacă îi păsa de ele, de propria persoană, se gândea el. Afecțiunea nu îi făcuse nicio favoare, tot așa cum nu-i făcuse nici Sorschăi.

Iar asta nu ar mai fi contat de îndată ce ar fi renunțat la tot ca să închidă poarta Wyrd.

Damaris îi atârna greu la șold, dar nu se compara cu cele două obiecte ascunse în buzunarul jachetei lui groase. Din fericire, învățase repede să le ignore șoaptele, chemările nepământești. În cea mai mare parte a timpului.

Nicio vrăjitoare nu se întrebase de ce fusese atât de ușor de convins să renunțe să mai caute a treia cheie Wyrd. El știa că nu trebuia să își piardă timpul certându-se. Așadar, plănuise și le lăsă pe ele și pe Manon să creadă că se mulțumea cu rolul său, și anume acela de a le păzi cu magia lui.

Ajungând la poiana înconjurată de bolovani pe care o cercetase mai devreme pretinzând a hoinări fără rost prin zonă, Dorian se pregăti în grabă.

Nu uitase nicio mișcare a mâinilor lui Aelin în Golful Craniului, când mânjise cu propriul sânge podeaua camerei ei de la TRANDAFIRUL OCEANULUI.

Dar nu pe Elena plănuia el să o invoce cu sângele lui.

După ce zăpada se înroși și se asigură că vântul încă-i împrăștia mirosul în direcția opusă taberei, Dorian o scoase din teacă pe Damaris și o înfipse în cercul de semne Wyrd.

Și apoi așteptă.

Magia lui era un zdrăngănit constant care îl străbătea, mica flacără pe care îndrăzni să o invoce fiind suficientă ca să îi încălzească trupul, ca să nu moară de frig pe măsură ce minutele treceau.

Gheața fusese prima manifestare a magiei lui, iar el se gândea că ar fi trebuit să o prefere sau măcar să-i ofere un soi de imunitate. Nu era cazul. Și decisese că, dacă ar fi supraviețuit suficient de mult timp ca să suporte arșița verii, nu s-ar mai fi plâns niciodată de asta.

Își folosise magia cât mai bine posibil în ultimele săptămâni de căutări neobosite și inutile. Niciuna dintre vrăjitoare nu avea altă putere în afară de Supunere, despre care îi spuseseră că putea fi invocată o singură dată, cu un efect îngrozitor și devastator. Dar Cele Treisprezece îl urmăriseră cu un oarecare interes în timp ce își continuase lecțiile începute de Rowan. Gheață. Foc. Apă. Vindecare. Vânt. Cu prezența zăpezii, încercările de a smulge viața din pământul înghețat se dovediseră imposibile, dar el tot încerca.

Singura magie care răspundea întotdeauna invocărilor lui rămânea acea forță invizibilă, capabilă să rupă oase. Pe aceea o preferau vrăjitoarele, mai ales de vreme ce asta îl transforma în cea mai bună

linie de apărare împotriva inamicilor. Moartea – acela era darul său. Tot ce părea să poată oferi celor din jurul său. În privința asta, era un pic mai priceput decât tatăl lui.

Flacăra îl cuprinse, invizibilă și echilibrată.

Ei nu aflaseră nicio veste despre Aelin. Nici Rowan și însoțitorii lor. Niciun zvon care să le confirme sau nu că regina era încă prizoniera lui Maeve.

Ea fusese dispusă să renunțe la tot ca să salveze Terrasenul, ca să îi salveze pe toți. El nu putea face mai puțin. Aelin cu siguranță avea mai multe de pierdut: un partener și un soț care o iubea, o curte care ar fi urmat-o în iad, un regat care aștepta de multă vreme întoarcerea ei.

El nu avea decât mormântul nemarcat al unei vindecătoare de care nu avea să-și amintească nimeni, un imperiu distrus și un castel dărâmat.

Dorian închise ochii o clipă, blocând priveliștea castelului de sticlă care exploda, imaginea tatălui său care întindea mâna spre el, implorând iertare. Un monstru – bărbatul fusese un monstru în toate felurile posibile, concepându-l pe Dorian în timp ce era posedat de un demon valg.

Asta în ce îl transforma pe el? Sângele lui Dorian era roșu, iar prințul valg care îl posedase se înfruptase cu încântare din el, obligându-l să se *bucure* de tot ce făcuse cât purtase colierul. Dar oare mai însemna că era pe deplin uman?

Expirând prelung, Dorian deschise ochii.

Un bărbat stătea în partea cealaltă a poienii înzăpezite.

Dorian făcu o plecăciune adâncă.

— Gavin.

*

Primul rege al Adarlanului avea ochii lui.

Sau mai degrabă Dorian avea ochii lui Gavin, moșteniți în mia de ani dintre ei.

În rest, înfățișarea regelui antic era străină: părul lung și castaniu-închis, trăsăturile dure, buzele rigide.

— Ai învățat semnele.

Dorian își îndreptă spatele.

— Învăț repede.

Gavin nu zâmbi.

— Invocarea nu este un dar pe care să îl folosești ușor. Riști mult, tinere rege, chemându-mă aici, având în vedere ceea ce porți cu tine.

Dorian atinse ușor buzunarul în care ținea cele două chei Wyrd, ignorând puterea ciudată și teribilă care pulsă în mâna lui drept răspuns.

— Totul este un risc în ziua de azi. Am nevoie de ajutorul tău.

Gavin nu-i răspunse, ci își îndreptă privirea spre Damaris, încă înfiptă în zăpadă printre semne – un obiect personal al regelui, la fel cum Aelin folosise Ochiul Elenei ca să o invoce pe regina antică.

— Cel puțin ai avut grijă de sabia mea, zise și-l privi pe Dorian în ochii la fel de tăioși ca sabia. Deși nu pot spune același lucru despre regatul meu.

Dorian își încleștă maxilarul.

— Mă tem că am moștenit un mic haos de la tatăl meu.

— Ai fost prinț al Adarlanului înainte să-i devii regele.

Magia lui Dorian se agită și se transformă în gheață, mai rece decât noaptea din jurul lui.

— Atunci, consideră că încerc să plătesc pentru

anii în care nu m-am purtat cum trebuie.

Gavin se uită o clipă în ochii lui și, apoi, în gol. Un adevărat rege, asta era bărbatul din fața lui. Un rege nu doar cu titlul, ci și în spirit, cum puțini se dovediseră a fi de când Gavin fusese îngropat sub fundația castelului pe care îl construise de-a lungul râului Avery.

Dorian suportă greutatea privirii lui Gavin și-i permise regelui să vadă ce rămăsese din el, să observe semnul gălbui din jurul gâtului său.

Apoi Gavin clipi o dată, singurul semn că îl lăsa să continue.

Dorian înghiți.

— Unde este cea de-a treia cheie?

Gavin înțepeni.

— Nu am voie să spun.

— Nu ai voie sau nu vrei?

Se gândi că ar fi trebuit să îngenuncheze, să-i vorbească respectuos. Câte legende despre Gavin citise când era copil? De câte ori alergase prin castel, prefăcându-se că e rege înaintea lui?

Dorian scoase Amuleta din Orynth din jachetă, lăsând-o să se legene în vântul rece. Un cântec tăcut, fantomatic se auzi din medalionul cu auriu și albastru, în limbi care nu existau.

— Brannon Galathynius a sfidat zeii punând cheia înăuntru cu avertisment pentru Aelin. Ai putea măcar să mă îndrumi.

Silueta lui Gavin se încețoșă, dar nu dispăru. Niciunul din ei nu avea mult timp la dispoziție.

— Brannon Galathynius a fost un ticălos arogant. Am văzut ce produce amestecul în planurile zeilor. Nu se va sfârși bine.

— Nu zeii, ci soția ta a provocat asta.

Gavin își dezgoli dinții. Și chiar dacă bărbatul era

mort de multă vreme, magia lui Dorian sclipi din nou, pregătindu-se să lovească.

— Partenera mea, mârâi Gavin, este prețul acestui lucru. Dacă vor fi recuperate cheile, partenera mea va dispărea *pentru totdeauna.* Știi cum este, tinere rege? Să ai veșnicia, iar apoi să ți se ia?

Dorian nu se deranjă să-i răspundă.

— Nu vrei să găsesc cea de-a treia cheie pentru că asta ar însemna sfârșitul Elenei.

Gavin nu spuse nimic.

Dorian scoase un mormăit.

— Nenumărați oameni *vor muri* în cazul în care cheile nu vor fi puse înapoi în poartă. El vârî Amuleta din Orynth înapoi în jachetă și ignoră din nou murmurul nepământesc ce-i pulsa în oase. Nu poți fi atât de egoist!

Gavin rămase tăcut, vântul fluturându-i părul negru, însă ochii îi pâlpâiră – doar puțin.

— Spune-mi unde, șopti Dorian. Avea doar câteva minute înainte ca Vesta să vină să îl caute. Spune-mi unde este cea de-a treia cheie!

— Ai să-ți pierzi și tu viața dacă recuperezi cheia și făurești Lacătul. Și sufletul tău o să fie revendicat. Nicio fărâmă din tine n-o să trăiască în Lumea de Dincolo.

— Oricum nimănui nu-i pasă cu adevărat de asta.

Lui cu siguranță nu îi păsa. Și fără îndoială merita să moară astfel, când eșuase de atât de multe ori în toate privințele.

Gavin îl studie un moment lung. Dorian rămase nemișcat sub privirea aprigă. Era un războinic care supraviețuise celui de-al doilea război al lui Erawan.

— Elena a ajutat-o pe Aelin, insistă Dorian, respirația lui rotindu-se în spațiul dintre ei. Nu a șovăit,

chiar dacă știa ce însemna pentru soarta ei. Nici Aelin, care nu va avea nicio viață lungă cu propriul partener, nici veșnicia cu el. „Cum nici eu nu voi avea”. Inima începu să-i bată cu putere, magia sporind odată cu aceasta. Și totuși, ai face-o. Ai fugi.

Dinții lui Gavin licăriră.

— Erawan poate fi înfrânt fără încuierea porții.

— Spune-mi cum și-am să găsesc o cale să o fac.

Totuși, Gavin tăcu, strângându-și pumnii pe lângă corp.

Dorian pufni încet.

— Dacă ai fi știut, s-ar fi rezolvat cu mult timp în urmă. Gavin scutură din cap, dar Dorian continuă. Prietenii tăi au murit luptându-se cu hoardele lui Erawan. Ajută-mă să evit ca ai mei să aibă aceeași soartă. Deja s-ar putea să fie prea târziu pentru unii dintre ei.

Stomacul i se agită.

Oare ajunsese Chaol pe continentul sudic? Poate ar fi fost mai bine ca prietenul lui să nu se mai întoarcă vreodată, să rămână în siguranță în Antica, deși Chaol nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Dorian se uită spre colțul stâncos pe care îl ocolise. Nu mai avea timp.

— Și cum rămâne cu Adarlanul? întrebă Gavin. Ai să-l lași fără rege? Întrebarea arăta clar părerea lui Gavin despre Hollin. Așa ai să plătești pentru anii petrecuți în mod inutil ca prinț moștenitor?

Dorian încasă lovitura verbală. Nu era decât adevărul, spus de un bărbat care-și servise zeul fără nume.

— Chiar mai contează? Adarlan era mândria mea.

— Nu mai merită! izbucni Dorian. Nu mai este de foarte mult timp. Poate că merită să ajungă în ruine!

Gavin își înclină capul.

— Vorbești ca un băiețandru nesăbuit și arogant. Crezi că ești singurul care a suferit pierderi?

— Și totuși, propria-ți frică de a pierde te face să alegi o femeie, și nu soarta lumii.

— Dacă ai fi avut de ales între femeia ta și Erilea, ai fi procedat altfel?

Sorscha sau lumea. Întrebarea răsună înăuntrul lui. O parte din focul lui interior se stinse. Totuși, Dorian îndrăzni să spună:

— Te amăgești în privința viitorului și totuși l-ai servit pe zeul adevărului. Chaol îi povestise ce descoperiseră ei în catacombele de sub canalizarea din Rifthold în primăvara trecută: templul uitat al oaselor unde fusese scrisă mărturia lui Gavin de pe patul de moarte. *El* ce are de spus despre rolul Elenei în asta?

— Cel Atotvăzător nu pretinde înrudirea cu acele creaturi fără coloană vertebrală, mârâi Gavin.

Dorian ar fi putut jura că un vânt uscat și prăfuit zornăi prin trecătoare.

— Atunci ce este el?

— Nu pot fi mulți zei, din multe locuri? Unii născuți în lumea asta, unii născuți în altă parte?

— Asta e o întrebare de dezbătut cu altă ocazie, mormăi Dorian. Când n-o să fim în război, spuse și inspiră prelung de două ori. Te rog, șopti el. Te rog să mă ajuți să îmi salvez prietenii! Ajută-mă să îndrept lucrurile!

Această sarcină era tot ce îi mai rămăsese de fapt.

Gavin îl privi din nou, evaluându-l, iar Dorian nu se împotrivi, ci îl lăsă să afle ce adevăr era scris în sufletul său.

Chipul regelui se tulbură de durere și regret când Gavin spuse în cele din urmă:

— Cheia este în Morath.

Lui Dorian i se uscă gura.

— Unde în Morath?

— Nu știu. Dorian îl crezu, iar groaza din ochii lui Gavin îi confirmă spusele. Regele antic dădu din cap spre Damaris. Sabia aia nu este de ornament. Las-o să te îndrume, dacă nu poți avea încredere în tine.

— Chiar spune adevărul?

— A fost binecuvântată de Cel Atotvăzător, după ce i-am jurat credință. Gavin ridică din umeri, un gest aproape reținut, ca și când bărbatul n-ar fi părăsit niciodată cu adevărat pustiul Adarlanului, unde se ridicase de la conducător de război la mare rege. Tot trebuie să afli singur ce este adevărat și ce este minciună.

— Dar Damaris mă va ajuta să găsesc cheia în Morath? Să pătrund în fortăreața lui Erawan, unde se făuresc toate colierele alea…

Gavin strânse din buze.

— Nu știu, dar am să-ți spun un lucru: nu te aventura încă spre Morath. Nu înainte să fii pregătit.

— Sunt pregătit acum.

Era o minciună prostească, iar Gavin știa asta. Fu un efort să nu își atingă gâtul, unde fâșia palidă îi însemna pielea pentru totdeauna.

— Morathul nu este doar o fortăreață, spuse Gavin. Este un iad și nu e blând cu tinerii nesăbuiți. Dorian înțepeni, dar Gavin continuă: Ai să-ți dai seama când ai să fii cu adevărat pregătit. Rămâi în tabăra asta, dacă poți să-ți convingi însoțitoarele. Calea o să te găsească aici.

Conturul siluetei lui Gavin se deformă mai mult, iar chipul se întunecă.

Dorian îndrăzni să facă un pas înainte.

— Sunt om?

Ochii de safir ai lui Gavin se îmblânziră – doar puțin.

— Nu sunt persoana care să poată să-ți răspundă la întrebarea asta.

Și apoi regele dispăru.

Capitolul 5

Comandantul de pe alee spusese că ultimele ordine fuseseră date din Doranelle.

Niciunul dintre ei nu știa dacă să îl creadă.

Spălându-și de multă vreme mâinile pătate de sânge și stând în jurul micului foc pe un câmp prăfuit de la marginea unui oraș în ruine, Lorcan Salvaterre se gândi din nou la logica situației.

Să fi trecut cumva cu vederea cea mai simplă opțiune? Ca Maeve să fi fost în Doranelle în tot acest timp, ascunzându-se de supușii ei?

Dar acel comandant fusese un gunoi mincinos, scuipându-l în față pe Lorcan înainte ca ei să îl ucidă.

Totuși, celălalt comandant pe care îl găsiseră astăzi, după o săptămână în care îl urmăriseră până la cel mai apropiat port, afirmase că primise ordine dintr-un regat îndepărtat pe care ei îl cercetaseră în urmă cu trei săptămâni. În direcția opusă orașului Doranelle.

Lorcan mișcă praful cu vârful piciorului.

Niciunul dintre ei nu avusese chef să vorbească de când comandantul din după-amiaza asta contrazisese afirmația celui dinaintea sa.

— Doranelle este fortăreața lui Maeve, spuse Elide în cele din urmă, vocea ei hotărâtă umplând tăcerea apăsătoare. Pe cât de simplu este, ar avea sens ca ea să o aducă acolo pe Aelin.

Whitethorn doar se uită la foc. El nu își spălase jacheta de un gri-închis pătată de sânge.

— Chiar și lui Maeve i-ar fi imposibil să o țină ascunsă în Doranelle, replică Lorcan. Am fi aflat până acum.

Nu era sigur când vorbise ultima dată cu femeia din fața lui.

Totuși, ea nu dăduse înapoi când îl văzuse distrugându-i pe comandanții lui Maeve. Da, se crispase în cele mai grave momente, dar ascultase fiecare cuvânt pe care Rowan și Lorcan îl scoseseră de la ei. Lorcan presupunea că tânăra văzuse lucruri mai rele în Morath și că ura că le văzuse. Ura că monstrul care era unchiul ei încă respira.

Însă pe el aveau să-l vâneze mai târziu, după ce o găseau pe Aelin sau ce mai rămăsese din ea.

Ochii lui Elide deveniseră reci, atât de reci, când spuse:

— În Golful Craniului, Maeve a reușit să îi ascundă pe Gavriel și Fenrys de Rowan. Și, cumva, și-a ascuns și și-a transportat toată flota.

Lorcan nu răspunse. Elide continuă, fără ca ezitarea să i se citească în privire:

— Maeve știe că Doranelle ar fi alegerea evidentă – alegerea pe care cel mai probabil am respinge-o pentru că este *prea* simplă. A anticipat că o să credem că a târât-o pe Aelin în cel mai îndepărtat colț din Erilea, în loc să o ducă direct înapoi acasă.

— Maeve *ar avea* avantajul unei armate ușor de chemat, adăugă Gavriel, gâtul lui tatuat înălțându-se. Ceea ce ar îngreuna operațiunea de salvare.

Lorcan se abținu să îi spună lui Gavriel să își țină gura. Observase cât de des se dăduse Gavriel peste cap ca să o ajute pe Elide, să discute cu ea. Și da, o

mică parte din el era recunoscătoare pentru asta, de vreme ce zeii știau că Elide nu ar fi acceptat niciun ajutor din partea lui.

Hellas să îl osândească; fusese nevoit să apeleze la Whitethorn și Gavriel ca să îi dea cămașa tăiată pentru sângerările ei și îi amenințase c-avea să-i jupoaie de vii dacă i-ar fi spus că era a lui, iar Elide, cu simțul ei olfactiv omenesc, nu-i sesizase mirosul.

Nu știa de ce se deranja. Nu uitase cuvintele ei din acea zi de pe plajă.

„Sper să îți petreci tot restul vieții tale mizerabile și nemuritoare în suferință. Sper să ți-l petreci singur. Sper să trăiești cu regretul și vinovăția în inima ta și să nu găsești niciodată o cale să le suporți”.

Jurământul sau blestemul ei, orice ar fi fost, se adeverise cuvânt cu cuvânt.

El stricase ceva. Ceva incredibil de prețios. Nu îi păsase niciodată… până acum.

Deși jurământul de sânge la care renunțase se căsca încă în sufletul lui, nu se apropia de gaura pe care o simțea în piept când o privea.

Elide îi oferise un cămin în Perranth știind că avea să fie un mascul dezonorat. Îi oferise un cămin alături de ea.

Dar nu Maeve rupsese jurământul care anulase acea ofertă, ci o trădare atât de gravă încât el nu știa cum să îndrepte situația.

„Unde este Aelin? Unde este soția mea?”

Soția lui Whitethorn – și partenera lui. Doar misiunea asta a lor, această căutare nesfârșită pentru a o găsi pe ea, îl împiedica pe Lorcan să se arunce într-un puț din care știa că nu ar mai fi ieșit.

Poate dacă ar fi găsit-o, dacă ar mai fi rămas ceva din Aelin după torturile lui Cairn, el ar fi găsit o cale să

se accepte. Să suporte această… persoană care devenise. Și poate i-ar mai fi luat cinci sute de ani ca să reușească.

Nu-și dădu voie să se gândească la faptul că până atunci Elide avea să fie doar oale și ulcele, însă ideea în sine fu suficient să li întoarcă în stomac cina frugală – pâinea veche și brânza tare.

Un nesăbuit – era un nesăbuit nemuritor că pornise cu ea pe calea asta, că uitase că, deși l-ar fi iertat, moartea ei îi făcea semne.

— Ar avea sens și ca Maeve să meargă la akkadieni, așa cum a afirmat azi comandantul, spuse Lorcan în cele din urmă. Maeve păstrează de multă vreme legăturile cu acel regat. El, Whitethorn și Gavriel fuseseră la război și în acel teritoriu bătut de nisip. Nu își dorea să mai calce pe acolo. Armatele lor ar proteja-o.

Pentru că ar fi fost nevoie de o armată ca să îl împiedice pe Whitethorn să ajungă la partenera lui.

El se întoarse spre prinț, care nu dădea niciun semn că ascultase. Lorcan nu voia să se gândească dacă Whitethorn ar fi avut curând nevoie să-și tatueze și cealaltă parte a feței.

— Comandantul de azi a fost prea prietenos, a continuat Lorcan să-i vorbească prințului alături de care luptase multe secole și care fusese la fel de nemilos și ticălos ca Lorcan până primăvara trecută. Abia l-ai amenințat și ne-a spus tot. Cel care a afirmat că Maeve este în Doranelle a rânjit până la sfârșit.

— Cred că este în Doranelle, interveni Elide. Anneith mi-a spus să ascult în ziua aia, spre deosebire de celelalte două ocazii.

— Da, este ceva de luat în seamă, spuse Lorcan, iar ochii lui Elide scânteiară de furie. Nu am niciun

motiv să cred că zeii ar fi atât de clari.

— Zice masculul care simte atingerea unui zeu care-i spune când să fugă sau să lupte! izbucni Elide.

Lorcan o ignoră, odată cu adevărul pe care-l rostise. Nu mai simțise atingerea lui Hellas de la Mlaștinile Stâncoase. Ca și când l-ar fi dezgustat până și pe zeul morții.

— Granița cu Akkadia este la trei zile de mers de aici, iar capitala la alte trei zile distanță. Dacă o să călătorim fără să ne odihnim, ajungem în Doranelle în trei săptămâni.

Și timpul nu era de partea lor. Cu cheile Wyrd, cu Erawan, cu războiul care sigur se dezlănțuia pe continentul lui Elide, fiecare întârziere avea un preț. Ca să nu mai spunem ce aducea fiecare zi asupra reginei din Terrasen.

Elide deschise gura, dar Lorcan o întrerupse:

— Iar apoi, dacă sosim în fortăreața lui Maeve epuizați și flămânzi… Nu vom avea nicio șansă. Ca să nu mai spun că am putea la fel de bine să trecem pe lângă Aelin fără să ne dăm seama, cu vălul pe care poate să-l folosească.

Elide își umflă nările, dar se întoarse spre Rowan.

— Tu hotărăști, prințe.

Nu mai era doar un prinț, ci consortul reginei din Terrasen.

În cele din urmă, Whitethorn își ridică fruntea. Când acei ochi verzi se opriră asupra lui, Lorcan nu se feri de greutatea privirii sale, a stăpânirii înnăscute. Așteptase ca Rowan să ceară răzbunarea pe care o merita, așteptase acea lovitură. Sperase s-o primească, dar degeaba.

— Am ajuns atât de departe în sud, spuse Rowan în cele din urmă pe un ton grav. E mai bine să mergem în

Akkadia decât să riscăm să ne aventurăm tocmai până în Doranelle ca să aflăm că ne-am înșelat.

Și asta fu tot.

Elide doar se încruntă furioasă spre Lorcan și se ridică, murmurând că trebuia să își facă nevoile înainte să se ducă la culcare și merse ferm prin iarbă – mulțumită protezei pe care Gavriel i-o păstra în jurul gleznei.

Magia lui ar fi trebuit să fie cea care să o ajute, să-i atingă pielea.

Pașii ei deveniră distanți, aproape tăcuți. De obicei se ducea mai departe decât era necesar, ca ei să nu audă nimic. Lorcan îi lăsă câteva minute înainte să o urmeze în întuneric.

El o găsi pe Elide întorcându-se deja, iar ea se opri pe un mic deal, nu cu mult mai înalt decât un dâmb de pământ.

— Ce vrei?

Lorcan continuă să meargă până ce ajunse la poalele dealului și se opri.

— Akkadia este alegerea mai înțeleaptă.

— Și Rowan a hotărât asta. Cred că ești foarte mulțumit.

Ea încercă să treacă pe lângă el, dar Lorcan păși în calea ei. Elide își lăsă capul pe spate ca să îi vadă fața și totuși, el niciodată nu se simțise mai mic. Mai scund.

— Nu am insistat să aleagă varianta cu Akkadia ca să îți fac în ciudă, reuși să spună.

— Nu-mi pasă!

Tânăra încercă să îl ocolească, Lorcan rămânând cu ușurință înaintea ei.

— Nu am... Cuvintele îl gâtuiau. Nu am vrut să se întâmple asta.

Elide râse încet și răutăcios.

— Bineînțeles că nu ai vrut! De ce ai fi vrut ca minunata ta regină să rupă legământul de sânge?

— Nu-mi pasă de asta! Nu îi păsa. Niciodată nu rostise cuvinte mai adevărate. Vreau doar să îndrept lucrurile.

Ea zâmbi.

— Aș fi înclinată să te cred, dacă nu te-aș fi văzut *târându-te* după Maeve pe plajă.

Cuvintele și ura din ele îl făcură pe Lorcan să clipească, destul de uluit încât să o lase să treacă pe lângă el de data asta. Elide nici măcar nu se uită în urmă înainte ca Lorcan să spună:

— Nu m-am târât după Maeve.

Ea se opri, părul legănându-i-se. Încet, privi peste umăr poruncitor și rece precum stelele de deasupra.

— M-am târât… Înghiți. M-am târât după Aelin.

El alungă amintirea nisipului însângerat, a țipetelor reginei și ultimele ei rugăminți finale pentru Elide. Le alungă pe toate și spuse:

— Când Maeve a rupt jurământul, nu am putut să mă mișc; abia respiram.

Agonia fusese atât de intensă încât Lorcan nu își putea imagina cum ar fi fost să rupă jurământul de unul singur, fără să i se poruncească. Nu era genul de durere de care puteai scăpa.

Jurământul putea fi lungit, modificat. Faptul că Vaughan, ultimul dintre oamenii lor, mai hoinărea fără îndoială prin sălbăticia nordului în căutarea lui Lorcan era o dovadă suficientă că limitele jurământului de sânge puteau fi evitate. Dar să îl rupă direct din propria voință, să găsească o cale să rupă firul, ar fi însemnat să accepte moartea.

În ultimele luni, se întrebase dacă ar fi trebuit să o facă.

Lorcan înghiți în sec.

— Am încercat să ajung la ea. La Aelin. Am încercat să ajung la cutia aia. Jur, adăugă încet, ca doar Elide să poată auzi.

Cuvântul lui era de încredere, singura valoare pe care o prețuia, și-i spusese asta cândva, în ultimele luni de călătorie. Nimic nu licări în ochii ei ca să îi spună că ea își amintea.

Elide pur și simplu se întoarse în tabără. Lorcan rămase pe loc.

El o făcuse. El adusese asta asupra ei, asupra lor.

Elide ajunse la focul de tabără, iar Lorcan o urmă în sfârșit, apropiindu-se la timp de inelul de lumină ca să o vadă așezându-se lângă Gavriel, strângând din buze.

— Să știi că nu mințea, îi șopti Leul.

Lorcan își încleștă maxilarul, fără să încerce să mascheze sunetul pașilor săi. Dacă urechile lui Gavriel erau destul de fine încât să fi auzit fiecare cuvânt din conversația lor, Leul știa cu siguranță că el se apropia. Și cu siguranță știa că nu trebuia să își bage nasul în treaba lor.

Totuși, Lorcan încă se trezi studiind chipul lui Elide, așteptându-i răspunsul.

Iar când ea îi ignoră pe amândoi, el își dori să nu fi spus nimic.

*

Prințul Rowan Whitethorn Galathynius, consort, soț și partener al reginei din Terrasen, știa că visa.

Știa pentru că o putea vedea.

Aici era doar întuneric. Și vânt. Și o prăpastie mare între ei.

Acea prăpastie, crăpătura din lume, nu avea fund,

dar auzea șoapte șerpuind prin ea, la mare adâncime.

Ea stătea cu spatele la el, părul fluturându-i ca o perdea aurie, mai lung decât îl văzuse ultima dată.

El încercă să se miște, să traverseze prăpastia în zbor. Magia înnăscută a corpului său îl ignora. Blocat în corpul său Fae și cu saltul prea mare, putea doar să se uite spre ea, să îi simtă parfumul – de iasomie, verbină și tăciuni aprinși – ce plutea spre el adus de vânt. Vântul nu îi spuse niciun secret, nu-i cântă nicio melodie.

Era un vânt al morții, al frigului și al nimicului.

„Aelin”.

Aici nu avea voce, dar îi rosti numele, proiectându-l peste abisul dintre ei.

Încet, ea se întoarse spre el.

Era chipul ei… sau avea să fie peste câțiva ani, după Stabilire. Însă nu trăsăturile un pic mai îmbătrânite îi tăiară respirația. Mâna de pe pântecul împlinit îl lăsă fără aer.

Ea se uită spre el, părul încă fluturându-i. Din spatele ei se iviră patru siluete mici.

Rowan căzu în genunchi.

Cea mai înaltă: o fată cu păr blond și ochi verzi ca pinul, cu un chip serios și la fel de mândru ca al mamei ei. Băiatul de lângă ea, aproape la fel de înalt, îi zâmbi radios și cu afecțiune, ochii neamului Ashryver aproape strălucind sub părul argintiu. Băiatul de alături, cu păr argintiu și ochi verzi, ar fi putut fi la fel de bine geamănul lui Rowan. Iar fata cea mai mică și care se ținea de picioarele mamei sale… Era o copiliță cu osatură fragilă și păr argintiu, dar ai cărei ochi albaștri nu-i aduceau aminte de nimeni.

Copii. Copiii lui. Copiii lor.

Cu încă unul care urma să se nască peste doar

câteva săptămâni.

Familia lui.

Era familia pe care ar fi putut să o aibă, viitorul pe care ar fi putut să-l trăiască și cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

„Aelin”.

Copiii se apropiară de ea, fata cea mai mare ridicându-și privirea la Aelin ca s-o avertizeze.

Atunci simți Rowan vântul mortal și puternic suflând în direcția lor.

El încercă să țipe; încercă să se ridice din genunchi și să găsească o cale spre ei.

Dar vântul negru veni, distrugând totul în calea sa.

Ei tot îl mai priveau în timp ce rafalele îi măturau, lăsând în urmă doar praf și umbre.

*

Rowan se trezi tresărind, inima bătându-i repede când trupul său voi să se *miște,* să *lupte.*

Dar nu era nimic și nimeni cu care să se lupte aici, pe acest câmp prăfuit de sub stele.

Un vis. Același vis.

Își frecă fața, ridicându-se în șezut pe saltea. Caii dormeau fără să pară deranjați de vreun pericol. Gavriel era de strajă în trupul său de leu de munte chiar dincolo de lumina focului, ochii licărindu-i în întuneric. Elide și Lorcan nu se treziră din somnul lor profund.

Rowan cercetă poziția stelelor. Mai erau doar câteva ore până la răsărit.

Iar apoi trebuiau să se îndrepte spre Akkadia, ținutul tufișurilor și al nisipului.

Deși Elide și Lorcan dezbătuseră încotro să

meargă, se gândise și el la asta: dacă să zboare singur spre Doranelle și să riște să piardă niște zile prețioase pentru ceea ce s-ar fi putut dovedi o căutare inutilă.

Dacă Vaughan i-ar fi însoțit, dacă ar fi fost eliberat, ar fi putut să-l trimită pe războinic în forma sa de egretă spre Doranelle cât ei și-ar fi continuat călătoria spre Akkadia.

Rowan se gândi din nou la asta. Dacă își forța magia, dacă aduna vânturile la el, cele două săptămâni de care ar fi avut nevoie ca să ajungă în Doranelle ar fi putut fi câteva zile. Dar dacă o găsea cumva pe Aelin… Purtase destule lupte ca să știe că ar fi avut nevoie de forța lui Lorcan și a lui Gavriel înainte ca lucrurile să se termine, c-ar fi putut s-o pună în pericol pe Aelin încercând să o elibereze fără ajutorul lor. Ceea ce ar fi însemnat să zboare înapoi spre ei și, apoi, să plece într-o călătorie lentă și agonizantă spre nord.

Iar Akkadia fiind atât de aproape, alegerea mai înțeleaptă era să caute acolo mai întâi, în cazul în care comandantul de astăzi spusese adevărul. Iar în cazul în care ceea ce aflau în Akkadia îi conducea spre Doranelle, atunci acolo aveau să meargă. Împreună.

Chiar dacă asta se împotrivea instinctelor de partener al ei. De soț al ei. Chiar dacă fiecare zi și fiecare oră pe care Aelin și le petrecea în mâinile lui Maeve îi aduceau, probabil, mai multă suferință decât putea suporta.

Așadar, urmau să se îndrepte spre Akkadia. În câteva zile, aveau să intre în câmpii, iar apoi pe dealurile uscate îndepărtate de dincolo de acestea. După începutul ploilor de iarnă, câmpia ar fi fost verde, luxuriantă – dar după vara arzătoare, câmpurile erau încă maro și galbene, iar apa nu era suficientă.

La râul următor avea să se asigure că-și luau

destulă apă și pentru ei, și pentru cai. Poate că mâncarea era puțină, dar ar fi găsit ceva de vânat la câmpie: iepuri mici și slabi, ființe blănoase care se ascundeau în pământul crăpat. Exact soiul de mâncare pe care Aelin ar fi consumat-o crispându-se.

Gavriel observă mișcarea din tabăra lor și se apropie, labele imense nescoțând niciun zgomot pe iarba uscată. Ochii roșii, iscoditori clipiră la el.

Rowan scutură din cap la întrebarea nerostită.

— Du-te la culcare! Preiau eu.

Gavriel își înclină capul într-un gest a cărui semnificație Rowan o cunoștea: „Ești bine?”

Ciudat – încă era ciudat să lucreze cu Leul și cu Lorcan, fără ca legăturile jurămintelor lui Maeve să îi oblige să facă asta, să știe că erau aici de bunăvoie.

Rowan nu știa exact ce însemna și ce-i făcea asta să fie.

Ignoră întrebarea tăcută a lui Gavriel și fixă cu privirea focul pipernicit.

— Odihnește-te cât mai poți!

Gavriel nu obiectă când se îndreptă spre salteaua lui, pe care se trânti cu un oftat felin.

Rowan își reprimă sentimentul de vinovăție. Îi solicitase prea mult. Ei nu se plânseseră, și nici nu îi ceruseră să încetinească ritmul istovitor pe care îl stabilise.

Din acea zi de pe plajă, el nu simțise nimic prin legătură. Nimic.

Ea nu era moartă, pentru că legătura încă exista, și totuși… era tăcută.

Se gândise la asta în orele lungi de călătorie, în orele de strajă, și chiar și în orele când ar fi trebuit să doarmă.

Nu simțise durerea în legătură cu acea zi din

Eyllwe. O simțise când Dorian Havilliard o înjunghiase în castelul de sticlă, simțise legătura – pe care o crezuse cu atâta nesăbuință a fi legătura *carranam* dintre ei – întinzându-se până aproape de rupere când ea se apropiase atât de mult de moarte.

Totuși, în acea zi de pe plajă, când Maeve o atacase, iar apoi o *biciuise* Cairn…

Rowan își încleștă maxilarul destul de mult încât să îl doară, chiar dacă stomacul i se agita, și se uită spre Goldryn, care-i zăcea alături, pe saltea.

Ușor, lăsă sabia în fața lui, fixând cu privirea rubinul din centrul mânerului, piatra mocnind în lumina focului.

Aelin simțise săgeata care-l nimerise în lupta cu Manon la templul lui Temis sau un șoc destul de puternic încât să știe, în acea clipă, că erau parteneri.

Totuși, el nu simțise nimic în ziua de pe plajă.

Avea sentimentul că știa răspunsul. Știa că Maeve era, foarte probabil, cauza acestui lucru, cea care le șubrezea legătura. Ea îi intrase în minte ca să îl facă să creadă că Lyria era partenera lui; îi păcălise chiar instinctele care îl făceau să fie un mascul Fae. Nu i-ar fi fost peste puteri să găsească o cale să înăbușe ce era între el și Aelin, să îl împiedice să afle ce mare pericol o păscuse și, acum, să îl împiedice să o găsească.

Dar ar fi trebuit să își dea seama ce era cu Aelin. Nu ar fi trebuit să aștepte să ia balaurii și pe ceilalți, ci ar fi trebuit să zboare direct spre plajă și să nu piardă acele minute prețioase.

Parteneră. Era partenera lui.

Ar fi trebuit să își dea seama și de asta. Chiar dacă furia și suferința îl transformaseră într-un ticălos nefericit, ar fi trebuit să știe cine era ea, ce era, din clipa în care o mușcase la Mistward, incapabil să se

opună impulsului de a o revendica; din clipa în care-i simțise sângele pe limbă și acesta îi *cântase,* iar apoi refuzase să îi dea pace, gustul bântuindu-l multe luni după aceea.

În schimb, se certaseră. Atât de pierdut în furia și răceala lui, permisese ca ei să se certe. Se înfuriase la fel de mult ca el și-i spusese un lucru atât de cumplit și plin de ură, încât o tratase ca pe oricare dintre masculii și femelele care se aflaseră sub comanda lui și îi răspunsese urât, dar acele prime zile încă îl bântuiau. Totuși, Rowan știa că dacă ar fi adus vorba de certurile lor câtuși de puțin rușinat, Aelin l-ar fi blestemat, ca pe un nesăbuit ce era.

Nu știa ce să facă în privința tatuajului de pe fața, gâtul și brațul său, a minciunii pe care o spunea despre pierderea lui și a adevărului care îi dezvăluia neștiința.

Era adevărat că ajunsese să o iubească pe Lyria, iar vinovăția provocată de asta îl mânca de viu ori de câte ori se gândea la lucrul acesta, dar acum înțelegea de ce ea se temuse atât de mult de ei în primele luni, de ce-i fusese atât de ai naibii de greu să o curteze, chiar și cu acea legătură dintre parteneri despre care nici ea n-avusese habar. Fusese blândă, tăcută și amabilă. Era un altfel de putere, da, dar nu ceea ce ar fi ales de unul singur.

Se disprețui pentru că se gândise la asta, deși furia îi mistuia amintindu-și ce li se furase lui și Lyriei. Aelin fusese a lui, iar el fusese al ei, de la început, ba chiar de mai mult timp. Iar Maeve se gândise să îi despartă, să *o* distrugă ca să obțină ce-și dorea.

Nu intenționa s-o lase să scape nepedepsită, la fel cum nu putea uita că Lyria, indiferent ce existase cu adevărat între ei, îi purtase copilul când Maeve trimisese acea armată spre casa lui din munți. N-avea

s-o ierte niciodată.

„Am să te ucid”, spusese Aelin auzind de fapta lui Maeve, de cât de mult îi manipulase și îi distrusese... pe el, dar și pe Lyria. Elide îi povestise întâlnirea de-a fir a păr, de nenumărate ori. „Am să te ucid”.

Rowan se uită în centrul aprins al rubinului sabiei Goldryn și se rugă ca acel foc, acea furie să nu fi fost distruse. Știa câte zile trecuseră, știa cui promisese Maeve că avea să supravegheze tortura. Știa că șansele nu erau de partea ei. Își petrecuse două săptămâni legat de masa inamicului. Încă avea pe braț cicatricea lăsată de unul dintre dispozitivele lor mai ingenioase.

Să se grăbească. Ei trebuiau să se grăbească.

Rowan se aplecă înainte, sprijinindu-și fruntea de mânerul sabiei și simți metalul cald, ca și când arma ar mai fi păstrat o rămășiță din flacăra purtătorului său.

Nu mai fusese în Akkadia de la acel ultim război îngrozitor. Deși îi condusese pe soldații Fae și pe cei muritori spre victorie, n-avusese niciodată dorința de a revedea ținutul.

Însă către Akkadia urmau să plece.

Și dacă o găsea, dacă o elibera... Rowan nu-și dădu voie să se gândească și la altceva.

La celălalt adevăr pe care l-ar fi înfruntat, la cealaltă povară. „Spune-i lui Rowan că îmi pare rău că am mințit, dar că, oricum, totul a fost o amânare. Chiar și înainte de ziua de azi, am știut că totul este doar o amânare, dar că încă îmi doresc să fi avut mai mult timp împreună”.

El refuza să accepte asta și n-avea să accepte niciodată ca ea să fie prețul suprem care să pună capăt tuturor lucrurilor, să le salveze lumea.

Rowan se uită cu atenție la pătura de stele de

deasupra.

Deși toate celelalte constelații se rotiseră în văzduh, Lordul Nordului rămase, steaua nemuritoare dintre coarnele sale arătând calea spre casă. Spre Terrasen.

„Spune-i că trebuie să lupte. El trebuie să salveze Terrasenul și să-și aducă aminte ce mi-a jurat”.

Timpul nu era de partea lor, nici a lui Maeve, și nici a războiului care se dezlănțuia iarăși pe continentul lor. Dar el nu intenționa să se întoarcă fără ea, cu sau fără cererea de despărțire, indiferent de jurămintele pe care le depusese căsătorindu-se cu ea, de a păzi și conduce Terrasenul.

„Și spune-i… că îi mulțumesc pentru că a mers pe calea întunecată cu mine, spre lumină”.

Fusese onoarea lui. Chiar de la început, fusese cea mai mare onoare a vieții lui de nemuritor.

O viață de nemuritor pe care urmau s-o ducă împreună – cumva. Nu ar fi acceptat o altă alternativă.

În tăcere, Rowan le promise asta stelelor și ar fi putut jura că Lordul Nordului licări drept răspuns.

Capitolul 6

Vântul de iarnă ce sufla dinspre valurile agitate îl înghețase pe Chaol Westfall din clipa în care ieșise din cabina lui de sub punte. Chiar și cu haina groasă și albastră, frigul umed îi pătrundea în oase, iar acum, când scruta apa, părea că norii încărcați erau pe cale să se rupă în orice clipă. Iarna se furișa pe continent, la fel de sigur ca legiunile Morathului.

Răsăritul înviorător nu dezvăluise nimic în afară de marea agitată și marinarii stoici și soldații care îndreptaseră repede această navă spre nord. În spatele

lor, flancându-i, urma jumătate din flota khaganului. Cealaltă jumătate încă zăbovea pe continentul sudic, în timp ce restul flotei puternicului imperiu se aduna. Dacă nu se schimba vremea, rămâneau în urmă cu doar câteva săptămâni.

Chaol trimise o rugăciune pe vântul sărat și înghețat, cu speranța că vremea avea să fie de partea lor, căci altfel, flota mare adunată în urma lui și miile de călăreți ruk ce tocmai țâșneau spre cer din cuiburile lor de pe nave pentru vânătoarea de dimineață de deasupra valurilor tot nu ar fi fost de ajuns împotriva Morathului.

Și oricum era posibil să nu ajungă suficient de repede încât acea armată să facă o diferență.

Cele trei săptămâni petrecute pe ape nu le aduseseră multe vești despre armata pe care o adunaseră prietenii lui și care trebuia dusă în Terrasen, iar ei rămăseseră destul de departe de coastă ca să evite corăbiile inamicilor – sau balaurii. Dar asta avea să se schimbe astăzi.

Un braț delicat și cald îl cuprinse pe al lui și un cap cu păr șaten-auriu se rezemă de umărul său.

— Este frig aici, șopti Yrene, încruntându-se la valurile biciuite de vânt.

Chaol o sărută pe creștetul capului.

— Frigul îți întărește caracterul.

Ea râse, vântul împrăștiindu-i aburii respirației.

— Ai vorbit ca un bărbat din nord.

Chaol îi cuprinse umerii cu brațul, trăgând-o lângă el.

— Nu-ți țin de cald suficient zilele astea, nevastă?

Yrene roși și îl înghionti în coaste.

— Bădăranule!

Trecuse o lună, iar el încă se minuna la cuvântul

„nevastă” când îl adresa femeii ce-i stătea alături și care îi vindecase sufletul frânt și obosit.

Coloana lui vertebrală era pe locul al doilea. Zilele lungi de pe corabie și le petrecuse antrenându-se pentru posibilele lupte – fie pe cal, fie cu un baston, fie din scaunul cu rotile – când Yrene era suficient de sleită de puteri încât legătura vieții dintre ei să se estompeze, iar rana să preia din nou controlul.

Coloana nu i se vindecase, nu cu adevărat, și n-avea s-o facă niciodată. Fusese prețul salvării vieții sale după ce o prințesă valgă îl adusese în pragul morții. Totuși, nu părea un preț prea mare.

Scaunul și rana nu fuseseră niciodată o povară și nu ar fi fost nici acum.

Dar cealaltă parte a înțelegerii cu zeița care o îndrumase pe Yrene toată viața, care o adusese pe țărmurile din Antica, iar acum din nou pe continentul lor… acea parte îl speria de moarte.

Dacă murea el, murea și Yrene.

Ca să îi transmită puterea vindecătoare astfel încât să poată merge când magia ei nu era prea obosită, le fuseseră împletite chiar viețile.

Așadar, dacă ar fi căzut în lupta împotriva legiunilor Morathului… Nu doar propria viață s-ar fi pierdut.

— Te gândești prea mult. Yrene îl privi încruntată. Ce este?

Chaol făcu semn din bărbie spre corabia cea mai apropiată de a lor. La pupa acesteia, două păsări ruk, una aurie și una maro-roșcat, stăteau drepte. Amândouă erau deja înșeuate, deși călărețul Kadarei și al lui Salkhi nu se vedeau pe nicăieri.

— Nu-mi dau seama dacă-mi faci semn să mă uit la păsări sau dacă-mi atragi atenția că Nesryn și Sartaq

sunt destul de isteți încât să rămână în pat într-o dimineață ca asta. „Cum ar trebui să facem și noi”, citi el vorbele caustice în ochii ei căprui-aurii.

Fu rândul lui Chaol să o înghiontească.

— Știi, tu ești cea care *m*-a trezit în dimineața asta. El o sărută pe gât, ca să-i aducă aminte cum îl trezise și cum își petrecuseră o oră pe la răsărit.

Căldura pielii ei mătăsoase pe buzele lui fu suficientă să îi încălzească oasele înghețate.

— Ne putem întoarce în pat, dacă vrei, șopti el.

Yrene scoase un sunet firav care îl făcu să vrea să îi mângâie corpul încotoșmănat. Chiar dacă timpul îi presa, grăbindu-i spre nord, lui îi plăcuse să îi afle toate sunetele și s-o provoace să le scoată.

Dar Chaol își retrase capul de pe gâtul ei ca să facă semn din nou spre păsările ruk.

— Curând vor pleca într-o misiune de cercetare. Ar fi pus pariu că Nesryn și noul moștenitor încoronat al khaganului se îmbrăcau și se înarmau acum. Am navigat destul de departe spre nord și trebuie să știm unde să acostăm.

Era necesar să poată hotărî unde să acosteze și să mărșăluiască pe uscat cât mai repede posibil.

Dacă Riftholdul era încă sub controlul lui Erawan și al legiunilor Dinți-de-fier, atunci ar fi fost o imprudență să aducă flota pe Avery și să mărșăluiască spre nord în Terrasen. Însă regele valg ar fi putut la fel de bine să-și lase armata în așteptare în orice loc din față. Ca să nu mai vorbim de flota reginei Maeve, care dispăruse după lupta ei cu Aelin și, din fericire, rămăsese dispărută.

După calculele căpitanului lor, ei abia se apropiau de granița dintre Fenharrow și Adarlan. Așadar, trebuiau să decidă încotro, mai exact, să navigheze.

Cât mai repede posibil.

Deja pierduseră timp prețios ocolind Insulele Moarte, în ciuda veștii că-i aparținea din nou căpitanului Rolfe. Era posibil ca în Morath să se fi auzit de călătoria lor, dar nu era necesar să-și dezvăluie locul în care se aflau cu exactitate.

Dar discreția lor îi costase: nu primise nicio veste despre locul în care se afla Dorian. Nu auzise dacă el se dusese în nord cu Aelin și flota adunată de ea din câteva regate. Chaol putea doar să se roage ca Dorian să o fi făcut și ca regele lui să fi rămas în siguranță.

Yrene se uită cu atenție la cele două păsări ruk de pe corabia din apropiere.

— Câți cercetași merg?

— Doar ei.

Yrene căscă ochii în semn de avertisment.

— Dacă sunt mai puțini, le este mai ușor să se ascundă. Chaol arătă spre cer. Și norii de azi fac ideală cercetarea. Când îngrijorarea de pe chipul ei nu se risipi, el adăugă: Va trebui să luptăm în războiul ăsta la un moment dat, Yrene.

Câte vieți lua Erawan pentru fiecare zi în care ei întârziau?

— Știu, zise și-și apucă medalionul argintiu de la gât pe care el i-l oferise după ce rugase un gravor să încrusteze munții și mările pe suprafața acestuia. Înăuntru, încă se afla biletul pe care Aelin Galathynius i-l lăsase în urmă cu mulți ani, când soția lui servea la barul din portul unui râu, iar regina trăia ca asasin, sub alt nume. Eu doar… Știu că este prostesc, dar, cumva, nu am crezut c-o să vină asupra noastră atât de repede.

N-ar fi spus că ultimele săptămâni pe mare trecuseră repede, dar înțelegea ce voia ea să spună.

— Aceste ultime zile vor fi cele mai lungi de până acum.

Yrene se lipi de el, cuprinzându-i talia cu brațul.

— Trebuie să verific proviziile. Am să o rog pe Borte să mă ducă în zbor pe corabia lui Hasar.

Arcas, rukul lui feroce, încă moțăia în locul lui de dormit, la pupă.

— S-ar putea să fii nevoită să aștepți o vreme pentru asta.

Într-adevăr, în ultimele săptămâni, amândoi învățaseră să *nu* deranjeze rukul sau călărețul când dormeau. Zeii să îi ajute dacă Borte și Aelin s-ar fi întâlnit vreodată.

Yrene zâmbi și își ridică mâinile ca să îi cuprindă fața. Ochii ei limpezi îi studiară pe ai lui.

— Te iubesc, spuse ea încetișor.

Chaol își coborî fruntea până ce se sprijini de a ei.

— Să mi-o spui când o să fim în noroi, înghețați până la genunchi, da?

Ea pufni, dar nu făcu nicio mișcare ca să se retragă. Nici el.

Așadar, cu frunțile și sufletele lipite, ei rămaseră acolo în vântul rece și printre valurile agitate și așteptară să vadă ce ar fi putut să descopere păsările ruk.

*

Ea uitase cât de al naibii de frig era în nord.

Deși trăise printre călăreți ruk din munții Tavan, Nesryn Faliq nu înghețase niciodată atât de mult.

Iar iarna încă nu se instalase complet.

Totuși, Salkhi nu dădu niciun semn că frigul îl afecta în timp ce se grăbiră pe deasupra norilor și a

mării, dar asta se putea datora și faptului că lângă el zbura Kadara, rukul auriu nesovăind în vântul aspru.

O slăbiciune – rukul ei ajunsese să îndrăgească și să admire vădit pasărea lui Sartaq. Deși Nesryn știa că același lucru se putea spune despre ea și călărețul rukului.

Nesryn își mută privirea de la norii gri și se uită spre călărețul din stânga ei.

Părul său tuns crescuse – puțin. Suficient cât să și-l împletească la spate ca să nu i se zburlească în vânt.

Simțindu-i atenția, moștenitorul khaganatului îi făcu semn: „Totul este bine?”

Nesryn roși în ciuda frigului, dar îi răspunse la rândul său, degetele ei amorțite făcând simbolurile cu neîndemânare. „Totul este bine”.

O școlăriță îmbujorată. Asta devenea în preajma prințului, chiar dacă în ultimele săptămâni dormiseră în același pat și îi făcuse promisiuni pentru viitorul lor.

Să conducă alături de el, ca viitoare împărătească a khaganatului.

Bineînțeles că era absurd. Ideea ca ea să se îmbrace precum mama lui, cu rochii lungi și frumoase și să poarte diademe mari… Nu, ei i se potriveau mai bine hainele de piele ale rukhinilor și greutatea oțelului, nu bijuteriile. Îi spusese asta lui Sartaq. De multe ori.

El o ignorase râzând, zicând că putea să umble goală prin palat dacă voia, căci nu îi păsa ce ar fi purtat sau nu.

Dar tot era o noțiune ridicolă, una pe care prințul părea să o creadă singurul curs al viitorului lor. El își riscase coroana pentru asta, spunându-i tatălui său că dacă a fi prinț însemna să nu fie cu ea, atunci avea să renunțe la tron. Khaganul îi oferise în schimb titlul de

moștenitor.

Înainte să plece, frații lui nu păruseră supărați din cauza asta, deși își petrecuseră toată viața concurând să fie încoronați moștenitori de tatăl lor. Chiar și Hasar, care navigase cu ei, se abținuse de la obișnuitele-i comentarii tăioase. Nesryn nu știa dacă Arghun, Kashin sau Duva – toți încă în Antica, Kashin promițând să navigheze cu restul armatei tatălui lor – se răzgândiseră în privința numirii lui Sartaq.

Activitatea din dreapta ei o făcu să îl întoarcă pe Salkhi într-acolo.

Falkan Ennar, bărbatul metamorfic și negustorul devenit spion, luase forma unui uliu în dimineața asta și se folosise de viteza remarcabilă a creaturii ca să zboare înainte. Probabil văzuse ceva, pentru că acum se înclină și zbură pe lângă ei, apoi se ridică din nou spre continent, părând să spună „Urmați-mă!”

Să navigheze spre Terrasen era încă o posibilitate, în funcție de ce găseau pe coastă. Dacă Lysandra ar mai fi fost pe acolo, dacă ar mai fi fost în viață, era o problemă cu totul diferită.

Falkan jurase că ea avea să-i moștenească averea și proprietățile cu mult înainte să știe că supraviețuise copilăriei sau că primise darurile familiei lui, o familie ciudată din Pustiuri, care se răspândise pe continent, fratele lui ajungând în Adarlan cu mult timp înainte să o conceapă pe Lysandra și să o abandoneze pe mama ei.

Dar Falkan nu vorbise de acele dorințe de când părăsiseră munții Tavan, hotărând în schimb să ajute cum putea: în mare parte, cercetând. Dar curând ei urmau să aibă nevoie de ajutorul lor, așa cum o făcuseră împotriva *kharankuilor* din mlaștinile Dagul.

Probabil la fel de importante ca armata pe care o

aduseseră cu ei erau informațiile aflate acolo: că Maeve nu era o regină Fae, ci un impostor valg. O regină antică valgă, care se infiltrase în Doranelle la începuturile timpului, pătrunzând în mințile celor două surori regine și convingându-le că aveau o soră mai mare.

Poate că informațiile nu ar fi contribuit cu nimic la acest război, dar l-ar fi putut schimba cumva, știind că un alt inamic pândea în spatele lor. Și că Maeve fugise spre Erilea ca să scape de regele valg cu care se căsătorise, fratele altor doi care, la rândul lor, predaseră cheile Wyrd ale porții și pătrunseseră prin lumi ca să o găsească.

Faptul că trei regi valgi intraseră în lumea asta doar ca să fie opriți aici, neștiind că prada lor pândea acum pe un tron din Doranelle, fusese o schimbare ciudată a sorții. Doar Erawan rămăsese aici din cei trei regi, frate cu Orcus, soțul lui Maeve. Ce ar fi plătit ca să afle cine era ea cu adevărat?

Probabil era o întrebare la care alții să mediteze și să analizeze cum să o folosească.

Falkan coborî într-un plonjon rapid prin nori, iar Nesryn îl urmă.

Aerul rece și umed suflă pe lângă ea, dar Nesryn se aplecă în plonjon, Salkhi urmându-l pe Falkan fără să i se comande. Un minut, doar norii trecură pe lângă tânără, iar apoi…

Piscuri albe se ridicau din valurile gri, iar dincolo de acestea iarba uscată se întindea pe ultimele câmpii nordice din Fenharrow.

Falkan se ridică spre țărm, încetinind astfel încât să nu îi piardă.

Kadara păstră ușor ritmul cu ei și toți zburară în liniște odată ce coasta se văzu din ce în ce mai clar.

Iarba de pe câmpii nu era uscată de frig, ci fusese arsă, iar copacii, lipsiți de frunze, erau doar niște coji.

La orizont, fuioarele de fum pătau cerul iernii. Erau prea multe și prea mari ca să fie făcute de fermierii care ardeau rămășițele culturilor ca să fertilizeze solul.

„Mă uit mai de-aproape”, îi făcu Nesryn semn lui Sartaq.

Prințul îi răspunse prin semne: „Rămâi lângă nori, dar nu coborî sub ei”.

Nesryn dădu din cap, iar ea și rukul dispărură în stratul subțire de nori, zărind pământul ars de dedesubt.

Satele și fermele: dispărute. Ca și când dinspre mare ar fi venit o forță care distrusese totul în cale.

Dar nu acostase nicio flotă lângă mal. Nu, această armată fusese terestră.

Rămânând în vălul norilor, Nesryn și Sartaq traversară ținutul.

Inima îi bătea cu putere, tot mai repede, cu fiecare kilometru de teren ars și pustiu peste care zburau. Nici urmă de armată inamică sau de lupte în desfășurare.

Arseseră totul pentru propriul amuzament bolnav.

Nesryn reținu terenul, caracteristicile pe care le zărea. Într-adevăr, abia traversaseră granița din Fenharrow, Adarlanul văzându-se spre nord.

Dar pe uscat, apropiindu-se tot mai mult cu fiecare kilometru, mărșăluia o armată. Se întindea la nesfârșit, neagră și agitată.

Armata Morathului. Sau o parte teribilă a acesteia, trimisă ca să terorizeze și să distrugă înainte de ultimul val.

Sartaq făcu semn: „Dedesubt este un grup de soldați”.

Nesryn se uită peste aripa lui Salkhi, distanța fiind

mare, și văzu un mic grup de soldați cu armuri negre ce mergeau printre copaci – o ramificație a mulțimii agitate din față. Ca și când ar fi fost trimiși să caute supraviețuitori.

Nesryn își încleștă maxilarul și-i răspunse prin semne prințului: „Să mergem!”

Nu înapoi spre corăbii, ci spre cei șase soldați care-și începeau lungul drum de întoarcere spre armata lor.

Nesryn și Salkhi plonjară din cer, fără ca Sartaq să se vadă clar în stânga ei.

Grupul de soldați nu avu ocazia să strige înainte ca Nesryn și Sartaq să îi atace.

*

Doamna Yrene Westfall, fostă Yrene Towers, numărase proviziile de șase ori deja. Toate corăbiile erau pline de provizii, și totuși, cea a prințesei Hasar, escorta personală a Marii Vindecătoare, transporta cel mai important amestec de tonice și alifii. Multe fuseseră făcute înainte de a naviga din Antica, dar Yrene și celelalte vindecătoare care însoțiseră armata își petrecuseră multe ore pregătindu-le cât mai bine la bord.

În cala slab luminată, Yrene își găsi echilibrul când valurile legănară corabia și închise capacul lăzii în care se aflau cutiile de alifie, notând numărul pe o bucată de hârtie pe care o adusese cu ea.

— Același număr ca acum două zile, se auzi de pe scări vocea unei bătrâne. Hafiza, Marea Vindecătoare, stătea pe treptele de lemn, cu mâinile pe fusta groasă din lână care îi acoperea genunchii slabi. Ce crezi c-o să se întâmple cu ele, Yrene?

Yrene își dădu cosița peste un umăr.

— Voiam să mă asigur că am numărat corect.

— Din nou.

Yrene puse în buzunar bucata de pergament și își luă mantia cu margini de blană din locul în care o aruncase pe o ladă.

— Când o să fim pe câmpul de luptă, inventarierea proviziilor…

— O să fie importantă, da, dar și imposibilă. Când o să fim pe câmpul de luptă, fato, ai să fii norocoasă dacă ai să *găsești* măcar una dintre cutiile astea în mijlocul haosului.

— Asta încerc să evit.

Marea Vindecătoare oftă înțelegătoare.

— Vor muri oameni, Yrene. Vor avea morți groaznice și dureroase, și nici măcar noi două n-o să putem să îi salvăm.

Yrene înghiți în sec.

— Știu.

Dacă nu se grăbeau, dacă nu acostau curând și nu descopereau unde era bine să mărșăluiască armata khaganului, câți alții aveau să moară?

Bătrâna continuă să se uite la ea cu înțeles. Dintotdeauna, din prima clipă în care Yrene o văzuse pe Hafiza, ea emanase acest calm, această liniște. Gândul că Marea Vindecătoare avea să fie pe câmpurile de luptă însângerate îi agita stomacul lui Yrene. Chiar dacă exact din motivul acesta veniseră și se instruiseră de la bun început.

Dar asta fără problema valgilor, care se ascundeau în gazdele umane ca niște paraziți, valgii care i-ar fi ucis imediat dacă ar fi știut ce plănuiau să facă vindecătoarele.

Ce plănuise Yrene să facă oricărui valg pe care l-ar fi întâlnit.

— Alifiile sunt gata, Yrene. Hafiza mormăi când se ridică de pe scări și își aranjă reverele jachetei groase de lână – croite și brodate în stilul călăreților Darghan –, un dar de la ultima vizită a Marii Vindecătoare în stepe, când o luase pe Yrene cu ea. Sunt numărate. Nu mai există alte provizii din care să le preparăm. Trebuie să ajungem pe uscat și să vedem ce am putea folosi acolo.

Yrene își strânse mantia la piept.

— Trebuie să fac *ceva.*

Marea Vindecătoare atinse ușor balustrada.

— Ai să faci, Yrene. Destul de curând.

Spunând asta, Hafiza urcă scările, lăsând-o pe Yrene în cală printre teancurile de lăzi.

Ea nu îi zise Marii Vindecătoare că nu era sigură cât timp avea să mai fie de ajutor – nu încă. Nu spusese niciun cuvânt despre asta nimănui, nici măcar lui Chaol.

Yrene își atinse pântecul cu mâna.

Capitolul 7

Morath. Ultima cheie era în Morath.

Dorian se gândi la asta toată noaptea și când reuși în cele din urmă să aţipească, se trezi cu mâna la gât, apucând colierul care nu era acolo.

Trebuia să găsească o cale de a pleca. O cale să ajungă la cheie, de vreme ce Manon ar fi fost cu siguranță dispusă să îl ducă, deși ea fusese cea care sugerase că el ar fi putut să-i ia locul lui Aelin ca să făurească Lacătul.

Cele Treisprezece abia scăpaseră din Morath și nu se grăbeau să se întoarcă, acum când sarcina lor de a găsi vrăjitoarele Crochan devenise vitală și Erawan ar fi

putut la fel de bine să le simtă sosirea înainte să se apropie de fortăreață.

Gavin afirmase că drumul avea să-l găsească aici, în tabăra asta. Dar găsirea unei căi de a le convinge pe Cele Treisprezece să rămână, când instinctul și graba le forțau să meargă mai departe... s-ar fi putut dovedi la fel de dificilă ca obținerea ultimei chei Wyrd.

Tabăra lor se agită în lumina gri a răsăritului, iar Dorian renunță la somn. Ridicându-se, văzu salteaua lui Manon strânsă, iar pe vrăjitoare stând cu Asterin și Sorrel lângă balaurii lor. Erau cele trei pe care, cumva, trebuia să le convingă să rămână.

Așteptând deja la gura trecătorii, ceilalți balauri se mișcară ca și când s-ar fi pregătit pentru zborul în frigul insuportabil.

Era o altă zi în care căutau clanul de vrăjitoare care nu voiau să fie găsite și care, foarte probabil, nu voiau să se alăture acestui război.

— Plecăm în cinci minute!

Vocea insensibilă a lui Sorrel străbătu tabăra.

Așadar, trebuia să lase pe altă dată încercarea de a le convinge. În trei minute, focul fu stins, armele puse, saltelele fixate pe șei și nevoile satisfăcute înainte de ziua lungă de zbor.

Punându-și sabia Damaris, Dorian se îndreptă spre Manon, vrăjitoarea fiind nefiresc de calmă. Era frumoasă, chiar și aici în zăpada viscolită, cu o blană de capră zburlită pe umeri. Când se apropie, ea se uită în ochii lui cu un licăr auriu.

Manon îi zâmbi șiret.

— ’Neața, Alteță!

Dorian își înclină capul.

— Încotro mergem azi?

El știa că vorbele sale nu prea se potriveau cu

expresia feței.

— Tocmai ne gândeam la asta, îi răspunse Sorrel, locțiitoarea cu un chip împietrit, dar deschis.

În spatele lor, Vesta înjură când catarama șeii sale se desfăcu. Dorian nu îndrăzni să privească, pentru a nu confirma că mâinile invizibile ale magiei lui lucraseră.

— Deja am cercetat tot ce e la nord, spuse Asterin. Să ne ducem spre sud – să ajungem la capătul Colților înainte să ne întoarcem.

— S-ar putea nici să nu fie în munți, replică Sorrel. În zecile de ani care au trecut, le-am căutat prin câmpii.

Manon ascultă cu o expresie calmă și senină. Așa cum făcea în fiecare dimineață, cântărindu-le cuvintele și ascultând vântul care îi cânta.

Desaga lui Imogen se desfăcu din legătură, iar vrăjitoarea șuieră când descălecă să o lege din nou. El nu știa cât timp le puteau ține aici aceste mici întârzieri. Nu la infinit.

— Dacă plecăm din munții ăștia, argumentă Asterin, atunci vom fi mai ușor de urmărit în câmp deschis. Inamicii și vrăjitoarele Crochan au să ne zărească înainte să îi găsim.

— Ar fi mai cald, mormăi Sorrel. În Eyllwe o să fie mult mai cald.

Până și vrăjitoarele nemuritoare cărora le curgea oțel prin vene puteau să se sature de frigul epuizant.

Dar să meargă atât de departe în sud, în Eyllwe, când erau încă destul de aproape de Morath... Și Manon părea să se gândească la asta. Se uită la jacheta lui, la cheile din buzunar, ca și când le-ar fi putut simți pulsul, mișcându-se în contrast cu puterea lui. Tot ce era între Erawan și stăpânirea sa peste

Erilea. Să îi aducă la două sute de kilometri de Morath… Nu, ea nu ar fi permis niciodată așa ceva.

Dorian continuă să afișeze o expresie amabilă, cu o mână pe măciulia în formă de ochi a sabiei Damaris.

— În tabăra asta nu e niciun indiciu despre direcția în care au plecat?

Știa că ele nu aveau nici cea mai mică idee. Știa, dar aștepta oricum răspunsul lor, încercând să nu apuce prea strâns măciulia sabiei.

— Nu, spuse Manon aproape mârâind.

Totuși, căldura slabă a metalului fu singurul răspuns al lui Damaris. El nu știa la ce se așteptase: la un zumzet care să-i verifice puterea, la o voce care să-i confirme în mintea lui.

Cu siguranță nu semnul deloc impresionant al căldurii.

Căldură pentru adevăr, probabil răceală pentru minciuni. Dar… cel puțin Gavin spusese adevărul despre sabie. El nu ar fi trebuit să se îndoiască de asta, având în vedere zeul pe care Gavin încă îl onora.

Uitându-se în ochii lui cu acea concentrare neînduplecată de prădător, Manon dădu ordinul de plecare. Spre nord.

Departe de Morath. Dorian deschise gura, gândindu-se să spună ceva care să amâne plecarea. În afară de a rupe aripa vreunui balaur, nu putea să facă nimic…

Vrăjitoarele se întoarseră spre balauri, unde Dorian avea să parcurgă următoarea parte a acestei căutări nesfârșite împreună cu una dintre santinele, dar Abraxos urlă și se întinse către Manon mușcând.

Când Manon se întoarse, magia lui Dorian se înălță, deja lovind inamicul nevăzut.

Un urs alb și mare se ridicase din zăpada din

spatele ei.

Arătându-și colții, își lăsă pe pământ laba imensă. Manon se feri, rostogolindu-se într-o parte, iar Dorian aruncă un zid de magie… de vânt și gheață.

Ursul dădu înapoi, căzând pe zăpadă cu un zgomot surd, dar se ridică imediat și fugi spre Manon. Doar spre Manon.

Dorian reacționă repede, întinzând niște mâini invizibile ca să oprească animalul tocmai când fiara se izbi de magia lui, zăpada împrăștiindu-se, iar lumina licărind.

Cunoștea acea lumină. Era a unei creaturi metamorfice.

Dar nu Lysandra fu cea care ieși din camuflajul perfect al ursului.

Nu, creatura care ieși din urs era de coșmar.

Un păianjen. Un păianjen stygian uriaș, mare cât un cal și negru ca noaptea.

Ochii lui mulți mijiră la Manon, cleștii țăcănind când șuieră „Cioc-Negru!”

*

Păianjenul stygian o găsise cumva. După atâtea luni, după mii de kilometri parcurși de Manon prin aer, pe pământ și mare, păianjenul de la care furase mătasea ca să întărească aripile lui Abraxos o găsise.

Dar păianjenul nu se așteptase să aibă de-a face cu Cele Treisprezece sau cu puterea regelui Adarlanului.

Manon scoase Tăietoarea-de-vânt cât timp Dorian ținu locului păianjenul cu magia lui, fără să arate semne de slăbiciune. Devenea mai puternic în fiecare zi.

Cele Treisprezece se apropiară, armele licărind în zăpadă și soarele orbitor, balaurii formând un zid de piei aspre și gheare în spatele lor.

Manon se apropie câțiva pași de acei clești care zvâcneau.

— Ești departe de munții Ruhnn, soro!

Păianjenul șuieră.

— Și totuși, nu mi-a fost greu să te găsesc.

— Cunoști bestia asta? întrebă Asterin, venind lângă Manon.

Manon schiță un zâmbet.

— Mi-a donat mătasea de păianjen pentru aripile lui Abraxos.

Păianjenul mormăi.

— Mi-ai *furat* mătasea și m-ai împins împreună cu țesătoarele mele de pe stânci…

— Cum de poți să te transformi? întrebă Dorian, încă țintuind păianjenul cât veni lângă Manon, cu o mână pe mânerul sabiei antice. În legende nu se zice nimic de asta.

Curiozitatea îi lumina într-adevăr chipul. Ea presupuse că linia albă de pe pielea aurie a gâtului era dovada că înfruntase lucruri mai rele și că orice legătură ar fi fost între ei era și dovada că nu se temea de durere sau moarte.

Da, o trăsătură bună pentru o vrăjitoare. Dar pentru un muritor? Era foarte probabil să îi aducă moartea.

Poate nu era lipsa fricii, ci mai degrabă lipsa… oricărui lucru pe care muritorii îl considerau vital pentru sufletele lor. Smuls lui de tatăl său și de acel demon valg.

Păianjenul spuse furios:

— Am luat douăzeci de ani din viața unui tânăr

negustor în schimbul mătăsii mele. Darul metamorfozării curgea prin forța vieții lui – cel puțin parțial. Toți acei ochi mijiți se îndreptară spre Manon. *El* a plătit de bunăvoie prețul.

— Ucide-o și să terminăm odată, șopti Asterin.

Păianjenul se retrase cât îi permise lesa invizibilă a regelui.

— Nu știam că surorile noastre au devenit atât de lașe, dacă acum au nevoie de magie ca să ne înjunghie ca pe niște porci.

Manon ridică Tăietoarea-de-vânt, gândindu-se unde să înfigă sabia între ochii mulți ai păianjenului.

— Să vedem dacă guiți ca unul când am s-o fac?

— Lașo! zise cu obidă păianjenul. Eliberează-mă și-o să punem capăt situației după vechile căi.

Manon se gândi și apoi ridică din umeri.

— Nu o să te doară. Consideră că e datoria mea față de tine.

Inspirând, Manon se pregăti să lovească…

— Stai! Păianjenul șopti cuvântul. *Așteaptă.*

— De la insulte la rugăminți, șopti Asterin. Cine este laș acum?

Păianjenul o ignoră pe aghiotantă, ochii lui goi devorând-o pe Manon și apoi pe Dorian.

— Știi ce se mișcă în sud? Ce orori se adună?

— Știrea-i veche, zise Vesta, pufnind.

— Cum crezi că te-am găsit? întrebă păianjenul. Manon rămase nemișcată. În Morath au rămas foarte multe obiecte învăluite de parfumul tău.

Dacă păianjenul le găsise aici atât de ușor, trebuiau să plece. Acum.

— Să îți spun ce am văzut la doar o sută de kilometri spre sud? întrebă păianjenul. Pe cine am văzut, Cioc-Negru? Manon înțepeni. Pe vrăjitoarele

Crochan, spuse păianjenul și oftă profund. Lacom.

Manon clipi. Doar o dată. Cele Treisprezece înțepeniseră la rândul lor. Asterin întrebă:

— Le-ai văzut?

Păianjenul își mișcă în semn de confirmare capul înainte să ofteze din nou.

— Mereu au avut gustul pe care mi-l imaginez că îl are vinul de vară. *De ciocolată,* așa cum îi spuneți voi.

— Unde? voi Manon să afle.

Păianjenul îi spuse unde – era un loc vag și necunoscut.

— Am să ți-l arăt, spuse ea. Am să te îndrum.

— Ar putea fi o capcană, rosti Sorrel.

— Nu este, zise Dorian, cu mâna încă pe mânerul sabiei lui. Manon studie limpezimea ochilor lui, umerii drepți, chipul nemilos și înclinarea întrebătoare a capului său. Haideți să vedem dacă informația ei este adevărată și să îi decidem soarta după aceea.

— Ce? zise Manon fără să gândească.

Cele Treisprezece rămaseră nemișcate când îl auziră pe Dorian păsuind păianjenul.

Dorian făcu semn din bărbie spre creatura care tremura.

— Nu o ucide. Nu încă. S-ar putea să știe mai multe decât pe unde umblă vrăjitoarele Crochan.

— Nu am nevoie de mila unui băiat..., șuieră păianjenul.

— Primești mila unui rege, spuse cu răceală Dorian, și ți-aș sugera să taci suficient de mult încât să o primești.

Foarte rar auzea Manon acea voce a lui, tonul care-i trimitea și ei un fior prin sânge și oase. Vocea unui rege.

Dar el nu era regele ei. Nu era liderul sabatului

Celor Treisprezece.

— Dacă o lăsăm să trăiască, ne va vinde cui o să plătească mai mult.

Ochii de safir ai lui Dorian se întunecară, iar el apucă mai bine sabia. Manon se încordă la acea privire rece și gânditoare care dezvăluia prădătorul calculat ascuns în spatele chipului frumos al regelui.

— Se pare c-ai învățat cum să te transformi în doar câteva luni, îi zise el păianjenului.

*

O cale avea să-l găsească aici, spusese Gavin.

O cale spre Morath. Nu un drum fizic, nu un traseu, ci asta.

Oroarea păgână rămase tăcută o clipă înainte să spună:

— Darurile noastre sunt lucruri ciudate și lacome. Nu ne hrănim doar cu viața voastră, ci și cu puterile voastre, dacă le aveți. Odată ce magia a fost eliberată, am învățat să folosesc abilitățile pe care mi le-a transferat creatura metamorfică.

Damaris se încălzi în mâna lui. Adevărul. Fiecare cuvânt pe care îl spusese păianjenul fusese adevărat. Iar asta… Era o cale spre Morath complet diferită. În pielea altcuiva.

Poate a unui sclav uman ca Elide Lochan. Poate în pielea unui om a cărui prezență ar fi trecut neobservată.

Puterea lui brută se transformase în toate celelalte forme de magie, capabilă să treacă de la foc la gheață și vindecare. La transformare… ar fi putut și el să învețe să facă asta?

— Ai un nume? întrebă Dorian pur și simplu

creatura.

— Un rege fără coroană întreabă care-i numele unui păianjen neînsemnat, șopti ea, ochii săi goi oprindu-se asupra lui. Nu poți să-l pronunți în limba ta, dar poți să-mi spui Cyrene.

Manon scrâșni din dinți.

— Nu contează cum îți spunem de vreme ce ai să mori în curând.

Însă Dorian îi aruncă o privire piezișă.

— Munții Ruhnn fac parte din regatul meu. Ca atare, Cyrene este unul dintre supușii mei. Cred că asta îmi dă dreptul să decid dacă trăiește sau moare.

— *Amândoi* sunteți la mila sabatului meu, mârâi Manon. Dă-te la o parte!

Dorian îi schiță un zâmbet.

— Sunt?

Un vânt mai rece decât aerul de munte umplu trecătoarea.

Putea să le omoare pe toate, fie sufocându-le, fie rupându-le gâturile. Putea să le ucidă pe toate, cu tot cu balauri, iar faptul că știa asta săpă încă un gol în el. Un alt loc gol. Oare pe tatăl său și pe Aelin îi deranjase să aibă asemenea putere?

— Adu-o cu noi, ca s-o iei mai bine la întrebări în tabăra următoare.

— Plănuiești să iei chestia *asta* cu noi? izbucni Manon.

Drept răspuns, păianjenul se mișcă, luând forma unei femei cu piele albă și păr brunet. Fragilă și neremarcabilă, în afară de acei ochi negri descurajatori. Nu frumoasă, dar cu un soi de farmec vechi și mortal pe care nici măcar noua formă nu îl putea ascunde. Și complet goală. Ea tremură, frecându-și mâinile de brațele subțiri.

— E de-ajuns trupul ăsta ca să nu vă deranjez?

Manon ignoră păianjenul.

— Și când o să se transforme noaptea ca să ne sfâșie?

Dorian doar își înclină capul, gheața dansând în vârful degetelor lui.

— Nu o s-o facă.

Cyrene inspiră.

— Un dar magic rar, spuse ea, iar lăcomia i se citi în privire când îl studie pe Dorian. Pentru un rege rar.

Dorian se încruntă dezgustat.

Manon se uită la Asterin. Ochii aghiotantei ei erau precauți, iar buzele strânse descriau o linie dreaptă. Sorrel, la câțiva pași în urmă, se încruntă la păianjen, dar își luase mâna de pe sabie.

Cele Treisprezece, la un semnal nerostit, se îndreptară spre balaurii lor. Doar Cyrene le privi, ochii oribili și nemiloși clipind ocazional când dinții începură să îi clănțăne.

Manon își înclină capul spre el.

— Ești… diferit azi.

Dorian ridică din umeri.

— Dacă vrei pe cineva care să îți încălzească patul, care se ploconește la fiecare cuvânt al tău și îți respectă toate ordinele, caută în altă parte!

Privirea îi alunecă spre banda albă din jurul gâtului său.

— Încă nu sunt convinsă, prințișorule, spuse ea, că nu ar trebui să o ucid.

— Și ce ar trebui să fac, vrăjitoareo, ca să te conving?

El nu se deranjă să ascundă promisiunea senzuală din cuvintele lui, și nici tonul.

Un mușchi al maxilarului lui Manon tresări. Creaturi

de legendă – astea îl înconjurau pe el. Vrăjitoarele, păianjenul… Ar fi putut fi la fel de bine un personaj dintr-o carte pe care o împrumutase lui Aelin toamna trecută. Deși niciunul din ei nu suferise vreodată din cauza unui hău care se căsca înăuntrul lor.

Încruntându-se la picioarele ei goale din zăpadă, mâinile lui Cyrene zvâcniră pe lângă corp, un ecou al colților pe care îi avusese în urmă cu câteva clipe.

Dorian încercă să nu tremure. Era o sinucidere să se furișeze în Morath… imediat ce ar fi aflat ce-i trebuia de la creatura asta.

Greutatea privirii lui Manon căzu din nou asupra lui, iar Dorian nu dădu înapoi. Nu dădu înapoi de la cuvintele lui Manon când ea spuse:

— Dacă nu îți prețuiești existența și ești convins că ai încredere în creatura asta, atunci adu-o! Era o provocare să privească nu spre Morath sau păianjen, ci în sinea sa. Vedea exact ce rodea în pieptul gol, fie și numai pentru că o bestie asemănătoare o rodea și pe ea. O să aflăm destul de curând dacă a spus adevărul despre vrăjitoarele Crochan.

Păianjenul spusese adevărul. Sabia Damaris se încălzise în mâna lui când Cyrene vorbise.

Și când le-ar fi găsit pe vrăjitoare, când Cele Treisprezece ar fi fost distrase, ar fi aflat și ce avea nevoie de la păianjen.

Manon se întoarse spre Cele Treisprezece, vrăjitoarele vibrând de nerăbdare.

— Zburăm acum. Putem să ajungem la sabatul Crochan până la căderea nopții.

— Și după aceea? întrebă Asterin, singura dintre ele care avea permisiune să facă asta.

Manon se îndreptă spre Abraxos, iar Dorian o urmă, aruncându-i lui Cyrene o mantie în timp ce

magia lui o trăgea după el.

— Iar apoi acționăm, evită Manon răspunsul.

Și pentru prima dată nu se uită în ochii nimănui. Nu făcu decât să se uite spre sud.

Și vrăjitoarea avea secrete. Dar să fi fost la fel de înfricoșătoare ca ale lui?

Capitolul 8

Întunericul o întâmpină pe Aelin când își recăpătă cunoștința. Un întuneric strâmt și limitat.

Mișcându-și coatele, se lovi de laturile cutiei, lanțurile răsunând în spațiul mic. Cu picioarele goale putea atinge capătul dacă le bâțâia un pic.

Își ridică mâinile legate spre peretele solid din fier aflat la doar câțiva centimetri de fața ei și contură spiralele și sorii încrustați pe suprafața acestuia. Chiar și pe interior, Maeve ordonase ca simbolurile să fie încrustate astfel încât Aelin să nu uite că această cutie fusese creată pentru ea cu mult înainte să se nască.

Dar... degetele ei goale erau cele care atingeau metalul rece și aspru.

El îi scosese mănușile din fier sau uitase să i le pună la loc după ceea ce făcuse. Felul în care le ținea deasupra cuptorului deschis, până ce metalul se înroșea în jurul mâinilor ei, iar ea țipa neîncetat...

Aelin lipi palmele de capacul de metal și împinse.

Brațul nu-i mai era fracturat, iar așchiile de os ce-i ieșeau prin piele dispăruseră.

Sau nu existaseră niciodată. Dar totul i se păruse real, mai mult decât alte amintiri care reveneau acum, cerându-i să le recunoască, să le accepte.

Aelin împinse cu palmele în fier, încordându-și mușchii.

Nici măcar nu se mișcă.

Încercă din nou. Faptul că avea puterea să facă asta se datora altor *servicii* pe care i le oferiseră vindecătoarele lui Maeve: să îi împiedice mușchii să se atrofieze cât timp zăcea întinsă aici.

Un mic scâncet răsună în cutie. Un avertisment.

Aelin își coborî mâinile tocmai când încuietoarea hârâi, iar ușa se deschise scârțâind.

Pașii lui Cairn erau mai rapizi de data asta. Mai grăbiți.

— Fă-ți nevoile pe hol și așteaptă lângă ușă! izbucni el la Fenrys.

Aelin se pregăti când pașii se opriră. Un scârțâit și un șuierat metalic se auziră și lumina focului pătrunse înăuntru. Ea clipi în lumină, dar rămase nemișcată.

Fixaseră lanțurile de cutie. Aflase asta pe pielea ei.

Cairn nu spuse nimic în timp ce desfăcu lanțurile din cârlig.

Era cel mai periculos moment pentru el, chiar înainte să o mute spre cârligele de pe altar. Chiar și cu mâinile și picioarele legate, nu risca.

Nu o făcu nici azi.

Poate că mănușile se topiseră deasupra cuptorului împreună cu pielea ei.

Cairn o ridică smucind-o când șase străjeri apărură tăcuți în pragul ușii, fără să afișeze vreo urmă de groază în fața a ceea ce i se făcuse ei.

Ea îi mai văzuse pe acești masculi. Pe bucata de plajă însângerată.

— Varik, spuse Cairn, iar unul dintre străjeri înaintă, Fenrys, la fel de înalt ca un ponei, aflându-se acum lângă el la ușă. Sabia lui Varik era la gâtul lui Fenrys.

Cairn o apucă de lanțuri, trăgând-o la pieptul lui

când se îndreptară spre străjeri și lup.

— Dacă faci o mișcare, el moare.

Aelin nu îi spuse că nu era sigură că avea puterea să încerce ceva, cu atât mai puțin să fugă.

O cuprinse amorțeala.

Nu se opuse sacului negru care-i acoperi capul când trecură prin ușa boltită. Nu se opuse când merseră pe hol, deși numără pașii și cotiturile.

Nu îi păsa dacă era suficient de isteț Cairn încât să mai adauge câțiva ca să o dezorienteze. Ea oricum îi numără. Ascultă sunetul râului, mai puternic cu fiecare cotitură, ceața tot mai densă care îi răcea pielea expusă făcând ca pietrele să fie alunecoase sub tălpi.

Apoi se trezi în aer liber. Nu îl simțea, dar îi atingea pielea cu degete umede, șoptindu-i despre lumea care se deschidea.

„Fugi! Acum!”

Cuvintele erau o șoaptă îndepărtată.

Nu se îndoia că străjerul încă-și ținea sabia la gâtul lui Fenrys, că avea să verse sânge. Ordinul de restricție al lui Maeve îl lega prea bine pe Fenrys – împreună cu acel dar ciudat al lui de a sări pe distanțe scurte, ca și când s-ar fi mișcat dintr-o cameră în alta.

Își pierduse demult speranța că el avea să găsească o cale să îl folosească, să îi ducă pe amândoi departe de aici. Se îndoia că și-ar fi folosit miraculos abilitatea, dacă sabia străjerului l-ar fi lovit.

Totuși, dacă lua în seamă acea voce, dacă fugea, merita viața lui s-o plătească pe a ei?

— Te gândești, nu-i așa? îi șopti Cairn la ureche, iar ea îi simți zâmbetul în ciuda sacului de pe cap. Dacă viața lupului este un preț corect ca să scapi, spuse și râse ca un îndrăgostit. Încearcă! Să vezi cât de departe ajungi! Mai avem de mers câteva minute.

Ea îl ignoră. Ignoră acea voce care îi șoptea *să fugă, să fugă, să fugă.*

Merseră pas cu pas. Picioarele îi tremurau de efort, iar asta îi spunea destule despre timpul petrecut aici, despre câtă vreme nu reușise să se miște corespunzător, în ciuda vindecătoarelor care îi împiedicau mușchii să se atrofieze.

Cairn o conduse pe o scară spiralată care o făcu să gâfâie, ceața dispărând în aerul rece al nopții. Mirosuri dulci. Flori.

Florile încă existau. În această lume, în acest iad, florile răsăreau undeva.

Sunetul apei amuți în urma lor, înlocuit curând de susurul vesel din față. Fântâni. Pietre netede și reci îi amorțeau picioarele și prin glugă, pâlpâitul focului arunca unduiri aurii. Lămpi.

Aerul se calmă, devenind nemișcat. Probabil se afla într-o curte.

Fulgerul îi pulsă prin coapse și gambe, avertizând-o să încetinească, să se odihnească.

Aerul liber se deschise din nou în jurul ei, apa vuind iarăși.

Cairn se opri, lipind-o de corpul lui înalt cu o smucitură, diversele lui arme intrându-i în lanțuri și piele. Hainele celorlalți străjeri foșniră când se opriră și ei. Ghearele lui Fenrys țăcăniră pe piatră, sunetul fiind fără îndoială menit să îi semnaleze că rămânea în apropiere.

Ea își dădu seama de ce simțise el nevoia să facă asta când o voce de femeie care era și tânără și bătrână, și amuzată și nemiloasă, spuse mieros:

— Scoate-i gluga, Cairn!

Aelin trebui să clipească doar de câteva ori ca să studieze totul.

Mai fusese aici.

Fusese pe veranda lată cu priveliște spre râul mare și spre cascade, mersese prin orașul vechi din piatră despre care știa că se înălța în spatele ei.

Stătuse chiar în locul acesta, înfruntând-o pe regina brunetă tolănită pe un tron de piatră de pe podium, înconjurată de ceață, cu o bufniță albă cocoțată pe spătarul scaunului ei.

Un singur lup stătea întins la picioarele ei de data asta. Negru ca noaptea, negru ca ochii reginei, care se opriră asupra lui Aelin mijind de plăcere.

Maeve părea mulțumită să o lase pe Aelin să privească. Să o lase să studieze.

Rochia de un mov-închis a lui Maeve lucea precum ceața în spatele ei, trena lungă coborând cele câteva trepte ale podiumului. Coborând spre…

Aelin văzu ce sclipea la baza treptelor și rămase nemișcată.

Buzele roșii ale lui Maeve descriseră un zâmbet când flutură o mână albă.

— Dacă vrei, Cairn!

Masculul nu ezită când o împinse pe Aelin spre ceea ce zăcea pe pământ.

Sticlă spartă, adunată și aranjată într-un cerc perfect.

El se opri chiar în față, primele cioburi groase fiind la câțiva centimetri de degetele goale ale picioarelor lui Aelin.

Maeve făcu semn lupului negru de la picioarele sale, iar acesta se ridică, luând ceva de pe cotiera lată a tronului înainte să se îndrepte spre Cairn.

— M-am gândit că poziția ta ar trebui cel puțin recunoscută, spuse Maeve, acel zâmbet de păianjen neșovăind când Aelin văzu ce-i oferi lupul gardianului

de lângă Cairn. Pune-i-o! ordonă regina.

O coroană veche și strălucitoare radia în mâinile străjerului. Făurită din argint și perle, modelată cu aripi ridicate care se întâlneau în centrul înălțat, împresurat cu țepi de diamant pur, aceasta luci ca și când razele lunii ar fi fost prinse înăuntru când străjerul i-o puse pe cap lui Aelin.

Greutatea mare o surprinse, metalul rece intrându-i în scalp. Era mult mai grea decât părea, ca și când ar fi avut un miez de fier.

O altfel de cătușă. Asta fusese întotdeauna.

Aelin se abținu să se retragă, să scuture din cap ca să-și dea jos coroana.

— E coroana lui Mab, spuse Maeve. Coroana ta, după descendență și drept din naștere. Adevărata ei moștenitoare.

Aelin ignoră cuvintele, holbându-se la cercul de cioburi din sticlă.

— O, aia, spuse Maeve, observând la ce era atentă. Cred că știi cum o să decurgă lucrurile, Aelin a Focului Sălbatic.

Aelin nu spuse nimic.

Maeve dădu din cap.

Cairn o împinse înainte, direct în sticla care-i tăie tălpile goale, pielea nouă țipând când se sfâșie.

Ea inspiră brusc printre dinți, înghițindu-și țipătul când Cairn o forță să stea în genunchi.

Respirația i se tăie la impact, la fiecare ciob care tăia adânc.

Să respire – respirația era cheia, era importantă.

Își distrase atenția inspirând și expirând, ca un val care se retrăgea de la mal și apoi revenea.

Căldura se adună sub genunchii, gambele și gleznele ei, mirosul de cupru al sângelui ridicându-se

ca să se amestece în ceață.

Respirația îi deveni sacadată când începu să tremure, iar un țipăt clocoti în sinea ei.

Își mușcă buza, caninii străpungând carnea.

Nu voia să țipe. Nu încă.

„Respiră!”

Gustul sângelui îi învălui gura când mușcă mai puternic.

— Ce păcat că nu avem spectatori care să vadă asta! spuse Maeve, vocea părându-i îndepărtată și prea aproape totodată. Aelin Aducătoarea-Focului poartă în sfârșit coroana potrivită pentru o regină a Spiridușilor. Îngenuncheată la picioarele mele!

Tremurul care o străbătu pe Aelin îi scutură trupul suficient cât sticla să găsească noi unghiuri, noi intrări.

Ea se îndepărtă mai mult. Fiecare respirație o trăgea spre mare, spre un loc unde cuvintele, sentimentele și durerea deveneau un țărm distant.

Maeve pocni din degete.

— Fenrys!

Lupul trecu pe lângă ea și se așeză lângă tron, dar nu înainte să se uite la cel negru, întorcând doar puțin capul. Lupul negru îi întoarse privirea, inexpresiv și cu răceală, iar gestul fu suficient încât Maeve să rostească:

— Connall, ai putea să îi spui în sfârșit geamănului tău ce vrei.

Un licăr de lumină.

Aelin inspiră pe nas și expiră pe gură de nenumărate ori, abia observând masculul frumos cu păr brunet care stătea acum în locul lupului. Cu pielea bronzată ca a geamănului său, dar fără ca ferocitatea și viclenia să-i strălucească pe chip. Purta mai multe rânduri de haine de războinic, negre, spre deosebire de

obișnuitul gri al lui Fenrys, două cuțite atârnându-i pe lângă corp.

Lupul alb își ridică privirea la geamănul său, țintuit de acea legătură invizibilă.

— Vorbește liber, Connall! spuse Maeve, schițând în continuare un zâmbet. Bufnița de hambar cocoțată pe spătarul tronului ei privi cu ochi solemni, fără să clipească. Lasă-l pe fratele tău să știe că aceste cuvinte sunt ale tale, și nu din ordinul meu.

Un picior încălțat cu o cizmă o împunse subtil pe Aelin în spate, ca să înainteze, ca sticla să-i intre mai mult în piele.

Indiferent cât ar fi respirat, exercițiul acesta n-ar fi distras-o suficient de mult încât să-și stăpânească scâncetul înăbușit.

Ea ura asta – acel sunet, la fel cum o ura pe regina din fața sa și pe sadicul din spatele ei. Dar tot reuși să iasă, abia auzit, acoperit de vuietul cascadei.

Ochii negri ai lui Fenrys se îndreptară spre ea. El clipi de patru ori.

Aelin nu reuși să-i răspundă clipind, strângându-și și desfăcându-și pumnul în poală.

— Din cauza ta ai pățit asta! îi spuse Connall lui Fenrys, atrăgând din nou atenția fratelui său. Vocea lui era la fel de rece ca a lui Maeve. Aroganța și nesăbuința ta – asta voiai? Fenrys nu răspunse. Nu m-ai lăsat să am asta – să fac și eu parte din asta. Ai depus jurământul de sânge nu ca să o servești pe regina noastră, ci ca să nu fii învins de mine pentru prima dată în viața ta.

Fenrys își dezgoli dinții, deși ceva asemănător suferinței îi întunecă privirea.

Un alt val fierbinte îi străbătu genunchii și coapsele, iar Aelin închise ochii.

Avea să suporte totul și să facă față situației.

Poporul ei suferise timp de zece ani. Probabil că suferea și acum. De dragul lui, avea să reziste și să supraviețuiască.

Vocea puternică a lui Connall se undui pe lângă ea.

— Ești o rușine pentru familia noastră, pentru acest regat. Te-ai vândut unei regine străine, și pentru ce? Te-am implorat să te controlezi când ai fost trimis să îl vânezi pe Lorcan. Te-am implorat să fii *isteț.* Ai fi putut la fel de bine să mă scuipi în față.

Fenrys mârâi, iar sunetul trebuie să fi fost un limbaj secret de-al lor, deoarece Connall pufni.

— Să plec? De ce aș vrea să plec? Și pentru ce? Pentru *asta?* Chiar și cu ochii închiși, Aelin știa că arăta spre ea. Nu, Fenrys! N-am să plec! Și nici tu.

Un scheunat spintecă aerul umed.

— Destul, Connall! spuse Maeve, iar lumina licări, străpungând chiar și întunericul din spatele pleoapelor lui Aelin.

Ea respiră și tot respiră.

— Știi cât de repede se poate termina asta, Aelin, spuse Maeve. Aelin își ținu ochii închiși. Spune-mi unde ai ascuns cheile Wyrd, depune jurământul de sânge... Presupun că ordinea nu contează.

Aelin deschise ochii și-și ridică mâinile legate în față.

Și îi arătă lui Maeve un gest obscen, mai urât ca niciodată.

Maeve se crispă ușor.

— Cairn.

Înainte ca Aelin să se poată pregăti inspirând, mâinile se izbiră de umerii ei și o împinseră în jos.

Atunci ea nu mai reuși să-și oprească țipătul.

El o împinse în puțul aprins de agonie care îi

furnica picioarele și coloana.

O, zeilor – o, zeilor!

Foarte departe, mârâitul lui Fenrys îi sfâșie țipătul, urmat de vocea vioaie a lui Maeve:

— Foarte bine, Cairn!

Apăsarea de pe umerii ei se domoli.

Aelin se aplecă pe genunchi. O respirație completă – trebuia să respire profund.

Nu reuși, plămânii și pieptul ei ridicându-se doar în respirații superficiale, sacadate.

Vederea i se încețoșă, umezindu-se, sângele care i se răspândise dincolo de genunchi clipocind.

Trebuia să suporte, să supraviețuiască…

— Spionii mi-au zis ceva interesant în dimineața asta, spuse tărăgănat Maeve. Cum că ai fi acum în Terrasen, pregătind mica armată pe care ai adunat-o pentru război. Tu și prințul Rowan și cei doi războinici compromiși ai mei. Împreună cu grupul tău obișnuit.

Aelin nu-și dăduse seama că încă avea o urmă de speranță, prostească și jalnică. Acea urmă de speranță că el avea să vină după ea.

La urma urmei, îi spusese să nu o facă. Îi spusese să protejeze Terrasenul. Aranjase totul ca el să reziste împotriva Morathului.

— E util să ai o creatură metamorfică și aceasta să joace rolul tău de regină, spuse gânditoare Maeve. Deși mă întreb cât timp poate să dureze farsa asta, fără darurile tale speciale cu care să incinerezi legiunile Morathului; cât timp ai înainte ca aliații pe care i-ai adunat să înceapă să întrebe de ce Aducătoarea-Focului nu arde.

Nu era o minciună. Detaliile, planul ei cu Lysandra… Era imposibil ca Maeve să le cunoască, dacă nu erau adevărate. Ar fi putut Maeve să mintă și

să presupună toate astea? Da, și totuși…

Rowan plecase cu ei. Plecaseră cu toții spre nord și ajunseseră în Terrasen.

O mică îndurare. O mică îndurare, și totuși…

Sticla din jurul ei strălucі în ceață și în lumina lunii, sângele ei străbătând-o ca o pată densă.

— Nu vreau să distrug lumea asta, așa ca Erawan, spuse Maeve, ca și când ar fi fost două prietene care stăteau de vorbă la una dintre cele mai bune ceainării din Rifthold. Dacă ar mai fi existat, după ce legiunea Dinți-de-fier devastase orașul. Îmi place Erilea exact cum este. Întotdeauna mi-a plăcut.

Sticla, sângele, veranda și lumina lunii se rotiră în ochii ei.

— Am văzut multe războaie. Mi-am trimis războinicii să le poarte, să le încheie. Am văzut cât de distructive sunt. Știi, chiar sticla pe care stai e dintr-unul dintre acele războaie. De la munții de sticlă din Sud. Cândva erau dune de nisip, dar dragonii le-au transformat în sticlă în timpul unui conflict vechi și sângeros. Scoase un zumzet amuzat. Unii pretind că este cea mai dură sticlă din lume. Cea mai rezistentă. M-am gândit că i-ai putea aprecia proveniența, având în vedere moștenirea ta de scuipătoare de flăcări.

Maeve scoase un țâțâit, iar apoi Cairn fu din nou acolo, cu mâinile pe umerii ei, apăsându-i tot mai puternic. Pe toți zeii, pe toți zeii…

Niciun zeu nu o salva. Nu cu adevărat.

Țipetele lui Aelin răsunară din piatră și apă.

Singură. Era singură în situația asta. Ar fi fost inutil să implore lupul alb să o ajute.

Mâinile de pe umerii ei se retraseră.

Gâfâind și cu fierea arzându-i gâtul, Aelin se ghemui din nou pe genunchi.

Trebuia să suporte, să supraviețuiască…

Maeve doar continuă:

— Dragonii nu au supraviețuit acelui război. Și nu s-au mai ridicat. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet, iar Aelin își dădu seama că Maeve se asigurase de asta.

Alți mânuitori ai focului – vânați și uciși.

Nu știa de ce simțise atunci o urmă de tristețe pentru creaturile care nu mai existau de nenumărate secole și care n-aveau să mai fie văzute vreodată pe acest pământ și de ce asta o întristase atât de mult. De ce conta măcar, când sângele ei țipa de agonie.

Maeve se întoarse spre Connall, tot în forma sa Fae lângă tron, cu ochii furioși ațintiți încă la fratele lui.

— Gustări.

Aelin îngenunche pe cioburile de sticlă în timp ce mâncarea și băutura fură aduse. Îngenunche când Maeve luă prânzul cu brânză și struguri, zâmbind tot timpul la ea.

Aelin nu reuși să oprească tremurul care o cuprinse, amorțeala puternică.

Alunecă tot mai mult în sinea ei.

Nu conta dacă Rowan nu venea și ceilalți îi respectaseră dorințele de a lupta pentru Terrasen.

Și ea avea să-l salveze în felul ei. Cât de mult timp posibil. Măcar atât îi datora Terrasenului. Nu ar fi plătit niciodată complet acea datorie.

Cuvintele răsunară de departe, amintirea licări, iar ea îi permise să o tragă înapoi, să o scoată din corp.

Stătea lângă tatăl ei pe cele câteva trepte care coborau spre ringul de luptă în aer liber al castelului.

Era mai mult un templu decât un ring de lupte, flancat de coloane uzate și albe care timp de secole fuseseră martore la nașterea celor mai puternici

războinici ai Terrasenului. Era gol atât de târziu în după-amiaza de vară, scăldat în lumina aurie.

Rhoe Galathynius își trecu o mână peste scutul rotund, metalul negru fiind zgâriat și îndoit de la ororile demult învinse.

— Cândva, spuse el când ea contură o zgârietură lungă de pe suprafața veche, acest scut îți va reveni. Așa cum mi-a revenit mie și fratelui tatălui tău, înaintea mea.

Încă respira sacadat din cauza antrenamentului abia încheiat. Fuseseră doar ei doi – așa cum îi promisese el, în acea oră o dată pe săptămână pe care o rezervase pentru ea.

Tatăl lăsă scutul pe treapta de piatră de sub ei, zgomotul surd al acestuia răsunând prin picioarele ei în sandale. Cântărea aproape la fel de mult ca ea, și totuși, el îl purta ca și când ar fi fost doar o prelungire a brațului său.

— Iar tu, continuă tatăl ei, ca mulți bărbați și ca multe femei importante din casa asta, ai să-l folosești ca să ne aperi regatul. Ea își ridică privirea spre chipul lui, frumos și fără riduri. Solemn și regal. Asta este obligația ta, singura ta datorie. El își sprijini o mână de marginea scutului, atingându-l ca să sublinieze ce voia să spună. Să aperi, Aelin. Să protejezi.

Ea dăduse din cap, fără să înțeleagă, iar tatăl ei o sărutase pe frunte, ca și când aproape ar fi sperat să nu fie nevoită să o facă vreodată.

Cairn o apăsă din nou în sticlă.

Nu mai avea puterea să țipe.

— M-am plictisit de asta, spuse Maeve, uitând de tava ei de argint cu mâncare. Se aplecă înainte pe tron, bufnița din spatele ei foșnind din aripi. Aelin Galathynius, crezi că n-am să fac sacrificiile necesare

ca să obțin ce caut?

Ea uitase să vorbească. Oricum nu rostise niciun cuvânt aici.

— Dă-mi voie să-ți demonstrez, spuse Maeve, îndreptându-se. Ochii lui Fenrys se aprinseră în semn de avertisment.

Maeve flutură o mână albă spre Connall, înțepenit lângă tronul ei, unde rămăsese de când adusese mâncarea reginei.

— Fă-o!

Connall scoase un cuțit de la centură și înaintă spre Fenrys.

„Nu!”

Cuvântul zăngăni rece prin ea. Buzele ei chiar îl rostiră când se smuci în lanțuri, șiroaie de lichid fierbinte țâșnindu-i pe picioare.

Connall mai înaintă un pas.

Sticla scârțâi și se crăpă sub ea. Nu, nu…

Connall păși peste Fenrys, cu mâna tremurândă. Fenrys doar mârâi la el.

Connall ridică, în aerul dintre ei, cuțitul.

Ea nu se putea ridica în picioare. Nu se putea ridica din cauza lanțurilor și a sticlei. Nu putea face nimic, *nimic…*

Cairn o apucă de gât, degetele intrându-i destul de puternic în piele încât să o rănească și să o împingă din nou în cioburile ude de sânge. Un țipăt răgușit și spart îi scăpă printre buze.

Fenrys. Singurul ei fir spre viață, spre realitatea asta…

Lama lui Connall licări. El venise să ajute în Mistward. O sfidase atunci pe Maeve; poate c-avea s-o facă și acum, poate că vorbele lui pline de ură fuseseră o înșelătorie…

Lama coborî.

Nu în Fenrys.

Ci în inima lui Connall.

Fenrys se mișcă – sau încercă să o facă. Deschizând botul într-un țipăt mut, încercă de mai multe ori să sară spre fratele său în timp ce Connall se prăbuși spre veranda acoperită cu gresie, iar sângele începu să curgă.

Bufnița de pe tronul lui Maeve bătu o dată din aripi, ca și când ar fi fost îngrozită, dar Cairn râse încet, sunetul vuind pe lângă capul lui Aelin.

Real. Asta era real. Trebuia să fie.

Ceva rece și uleios se mișcă spre ea. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Lumina părăsi ochii negri ai lui Connall, părul lui brunet împrăștiindu-se pe podeaua din jurul său ca o oglindire neagră a sângelui care curgea.

Fenrys tremura. Probabil că și Aelin.

— Ai întinat ceva ce îmi aparținea, Aelin Galathynius, spuse Maeve. Iar acum trebuie curățat.

Fenrys scheuna, încercând încă să se târască spre fratele său mort pe pământ. Masculul Fae se putea vindeca; probabil inima lui Connall ar fi putut să-și revină…

Pieptul lui Connall se ridică odată cu o suflare superficială și sacadată.

Nu se mai mișcă.

Urletul lui Fenrys spintecă noaptea.

Cairn își luă mâinile, iar Aelin se lăsă pe sticlă, mâinile și încheieturile usturând-o.

Rămase acolo, pe jumătate întinsă. Lăsă coroana să i se rostogolească de pe cap și să alunece pe podea, sticla dragonului împrăștiindu-se unde sări. Sări, apoi se rostogoli, arcuindu-se pe verandă, tocmai până la

balustrada de piatră.

Și în râul care vuia dedesubt.

— Nu mai are cine să te ajute! Vocea lui Maeve era goală ca spațiile dintre stele. Și nu vine nimeni după tine.

Aelin își strânse pumnul în sticla veche.

— Gândește-te la asta! Gândește-te la noapte, Aelin! Maeve pocni din degete. Am terminat aici!

Cairn apucă lanțurile.

Picioarele i se clătinară, tăindu-se din nou la tălpi, dar ea abia simți în furia și marea de foc din adâncul ei.

Dar când Cairn o ridică, pipăind-o brutal, ea îl atacă.

Două lovituri.

Un ciob de sticlă îi intră în gât. El se clătină înapoi, înjurând când sângele împroșcă.

Aelin se roti, sticla tăindu-i tălpile, și aruncă din cealaltă mână ciobul direct spre Maeve.

Acesta o rată la milimetru, zgâriindu-i obrazul alb înainte să zăngăne în tronul din spatele ei. Bufnița cocoțată deasupra țipă.

Mâini aspre o apucară, Cairn strigând, țipând furios „Cățea ce ești”, dar ea nu îl auzi. O picătură de sânge șerpui pe obrazul lui Maeve.

Sânge negru. La fel de întunecat ca noaptea.

La fel de întunecat ca ochii reginei care, ducând o mână la obraz, o țintui cu privirea.

Lui Aelin îi cedară picioarele și nu se opuse străjerilor care o luau de acolo.

O clipă trecu, iar sângele curse roșu, mirosind a cupru ca al ei.

Era o iluzie optică. O halucinație, un alt vis…

Maeve privi pata roșie care îi colora degetele albe.

Un vânt întunecat izbucni spre Aelin, strângând-o de gât, iar ea leșină.

Capitolul 9

Cairn o legă de altar și o părăsi.

Fenrys nu intră decât la mult timp după ce ea se trezi.

Sângele curgea încă din locul în care Cairn îi lăsase sticla în picioare și tălpi.

Dar nu un lup se furișă în camera de piatră, ci un mascul.

Fiecare dintre pașii lui Fenrys îi spuse suficient înainte să îi vadă privirea goală, paloarea pielii lui de obicei aurie. El se uită în gol, chiar dacă se opri în fața locului în care stătea înlănțuită.

Rămasă fără cuvinte, nesigură că ar fi putut să vorbească, Aelin clipi de trei ori. „Ești bine?”

Două clipiri. „Nu”.

Urme sărate îi brăzdară obrajii.

Lanțurile ei zăngăniră când întinse un deget tremurând spre el.

Tăcut, el o luă de mână.

Ea șopti cuvintele, chiar dacă el probabil nu le înțelegea prin fanta măștii. „Îmi pare rău!”

El doar o strânse mai cu putere.

Jacheta lui gri era descheiată în partea de sus, îndeajuns de mult încât să dezvăluie ușor pieptul musculos de dedesubt. Ca și când nu s-ar fi deranjat să o încheie în graba de a pleca.

Ei i se întoarse stomacul pe dos. Ce fusese nevoit să facă după aceea, fără îndoială, cu trupul geamănului său zăcând încă pe gresia verandei din spatele lui…

— Nu știam că mă ura atât de mult, spuse răgușit Fenrys.

Aelin îi strânse mâna.

Fenrys închise ochii, inspirând sacadat.

— Ea m-a lăsat să plec doar ca să strâng sticla. După ce-o scot, eu… eu mă întorc acolo, zise și arătă cu bărbia spre zidul unde stătea de obicei. Își dori să îi examineze picioarele, dar ea îi strânse din nou mâna și clipi de două ori. „Nu”.

Să mai rămână un timp în trupul acesta, să îl plângă ca un mascul, nu ca un lup. Să rămână în forma asta, ca să poată auzi o voce prietenoasă, să simtă o atingere blândă…

Ea începu să plângă.

Nu se putu abține. Nu se putu opri odată ce începu. Ura fiecare lacrimă și respirație sacadată, fiecare smucitură a corpului care-i săgeta picioarele și tălpile.

— Am să le scot, zise el, iar ea nu îi putea spune, nu putea să-i explice că nu plângea din cauza sticlei, a pielii sfâșiate până la os.

El nu venea. El nu venea să o ia.

Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să fie ușurată. *Era* ușurată. Și totuși… și totuși…

Fenrys scoase o pensetă din trusa lăsată de Cairn pe o masă din apropiere.

— Am să mă mișc cât pot de repede.

Mușcându-și buza destul de puternic încât să îi dea sângele, Aelin întoarse capul când prima bucată de sticlă ieși din genunchiul ei. Carnea și tendonul se tăiară din nou.

Sarea copleși gustul sângelui, iar ea își dădu seama că el plângea. Mirosul lacrimilor lor umplu cămăruța în timp ce masculul își văzu de ale lui.

Niciunul nu spuse un cuvânt.

Capitolul 10

Lumea se transformase în noroi înghețat, sânge roșu și negru și țipete ale muribunzilor care se înălțau spre cerul rece.

În ultimele luni, Lysandra aflase că lupta nu era ceva ordonat. Era haos și durere, și nu aveau loc dueluri mărețe și eroice; era sfâșiatul ghearelor și împunsătura colților, zăngănitul scuturilor îndoite și săbii însângerate. Armura cândva ușor de recunoscut era împroșcată cu sânge, iar dacă nu ar fi fost negrul stindardului inamicului ei, Lysandra nu ar fi știut cum să îi deosebească pe aliați de inamici.

Măcar rândurile lor rezistau.

Scut lângă scut și umăr la umăr pe un câmp înzăpezit care devenise o groapă de noroi, ei întâlniseră legiunea adusă de Erawan prin Eldrys.

Aedion alesese câmpul, momentul și abordarea acestei bătălii. Ceilalți insistaseră să atace imediat, dar el intenționa să lase Morathul să mărșăluiască destul de departe pe continent – chiar spre locul unde își dorea. Locul era la fel de important ca numărul, fusese tot ce le spusese.

Nu și Lysandrei, bineînțeles. Abia dacă-i adresa vreun cuvânt zilele astea.

Acum cu siguranță nu era timpul să se gândească la asta sau să îi pese.

Aliații și soldații lor credeau că Aelin Galathynius rămăsese cu ei, permițându-i Lysandrei să ia forma leopardului-fantomă.

Ren Allsbrook oferise chiar o platoșă pentru pieptul și coastele leopardului; ușoară încât să nu o încurce, dar destul de solidă încât cele trei lovituri pe care

fusese prea lentă să le oprească – o săgeată în coaste, apoi două tăieturi ale săbiilor inamice – să fie deviate.

Puține răni o usturau. În urma măcelului pe care îl făcuse în primele rânduri și fiind lovită cu sabia și ținta săgeților, sângele îi păta labele.

Dar ea mergea mai departe, legiunea Bane rezistând împotriva a ceea ce fusese trimis să îi înfrunte.

Doar cinci mii.

„Doar” părea un cuvânt ridicol, dar așa se exprimaseră Aedion și ceilalți.

Abia suficienți încât să fie o armată, având în vedere toată armata Morathului, dar destui încât să prezinte o amenințare.

„Pentru ei”, gândi Lysandra când sări între doi războinici Bane și se aruncă spre cei mai apropiați infanteriști valgi.

Bărbatul ținea sabia ridicată, gata să lovească soldatul Bane din fața lui. Cu o înclinare a capului când ridică sabia, soldatul valg nu văzu moartea iminentă înainte ca fălcile ei să-i cuprindă gâtul expus.

După câteva ore de luptă, mușca din instinct, carnea rupându-se ca o bucată de fruct copt.

Ea se mișca din nou înainte ca victima să atingă pământul, scuipându-i gâtul în noroi, lăsând soldații Bane care avansau să decapiteze cadavrul. Cât de îndepărtată părea acum viața la curte! În ciuda morții din jurul ei, nu putea spune că îi lipsea.

Mai departe pe linia frontului, Aedion striga ordine flancului stâng. Lăsaseră o parte din soldații Bane să se odihnească auzind cât de puțini trimisese Erawan, și îngroșaseră rândurile cu soldați din micile armate ale lorzilor Terrasenului cu cei ai prințului Galan Ashryver și ai reginei Ansel din Pustiuri, ambii așteptând ca alții

să sosească.

Nu era nevoie să dezvăluie că aveau un mic batalion de soldați Fae, mulțumită amabilității prințului Endymion și a prințesei Sellene Whitethorn, sau că printre ei se numărau și Asasinii Tăcuți din Deșertul Roșu. Urma să vină o vreme când surpriza prezenței lor ar fi fost necesară, argumentase Aedion în timpul consiliului rapid de război pe care îl ținuseră la întoarcerea în tabără. Lysandra, obosită pentru că îi cărase pe el, Ren și Murtaugh fără oprire din Allsbrook până la marginea Orynthului, abia ascultase dezbaterea. Oricum, Aedion câștigase.

Așa cum câștiga tot, prin voință și aroganță.

Ea nu îndrăzni să se uite de-a lungul rândurilor ca să vadă cum se descurca, umăr la umăr în noroi cu oamenii lui. Ren conducea flancul drept, unde fusese postată Lysandra. Galan și Ansel ocupaseră flancul stâng, Ravi și Sol din Suria luptând printre ei.

Nu îndrăzni să vadă cine-și mai flutura sabia.

Acum nu mai erau mulți inamici. O mie, dacă nu mai puțini. Soldații din spatele ei erau mult mai numeroși.

Așadar Lysandra continuă să ucidă, sângele inamicilor fiind ca vinul stricat pe limba ei.

*

Câștigaseră, deși Aedion era foarte conștient că victoria împotriva a cinci mii de soldați era probabil trecătoare, având în vedere că întreaga armată a Morathului nu ajunsese încă.

Adrenalina luptei încă nu se risipise, și de aceea ajunsese Aedion în cortul său de război la o oră după ce ultimul valg fusese doborât. S-a așezat la masa

acoperită de hărți, cu Ren Allsbrook și Ravi și Sol din Suria.

Nu știa unde plecase Lysandra. Supraviețuise, ceea ce el presupunea că era suficient.

Nu spălaseră sângele sau noroiul care îi acoperea atât de complet încât se întărise pe sub căștile și armurile lor. Armele erau aruncate într-o grămadă în apropierea clapelor cortului. Totul trebuia să fie curățat, dar mai târziu.

— Pierderi de partea voastră? îi întrebă Aedion pe Ravi și Sol.

Cei doi frați blonzi conduceau împreună Suria, deși Sol era, practic, lordul ținutului. Ei nu mai luptaseră în război, în ciuda faptului că erau cam de vârsta lui Aedion, dar făcuseră față destul de bine azi, ca și soldații lor.

Lorzii din Suria își pierduseră tatăl pe eșafodul din Adarlan în urmă cu câteva zeci de ani, mama lor supraviețuind războaielor și ocupării Adarlanului datorită șireteniei sale și a faptului că orașul ei port prosper era prea valoros pentru ruta comercială a imperiului încât să fie distrus.

Sol părea să semene cu mama lor echilibrată și isteață.

Ravi, timid și nesăbuit, semăna cu răposatul lor tată.

Totuși, amândoi urau Adarlanul cu o intensitate arzătoare dezvăluită de ochii lor albaștri.

Sol, al cărui chip firav era pătat de noroi, expiră pe nas. Era nasul unui aristocrat, crezuse Aedion când erau copii. Lordul fusese întotdeauna mai mult un dascăl decât un războinic, dar părea să fi învățat câteva lucruri de atunci, în anii grei.

— Nu mulți, slavă zeilor! Cel mult două sute.

Vocea blândă era înșelătoare – Aedion învățase asta în ultimele săptămâni. Poate era și asta o armă – să facă oamenii să îl creadă blând și slab, să mascheze mintea ascuțită și instinctele și mai ascuțite din spatele ei.

— Și flancul tău? îl întrebă Aedion pe Ren.

Ren își trecu o mână prin părul negru, noroiul căzând.

— O sută cincizeci, dacă nu mai puțini.

Aedion dădu din cap. Situația era mult mai bună decât anticipase. Rândurile rezistaseră, mulțumită legiunii Bane pe care o amestecase printre ei. Valgii încercaseră să mențină ordinea, totuși, imediat ce sângele uman începuse să curgă, se avântaseră însetați de luptă și pierduseră controlul, în ciuda țipetelor comandanților lor.

Toți erau soldați valgi, niciun prinț printre ei. El știa că nu era o binecuvântare.

Știa că acei cinci mii de soldați pe care îi trimisese Erawan, prinzând într-o ambuscadă navele lui Galan Ashryver lângă Ilium înainte să se îndrepte spre Eldrys, aveau doar rolul de a-i epuiza. La luptă nu participase niciun ilken, nicio vrăjitoare Dinți-de-fier, niciun câine Wyrd.

Și tot fuseseră greu de ucis. Luptaseră mai mult decât majoritatea oamenilor.

Ravi privi harta.

— Acum ne retragem în Orynth? Sau ne îndreptăm spre graniță?

— Darrow ne-a ordonat să mergem spre Orynth, dacă supraviețuim, replică Sol, încruntându-se la fratele său, la strălucirea din ochii lui Ravi care exprima atât de clar unde voia să meargă.

Darrow, care era prea bătrân ca să lupte, zăbovise

în a doua tabără la zece kilometri în urma lor, ca să fie următoarea linie de apărare, în caz că vreo cinci mii de soldați ar fi reușit cumva să distrugă una dintre cele mai pricepute unități văzute vreodată de Terrasen. Cu vestea care sosea acum, fără îndoială, că lupta decursese în favoarea lor, era foarte probabil ca Darrow să se îndrepte spre capitală.

Aedion se uită la Ren.

— Crezi că bunicul tău poate să-i convingă pe Darrow și pe ceilalți lorzi să înainteze spre sud?

Război prin delegare. Era absurd. Trebuia să aducă *argumente* pentru fiecare alegere pe care o făcea, pentru fiecare câmp de luptă pe care îl alegea. Să îi *convingă.*

Ca și când acești soldați nu ar fi luptat pentru regina lor, nu veniseră pentru Aelin când ea îi chemase. Ca și când legiunea Bane ar fi servit pe altcineva.

Ren expiră spre tavanul înalt al cortului. Un spațiu mare, dar gol. Nu avuseseră timp sau resurse să îl mobileze ca pe un cort de război corespunzător, punând doar un pat, câteva cuptoare și masa asta, împreună cu o cadă din cupru ascunsă după o draperie, în spate. Odată încheiată întrunirea, intenționa să găsească pe cineva să o umple.

Dacă Aelin ar fi fost aici, ar fi putut să o încălzească într-o clipă.

El ignoră nodul din piept.

Dacă Aelin ar fi fost aici, cu o singură suflare, cei cinci mii de soldați pe care se obosiseră să îi ucidă azi ar fi fost cenușă în vânt.

Niciunul dintre lorzii din jurul lui nu întrebase unde era regina lor, de ce nu fusese azi pe câmpul de luptă. Poate că nu îndrăzniseră.

— Dacă ne mișcăm armatele spre sud fără permisiunea lui Darrow și a celorlalți lorzi, vom comite un act de trădare, spuse Ren.

— Trădare, când ne salvăm propriul regat? întrebă Ravi.

— Darrow și ceilalți au luptat în ultimul război, îi spuse Sol fratelui său.

— Și l-au pierdut, îl provocă Ravi. Grav. El dădu din cap spre Aedion. Ai fost în Theralis. Ai văzut măcelul.

Lorzii din Suria nu îi agreau pe Darrow și pe ceilalți lorzi care conduseseră armatele în acea ultimă luptă sortită pieirii. Greșelile lor provocaseră moartea majorității curtenilor și prietenilor lor. Nu conta că Terrasenul fusese atât de copleșit numeric încât nici măcar nu existase vreo speranță.

— Eu spun să mergem spre sud, continuă Ravi. Să ne adunăm armatele la graniță în loc să lăsăm Morathul să se apropie pe furiș de Orynth.

— Și să nu-i lăsăm pe aliații pe care i-am putea avea în sud să călătorească prea mult când ni se alătură, adăugă Ren.

— Galan Ashryver și Ansel din Pustiuri au să se ducă încotro le spunem noi – și războinicii Fae, și asasinii, insistă Ravi. Restul armatei lui Ansel se îndreaptă acum spre nord. Am putea să-i întâlnim și să îi facem să atace din vest în timp ce noi o facem din nord.

Era o idee bună și una la care Aedion nu se gândise. Totuși, ca să îl convingă pe Darrow… Avea să se îndrepte spre cealaltă tabără a doua zi, poate să îl prindă pe Darrow înainte să se întoarcă în capitală. Imediat ce se asigura că răniții erau îngrijiți.

Dar părea că Darrow nu voia să aștepte dimineața.

— Generale Ashryver! O voce de bărbat răsună de

afară – tânără și calmă.

Aedion răspunse mormăind și nu Darrow fu cel care intră, ci un bărbat înalt, brunet și cu ochi gri. Fără armură, deși hainele lui negre pătate de noroi dezvăluiau un corp musculos dedesubt, în mână ținea o scrisoare pe care i-o întinse lui Aedion când traversă cortul cu o ușurință grațioasă și apoi făcu o plecăciune.

Aedion luă scrisoarea când își văzu numele scris de mâna lui Darrow.

— Lordul Darrow te roagă să i te alături mâine, spuse mesagerul, făcând semn din bărbie spre scrisoarea sigilată. Tu și armata.

— Ce rost are scrisoarea, mormăi Ravi, dacă îi spui pur și simplu ce i-a transmis?

Mesagerul îi aruncă tânărului lord o privire amuzată.

— Și eu am întrebat asta.

— Atunci sunt surprins că ești încă angajat, spuse Aedion.

— Nu angajat, spuse mesagerul. Doar… colaborator.

Aedion deschise scrisoarea și, într-adevăr, aceasta transmitea ordinul lui Darrow.

— Ca să ajungi aici atât de repede, ar fi trebuit să zbori, îi spuse el mesagerului. Asta cred c-a fost scrisă înainte ca lupta să fi început măcar în dimineața asta.

Mesagerul zâmbi superior.

— Mi s-au dat două scrisori. Una în caz de victorie, cealaltă în caz de înfrângere.

Curajos – mesagerul era curajos și arogant pentru cineva care asculta de Darrow.

— Cum te numești?

— Nox Owen. Mesagerul făcu o plecăciune adâncă. Din Perranth.

— Am auzit de tine, spuse Ren, studiind din nou bărbatul. Ești un hoț.

— Fost hoț, îl corectă Nox, făcându-i semn din ochi. Acum rebel și cel mai de încredere mesager al lordului Darrow.

Într-adevăr, un hoț priceput ar fi fost potrivit pentru rolul de mesager isteț, capabil să se strecoare nevăzut.

Dar lui Aedion nu îi păsa ce făcea sau nu bărbatul.

— Presupun că nu te întorci în seara asta. El scutură din cap. Aedion oftă. Darrow își dă seama că oamenii ăștia sunt extenuați și că, deși am câștigat lupta, nu a fost deloc o victorie ușoară?

— O, sunt sigur că da! spuse Nox, ridicând puțin amuzat sprâncenele negre.

— Așadar, spune-i lui Darrow, interveni Ravi, că poate veni să ne întâlnească. În loc să ne facă să mutăm toată armata doar ca să îl vedem.

— Întâlnirea este o scuză, zise încet Sol. Aedion dădu din cap. La sprâncenele încruntate ale lui Ravi, fratele lui mai mare vorbi mai clar. Vrea să se asigure că nu… Sol tăcu, conștient de hoțul care asculta fiecare cuvânt, dar Nox zâmbi, ca și când ar fi înțeles oricum ce voia să spună.

Darrow voia să se asigure că nu își mutau armata de aici spre sud. Îi blocase înainte să poată face asta, cu ordinul de a pleca a doua zi.

Ravi mormăi, înțelegând în sfârșit sensul cuvintelor fratelui său.

Aedion și Ravi făcură un schimb de priviri. Lordul din Allsbrook se încruntă, dar dădu din cap.

— Odihnește-te unde găsești un loc lângă foc, Nox Owen, îi spuse Aedion mesagerului. Plecăm la răsărit.

*

Aedion plecă să îl găsească pe Kyllian ca să dea ordinul. Corturile erau un labirint cu soldați extenuați, răniții gemând printre ei.

Aedion se opri suficient de mult timp ca să îi salute pe acei bărbați, să îi consoleze sau să îi liniștească. Unii aveau să supraviețuiască nopții. Mulți nu.

Se opri și la celelalte focuri, ca să laude lupta, fie că soldații erau din Terrasen, Pustiuri sau Wendlyn. Cu câțiva chiar bău sau mâncă.

Rhoe îl învățase arta de a-și face oamenii să vrea să îl urmeze, să moară pentru el, dar mai mult decât atât, să îi considere bărbați, oameni cu familii și prieteni, care aveau la fel de mult de pierdut ca și el luptând aici. Nu era o povară, în ciuda extenuării care îl cuprindea, să le mulțumească pentru curajul și săbiile lor.

Dar îi lua timp. Soarele apusese pe deplin, tabăra noroioasă fiind aruncată în umbre printre focuri, când el se apropie de cortul lui Kyllian.

Elgan, unul dintre căpitanii legiunii Bane, îl bătu pe umăr când Aedion trecu mai departe, afișând un zâmbet macabru pe chipul cenușiu.

— Nu este o primă zi rea, cățelușule, mormăi Elgan.

El îi spunea așa lui Aedion din primele zile în rândul legiunii Bane, fiind unul dintre primii bărbați de acolo care îl tratase nu ca pe un prinț care își pierduse regatul, ci ca pe un războinic ce lupta să îl apere. Lui Elgan îi era dator pentru tot ce învățase pe câmpul de luptă, dar și pentru viața lui, având în vedere nenumăratele dăți în care înțelepciunea bărbatului și sabia lui rapidă îl salvaseră.

Aedion îi zâmbi căpitanului îmbătrânit.

— Ai luptat bine pentru un bunic!

Fiica bărbatului dăduse naștere unui fiu iarna trecută.

Elgan mormăi.

— Aș vrea să te văd folosind o sabie atât de bine când ai să ai vârsta mea, băiete!

Apoi dispăru, îndreptându-se spre un foc de tabără lângă care se aflau alți comandanți și căpitani în vârstă. Ei observară atenția lui Aedion și-și ridicară halbele salutându-l.

Aedion doar își înclină capul și merse mai departe.

— Aedion!

Ar fi recunoscut vocea aia și dacă ar fi fost orb.

Lysandra ieși din spatele unui cort, cu fața curată în ciuda hainelor murdare de noroi.

El se opri, simțind în sfârșit greutatea mizeriei și a sângelui care-l acoperea.

— Ce?

Ea îi ignoră tonul.

— Aș putea zbura la Darrow în seara asta. Să îi transmit orice mesaj vrei.

— Vrea să ne mutăm armata din nou la el, iar apoi să ne îndreptăm spre Orynth, spuse Aedion, mergând spre cortul lui Kyllian. Imediat.

Ea îi tăie calea.

— Pot să plec și să-i spun că armata asta are nevoie de odihnă.

— Încerci cumva să-mi intri din nou în grații?

Era prea obosit, prea epuizat ca să se deranjeze să ocolească adevărul.

Ochii ei de smarald deveniră la fel de reci precum noaptea de iarnă care-i învăluia.

— Nu mă interesează *să îți intru în grații.* Mă interesează ca armata asta să nu se epuizeze cu

mișcări inutile.

— De unde știi măcar ce s-a vorbit în cort? zise și-și dădu seama de răspuns în clipa în care rosti întrebarea.

Ea luase o formă mică, neobservată. Era exact motivul pentru care multe regate și curți vânaseră și uciseseră orice creatură metamorfică. Aceste ființe erau spioni și asasini nemaipomeniți.

Lysandra își încrucișă brațele.

— Dacă nu vrei să particip la consiliile tale de război, atunci spune-mi!

El îi studie chipul, postura rigidă. Extenuarea o cuprinsese, pielea-i de un auriu-deschis fiind palidă, iar ochii bântuiți. Nu știa unde stătea ea în tabăra asta, dacă avea măcar un cort.

Vinovăția îl roase o clipă.

— Când, mai exact, o să se reîntoarcă regina noastră?

Ea strânse din buze.

— În seara asta, dacă gândești cu înțelepciune.

— Ca să rateze lupta și doar să apară ca să savureze gloria victoriei? Mă îndoiesc de faptul că gestul ăsta o să-i încurajeze pe soldați.

— Atunci spune-mi unde și când și am s-o fac.

— Așa cum ți-ai ascultat orbește regina, iar acum mă asculți pe mine?

— Nu ascult niciun bărbat, mormăi ea. Dar nu sunt suficient de proastă să cred că știu mai multe decât tine despre armate și soldați. Mândria mea nu e atât de ușor de rănit.

Aedion făcu un pas înainte.

— Și a mea este?

— Ce am făcut a fost pentru ea și pentru regatul ăsta. Uită-te la bărbații ăștia, la oamenii tăi – uită-te la

aliații pe care i-am adunat și spune-mi că dacă ar fi știut adevărul, ar fi fost atât de nerăbdători să lupte.

— Legiunea Bane a luptat când am crezut că ea era moartă. Nu ar fi avut nicio importanță.

— Ar putea avea pentru aliații noștri. Pentru poporul Terrasenului. Ea nu a dat înapoi nicio clipă. Hai, pedepsește-mă tot restul vieții! O mie de ani, dacă ajungi să te Stabilești.

Având-l ca tată pe Gavriel, ar fi putut să o facă. El încercă să nu se gândească la această posibilitate. Abia interacționase cu nobilii Fae sau soldații lor mai mult decât era necesar. Și în mare parte, erau discreți. Totuși, nu-i zâmbeau superior din cauza statutului lui de semi-Fae; nu părea să le pese cu adevărat ce sânge îi curgea prin vene atâta vreme cât îl ținea în viață.

— Deja avem destui inamici, continuă Lysandra. Dar dacă vrei cu adevărat să mă faci unul dintre ei, este în regulă. Nu regret ce am făcut, și n-am să regret nicicând!

— Bine, fu tot ce se gândi să spună.

Ea îl măsură din priviri cu șiretenie, ca și când ar fi evaluat bărbatul din el.

— A fost real, Aedion, spuse Lysandra. Totul. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Dar pentru mine a fost real.

El nu suporta să audă asta.

— Am o întâlnire, minți Aedion și o ocoli. Du-te-n altă parte!

Suferința licări în ochii ei, dar ea o ascunse repede. El era cel mai ticălos dintre ticăloși.

Dar Aedion merse în continuare spre cortul lui Kyllian. Ea nu veni după el.

*

Era o proastă.

O proastă că zisese ceva, iar acum simțea ceva strângându-i-se în piept.

Îi rămăsese destulă demnitate să nu-l implore. Să nu îl privească pe Aedion intrând în cortul lui Kyllian și să se întrebe dacă într-adevăr avea o întâlnire sau dacă el căuta să își amintească de viață după multele vieți luate azi. Să nu lase un mic spațiu pasiunii din ochii ei.

Lysandra se îndreptă spre cortul comod pe care i-l dăduse Sol din Suria lângă cel al lui. Era un bărbat amabil și foarte inteligent, deloc interesat de femei. Fratele mai mic, Ravi, o privise, la fel ca toți bărbații. Dar el păstrase o distanță respectabilă și discutase cu *ea,* fără să se uite la sânii ei, așadar îl plăcea la rândul său. Nu o deranja să aibă un cort printre ei.

De fapt, era o onoare. Trecuse de la nevoia de a se urca în paturile lorzilor, făcând cu zâmbetul pe buze ceea ce îi cereau, la lupta alături de ei. Iar acum era și ea o lady. Una pe care lorzii din Suria și lordul Allsbrok o recunoșteau, în ciuda faptului că Darrow o disprețuia.

Situația ar fi putut să o umple de bucurie dacă lupta nu ar fi epuizat-o atât de mult încât drumul până la cort să i se pară nesfârșit. Dacă prințul-general nu i-ar fi distrus atât de mult spiritul.

Fiecare pas era greu, noroiul lipindu-i-se de cizme.

Ea coti pe o alee de corturi, stindardele cu cerbul alb pe fondul de un verde smarald al legiunii Bane fiind înlocuite de cei doi pești argintii pe turcoazul deschis aparținând Casei Suria. Mai erau cincisprezece metri până la cort și, apoi, se putea întinde. Soldații știau cine era, ce era. Niciunul, dacă se uita de două ori la ea, nu o striga cum o făcuseră bărbații din Rifthold.

Lysandra intră cu greu în cort, oftând ușurată când împinse clapele cu umărul, îndreptându-se spre pat.

Somnul o găsi înainte să își aducă aminte să își scoată cizmele.

Capitolul 11

— Ești sigur de asta?

Cu inima bătându-i cu putere, Chaol se sprijini într-o mână de biroul din camera pe care o împărțea cu Yrene și arătă spre harta întinsă de Nesryn și Sartaq în fața lor.

— Soldații cărora le-am pus întrebări au primit ordine cu privire la locul întâlnirii, spuse Sartaq dintr-o parte a biroului, îmbrăcat încă în hainele de zbor ale rukhinilor. Erau destul de departe în urma celorlalți încât să aibă nevoie de îndrumări.

Chaol își trecu o mână peste bărbie.

— Și ai numărat soldații?

— Zece mii, spuse Nesryn, rezemându-se încă de un zid din apropiere. Dar nici urmă de legiunile Dinți-de-fier. Doar infanteriști și cam o mie de călăreți.

— Din câte ai reușit să vezi din aer, replică prințesa Hasar, răsucind capătul cosiței ei lungi și brunete. Cine știe ce ar putea pândi printre soldați?

Prințesa nu fu nevoită să adauge „Câți demoni valgi?” Dintre toți frații nobili, pe Hasar o supăraseră cel mai tare infestarea prințesei Duva și moartea surorii lor, Tumelun, de mâna ei. Venise aici ca să își răzbune ambele surori și să se asigure că așa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată. Dacă războiul acesta nu ar fi fost atât de disperat, Chaol ar fi plătit bine ca să o vadă pe Hasar sfâșiindu-i pe valgi.

— Soldații nu au divulgat nimic în sensul ăsta,

recunoscu Sartaq. Doar locul spre care se îndreptau.

Lângă el, Yrene îi cuprinse mâna lui Chaol și o strânse. El nu-și dăduse seama cât de rece și tremurândă îi devenise mâna înainte să-i simtă căldura.

Pentru că ținta vizată a acelei armate inamice care mărșăluia acum spre nord-est… era Anielle.

— Tatăl tău nu a cedat în fața Morathului, spuse gânditoare Hasar, aruncându-și cosița grea peste umărul jachetei brodate de culoare bleu. Probabil că pe Erawan îl neliniștește destul de mult încât să considere necesară trimiterea unei asemenea armate ca să îl distrugă.

Chaol își înghiți uscăciunea din gură.

— Dar Erawan a prădat deja Riftholdul, spuse el, arătând spre capitala de pe coastă, apoi trecând un deget spre continent, de-a lungul râului Avery. Controlează o mare parte din râu. De ce să nu trimită în schimb vrăjitoarele ca să îl prade? De ce să nu navigheze direct pe Avery? De ce să ducă armata atât de departe spre coastă, și după aceea tot drumul înapoi?

— Ca să facă loc pentru restul, zise Yrene, cu buzele strânse. Ca să insufle cât mai multă groază.

Chaol expiră.

— În Terrasen. Erawan vrea ca Terrasenul să știe ce urmează, că el poate să nu se grăbească și să își risipească armata distrugând ținuturile.

— Orașul Anielle are o armată? întrebă Sartaq, hotărârea citindu-se în ochii negri ai prințului.

Chaol se îndreptă și își strânse mâna în pumn, ca și când ar fi putut stăpâni groaza care i se aduna în stomac. Era necesar ca ei să se grăbească.

— Nu una în stare să înfrunte zece mii de soldați.

Fortăreața ar putea supraviețui asediului, dar nu la infinit, și n-o să poată găzdui toată populația orașului. Doar pe aleșii tatălui său, și aceia puțini.

Se lăsă liniștea, iar Chaol știu că așteptau ca el să vorbească, să rostească întrebarea. Urî fiecare cuvânt care îi ieși din gură.

— Merită să ne trimitem armata aici și să mărșăluim ca să salvăm orașul Anielle?

Pentru că nu puteau risca să navigheze pe Avery când Riftholdul era la intrarea lui. Trebuiau să găsească o bucată de teren și să mărșăluiască spre continent, peste câmpii, peste Acanthus, în Oakland și spre poalele munților Colți Albi. Erau zile în șir de mers călare – zeii știau cât timp i-ar fi luat armatei să ajungă acolo.

— S-ar putea să nu mai rămână nimic din Anielle când o să ajungem acolo, spuse Hasar cu mai multă blândețe decât o făcea de obicei prințesa cu trăsături tăioase, suficientă încât Chaol să își reprime impulsul de a le spune că acesta era exact motivul pentru care trebuiau să plece *acum.* Dacă jumătatea sudică a Adarlanului nu mai poate fi ajutată, atunci am putea acosta în apropiere de Meah. Ea arătă spre orașul din nordul regatului. Mărșăluim în apropierea graniței și ne oprim ca să îi interceptăm.

— Sau am putea merge direct în Terrasen și să navigăm pe Florine, până la intrarea în Orynth, spuse gânditor Sartaq.

— Nici acolo nu știm ce vom găsi, replică încet Nesryn, vocea ei calmă umplând încăperea. În unele privințe, era o femeie diferită de cea care-l însoțise pe Chaol pe continentul sudic. Meah ar putea fi cucerit, iar Terrasenul s-ar putea să se confrunte cu un asediu. Zilele în care cercetașii noștri vor zbura spre nord ar fi

o pierdere importantă de timp – dacă se vor întoarce măcar.

Chaol inspiră profund, dorindu-și să își potolească inima. Nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi putut fi Dorian, dacă plecase cu Aelin în Terrasen. Soldații pe care îi interogaseră Nesryn și Sartaq nu știau. Ce ar fi ales prietenul lui? Mai că îl auzea pe Dorian strigând la el pentru că ezita, ordonându-i să nu se mai întrebe unde plecase și să se grăbească spre Anielle.

— Anielle este lângă trecătoarea Ferian, zise Hasar, care este controlată tot de Morath și e un alt avanpost pentru Dinți-de-fier și balaurii lor. Aducându-ne armata atât de mult în interiorul continentului, riscăm nu doar să întâlnim armata care merge spre Anielle, ci și să găsim o armată de vrăjitoare în spatele nostru. Ea se uită în ochii lui Chaol, cu un chip la fel de ferm precum cuvintele ei. Ne-ar folosi la ceva să salvăm orașul?

— Este patria lui, spuse încet Yrene, dar nu fără putere, refuzând să-și plece bărbia cu măcar doi centimetri în prezența nobililor. Cred că ăsta ar fi un motiv suficient ca să o apărăm.

Chaol îi strânse mâna, mulțumindu-i în tăcere. Dorian ar fi spus același lucru.

Sartaq studie din nou harta.

— Râul Avery se desparte în apropiere de Anielle, șopti el, trecându-și un deget de-a lungul lui. Coteşte spre sud spre Lacul Argintiu și Anielle, iar celălalt braț se îndreaptă către nord, dincolo de trecătoarea Ferian, ocolește munții Ruhnn și urcă până aproape de granița Terrasenului.

— Știu și eu să citesc o hartă, frate, mormăi Hasar.

Sartaq o ignoră, uitându-se din nou în ochii lui Chaol, în care se aprinse o scânteie.

— Evităm Avery până la Anielle. Mărșăluim pe uscat. Iar când orașul o să fie sigur, o să începem o campanie spre nord, de-a lungul râului Avery.

Nesryn se desprinse de zid ca să vină lângă prinț.

— În trecătoarea Ferian? Atunci, o să înfruntăm vrăjitoarele.

Sartaq îi schiță un zâmbet.

— Atunci este bine că avem păsările ruk.

Hasar se aplecă peste hartă.

— Dacă asigurăm trecătoarea Ferian, am putea să mărșăluim tocmai până în Terrasen, mergând pe uscat. Ea scutură din cap. Dar cum rămâne cu flota?

— Așteaptă să intercepteze flota lui Kashin, zise Sartaq. Noi luăm soldații, cavaleria Draghan, păsările ruk, iar ei o să aștepte să sosească restul armatei ca să le spună oamenilor să ne întâlnim aici.

Speranța începu să pâlpâie în pieptul lui Chaol.

— Dar asta tot ne lasă cu cel puțin o săptămână în urma armatei care mărșăluiește spre Anielle, spuse Nesryn.

Era adevărat – nu i-ar fi ajuns din urmă la timp. Orice întârziere ar fi putut costa nenumărate vieți.

— Trebuie să fie avertizați, spuse Chaol. Anielle trebuie avertizat, iar oamenilor trebuie să li se dea timp să se pregătească.

Sartaq dădu din cap.

— Pot să ajung acolo în câteva zile, în zbor.

— Nu! spuse Chaol, iar Yrene ridică o sprânceană. Dacă îmi poți da un ruk și un călăreț, merg chiar eu. Rămâi aici și pregătește de zbor păsările ruk. Mâine dacă se poate. În cel mult o zi sau două. Făcu semn spre Hasar. Acostează corăbiile și condu armata pe uscat, cât de repede posibil!

Precauția se citi în ochii lui Yrene, perfect

conștientă ce anume și pe cine avea să înfrunte el în Anielle. Era întoarcerea acasă pe care nu și-o imaginase vreodată în condițiile astea.

— Vin cu tine, zise soția lui.

El îi strânse din nou mâna ca și când ar fi spus „Nu sunt deloc surprins să te aud zicând asta”.

Și Yrene îl strânse de mână.

Sartaq și Hasar dădură din cap, iar Nesryn deschise gura ca și când ar fi obiectat, dar încuviință și ea dând din cap.

Urmau să plece în seara asta, la adăpostul întunericului. Regăsirea lui Dorian trebuia să aștepte. Yrene își mușcă buza, calculând fără îndoială ce trebuia să pună în bagaj, ce să le spună celorlalte vindecătoare.

El se rugă să fie destul de rapizi, se rugă să își dea seama ce naiba să îi spună tatălui său, după jurământul pe care îl încălcase, după tot ce se întâmplase între ei. Și, mai mult de atât, ce să-i spună mamei și fratelui nu atât de mic pe care îl lăsase în urmă când îl alesese pe Dorian în locul dreptului său din naștere.

Chaol îi dăduse lui Yrene titlul pe care i-l datora prin căsătorie: lady Westfall.

Se întrebă dacă putea suporta să fie numit lord. Dacă măcar conta, având în vedere ce se apropia de orașul din Silver Lake.

Dacă mai conta, în caz că nu ar fi ajuns la timp.

Sartaq își sprijini o mână de mânerul sabiei lui.

— Ține apărarea cât de mult poți, lord Westfall. Păsările ruk vor fi cu o zi sau două în urma ta, iar infanteria cu o săptămână.

Chaol strânse mai întâi mâna lui Sartaq și apoi pe a lui Hasar.

— Mulțumesc!

Hasar schiță un zâmbet.

— Mulțumește-ne dacă o să-ți salvăm orașul.

Capitolul 12

Totul. Ea dăduse totul pentru asta și o făcuse cu bucurie.

Aelin stătea în întuneric, placa de fier fiind ca o noapte fără stele deasupra capului.

Se trezise aici, înăuntru. Era aici de… mult timp.

De destul de multă vreme încât să își facă nevoile fără să-i pese.

Poate că totul fusese inutil. Regina care fusese promisă.

Promisă să moară, să se predea ca să plătească datoria veche a unei prințesei. Ca să salveze lumea asta.

N-avea să reușească. Ar fi eșuat, chiar dacă i-ar fi supraviețuit lui Maeve.

Dacă ar fi supraviețuit în fața a ceea ce zărise sub pielea reginei. Dacă fusese măcar real.

Împotriva lui Erawan, erau puține speranțe. Dar și împotriva lui Maeve…

Lacrimile i se adunară în mască.

Nu conta. Nu pleca de aici, din cutia asta.

N-avea să mai simtă niciodată căldura untoasă a soarelui în păr sau briza sărată pe obraz.

Nu se putea opri din plâns, vărsând lacrimi neîncetat, ca și când un dig s-ar fi spart în ea în clipa în care văzuse sângele picurând pe fața lui Maeve.

Nu îi păsa dacă îi vedea lacrimile Cairn, dacă le simțea mirosul.

Să o distrugă complet până ar fi rămas însângerată

pe podea! Să o facă la nesfârșit!

Nu intenționa să se împotrivească. Nu suporta să lupte.

O ușă se deschise și se închise scârțâind. Cineva se apropie.

Apoi se auzi o lovitură în capacul sicriului.

— Ce-ai zice să-ți mai petreci câteva zile aici?

Ea își dori să se poată învălui în întunericul din jurul ei.

Cairn îi spuse lui Fenrys să își facă nevoile și să revină. Liniștea umplu camera.

Apoi se auzi un râcâit slab, de-a lungul părții de sus a cutiei, ca și când Cairn ar fi trecut un pumnal peste aceasta.

— M-am gândit cum să te răsplătesc atunci când am să te las să ieși.

Aelin îi ignoră cuvintele, uitându-se pur și simplu în întuneric.

Era atât de obosită! Foarte obosită.

Pentru Terrasen făcuse cu bucurie totul. Pentru Terrasen merita să plătească acest preț.

Încercase să îndrepte lucrurile. Încercase și eșuase.

Și era foarte obosită.

„Inimă de Foc.”

Cuvintele șoptite plutiră prin noaptea eternă, un licăr de sunet și lumină.

„Inimă de Foc”.

Vocea femeii era blândă, iubitoare. Era vocea mamei sale.

Aelin își întoarse fața. Chiar și acea mișcare era mai mult decât putea suporta.

„Inimă de Foc, de ce plângi?”

Aelin nu putu să răspundă.

„Inimă de Foc”.

Cuvintele erau o atingere ușoară pe obrazul ei. „Inimă de Foc, de ce plângi?”

Și de foarte departe dinăuntrul ei, Aelin șopti spre acea slabă amintire: „Pentru că m-am rătăcit. Și nu cunosc drumul”.

Cairn încă vorbea. Încă râcâia cuțitul de capacul sicriului.

Dar Aelin nu îl auzi când găsi o femeie întinsă lângă ea. O oglindă – sau o reflexie a chipului pe care urma să-l aibă peste câțiva ani. Dacă ar fi trăit atât de mult timp.

Trăgea de timp. Fiecare clipă era o tragere de timp.

Evalin Ashryver își trecu ușor degetele pe obrazul lui Aelin. Peste masca ei.

Aelin ar fi putut jura că le simte pe piele.

„Ai fost foarte curajoasă! spuse mama ei. Ești foarte curajoasă de mult timp”.

Aelin nu reuși să oprească suspinul tăcut care îi urca pe gât.

„Dar trebuie să mai fii curajoasă puțin timp, Inima mea de Foc”.

Ea se aplecă spre atingerea mamei ei.

„Trebuie să mai fii curajoasă puțin timp și nu uita…”

Cu o mână fantomatică, mama îi atinse pieptul în dreptul inimii.

„Puterea inimii contează. Indiferent unde ești, indiferent cât de departe, te va conduce acasă”.

Aelin reuși să ridice o mână spre piept, să acopere degetele mamei ei, însă întâlni doar materialul subțire și fierul.

Dar Evalin Ashryver se uită în ochii lui Aelin, blândețea transformându-se în duritate și lucind ca

oțelul. „Puterea ei contează, Aelin!”

Aelin își înfipse degetele-n piept când șopti „Puterea ei”.

Evalin dădu aprobator din cap.

Amenințările șuierate ale lui Cairn dansau prin sicriu, cuțitul lui râcâind neîncetat.

Evalin nu șovăi. „Ești fiica mea. Te-ai născut din două familii puternice. Acea putere curge prin tine. Trăiește în tine”.

Chipul lui Evalin radia cu înverșunarea femeilor care veniseră înaintea lor, tocmai până la regina Fae ai cărei ochi îi aveau amândouă.

„Să nu cedezi!”

Apoi ea dispăru ca roua sub soarele dimineții, dar cuvintele zăboviră.

Înflori în Aelin, strălucitoare ca un tăciune aprins.

„Să nu cedezi!”

Cairn râcâi pumnalul pe metal, chiar deasupra capului ei.

— Când am să te tai de data asta, cățea ce ești, am să…

Aelin izbi cu mâinile în capac.

Cairn se opri.

Aelin lovi cu pumnii din nou în fier. Din nou.

„Să nu cedezi!”

Din nou.

„Să nu cedezi!”

Din nou. Din nou.

Până ce mișcarea o însufleți, până ce sângele îi curse pe față, spălându-i lacrimile, până ce fiecare lovitură de pumn în fier fu un strigăt de luptă.

„Să nu cedezi!”

„Să nu cedezi!”

„Să nu cedezi!”

Îndemnul se învolbura în ea, arzând și vuind, iar ea îi cedă complet. În apropiere, lemnul pocni. Ca și când cineva s-ar fi împiedicat de ceva. Apoi se auziră strigăte.

Aelin lovi cu pumnii în metal, cântecul din ea pulsând și crescând ca un val care se grăbea spre țărm.

„Dă-mi gloriella aia!”

Cuvintele nu însemnau nimic. El nu însemna nimic și nicicând n-avea să însemne ceva.

De nenumărate ori, lovi în capac. De nenumărate ori, acel cântec de foc și întuneric o străbătu și emană din ea, în lume.

„Să nu cedezi!”

Ceva șuieră și pocni în apropiere, iar fumul intră prin capac.

Dar Aelin continuă să lovească. Continuă să lovească până ce fumul o înecă, până ce mirosul lui dulce o adormi.

Iar când se trezi înlănțuită de altar, privi ce făcuse cu sicriul din fier.

Partea de sus a capacului se deformase. Acum avea un dâmb mare, metalul subțiindu-se.

Ca și când aproape s-ar fi spart complet.

*

Pe vârful întunecat al dealului de deasupra regatului adormit, Rowan înțepeni.

Ceilalți erau deja la jumătatea dealului, conducând caii de-a lungul pantei uscate care urma să-i ducă spre granița cu Akkadia și pe câmpiile aride de dedesubt.

Scăpă din mână frâiele armăsarului.

Probabil că își imaginase asta.

Scrută cerul înstelat și ținuturile adormite din depărtare, Lordul Nordului fiind deasupra.

Îl lovi o clipă mai târziu. Erupse în jurul lui și *vui.*

De nenumărate ori, ca și când ar fi fost un ciocan pe o nicovală.

Ceilalți se întoarseră spre el.

Acel cântec aprins și furios se apropie repede. Îl străbătu.

Prin legătura dintre parteneri. Prin însuși sufletul său.

Era un strigăt de furie și sfidare.

Din partea de jos a dealului, Lorcan spuse răgușit:

— Rowan.

Era imposibil, pe deplin imposibil și totuși…

— Din nord, spuse Gavriel, întorcându-și calul. Valul a venit din nord.

Din Doranelle.

Un far în noapte. Era puterea ce se unduia în lume, la fel cum o făcuse în Golful Craniului.

Îl umplu cu sunete și foc și lumină, ca și când ar fi strigat neîncetat „Sunt în viață, sunt în viață, sunt în viață!”

Iar apoi se lăsă liniștea, ca și cum ceva ar fi împiedicat acea putere.

Ca și cum ar fi stins-o.

El refuză să se gândească la motiv. Legătura dintre parteneri mai exista. Era tensionată, dar rămăsese.

Așadar, trimise cuvintele prin ea, cu aceeași speranță, furie și dragoste inexorabilă pe care le simțise din partea ei. „Am să te găsesc!”

Nu primi niciun răspuns. Nimic în afară de bâzâitul întunericului; Lordul Nordului licărea deasupra, indicând nordul. Spre ea.

El își găsi tovarășii așteptându-i ordinele.

Deschise gura ca să le rostească, dar se opri. Se gândi.

— Trebuie să o atragem afară pe Maeve – departe de Aelin. Vocea lui răsună acoperind bâzâitul adormit al insectelor din iarbă. Doar suficient de mult timp încât să ne infiltrăm în Doranelle.

Pentru că era posibil ca nici măcar ei trei împreună să nu poată să o înfrunte pe Maeve.

— Dacă aude că venim, îi răspunse Lorcan, Maeve o s-o răpească iar pe Aelin și n-o să vină să ne întâlnească. Nu este atât de nesăbuită.

Dar Rowan se uită la Elide, la ochii mari pe care-i avea Lady din Perranth.

— Știu, spuse el, făcându-și planul, la fel de rece și neiertător ca puterea din venele lui. Atunci, o s-o atragem afară pe Maeve cu o altă momeală.

Capitolul 13

Păianjenul spunea adevărul.

Rămânând ascunse printre pietrele acoperite de gheață de pe vârful unui munte cu multe creste, Manon și Cele Treisprezece își coborâră privirea spre mica trecătoare, la tabăra vrăjitoarelor cu mantii roșii a cărei amplasare fusese confirmată de Umbre cu doar o oră în urmă.

Manon se uită peste umăr spre locul în care Dorian era aproape invizibil în zăpadă, cu păianjenul în formă umană în spatele lui.

Ochii pătrunzători ai creaturii îi întâlniră pe ai ei, strălucind triumfători.

Bine. Avea s-o lase în viață pe Cyrene sau oricum își spunea ființa și să vadă consecințele acestei decizii. Ororile pe care le menționase păianjenul în Morath…

Mai târziu.

Manon scrută cerul albastru care se întuneca. Niciunul dintre ei nu o chestionase când zburase cu Abraxos în urmă cu câteva ore. Și niciuna dintre Cele Treisprezece nu întreba unde plecase nici acum, când monitorizau vechea tabără a inamicilor lor.

— Șaptezeci și cinci pe care le putem vedea, șopti Asterin cu ochii ațintiți asupra taberei aglomerate. Ce naiba caută aici?

Manon nu știa. Umbrele nu reușiseră să afle nimic.

Corturile înconjurau micile focuri de tabără – și, la câteva clipe, siluetele plecau și soseau pe măturі. Inima îi bătu cu putere în piept.

Vrăjitoarele Crochan. Cealaltă jumătate a descendenței ei.

— Acționăm la ordinul tău, spuse Sorrel, înghiontind-o precaută.

Manon inspiră, impunându-i viscolului să nu o lase să-și piardă calmul în timpul următoarei întâlniri și după aceea, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Fără dinți sau gheare, le porunci Manon Celor Treisprezece și apoi se uită din nou peste umăr spre rege și păianjen. Puteți rămâne aici, dacă vreți.

Dorian îi schiță un zâmbet.

— Și să ratăm distracția? Totuși, zări licărul din ochii lui – lucrul pe care probabil doar el îl putea înțelege, și anume că ea nu era pe cale să înfrunte doar inamicul, ci un posibil popor. Dorian dădu subtil din cap. Mergem cu toții.

Manon nu făcu decât să confirme dând din cap și se ridică. Cele Treisprezece se ridicară odată cu ea.

Era doar o chestiune de câteva minute înainte ca strigătele de avertisment să răsune.

Însă Manon își ținu mâinile în aer când Abraxos

ateriză la marginea taberei vrăjitoarelor Crochan, urmată de Cele Treisprezece și balaurii lor, Vesta purtându-i pe Dorian și pe păianjen.

Sulițele, săgețile și săbiile se îndreptară spre ei cu o precizie mortală.

O vrăjitoare brunetă trecu dincolo de linia înarmată a frontului, ținând o sabie subțire cât o fixă pe Manon cu privirea.

Vrăjitoare Crochan. Poporul ei.

Acum – acum ar fi fost timpul să țină discursul pe care îl plănuise, să dea frâu liber cuvintelor pe care le ținuse în ea.

Asterin se întoarse spre Manon, îndemnând-o tăcută.

Totuși, buzele lui Manon nu se mișcară.

Cea brunetă continuă s-o fixeze cu privirea pe Manon. Peste un umăr se vedea un toiag din lemn lustruit. Nu un toiag – o mătură. Dincolo de mantia umflată și roșie a vrăjitoarei luceau bețe legate cu fir auriu.

Așadar, era de rang înalt dacă avea asemenea legături elegante. Majoritatea vrăjitoarelor Crochan foloseau materiale simple, iar cele mai sărace doar sfoară.

— Ce înlocuitor interesant pentru măturile voastre din lemn tare! spuse vrăjitoarea Crochan. Celelalte erau la fel de inexpresive precum Cele Treisprezece. Vrăjitoarea privi spre locul în care Dorian stătea pe balaurul Vestei, probabil monitorizând totul cu acea șiretenie ageră. Și ce companie interesantă ai acum! Vrăjitoarea strânse din buze. Dacă nu cumva lucrurile au devenit atât de rele pentru neamul tău, Cioc-Negru, încât să fii nevoită să recurgi la împărțit.

Asterin scoase un mormăit surd.

Dar vrăjitoarea o identificase – sau măcar își dăduse seama din ce Clan se trăgeau. Adulmecând păianjenul metamorfic, miji ochii.

— O companie cu adevărat interesantă!

— Nu avem intenții rele, spuse Manon în cele din urmă.

Vrăjitoarea pufni.

— Nicio amenințare din partea Demonului Alb?

O, așadar, știa cine era Manon, cine erau toți.

— Sau zvonurile sunt adevărate? Că te-ai certat cu bunica ta? Vrăjitoarea o studie cu obrăznicie pe Manon, din cap până în picioare. Era o privire mai curajoasă decât le permitea de obicei Manon inamicilor să-i arunce. Se zvonește și că te-a spintecat cu propriile-i mâini, dar iată-te! Sănătoasă și vânându-ne din nou. Poate că nici zvonurile despre trădarea ta nu sunt adevărate.

— Nu mai are de-a face cu bunica ei, spuse Dorian, descălecând de pe balaurul Vestei și mergând spre Abraxos. Vrăjitoarele Crochan se încordară, dar nu făcură nicio mișcare de atac. Am scos-o din mare în urmă cu câteva luni, când zăcea în pragul morții. Am văzut fragmentele de fier pe care prietenii mei i le-au scos din burtă.

Vrăjitoarea Crochan ridică din sprâncenele negre, studiind din nou bărbatul frumos și educat, observând probabil puterea care emana din el – și cheile pe care le purta.

— Și cine ești tu, mai exact?

Dorian îi zâmbi fermecător vrăjitoarei și schiță o plecăciune.

— Dorian Havilliard, la dispoziția ta!

— Regele, șopti una dintre vrăjitoarele Crochan din apropierea balaurilor.

Dorian făcu semn din ochi.

— Într-adevăr!

Totuși, conducătoarea sabatului se uită cu atenție la el și apoi la Manon și la păianjen.

— Se pare că sunt mai multe de explicat.

Manon avu pornirea să apuce Tăietoarea-de-vânt pe care o ținea la spate, dar Dorian spuse:

— Au trecut deja două luni de când vă căutăm. Vrăjitoarele Crochan se încordară din nou. Nu ca să vă atacăm sau de amuzament, le lămuri el, rostind cuvintele cu pricepere, ci ca să putem discuta chestiuni între popoarele noastre.

Celelalte vrăjitoare se agitară, cizmele scârțâind în zăpada înghețată.

Conducătoarea sabatului întrebă:

— Între cel al Adarlanului și al nostru, sau între neamul Cioc-Negru și al nostru?

Manon descălecă în sfârșit de pe Abraxos, balaurul ei forăind anxios când le zări armele strălucitoare.

— Între ale tuturor, spuse ferm Manon și făcu semn din bărbie spre balauri. Nu au să vă atace. Asta dacă nu le făcea semn. Atunci, vrăjitoarele Crochan s-ar fi trezit cu capetele smulse înainte să scoată săbiile. Puteți să vă relaxați!

Una dintre ele râse.

— Și toți să-și aducă aminte de noi ca de niște proaste, pentru că am avut încredere în voi? Nu cred.

Conducătoarea sabatului aruncă o privire tăioasă spre santinela cu păr castaniu care vorbise, o vrăjitoare frumoasă și plinuță. Vrăjitoarea ridică din umeri, oftând spre cer.

Conducătoarea sabatului se întoarse către Manon.

— O să ne relaxăm când o să primim ordin.

— De la cine? Dorian se uită cu atenție la rangurile

lor.

Acum era timpul ca Manon să spună cine și ce era, să anunțe de ce venise cu adevărat.

Conducătoarea sabatului arătă spre mijlocul taberei.

— De la ea!

*

Chiar și de la distanță, Dorian se minunase de măturile pe care încălecaseră vrăjitoarele Crochan ca să se ridice spre cer. Dar acum, înconjurat de ele... Nu erau doar niște legende, ci adevărate războinice. Unele foarte bucuroase să îi ucidă.

Mantii roșii ca sângele fluturară peste tot, contrastând cu zăpada și piscurile gri. Deși multe vrăjitoare aveau chipuri tinere și frumoase, la fel de multe păreau de vârstă mijlocie, unele chiar bătrâne. Dorian nu pricepea cât de bătrâne trebuie să fi fost ca să aibă atât de multe riduri. Nu se îndoia că ele îl puteau ucide cu ușurință.

Conducătoarea sabatului arătă spre rândul ordonat de corturi, iar războinicele adunate se dădură la o parte, zidul de mături și arme strălucind în lumina apusului.

— Așadar, se auzi o voce bătrână când rândurile se retraseră ca să o dezvăluie pe cea spre care arătaseră vrăjitoarele Crochan. Nu era încă încovoiată de vârstă, dar părul îi era alb, iar ochii ei albaștri erau limpezi ca un lac de munte. Vânătorii au devenit acum vânați.

Vrăjitoarea bătrână se opri lângă armata ei, studiind-o pe Manon. Dorian observă că pe chipul vrăjitoarei se citeau blândețea și înțelepciunea. Și ceva asemănător tristeții, își dădu el seama, dar asta nu îl

opri să pună o mână pe măciulia sabiei Damaris, ca și când și-ar fi sprijinit-o nonșalant.

— V-am căutat ca să putem discuta, răsună peste pietre vocea calmă și rece a lui Manon. Avem intenții pașnice.

Damaris se încălzi la adevărul cuvintelor ei.

— De data asta, mormăi vrăjitoarea cu păr castaniu care vorbise mai devreme, iar conducătoarea sabatului ei o înghionti în semn de avertisment.

— Totuși, cine ești? o întrebă Manon pe bătrână. Conduci sabaturile astea.

— Sunt Glennis. Familia mea le-a servit pe nobilele Crochan cu mult timp înainte să cadă orașul. Bătrâna vrăjitoare își îndreptă privirea spre fâșia de pânză roșie care lega părul lui Manon. Așadar, Rhiannon te-a găsit.

Dorian ascultase când Manon le explicase Celor Treisprezece adevărul despre descendența ei și pe cine îi ordonase bunica ei să ucidă în Omega.

Manon își ținu bărbia ridicată, chiar dacă ochii ei aurii licăriră.

— Rhiannon nu a ieșit din trecătoarea Ferian.

— Cățeaua, mârâi o vrăjitoare, altele spunând la fel.

Manon ignoră momentul și o întrebă pe bătrâna Crochan:

— Așadar, o cunoșteai?

Vrăjitoarele tăcură.

Bătrâna își înclină capul, tristețea umplându-i din nou ochii. Dorian nu avu nevoie ca Damaris să îi confirme, încălzindu-se, încât să știe că următoarele ei cuvinte erau adevărate.

— Eram străbunica ei. Până și șuieratul vântului încetă. Așa cum sunt și a ta.

Capitolul 14

Vrăjitoarele Crochan se relaxară la ordinele așa-zisei străbunici a lui Manon. Glennis.

Ea întrebase cum și care era descendența, dar Glennis doar îi făcuse semn lui Manon să o urmeze în tabără.

Cel puțin două grupuri de câte douăsprezece alte vrăjitoare se ocupau de câteva focuri împrăștiate printre corturile albe, toate oprindu-se din diversele munci când Manon trecu pe lângă ele. Ea nu mai văzuse niciodată vrăjitoare Crochan făcând treburi domestice, dar iată-le: unele se ocupau de focuri, unele cărau găleți cu apă, unele supravegheau cazanele grele care miroseau a tocană de capră de munte condimentată cu ierburi uscate.

Niciun cuvânt nu-i veni în minte când merse printre războinicele Crochan furioase. Nici Cele Treisprezece nu încercară să-i vorbească, dar Dorian o făcu.

Regele veni lângă ea, corpul lui fiind un zid solid de căldură, și o întrebă încetișor:

— Știai că ai încă rude în viață printre vrăjitoarele Crochan?

— Nu. Bunica ei nu-i menționase nimic în ultimele ironii.

Manon se îndoia că tabăra era un loc de ședere permanent. Ar fi fost o prostie din partea lor să dezvăluie vreodată asta. Totuși, Cyrene îl descoperise cumva.

Poate urmărind mirosul lui Manon – părțile care revendicau înrudirea cu vrăjitoarele Crochan.

Păianjenul mergea acum între Asterin și Sorrel, Dorian neafișând nicio urmă de efort să o țină parțial legată, deși își ținea o mână pe mânerul sabiei, însă

privirea tăioasă a lui Manon îl făcu să o coboare.

— Cum vrei să procedezi? șopti Dorian. Vrei să tac sau să stau lângă tine?

— Asterin este aghiotanta mea.

— Iar eu ce sunt, atunci?

Întrebarea subtilă era ca o mână trecută pe spatele ei, ca și când ar fi mângâiat-o cu mâinile lui invizibile.

— Tu ești regele Adarlanului.

— Așadar voi lua parte la discuții?

— Dacă vrei.

Ea îi simți iritarea și își ascunse zâmbetul superior.

Dorian își potoli tonul și o întrebă mieros:

— Știi ce am chef să fac?

Ea întoarse capul ca să se încrunte la el neîncrezătoare și îl găsi pe rege zâmbind.

— Mi se pare că ești pe cale s-o iei la fugă, spuse Dorian încă afișând acel zâmbet. Le-ai crea o impresie greșită.

Încerca să o supere, să o distragă ca să se mai relaxeze.

— Ele știu cine ești, continuă Dorian. Nu mai trebuie să le-o dovedești. Problema reală este dacă au să te accepte. Așadar, străbunica ei nu se trăgea din partea de nobilime a familiei. Astea nu-mi par vrăjitoare pe care să le câștigi prin brutalitate.

El nu știa nici măcar jumătate de adevăr.

— Presupui că îmi poți da sfaturi?

— Consideră-l un pont, ca de la un monarh la celălalt.

În ciuda celor care mergeau în fața și în spatele lor, Manon schiță un zâmbet.

El o surprinse în continuare spunând:

— Îmi concentrez puterea de când au apărut. O singură mișcare greșită din partea lor și-am să le

distrug.

Violența rece din vocea lui o făcu să simtă un fior pe șira spinării.

— Avem nevoie de ele ca aliate.

Tot ce trebuia să facă azi, în seara asta, era să încheie o alianță.

— Atunci să sperăm că n-o să se ajungă la așa ceva, vrăjitoareo.

Manon deschise gura ca să-i răspundă, dar sunetul strident și prevestitor al unui corn răsună în noaptea care se lăsa.

Apoi, bătaia aripilor puternice din piele bubui în văzduh.

Tabăra se puse imediat în mișcare, strigătele răsunând de la cercetașele care dăduseră alarma. Cele Treisprezece se apropiară în jurul lui Manon, cu armele scoase.

Legiunea Dinți-de-fier îi găsise.

Mult mai devreme decât plănuise Manon.

*

Dorian nu știa cum îi găsise patrula Dinți-de-fier. Presupunea că focurile îi dăduseră de gol.

Își adună magia când douăzeci și șase de siluete zburară peste tabără.

Picioare-Galbene. Două sabaturi.

Bătrâna care se prezentase drept străbunica lui Manon începu să dea ordine strigând, iar vrăjitoarele Crochan o ascultară, înălțându-se pe cerul abia întunecat călare pe mături, cu arcurile încordate și săbiile scoase.

Nu era timp să întrebe cum de îi găsise, dacă păianjenul îi atrăsese într-o capcană. Vocea lui Manon

răsună, ordonându-le Celor Treisprezece să ia poziții defensive.

Rapide ca umbrele, ele se grăbiră spre locul în care își lăsaseră balaurii, dinții lor de fier lucind.

Dorian așteptă ca vrăjitoarele Crochan să se dea din calea lui înainte să își dezlănțuie puterea – sulițe de gheață – ca să străpungă piepturile expuse ale inamicilor sau să le sfâșie aripile.

Un gând îl făcu să slăbească legăturile lui Cyrene, deși nu o eliberă din puterea care o împiedica să atace, dându-i doar suficient spațiu cât să se miște, să se apere. O lumină din cealaltă parte a taberei îi spuse că o făcuse.

Vremea întrebărilor avea să vină mai târziu.

Manon și Cele Treisprezece ajunseră la balauri și se înălțară în aer în câteva clipe, intrând în haosul de deasupra în bătăile aripilor.

Vrăjitoarele Crochan erau mici – foarte mici – în comparație cu balaurii, chiar și pe măturile lor.

Și când roiră în jurul celor două sabaturi Dinți-de-fier, trăgând săgeți și lovind cu săbiile, Dorian nu reuși să tragă. Vrăjitoarele Crochan țâșneau în jurul bestiilor și erau prea rapide ca să le urmărească. Unii balauri urlară și căzură din văzduh, dar mulți rămaseră în aer.

Glennis striga ordine de pe pământ, țintind arcul uriaș cu mâinile zbârcite.

Un balaur zbura pe deasupra, atât de jos încât coada lui țepoasă și otrăvitoare dărâma cort după cort.

Glennis trase săgeata, iar Dorian trase și el una.

O suliță din gheață, înclinându-se spre pieptul expus și pestriț.

Săgeata și sulița de gheață își atinseră ținta, iar sângele negru curse înainte ca balaurul și călărețul să se izbească într-un pisc și să se răstoarne pe versant.

Glennis zâmbi, fața îmbătrânită luminându-i-se.

— Eu l-am lovit prima! zise și mai trase o săgeată, cu multă ușurință, chiar și într-o ambuscadă.

— Aș vrea ca tu să fi fost străbunica mea, mormăi Dorian și-și pregăti următoarea lovitură.

Trebuia să fie atent, întrucât Cele Treisprezece semănau mult cu vrăjitoarele Picioare-Galbene de dedesubt.

Dar Cele Treisprezece nu aveau nevoie de precauția sau ajutorul lui.

Ele plonjară în rândurile Picioarelor-Galbene, despărțindu-le, împrăștiindu-le.

Poate că Picioare-Galbene avuseseră avantajul surprizei, dar Cele Treisprezece erau maestre ale războiului.

Vrăjitoarele Crochan căzură de pe cer când fură lovite de cozi brutale și țepoase. Unele nici măcar nu se rostogoliră când ajunseră față în față cu boturile imense și nu mai scăpară cu viață.

— Dați-vă la o parte! Ordinul strigat de Manon acoperi vuietul. Formați rânduri aproape de pământ!

Nu era un ordin pentru Cele Treisprezece, ci pentru sabatul Crochan.

Glennis strigă, o magie amplificându-i vocea, fără îndoială:

— Ascultați-i ordinul!

Din senin, vrăjitoarele Crochan se retraseră, formând o unitate în aerul de deasupra corturilor și urmăriră cum Abraxos sfâșie gâtul unui balaur de două ori mai mare decât el, iar Manon trase o săgeată în fața călărețului; urmăriră cum demonii gemeni cu ochi verzi îi ocoliră pe cei trei balauri dintre ei și îi făcură să se prăbușească pe versanții muntelui; urmăriră cum balaurul albastru al lui Asterin smulse un călăreț din

șa, sfâșiind apoi spinarea balaurului care-l purta.

Toate Cele Treisprezece atinseseră o țintă cu fiecare trecere printre atacatorii adunați.

Picioare-Galbene nu erau atât de organizate.

Santinelele Picioare-Galbene care încercară să scape din calea de atac a Celor Treisprezece ca să atace sabatul Crochan de dedesubt se treziră cu un zid de săgeți în fața lor.

Balaurii poate că ar fi supraviețuit, dar călăreții nu.

Și cu câteva manevre atente, bestiile fără călăreți se treziră cu gâturile tăiate, sângele curgând în timp ce se prăbușiră pe piscurile din apropiere.

În inima lui, mila, frica și furia se amestecară.

Câte dintre acele bestii ar fi putut fi ca Abraxos, câte aveau călăreți care le iubeau?

Fu surprinzător de greu să își arunce magia spre balaurul care reușise să zboare pe deasupra, îndreptându-se direct spre Glennis, cu altul în urma lui.

Îl ucise repede, rupând gâtul bestiei cu o explozie de putere care îl lăsă fără suflare.

Își azvârli magia spre al doilea balaur care ataca, oferindu-i aceeași moarte rapidă, dar nu îi văzu pe al treilea și pe al patrulea care se năpusteau acum spre tabără, stricând corturile și mușcând tot ce le era în cale. Vrăjitoarele Crochan cădeau, țipând.

Însă Manon ajunse acolo, Abraxos zburând repede și aprig, iar ea tăie capul celui mai apropiat călăreț, santinela Picioare-Galbene încă arătându-se șocată când îi zbură capul.

Magia lui Dorian se împotmoli.

Capul tăiat atinse pământul de lângă el și se rostogoli.

Un spațiu se văzu ca o mărgică roșie pătată cu sânge, zgomotul surd al capului pe piatră fiind singurul

sunet în afară de țipătul lui.

„Nu trebuia să te iubesc”.

Capul vrăjitoarei Picioare-Galbene se opri lângă cizmele lui, sângele albastru curgând pe zăpadă și noroi.

Nu auzea și nu îi păsa că al patrulea balaur zbura spre el.

Manon îi strigă numele, iar vrăjitoarele Crochan traseră cu arcurile.

Ochii santinelei Picioare-Galbene se uitau în gol.

Un bot se deschidea în fața lui, maxilarele căscându-se.

Manon îi strigă din nou numele, dar el nu se putea mișca.

Balaurul coborî, iar întunericul se mări când maxilarele se închiseră în jurul lui.

Când Dorian lăsă magia să scape din frâie.

Într-o clipă, balaurul îl înghiți cu totul, respirația lui râncedă întinând aerul.

În clipa următoare, bestia fu la pământ, cadavrul aburind.

Aburind din cauza a ceea ce făcuse el.

Nu fiarei, ci lui însuși.

Corpul i se transformase într-o flacără atât de fierbinte, încât topise maxilarele balaurului și gâtul, iar el trecuse prin gura bestiei ca și când ar fi fost doar o pânză de păianjen.

Călăreața Picioare-Galbene care supraviețuise prăbușirii scoase sabia, dar prea târziu. Glennis îi trase o săgeată în gât.

Se lăsă liniștea, și chiar și lupta de deasupra încetă.

Cele Treisprezece aterizară, pătate cu sânge albastru și negru, atât de diferit de sângele roșu al

Sorschăi – și al lui.

Apoi, de umeri îl apucară niște mâini cu vârfurile degetelor acoperite cu fier, iar ochii aurii se încruntară la el.

— Ești tâmpit?

El doar se uită la capul vrăjitoarei Picioare-Galbene care era încă la câțiva metri distanță. Manon își îndreptă privirea spre acesta. Gura i se încordă, apoi îi dădu drumul și se întoarse către Glennis.

— Îmi trimit Umbrele ca să le caute pe celelalte.

— Sunt inamici supraviețuitori?

Glennis scrută cerul gol. Dacă magia lui le surprinsese ori șocase, nici Glennis și nici vrăjitoarele Crochan care se grăbeau să își îngrijească semenii nu lăsau să se vadă.

— Toți sunt morți, spuse Manon.

Dar vrăjitoarea Crochan cu păr brunet care îi întâmpinase la început veni brusc spre Manon cu sabia scoasă.

— Tu ai făcut asta!

Dorian apucă sabia Damaris, dar nu o scoase când Manon nu dădu înapoi.

— V-am salvat pielea? Da, aș spune că am făcut-o.

Vrăjitoarea fierbea de furie.

— *Tu* le-ai condus aici!

— Bronwen! o avertiză Glennis, ștergându-și sângele albastru de pe față.

Tânăra vrăjitoare – Bronwen – se enervă.

— Crezi că este o coincidență că au sosit aici, iar apoi am fost atacate?

— Au luptat alături de noi, nu împotriva noastră, zise Glennis și se întoarse spre Manon. Juri că așa este?

Ochii aurii ai lui Manon străluciră în lumina focului.

— Jur! Nu le-am condus aici.

Glennis dădu din cap, dar Dorian se uita fix la Manon.

Sabia lui, Damaris, se răcise ca gheața. Era atât de rece încât mânerul auriu îi îngheța pielea.

Glennis, cumva mulțumită, dădu din nou din cap.

— Atunci vom vorbi – mai târziu.

Bronwen scuipă pe pământul însângerat și plecă.

Era o minciună. Manon mințise.

Ea ridică o sprânceană la el, dar Dorian se întoarse și se gândi la asta, la ce făcuse ea.

Astfel, se auzi o nouă serie de ordine și mișcări, adunarea răniților și a morților fiind principala sarcină. Dorian ajută cât de mult reuși, vindecându-le pe cele care aveau cea mai mare nevoie de asta. Din rănile deschise, sângele albastru îi curgea pe mâini.

Nu simțea căldura sângelui.

Capitolul 15

Era o mincinoasă și o criminală și, probabil, trebuia să joace din nou ambele roluri înainte ca totul să ia sfârșit.

Dar Manon nu regreta nimic din ce făcuse. În inima ei, nu avea loc pentru regrete. Îi presau timpul și povara atât de mare de pe umerii lor.

În multele ore în care lucrară să pună pe picioare tabăra și să vindece vrăjitoarele Crochan, Manon studie cerul înghețat.

Opt morți. Ar fi putut fi mai rău. Mult mai rău. Totuși, avea să-și asume moartea celor opt vrăjitoare Crochan și să le afle numele astfel încât să și le amintească.

Manon își petrecu noaptea lungă ajutându-le pe Cele Treisprezece să care balaurii căzuți și călărețele

Dinți-de-fier spre altă creastă. Pământul era prea dur ca să îi îngroape, iar rugurile ar fi ieșit prea ușor în evidență, așadar aleseră zăpada. Nu îndrăzni să îi ceară lui Dorian să își folosească puterea ca să le ajute.

Văzuse asta în ochii lui, ca și când el ar fi știut.

Manon aruncă trupul rigid al unei vrăjitoare din clanul Picioare-Galbene, buzele santinelei fiind deja albastre, gheața acoperindu-i părul blond. Asterin trase de cizme spre ea o călăreață solidă, apoi o lăsă să zacă pe pământ fără prea multe onoruri.

Dar Manon se uită la fețele morților. Și ea sacrificase ambele părți ale acestui conflict. Ambele descendențe.

Toate aveau să sângereze; prea multe aveau să moară.

Le-ar fi primit Glennis? Probabil, dar celelalte membre ale clanului Crochan nu păreau atât de înclinate să o facă.

Și mai rămânea și faptul că nu aveau *timp* de pierdut convingându-le. Așadar alesese singura metodă pe care o știa: lupta. Zburase mai devreme singură în acea zi, în apropiere de locul în care știa că sabatul Dinți-de-fier urma să patruleze, având răbdare ca marele vânt nordic să îi ducă mirosul spre sud. Iar apoi așteptase.

— Le cunoșteai? întrebă Asterin când Manon se uită în continuare la trupul santinelei căzute.

Mai departe de ele, balaurii își foloseau aripile ca să mătură nămeți mari peste trupuri.

— Nu, spuse Manon. Nu le cunoșteam.

Se crăpa de ziuă la întoarcerea lor în tabăra Crochan. Ochii care scuipaseră foc în urmă cu câteva ore le priveau acum cu precauție, mai puține mâini alunecând spre arme când ele se îndreptară spre

groapa mare de foc. Cea mai mare din tabără și situată în mijlocul ei. Vatra lui Glennis.

Bătrâna stătea în fața ei încălzindu-și mâinile noduroase și însângerate. Dorian stătea în apropiere, iar ochii lui de safir fură într-adevăr acuzatori când întâlniră privirea lui Manon.

Mai târziu. Acea conversație urma să aibă loc mai târziu.

Manon se opri la câțiva pași de Glennis, Cele Treisprezece ajungând-o din urmă la marginea focului, studiind cele cinci corturi din jurul acestuia și cazanul ce bolborosea în mijloc. În spatele lor, vrăjitoarele Crochan își vedeau de reparațiile lor și de leacurile pentru cele rănite și în același timp îi țineau pe toți sub observație.

— Mănâncă, te rog, ceva! spuse Glennis, gesticulând spre cazanul care clocotea, spre ceva ce mirosea a tocană de capră.

Manon nu se obosi să obiecteze înainte să se supună, luând un castronel de lut de lângă foc. Un alt mod de a demonstra încrederea era să le mănânce mâncarea, să o accepte.

Așadar, Manon o făcu, devorând câteva înghițituri înainte ca Dorian să o imite. În timp ce amândoi mâncau, Glennis se așeză pe o piatră și oftă.

— Au trecut mai mult de cinci sute de ani de când o vrăjitoare Dinți-de-fier și una Crochan au împărțit mâncarea. De când au încercat să discute în pace. Întrerupți poate doar de mama sau tatăl tău.

— Cred că așa este, spuse prietenos Manon, oprindu-se din mâncat.

Gura bătrânei zvâcni într-un zâmbet, în ciuda luptei și a nopții epuizante.

— Am fost bunica tatălui tău, o lămuri ea în sfârșit.

Eu l-am născut pe bunicul tău, care s-a împerecheat cu o regină Crochan înainte ca ea să moară născându-l pe tatăl tău.

Încă un lucru pe care îl moșteniseră de la Fae: dificultatea de a avea copii și natura mortală a chinurilor facerii. Era o metodă prin care Zeița cu Trei Fețe păstra echilibrul, ca să evite ca ținuturile să se umple cu prea mulți copii nemuritori care i-ar fi consumat resursele.

Manon scrută totuși tabăra pe jumătate distrusă.

Bătrâna îi citi întrebarea în ochi.

— Bărbații noștri locuiesc acasă la noi, unde sunt în siguranță. Tabăra asta e un avanpost cât ne facem treburile.

Vrăjitoarele Crochan născuseră dintotdeauna mai mulți copii de parte bărbătească decât Dinți-de-fier și adoptaseră obiceiul Fae de alegere a partenerilor – dacă nu printr-o legătură de parteneriat, atunci în spirit. Asta i se păruse ei dintotdeauna neobișnuit, ciudat. Inutil.

— După ce mama ta nu s-a mai întors, tatălui tău i s-a cerut să se cupleze cu o altă vrăjitoare tânără. Era singurul purtător al descendenței Crochan, iar dacă tu și mama ta nu ați fi supraviețuit nașterii, s-ar fi terminat cu el. Nu știa ce s-a întâmplat cu voi, dacă trăiați sau nu. Nici măcar nu știa unde să vă caute. Așadar, a acceptat să își facă datoria, să ajute acest popor pe cale de dispariție. Străbunica ei zâmbi trist. Toți cei care l-au cunoscut pe Tristan l-au plăcut.

Tristan. Acesta fusese numele lui. Oare bunica ei știuse asta înainte să îl ucidă?

— O tânără vrăjitoare a fost aleasă special pentru el, dar nu o iubea, pentru că mama ta era adevărata lui parteneră, melodia sufletului său. Totuși, Tristan s-a

străduit ca totul să fie bine, iar Rhiannon a fost rezultatul străduaniei lui.

Manon se încordă. Dacă mama lui Rhiannon era aici…

Din nou, bătrâna citi întrebarea de pe chipul lui Manon.

— Ea a fost ucisă de o santinelă Picioare-Galbene pe câmpiile cu râuri din Mesalinde. Cu mulți ani în urmă.

Un licăr de rușine o străbătu pe Manon când o cuprinse ușurarea; ușurarea că nu mai trebuia să evite confruntarea, să ceară iertare, așa cum ar fi trebuit să facă.

Dorian își lăsă jos lingura. Un gest atât de obișnuit și grațios, având în vedere cum doborâse acel balaur.

— Cum de a supraviețuit sabatul Crochan? Legenda spune că a fost anihilat.

Încă un zâmbet trist.

— Pentru asta îi poți mulțumi mamei mele. Cea mai mică fiică Crochan a lui Rhiannon a dat naștere în timpul asediului Orașului Vrăjitoarelor. Cu armata noastră ucisă și doar cu zidurile orașului care să rețină legiunile Dinți-de-fier și cu atât de mulți dintre copiii și nepoții săi omorâți și cu partenerul tras în țeapă pe zidurile orașului, Rhiannon i-a pus pe crainici să anunțe că a născut un copil mort. Astfel încât Dinți-de-fier să nu mai știe că era posibil ca un Crochan să mai fie în viață. În aceeași noapte, chiar înainte ca Rhiannon să-și înceapă lupta de trei zile împotriva Marilor Vrăjitoare Dinți-de-fier, mama mea a scos pe furiș prințesa bebeluș pe mătura ei. Rhiannon i-a fost cea mai bună prietenă, ca o soră. Mama voia să rămână, ca să lupte până la sfârșit și totuși, i s-a cerut să facă asta pentru poporul ei. Poporul nostru. Până în ziua morții ei,

mama a crezut că Rhiannon a plecat să țină porțile împotriva Marilor Vrăjitoare ca să le distragă, ca să-și scoată urmașul de acolo în timp ce Dinți-de-fier se uitau în altă parte.

Manon nu prea știa ce să spună, cum să exprime ceea ce gândea.

— Ai să afli, continuă Glennis, că ai niște verișoare în tabăra asta. Asterin începeni când o auzi, Edda și Briar încordându-se și ele acolo unde zăboveau la marginea focului. Rudele lui Manon, din descendența Cioc-Negru, care fără îndoială erau dispuse să lupte ca să păstreze secretul.

— Bronwen, spuse bătrâna, gesticulând spre conducătoarea sabatului cu păr brunet și mătură legată cu auriu, care le supraveghea acum pe Manon și Cele Treisprezece din umbrele de dincolo de foc, este strănepoata mea. Cea mai apropiată verișoară a ta.

Nicio blândețe nu-i lumina chipul lui Bronwen, așadar nici Manon nu se deranjă să pară amabilă.

— Ea și Rhiannon erau apropiate ca niște surori, șopti Glennis.

Se străduí destul de mult să nu atingă fâșia de mantie roșie care-i lega cosița.

Dorian, cu sufletul învăluit de întuneric, interveni:

— V-am găsit cu un scop.

Glennis își încălzi din nou mâinile.

— Presupun că vrei să ne ceri să ne alăturăm acestui război.

Manon nu își domoli privirea.

— Da. Tu și tot sabatul Crochan împrăștiat prin ținuturi.

Una dintre vrăjitoarele Crochan din umbre izbucni în râs.

— Bună gluma!

Celelalte chicotiră împreună cu ea.

Ochii albaștri ai lui Glennis nu șovăiră.

— Nu ne-am adunat o armată de dinainte de căderea Orașului vrăjitoarelor. S-ar putea să fie o sarcină mai grea decât te aștepți.

— Și dacă regina lor le-ar chema la luptă? întrebă Dorian.

Zăpada scârțâi sub pașii apăsați, iar apoi Bronwen ajunse acolo, ochii ei căprui arzând.

— Nu răspunde, Glennis!

Câtă lipsă de respect, câtă lipsă de politețe față de o bătrână…

Bronwen o fixă pe Manon cu o privire arzătoare.

— Nu ești regina noastră, în ciuda lucrurilor sugerate de descendența ta. În ciuda acestei mici lupte. Nu te vom asculta niciodată!

— Morathul v-a găsit abia acum, spuse calmă Manon, anticipându-i reacția. O s-o facă din nou. Peste câteva luni sau un an, are să vă găsească, iar atunci n-o să aveți nicio speranță să îl învingeți. Își ținu mâinile pe lângă corp, rezistând impulsului de a-și scoate ghearele de fier. Armatele multor regate se adună în Terrasen. Alăturați-vă lor.

— Terrasenul nu ne-a venit în ajutor în urmă cu cinci sute de ani, se auzi o altă voce, mai de aproape. Era vrăjitoarea frumoasă cu păr castaniu de mai devreme. Și mătura ei era legată cu metal fin – cu argint, nu cu aur, ca a lui Bronwen. Nu văd de ce ar trebui să ne deranjăm să îi ajutăm acum.

— Credeam că sunteți o grămadă de binefăcătoare cinstite, spuse Manon. Cu siguranță ați face așa ceva.

Tânăra vrăjitoare se enervă, dar Glennis ridică o mână zbârcită și totuși, gestul nu fu suficient încât să o oprească pe Bronwen când vrăjitoarea o măsură din

priviri pe Manon și spuse:

— Nu ești regina noastră! N-o să zburăm niciodată cu tine!

Bronwen și vrăjitoarea mai tânără plecară în grabă, gărzile Crochan adunate dându-se la o parte ca să le lase să treacă.

Manon o văzu pe Glennis crispându-se ușor.

— Ai să-ți dai seama că familia noastră este cam încăpățânată.

*

Ceva nemilos.

Ce făcuse Manon în seara asta, faptul că le condusese pe Dinți-de-fier spre tabără… „Nemilos” era singurul cuvânt pe care Dorian îl găsea potrivit să descrie situația.

El le părăsi pe Manon și pe străbunica ei, Cele Treisprezece urmărind totul, și plecă în căutarea păianjenului.

O găsi pe Cyrene unde o lăsase, ghemuită în umbrele unui cort mai îndepărtat.

Revenise la forma umană, cu părul brunet încâlcit, învelită cu o mantie Crochan, ca și când uneia dintre ele i s-ar fi făcut milă de ea, fără să își dea seama că foamea din ochii lui Cyrene nu însemna că tânjea după tocana de capră.

— De unde vine metamorfozarea? întrebă Dorian când se opri în fața ei, cu o mână pe Damaris. Din tine?

Păianjenul metamorfic clipi la el și apoi se ridică în picioare. Cineva îi dăduse o tunică maro uzată, pantaloni și cizme.

— Ce moment de magie spectaculos! Ea zâmbi, dezgolindu-și dinții mici și ascuțiți. Ce rege ar putea să

te facă! De necontestat; fără pereche!

Dorian nu prea voia să spună că nu era foarte sigur ce fel de rege voia să fie, dacă ar fi trăit destul de mult timp încât să își revendice tronul. Să nu fie ca tatăl său i se părea un început bun.

Dorian rămase relaxat, chiar dacă o întrebă din nou:

— De unde vine metamorfozarea din tine?

Cyrene își înclină capul ca și când ar fi ascultat ceva.

— A fost ciudat, rege muritor, să aflu că-n mine e un nou loc din care să vină magia. Să aflu că a răsărit ceva nou, spuse și-și îndreptă mâna firavă spre mijloc, chiar deasupra buricului. Un mic grăunte de putere. Îmi impun schimbarea, mă gândesc la ce vreau să fiu, iar schimbarea pornește mai întâi de aici. Căldura vine mereu de aici. Păianjenul îl fixă cu privirea. Dacă vrei să fii ceva, rege fără coroană, atunci fii acel lucru! Ăsta e secretul metamorfozării. Fii ce vrei!

El evită impulsul de a-și da ochii peste cap, deși Damaris se încălzi în mâna lui. „Fii ce vrei” – un lucru mai ușor de zis decât de făcut. În special cu greutatea unei coroane.

Dorian își atinse stomacul cu mâna, în ciuda straturilor de haine și a mantiei, și dădu doar de mușchii tonifiați.

— Așa invoci schimbarea? Mai întâi te gândești ce vrei să devii?

— Cu niște limite. Am nevoie de o imagine clară în minte, altfel nu funcționează deloc.

— Deci nu te poți schimba în ceva ce nu ai văzut.

— Pot inventa anumite caracteristici – culoarea ochilor, constituția trupului, părul – dar nu creatura în sine. Un zâmbet hidos îi înflori pe buze. Folosește-ți

magia aia minunată! Schimbă-ți ochii frumoși! îl provocă păianjenul. Schimbă-le culoarea!

Naiba să îl ia, dar încercă. Se gândi la ochi căprui. Își imagină ochii arămii ai lui Chaol, aprigi după unul dintre antrenamentele lor, nu cum fuseseră înainte ca prietenul lui să plece să navigheze spre continentul sudic.

Reușise Chaol să se vindece? Oare reușiseră el și Nesryn să-l convingă pe khagan să trimită ajutoare? Cum avea să afle Chaol că el era aici și ce se întâmplase cu ei toți, când se împrăștiaseră în toate direcțiile?

— Gândești prea mult, tinere rege!

— Mai bine decât să gândesc prea puțin, mormăi el.

Damaris se încălzi din nou, iar el ar fi putut jura că o făcuse de amuzament.

Cyrene chicoti.

— Nu te *gândi* atât de mult la culoarea ochilor, dar *cere-o!*

— Cum de le știi pe toate dacă nu te-a învățat nimeni?

— Puterea este acum în mine, spuse categoric păianjenul. Am ascultat-o.

Dorian trimise un fuior de magie șerpuind spre păianjenul care se încordă, dar magia lui se atinse de ea, ușor și iscoditor ca o pisică. Magie brută, care să fie formată după dorința lui.

Îl trimise către ea ca să găsească acel grăunte de putere dinăuntrul ei și să îl studieze.

— Ce faci? șopti păianjenul, mișcându-se pe loc.

Magia lui o învălui, iar el simți… fiecare an detestabil și oribil al existenței.

Fiecare…

Gura i se uscă. Fierea i se ridică în gât la mirosul detectat de magia lui. Nu uitase niciodată acel miros, acea scârboșenie al cărei însemn avea să-l poarte mereu pe gât drept dovadă.

Valg. Păianjenul era, cumva, valg. Și nu posedat, ci *născut.*

El își păstră expresia neutră, neinteresată, deși magia lui localiză acea fărâmă strălucitoare și frumoasă de magie.

Magie furată. Așa cum valgii furau totul.

Luau tot ce voiau.

Sângele îi deveni un vuiet slab care-i pulsa în urechi.

Dorian îi studie corpul mic, chipul obișnuit.

— N-ai zis mai nimic de dorința de răzbunare care te-a făcut să cauți pe continent.

Ochii negri ai lui Cyrene se transformară în niște puțuri fără fund.

— O, nu am uitat de asta! Deloc.

Damaris rămase caldă, în așteptare.

El își lăsă magia să cuprindă cu mâini blânde grăuntele de putere prins în iadul negru din păianjen.

Nu îi păsa cum și de ce păianjenii stygieni erau valgi, cum ajunseseră aici și de ce zăboviseră.

Ei se hrăneau cu visuri, viață și bucurie și se bucurau s-o facă.

Grăuntele de putere schimbătoare pâlpâi în mâinile lui ca și când ar fi fost recunoscător atingerii blânde, umane.

Tatăl lui permisese acestor creaturi să se dezvolte, să conducă. Sorscha fusese ucisă de chestiile astea, de cruzimea lor.

— Știi, putem să cădem la învoială, șopti Cyrene. La momentul potrivit, am să mă asigur că ai să fii

cruțat.

Damarisul se făcu rece ca gheața.

Dorian se uită în ochii ei. Își retrase magia și ar fi putut jura că grăuntele de putere schimbătoare prins în ea se întinse spre el, încercând să îl roage să nu plece.

El și păianjenul își zâmbiră.

Iar apoi, Dorian lovi.

Mâini invizibile îi cuprinseră gâtul și-l suciră, tocmai când magia lui plonjă în mijlocul ei, în locul în care se afla grăuntele furat de magie umană, și se înfășură în jurul lui.

El îl strânse ca pe un pui de pasăre când păianjenul muri. Studie magia, fiecare aspect al ei, înainte să pară că oftează de ușurare și dispare în vânt, eliberată în sfârșit.

Cyrene căzu la pământ, privind în gol.

După o clipă, Dorian o incineră. Nu veni nimeni să se intereseze de mirosul urât care se ridica din cenușa ei, de pata neagră care zăbovea sub aceasta.

Valg. Probabil o cale ca el să intre în Morath și totuși, se trezi uitându-se la acea pată neagră de pe pământul pe jumătate dezghețat.

El îi dădu drumul lui Damaris, sabia liniștindu-se șovăind.

Avea să găsească o cale de intrare în Morath. Imediat ce ar fi stăpânit metamorfozarea.

Păianjenul și tot neamul lor puteau arde în iad.

*

Lui Dorian inima-i bătea încă repede când se trezi după o oră întins într-un cort care nu era nici măcar destul de înalt încât să poată să stea în picioare. Era pe una din cele două saltele.

Manon intră în cort tocmai când el își scoase cizmele și se înveli cu niște pături groase de lână care miroseau a cai și fân ca și când ar fi fost luate dintr-un grajd, dar lui nu-i păsa. Era cald și mai bine decât nimic.

Manon studie spațiul strâmt, a doua saltea și pătura.

— Treisprezece este un număr impar, încercă ea să-i explice. Întotdeauna am avut un cort doar pentru mine.

— Îmi pare rău că ți-am stricat aranjamentele!

Ea îi aruncă o privire amuzată înainte să se așeze pe saltea și să desfacă șireturile cizmelor, dar degetele îi înțepeniră când își umflă nările.

Lent, se uită peste umăr la el.

— Ce ai făcut?

Dorian se uită în ochii ei.

— Tu ai făcut azi ceea ce a trebuit să faci, spuse el categoric. Și eu am făcut la fel. Nu se deranjă să încerce să atingă sabia Damaris care era în apropiere.

Ea adulmecă din nou.

— Ai ucis păianjenul.

Se vedea că era doar curioasă, nu că îl judeca.

— Era o amenințare, recunoscu el. Și un rahat de valg.

Acum ochii ei se umplură de îngrijorare.

— Ar fi putut să te ucidă!

El îi schiță un zâmbet.

— Nu, nu ar fi putut.

Manon îl evaluă din nou, iar el îi ținu piept.

— Nu ai nimic de spus despre… alegerile mele?

— Prietenii mei luptă și foarte probabil sunt uciși în nord, spuse Dorian. Nu avem la dispoziție săptămâni în șir ca să le convingem pe vrăjitoarele Crochan.

Iată, adevărul dur. Ca să fie oarecum bine primiți aici, fuseseră nevoiți să încalce o limită. Poate asemenea decizii dure făceau parte din îndatoririle lui de rege.

El avea să-i păstreze secretul – atâta vreme cât ar fi vrut ea să i-l păstreze.

— Fără discursuri fățarnice?

— E război, spuse el ferm. Nu ne mai încurcăm cu astfel de lucruri.

Și nu ar fi contat, nu-i așa, când sufletul lui etern ar fi fost prețul cerut ca să pună capăt măcelului? El deja stricase lucrurile. Dacă depășirea limitelor i-ar fi cruțat pe ceilalți de rău, ar fi făcut-o. Nu știa ce fel de rege ar fi fost procedând astfel.

Manon mormăi, considerând că era un răspuns acceptabil.

— Știi ce-i cu intrigile de la curte și comploturile, spuse ea, degetele iscusite mișcându-se din nou deasupra șireturilor și găicilor cizmelor ei. Cum ai… profita de asta… Cum i-ai zis mai devreme? De situația mea cu sabatul Crochan?

Dorian își puse o mână sub cap.

— Problema este că au toate avantajele. Ai nevoie de ele mai mult decât au ele nevoie de tine. Singurul avantaj pe care îl ai este descendența ta, deși se pare că o resping, în ciuda luptei de azi. Așadar, cum facem ca asta să fie ceva important pentru ele? Cum dovedești că au *nevoie* de ultima lor regină în viață, ultima din descendența Crochan? El se gândi la asta. Există și posibilitatea păcii între popoarele voastre, dar tu… Tresări. Nu mai ești recunoscută drept moștenitoare. Orice târg ai fi putut să faci drept Cioc-Negru ar fi doar din partea ta și a Celor Treisprezece, nu și a restului clanului Dinți-de-fier. Nu ar fi un

adevărat tratat de pace.

Manon termină de dezlegat cizmele și se întinse pe saltea, trăgând pătura peste ea când își ridică privirea la tavanul jos al cortului.

— Te-au învățat lucrurile astea în castelul tău de cleștar?

— Da.

Înainte ca el să-l transforme în cioburi și praf.

Manon se întoarse într-o parte, sprijinindu-și capul cu o mână, părul alb revărsându-i-se din cosiță ca să îi încadreze fața.

— Nu poți să-ți folosești magia ca să le... convingi pur și simplu?

Dorian râse.

— Din câte știu eu, nu.

— Maeve și-a făcut loc în mintea prințului Rowan ca să îl convingă să-și ia o parteneră nepotrivită.

— Nici măcar nu știu *ce* putere are Maeve, zise Dorian, crispându-se. Ce îi făcuse regina Fae lui Rowan, ce îi făcea acum reginei din Terrasen... Și nu sunt foarte sigur că vreau să încep să experimentez pe posibili aliați.

Manon oftă pe nas.

— Chestiile astea n-au făcut parte din instrucția mea.

El nu era surprins.

— Vrei părerea mea sinceră? Ochii ei aurii îl țintuiră în timp ce ea dădea hotărâtă din cap. Găsește lucrul de care au nevoie și folosește-l în avantajul tău. Ce le-ar face să te susțină, să te considere regina lor Crochan? Lupta din seara asta ți-a câștigat o oarecare încredere, dar nu o acceptare imediată. Poate știe Glennis.

— Ar trebui să risc și să o întreb.

— Nu ai încredere în ea.

— De ce aș avea?

— Este străbunica ta. Și nu a ordonat să fii executată imediat.

— Nici bunica nu a făcut-o, până la sfârșit.

Nicio emoție nu îi străbătu chipul, dar degetele îi intrară în scalp când spuse asta.

Așadar, Dorian spuse:

— Aelin a avut nevoie de căpitanul Rolfe, iar oamenii lui au ieșit după secole din ascunzătoare ca să adune flota myceniană. Ea a aflat că au să se întoarcă în Terrasen doar când un dragon de mare o să reapară în sfârșit, unul dintre aliații lor pierdut demult în valuri. Așadar, a făcut să se întâmple asta: a provocat o mică flotă valgă să atace Golful Craniului când era cel mai puțin păzit, iar apoi s-a folosit de luptă ca să le arate că un dragon de mare a sosit în ajutorul lor, invocat din aer și magie.

— Femeia metamorfică, spuse Manon. Dorian dădu din cap. Iar mycenienii au crezut?

— Sigur, zise Dorian. Aelin a aflat de ce anume aveau *nevoie* mycenienii ca să fie convinși să se alăture cauzei ei. De ce ar putea avea nevoie sabatul Crochan ca să facă la fel?

Manon se întinse pe saltea, la fel de grațios ca o dansatoare, și se jucă luând în mână capătul cosiței prins cu panglica roșie.

— Am s-o întreb mâine-dimineață pe Ghislaine.

— Nu cred că o să știe răspunsul.

Acei ochi aurii se îndreptară spre ai lui.

— Chiar crezi că ar trebui să o întreb pe Glennis?

— Da. Și cred că o să te ajute.

— De ce s-ar deranja?

El se întrebă dacă Cele Treisprezece puteau să își

dea seama de acea urmă de dezgust care licărea câteodată pe chipul ei.

— Mama ei și-a abandonat voit orașul, poporul și regina în ultimele ore astfel încât să poată proteja descendența regală. Descendența ta. Cred că ți-a spus povestea în seara asta ca să-ți dai seama că și ea o să procedeze la fel.

— Atunci de ce nu a spus-o direct?

— Pentru că, în caz că nu ai observat, nu ești chiar o persoană agreată în tabăra asta, în ciuda complotului tău cu Dinți-de-fier. Glennis știe cum să joace jocul. Trebuie doar să ții pasul cu ea. Află de ce au venit aici și plănuiește-ți apoi următoarea mișcare.

Ea strânse din buze, relaxându-se imediat după aceea.

— Dascălii tăi te-au instruit bine, prințule!

— Se pare că am avut ceva de câștigat de pe urma faptului că am fost crescut de un tiran infestat de demon.

Cuvintele lui păreau monotone, chiar dacă începea să fiarbă.

Ea se uită la gâtul lui, la linia albă de pe acesta, iar el mai că-i simți privirea ca pe o atingere-fantomă.

— Încă îl urăști.

El ridică o sprânceană.

— Nu ar trebui să o fac?

Părul ei alb ca luna sclipi în lumina slabă.

— Mi-ai spus că era om. În adâncul lui, a rămas om și a încercat să te protejeze cum a putut. Totuși, îl urăști.

— Să mă ierți dacă nu îmi plac metodele lui de a mă *proteja.*

— Dar demonul, nu omul, este cel care ți-a ucis vindecătoarea.

Dorian își încordă maxilarul.

— Nu contează!

— Nu? Manon se încruntă. Majoritatea abia suportă câteva luni să fie infestați de un valg. Tu abia ai îndurat-o. Dorian încercă să nu tresară la cuvintele sincere. Totuși, el a rezistat câteva decenii.

Bărbatul se uită în ochii ei.

— Dacă încerci să îl transformi pe tata într-un erou nobil, îți pierzi timpul. Se gândi dacă să pună capăt conversației aici, dar întrebă: Dacă ți-ar spune cineva că bunica ta este bună în secret, că nu a vrut să îți omoare părinții și pe mulți alții, că a fost forțată să te facă să îți ucizi propria soră, ți-ar fi ușor să crezi așa ceva? Să o ierți?

Manon își coborî privirea spre abdomen – spre cicatricea ascunsă sub hainele de piele. El se pregăti pentru răspuns, însă ea spuse doar atât:

— M-am săturat de discuții.

Bun. La fel și el.

— Ai vrea să faci în schimb altceva, vrăjitoareo? Cu vocea răgușită, știa că ea îi putea auzi bătăile inimii când pulsul i se mări.

Îi răspunse doar venind lângă el, șuvițele din părul ei căzând în jurul lor ca o cortină.

— Am spus că nu vreau să discut, șopti ea și-și coborî gura spre gâtul lui, trecându-și dinții peste acesta, chiar peste dunga albă unde fusese colierul.

Dorian gemu încet și își mișcă șoldurile, împingându-se în ea. Drept răspuns, ea începu să respire sacadat, iar el îi mângâie un șold.

— Atunci, fă-mă să tac, spuse Dorian și-și coborî o mână ca să îi cuprindă ceafa în timp ce ea îi sărută gâtul. Nici urmă de acei dinți de fier, dar promisiunea lor zăbovi, ca o sabie splendidă deasupra capului.

Doar cu ea nu trebuia să dea explicații. Doar cu ea nu trebuia să fie rege, sau altceva în afară de ce era. Numai ea nu judeca niciodată ceea ce făcuse, pe cine dezamăgise, ce ar mai fi putut face.

Doar plăcerea și totala uitare îi uneau.

Mâna lui Manon găsi catarama de la cureaua lui, iar Dorian întinse mâna spre a ei, și niciunul nu vorbi o vreme după aceea.

*

Orgasmul pe care îl avusese în noaptea aceea – de două ori – nu reuși să o relaxeze întru totul când zorii gri și mohorâți se iviră, iar Manon se apropie de cortul mai mare al lui Glennis.

Îl lăsase pe rege dormind, învelit cu păturile pe care le împărțiseră, deși nu îi permisese să o îmbrățișeze. Pur și simplu se întorsese într-o parte, cu spatele la el și închisese ochii. Lui nu păruse să îi pese, satisfăcut și somnoros după ce îl călărise până ce avuseseră amândoi orgasm, și adormise repede. Nu se trezise cât Manon se gândise cum trebuia să organizeze mai exact întâlnirea asta.

Poate ar fi trebuit să îl aducă pe Dorian. El știa cu siguranță cum să joace jocurile astea, să gândească precum un rege.

Totuși, ucisese păianjenul ca o vrăjitoare cu sânge albastru. Fără niciun strop de milă.

Asta nu ar fi trebuit să o entuziasmeze.

Dar Manon știa că mândria sa avea să rămână rănită și că niciodată nu s-ar mai fi putut numi vrăjitoare dacă l-ar fi lăsat să facă asta în locul ei.

Așadar Manon intră neanunțată prin clapele cortului lui Glennis.

— Trebuie să discut cu tine.

O găsi pe Glennis fixându-și mantia strălucitoare în fața unui cuptor mic de bronz.

— Înainte de micul dejun? Presupun că de la tatăl tău moștenești nerăbdarea. Tristan întotdeauna intra grăbit în cortul meu cu diverse probleme importante. Abia îl puteam convinge să stea nemișcat suficient timp cât să mănânc.

Manon ignoră acea informație. Dinți-de-fier nu aveau tați. Doar mame și bunici. Întotdeauna fusese astfel. Chiar dacă îi era greu să nu întrebe despre el, cum îl cunoscuse pe Lothian Cioc-Negru, ce le făcuse să ignore ura lor veche.

— De ce ar fi nevoie ca să le conving pe vrăjitoarele Crochan să ni se alăture în război?

Glennis își aranjă mantia în oglindă.

— Doar o regină Crochan ar putea să aprindă Flacăra Războiului, să cheme toate vrăjitoarele din vatra ei.

Manon clipi auzind răspunsul sincer.

— Flacăra Războiului?

Glennis făcu semn din bărbie spre clapele cortului și groapa de foc de dincolo de ele.

— Fiecare familie Crochan are o vatră care se mută odată cu ea la fiecare tabără sau cămin pe care îl clădim; focul nu se stinge niciodată. Flacăra din vatra mea e de pe vremea orașului Crochan, când Brannon Galathynius i-a dat lui Rhiannon o scânteie din focul etern. Mama a purtat-o cu ea într-un glob de sticlă, ascunsă în mantie, când a scos-o pe furiș pe străbunica ta, iar aceasta a continuat să ardă în fiecare vatră regală Crochan de atunci.

— Și când magia a dispărut zece ani?

— Clarvăzătoarele noastre au avut o viziune cum

că o să dispară, iar flacăra o să se stingă. Așadar, am aprins câteva focuri obișnuite din acea flacără magică și am avut grijă să nu se stingă. Când magia a dispărut, flacăra într-adevăr s-a stins. Iar când magia a revenit în primăvara asta, flacăra s-a aprins din nou, chiar în vatra în care am văzut-o ultima dată. Străbunica ei se întoarse spre ea. Când o regină Crochan își cheamă poporul la război, se ia o flacără din vatra regală și se dă fiecărei vetre, de la o tabără la alta și de la un sat la altul. Sosirea flăcării este o chemare pe care doar o adevărată regină Crochan o poate face.

— Așadar, trebuie doar să folosesc flacăra din groapa aia de acolo, iar armata o să mă însoțească?

Ea râse.

— Nu. Trebuie mai întâi să fii acceptată *ca* regină ca să faci asta. Manon scrâșni din dinți.

— Și cum aș putea face *asta?*

— Nu eu trebuie să aflu, nu-i așa?

Avu nevoie de toată înfrânarea ca să nu își scoată ghearele de fier și să nu se plimbe prin cort.

— De ce sunteți aici – de ce în tabăra asta?

Glennis ridică din sprâncene.

— Nu ți-am spus ieri?

Manon bătu cu un picior în pământ.

Vrăjitoarea observă nerăbdarea și chicoti.

— Eram în drum spre Eyllwe.

Manon tresări.

— Eyllwe? Dacă te gândești să fugi de războiul ăsta, pot să-ți spun c-a izbucnit și-n regatul ăla.

Eyllwe arsese demult de furia Adarlanului. În întâlnirile ei nesfârșite cu Erawan, el se concentrase mai ales asupra fragmentării regatului.

Glennis dădu aprobator din cap.

— Știm. Dar am primit vești de la vetrele noastre din sud că s-a ivit o amenințare. Călătorim ca să ne întâlnim cu o parte din grupurile de războinici din Eyllwe care au reușit să supraviețuiască până acum – să atacăm armata trimisă de Morath.

Ca să meargă spre sud, nu în nord, spre Terrasen.

— E posibil ca Erawan să-și dezlănțuie armata în Eyllwe doar ca să vă despartă, spuse Manon. Ca să vă împiedice să ajutați Terrasenul. Cred că a presupus că încerc să adun vrăjitoarele Crochan. Eyllwe este deja pierdut – veniți cu noi în nord!

Bătrâna dădu doar din cap.

— S-ar putea să fie precum zici, dar ne-am dat cuvântul, așa că o să ne îndreptăm spre Eyllwe.

Capitolul 16

Darrow aștepta pe un deal, călare pe cal când armata sosi în sfârșit la căderea nopții, după o zi întreagă de marș, zăpada și vântul biciuindu-i la fiecare nenorocit de kilometru.

Aedion, călare pe calul său, ieși din coloana de soldați, îndreptându-se spre tabăra mică, și galopă pe zăpada înghețată spre lordul bătrân. El gesticulă cu o mână înmănușată spre războinicii din spatele lui.

— Așa cum ai cerut: am sosit!

Darrow abia se uită la Aedion în timp ce studie soldații care ridicau tabăra. Era o muncă grea și extenuantă după o zi lungă și o luptă înainte de asta, dar aveau să doarmă bine la noapte. Iar Aedion ar fi refuzat să îi mute a doua zi. Poate și peste două zile.

— Câți ai pierdut?

— Mai puțin de cinci sute.

— Bun!

Aedion se enervă la răspunsul aprobator. Nu era armata lui Darrow, nu era nici măcar a lui Aedion.

— Ce voiai de ne-ai cerut să venim aici atât de repede?

— Am vrut să discut lupta cu tine, să aud ce ai aflat.

Aedion scrâșni din dinți.

— Atunci, am să-ți scriu un raport. El luă frâiele, pregătindu-se să-și îndrepte calul înapoi spre tabără. Oamenii mei au nevoie de adăpost.

Darrow dădu ferm din cap, ca și când nu ar fi fost conștient de marșul extenuant pe care îl ceruse.

— Ne întâlnim la răsărit. Anunță-i pe ceilalți lorzi!

— Trimite-ți mesagerii tăi!

Darrow îi aruncă o privire rece.

— Anunță-i pe ceilalți lorzi! El îl studie pe Aedion de la cizmele stropite cu noroi până la părul nespălat. Și odihnește-te!

Aedion nu se deranjă să răspundă când își îndemnă calul să galopeze, armăsarul fugind prin zăpadă fără să ezite. Era un animal frumos care îl servise bine.

Aedion miji ochii la zăpada viscolită care îi biciuia fața. Trebuiau să construiască adăposturi – și repede.

La răsărit, urma să participe la întâlnirea cu Darrow, alături de ceilalți lorzi.

Și, apoi, cu Aelin.

*

Cei treizeci de centimetri de zăpadă căzuți peste noapte acoperiră corturile, stingând focurile și făcându-i pe soldați să doarmă umăr la umăr ca să păstreze căldura.

Lysandra tremurase în cortul ei, în ciuda faptului că

se ghemuise în forma de leopard-fantomă lângă cuptor și se trezise înainte de răsărit doar pentru că dormitul devenise inutil.

Și din cauza întâlnirii care trebuia să aibă loc în câteva clipe.

Cu pași mari, se îndreptă spre cortul imens de război al lui Darrow, cu Ansel din Briarcliff lângă ea, amândoi îngrămădiți de frig. Din fericire, dimineața friguroasă le limita conversațiile. Nu avea sens să discute când aerul le înghețа dinții de îi dureau.

Nobilii Fae cu părul argintiu intrară chiar înaintea lor, prințul Endymion dând din cap spre ea – spre *Aelin.*

Soția vărului său. Asta credea el că era ea, pe lângă faptul că era regină. Endymion nu o mirosise niciodată pe Aelin, și nu ar fi avut de unde să știe că mirosul ciudat al femeii metamorfice era complet nepotrivit.

Slavă zeilor pentru asta!

Cortul de război era aproape plin, lorzii, prinții și comandanții fiind adunați în centru, toți studiind harta continentului care atârna de o clapă a cortului. Acele ieșeau din pânza groasă ca să marcheze diversele armate.

Atât de multe, prea multe adunate în sud, blocând ajutorul oricăror aliați de dincolo de liniile Morathului.

— S-a întors în sfârșit! spuse cu răceală o voce tărăgănată.

Lysandra schiță un zâmbet indolent și merse agale spre mijlocul cortului, Ansel zăbovind lângă intrare.

— Am auzit că am ratat ceva amuzant azi. M-am gândit să revin înainte să pierd șansa de a ucide și eu niște soldați valgi.

Se auziră câteva chicote, dar Darrow nu zâmbi.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat la întâlnirea asta,

Înălţimea Ta!

— Eu am invitat-o, spuse Aedion, apropiindu-se de marginea grupului. De vreme ce ea practic luptă în legiunea Bane, am făcut-o locțiitoarea mea. Și, astfel, vrednică de a fi aici.

Lysandra se întrebă dacă mai putea cineva să vadă acea urmă de suferință de pe chipul lui Aedion – suferința și dezgustul față de regina impostoare care se fălea printre ei.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc! îi spuse ea lui Darrow.

Darrow doar se întoarse spre hartă când intrară Ravi și Sol. Sol dădu din cap respectuos către Aelin, iar Ravi îi zâmbi. Aelin îi făcu semn din ochi înainte să se întoarcă spre hartă.

— După lupta noastră de ieri cu Morathul, conduși de generalul Ashryver, spuse Darrow, cred că ar trebui să ne postăm soldații în Theralis și să pregătim apărarea Orynthului pentru un asediu. Ceilalți lorzi – Sloane, Gunnar și Ironwood – confirmară mormăind.

Aedion scutură din cap, anticipând fără îndoială asta.

— O să-l anunțe pe Erawan că suntem pe fugă și ne împrăștie prea departe de orice posibili aliați din Sud.

— În Orynth, zise lordul Gunnar, mai cărunt și mai bătrân decât Darrow și de două ori mai rău, avem ziduri care pot să reziste în fața catapultelor.

— Dacă aduc turnurile vrăjitoarelor, interveni Ren Allsbrook, atunci zidurile Orynthului au să se dărâme.

— Încă nu am văzut dovada acelor turnuri ale vrăjitoarelor, replică Darrow. În afară de spusele unui inamic.

— Un inamic devenit aliat, zise Aelin-Lysandra.

Darrow îi aruncă o privire dezgustată. Manon Cioc-Negru nu a mințit. Nici Cele Treisprezece ale ei nu erau aliate Morathului când au luptat alături de noi.

Nobilii Fae dădură din cap, la fel și Ansel.

— Împotriva lui Maeve, zise zeflemitor lordul Sloane, un bărbat slab cu un chip dur și nas coroiat. Lupta s-a dus împotriva lui Maeve, nu a lui Erawan. Ar fi făcut la fel și împotriva speciei lor? Vrăjitoarele sunt loiale până la moarte și mai viclene decât vulpile. Manon Cioc-Negru și clica ei ar fi putut la fel de bine să vă considere niște proști disperați și să vă dea informații greșite.

— Manon Cioc-Negru s-a întors împotriva propriei bunici, Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-Negru, spuse Aedion, vocea lui devenind un mormăit periculos. Nu cred că așchiile de fier pe care le-am găsit în burta ei sunt o minciună.

— Repet, spuse lordul Sloane, vrăjitoarele alea sunt viclene. Ar face orice.

— Turnurile vrăjitoarelor sunt reale, zise Lysandra, lăsând vocea calmă să umple cortul. N-am de gând să pierd vremea dovedind că există. Și nici nu risc să las Orynthul pradă puterii lor.

— Dar ai risca orașele de la graniță? o provocă Darrow.

— Plănuiesc să găsesc o cale să elimin turnurile înainte să poată trece de poalele dealurilor, spuse ea tărăgănat și se rugă ca Aedion să aibă un plan.

— Cu focul pe care l-ai arătat atât de măreț, zise Darrow la fel de lin.

Ansel din Briarcliff răspunse înainte ca Lysandra să născocească o minciună destul de arogantă.

— Lui Erawan îi place să se joace cu mintea altora, să inspire frică. Lasă-l să se întrebe și să se îngrijoreze

de ce Aelin nu și-a folosit încă puterile. Să se gândească dacă le păstrează pentru ceva măreț. Îi făcu poznaș semn din ochi. Chiar sper să fie îngrozitor.

Lysandra îi schiță reginei un zâmbet.

— O, va fi!

Ea simți privirea lui Aedion, agonia și îngrijorarea bine ascunse, dar generalul spuse:

— Eldrys a fost menit să ne împuțineze, să ne facă să ne îndoim de înțelepciunea Morathului, trimițându-și soldații aici. El vrea să îl subestimăm. Dacă mergem spre graniță, vom avea poalele dealurilor ca să îi încetinim înaintarea. Noi cunoaștem acel teren, el nu. Putem folosi asta în avantajul nostru.

— Și dacă merge prin Oakwald? Lordul Gunnar arătă spre drumul care trece prin Endovier. Atunci, ce facem?

De data asta răspunse Ren Allsbrook.

— Atunci cunoaștem și acel teren. Pădurea Oakwald nu-l place pe Erawan și armata lui. Îi este loială lui Brannon și moștenitorilor lui, zise și-i aruncă o privire rece și totuși… blândă. Oarecum.

Ea îi schiță un zâmbet tânărului lord. Ren îl ignoră, întorcându-se din nou spre hartă.

— Dacă mergem spre graniță, spuse Darrow, riscăm să fim uciși, lăsând astfel Perranthul și Orynthul și toate orașele din regatul ăsta la mila lui Erawan!

— Ambele variante pot fi posibile, spuse prințul Endymion, înaintând. Era cel mai vârstnic dintre ei, deși nu părea să aibă mai mult de douăzeci și opt de ani. Armata ta rămâne prea mică pentru a risca să se împartă în două. Trebuie să mergem toți – ori spre sud, ori înapoi spre nord.

— Eu aș vota pentru Sud, spuse prințesa Sellene, verișoara lui Endymion. Verișoara lui Rowan. Ea fusese

curioasă în privința lui Aelin, își dădea seama Lysandra, dar se ținuse departe. Ca și când ar fi ezitat să facă o alianță când războiul ar fi putut să-i distrugă pe toți. Lysandra se întrebase de mai multe ori ce experiență din viața ei lungă o făcuse astfel – circumspectă și serioasă și totuși nu complet distantă. Sunt mai multe căi de scăpare, dacă este nevoie. Ea îndreptă un deget bronzat spre hartă, părul ei argintiu împletit strălucind printre faldurile mantiei groase de culoarea smaraldului. În Orynth, veți fi cu spatele la munți.

— Sunt poteci secrete prin Staghorn, spuse lordul Sloane foarte calm. Mulți dintre oamenii noștri le-au folosit în urmă cu zece ani.

Și astfel, discuția continuă. Dezbătând și argumentând, vocile ridicându-se și coborând.

Până ce Darrow ceru să se voteze – doar între cei șase lorzi ai Terrasenului. După câte se părea, singurii lideri oficiali ai armatei lui.

Doi dintre ei, Sol și Ren, votară pentru graniță.

Patru, Darrow, Sloane, Gunnar și Ironwood, votară să plece spre Orynth.

Darrow spuse categoric după ce se făcu liniște:

— Dacă aliații noștri nu vor să ne riște planul, pot să plece. Nu vă obligăm la nimic.

Lysandra aproape tresări auzind asta.

Aedion mormăi, chiar dacă îngrijorarea îi licări în ochi.

Dar prințul Galan, care rămăsese tăcut și atent, un ascultător în ciuda faptului că zâmbea des și lupta cu vitejie pe mare și pe uscat, înaintă. Se uită direct la Aelin, ochii lui – ochii lor – strălucind puternic.

— Ce aliați slabi suntem, spuse el, accentul lui wendlynian fiind pronunțat și răsunător, dacă ne abandonăm prietenii când alegerea lor e diferită de a

noastră. Promitem să vă ajutăm în acest război. Wendlyn nu va da înapoi.

Darrow se încordă. Nu la aceste cuvinte, ci la faptul că erau adresate ei. Lui Aelin.

Lysandra făcu o plecăciune, atingându-și pieptul în dreptul inimii.

Prințul Endymion își ridică bărbia.

— Îi jur vărului meu, consortului tău, spuse el, iar ceilalți lorzi se enervară. De vreme ce Aelin nu era regină, titlul lui Rowan încă nu era recunoscut de ei. Doar de ceilalți lorzi, aparent. Întrucât am dubii că vom mai fi bineveniți în Doranelle, mi-ar plăcea să cred că asta ar putea fi probabil noua noastră casă, dacă totul va decurge bine.

Aelin ar fi confirmat.

— Sunteți bineveniți aici – cu toții. Oricât vreți.

— Nu ești autorizată să faci asemenea invitații! izbucni lordul Gunnar.

Niciunul dintre ei nu se deranjă să răspundă. Dar Ilias al Asasinilor Tăcuți dădu solemn din cap, exprimându-și acordul de a rămâne, iar Ansel din Briarcliff doar îi făcu iarăși semn cu ochiul lui Aelin și spuse:

— Am venit până aici ca să te ajut să îl faci praf pe ticălosul ăla. Nu văd de ce aș pleca acum acasă.

Lysandra nu simulă recunoștința care o gâtuia când făcu o plecăciune spre aliații pe care îi adunase regina ei.

Un tânăr înalt și brunet intră în cort, îndreptându-și privirea gri spre grupul adunat și făcând ochii mari când o văzu pe ea – pe Aelin. Se miră și se uită la Aedion de parcă ar fi vrut o confirmare. El observă părul auriu, ochii familiei Ashryver și se albi.

— Ce este, Nox? mormăi Darrow. Mesagerul se

îndreptă și se grăbi să vină lângă lord, șoptindu-i ceva la ureche. Trimite-l înăuntru! fu singurul răspuns al lui Darrow.

Nox ieși din cort, grațios în ciuda înălțimii lui, și intră un bărbat mai scund cu pielea albă.

Darrow întinse mâna după scrisoare.

— Ai primit un mesaj din Eldrys?

Lysandra simți mirosul străinului odată cu Aedion, cu o clipă înainte ca străinul să zâmbească și să spună „Erawan vă salută!” și să dezlănțuie o rafală de vânt negru direct spre ea.

Capitolul 17

Lysandra se feri, dar nu destul de repede încât să evite explozia de putere care îi lăsă o tăietură pe braț.

Ea căzu la pământ, rostogolindu-se, așa cum o învățase cu grijă Arobynn, dar Aedion era deja în fața ei, cu sabia scoasă, apărându-și regina.

Un licăr de lumină și frig – de la Enda și Sellene – și mesagerul Morathului fu țintuit în genunchi, puterea lui întunecată lovind bariera invizibilă de vânt înghețat.

În cort, toți se îndepărtaseră, armele lucind. Flancându-l pe bărbatul doborât, Ilias și Ansel își țineau deja săbiile înclinate spre el, pozițiile lor defensive fiind aceleași. Fuseseră instruiți de același maestru, sub același soare arzător. Totuși, nu se uitau unul la celălalt.

Ren, Sol și Ravi luaseră poziții lângă Lysandra – Aelin – cu săbiile pregătite să verse sânge. O nouă curte strângea rândurile în jurul reginei sale.

Nu conta că lorzii vârstnici se retrăseseră în spatele mesei cu gustări, cu fețele ridate palide. Doar Galan Ashryver se oprise lângă ieșirea din cort, fără

îndoială ca să-l intercepteze pe atacator dacă ar fi încercat să fugă. O mișcare curajoasă și prostească totodată, având în vedere că îngenunchea în mijlocul cortului.

— N-a mirosit *nimeni* că este un demon valg? întrebă Aedion, ridicând-o pe Lysandra în picioare de brațul sănătos.

Dar străinul nu avea colier, și nici vreun inel pe mâinile albe și goale.

Stomacul Lysandrei se agită când își atinse cu o mână rana care-i zvâcnea pe braț. Știa ce bătea în pieptul bărbatului. O inimă de fier și piatră Wyrd.

Mesagerul râse, spunând printre dinți:

— Fugi spre castelul tău. Suntem…

El adulmecă aerul. Se uită direct la Lysandra. La sângele care curgea pe brațul ei stâng, prelingându-se pe tunica uzată și albastră a lui Aelin.

Ochii lui negri se măriră de surprindere și încântare, cuvântul născându-se pe buzele lui. „Creatură metamorfică”.

— Omorâți-l! le ordonă ea nobililor Fae cu păr argintiu, inima bătându-i cu putere.

Nimeni nu îndrăzni să îi spună să îl ardă chiar ea.

Endymion ridică o mână, iar bărbatul posedat de valg începu să suspine. Totuși, nu înainte ca privirea să i se întunece pe deplin, înghițind albul ochilor.

Nu din cauza morții care îl cuprindea, ci pentru că părea să transmită un mesaj printr-o legătură lungă și neagră.

Mesajul care i-ar fi putut osândi: Aelin Galathynius nu era aici.

— Destul! mârâi Aedion și frica – frica adevărată îi albi chipul când și el își dădu seama ce tocmai transmisese mesagerul stăpânului său.

Sabia Orynthului licări, sângele negru țâșnind, iar capul bărbatului se rostogoli pe pământul acoperit de covoare.

În liniște, Lysandra gâfâi, luându-și mâna de pe braț ca să studieze rana. Tăietura nu era adâncă, dar avea s-o doară câteva ore.

Ansel din Briarcliff își puse în teacă sabia cu cap de lup și o apucă pe Lysandra de umăr, părul ei roșcat legănându-se când studie rana, apoi cadavrul.

— Ticăloși urâți, nu-i așa?

Aelin ar fi avut un răspuns arogant care să îi amuze, dar Lysandra nu își găsea cuvintele. Ea doar dădu din cap la pata neagră care păta podeaua cortului la o distanță de câțiva centimetri. Nobilii Fae adulmecară duhoarea, strâmbându-se.

— Curățați mizeria asta! ordonă Darrow. Chiar dacă mâinile îi tremurau puțin.

Lângă clapele cortului, Nox se holba la valgul decapitat. Ochii lui gri îi întâlniră căutători pe ai ei, iar apoi se uită în jos.

— Nu avea un inel, șopti Nox.

Înșfăcând o margine a bucății de pânză de pe masa neatinsă cu gustări, Aedion curăță Sabia Orynthului.

— Nu avea nevoie de unul.

*

Erawan știa că Aelin nu era cu ei, că o femeie metamorfică îi luase locul.

Aedion merse prin tabără, cu Lysandra-drept-Aelin în urma lui.

— Știu, spuse el peste umăr, ignorând pentru prima dată războinicii care îl salutau.

Ea îl urmă oricum.

— Ce ar trebui să facem?

El nu se opri până nu ajunse la cortul său, simțind încă în nări duhoarea acelui mesager valg. Acel bici întunecat care se îndreptase spre Lysandra încă-i ardea în spatele ochilor, strigătul ei de durere răsunând în urechile lui.

El își pierdu cumpătul, căutând să se descarce.

Ea îl urmă în cort.

— Ce ar trebui să facem? întrebă din nou.

— Ce ai zice să începem să ne asigurăm că nu sunt alți mesageri care pândesc prin tabără, mârâi el, făcând pași.

Nobilii Fae deja dăduseră acel ordin, și își trimiteau cei mai buni cercetași.

— El știe, șopti ea. Aedion se întoarse spre ea, văzând-o pe verișoara lui – văzând-o pe Lysandra tremurând. Nu pe Aelin, deși fusese destul de convingătoare azi. Mai bine decât de obicei. Știe ce sunt.

Aedion își frecă fața.

— Se pare că știe și că mergem spre Orynth. Vrea să facem exact asta.

Lysandra se așeză pe patul lui, ca și când genunchii n-ar mai fi ajutat-o. Pentru o clipă, impulsul de a sta lângă ea, de a o trage spre el, fu atât de puternic încât aproape îi cedă.

Aroma sângelui ei umplu spațiul, împreună cu parfumul său fantastic și complex. Îl simțea ca pe un deget senzual pe piele, transformându-i furia în ceva atât de mortal, încât ar fi putut ucide următorul mascul care ar fi intrat în acest cort.

— Erawan ar putea să afle veștile și să se îngrijoreze, spuse Aedion când reuși din nou să

gândească. S-ar putea să se întrebe *de ce* ea nu este aici și dacă este pe cale să facă un lucru care îl va răni. L-ar putea forța să își arate intenția.

— Sau să ne atace acum, cu toată forța, când știe că suntem slăbiți.

— Vom vedea.

— Orynthul o să fie un abator, șopti ea, plecându-și umerii din cauza greutății poverii pe care o purta – nu doar pentru că era o femeie aruncată în conflictul ăsta, ci o femeie care juca rolul alteia, care putea să se prefacă, dar nu prea mult. Care nu avea cu adevărat puterea de a opri hoardele ce mărșăluiau spre nord. Fusese dispusă să poarte totuși acea povară. Pentru Aelin. Pentru regatul ăsta.

Chiar dacă îl mințise în privința asta, fusese dispusă să accepte povara.

Aedion se așeză lângă ea și se uită în gol la pereții cortului.

— Nu mergem în Orynth.

Lysandra își ridică fruntea. Nu pentru că auzi cuvintele, ci pentru că stătea atât de aproape de ea.

— Atunci, unde mergem?

Aedion își studie armura, unsă și pregătită pe un manechin în partea cealaltă a cortului.

— Sol și Ravi își vor lua o parte din oameni înapoi spre coastă ca să se asigure că nu întâlnim alte atacuri dinspre mare. Se vor întâlni cu ce a mai rămas din flota wendlyniană în timp ce Galan și soldații lui vor rămâne cu noi. Vom mărșălui ca o singură armată spre graniță.

— Ceilalți lorzi au votat împotrivă.

Într-adevăr așa făcuseră, bătrâni nebuni.

El se jucase cu trădarea în ultimii zeci de ani. O transformase într-o formă de artă. Aedion schiță un zâmbet.

— Lasă asta în seama mea.

*

Legiunea Bane nu era loială decât lui Aelin Galathynius. Ca și aliații pe care îi adunase ea și armatele lui Ren Allsbrook și Ravi și Sol din Suria.

Așa stăteau lucrurile și cu Nox Owen – aparent.

Totuși Lysandra, nu Aedion, făcuse posibilă fuga lor.

Ea se întorcea spre cortul ei – al lui Aelin –, potrivit mai degrabă pentru un căpitan al armatei decât pentru o regină, când Nox o ajunse din urmă. Tăcut și grațios. Bine instruit. Și probabil mai mortal decât părea.

— Deci Erawan știe că nu ești Aelin.

Ea întoarse capul spre el.

— Ce?

O întrebare rapidă și vagă, ca să tragă de timp. Riscase Aedion să îi spună adevărul?

Nox îi schiță un zâmbet.

— Mi-am dat și eu seama de atâta lucru când am văzut surprinderea pe chipul demonului.

— Probabil te înșeli.

— Da? Sau nu îți amintești deloc de mine?

Se strădui să se uite condescendent la el, chiar dacă hoțul-mesager era mai înalt decât ea. Aelin nu adusese niciodată vorba de un oarecare Nox Owen.

— De ce ar trebui să îmi amintesc un lacheu de-al lui Darrow?

— O încercare bună, dar Celaena Sardothien părea ceva mai amuzată când sfâșia bărbați.

El știa cine era Aelin, ce fusese ea. Lysandra nu spuse nimic și continuă să meargă spre cortul ei. Dacă i-ar fi spus lui Aedion, cât de repede ar fi putut să-l

îngroape pe Nox în pământul înghețat?

— Secretul tău este în siguranță, șopti Nox. Celaena – Aelin era o prietenă. Încă este, sper.

— Cum?

În ceea ce privea rolul ei în toată situația, nu intenționa să recunoască mai mult.

— Am luptat împreună în competiția de la castelul de cleștar. El pufni. Nu am știut până acum. Pe toți zeii, eram acolo pentru ministrul Joval ca spion al rebelilor. Eram plecat prima dată din Perranth. Participam *prima* dată și am ajuns fără să vreau să mă antrenez împreună cu regina mea. Râse, încet și uimit. Am lucrat mulți ani cu rebelii, chiar și ca hoț. Voiau să fiu spionul lor din castel, să aflu planurile regelui. Le-am raportat întâmplările ciudate până au devenit prea periculoase. Până când Cel… Aelin m-a avertizat să fug. Am ascultat și m-am întors aici. Joval este mort. A căzut în lupta cu un grup de rebeli lângă graniță, primăvara trecută. Darrow m-a luat ca să fiu mesagerul și spionul lui personal. Așadar, iată-mă! El se uită pieziș la ea, încă uimit. Sunt la dispoziția ta, chiar dacă nu ești… știi tu. Își înclină capul. În orice caz, cine ești?

— Aelin.

Nox zâmbi cu subînțeles.

— Corect!

Lysandra se opri în fața cortului prea mic al reginei, îngrămădit între cel al lui Aedion și cel al lui Ren.

— Care e prețul tăcerii tale? Sau Darrow știe deja?

— De ce i-aș spune? Servesc Terrasenul și familia Galathynius. Am făcut-o întotdeauna.

— Unii spun că Darrow este un pretendent puternic la tron, având în vedere relația cu Orlon.

— Azi mi-am dat seama că asasina pe care am

ajuns să o consider prietenă este de fapt regina pe care o credeam moartă. Cred că zeii mă îndreaptă într-un direcție anume, nu-i așa?

Ea zăbovi între clapele cortului. Căldura plăcută o chema înăuntru.

— Și dacă ți-aș spune că avem nevoie de ajutorul tău în seara asta și că riști să fii numit trădător?

Nox pur și simplu schiță o plecăciune.

— Atunci aș spune că îi datorez prietenei mele Celaena o favoare pentru avertismentul din castel, plus că mi-a salvat viața înainte de asta.

Nu știa de ce avea încredere în el, dar, în timp, instinctul ei în privința bărbaților se dovedise întotdeauna corect, chiar dacă fusese incapabilă să îl folosească în trecut. Reușise doar să se pregătească pentru ei.

Dar amabilitatea de pe chipul lui Nox Owen era sinceră. Cuvintele lui erau sincere. Încă un aliat de care Aelin le făcuse rost, de data asta neintenționat.

Ea știa că Aedion ar fi fost de acord cu acest plan, chiar dacă el încă o ura. Așadar Lysandra intră, vocea ei devenind o șoaptă.

— Atunci, ascultă cu atenție!

*

Totul se făcu în liniște și fără nicio urmă.

Fiecare element complicat se desfășură fără probleme, ca și când înșiși zeii i-ar fi ajutat.

La cină, Nox Owen adăugase ceva în vinul pe care îl servise personal – ca scuză pentru că lăsase să intre un soldat valg – lordului Darrow, lui Sloane, Gunnar și Ironwood. Nu ca să îi ucidă, ci ca să le ofere un somn profund și fără vise.

„Nici măcar un urs nervos nu l-ar putea trezi pe bădăranul ăsta”, zisese Ansel din Briarcliff adulmecându-l atunci când rămăsese deasupra patului lordului Gunnar, îi ridicase brațul moale și apoi îl lăsase să cadă.

Lordul nu se mișcase, iar Lysandra, în trupul unui șoarece și ascunsă în umbra din spatele reginei, considerase că dovada era suficientă.

Cei patru stegari loiali adormiseră profund în noaptea aceea mulțumită vinului pe care Galan Ashryver, Ilias, Ren și Ravi avuseseră grijă să îl trimită la focurile lor.

Iar când se treziseră toți în ziua următoare, doar zăpadă viscolită era dincolo de corturile lor.

Tabăra dispăruse.

Și armata odată cu ea.

Capitolul 18

Nimeni din Anielle sau din fortăreața din piatră gri care se ivea spre orizontul sudic nu striga alarmat la rukul care coborî din cer și se așeză pe metereze.

Santinelele fortăreței care fuseseră de strajă doar își scoseseră armele, una fugind în interiorul puțin luminat, și le îndreptară spre Chaol și Yrene când alunecară de pe spatele măreței păsări.

Frigul din largul oceanului nu era nimic în comparație cu vântul de pe versanții munților pe care fusese construit orașul, sau cu gerul dinspre Silver Lake pe care-l ocolea și a cărui suprafață era atât de plată încât părea o mare oglindă întinsă sub cerul gri.

Yrene știa că planul orașului Anielle îi era la fel de cunoscut lui Chaol ca propriul trup – și știa, din amintirile pe care le văzuse în sufletul lui și din ce îi

spusese în ultimele luni, că șindrila gri de pe acoperiș fusese cioplită din carierele de piatră din sud, lemnul caselor fiind luat din pădurea Oakwald care se ivea dincolo de câmpia care mărginea partea sudică a lacului. O ramificație a piscurilor ieșea ca un braț din trupul șerpuit al Colților, mărginind orașul între el și Silver Lake, fortăreața fiind construită pe pantele golașe.

Etaj după etaj, fortăreața Westfall se ridica de la câmpie până la vârful muntelui din spatele acesteia, partea cea mai de jos deschizându-se spre întinderea plată de zăpadă, în timp ce celelalte etaje erau orientate spre orașul din stânga ei. Fusese construită ca o fortăreață, cu nenumărate etaje, metereze și porți, toate concepute să reziste atacului inamic. Pietrele gri purtau semnele multelor evenimente la care asistaseră și cărora le supraviețuiseră, doar un zid gros încercuind fortăreața.

Intimidantă, impunătoare, neiertătoare – Chaol îi spusese că fortăreața nu fusese construită să fie frumoasă sau comodă. Într-adevăr, niciun steag colorat nu flutura în vânt. Niciun parfum sau miros de mirodenii nu plutea pe acolo. Doar umezeală rece și densă.

După turnurile superioare acoperite cu licheni, Yrene își dădu seama că puteau supraveghea orice mișcare de pe lac sau câmpie, în oraș sau în pădure, chiar și pe pantele Colților. Câte ore petrecuse soțul ei pe pasarelele turnului, privind spre Rifthold, dorindu-și să fie oriunde în afară de acest loc întunecat și friguros?

Chaol rămase aproape de Yrene, cu bărbia ridicată, în timp ce îi anunță pe cei doisprezece străjeri care își îndreptau săbiile spre ei că era lordul Chaol Westfall și

că dorea să își vadă tatăl. Imediat.

Nu îl mai auzise folosind acea voce. Era o altfel de autoritate. Vocea unui lord.

Un lord – și presupunea că ea era o lady. Chiar dacă zborul o forțase să își abandoneze rochiile obișnuite în favoarea hainelor de piele ale rukhinilor, chiar dacă era sigură că părul ei împletit fusese împrăștiat în toate direcțiile și că ar fi avut nevoie de câteva ore și o baie ca să îl descâlcească.

Zăboviră pe metereze în liniște, iar mâna înmănușată a lui Chaol o apucă pe a ei, vântul zburlind blana de pe gulerul mantiei lui groase. Pe chipul lui nu se citea decât hotărârea, totuși mâna cu care o strângea pe a ei… Ea știa ce însemna această revenire acasă.

N-avea să uite niciodată că îi văzuse tatăl aruncându-l pe treptele de piatră la câteva etaje mai jos, făcându-i lui Chaol cicatricea ascunsă de lângă linia părului. Era un copil. El aruncase *un copil* pe scările alea și îl forțase să se întoarcă pe jos în Rifthold.

Se îndoia că a doua oară socrul ei i-ar fi lăsat o impresie mai bună.

Un bărbat cu fața scobită și îmbrăcat cu o tunică gri își făcu apariția și spuse:

— Veniți pe aici!

Niciun titlu, nimic onorific. Nicio primire călduroasă.

Yrene îl strânse de mână pe Chaol. Ei veniseră ca să avertizeze oamenii din acest oraș – nu pe ticălosul care lăsase cicatrici atât de urâte pe sufletul soțului ei. Acești oameni meritau să fie avertizați, protejați.

Yrene își aminti de asta când intrară în fortăreața întunecată.

Holul înalt și îngust nu era mai frumos decât

exteriorul. Ferestrele înguste montate la înălțime pe ziduri ofereau puțină lumină, iar cazanele vechi aruncau umbre pâlpâitoare pe pietre. Tapiserii zdrențuite atârnau ici și colo și niciun sunet – nici muzică, nici râsete, nici conversații – nu îi întâmpină.

Această casă veche și friguroasă fusese căminul lui? În comparație cu palatul khaganului, era o cocioabă, nepotrivită pentru cuiburile păsărilor ruk.

— Tatăl meu, șopti Chaol astfel încât să nu îi audă escorta, fără îndoială văzând groaza de pe chipul lui Yrene, nu crede în golirea cuferelor pentru amenajări. Dacă nu s-a dărâmat, atunci nu e distrus.

Yrene încercă să zâmbească la tentativa de umor, încercă să o facă de dragul lui, dar se enervă tot mai mult cu fiecare pas de-a lungul holului. Escorta lor tăcută se opri în sfârșit în fața ușilor înalte de stejar, lemnul fiind la fel de vechi și putred ca restul fortăreței, și bătu o singură dată.

— Intră!

Yrene simți tremurul care îl străbătu pe Chaol auzind vocea vicleană și rece.

Ușile se deschiseră ca să dezvăluie o sală întunecată, flancată de coloane, înțesată cu raze de lumină apoasă.

Bărbatul așezat în capul mesei lungi din lemn, destul de mare pentru patruzeci de oameni, nu se deranjă să se ridice.

Fiecare pas al lor răsună prin sală, șemineul mare aprins din stânga lor abia reușind să alunge frigul. Un pocal cu ce părea a fi vin și resturile mesei de seară stăteau în fața lordului din Anielle, pe masă. Nici urmă de soția lui sau de celălalt fiu.

Dar chipul… era cel al lui Chaol, de peste câteva zeci de ani. Sau așa avea să fie, dacă soțul ei ar fi

devenit la fel de nemilos și rece precum bărbatul din fața lor.

Ea nu știa cum reușise. Cum reușise Chaol să își plece capul într-o reverență.

— Tată!

*

Chaol nu se rușinase niciodată de fortăreață înainte să intre în ea cu Yrene. Nu își dăduse niciodată seama cât de multă nevoie avea de reparații, cât de neglijată fusese.

Gândul că soția lui, atât de strălucitoare și blândă, era în acest loc mohorât îl făcu să vrea să alerge înapoi spre pasărea ruk ce aștepta pe parapeți și să zboare din nou spre coastă.

Iar acum, văzând-o în fața tatălui său, care nu se deranjase să se ridice de pe scaun și a cărui cină mâncată pe jumătate stătea aruncată în fața lui, Chaol constată că trebuia să își țină în frâu furia.

Mantia mărginită cu blană a tatălui său se revărsa în jurul lui. De câte ori îl văzuse în acest scaun, în capul acestei mese, la care stătuseră cândva unii dintre cei mai buni lorzi și războinici din Adarlan?

Acum era goală, o urmă a ceea ce fusese cândva.

— Mergi, spuse tatăl său, studiindu-l din cap până în picioare, atenția zăbovindu-i asupra mâinii cu care Chaol o ținea încă pe a lui Yrene. O, cu siguranță avea să aducă în curând vorba despre asta, când ar fi avut cel mai profund efect. Ultima dată am auzit că nu puteai decât să îți miști degetul mare de la picior.

— Asta îi datorez acestei femei, spuse Chaol. Totuși, Yrene se uită la tatăl său cu o răceală pe care Chaol nu o mai văzuse, ca și când s-ar fi gândit să îi

distrugă organele interne, iar asta îl calmă pe Chaol suficient încât să spună: Soția mea, Lady Yrene Towers Westfall.

O urmă de surprindere lumină chipul tatălui său, dar dispăru repede.

— Așadar, o vindecătoare, spuse el gânditor, studiind-o pe Yrene cu o intensitate care îl făcu pe Chaol să vrea să înceapă să spargă lucruri. Îmi dau seama că Towers nu este o familie nobilă.

Ticălos nenorocit!

Yrene își ridică puțin bărbia.

— Poate că nu este, milord, dar descendența ei nu este mai puțin mândră sau vrednică.

— Cel puțin vorbește frumos, spuse tatăl său, sorbind din vin. Chaol își încleștă mâna liberă atât de mult, încât mănușa scârțâi. Mai bine decât cealaltă – asasina arogantă.

Yrene știa. Totul. Ea știa fiecare detaliu din trecut, știa al cui era biletul pe care îl purta în medalion. Dar asta nu îndulci lovitura când tatăl său adăugă:

— Care s-a dovedit că este regina Terrasenului. El râse fără să fie amuzat. Ce premiu ai fi avut atunci, fiule, dacă ai fi reușit să o păstrezi!

— Yrene este cea mai bună vindecătoare din generația ei, spuse Chaol cu un calm mortal. Valoarea ei este mai mare decât a oricărei coroane. Iar în acest război, s-ar putea să fie așa.

— Nu trebuie să te deranjezi să îmi dovedești valoarea în fața lui, zise Yrene, ochii ei reci țintuindu-i tatăl. Știu exact cât de talentată sunt. Nu am nevoie de confirmarea lui.

Vorbea serios.

Tatăl său își îndreptă acea privire pierdută din nou spre ea, curiozitatea umplând-o pentru o clipă.

Dacă ar fi fost întrebat, chiar și în urmă cu câteva minute, cum credea că avea să decurgă întâlnirea asta, ideea unei Yrene complet netulburate de tatăl lui și a unei Yrene care-i înfrunta tatăl nu s-ar fi aflat printre posibilele răspunsuri.

Tatăl său se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu ai venit aici ca să îți respecți în sfârșit jurământul pe care mi l-ai făcut, nu-i așa?

— Acea promisiune este încălcată, iar pentru asta îmi cer scuze! reuși Chaol să spună. Yrene se enervă. Înainte să îi poată spune să nu se deranjeze din nou, Chaol continuă: Am venit să te avertizăm.

Tatăl său ridică o sprânceană.

— Morathul este pe drum, asta știu. Am luat măsuri de precauție și ți-am mutat iubita mamă și fratele în munți.

— Morathul este pe drum, spuse Chaol, luptând cu dezamăgirea că n-avea să vadă pe niciunul din cei doi oameni cu care trebuia cel mai mult să discute, și se îndreaptă direct aici.

Tatăl său, pentru prima dată, rămase nemișcat.

— Zece mii de soldați, zise Chaol. Vin să prade orașul.

Ar fi putut jura că tatăl său deveni alb ca varul.

— Ești sigur?

— Am navigat cu o armată trimisă de khagan și o legiune din călăreții lui ruk. Cercetașii lor au descoperit informația. Rukhinii se îndreaptă chiar acum în zbor aici, dar soldații lor Darghan nu vor sosi decât peste cel puțin o săptămână, dacă nu mai mult. El înaintă – doar un pas. Trebuie să îți aduni armata, să pregătești orașul. Imediat!

Dar tatăl său își roti vinul, încruntându-se la lichidul roșu din pahar.

— Nu este nicio armată aici – nimic să facă față la zece mii de soldați.

— Atunci începe evacuarea, și mută cât de mulți poți în fortăreață. Pregătește-te de asediu!

— Ultima dată când am verificat, băiete, *eu* eram încă lordul din Anielle. De două ori ai întors cu bucurie spatele acestui titlu.

— Îl ai pe Terrin.

— Terrin este un cărturar. De ce crezi că l-am trimis departe cu mama lui, ca pe un bebeluș? Tatăl său rânji superior. Așadar, te-ai întors ca să sângerezi pentru Anielle? Să sângerezi în sfârșit pentru orașul ăsta?

— Nu-i vorbi așa! spuse Yrene cu un calm periculos.

Tatăl lui o ignoră.

Dar Yrene veni din nou lângă Chaol.

— Eu sunt moștenitoarea Vindecătoarei Supreme din Torre Cesme. Am venit la cererea fiului tău, întorcându-mă în ținutul meu de baștină, ca să ajut în acest război, împreună cu două sute de vindecătoare din Torre. Fiul tău și-a petrecut ultimele câteva luni creând o alianță cu khaganatul, iar acum *toată* armata khaganului navighează spre continentul ăsta ca să îți salveze poporul. Deci în timp ce stai aici, în fortăreața ta nenorocită, aruncându-i insulte, să știi că el a făcut ce nimeni altcineva nu a putut face, iar dacă orașul tău supraviețuiește, va fi datorită lui, nu ție!

Tatăl lui clipi la ea. Lent.

Chaol avea nevoie de toată reținerea ca să nu o ia pe Yrene în brațe și să o sărute, dar îi spuse tatălui său:

— Pregătește-te pentru asediu și pregătește apărarea! Sau apa din Silver Lake o să se înroșească

din nou sub ghearele bestiilor lui Erawan.

— Știu istoria orașului ăstuia la fel de bine ca tine.

Chaol se gândi să se oprească aici, dar îl întrebă:

— De aceea nu i-ai cedat lui Erawan?

— Sau regelui marionetă dinaintea lui, spuse tatăl său, ciugulind din mâncare.

— Știai că fostul rege era posedat de un valg?

Tatălui său îi încremeniră degetele pe o coajă de pâine, singurul semn al șocului.

— Nu. Doar că își ridica o armată prin ținut care nu părea… naturală. Nu sunt lacheul niciunui rege, indiferent ce crezi despre mine. Își coborî din nou mâna. Bineînțeles, în planurile mele de a te scoate din calea pericolului, se pare că doar te-am condus mai aproape de el.

— De ce să te fi deranjat?

— Am vorbit serios în Rifthold. Terrin nu este un războinic – nu în esență. Am văzut ce se construia în Morath, în trecătoarea Ferian, și am cerut ca fiul meu cel mare să fie aici și să ia sabia dacă voi cădea. Iar acum, te-ai întors, la ceasul la care umbra Morathului s-a furișat în jurul nostru din toate părțile.

— În toate părțile în afară de una, spuse Chaol, făcând semn spre munții Colți Albi care abia se vedeau prin ferestrele de la înălțime. Se spune că Erawan și-a petrecut ultimele luni căutând sălbatici în Colți. Dacă nu ai destui soldați, cheamă ajutoare!

Tatăl strânse din buze.

— Sunt nomazi aproape sălbatici care ne ucid oamenii de plăcere.

— La fel cum ne-a plăcut nouă să îi ucidem pe ei. Să îl lăsăm pe Erawan să ne unească.

— Și ce să le ofer? Munții ne-au aparținut dinainte să se fi așezat pe tron Gavin Havilliard.

— Oferă-le nenorocita de lună, dacă îi va convinge să te ajute, mormăi Yrene.

Tatăl lui rânji.

— Tu poți să oferi așa ceva, ca moștenitoare a Vindecătoarei Supreme?

— Ai grijă! mormăi Chaol.

Tatăl său ignoră și asta.

— Aș prefera să mi se pună capul în țeapă decât să le dau oamenilor din Colți un centimetru din pământul familiei din Anielle, ca să nu mai zic să le cer ajutorul.

— Sper ca poporul tău să fie de acord, zise Yrene.

Tatăl lui râse din nou fără amuzament.

— Cred că îmi place mai mult de tine decât de regina asasină. Probabil căsătoria cu o țărancă va aduce din nou curajul în familia noastră.

Sângele vui în urechile lui Chaol, dar Yrene zâmbi.

— Ești exact cum mi-am imaginat! spuse ea.

Tatăl lui nu făcu decât să-și încline capul.

— Pregătește orașul și fortăreața asta! reuși Chaol să spună printre dinți. Sau ai să meriți orice ți s-ar întâmpla!

Capitolul 19

După cincisprezece minute, Chaol simțea că Yrene încă tremura când intrară într-un dormitor mic, dar călduros – unul dintre puținele locuri primitoare din fortăreața îngrozitoare. Un pat și un lighean pe jumătate ruginit ocupau o mare parte din spațiu, alături aflându-se o cană cu apă din care ieșeau aburi.

Nu era chiar un dormitor potrivit pentru fiul unui lord. El încercă să-și controleze căldura din obraji.

— Nu uita că am fost dezmoștenit, spuse Chaol rezemându-se de ușa închisă, bagajele lor fiind

aruncate la picioarele lui. Dormitorul ăsta este pentru musafiri.

— Sunt sigură că tatăl tău l-a ales special pentru tine.

— Cu siguranță a făcut-o.

Yrene mormăi.

— Este mai rău decât mi-ai povestit.

Chaol schiță obosit un zâmbet.

— Iar tu ai fost genială! Cu adevărat genială.

Cel puțin tatăl lui fusese de acord să înceapă să-i evacueze pe cei de la marginea orașului, iar înainte să ajungă în camera asta, fortăreața începuse deja să se agite cu pregătirile de asediu. Dacă tatăl său avea nevoie de ajutor să plănuiască totul, nu dăduse nimic de înțeles. A doua zi, după odihna din seara asta, avea să afle ce gândea părintele lui.

Dar, pentru moment, după aproape două zile de zbor prin aerul înghețat, avea nevoie de odihnă.

Iar soția lui, oricât de curajoasă și neînfricată ar fi fost, avea și ea nevoie să se odihnească, fie că recunoștea sau nu.

Așadar, Chaol se dezlipi de ușă, mergând spre locul în care Yrene făcea pași în fața patului.

— Îmi pare rău pentru cuvintele pe care ți le-a adresat!

Ea flutură o mână.

— Îmi pare rău că discuția asta nu a fost singura situație în care ai fost obligat să ai de-a face cu el.

Starea ei de spirit, în ciuda tuturor lucrurilor care ieșeau la iveală, în ciuda ticălosului care conducea acest oraș, încălzi ceva în el – suficient cât să se apropie de ea și să o ia de mână. Își trecu degetul mare peste verigheta ei.

— Aș fi vrut să o cunoști pe mama, nu să dai ochii

cu el, spuse încet.

Furia din privirea ei cedă.

— Și eu, zise și strâmbă din buze. Deși mă surprinde că tatălui tău i-a păsat suficient încât să îi trimită departe la cel mai mic pericol.

— Pentru el, sunt bunuri. Nu m-ar surprinde să aflu că i-a trimis cu o bună parte din vistierie.

Yrene se uită neîncrezătoare împrejur.

— Anielle este unul dintre cele mai bogate teritorii din Adarlan, în ciuda celor sugerate de fortăreață. El îi sărută mâna și inelul. În catacombe sunt săli pline de comori. Aur, bijuterii, armuri – se spune că acolo este toată bogăția regatului.

Yrene murmură impresionată, dar spuse:

— Ar fi trebuit să le spun lui Sartaq și Nesryn să aducă mai multe vindecătoare, nu doar pe cele cincizeci pe care le-am ales.

Hafiza urma să rămână cu soldații și cavaleria, dar Eretia, locțiitoarea ei, avea să zboare cu păsările ruk și să conducă grupul, inclusiv pe Yrene.

— Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Am mari îndoieli că, în urmă cu vreo oră, exista prin oraș vreo vindecătoare cu daruri magice.

— Poate fortăreața să reziste unui asediu suficient de mult ca armata terestră să ajungă aici? Nu prea pare că poate să mai reziste o iarnă, ca să nu mai vorbim de armata care-i bate la ușă.

— Fortăreața rezistă de mai bine de o mie de ani – a supraviețuit celei de-a doua armate a lui Erawan, chiar dacă au prădat Anielle. O să facă față și unui al treilea război.

— Unde o să fie evacuați oamenii? Munții sunt deja acoperiți de zăpadă.

— În munți sunt trecători – periculoase, dar ar

putea ajunge în Pustiuri dacă rămân uniți și-și aduc suficiente provizii. Cu vrăjitoarele care controlau trecătoarea Ferian, era o capcană mortală să se îndrepte la nord de Anielle, iar dacă ar fi mers prea departe spre sud, ar fi ajuns în pragul Morathului. Dacă s-ar fi îndreptat spre est, ar fi sfârșit în calea armatei de care voiau să fugă. Ar putea să se ascundă în Oakwald, pe marginea Colților. El scutură din cap. Nu există alegeri bune în perioada asta a anului.

— Mulți nu vor supraviețui, spuse ea încet.

— În Colți vor avea o șansă mai bună decât aici, rosti el la fel de încet. Ei tot erau poporul lui și tot îi arătaseră bunăvoință, chiar dacă propriul tată nu o făcuse. Am să mă asigur că tata o să trimită niște soldați prea bătrâni ca să mai lupte, ca să-i însoțească – au să-și aducă aminte drumul.

— Știu că nu sunt decât o țărancă, zise Yrene, iar Chaol chicoti, dar cei care aleg să rămână, care sunt lăsați în fortăreață… Cât ne așteptăm armata, aș putea să le găsesc un loc și provizii, și să văd dacă printre ei sunt vindecători care ar putea să aibă acces la plantele și ingredientele de care avem nevoie. Să pregătesc bandajele.

El dădu din cap, mândria umplându-i pieptul până la durere. Era o lady. Dacă nu din naștere, atunci prin noblețea caracterului. Soția lui era mai nobilă decât orice altă persoană întâlnită la orice altă curte.

— Atunci să ne pregătim de război, soțule! spuse Yrene, tristețea și groaza umplându-i ochii.

Și acel strop de teamă – nu pentru ea, ci pentru lucrurile în care fără îndoială aveau să se implice și la care urmau să fie martori – îl făcu să o ia în brațe și să o întindă pe pat.

— Războiul poate aștepta până dimineață, spuse el

și o sărută.

*

Se crăpă de ziuă, iar păsările ruk sosiră.

Erau atât de multe, încât acopereau soarele apos, vuietul aripilor și foșnetul penelor umplând cerul.

Oamenii țipară de data asta, vocile lor vestind strigătele viitoare când acea armată ajunse în pragul lor.

Păsările ruk se opriră pe câmpia din fața părții sudice a fortăreței, care ajungea până la marginea lacului. Acolo nu mai erau așezări demult, întinderea plată fiind presărată cu izvoare termale și predispusă la inundații anuale, deși câțiva fermieri încăpățânați încercau încă să cultive pământul tare.

Cândva făcuse parte din lac, înainte ca apele Cascadelor Vestice, ascunse în Colți, să fie îndiguite și să devină un pârâu care alimenta lacul. Înaintașii lui Chaol se gândiseră secole întregi dacă să spargă digul și să elibereze din nou râul furios, acum că forjele lor vechi făcuseră loc câtorva mori alimentate de apă care puteau fi mutate în altă parte cu ușurință.

Totuși, distrugerile pe care le-ar fi cauzat spargerea digului, chiar dacă i-ar fi adunat pe toți cei din ținut ce stăpâneau puterea apei ca să controleze curgerea, ar fi fost catastrofale. Toată câmpia s-ar fi inundat în câteva minute, unele orașe fiind și ele măturate. Apele s-ar fi năpustit din munți, distrugând totul în calea lor într-un val uriaș care s-ar fi îndreptat spre Oakwald. Cele mai de jos etaje ale fortăreței și poarta care se deschidea spre câmpie ar fi fost complet scufundate.

Așadar, digul rămăsese neatins, și câmpia înverzită

odată cu el.

Păsările ruk se așezară în rânduri ordonate, iar Chaol și Yrene priviră de pe metereze, alte santinele părăsindu-și posturile ca să li se alăture în timp ce călăreții începură să pregătească tabăra cu proviziile aduse-n zbor. Vindecătoarele urmau să fie aduse mai târziu, deși era posibil ca unele să rămână în tabăra lor până la sosirea legiunii Morathului.

Două siluete întunecate se înălțară deasupra, iar santinelele se întoarseră la posturi când Nesryn și Sartaq aterizară pe zidul meterezei, un mic uliu poposind lângă pasărea ruk. Așadar, Falkan Ennar.

Nesryn sări de pe rukul ei cu ușurință, cu chipul mohorât ca orice zonă din ținutul Hellas.

— Morathul este la trei zile distanță, poate patru, spuse ea cu respirația tăiată.

Sartaq veni în spatele ei, păsările ruk neavând nevoie să fie legate.

— Am rămas la înălțime, nevăzuți, dar Falkan a reușit să se apropie.

Bărbatul metamorfic rămase în formă de uliu lângă Salkhi.

Yrene înaintă.

— Ce ați văzut?

Nesryn scutură din cap, pielea ei de obicei arămie fiind acum palidă.

— Valgi și oameni, în mare parte. Dar par cu toții rapizi – aprigi.

Chaol își controlă grimasa.

— Nici urmă de vrăjitoare?

— Niciuna, spuse Sartaq, trecându-și o mână prin părul împletit. Deși s-ar putea să aștepte să coboare din trecătoarea Ferian când armata va sosi aici.

— Să ne rugăm să nu o facă, spuse Yrene, uitându-

se cu atenție la păsările ruk din valea de dedesubt.

O mie de păsări ruk. Păreau un dar de la zei, un număr imposibil de mare. Și totuși, văzându-le adunate pe câmpie…

Până și păsările imense ar fi putut fi măturate în valul luptei.

Capitolul 20

— Știi povestea reginei care mergea prin lumi?

Așezată pe covorul de mușchi al unei văi antice și jucându-se cu florile mici și albe care-l împestrițau, Aelin scutură din cap.

În stejarii înalți care creau o cupolă deasupra poienii, stele mici pâlpâiau și licăreau de parcă ar fi fost prinse de crengi. Dincolo de ele, scăldând pădurea într-o lumină suficient de puternică încât să vezi, luna plină răsărise. Peste tot în jurul lor, în aerul cald de vară plutea o melodie.

— Este o poveste tristă, îi spuse mătușa ei, un colț al gurii vopsite în roșu ridicându-se când se rezemă de spătarul scaunului cioplit într-un bolovan de granit – locul său obișnuit din timpul acestor lecții, acestor discuții lungi și liniștite în nopțile calde de vară. Și veche.

Aelin ridică o sprânceană.

— Nu sunt cam mare pentru povești cu spiriduși?

Într-adevăr, de abia își sărbătorise cea de-a douăzecea aniversare în urmă cu trei zile, în altă poiană nu departe de aici. Jumătate din Doranelle probabil că participase, și totuși, partenerul ei găsise o cale să o scoată pe furiș de la petrecere, tocmai până la un lac izolat din mijlocul pădurii. Chipul încă i se încălzea gândindu-se la scăldatul în lumina lunii, la

cum o făcuse Rowan să se simtă, cum o venerase în apa încălzită de soare.

„Partener”. Cuvântul încă o surprindea, ca și faptul că ajunsese aici la sfârșitul primăverii și îl văzuse lângă tronul mătușii ei și, pur și simplu, știuse. Iar în lunile ce urmaseră, cât îi făcuse curte… Aelin chiar roși gândindu-se la asta. Ce făcuseră în lacul din pădure fusese apogeul acelor luni. Și o descătușare. Semnele împerecherii de pe gâtul ei – și de pe al lui Rowan – dovedeau asta. La începutul toamnei, nu avea să se întoarcă singură în Terrasen.

— Nimeni nu este prea mare pentru povești cu spiriduși, spuse mătușa ei, schițând un zâmbet. Iar cum tu ești unul dintre ei, cred că te-ar interesa.

Zâmbi și Aelin, plecându-și capul.

— Ai dreptate, mătușă!

„Mătușă” nu era un apelativ chiar potrivit, având în vedere generațiile și mileniile care le separau, dar era singurul pe care regina i-l sugerase lui Aelin.

Maeve se așează mai bine pe scaun.

— Cu mult timp în urmă, când lumea era nouă, când nu existau regatele oamenilor, când niciun război nu strica pământul, s-a născut o tânără regină.

Aelin își încrucișă picioarele sub ea, înclinându-și capul.

— Nu știa că este regină. Printre oamenii ei, puterea nu era moștenită, ci doar înnăscută. Crescând, puterea a crescut odată cu ea. A aflat că ținutul în care locuia este prea mic pentru puterea ei. Prea întunecat, rece și macabru. Era înzestrată cu daruri pe care le aveau mulți din neamul său, dar ei i s-a oferit *mai mult,* o putere mai ascuțită și mai complicată – suficient încât să fie diferită. Poporul ei a văzut acea putere și i s-a supus, iar ea l-a condus. Când vestea darurilor ei s-

a răspândit, trei regi au venit să îi ceară mâna. Ca să formeze o alianță între tronul lor și cel făurit de ea singură, oricât de mic ar fi fost. O vreme, a crezut că va fi o noutate, provocarea pe care o căuta dintotdeauna. Cei trei regi erau frați, fiecare măreț în felul său, cu o mare și îngrozitoare putere. Ea l-a ales pe cel mai vârstnic dintre ei, nu pentru că era deosebit de priceput sau grațios, ci pentru nenumăratele lui biblioteci, pentru ce ar fi putut învăța în tărâmurile lui și ce ar fi putut *face* cu puterea ei… Tânjea după cunoaștere, nu după rege.

Era o poveste ciudată. Aelin ridică sprâncenele, dar mătușa ei continuă.

— Așadar, s-au căsătorit, iar ea și-a părăsit micul teritoriu ca să i se alăture în castelul său. Pentru o vreme, soțul ei și cunoașterea pe care i-o oferea casa lui au mulțumit-o. El și cei doi frați ai săi își petreceau mult timp plecați, cucerind noi ținuturi pentru tronul lor comun. Pe ea acest fapt nu o deranja, pentru că îi oferea libertate să afle ceea ce voia. Dar în bibliotecile soțului ei se găseau cunoștințe pe care nici măcar el nu știa că le are. Învățături și înțelepciune din lumi transformate demult în praf. A aflat că într-adevăr există *alte* lumi. Nu ținutul întunecat și distrus în care locuiau ei, ci lumi dincolo de acesta, suprapuse una peste cealaltă, fără să-și dea vreodată seama de asta. Lumi unde soarele nu era o urmă apoasă printre norii gri, ci un râu auriu de căldură. Lumi unde verdele exista. Nu auzise niciodată de o asemenea culoare, verde, și nici de albastru – nu nuanța cerului. Nici măcar nu putea să și-o imagineze.

Aelin se încruntă.

— Jalnică existență!

Maeve dădu serioasă din cap.

— Așa a fost. Și cu cât mai mult citea despre celelalte lumi, unde au hoinărit cândva călători morți demult, cu atât mai mult voia să le vadă, să simtă razele soarelui pe chip, să audă cântecele de dimineață ale rândunelelor și țipetele pescărușilor deasupra mării. Marea – și asta îi era străină. O întindere nesfârșită de apă, cu propriile toane și adâncimi ascunse. În ținuturile lor nu erau decât lacuri întunecate puțin adânci și râuri pe jumătate secate. Așadar, când soțul ei și cei doi frați au plecat într-un alt război, ea a început să se gândească la cum ar putea găsi o cale de a intra într-una dintre aceste lumi. La cum ar putea *pleca.*

— Este măcar posibil așa ceva?

Ceva o sâcâia, ca și când ar fi putut fi adevărat, dar poate că își amintea de una dintre poveștile spuse de mama ei sau de Marion.

Maeve dădu aprobator din cap.

— Era. Folosind limbajul existenței, ușile dintre lumi puteau fi deschise, deși pentru puțin timp. Era interzis, ilegal cu mult timp înainte ca soțul ei și frații săi să se nască. De îndată ce ultimul dintre vechii călători a dispărut, căile dintre tărâmuri au fost închise, iar metodele folosite pentru a călători între lumi s-au pierdut odată cu ei. Sau așa au crezut toți. Dar în adâncul bibliotecii private a soțului ei, a găsit vrăji vechi și a început cu mici experimente. Mai întâi, a deschis o ușă spre ținutul odihnei, ca să-l găsească pe unul dintre călătorii aceia și să îl întrebe cum să procedeze. Mătușa zâmbi cu subînțeles. Călătorul a refuzat să îi spună. Așadar, regina a început să învețe singură, deschizând și închizând uși demult uitate sau încuiate, privind în profunzimea mecanismului cosmosului. Lumea ei a devenit o cușcă. Era sătulă de

războaiele soțului ei, de cruzimea lui obișnuită. Iar când el a plecat din nou la război, regina și-a adunat cele mai apropiate slujitoare, a deschis ușa spre o nouă lume și a părăsit-o pe cea în care s-a născut.

— A plecat? spuse Aelin fără să gândească. Și-a *părăsit* pur și simplu lumea? Definitiv?

— Nu a fost niciodată lumea ei cu adevărat. S-a născut ca să îi conducă pe ceilalți.

— Unde a plecat?

Mătușa îi zâmbi mai larg.

— Într-o lume corectă și minunată, unde nu exista niciun război, nici întuneric, ca în cea în care s-a născut. Și acolo a fost încoronată regină. A reușit să se ascundă într-un corp nou astfel încât să nu afle nimeni ce este ea în profunzime și nici măcar soțul ei să nu o recunoască.

— A mai găsit-o vreodată?

— Nu, deși a căutat-o. A aflat tot ce a învățat ea și le-a spus și fraților lui. Ei au distrus lumi la rând ca să o găsească. Iar când au sosit în lumea în care și-a clădit un nou cămin, nu au recunoscut-o. Nici măcar când au mers la război nu li s-a dezvăluit. Ea a câștigat, iar doi dintre regi, inclusiv soțul ei, au fost alungați înapoi în lumea lor. Al treilea a rămas prizonier, aproape lipsit de puteri. El s-a ascuns în adâncul pământului, iar regina victorioasă și-a petrecut lunga existență pregătindu-se pentru întoarcerea lui, pregătindu-și *poporul* pentru asta, întrucât cei trei regi depășiseră metodele ei de a călători între lumi, găsind o cale de a *deschide* permanent o poartă între lumi, și făurind trei chei pentru asta. Folosirea cheilor însemna că puteai să controlezi *toate* lumile, să ai puterea eternă în palmă. Ea și-a dorit să le găsească, doar ca să aibă puterea de a alunga orice inamic, de a-l alunga pe cel

mai mic dintre frații soțului ei în ținutul său. Voia să-și protejeze noua și minunata lume. Era tot ce și-a dorit vreodată: să locuiască în pace, fără să fie urmărită de umbra trecutului ei.

De departe, urma acelei amintiri insista, ca și când ea ar fi uitat să stingă flacăra lăsată să ardă în camera ei.

— Și a găsit regina cheile?

Maeve îi zâmbi cu tristețe.

— Crezi că a făcut-o, Aelin?

Aelin se gândi. Atât de multe dintre discuțiile și lecțiile lor din această vale erau și mai pline de mister, de întrebări pe care să le înțeleagă și care să o ajute când, într-o zi, avea să-și ocupe tronul alături de Rowan.

Ca și când l-ar fi invocat, mirosul de pin și zăpadă al partenerului ei umplu poiana. Un foșnet de aripi și iată-l cocoțat în formă de uliu pe unul dintre stejarii înalți. Prințul ei războinic.

Ea îi zâmbi, așa cum îi zâmbea deja de câteva săptămâni, când venise să o însoțească înapoi spre camera ei din palatul de lângă râu. În timpul acelor plimbări din pădure spre orașul învăluit în ceață ajunsese să îl cunoască, să îl iubească. Mai mult decât iubise vreodată ceva.

Aelin se întoarse din nou spre mătușa ei.

— Regina era isteață și ambițioasă. Cred că putea face orice, chiar și să găsească acele chei.

— Așa ai crede. Și totuși, nu le-a găsit.

— Unde au dispărut?

Privirea întunecată a lui Maeve se opri asupra ei.

— Unde crezi că au dispărut?

Aelin deschise gura.

— Cred…

Ea clipi și se opri.

Zâmbetul lui Maeve îi încununa iar chipul, blând și prietenos, așa cum fusese de la început.

— Unde crezi că sunt cheile, Aelin?

Ea deschise din nou gura. Și din nou se opri, ca și când un lanț invizibil ar fi smucit-o, făcând-o să tacă.

Lanț – un lanț. Își coborî privirea la mâinile ei, la încheieturi, ca și când s-ar fi așteptat să fie acolo.

Nu mai simțise niciodată strânsoarea unei cătușe. Și totuși, se uită la locul gol de pe încheietură unde ar fi putut jura că era o cicatrice, însă văzu doar pielea catifelată și bronzată.

— Dacă lumea asta ar fi în pericol, în cazul în care cei trei regi îngrozitori ar amenința să o distrugă, unde te-ai duce să găsești cheile?

Aelin își ridică privirea la mătușa ei.

Într-o altă lume. Exista o altă lume. Ca un fragment dintr-un vis, exista o altă lume și, în ea, avea o cicatrice pe încheietura mâinii. Avea cicatrici peste tot.

Iar partenerul ei, cocoțat deasupra… Avea un tatuaj pe față, pe gât și pe braț în acea lume. O poveste tristă – tatuajul lui spunea o poveste tristă și îngrozitoare. Despre pierdere. Pierdere cauzată de o regină întunecată…

— Unde sunt ascunse cheile, Aelin?

Acel zâmbet calm și tandru nu părăsi chipul lui Maeve. Și totuși…

Și totuși.

— Nu, șopti Aelin.

Ceva șerpui în profunzimea privirii mătușii sale.

— Adică?

Asta nu era existența, viața ei. Acest loc, aceste luni fericite în care învăța în Doranelle, găsindu-și partenerul…

„Sânge, nisip și valuri înspumate”.

— Nu.

Vocea ei fu un tunet în valea liniștită.

Aelin își dezgoli dinții, strângând mușchiul în pumni.

Maeve râse încet. Rowan zbură de pe crengi ca să aterizeze pe brațul ridicat al reginei.

El nici măcar nu se opuse când ea îi apucă gâtul cu mâinile albe și subțiri și i-l frânse.

Aelin țipă. Țipă, apucându-se de piept, de legătura de împerechere care se sfâșia…

*

Aelin se arcui pe altar și toate părțile rupte și distruse ale corpului ei țipară odată cu ea.

Deasupra ei, Maeve zâmbea.

— Ți-a plăcut viziunea aia, nu-i așa?

Nu era reală. Nimic nu fusese real. Rowan era în viață, el era în viață…

Încercă să-și miște brațul și țipă din nou când o străbătu un fulger fierbinte.

Se auzi doar un țipăt spart și răgușit. Distrus, așa cum era acum brațul ei…

Acum zăcea…

Osul luci, ieșind vertical în mai multe locuri decât putea număra. Era însângerată și pielea-i era mutilată și…

Nicio cicatrice lăsată de vreo cătușă, în ciuda vătămărilor. În lumea asta, în locul acesta, nu avea nicio cicatrice.

Altă iluzie, alt tărâm de vis fals…

Țipă din nou. Țipă la brațul distrus, la pielea fără cicatrici; țipă la ecoul legăturii tăiate dintre parteneri,

care încă răsuna.

— Știi ce mă doare cel mai mult, Aelin? Cuvintele lui Maeve erau blânde ca ale unui iubit. Că tu crezi că eu sunt personajul negativ.

Aelin suspină printre dinți când încercă fără succes să își miște brațul. Ambele brațe. Se uită împrejur, la această cameră reală și totuși falsă.

Reparaseră cutia. Sudaseră altă placă de fier peste capac. Apoi pe laturi. Pe fund. Pătrundea mai puțin aer, iar acum își petrecea orele și zilele într-o căldură aproape sufocantă. Se simțise ușurată când fusese înlănțuită în sfârșit de altar.

Oricând s-ar fi întâmplat asta. Dacă măcar se întâmplase.

— Nu mă îndoiesc de faptul că partenerul tău sau Elena sau chiar Brannon ți-au umplut mintea cu minciuni despre ce voi face cu cheile. Maeve își trecu o mână peste marginea de piatră a altarului, chiar prin sângele ei vărsat și așchii de os. Am vorbit serios. Îmi place lumea asta. Nu vreau să o distrug, ci doar să o îmbunătățesc. Imaginează-ți un ținut unde nu există foame și nici durere. Nu pentru asta luptați tu și grupul tău? Pentru o lume mai bună?

Cuvintele erau o parodie. O parodie a ceea ce promisese multora. A ceea ce promisese Terrasenului și încă-i datora.

Aelin încercă să nu se miște în lanțuri, trăgând de brațele rupte, de presiunea care îi împingea pielea dinăuntru. De-a lungul oaselor și în capul ei, senzația era din ce în ce mai intensă, sporind în fiecare zi.

Maeve oftă ușor.

— Știu ce crezi despre mine, Aducătoarea-Focului. Ce presupui. Dar sunt niște adevăruri care nu pot fi împărtășite. Nici măcar de dragul cheilor.

Totuși, încordarea tot mai mare care pârâia în ea, înăbușind durerea… era poate ceva mai rău.

Maeve îi cuprinse obrazul peste mască.

— Regina care a fost promisă. Vreau să te *scap* de acel sacrificiu, oferit de o fată încăpățânată. Râse încet. Te-aș lăsa chiar să îl păstrezi pe Rowan, să fiți amândoi aici. În timp ce noi două lucrăm ca să salvăm lumea asta.

Cuvintele erau minciuni. Ea știa asta, deși nu își prea putea aminti unde se termina adevărul și unde începea minciuna. Dacă partenerul ei aparținea alteia înaintea ei, dacă fusese dat. Sau acesta fusese coșmarul?

Pe toți zeii, presiunea din corpul ei… Sângele ei.

„Să nu cedezi!”

— Chiar și acum simți impulsul corpului tău de a spune „da”, continuă Maeve. Aelin deschise ochii, iar confuzia trebuie să fi licărit în privirea ei, pentru că Maeve zâmbi. Știi ce pățește un stăpân al magiei dacă este închis în fier? Nu simți imediat, dar, cu trecerea timpului… Magia ta trebuie eliberată, Aelin. Presiunea pe care o simți este magia ta care țipă că vrea să se elibereze de lanțurile astea și să scape de încordare. Chiar sângele tău îți spune să mă asculți.

Era adevărat. Nu partea cu supunerea, ci presiunea tot mai mare de care știa că avea să fie mai rea decât orice durere provocată de o arsură. O simțise o dată, când plonjase cel mai mult în puterea ei.

Senzația nu ar fi fost nimic în comparație cu asta.

— Plec câteva zile, spuse Maeve.

Aelin înțepeni.

Maeve scutură din cap, prefăcându-se dezamăgită.

— Nu progresezi pe cât de repede mi-am dorit, Aelin!

În partea cealaltă a camerei, Fenrys mârâi în semn de avertisment. Maeve nici măcar nu se uită la el.

— Mi s-a spus că inamicul nostru comun a fost zărit din nou pe aceste ținuturi. Unul dintre ei, un prinț valg, a fost prins la distanță de câteva zile de aici, aproape de granița sudică. A adus cu el câteva coliere, fără îndoială să le pună la gâtul oamenilor mei. Poate chiar și mie.

Nu. „Nu…”

Maeve își trecu o mână peste gâtul lui Aelin, conturând o linie unde i-ar fi pus colierul.

— Așa că am să mă duc personal să recuperez colierul, ca să văd ce ar spune lacheul lui Erawan. I-am sfâșiat pe prinții valgi care m-au întâlnit în primul război, spuse ea încet. Presupun c-o să fie destul de ușor să îi fac să mi se supună, în schimb. Ei bine, să îl supun pe *unul* și să îl eliberez de sub controlul lui Erawan, imediat ce îi pun colierul la gâtul tău.

„Nu!”

Cuvântul era un sunet monoton, un țipăt tot mai mare în ea.

— Nu știu de ce nu m-am mai gândit la asta, spuse gânditoare Maeve.

„Nu!”

Maeve împunse încheietura distrusă a lui Aelin, iar Aelin își înghiți țipătul.

— Gândește-te la asta! Iar când am să mă întorc, hai să discutăm din nou propunerea mea. Poate toată încordarea aia din ce în ce mai intensă o să te facă să gândești mai clar.

Un colier. Maeve intenționa să recupereze un colier din piatră Wyrd…

Maeve se întoarse, rochia neagră legănându-se odată cu ea. Traversă pragul, iar bufnița ei zbură de pe

ușa deschisă și ateriză pe umărul ei.

— Sunt sigură că va găsi Cairn o modalitate să-ți țină de urât cât am să fiu plecată.

*

Nu știa cât timp zăcuse pe altar după ce intraseră vindecătoarele cu fumul lor dulceag. Îi puseseră din nou mănușile de metal.

Cu fiecare oră, presiunea de sub piele creștea, în ciuda somnului greu, indus parcă de un drog. Ca și când imediat ce ar fi recunoscut-o, nu ar fi putut să o ignore sau să o controleze.

Ar fi fost ultima ei grijă, dacă Maeve i-ar fi pus un colier în jurul gâtului.

Fenrys stătea lângă perete, îngrijorarea scânteindu-i în ochi atunci când clipi. „Ești bine?”

Ea clipi de două ori. „Nu”.

Nu, nu era nici pe departe bine. Maeve așteptase asta; așteptase să înceapă presiunea, mai rea decât orice ar fi putut să-i facă acel Cairn. Iar cu colierul pe care Maeve voia să-l recupereze personal…

Nu-și putea permite să se gândească la o formă mai îngrozitoare de sclavie, una de care probabil nu ar fi avut cum să scape și împotriva căreia nu ar fi putut vreodată să lupte. Colierul la gât nu însemna distrugerea Aducătoarei-Luminii, ci anihilarea ei.

Voia să-i ia tot ce era ea, puterea și cunoașterea, și să i le smulgă. Să o țină captivă înăuntru până când propria-i voce îi spunea unde se aflau cheile Wyrd și depunea jurământul de sânge față de Maeve, supunându-i-se complet.

Fenrys clipi de patru ori. „Sunt aici, sunt cu tine”.

Ea îi răspunse la fel. „Sunt aici, sunt cu tine”.

Magia ei clocotea, căutând o cale de ieșire, umplând spațiile dintre aer și oase. Nu-i găsea loc, nu putea face nimic să o calmeze.

„Să nu cedezi!”

Se concentră la cuvinte, la vocea mamei ei.

Poate magia avea s-o devoreze înainte să revină Maeve.

Dar nu știa cum ar fi suportat așa ceva, cum ar fi suportat alte câteva zile, ca să nu mai spună următoarele câteva ore. Trebuie să scape de încordare, câtuși de puțin…

Ignoră gândurile care îi șerpuiau în minte. Ale ei sau ale lui Maeve, nu-i păsa.

Fenrys clipi din nou, transmițându-i același mesaj fără încetare. „Sunt aici, sunt cu tine”.

Aelin închise ochii, rugându-se să uite.

*

— Ridică-te!

O parodie a cuvintelor pe care le auzise cândva.

Cairn stătea deasupra ei, un zâmbet schimonosindu-i chipul odios. Iar lumina sălbatică din ochii lui…

Aelin înțepeni când el începu să îi desfacă lanțurile.

Gărzile intrară. Fenrys mârâi.

Presiunea i se agită pe piele, bubuind în capul ei ca un ciocan, mai rău decât uneltele de spart care atârnau la centura lui Cairn.

— Maeve vrea să te mut, spuse el, acea lumină febrilă crescând când o ridică și o purtă pe brațe spre cutia în care o lăsă să cadă atât de dur încât lanțurile zăngăniră pe oasele și țeasta ei. Ochii i se umeziră, iar ea se ridică, dar capacul se închise.

Întunericul, fierbinte și dens, o apăsă precum ceea ce-i creștea pe sub piele.

— Pentru că Morathul se infiltrează din nou pe ținuturile astea, vrea să fii mutată într-un loc mai *sigur* până se întoarce, spuse Cairn prin capac. Străjerii mormăiră, iar cutia fu ridicată, Aelin mișcându-se și mușcându-și buza în acest timp. Nu îmi pasă ce îți face după ce-ți pune colierul ăla demonic la gât. Dar până atunci… Te am doar pentru mine, nu-i așa? O ultimă distracție pentru amândoi, până ai să te trezești cu un nou prieten în tine.

Groaza se încolăci în stomacul ei, înăbușind presiunea.

Să o mute în altă parte – cândva, avertizase o tânără vindecătoare în privința asta. Îi spusese că dacă un atacator încerca să o mute, cu siguranță urma să o ucidă, iar ea trebuia să îl înfrunte pentru ultima dată înainte să o poată face.

Iar asta fără amenințarea unui colier din piatră Wyrd care se apropia cu trecerea fiecărei zile.

Dar Cairn nu ar fi ucis-o când Maeve avea nevoie de ea în viață.

Aelin se concentră la respirația ei, inspirând și expirând, dar asta nu împiedică frica puternică să o cuprindă și nici tremuratul să o zgâlțâie din toate încheieturile.

— Trebuie să ni te alături, Fenrys! spuse Cairn, cu amuzament în voce când Aelin alunecă pe cutia de metal în timp ce ei urcară scările. Nu aș vrea să ratezi vreo clipă din ce urmează!

Capitolul 21

Rowan cunoștea toate potecile folosite și ascunse

din Doranelle, cât și regatul luxuriant și orașul întins după care fusese numit.

La fel și Gavriel și Lorcan. Ei își vânduseră caii cu o seară înainte, Elide tocmindu-se în locul lor. Războinicii Fae erau prea ușor de recunoscut, iar dacă fețele lor ar fi trecut neobservate, prezența puterii lor nu ar fi reușit. Puțini nu ar fi știut cine erau.

Spre deosebire de granița nordică spre Wendlyn, niciun lup sălbatic nu păzea drumurile sudice spre regat, dar ei tot rămăseseră ascunși, mergând pe poteci aproape uitate în drumul lor spre nord.

Și odată ajunși la câteva zile distanță de marginea orașului, întinseseră o capcană lui Maeve, folosindu-se de ceea ce el știa c-ar fi făcut-o pe regină să vină să le recupereze personal: coliere din piatră Wyrd.

Aelin încă nu cedase. El știa asta, o simțea. Foarte probabil o scotea din minți pe Maeve. Așadar, tentația de a folosi un colier din piatră Wyrd, aroganța lui Maeve – care i-ar fi permis să creadă că l-ar fi putut controla demonul dinăuntru, să îl scoată de sub influența lui Erawan... ar fi fost într-adevăr o ocazie prea mare ca regina să o rateze.

Așadar, ei începuseră cu zvonuri, răspândite de Elide prin taverne și piețe, în locurile unde Rowan știa că spionii lui Maeve aveau să asculte. Zvonuri despre o garnizoană Fae care prinsese un prinț valg și colierele ciudate pe care le găsiseră asupra lui. Locul: un avanpost la câțiva kilometri distanță. Colierele: disponibile oricui.

El nu se deranjase să se roage zeilor ca Maeve să cadă în capcană, ca ea să nu își trimită în schimb spionii să recupereze colierele sau să le confirme existența. Era un pariu riscant, dar singurul pe care îl puteau face.

Și în timp ce urcară pantele abrupte ale dealurilor care aveau să le ofere în sfârșit priveliștea orașului învăluit de noapte, lui Rowan îi bătu inima cu putere. Poate că nu aveau talentele lui Maeve de a se ascunde, dar fără jurământul de sânge puteau rămâne neobservați, deși spionii ei erau peste tot, influența sa fiind răspândită prin acest ținut. Și în atât de multe altele.

Târându-se spre cel mai înalt deal împădurit, respirau sacadat. Erau și alte căi de a intra în oraș, dar niciuna care să le ofere priveliștea terenului din fața lor. Rowan nu riscase să zboare, pentru că patrule atente căutau fără îndoială, chiar și la adăpostul întunericului, un uliu cu coada albă.

Deja mai erau doar zece metri până în vârf.

Rowan continuă să urce, ceilalți rămânând aproape în urma lui.

Ea era aici. Fusese tot timpul aici. Dacă ar fi venit direct în Doranelle…

El nu își îngădui să se gândească la asta când ajunse în vârful dealului.

Sub lumina lunii, orașul din piatră gri era scăldat în alb, învăluit de ceața râurilor și a cascadelor din jur.

— Eu… Credeam că o să fie ca în Morath, recunoscu Elide gâfâind.

Orașul liniștit se afla în mijlocul albiei unui râu. Felinarele încă luminau în ciuda orei târzii, iar el știa că, în unele piețe, cânta muzica.

Acasă. Sau asta fusese. Mai erau cetățenii poporul său, când se căsătorise cu o regină străină? Când luptase și ucisese atât de mulți dintre ei în apele din Eyllwe? Nu căută steagurile negre de doliu care ar fi atârnat de la multe ferestre.

Lângă el, știa că Lorcan și Gavriel evitau, la rândul

lor, să le numere. Îi cunoșteau pe acești oameni și trăiau printre ei de secole bune. Îi considerau prieteni.

Dar știa vreunul ce era în mijlocul lor? Auzise țipetele ei?

— Acela e palatul, îi spuse Gavriel lui Elide, arătând spre grupul de cupole și clădiri elegante poziționate pe marginea estică, chiar de-a lungul marginii cascadei impresionante.

Niciunul dintre ei nu vorbi cât scrutară clădirile flancate de coloane care găzduiau camerele private ale reginei. Și camerele lor. Înăuntru nu ardea nicio lumină.

— Asta nu confirmă nimic, spuse Lorcan. Nici că Maeve a plecat, nici că Aelin a rămas.

Rowan ascultă vântul, îl mirosi, dar nu simți nimic.

— Singura variantă să ne asigurăm este să intrăm în oraș.

— Cele două poduri sunt singura cale de intrare?

Elide se încruntă spre podurile din piatră din partea sudică și nordică a orașului Doranelle. Ambele deschise și vizibile de la câțiva kilometri distanță.

— Da, spuse Lorcan cu vocea încordată.

Râul era prea lat și prea învolburat ca să îl treacă înot. Iar dacă existau alte căi, Rowan nu aflase de ele.

— Ar trebui să ocolim de departe albia, zise Lorcan, studiind orașul din mijlocul câmpiei.

Spre nord, dealurile împădurite ajungeau până la versanții înalți ai Munților Cambrian. Spre vest, câmpia se întindea spre terenuri agricole, nesfârșite și deschise, către mare. Iar spre est, dincolo de cascadă, câmpia înverzită se deschidea spre pădurile vechi în spatele cărora erau alți munți.

Munții lui. Locul pe care îl numise cândva „acasă”, unde acea casă de munte rămăsese cândva în

picioare, înainte să fie incendiată. Unde o îngropase pe Lyria și se aștepta să fie îngropat într-o bună zi.

— Ne trebuie și o strategie de ieșire, spuse Rowan, deși se gândea deja la una, unde să fugă după aceea.

Maeve avea să-și trimită cei mai buni supuși ca să îi vâneze.

Cândva, și el se numărase printre ei. Fusese trimis să caute și să-i ucidă pe acei Fae care deveniseră prea periculoși chiar și pentru Maeve, niște rebeli care nu mai trebuiau să trăiască. El îi instruise pe vânătorii pe care urma să-i trimită acum Maeve. Le arătase cărările ascunse, locurile în care preferau ființele Fae să se ascundă.

Nu se gândise niciodată că, într-o zi, aveau să fie folosiți împotriva lui.

— Stăm o zi, spuse Lorcan.

Rowan se uită cu răceală în ochii lui.

— O zi este mai mult decât ne putem permite.

Aelin era acolo. Știa – simțea că era în acel oraș. În ultimele două zile, se scufundase în puterea lui, pregătindu-se pentru masacrul pe care avea să-l dezlănțuie, pentru zborul pe care urmau să-l facă. Efortul de a o înfrâna îl epuiza, făcându-l aproape incapabil să se controleze.

— Vom plăti pentru un plan pripit, dacă ne grăbim, zise Lorcan. Și partenera ta va plăti.

Și înfrânarea fostului său comandant era pe muchie de cuțit. Chiar și Gavriel, calm și serios, făcea pași. Cu toții se scufundaseră în puterea lor, hrănindu-se din ce le mai rămăsese.

Dar Lorcan avea dreptate. Rowan ar fi spus același lucru dacă rolurile ar fi fost inversate.

Gavriel arătă spre un afloriment de pe panta dealului de sub ei.

— Este o zonă ferită privirii. În seara asta ridicăm tabăra aici și ne ocupăm de evaluări mâine. Hai să ne odihnim!

Ideea era respingătoare. Să doarmă în timp ce Aelin era la doar câțiva kilometri distanță. El își ciuli urechile, ca și când i-ar fi putut auzi strigătele în vânt, dar Rowan încuviință.

Nu fu nevoit să afirme că nu ar fi riscat să aprindă un foc. Aerul era rece, dar suficient de blând încât să poată supraviețui.

Rowan coborî dealul, întinzându-i o mână lui Elide ca să o ajute să coboare panta periculoasă și stâncoasă. Ea îl luă de mână cu degetele tremurânde.

Totuși, nu dăduse înapoi de la a-i însoți și de la a face toate astea.

Rowan găsi încă un punct de sprijin înainte să se întoarcă pentru a o ajuta.

— Nu trebuie să mergi în oraș. Vom hotărî calea de scăpare, iar tu ne poți întâlni acolo.

Când Elide nu răspunse, Rowan își ridică privirea la ea.

Nu se uita la el, ci la orașul din față, cu ochi mari de groază. Frica îi întina parfumul.

Lorcan ajunse imediat lângă ea, cu o mână pe umărul ei.

— Ce este…

Rowan se întoarse spre oraș. Vârful dealului fusese o graniță.

Nu a marginii orașului, ci a unei iluzii frumoase și idilice pentru oricine i-ar fi cercetat hotarele ca să raporteze. Pentru că în jurul orașului și chiar al câmpiei vestice era…

O armată. O mare armată campată acolo.

— Și-a chemat cea mai mare parte a armatei, șopti

Gavriel, vântul biciuindu-i părul peste față.

Rowan numără focurile de tabără care acopereau terenul întunecat ca o pătură de stele. Nu mai văzuse niciodată o asemenea armată Fae. Cele pe care el și comandanții le conduseseră în război nu se comparau cu aceasta nici pe departe.

Aelin putea fi oriunde în acea armată. În tabere, sau chiar în oraș.

Trebuiau să fie isteți. Vicleni. Iar dacă Maeve nu căzuse în capcana lor…

— A adus o armată ca să ne împiedice să intrăm? întrebă Elide.

Lorcan se uită la Rowan, avertismentele plutind în ochii lui negri.

— Sau ca să o țină înăuntru pe Aelin.

Rowan studie armata campată. Ce credeau despre armată cei care locuiau în Doranelle și arareori vedeau vreuna, în afară de războinicii care se perindau uneori prin orașul lor?

— Avem aliați în oraș, propuse Gavriel. Am putea încerca să îi contactăm. Să aflăm unde este Maeve și de ce s-a adunat armata aici. Dacă s-a auzit ceva de Aelin.

Unchiul lui Rowan, Ellys, șeful Casei lor, rămăsese când flota lui Maeve navigase. Era un bărbat dur și inteligent, dar loial. Îl instruise pe Enda după chipul său, ca să fie un curtean ager, dar îl instruise și pe Rowan, când avusese ocazia, dându-i o parte din primele lecții de luptă cu sabia. El crescuse în casa unchiului său, singurul cămin pe care îl cunoscuse înainte să găsească acel munte. Dar oare loialitatea lui Ellys s-ar fi îndreptat spre Maeve sau spre propria familie, mai ales după trădarea Casei Whitethorn, în Eyllwe?

Era posibil ca unchiul său să fie deja mort. Poate că Maeve îl pedepsise din cauza tuturor verilor pe care îi implorase Rowan să îi ajute. Sau Ellys, care căuta să reintre în grațiile lui Maeve după trădarea lor, ar fi putut să îi trădeze înainte să o poată găsi pe Aelin.

În ceea ce îi privea pe ceilalți, cei câțiva aliați pe care i-ar fi putut avea…

— Maeve este în stare să își facă loc în mintea cuiva, spuse Rowan. Probabil știe cine sunt aliații noștri și e posibil să-i fi compromis deja, zise și apucă mânerul sabiei Goldryn, căldura metalului fiind o atingere liniștitoare. Nu riscăm asta.

Lorcan mormăi afirmativ.

— Maeve nu mă cunoaște – sau abia dacă mă cunoaște, spuse Elide. Nimeni de aici nu m-ar recunoaște, mai ales dacă pot să-mi… schimb înfățișarea. Cum am făcut când am răspândit minciunile despre prințul valg. Aș putea să încerc să intru în oraș mâine ca să văd dacă pot afla ceva.

— Nu! se auzi ferm răspunsul lui Lorcan.

Elide îi spuse, calmă și liniștită:

— Nu ești comandantul meu! Nu faci parte din curtea mea.

Se întoarse spre Rowan. Dar *el* făcea.

Era mai mare în grad decât ea. Rowan încercă să nu dea înapoi. Aelin îl pusese în situația asta.

— Ea nu cunoaște orașul, nu știe cum să se ocupe de străjeri, șuieră Lorcan.

— Atunci învață-o! interveni Gavriel. În seara asta. O învățăm ce știm noi.

Lorcan își dezgoli dinții.

— Dacă Maeve rămâne în Doranelle, o să-i simtă prezența!

— Ba nu! spuse Elide.

— Te-a găsit pe plaja aia! izbucni Lorcan.

Elide își ridică bărbia.

— Mâine mă duc în oraș!

— Și ce ai de gând să faci? Să întrebi dacă Aelin Galathynius s-a plimbat prin oraș? Dacă Maeve vrea să vină la un ceai?

Mârâitul lui Lorcan spintecă aerul.

Elide nu se retrase nicio secundă.

— Am să întreb unde este Cairn.

Ei înțepeniră cu toții. Rowan nu era foarte sigur că o auzise bine.

Elide îi studie calmă.

— Cu siguranță o muritoare tânără are voie să întrebe despre un mascul Fae care a părăsit-o.

Lorcan se albi ca luna de deasupra lor.

— Elide! Când ea nu răspunse, Lorcan se întoarse spre Rowan. O să plecăm în recunoaștere; există o altă cale să…

— Îl găsim pe Cairn, o găsim și pe Aelin, îi zise Elide doar lui Rowan. Și aflăm dacă Maeve rămâne.

Frica nu se mai citea în ochii lui Elide, și nici nu-i mai întina parfumul.

Așadar, Rowan dădu din cap, chiar dacă Lorcan se încordă.

— Succes la vânătoare, lady!

Capitolul 22

Câmpiile acoperite de zăpadă din Terrasen se întindeau spre sud, până la poalele dealurilor a căror întindere atingea orizontul.

Mai devreme în vara aceea, Lysandra traversase poalele dealurilor împreună cu însoțitorii ei – cu regina ei. O văzuse pe Aelin urcând un deal și mergând spre

stânca de granit cioplită care ieșea din vârf. Era borna de hotar dintre Adarlan și Terrasen. Prietena ei făcuse un pas dincolo de piatră și ajunsese acasă.

Poate că Lysandra părea nesăbuită, dar nu își dăduse seama că, în clipa în care ar fi revăzut poalele dealului purtând penele unei păsări, ar fi avut loc un război. Sau în clipa în care ar fi ajuns acolo pe post de cercetaș pentru o armată de mii de soldați ce mărșăluiau departe în spatele ei. Îl lăsase pe Aedion să găsească un mod prin care să explice dispariția bruscă a lui Aelin când ea plecase în a doua misiune de cercetare, ca să afle unde ar fi putut să intercepteze legiunile Morathului și să-i expună generalului planul terenului din față. Și cercetașii Fae în formă de pasări zburaseră spre vest și est ca să vadă ce ar fi putut afla.

Aripile-i argintii de uliu se luptau cu vântul aspru, făcând-o să se înalțe cu o viteză care-i trimitea un fulger lichid prin inimă. În afară de leopardul-fantomă, forma aceasta devenise preferata ei. Rapid, lustruit și aprig, corpul de pasăre era făcut pentru zborul prin vânt și pentru atac.

Ninsoarea încetase, dar griul încă păta cerul și nicio rază de soare nu-i încălzea. Frigul era o grijă secundară și era suportabil datorită straturilor de pene.

Parcurse kilometri în șir scrutând terenul gol. Satele prin care trecuseră în timpul verii fuseseră evacuate, locuitorii lor fugind spre nord. Se rugă ca ei să găsească un loc sigur înainte de căderea zăpezii, ca stăpânii magiei din acele sate să se îndepărteze de influența Morathului. Într-unul dintre acele orașe fusese o fată binecuvântată cu un puternic dar al apei – să fi fost, oare, adusă împreună cu familia în spatele zidurilor groase ale Orynthului?

Lysandra prinse un curent ascendent și se înălță

mai mult, orizontul dezvăluindu-se mai mult. Primele dealuri trecură pe dedesubt ca niște margini de lumină și umbră sub cerul înnorat. Nu ar fi fost o sarcină simplă ca armata să le traverseze, dar legiunea Bane mai luptase în apropiere de acest loc. Ei cunoșteau fără îndoială drumul pe aici, în ciuda nămeților înalți în văi.

Vântul șuieră spre nord, ca și când ar fi împiedicat-o să zboare spre sud, implorând-o să nu continue.

Dealurile cu pietre în vârf – vechile bornele de graniță – se iviră, iar ea trecu pe deasupra lor. Mai erau câteva ore până la căderea nopții, însă Lysandra ar fi zburat până noaptea și frigul ar fi epuizat-o și ar fi găsit un copac în care să se adăpostească până ar fi putut să-și reia cercetarea, la răsărit.

Zbură mai departe spre sud, orizontul fiind mohorât și gol.

Până când nu mai fu așa.

Până văzu ce mărșăluia spre ei și aproape căzu din cer.

Ren o învățase cum să numere soldați și totuși, ea pierdu numărul de fiecare dată când încercă să numere rândurile ordonate care mergeau prin câmpiile nordice din Adarlan, direct spre poalele dealurilor care se întindeau pe ambele teritorii.

Erau mii. Cinci, zece, cincisprezece mii. Mai mulți.

De nenumărate ori, ea se încurcă la numărătoare. Douăzeci, treizeci.

Lysandra se ridică tot mai sus. Mai sus, pentru că ilkenii înaripați zburau în apropierea soldaților, plutind la mică înălțime deasupra armatei cu armuri negre, monitorizând tot ce trecea pe dedesubt.

Patruzeci. Cincizeci.

Cincizeci de mii de soldați, supravegheați de ilkeni.

Și printre ei, călare pe cai, mergeau tineri cu chipuri frumoase și coliere negre la gât, deasupra armurii.

Prinți valgi. Cinci în total, fiecare comandând o legiune.

Lysandra numără din nou armata. De trei ori.

Cincizeci de mii de soldați. Împotriva celor douăzeci și cinci de mii pe care îi adunaseră ei.

Unul dintre ilkeni o reperă și se ridică în zbor.

Lysandra se înclină brusc și zbură înapoi spre nord, bătând puternic din aripi.

*

Cele două armate se întâlniră pe câmpiile acoperite de zăpadă din sudul Terrasenului.

Prințul-general al Terrasenului le ordonase să aștepte în loc să se grăbească să întâmpine legiunile Morathului, ca să lase hoardele lui Erawan să se epuizeze la poalele dealurilor și să trimită înainte o armată de Asasini Tăcuți care să-i elimine pe soldații care mergeau cu greu printre dâmburi și văi.

Doar câțiva asasini se întoarseră.

Puterea întunecată a prinților valgi înainta, devorând tot în calea lor.

Și totuși, Aducătoarea-Focului nu-i transformă pe valgi în cenușă. Nu făcu decât să meargă lângă vărul ei.

Ilkenii coborâră noaptea în tabăra lor, dezlănțuind haosul și groaza, sfâșiind soldații cu ghearele lor otrăvite înainte să se înalțe iarăși în văzduh.

Ei smulseră vechile borne de hotar din vârfurile înverzite ale dealurilor când intrară în Terrasen.

Nu prea obosită, netulburată de zăpadă și abia

rărită, armata Morathului părăsi poalele ultimelor dealuri.

Soldații coborâră repede pantele dealurilor, ca un val negru care se sparge de uscat, chiar în sulițele și scuturile legiunii Bane, magia soldaților Fae ținând la distanță puterea prinților valgi.

Totuși, nu-i puteau înfrunta pe ilkenii care pătrundeau în zbor ca prin pânzele de păianjen dintr-un prag de ușă, unii scuipându-și veninul ca să *topească* magia.

Apoi, ilkenii aterizară sau le distruseră cu totul prin apărarea lor. Și nici măcar o creatură metamorfică în chip de balaur înarmat cu țepi otrăviți nu reuși să îi doboare pe toți.

Nici măcar un prinț-general cu o sabie veche și instincte Fae nu putu să le taie gâturile destul de repede.

În haos, nu observă nimeni că Aducătoarea-Focului nu apăruse, că niciun tăciune din focul ei nu strălucea în noaptea agitată.

Apoi infanteria ajunse la ei.

Iar acea armată improvizată începu să se despartă.

Flancul drept cedă primul. Un prinț valg își dezlănțui puterea, bărbații zăcând morți în urma lui. Ilias și Asasinii Tăcuți fuseseră nevoiți să se furișeze în spatele liniilor inamice ca să îl decapiteze și să înceteze măcelul.

Rândurile din mijloc ale legiunii Bane rezistau, totuși pierdeau metru după metru în fața ghearelor și colților și săbiilor și scuturilor. Erau atât de mulți inamici, încât nobilii Fae și neamul lor nu reușeau să ucidă suficient de mulți și destul de repede. Avansul oferit de magia Fae nu încetinise mult timp Morathul.

Bestiile Morathului îi împinseră spre nord în prima

zi. Și în noapte.

Și la răsăritul zilei următoare.

La căderea nopții celei de-a doua zile, până și rândul legiunii Bane cedase.

Totuși, Morathul nu încetase să înainteze.

Capitolul 23

Elide nu mai văzuse un oraș ca Doranelle, căruia i se spunea Orașul Râurilor.

Nu își imaginase vreodată că un oraș putea fi construit în mijlocul câtorva râuri care se întâlneau și se vărsau într-o albie mare, dar nu își afișă uimirea când merse pe străzile întortocheate și curate.

Frica era un alt însoțitor pe care îl ținea la distanță. Mirosul ascuțit al unui Fae putea detecta emoțiile. Și chiar dacă o doză mare de frică i-ar fi fost de folos, prea multă teamă i-ar fi adus sfârșitul.

Totuși, acest loc *părea* un paradis. Flori roz și albastre împodobeau pervazurile; canale mici străbăteau unele străzi, pline de oameni în bărci strălucitoare și lungi.

Nu mai văzuse atât de mulți Fae, nu se gândise vreodată că ar fi fost pe deplin normali. Ei bine, cât de normali se putea, cu grația, urechile și caninii lor, însoțiți de animalele care se grăbeau în jurul ei, fugind mai departe, sub atât de multe forme încât nu le putea urmări. Toți erau foarte mulțumiți să-și vadă de treburile zilnice, cumpărând orice, de la pâini crocante, urcioare cu un fel de ulei, până la bucăți de material viu colorat.

Totuși, controlând totul și ascunsă în palatul din partea estică a orașului Doranelle era Maeve. Iar acest oraș, îi spusese Rowan lui Elide, fusese construit din

piatră ca să îl împiedice pe Brannon sau pe oricare dintre descendenții lui să îl dărâme.

Elide se împotrivi șchiopătatului tot mai evident cu fiecare pas prin oraș, mai departe de magia lui Gavriel. Ea îi lăsase la poalele dealurilor împădurite unde campaseră cu o seară în urmă, iar Lorcan încercase din nou să se opună plecării ei, însă fata scotocise prin diverși saci până găsise cele trebuincioase: fructele de pădure adunate de Gavriel cu o zi înainte, o curea de rezervă și o mantie de un verde-închis de la Rowan, o cămașă albă șifonată de la Lorcan și o mică oglindă pe care el o folosea la bărbierit.

Găsind fâșiile albe de material la fundul sacului lui Lorcan, în așteptarea următoarei ei menstruații, nu zisese nimic. I se strângea inima numai gândindu-se la asta.

Elide merse cu umerii relaxați, deși chipul îi rămase încordat când se opri la marginea micii piețe drăguțe din jurul unei fântâni care susura. Vânzătorii și clienții se agitau, discutând în soarele amiezii. Tânăra se opri și se rezemă de intrarea boltită a pieței, scoțând oglinjoara din buzunarul mantiei, atentă să nu ciocnească deloc cuțitele, ascunse și ele pe acolo.

Deschise pudriera, încruntându-se la chipul a cărui expresie nu era întru totul falsă. Cu atenție, își contură ochii cu sucul fructelor de pădure strivite la răsărit, făcându-i roșii și nefericiți, ca și când ar fi plâns câteva săptămâni.

Într-adevăr, chipul care o privea bosumflat era destul de chinuit.

Însă nu reflexia voia să o vadă, ci mai degrabă piața din spatele ei. Dacă ar fi studiat-o direct, ar fi putut ridica prea multe suspiciuni, dar dacă s-ar fi uitat în oglindă ca o fată care vrea să fie drăguță și încearcă

să își ascundă extenuarea... Elide își netezi câteva șuvițe de păr cât monitoriză piața de dincolo.

Văzu un fel de punct central. Două taverne flancau laturile acestuia, judecând după butoaiele de vin care serveau drept mese în față și paharele goale, încă nestrânse. Dintre cele două taverne, una părea să atragă mai mulți masculi, unii în ținute de războinici. Dintre cele trei piețe pe care le vizitase și tavernele pe care le reperase, aceasta era singura cu soldați.

Perfect!

Elide își netezi din nou părul, închise oglinda și se întoarse spre piață, ridicându-și bărbia ca o fată care încerca să fie puțin mai demnă.

Să vadă ce voiau ei să vadă, să se uite la cămașa albă pe care o purta în locul jachetei din piele a vrăjitoarelor, cu mantia verde deasupra, încinsă la mijloc, și s-o creadă o călătoare demodată și din altă lume! O fată care nu-și găsea locul în acest oraș minunat și la modă.

Se apropie de cei șapte Fae care stăteau în fața tavernei, măsurându-l din priviri pe cel care vorbea mai mult și râdea mai tare, pe cel spre care cei cinci masculi și două femele se întorceau cel mai des. Una dintre femele nu era războinică, pentru că era îmbrăcată cu pantaloni fini și feminini și o tunică de un albastru-deschis care se potrivea mănușă siluetei pline.

O observă pe cea la care păreau să se uite cel mai mult, în speranța că aveau să primească aprobarea ei. Era o femelă cu umeri laţi, păr brunet tuns scurt și care purta o armură pe umeri și încheieturi – mai delicată decât a altor masculi. Așadar, era comandantul lor.

Elide zăbovi la câțiva pași distanță, ridicând o mână ca să apuce mantia unde îi acoperea pieptul în

dreptul inimii, cu cealaltă sucindu-și pe deget inelul de aur, moștenirea neprețuită care nu era decât un suvenir de la un iubit. Mușcându-și buza, aruncă priviri nesigure spre soldați și tavernă, smiorcăindu-se puțin.

Cealaltă femelă – cea în haine elegante albastre – o observă prima.

Era frumoasă, își dădu seama Elide. Părul ei negru era împletit într-o cosiță groasă și lucioasă pe spate, iar o strălucire interioară îi lumina pielea arămie. În privirea blândă i se citeau bunătatea și îngrijorarea, iar Elide consideră acea îngrijorare drept invitație și se apropie de ea, plecându-și capul.

— Îmi… p-pare rău că vă întrerup, spuse ea fără să gândească, vorbind mai mult cu frumusețea brunetă.

Bâlbâiala îi incomodase dintotdeauna pe oameni, îi luase prin surprindere și îi făcuse nerăbdători să plece, să îi spună ce voia să știe.

— S-a întâmplat ceva?

Vocea femelei era răgușită – minunată, așa cum Elide își imaginase întotdeauna că o aveau frumusețile; o voce care îi făcea pe masculi să se îndrăgostească. După cum zâmbeau unii masculi din jurul ei, Elide nu se îndoia că femela avea efect și asupra lor.

Elide își impuse ca buza să-i tremure și și-o mușcă.

— E-eu căutam pe cineva. El a spus c-o să fie aici, dar… Ea privi spre războinici și se jucă din nou cu inelul de pe deget. V-am v-văzut uniformele și am crezut că s-ar putea să-l cunoașteți.

Veselia micului grup se risipi, înlocuită de precauție și milă – din partea frumuseții – fie pentru că Elide se bâlbâia, fie că vedea în mod clar o tânără în căutarea unui iubit care, foarte probabil, nu era acolo.

— Cum îl cheamă? întrebă femela mai înaltă, probabil sora celeilalte, judecând după pielea lor la fel

de arămie și părul brunet.

Elide înghiți în sec destul de greu încât să pară patetică.

— Îmi… pare rău să vă deranjez, ezită ea. Dar toți mi-ați părut foarte a-a-amabili.

Unul dintre masculi mormăi că trebuia să mai aducă un rând de băutură, iar doi dintre tovarășii lui hotărâră să i se alăture. Cei doi masculi care zăboveau păreau înclinați să plece și ei, dar o privire tăioasă din partea comandantului lor îi făcu să rămână.

— Nu este niciun deranj, spuse frumusețea, fluturând o mână îngrijită. Era la fel de scundă ca Elide, deși se comporta ca o regină. Vrei să-ți aducem niște gustări?

Oamenii erau ușor de flatat, ușor de păcălit, indiferent dacă aveau urechi ascuțite sau nu.

Elide se apropie.

— Nu, mulțumesc! Nu aș vrea să vă d-deranjez.

Femela își umflă nările când Elide se opri destul de aproape încât să îi poată atinge. Fără îndoială mirosea ca și când ar fi călătorit câteva săptămâni. Dar ea, politicoasă, nu spuse nimic, deși ochii îi cercetară chipul lui Elide.

— Numele prietenului tău, o îndemnă comandantul, vocea ei răgușită fiind total diferită de cea a surorii ei.

— Cairn, șopti Elide. Îl cheamă Cairn.

Unul dintre masculi înjură; celălalt o scrută pe Elide din cap până în picioare, dar cele două femele înțepeniseră.

— E-el o servește pe regină, spuse Elide, plimbându-și privirea de la unul la celălalt, plină de speranță. Îl cunoașteți?

— Îl cunoaștem, spuse comandantul, cu chipul

întunecat. Tu… ești iubita lui?

Elide se forță să roșească, gândindu-se la toate clipele îngrozitoare de pe drum: menstruația ei, faptul că fusese nevoită să dea explicații atunci când trebuia să își facă nevoile…

— Trebuie să vorbesc cu el, fu tot ce spuse Elide.

Avea să afle mai târziu unde era Maeve.

Frumusețea brunetă spuse puțin prea încet:

— Cum te cheamă, copilă?

— Finnula, minți Elide, rostind numele doicii sale.

— Îți dau un sfat, spuse tărăgănat cel de-al doilea mascul, sorbind din bere. Dacă ai scăpat de Cairn, să nu-l mai cauți vreodată.

Comandantul lui îi aruncă o privire.

— Cairn este jurat cu sânge reginei noastre.

— Tot un ticălos rămâne, spuse masculul.

Femela mormăi destul de aprig încât masculii se întoarseră, cu înțelepciune, la băuturile lor.

Elide își adună umerii.

— A-așadar – îl cunoașteți?

— Cairn trebuia să te întâlnească aici? întrebă, în schimb, frumusețea.

Elide dădu aprobator din cap.

Cele două femele se priviră reciproc, iar comandantul îi zise:

— Nu știm unde este.

Era o minciună. Ea văzu schimbul de priviri dintre surori, hotărârea de a nu-i spune, fie ca s-o protejeze pe muritoarea neajutorată pe care o credeau, fie dintr-un fel de loialitate față de el. Sau poate față de toți masculii Fae care hotărau să se culce prin ținuturile muritorilor, iar apoi să ignore consecințele după câteva luni. Lorcan fusese rezultatul unei asemenea uniuni, aruncat după aceea la mila acestor străzi.

Gândul fu suficient încât să o facă să scrâșnească din dinți, dar Elide își relaxă maxilarul.

„Nu te enerva, o învățase Finnula. Fii isteață!”

Ea reținu asta: să nu pară prea jalnică la următoarea tavernă sau o iubită părăsită care i-ar fi putut purta copilul în pântec.

Pentru că trebuia să se ducă la o alta. Iar dacă data viitoare ar fi primit răspunsul, ar fi trebuit să meargă la încă una după aceea, ca să primească și o confirmare.

— Regina… este la palat? spuse Elide, vocea rugătoare și plângăcioasă deranjându-i propriile urechi. El a s-spus că acum călătorește cu ea, dar dacă regina nu este aici…

— Maiestatea Sa nu este acasă, spuse comandantul destul de tăios încât Elide să știe că răbdarea ei era pe sfârșite. Elide nu își lăsă genunchii să cedeze și umerii să coboare, decât ca să pară dezamăgită. Dar unde este Cairn, așa cum am spus, nu știm.

Maeve nu era aici. Cel puțin asta îi avantaja. Fie că aveau noroc, fie datorită intrigii lor, nu-i păsa. Dar Cairn… Ea nu aflase mai mult de la aceste femele. Așadar, Elide făcu o plecăciune.

— M-mulțumesc!

Se retrase înainte ca femelele să mai poată spune ceva și se dădu în spectacol așteptând lângă fântână cinci minute. Cincisprezece. Ceasul din piață bătu ora, iar Elide știu că ei încă o priveau când se strădui din răsputeri să meargă abătută spre cealaltă intrare în piață.

Merse așa preț de câteva străzi, hoinărind fără direcție, până ce se ascunse într-un pasaj îngust și inspiră.

Maeve nu era în Doranelle. Cât timp ar mai fi

rămas lucrurile așa?

Trebuia să îl găsească pe Cairn – repede. Trebuia ca următoarea ei prestație să fie decisivă.

Trebuia să fie mai puțin jalnică, mai puțin nevoiașă, mai puțin plângăcioasă. Poate că adăugase prea multă roșeață în jurul ochilor.

Elide scoase oglinda. Trecându-și degetul mic pe sub un ochi, frecă o parte din pata roșie, dar fără succes. Umezind cu limba vârful degetului mic, îl trecu din nou peste pleoapa inferioară care se decoloră – un pic.

Era pe cale să o facă din nou când ceva licări în oglindă.

Elide se întoarse, dar prea târziu.

Frumusețea brunetă de la tavernă stătea în spatele ei.

*

Lorcan nu simțise niciodată greutatea orelor atât de apăsătoare. În timp ce el cerceta granița sudică a acelei armate, urmărind soldații care schimbau straja și observând principalele căi de acces în tabără, era atent și la oraș.

La orașul lui – sau asta fusese cândva. Nu își imaginase niciodată, nici măcar în copilăria pe care și-o petrecuse supraviețuind în umbre, că avea să devină un inamic al cetății; că Maeve, deși îl biciuise și îl pedepsise pentru orice sfidare sau ca să se amuze, urma să devină un dușman la fel de mare ca Erawan. Și să o trimită pe Elide în ghearele lui Maeve… fusese nevoie de toată voința lui ca să o lase să plece.

Nu ar fi auzit, nu ar fi aflat dacă Elide ar fi fost prinsă ori descoperită. Nu avea ce magie să

folosească, în afară de ochii ageri ai zeiței care o proteja și abilitatea incredibilă de a rămâne neobservată, ca să aibă așteptări. Niciun strop de putere nu ar fi licărit, niciun semnal nu l-ar fi alertat că era în pericol.

Dar el rămăsese departe, cu respirația tăiată, și o privise traversând podul mai devreme și trecând neîntrebată și neobservată pe lângă străjerii postați la fiecare capăt. Deși Maeve nu permitea celor semi-Fae sau oamenilor să locuiască în Doranelle fără să își dovedească valoarea, puteau să viziteze orașul – pentru scurt timp.

Apoi, el plecase în cercetare. Știa că Whitethorn îi ordonase să studieze marginea sudică, această margine, pentru că era exact locul în care ea avea să iasă. Dacă avea să reușească.

Whitethorn și Gavriel împărțiseră celelalte tabere, prințul revendicând vestul și nordul, Leul luând tabăra estică de deasupra albiei cascadei.

Soarele după-amiezii cobora spre marea distantă când reveniră la mica lor bază.

— Vreo veste? vui întrebarea lui Rowan.

Lorcan scutură din cap.

— Nu de la Elide, nici din cercetarea mea. Rotația santinelelor este strictă, dar nu impenetrabilă. Au postat iscoade în copaci, la trei kilometri deasupra.

Îi cunoștea pe o parte din ei. Îi comandase. Acum erau inamicii lui?

Gavriel se mișcă și se așeză pe un bolovan, la fel de obosit.

— Au patrule aeriene în tabăra estică. Și santinele lângă marginea pădurii.

Rowan se rezemă de un pin înalt și-și încrucișă brațele.

— Ce fel de păsări?

— Răpitoare, în majoritate, spuse Gavriel. Așadar, erau niște soldați foarte instruiți. Întotdeauna fuseseră cele mai agere iscoade. Nu am recunoscut niciunul din Casa ta.

Ori fuseseră toți în flota aia, acum în Terrasen, ori îi ucisese Maeve.

Rowan își trecu o mână peste maxilar.

— Tabăra din câmpia vestică este foarte bine păzită. Și cea nordică, dar e foarte probabil ca lupii din trecători să le facă jumătate din treabă.

Nu se deranjară să discute motivul adunării acelei armate și unde s-ar fi putut îndrepta, dacă înfrângerea lui Maeve pe coasta Eyllwe ar fi fost suficientă să o conducă spre o alianță cu Morathul – și să aducă armata asta ca să înfrângă, în sfârșit, Terrasenul.

Lorcan își coborî privirea spre panta împădurită a dealului, ciulind urechile după crengi rupte sau foșnet de frunze.

O jumătate de oră. Așteptă o jumătate de oră înainte să coboare acel deal.

Se forță să îi asculte pe Whitethorn și Gavriel expunând punctele de intrare și strategiile de ieșire pentru fiecare tabără și să li se alăture în acea dezbatere. Se forță să discute și posibilele intrări și ieșiri din Doranelle, unde ar fi putut intra în oraș, cum ar fi fost posibil să ajungă acolo și să se întoarcă fără să fie atacați de acea armată – una pe care, cândva, o supraveghease și comandase. Niciunul din ei nu menționă asta, deși Gavriel se tot uita la tatuajele de pe mâinile lui. Câte alte vieți ar mai fi trebuit să ia înainte să termine? Câți soldați de-ai lui doborâți nu de inamici, ci de propria sabie?

Soarele se apropie un pic mai mult de orizont.

Lorcan începu să se plimbe.

Prea mult timp. Durase prea mult timp.

Și ceilalți deveniseră tăcuți, privind în josul dealului și așteptând.

Un mic tremur îi legănă mâinile lui Lorcan, iar el și le strânse puternic în pumni. Cinci minute. Intenționa să plece în cinci minute, la naiba cu Aelin Galathynius și planul lor!

Aelin fusese instruită să suporte tortura. Elide... El putea să vadă acele cicatrici de la cătușele ei. Îi putea vedea piciorul și glezna distrusă. Ea îndurase deja prea multe suferințe și terori. Îi era imposibil să-i permită să mai înfrunte încă o secundă așa ceva...

Crengile se rupseră sub pași ușor, iar Lorcan se ridică repede, ducând o mână la sabie.

Whitethorn scoase barda de la centură, un cuțit apărându-i în cealaltă mână, iar Gavriel scoase sabia.

Dar apoi răsună un fluierat pe două note, iar lui Lorcan îi tremurară picioarele atât de violent încât se așeză din nou pe piatra pe care se cocoțase.

Gavriel fluieră și el, iar Lorcan fu recunoscător pentru asta. Nu era sigur dacă avea suflu.

Apoi, ea ajunse acolo, gâfâind din cauza urcușului, cu obrajii roșii în aerul rece al nopții.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Whitethorn.

Lorcan îi studie chipul, postura.

Era bine. Era nevătămată. Nu era niciun inamic în urma ei.

Elide se uită în ochii lui. Precaută și nesigură.

— Am cunoscut pe cineva.

*

Elide crezuse că era pe cale să moară.

Sau cel puțin crezuse că urma să fie trădată lui Maeve când o înfruntase pe frumusețea brunetă pe aleea umbrită.

În acele clipe își spusese că avea să se străduiască să suporte tortura care urma cu siguranță, ca să păstreze secret locul în care se aflau însoțitorii ei, chiar dacă i-ar fi distrus trupul. Dar perspectiva lucrurilor pe care i le-ar fi făcut...

Femela ridică o mână delicată.

— Vreau doar să vorbim. În particular, spuse și gesticulă spre alee, spre pragul unei uși deasupra căreia era o marchiză de metal. Ca să se ascundă de privirile celor de la sol sau din aer.

Elide o urmă, ducând o mână la cuțitul din buzunar. Femela merse înainte, fără să se grăbească și fără să se vadă o armă.

Dar când se opriră în umbra de sub marchiză, femela ridică din nou o mână.

Flacăra aurie dansă între degetele ei.

Elide dădu înapoi, iar focul dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Numele meu este Essar, spuse încet femela. Sunt o prietenă – de-a prietenilor tăi, cred.

Elide nu zise nimic.

— Cairn este un monstru, rosti Essar, apropiindu-se un pas. Ține-te departe de el!

— Trebuie să îl găsesc.

— Ai jucat destul de bine rolul iubitei maltratate. Cred că știi ceva despre el și despre ce face.

— Dacă știi cine este, spune-mi, te rog!

Era gata să o și implore.

Essar o măsură din priviri pe Elide, după care îi zise:

— A fost în oraș până ieri. Apoi a plecat spre tabăra

estică. Arătă cu degetul peste umăr. Acum este acolo.

— De unde știi?

— Pentru că nu terorizează clienții tuturor localurilor elegante din oraș, lăfăindu-se în banii pe care i-a dat Maeve când a depus jurământul de sânge.

Elide clipi. Sperase că o parte din Fae s-ar fi putut împotrivi lui Maeve, în special după lupta din Eyllwe, dar ca să-i vadă atât de…

— Și pentru că sora mea – soldatul cu care ai vorbit – mi-a spus, adăugă Essar. L-a văzut în tabără în dimineața asta, rânjind ca o pisică.

— De ce ar trebui să te cred?

— Pentru că porți cămașa lui Lorcan și mantia lui Rowan Whitethorn. Dacă nu mă crezi, spune-le cine ți-a zis și te vor crede.

Elide își înclină capul într-o parte.

Essar spuse încet:

— O vreme, Lorcan și cu mine am avut o relație.

Erau în toiul războiului și călătoriseră mii de kilometri ca să-și găsească regina și totuși, când auzi acele cuvinte, Elide simți un uriaș gol în stomac. Iubita lui Lorcan. Această frumusețe delicată cu o voce de budoar fusese *iubita* lui Lorcan.

— O să mi se simtă lipsa dacă o să lipsesc prea mult, dar spune-le cine sunt. Spune-le ce ți-am zis. Dacă îl caută pe Cairn, acolo va fi. Nu știu locul exact. Essar se retrase un pas. Nu întreba de Cairn la alte taverne. Nu este bine privit, nici măcar printre soldați. Iar cei care îl urmează… Nu vrei să le atragi atenția.

Essar intenționa să se întoarcă, dar Elide spuse fără să gândească:

— Unde a plecat Maeve?

Essar se uită peste umăr. O studie. Femela făcu ochii mari.

— O are pe Aelin a Focului Sălbatic, șopti Essar.

Elide nu spuse nimic, dar Essar îi zise în șoaptă:

— Asta a fost... puterea pe care am simțit-o alaltăseară. Essar se întoarse spre Elide și o apucă de mâini. Nu știu unde a plecat Maeve în urmă cu câteva zile. Nu a spus, nu a luat pe nimeni cu ea. O servesc deseori, pentru că mi se cere... Nu contează. Contează că Maeve nu este aici. Dar nu știu când o să se întoarcă.

Ușurarea amenință din nou să o facă pe Elide să se prăbușească la pământ. Se pare că zeii nu îi abandonaseră încă.

Dar dacă Maeve o luase pe Aelin la avanpostul unde minținseră că era ținut prințul valg...

Elide o apucă de mâini pe Essar, găsindu-le calde și uscate.

— Sora ta știe unde stă Cairn, în tabără?

Câteva minute lungi, apoi o oră, ele discutaseră. Essar plecase și revenise cu Dresenda, sora ei. Și pe acea alee făcuseră planuri.

Elide termină de povestit lui Rowan, Lorcan și Gavriel ce aflase, iar masculii rămaseră tăcuți de uimire un minut lung.

— Chiar înaintea răsăritului, repetă Elide. Dresenda a spus că straja din tabăra estică este cea mai slabă la răsărit. Că o să găsească o cale ca străjerii să fie ocupați. Este singura noastră fereastră.

Rowan se uita în pădure, ca și când ar fi putut să vadă planul taberei, ca și când ar fi plănuit să intre și să iasă.

— Totuși, nu a confirmat dacă Aelin este în cortul lui Cairn, avertiză Gavriel. Maeve este plecată – și Aelin ar putea fi cu ea.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm,

spuse Rowan.

Un risc la care probabil ar fi trebuit să se gândească.

Elide se uită la Lorcan, care nu zisese niciun cuvânt, chiar dacă iubita lui fusese cea care îi ajutase, probabil îndrumată de însăși Anneith, sau cel puțin anunțată de mirosul de pe hainele lui Elide.

— Crezi că putem avea încredere în ea? îl întrebă Elide pe Lorcan, deși cunoștea răspunsul.

Ochii negri ai lui Lorcan se întoarseră spre ea.

— Da, deși nu văd de ce s-ar deranja.

— Este o femelă bună, de aceea, spuse Rowan. La sprânceana ridicată a lui Elide, el explică: Essar a vizitat Mistward primăvara trecută. S-a întâlnit cu Aelin. Îi aruncă o privire încruntată lui Lorcan. Și mi-a cerut să îți spun că îți transmite salutări.

Elide nu văzuse nicio nemulțumire pe chipul lui Essar, dar, pe toți zeii, era frumoasă! Și inteligentă. Și amabilă. Iar Lorcan o lăsase, cumva, să plece.

— Dacă mergem spre tabăra estică, trebuie să facem acum un plan, interveni Gavriel. Să luăm poziție. Este la câțiva kilometri distanță.

Rowan se uită din nou spre tabăra îndepărtată.

— Dacă te gândești să zbori acolo chiar acum, mormăi Lorcan, atunci ai să meriți orice nenorocire o să se abată din prostia ta. Rowan își dezgoli dinții, dar Lorcan spuse: Intrăm toți. Ieșim toți.

Elide dădu din cap, fiind pentru prima dată de acord cu el. Lorcan păru să înțepenească, surprins.

Și Rowan ajunse la concluzia aceea, pentru că se ghemui și înfipse cuțitul în pământul acoperit de mușchi.

— Ăsta e cortul lui Cairn, spuse el despre pumnal și luă un con de brad din apropiere. Asta e intrarea

sudică spre tabără.

Astfel, ei puseră totul la cale.

*

Rowan se despărțise de tovarășii lui în urmă cu o oră, trimițându-i să își ocupe pozițiile.

N-aveau să intre și să iasă cu toții.

Rowan urma să pătrundă în tabăra estică, folosind cea mai sudică intrare, iar Gavriel și Lorcan aveau să-i aștepte semnalul în apropiere de intrarea estică, ascunși în pădurea de dincolo de dealurile înverzite din acea parte a taberei – gata să dezlănțuie iadul când el ar fi trimis o sclipire a magiei lui, redirecționând soldații spre partea lor în timp ce Rowan ar fi fugit spre Aelin.

Elide trebuia să-i aștepte mai departe în acea pădure sau să fugă, dacă lucrurile ar fi decurs prost.

Ea protestase, dar până și Gavriel îi spusese că era muritoare. Neinstruită. Iar ce făcuse azi… Rowan nu avea cuvinte să își exprime recunoștința pentru ce făcuse Elide, pentru aliatul neașteptat pe care îl găsise.

El avea încredere în Essar. Ea nu o plăcuse niciodată pe Maeve, spusese direct că nu o servea de bunăvoie sau mândrie. Dar aceste ultime câteva ore dinaintea răsăritului, când atât de multe lucruri puteau decurge prost…

Maeve nu era aici. Din punctul acesta de vedere lucrurile decurseseră bine.

Rowan zăbovi pe dealurile abrupte de deasupra intrării sudice spre tabără, rămânând cu ușurință ascuns de santinelele din copaci, vântul mascând orice urmă a mirosului său.

Dedesubt, întinsă pe câmpia înverzită estică era

tabăra armatei.

Ea trebuia să fie acolo. Aelin trebuia să fie acolo.

Dacă se apropiaseră atât de mult, dar ajunseseră să fie tocmai lucrul care o făcuse pe Maeve să o ia din nou pe Aelin, să o aducă în avanpost cu ea…

Rowan rezistă greutății din piept. Legătura din el era întunecată și adormită. Nimic nu indica faptul că ar fi fost pe aproape.

Essar nu știa că Aelin era ținută aici înainte ca Elide să o informeze. Câți alții nu știau? Cât de bine o ascunsese Maeve?

Dacă Aelin nu era în tabără a doua zi, cel puțin l-ar fi găsit pe Cairn, iar atunci ar fi primit niște răspunsuri și l-ar fi făcut să plătească pentru faptele lui…

Rowan ignoră gândul. Nu își dădu voie să se gândească la ceea ce i se făcuse lui Aelin.

Avea s-o facă a doua zi, când l-ar fi văzut pe Cairn și l-ar fi torturat pentru fiecare clipă de durere provocată lui Aelin.

Deasupra, stelele străluceau clar și puternic și chiar dacă Mala îi apăruse doar o dată la răsărit, la poalele dealului din acest oraș, chiar dacă putea fi puțin mai ciudată și cu toate că era din altă lume, el i se rugă oricum.

Apoi, o rugase pe Mala să o protejeze pe Aelin de Maeve când intrară în Doranelle, să îi dea putere, s-o călăuzească și să o lase să scape cu viață. O implorase pe Mala să îl lase să rămână cu Aelin, femeia pe care o iubea. Zeița fusese ceva mai mult decât o rază de soare dimineața și totuși, o simțise zâmbindu-i.

În seara asta, doar cu focul rece al stelelor drept companie, o rugă din nou.

O rafală de vânt îi trimise rugăciunea spre stele, spre luna în creștere care lumina argintiu tabăra, spre

râu și munți.

El își croise drum prin lume ucigând; plecase la război și se întorsese de mai multe ori decât își putea aminti. Și în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda furiei și disperării și gheții care îi cuprinseseră inima, tot o găsise pe Aelin. Fiecare orizont spre care privise, incapabil și silit să se odihnească în acele secole, toți munții și toate oceanele pe care le văzuse și care-l făcuseră să se întrebe ce era dincolo de ele… Ea fusese. Aelin fusese chemarea tăcută a legăturii dintre parteneri care îl motiva, chiar și atunci când nu o putea simți.

Ei merseseră împreună pe această cale întunecată înapoi spre lumină. El nu ar fi permis ca drumul să se sfârșească aici.

Capitolul 24

Vrăjitoarele Crochan o ignorară. Și le ignorară pe Cele Treisprezece. Se auziră câteva insulte în șoaptă, dar o privire de la Manon și Cele Treisprezece le făcu să își țină pumnii strânși pe lângă corp.

Sabatul Crochan rămase în tabără o săptămână ca să își îngrijească rănițiile și, astfel, rămaseră și Manon și Cele Treisprezece, ignorate și urâte.

— Ce este locul ăsta? o întrebă Manon pe Glennis când o găsi pe bătrână lustruind mânerul unei mături legate cu aur, lângă foc. Alte două erau pe o mantie din apropiere. Era sarcina vrăjitoarei care conducea tabăra.

— Asta e o tabără veche – una dintre cele mai vechi pe care le avem. Degetele noduroase ale lui Glennis se mișcau repede peste mânerul măturii. Fiecare dintre cele șapte Mari Vetre are un foc aici, la

fel ca multe altele. Într-adevăr, erau mai mult de șapte în tabără. A fost un loc de adunare pentru noi după război și, de atunci, a devenit unul în care să le instruim pe vrăjitoarele mai tinere. Este un ritual pe care-l facem de ani în șir – le trimitem în sălbăticie câteva săptămâni ca să vâneze și să supraviețuiască doar cu mătura și un cuțit. Cât ele fac asta, noi rămânem aici.

Manon întrebă încet:

— Știi care este ritualul nostru de inițiere?

Încordarea îi acapară chipul lui Glennis.

— Da. Toate știm.

Cărei vetre aparținea vrăjitoarea pe care o ucisese la șaisprezece ani? Ce făcuse bunica ei cu inima vrăjitoarei Crochan pe care o adusese într-o cutie la fortăreața Cioc-Negru, purtând mantia inamicei drept trofeu?

— Când plecați spre Eyllwe? întrebă Manon.

— Mâine. Cele care au fost grav rănite în luptă s-au vindecat suficient încât să călătorească – sau să supraviețuiască singure.

Manon simți că i se strânse stomacul, dar ignoră regretul.

Glennis întinse spre Manon o mătură a cărei bază era legată cu fire metalice obișnuite.

— Zbori spre sud cu noi?

Manon luă mătura, lemnul alunecând în mâna ei. Vântul îi șopti la ureche despre curentul rapid și puternic dintre piscurile de deasupra.

Ea și Cele Treisprezece deja se hotărâseră în urmă cu câteva zile. Dacă spre sud mergeau vrăjitoarele Crochan, atunci și ele s-ar fi îndreptat într-acolo, chiar dacă fiecare zi care trecea i-ar fi putut osândi pe cei din nord.

— Zburăm cu voi! spuse Manon.

Glennis dădu din cap.

— Mătura îi aparține unei vrăjitoare brunete pe nume Karsyn. Bătrâna făcu semn din cap spre corturile din spatele lui Manon. Stă de strajă lângă balaurii voștri.

*

Dorian decise că nu avea nevoie de un loc ascuns în care să se antreneze, ceea ce era în favoarea lui, de vreme ce în tabăra vrăjitoarelor Crochan nu exista intimitate. Nici în tabără, nici în jurul acesteia, având în vedere ochii ageri ai santinelelor care patrulau zi și noapte.

Și de asta ajunsese să stea în fața Vestei la vatra lui Glennis, vrăjitoarea roșcată fiind aproape adormită de plictiseală.

— Mi se pare o mare pierdere de timp să înveți să te transformi, mormăi ea, căscând pentru a zecea oară în ultima oră. Flutură o mână albă ca zăpada spre ringul improvizat de instrucție în care Cele Treisprezece își antrenau trupurile și-și ascuțeau instinctele. Ai putea să te lupți acum cu Lin.

— Tocmai am văzut-o pe Lin cum aproape i-a scos dinții lui Imogen. Iartă-mă dacă nu am chef să intru în ring cu ea.

Vesta ridică o sprânceană castanie.

— Înseamnă că nu ești bărbat.

— Îmi plac dinții acolo unde-i am. Oftă. Încerc să mă concentrez.

Nicio vrăjitoare, nici măcar Manon, nu întrebase de ce se antrena. El doar menționase, în urmă cu aproape o săptămână, că păianjenul îl făcuse să se întrebe dacă

s-ar fi putut transforma folosindu-și magia brută, iar ele ridicaseră din umeri.

Acestea se concentrau asupra vrăjitoarelor Crochan, a călătoriei spre Eyllwe care, foarte probabil, urma să înceapă în scurt timp.

El nu auzise pe nimeni spunând ceva de adunarea unei armate, dar dacă asta ar fi putut împărți armata Morathului chiar și puțin, ca să se aventureze spre sud și să se ocupe de ei, dacă asta l-ar fi distras pe Erawan când Dorian s-ar fi dus la fortăreața regelui valg… El ar fi acceptat.

Deja le spusese lui Manon și lui Glennis ce știa despre regat și conducătorii lui. Părinții Nehemiei și cei doi frați mai mici. Imperiul din Adarlan reușise să distrugă armata din Eyllwe, deci speranța pe acel front era imposibilă, dar dacă ar fi adunat câțiva soldați ca să se îndrepte spre nord… Ar fi fost un avantaj pentru prietenii lui.

Dacă ar fi supraviețuit, ar fi fost suficient.

Dorian închise ochii, iar Vesta tăcu. Câteva zile, stătuse cu el când antrenamentul și mersul în cercetare îi permiseseră, urmărind orice transformare pe care o încercase: schimbarea părului, a pielii și ochilor.

Niciuna nu-i reușise.

Magia lui atinsese puterea furată a creaturii metamorfice – aflase suficient înainte să ucidă păianjenul.

Acum trebuia să-și convingă magia să *devină* ca puterea acestei creaturi. Nu știa dacă asta se mai făcuse vreodată cu magie brută.

„Fii ce vrei”, îi spusese Cyrene.

Nimic. El își dorea să nu fie nimic.

Dar Dorian continuă să privească în sinea sa, în

toate colțurile goale. Trebuia doar să o facă suficient de mult timp. Să stăpânească metamorfozarea. Să se furișeze în Morath și să găsească a treia cheie. Să ofere atunci Lacătului și porții tot ce era și ce fusese.

Iar apoi, totul avea să se termine. Pentru Erawan, da, și pentru el.

Chiar dacă i-ar fi lăsat lui Hollin dreptul la tron. Hollin, care avusese și el drept tată un bărbat infestat de un valg. Să fi moștenit fratele său vreo trăsătură de-a demonului?

Băiatul fusese brutal – dar fusese om?

Hollin nu îl ucisese pe tatăl lor. Nu distrusese castelul. Nu o lăsase pe Sorscha să moară.

Dorian nu îndrăznise să o întrebe pe Damaris. Nu era sigur ce ar fi făcut dacă sabia ar fi dezvăluit cine era el, cu adevărat.

Așadar Dorian privi în interior, spre locul în care magia curgea în el și în care se putea mișca între foc, apă, gheață și vânt.

Dar indiferent cum o folosea, indiferent cum își imagina părul castaniu sau o piele mai albă sau pistrui, nu se întâmpla nimic.

*

Ea nu era un mesager, dar Manon înțelese aluzia – și oferta, împreună cu alte trei mături, toate pentru vrăjitoarele din tabără.

Nu ar fi fost suficient să zboare cu ele spre Eyllwe. Nu, trebuia *să afle* lucruri despre ele. Despre fiecare vrăjitoare.

Asterin, care supraveghease din partea cealaltă a focului, o ajunse din urmă, luând două dintre mături.

— Am uitat că ele folosesc lemn roșu, spuse

aghiotanta sa, studiind măturile din brațele ei. Ar fi mult mai ușor să le cioplească dintr-un lemn de esență tare.

Manon încă simțea cum o duruseră mâinile în zilele lungi când cioplise prima ei mătură din bușteanul de stejar pe care îl găsise în Oakwald. Primele două încercări avuseseră ca rezultat niște tije rupte, așa că se hotărâse să își cioplească mătura cu mai multă atenție. Din trei încercări, una pentru fiecare chip al Zeiței.

Pe atunci avea treisprezece ani, și doar câteva săptămâni trecuseră de la prima sângerare, care adusese curentul șuierător de putere care chema vântul, care curgea prin mături și o purta spre cer. Loviturile de daltă și de ciocan care transformaseră bucata de material aproape impenetrabil transferaseră acea putere în mătură.

— Unde ai lăsat-o pe a ta? o întrebă Manon.

Asterin ridică din umeri.

— Undeva în fortăreața Cioc-Negru.

Manon dădu din cap. Mătura sa zăcea acum în spatele unui dulap din camera ei din castelul bunicii. O aruncase acolo după ce magia dispăruse, mătura fiind doar o unealtă de curățat fără aceasta.

— Presupun că nu le vom recupera acum, spuse Asterin.

— Nu, zise Manon, scrutând cerul. Mâine zburăm cu sabatul Crochan spre Eyllwe. Ca să ne întâlnim cu nu știu ce armată umană pe care trebuie să o întâmpine.

Asterin strâmbă din buze.

— Poate o să-i convingem pe toți – pe vrăjitoare și armata din Eyllwe – să meargă spre nord.

Probabil. Dacă erau destul de norocoase. Dacă nu

pierdeau atât de mult timp încât Erawan să distrugă Nordul.

Ele ajunseră la prima dintre vrăjitoarele pe care i le arătase Glennis, iar Asterin nu spuse nimic în timp ce Manon îi făcu semn aghiotantei sale să-i dea mătura.

Vrăjitoarea Crochan strâmbă dezgustată din nas când ea lăsă mătura să i se legene între două degete.

— Acum o să fiu nevoită s-o curăț din nou!

Zâmbetul schițat al lui Asterin însemna că problemele se apropiau repede.

Așadar Manon își împinse aghiotanta, îndemnând-o să meargă mai departe, trecând printre corturi în căutarea celorlalte deținătoare de mături.

— Chiar crezi că merită să pierdem timpul? mormăi Asterin când cea de-a doua și, apoi, cea de-a treia vrăjitoare rânjiră când își primi mătura. Să o facem pe servitoarele cu prințesele astea răsfățate?

— Așa sper, șopti Manon când ajunseră la ultima vrăjitoare. Karsyn. Vrăjitoarea brunetă se uita fix spre cercul de balauri, chiar unde spusese Glennis că avea să fie.

Asterin își drese vocea, iar vrăjitoarea se întoarse, chipul ei măsliniu încordându-se.

Dar ea nu rânji superior.

Încheindu-și misiunea, Asterin se întoarse, dar Manon îi spuse lui Karsyn, făcând semn din cap spre balauri:

— Nu se compară cu folosirea măturilor. Sunt mai rapizi, mai mortali, dar trebuie să le dai și mâncare, și apă.

Precauția și curiozitatea se citeau în ochii verzi ai lui Karsyn. Ea se uită din nou la balaurii adunați de frig, femela mare și albastră a lui Asterin fiind lipită de Abraxos, care o acoperea cu o aripă.

— Erawan i-a creat, folosind metode pe care nu prea le cunoaștem, zise Manon. A luat un tipar antic și l-a adus la viață. Căci balaurii nu mai existau în Adarlan de foarte mult timp. Și-a dorit să facă o armată de asasini fără minte, dar unii nu au ieșit astfel.

Asterin rămase tăcută pentru prima dată.

Karsyn vorbi în sfârșit.

— Balaurii voștri seamănă mai mult cu niște câini.

Nu era o insultă, își aminti Manon. Vrăjitoarele Crochan *păstrau* câinii ca animale de companie. Îi adorau, la fel ca oamenii.

— Numele lui este Abraxos, spuse Manon. Este… diferit.

— El și cel albastru sunt parteneri.

Asterin tresări.

— Ce sunt?

Karsyn arătă spre balaurul albastru îngrămădit lângă Abraxos.

— El este mai mic și totuși, o adoră. Își freacă botul de ea când nu se uită nimeni.

Manon făcu un schimb de priviri cu Asterin. Da, balaurii lor flirtau neîncetat, dar să se împerecheze…

— Interesant, reuși Manon să spună.

— Nu știai că fac așa ceva?

Karsyn se încruntă.

— Știam că se împerechează! izbucni în sfârșit Asterin. Dar nu am văzut asta… voit.

— Din dragoste, spuse Karsyn, iar Manon își dădu ochii peste cap. Animalele astea, în ciuda stăpânului lor întunecat, sunt capabile de iubire.

Erau prostii și totuși, o fărâmă din ea își dădu seama că era adevărat.

— Cum te cheamă? o întrebă Manon, cu toate că știa deja.

Dar precauția invadă din nou privirea lui Karsyn, ca și când și-ar fi amintit cu cine vorbea, că mai erau și alții care le-ar fi putut vedea discutând.

— Mulțumesc pentru mătură! spuse vrăjitoarea și plecă printre corturi.

Cel puțin una dintre vrăjitoare vorbise cu ea. Poate că drumul spre Eyllwe i-ar fi oferit șansa să discute cu mai multe, chiar dacă simțea apăsarea orelor și minutelor care treceau.

„Grăbește-te spre nord! cânta vântul, zi și noapte. Grăbește-te, Cioc-Negru!”

După ce Karsyn dispăru, Asterin rămase să se uite în continuare la Abraxos și Narene, scărpinându-se în cap.

— Chiar crezi că s-au împerecheat?

Abraxos își înălță capul de unde și-l sprijinea pe spatele lui Narene și se uită spre ele ca și când ar fi spus „V-a luat destul de mult timp să vă dați seama”.

*

— La ce ar trebui să mă uit mai exact?

Stând în genunchi lângă genunchi în cortul lor minuscul pe lângă care șuiera vântul, Manon miji ochii aurii când se uită la chipul lui Dorian.

— La ochii mei. Spune-mi doar dacă își schimbă culoarea.

Ea mormăi.

— Chiar e necesar să înveți cum să te transformi?

— Fă-mi pe plac, spuse el mieros și se scufundă în sinea lui, magia pâlpâind.

„Căprui. Din albaștri ai să-i faci căprui”.

Mincinos – el presupuse că era un mincinos pentru că-i ascundea adevăratul motiv. Nu avea nevoie ca

Damaris să-i confirme asta.

Ea i-ar fi putut interzice să meargă în Morath, dar mai exista o posibilitate, chiar mai rea decât asta.

Că ar fi insistat să-l însoțească.

Manon îi aruncă o privire care ar fi făcut un om mai simplu să fugă.

— Încă sunt albaștri.

Pe toți zeii, ce frumoasă era! El se întrebă când nu i s-ar mai fi părut o trădare să gândească astfel.

Dorian inspiră prelung, concentrându-se din nou și ignorând prezența discretă a celor două chei din buzunarul jachetei.

— Spune-mi dacă se schimbă ceva.

— E atât de diferită de magia ta?

Dorian se lăsă pe spate sprijinindu-se de brațe cât își căută cuvintele ca să-i explice.

— Nu este ca alte feluri de magie, care-mi curge prin vene și într-o clipă se schimbă din gheață în foc și în apă.

Ea îl studie, înclinându-și capul așa cum îi văzuse el pe balauri făcând înainte să înghită complet o capră.

— Care îți place cel mai mult?

O întrebare neobișnuit de personală. Chiar dacă în ultima săptămână, mulțumită căldurii relative a cortului și intimității, își petrecuseră câteva ore încolăciți în păturile acum sub ei.

Nu mai avusese pe cineva ca ea. Câteodată se întreba dacă nici ea nu mai avusese pe cineva ca el. Văzuse cât de des îi plăcea ei când el prelua controlul, când corpul i se zvârcolea sub al lui, iar ea se dezlănțuia total.

Dar orele petrecute în acest cort nu le oferiseră niciun fel de intimitate, doar o distracție binecuvântată. Pentru amândoi. El se bucura de asta,

își spunea în sinea lui. Nimic din toate astea nu se putea termina bine. Pentru niciunul din ei.

— Cel mai mult îmi place gheața, recunoscu Dorian în cele din urmă, dându-și seama că tăcuse prea mult timp. A fost primul element care a ieșit din mine – nu știu de ce.

— Nu ești o persoană rece.

El ridică o sprânceană.

— Asta e părerea ta de profesionistă?

Manon îl studie.

— Poți să cobori la acele niveluri când ești furios, când îți sunt amenințați prietenii. Dar nu ești rece la inimă. Am văzut bărbați care sunt, iar tu nu ești.

— Nici tu nu ești, spuse el puțin prea încet.

Un lucru pe care nu trebuia să îl spună.

Manon înțepeni, ridicând bărbia.

— Am o sută șaptesprezece ani, spuse ea categoric, și o mare parte din ei mi-am petrecut-o ucigând. Nu te convinge singur că evenimentele din ultimele câteva luni mi-au anulat trecutul!

— Repetă-ți asta! Se îndoia că-i vorbise cineva vreodată atât de deschis – se bucura că el făcea acum asta și rămânea cu gâtul intact.

Ea mârâi în fața lui.

— Ești un prost dacă tu crezi că faptul că sunt regina lor anulează adevărul, și anume că am ucis o mulțime de vrăjitoare Crochan.

— Realitatea nu o să se schimbe niciodată. Acum e important cum faci asta să conteze.

„Să faci asta să conteze”. Aelin spusese asta în primele zile după ce fusese eliberat de colier. El încercă să nu se întrebe dacă atingerea rece a pietrei Wyrd avea să-i cuprindă din nou gâtul.

— Nu sunt o vrăjitoare Crochan miloasă. Nu am să

fiu niciodată, chiar dacă le port coroana de stele.

Săptămâna asta, el auzise zvonuri despre coroana lor și ideile celor care se întrebau dacă avea să fie găsită în sfârșit. Coroana de stele a lui Rhiannon, furată de pe trupul ei mort chiar de Bătrâna Picioare-Galbene. Dorian nu avea nici cea mai vagă idee unde dispăruse după ce Aelin o ucisese pe Matroană. Dacă rămăsese cu acel carnaval ciudat alături de care călătorise ea, ar fi putut fi oriunde, sau vândută pentru câțiva bani.

— Dacă asta se așteaptă vrăjitoarele Crochan să devin înainte să se alăture acestui război, atunci mâine am să le las să se aventureze singure în Eyllwe, continuă Manon.

— Este atât de rău să îți pese?

Zeii știau că și el se luptase să facă asta.

— Nu știu *cum* să o fac, mormăi ea.

Era ridicol. O minciună sfruntată. Poate din cauza faptului că era extrem de posibil să se trezească din nou cu un colier la gât în Morath, poate din cauză că era un rege care își lăsase regatul în mâna inamicului, însă Dorian se trezi spunând:

— Îți pasă. Știi și tu asta. De aceea toate astea te sperie atât de mult.

Furia se citi în ochii ei aurii, dar nu spuse nimic.

— Dacă-ți pasă nu înseamnă că ești slabă, spuse el.

— Atunci de ce nu îți asculți propriul sfat?

— Îmi pasă, zise și se enervă la fel de mult ca ea. Și decise să renunțe – să renunțe la bariera pe care și-o pusese singur și să nu se mai înfrâneze. Îmi pasă mai mult decât ar trebui. Îmi pasă chiar și de tine.

Alt lucru pe care nu trebuia să-l fi spus.

Manon se ridică în picioare – cât de mult îi

permitea cortul.

— Atunci ești un prost! zise ea, își puse cizmele și ieși în noaptea rece.

*

„Îmi pasă chiar și de tine”.

Manon se încruntă când se întoarse în somn, prinsă între Asterin și Sorrel. Rămăseseră doar câteva ore până la plecare – până să se îndrepte spre Eyllwe și orice armată ar fi putut aștepta acolo ca să se alieze cu vrăjitoarele Crochan. Și care avea nevoie de ajutor.

„Dacă-ți pasă nu înseamnă că ești slabă”.

Regele era un nesăbuit, ca un băiețel. Ce știa el?

Cuvintele încă nu-i dădeau pace. „Este atât de rău să îți pese?”

Ea nu știa. Nu voia să știe.

*

Răsăritul nu era prea departe când un corp cald se strecură lângă al lui.

— Nu e prea comod să fiți trei într-un cort, nu-i așa? zise Dorian pe întuneric.

— Nu m-am întors pentru că sunt de acord cu tine.

Manon trase pătura peste ea.

Dorian schiță un zâmbet și adormi din nou, lăsându-și magia să îi încălzească pe amândoi.

Când se treziră, ceva ascuțit din pieptul lui se domoli – doar puțin.

Dar Manon se încrunta la el. Dorian se ridică, mormăind când își întinse brațele cât îi permitea cortul.

— Ce este? întrebă când ea rămase încruntată.

Manon își puse cizmele și apoi mantia.

— Ochii tăi sunt căprui.

El ridică o mână spre față, dar ea plecase deja.

Dorian rămase locului, privind-o, tabăra grăbindu-se să plece.

Acolo unde acea neliniște se domolise în pieptul lui, magia curgea acum mai liberă. Ca și când și aceasta ar fi scăpat de acele rețineri interioare când, cu o seară în urmă, se relaxase puțin. Ce îi dezvăluise el lui Manon era un fel de libertate, o eliberare.

Soarele abia se vedea pe cer când își începură lungul zbor spre Eyllwe.

Capitolul 25

Cairn o lăsase să putrezească în cutie pentru o vreme.

Era mai liniște aici, fără vuietul nesfârșit și bâzâitor al râului.

Nu era decât presiunea care-i creștea tot mai mult pe sub piele și în cap. Nu putea să fugă de ea nici măcar în uitare.

Dar lanțurile tot îi intrau în piele, iar umezeala se aduna sub ea odată cu trecerea timpului, în vreme ce Maeve cu siguranță se apropia tot mai mult de acel colier cu fiecare oră scursă.

Nu își amintea când mâncase ultima dată.

Se afundă din nou într-un gol întunecat, unde își spuse acea poveste – *povestea* – de nenumărate ori.

Povestea ei, a ceea ce era și a ce nu voia să distrugă cedând în fața cutiei aproape lipsite de aer, a încordării tot mai mari.

Totuși, n-ar fi contat. Odată ce i s-ar fi pus colierul la gât, cât ar fi durat înainte ca prințul valg dinăuntru să afle de la ea tot ce voia să știe Maeve? Înainte să-i

pângărească și să-i distrugă toate barierele lăuntrice în căutarea acelor secrete importante?

Cairn urma să-și reia activitatea curând, chinuind-o din nou. Și apoi, vindecătoarele aveau să revină cu fumul lor dulceag, la fel cum veniseră în ultimele luni sau ani – nu mai conta cât timp trecuse.

Dar, pentru o clipă, văzuse dincolo de ele. Văzuse materialele care atârnau din tavan, papura acoperită de covoare țesute sub sandalele lor. Cuptoare care ardeau mocnit peste tot.

Un cort. Era într-un cort. Afară se auzeau șoapte – nu în apropiere, ci destul de aproape pentru auzul său Fae. Oamenii vorbeau și pe limba ei, și în Vechea Limbă, cineva mormăind despre înghesuiala din tabără.

O tabără militară, plină de Fae.

Un loc mai sigur, spusese Cairn. Maeve își dorise ca ea să fie acolo, să o păzească de Morath până i-ar fi pus la gât colierul din piatră rece Wyrd.

Dar apoi, uitarea o învălui. Când se trezi, curată și fără dureri, știu că, în curând, Cairn avea să revină. Pânza lui fusese ștearsă, pregătită pentru a fi vopsită în roșu. Marele final îngrozitor nu era menit să o stoarcă de informații și nici destinat triumfului lui Maeve, ci era pentru plăcerea lui.

Și Aelin era pregătită, la rândul ei.

De data asta, nu o înlănțuiseră de altar, ci de o masă de metal din mijlocul unui cort mare, pe care el pusese să fie aranjat astfel încât să fie la confortabil ca o casă – sau ce ar fi putut considera Cairn drept casă.

Lângă unul dintre pereții de pânză se afla un dulap înalt cu sertare, dar ea se îndoia că înăuntru erau haine.

Fenrys dormea alături, cu botul pe labele din față.

Dormea pentru prima dată. Suferința îl apăsa, mătuindu-i blana și întunecându-i ochii strălucitori.

O altă masă fusese adusă în apropierea celei pe care era întinsă ea, o bucată de material acoperind trei obiecte, un petic de catifea neagră fiind lăsat lângă cel mai apropiat – pentru instrumentele pe care urma să le folosească asupra ei. Așa și-ar fi expus un negustor cele mai scumpe bijuterii.

Două scaune erau față-n față de cealaltă parte a celei de-a doua mese, înaintea unui cuptor imens, plin ochi cu bușteni aprinși. Fumul se unduia tot mai sus…

O găurică fusese decupată în tavanul cortului. Și, prin ea…

Privind cerul nopții și lumina slabă a stelelor, Aelin nu se putu abține să nu tremure de emoție.

Stele. Doar două, dar deasupra erau stele. Cerul… nu era pe deplin întunecat, ci mai degrabă de un gri murdar.

Probabil că soarele avea să apară peste vreo oră, dacă stelele încă se vedeau. Poate ar fi rezistat suficient încât să vadă lumina zilei.

Fenrys deschise ochii și-și ridică fruntea, urechile zvâcnindu-i.

Aelin inspiră adânc în clipa în care Cairn intră prin clapele cortului, permițându-i să vadă licărul focurilor și amurgul de dincolo. Nimic altceva.

— Te-ai odihnit bine?

Aelin nu spuse nimic.

Cairn mângâie cu o mână marginea de metal a mesei.

— Știi, m-am tot gândit ce să-ți fac. Cum să savurez cu adevărat momentul, să-l fac special pentru amândoi, înainte de sfârșit.

Mârâitul lui Fenrys vui prin cort. Cairn luă pânza de

pe masa mai mică, descoperind farfurii plate din metal cu trei picioare, pline cu bușteni neaprinși.

Aelin înțepeni când el luă unul și îl fixă sub piciorul mesei de metal. Un cuptor mai mic, cu picioarele tăiate ca bolul să fie la mică distanță de pământ.

Pe al doilea îl așeză sub mijlocul mesei, iar pe al treilea, la cap.

— Ne-am mai jucat cu mâinile tale, spuse Cairn. Aelin începu să tremure, să tragă de lanțurile care îi legau brațele deasupra capului. El zâmbi mai larg. Să vedem cum reacționează tot corpul tău la foc, fără darul tău special. Poate o să arzi, ca noi ceilalți.

Aelin se smuci inutil, picioarele alunecându-i pe metalul încă rece.

Nu așa…

Cairn băgă mâna în buzunar și scoase o cremene.

Nu voia să-i distrugă pur și simplu trupul, ci pe *ea* – voia să-i stingă focul pe care ajunsese să îl iubească, să distrugă partea dinăuntrul ei care cânta.

Urma să-i topească pielea și oasele până s-ar fi temut de foc, până l-ar fi urât, așa cum le ura pe vindecătoarele care veniseră de nenumărate ori ca să îi întremeze trupul, ca să nu mai știe ce era real și ce fusese un vis.

Fenrys mârâia încontinuu, la nesfârșit.

Cairn spuse încet:

— Poți să țipi cât vrei, dacă îți face plăcere.

Masa avea să se înroșească, mirosul de carne arsă i-ar fi umplut nările, iar ea nu ar fi putut să-l oprească, să pună capăt situației; ar fi suspinat cuprinsă de agonie, în timp ce arsurile s-ar fi adâncit în pielea și oasele ei…

Presiunea din corpul și capul ei se estompă, trecând în plan secund când Cairn scoase o pungă

împăturită din celălalt buzunar. O lăsă pe bucata de catifea neagră, iar ea zări formele uneltelor subțiri dinăuntru.

— Pentru momentul în care am să mă plictisesc să încing masa, spuse el, atingând trusa de scule. Vreau să văd cât de mult o să ți se ardă pielea.

Fierea îi țâșni în gât când el cântări cremenea din mâini și se apropie.

Atunci, ea începu să se înfricoșeze, identitatea sa amenințând să dispară odată ce trupul i s-ar fi topit, curând, pe această masă încălzită.

Zarurile fuseseră aruncate. Era soarta care i se pregătise, iar ea avea s-o îndure, deși două cuvinte i se nășteau pe limbă.

„Te rog!”

Încercă să le înghită, să le țină prizoniere când Cairn se ghemui lângă masa ei, cu cremenea ridicată.

„Să nu cedezi!”

„Să nu cedezi!”

„Să nu cedezi!”

— Așteaptă! se auzi vocea răgușită.

Cairn se opri și se ridică în picioare.

— Să aștept?

Aelin tremura, respirând sacadat.

— Așteaptă!

Cairn își încrucișă brațele.

— Ai vrea să spui în sfârșit ceva?

Ar fi lăsat-o să le promită orice lui și lui Maeve, iar apoi tot ar fi aprins acele focuri. Maeve nu ar fi aflat că ea cedase decât după câteva zile.

Aelin se forță să îl privească în ochi, apăsând placa de fier de sub ea cu mâinile înmănușate.

O ultimă șansă.

Văzuse stelele de deasupra capului – un dar

minunat ca oricare altul pe care îl primise, mai special decât bijuteriile, rochiile și arta la care râvnise cândva și pe care le adunase în Rifthold. Ultimul dar pe care l-ar fi primit, dacă și-ar fi asumat destinul care i se pregătise. Dacă ar fi reușit să îl manipuleze.

Ca să termine cu asta, să o distrugă pe ea. Înainte ca Maeve să îi pună colierul din piatră Wyrd în jurul gâtului.

*

Răsăritul se apropia, stelele stingându-se una după alta.

Rowan pândea lângă intrarea sudică a taberei, puterea lui zdrăngănind.

Cortul lui Cairn era în mijlocul taberei. Doi kilometri și jumătate îl despărțeau pe Rowan de prada lui.

Când străjerii aveau să-și schimbe tura, avea să-i ucidă – să ucidă toți soldații din calea lui. Pe câți i-ar fi recunoscut? Pe câți îi antrenase? O mică parte din el se ruga să fie puțini și spera ca, în cazul în care l-ar fi recunoscut, să se retragă cu înțelepciune. Totuși, nu intenționa să se oprească.

Rowan scoase toporișca de la centură, un cuțit lung lucind deja în cealaltă mână.

Un calm criminal îl cuprinsese în urmă cu câteva ore. În urmă cu câteva zile. În urmă cu câteva luni.

Mai avea de așteptat câteva minute.

Cei șase străjeri de la intrarea în tabără își părăseau posturile. Santinelele din copacii din spatele lui, inconștiente de prezența lui în seara asta, ar fi sesizat acțiunea în clipa în care colegii lor ar fi murit. Și cu siguranță l-ar fi reperat în clipa în care ar fi plecat din pădure, traversând bucata îngustă de iarbă dintre

copaci și tabără.

Se gândise să se apropie în zbor, dar patrulele aeriene dăduseră târcoale toată noaptea, iar dacă le-ar fi înfruntat, consumând mai multă putere decât era necesar pentru a bloca săgețile care cu siguranță s-ar fi tras de dedesubt... Ar fi pierdut rezerve importante de energie. Așadar, trebuia să meargă pe jos, să alerge rapid și brutal spre mijlocul taberei și apoi spre ieșire, cu Aelin sau Cairn.

Încă în viață. Momentan, trebuia să îl țină în viață pe Cairn. Suficient de mult timp încât să iasă din tabără și să ajungă într-un loc unde ar fi putut scoate toate răspunsurile de la el.

„Pleacă, îl îndemnă încet o voce. Pleacă acum!”

Sora lui Essar îl sfătuise să aștepte până la răsărit, când straja era cea mai slăbită, când ea s-ar fi asigurat că anumiți gardieni nu soseau la timp.

„Pleacă acum!”

Acea voce, blândă și insistentă, îl îndemnă. Îl împinse spre tabără.

Rowan își dezgoli dinții, respirând sacadat. Lorcan și Gavriel așteptau un semn, un licăr al magiei lui, când ajungea destul de departe în tabără.

„Acum, prințe!”

El cunoștea acea voce și îi simțise blândețea, iar dacă la ureche îi șoptea însăși Doamna Luminii...

Rowan nu își acordă timp să se gândească, să se înfurie pe zeița care îl îndemna să acționeze, dar ar fi sacrificat-o Lacătului cu bucurie pe partenera lui.

Așadar Rowan se pregăti, încercând să-și păstreze calmul.

Trebuia să fie calm. Precis. Mortal.

Fiecare lovitură a sabiei și fiecare explozie a puterii lui trebuiau să conteze.

Rowan își îndreptă magia spre intrarea în tabără.

Străjerii se apucară de gât, scuturile slabe clătinându-se în jurul lor. Rowan îi distruse imediat, magia lui lăsându-i fără aer în plămâni și secătuindu-le sângele.

Căzură la pământ o clipă mai târziu.

Santinelele strigară din copaci, ordinul „Dați alarma!” răsunând peste tot.

Dar Rowan alerga, iar santinelele din copaci, ale căror strigăte zăboveau în aer odată cu gâfâielile lor, erau deja moarte.

*

Ivirea zorilor colora cu lentoare cerul într-o nuanță roșiatică.

Stând la marginea pădurii care mărginea partea estică a taberei, cu un kilometru de dealuri verzi între el și marginea armatei, Lorcan monitoriza armata agitată.

Gavriel se transformase deja, iar leul de munte se plimba acum lângă pădure, așteptând semnalul.

Îi era greu să nu se uite în spate, deși Lorcan nu o putea vedea. O lăsaseră pe Elide la câțiva kilometri în pădure, ascunsă între copacii care mărgineau o vale îngustă. Dacă totul decurgea prost, trebuia să fugă mai departe pe dealurile împădurite, spre munții antici, unde pândeau încă prădători mai mortali și mai vicleni decât ființele Fae.

Nu îi zisese niciun cuvânt de rămas-bun, deși le urase noroc tuturor. Oricum Lorcan nu reușise să găsească vorbele potrivite, așa că plecase fără să se uite înapoi măcar.

Dar acum, o făcea. Se ruga ca ea să nu vină să îi

caute, în caz că nu se întorceau.

Gavriel se opri din mers, ciulind urechile spre tabără.

Lorcan înțepeni.

Un licăr al puterii lui se trezi și pâlpâi.

Moartea le făcea semn în apropiere.

— Este prea curând, spuse Lorcan, căutând orice urmă a semnalului pe care trebuia să li-l dea Whitethorn.

Nimic.

Urechile lui Gavriel erau lipite de cap. Și totuși, zbaterile muribunzilor trecură pe lângă ei.

Capitolul 26

Aelin înghiți în sec o dată și încă o dată, întruchipând teama și nesiguranța în timp ce zăcea înlănțuită pe masa de metal, Cairn așteptând răspunsul ei.

— După ce-o să mă distrugi de tot azi, cum ai să te simți știind că ești tot o nulitate? spuse ea cu o voce spartă.

Cairn rânji.

— Se pare că mai ai niște flăcări în tine. Bun!

Îi zâmbi și ea prin mască.

— Ți s-a dat ocazia să depui jurământul doar pentru asta. Pentru mine. Fără mine, ești o nulitate! Ai să fii din nou una. Chiar mai rău, din ce am auzit.

Cairn strânse piatra de cremene.

— Continuă să vorbești, cățea ce ești! Să vedem ce obții cu asta!

Ea râse răgușit.

— Știi, străjerii stau de vorbă când ești plecat. Uită că și eu sunt Fae și aud la fel de bine ca voi.

Cairn nu spuse nimic.

— Cel puțin sunt de acord cu mine într-o privință. Ești laș. Trebuie să legi oamenii ca să îi rănești pentru că asta te face să te simți bărbat. Aelin se uită cu subînțeles între picioarele lui. Nu prea înzestrat.

Îl străbătu un fior.

— Vrei să-ți arăt cât de înzestrat sunt?

Aelin râse din nou, cu calm și aroganță, și se uită la tavan, spre cerul care se lumina. Ultimul pe care avea să-l vadă, dacă-i reușea schema.

Întotdeauna mai existase cineva, o rezervă, care să îi ia locul dacă ar fi eșuat. Faptul că moartea ei ar fi însemnat și moartea lui Dorian și i-ar fi făcut pe zeii plini de ură să îi ceară viața ca să făurească Lacătul… Nu era ciudat să se urască din cauza asta. Dezamăgise destui oameni, dezamăgise întregul Terrasen, așa că povara în plus nu prea mai conta. Ea oricum nu avea s-o mai simtă mult timp.

Așadar, spuse tărăgănat spre cer, spre stele:

— O, știu că nu prea am ce să văd în privința asta, Cairn! Iar tu nu ești suficient de bărbat încât s-o folosești fără să țipe cineva la tine, nu-i așa? La tăcerea lui, ea zâmbi superior. Așa credeam și eu. Am avut de-a face cu mulți ca tine la Breasla Asasinilor. Sunteți toți la fel.

El mârâi.

Aelin doar chicoti și se mișcă de parcă s-ar fi făcut comodă.

— Haide, Cairn! Fă ce poți mai rău!

Fenrys scheună în semn de avertisment.

Ea așteptă și așteptă, continuând să zâmbească superior și să-și relaxeze membrele.

O mână se izbi în stomacul ei, destul de puternic încât s-o facă să se ghemuiască, aerul ieșindu-i din

plămâni.

Apoi, o altă lovitură, în coaste, o făcu să strige răgușit. Fenrys lătră.

Încuietorile zăngăniră, descuindu-se. Respirația fierbinte îi gâdilă urechea în clipa în care fu smucită de pe masă.

— Poate că ordinele lui Maeve mă țin la distanță, cățea ce ești, dar să vedem cât o să mai vorbești după asta!

Picioarele ei nu reușiră s-o susțină înainte să o apuce Cairn de ceafă și să o izbească de marginea mesei de metal.

Stelele explodară orbitor și agonizant când metalul și osul pârâiră prin masă. Aelin se clătină și căzu pe spate, la pământ, din cauza picioarelor înlănțuite.

Fenrys lătră din nou, frenetic și furios.

Dar Cairn ajunse lângă ea și o apucă de păr atât de strâns încât i se umeziră ochii, iar Aelin strigă iarăși când el o târî pe podea spre cuptorul mare și fierbinte.

O ridică de păr și îi împinse înainte fața mascată.

— Să văd cum mă mai iei acum peste picior!

Căldura o perpeli imediat, flăcările fiind foarte aproape de pielea ei. O, pe toți zeii, ce căldură…

Masca de pe față și lanțurile de pe corp se încălziră.

În ciuda planurilor ei, involuntar, se retrase, dar Cairn o ținu ferm. O împinse spre foc în timp ce trupul i se încordă, luptându-se pentru orice gură de aer rece.

— Am să-ți topesc fața atât de rău încât nici măcar vindecătoarele nu or să poată să te vindece, îi șopti el la ureche, împingând-o, iar membrele începură să-i tremure, căldura arzându-i pielea, lanțurile și masca.

Cairn o împinse un centimetru mai aproape de foc.

Piciorul lui Aelin alunecă înapoi, între picioarele lui.

Acum. Trebuia să se întâmple *acum...*

— Bucură-te de respirația fierbinte, zise el printre dinți, iar ea îl lăsă să o împingă încă un centimetru. Îl lăsă să își piardă echilibrul, doar puțin, în timp ce ea își mișcă brusc trupul nu în sus, ci spre el, piciorul ei cuprinzându-i glezna când Cairn se legănă.

Aelin se roti, lovindu-l cu umărul în piept. Cairn se prăbuși la pământ.

Ea alergă – sau încercă să o facă. Având lanțuri la picioare, abia putea să meargă, dar trecu pe lângă Cairn clătinându-se, știind că el deja se răsucea, deja se ridica.

„Fugi...”

Cairn o apucă de gambe și trase, iar Aelin căzu la pământ, dinții clănțănindu-i când se loviră de mască, spărgându-i buza.

Apoi el ajunse deasupra ei, lovind-o în mod repetat peste cap, gât și piept.

Întrucât mușchii îi erau epuizați pentru că nu-i folosise, în ciuda vindecătoarelor care împiedicaseră atrofierea, nu reușea să-l îndepărteze. Nici să îl răstoarne, deși încercă.

Cairn bâjbâi în spate – după un vătrai de fier care se încălzea în cuptor.

Aelin se zbătu, încercând să ridice mâinile deasupra capului, ca să îi cuprindă gâtul cu lanțul, dar acesta fusese prins de lanțul de la coaste și de pe spate.

Lătrăturile lui Fenrys răsunară. Cairn bâjbâi din nou după vătrai, dar nu-l apucă.

Cairn se uită în spate ca să ia vătraiul, îndrăznind să își ia o clipă privirea de la ea.

Aelin nu ezită. Își ridică fruntea și-și izbi fața mascată în capul lui Cairn.

El căzu pe spate, iar Aelin se avântă spre clapele cortului.

Cairn se înfrâna mai mult decât estimase ea.

Nu avea să o ucidă, iar faptul că acum îl provocase…

Abia se ridicase când Cairn îi apucă din nou părul și o aruncă în dulapul cu sertare cu toată forța.

Aelin se lovi de acesta cu un trosnet care-i răsună prin tot corpul.

Ceva se rupse în ea, iar tânăra strigă, încet și cu vocea spartă, când căzu la podea.

*

Fenrys își văzuse geamănul înfigându-și un cuțit în inimă. Îl văzuse pe Connall sângerând pe gresie și murind. Și i se ordonase să îngenuncheze în fața lui Maeve chiar în acel sânge în timp ce li poruncise să o servească.

El stătuse într-o cameră de piatră două luni, văzuse ce făcuseră cu trupului și spiritului unei tinere regine. Nu reușise să o ajute în timp ce ea țipase încontinuu. Nu va înceta să audă acele țipete.

Dar sunetul care ieși din ea când Cairn o aruncă în dulap, unde Fenrys îl văzuse aranjându-și uneltele, sunetul pe care îl scosese ea când atinse podeaua fu cel care îl distruse complet.

Un mic sunet. Încet. Deznădăjduit.

Nu îl mai auzise vreodată la ea, nici măcar o dată.

Cairn se ridică în picioare și își șterse nasul spart și însângerat.

Aelin Galathynius se agită, încercând să se ridice pe antebrațe.

Cairn scoase vătraiul încins din cuptor. Îl îndreptă

spre ea ca pe o sabie.

Fenrys se luptă în legăturile invizibile în timp ce Aelin se uită la el, spre locul unde stătuse în ultimele două zile, în același loc nenorocit de lângă peretele cortului.

Disperarea strălucea în ochii lui.

Disperare adevărată, fără lumină sau speranță. Genul de disperare care își dorea moartea. Genul de disperare care începea să slăbească forța, să distrugă orice hotărâre de a suporta.

Ea clipi la el. De patru ori. *Sunt aici, sunt cu tine.*

Fenrys știa pentru ce era. Mesajul final. Nu înaintea morții, ci înaintea genului de despărțire din care nu va pleca nimeni. Înainte să revină Maeve cu colierul din piatră Wyrd.

Cairn roti vătraiul în mâini, căldura emanând din vârful acestuia.

Iar Fenrys nu putea lăsa să se întâmple asta.

El nu putea permite asta. În sufletul lui distrus, în ce mai rămăsese din el după tot ce fusese forțat să vadă și să facă, nu putea permite asta.

Jurământul sângelui îi ținu pe loc membrele. Un lanț întunecat care trecea prin sufletul lui.

El nu avea de gând să permită asta. Acea distrugere finală.

Se ridică în lanțul întunecat al legăturii, țipând, deși nu ieși niciun sunet din botul deschis.

Se împinse de nenumărate ori în lanțurile invizibile, în ordinul jurat cu sânge de a se supune, de a nu acționa, de a privi.

Și sfidă asta. Tot ce era jurământul sângelui.

Durerea îl străpunse până în inimă.

Ignoră durerea în timp ce Cairn îndreptă vătraiul încins spre tânăra regină cu inima de foc.

El nu avea de gând să permită asta.

Mârâind, masculul din el zbătându-se, Fenrys strigă la lanțul întunecat care îl lega.

Îl mușcă, trăgând cu orice urmă de sfidare pe care o avea.

Îl lăsă să îl ucidă, să îl distrugă. El nu avea de gând să servească. Nici măcar o clipă. El nu intenționa să se supună.

Și lent, Fenrys se ridică în picioare.

*

Durerea o zdruncină pe Aelin în timp ce stătea întinsă, gâfâind, brațele chinuindu-se să îi țină capul și pieptul deasupra pământului.

Nu se uita la Cairn și la vătrai.

Ci la Fenrys care se ridica, corpul lui unduindu-se tremurând de durere, botul încrețindu-se de furie.

Până și Cairn se opri. Se uită spre lupul alb. *Stai jos.*

Fenrys mârâi, profund și urât. Și tot se luptă să se ridice în picioare.

Cairn îndreptă vătraiul spre covor*. Întinde-te. Ăsta e un ordin de la regina ta.*

Fenrys tremură, părul de pe spate ridicându-se. Dar stătea în picioare.

Stătea în picioare.

În ciuda ordinului, în ciuda ordinelor jurământului de sânge.

Ridică-te.

De departe, răsunau cuvintele.

Cairn strigă:

— Întinde-te!

Capul lui Fenrys se agită dintr-o parte în alta,

corpul zbătându-se în lanțurile invizibile. Împotriva jurământului invizibil.

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Cairn.

Sângele începu să curgă din nările lupului.

L-aș ucide – ca să rup jurământul. Îi va distruge sufletul. Corpul lui va urma imediat după asta.

Dar Fenrys puse o labă în față, ghearele intrând în pământ.

Chipul lui Cairn se albi la acel pas. Acel pas imposibil.

Ochii lui Fenrys se îndreptară spre ai ei. Niciunul nu avea nevoie de codul tăcut dintre ei pentru cuvântul pe care îl văzu în privirea lui. Ordinul și rugămintea.

Fugi.

Și Cairn citi cuvântul.

Și spuse printre dinți:

— Nu poate cu spinarea ruptă, înainte să lovească spatele lui Aelin cu vătraiul.

Cu un urlet, Fenrys sări.

Și cu asta, el rupse complet jurământul de sânge.

Capitolul 27

Lupul și spiridușul căzură rostogolindu-se pe covor, urlând și lovind.

Fenrys se lungi spre gâtul lui Cairn, corpul lui imens țintuind masculul, dar acesta din urmă puse picioarele între ei și lovi.

Aelin se ridică, impunând forță în picioare când îngenunche lângă dulap. Fenrys lovi latura mesei de metal, dar se mișcă imediat, izbindu-și corpul de Cairn.

Un șuierat încet se auzi în apropiere, iar Aelin îndrăzni să își mute privirea ca să găsească vătraiul stând în dreapta ei.

Își răsuci picioarele spre acesta. Puse mijlocul lanțului de la picioare pe vârful înroșit în foc.

Încet, zalele din mijloc se încălziră.

Lupul și spiridușul se loviră într-o încurcătură de gheare, pumni și dinți, apoi se despărțiră.

Ruperea jurământului de sânge avea să îl ucidă.

Erau ultimele lui respirații, ultimele bătăi ale inimii.

— Îți jupoi blana de pe oase, spuse gâfâind Cairn.

Fenrys respiră sacadat, sângele curgând dintre dinți în timp ce lovea cu labele. Privirea lui nu se mută de la Cairn în timp ce se mișcau în cerc, evaluându-se unul pe celălalt ca să dea lovitura fatală.

Zalele din mijlocul lanțului începură să strălucească.

Deasupra, cerul se lumină gri.

Fenrys și Cairn se rotiră din nou, pas cu pas.

Epuizându-l, obosindu-l. Cairn cunoștea prețul ruperii jurământului de sânge. Știa că trebuia doar să aștepte până ce Fenrys murea.

Și Fenrys știa asta.

El atacă, dinții pocnind spre gâtul lui Cairn în timp ce labele loviră tibiile masculului.

Aelin luă vătraiul, se sprijini în călcâie și ridică tija. Aceasta se tensionă în zalele încinse ale lanțului, iar ea împinse încontinuu picioarele în jos, brațele tremurând.

Cairn și Fenrys se rostogoliră, iar Aelin scrâșni din dinți, strigând.

Lanțul dintre picioare se rupse.

Era singurul lucru de care avea nevoie.

Ea se ridică în picioare, dar se opri. Fenrys, țintuit de Cairn, se uită în ochii ei. Mârâi avertizând și ordonând.

Fugi.

Cairn întoarse capul spre ea. Spre lanțul care

atârna liber între gleznele ei.

— Tu...

Dar Fenrys se ridică brusc, prinzând cu maxilarul umărul lui Cairn.

Cairn strigă, arcuindu-se, vrând să îl prindă de spate pe Fenrys.

Fenrys se uită din nou în ochii ei, sfâșiind umărul lui Cairn chiar în timp ce masculul îl împinse în marginea mesei. Spinarea lui Fenrys se izbi de metal, destul de puternic încât să se rupă osul.

Fugi.

Aelin nu ezită. Ea alergă spre clapele cortului.

Și în dimineața de dincolo de ele.

*

Un kilometru spre mijlocul taberei. Spre cort.

Soldații reacționaseră cum anticipase Rowan, iar el îi ucisese corespunzător.

Păsările de pradă plonjară spre el, atacând cu vânt și gheață de deasupra. El le distruse magia cu un val de-al lui, împrăștiindu-i.

Un grup de războinici îl atacă din spatele unui rând de corturi.

Unii îl priviră și alergară înapoi de unde veniseră. Toți soldații pe care îi instruise. Și unii pe care nu îi instruise. Totuși, mulți rămaseră ca să lupte.

Rowan le sfâșie scuturile, le scoase aerul din plămâni. Unii se treziră cu securea lui în gât.

Aproape. Atât de aproape de acel cort! El urma să le facă semn lui Lorcan și Gavriel într-o clipă. Când era destul de aproape încât să aibă nevoie de o diversiune ca să poată ieși.

Alt atac violent al soldaților se îndreptă spre el, iar

Rowan își înclină cuțitul lung. Puterea lui îndepărtă săgețile trase, apoi distruse arcașii, transformându-i pe toți în aschii însângerate.

Capitolul 28

Aelin fugi.

Picioarele ei slăbite se clătinară pe iarbă, mâinile încă legate restricționând mișcarea, dar ea fugi. Alese o direcție, orice direcție în afară de ceața râului din stânga, și fugi.

Soarele răsărea, iar tabăra armatei... Era mișcare în spatele ei. Strigăte.

Ea le ignoră și merse în dreapta. Spre soarele care răsărea, ca și când ar fi fost îmbrățișarea primitoare a Malei.

Nu putea inspira suficient aer prin fanta măștii, dar merse în continuare, fugind pe lângă corturi, soldați care întoarseră capetele spre ea, ca și când erau nedumeriți. Ea apucă vătraiul în mâinile îmbrăcate în fier, refuzând să vadă de ce era agitație, dacă fugea Cairn furios în spatele ei.

Dar apoi îi auzi. Strigând ordine.

Pași grăbiți în iarba din spate, apropiindu-se. Oamenii din față erau alertați de strigătele lor.

Picioare goale mișcându-se repede pe pământ, picioarele ei extenuate oprindu-se brusc.

Aelin se îndreptă în continuare spre orizontul estic. Spre copaci și munți, spre soarele care se ridica deasupra lor.

Iar când primii soldați îi blocară calea, strigând să se oprească, ea înclină vătraiul de fier și nu ezită.

*

Moartea îi cânta lui Lorcan.

După păsările de pradă care se împrăștiau tot mai departe în tabără, știa că Whitethorn era aproape de cortul lui Cairn.

Foarte curând urmau să primească semnalul.

Lorcan și Gavriel respirară calm, pregătindu-și puterea. Aceasta zbârnâi prin ei, ca două valuri care se ridicau.

Dar moartea începea să îl cheme în altă parte a taberei.

Mai aproape de ei. Mișcându-se repede.

Lorcan scrută cerul care se lumina, apoi rândul primelor corturi. Intrarea cu gardieni.

— Cineva vine spre noi, îi șopti Lorcan lui Gavriel. Dar Whitethorn este încă acolo.

Fenrys. Sau poate Connall. Poate sora lui Essar, pe care nu o plăcuse niciodată. Dar asta nu mai conta dacă ea nu îi trădase.

El arătă spre intrarea din nord.

— Iei tu partea aia. Fii pregătit să ataci din lateral.

Gavriel fugi, ca un prădător gata să atace nevăzut, când Lorcan atacă direct.

Moartea licări. Whitethorn era aproape de mijlocul taberei. Iar acea forță care se apropia de intrarea lor estică…

La naiba cu așteptarea.

Lorcan ieși dintre copaci, puterea întunecată rotindu-se, pregătită să întâmpine ceea ce pătrunse printre rândurile de corturi.

Scoțând sabia de la centură, scrută cerul, tabăra, lumea în timp ce moartea licări, când soarele care răsărea polei iarba și făcu roua să se evapore.

Nimic. Nici urmă a ce sau cine…

El ajunse la primele șanțuri de la marginea taberei, adânciturile fiind înguste și abrupte, când apăru Aelin Galathynius.

Lorcan nu se aștepta la suspinul din gâtul său când ea fugi printre corturi, când privi masca de fier și lanțurile de pe ea, mâinile încă legate.

Când privi sângele care îi uda pielea, cămașa scurtă și albă, părul ei, mai lung decât atunci când o văzuse ultima dată și lipit de cap cu sânge.

Genunchii îi cedară și chiar și magia lui șovăi la vederea fugii ei frenetice și disperate spre marginea taberei.

Soldații alergau spre ea.

Lorcan fugi, întinzându-și magia în sus și lateral. Nu spre ea, ci spre Whitethorn, care fugea încă spre mijlocul taberei.

„Ea este aici, ea este aici, ea este aici”, semnală el.

Dar Lorcan era prea departe, dâmburile înverzite și șanțurile dintre ele erau acum nesfârșite, când zece soldați se îndreptau spre Aelin, blocându-i calea spre câmpul deschis.

Unul lovi cu sabia, o lovitură care ar fi trebuit să îi taie craniul în două.

Prostul nu își dăduse seama pe cine înfrunta. Ce înfrunta.

Nu știa că ființa pe care o ataca nu era regina legată în fier care scuipa foc, ci o asasină.

Cu o răsucire, ridicând brațele, Aelin întâmpină direct sabia.

Așa cum plănuise.

Sabia masculului nu își atinse ținta, ci lovi exact unde își dorise ea.

În mijlocul lanțului care îi lega mâinile.

Fierul se rupse.

Apoi, sabia masculului era în mâinile ei. Apoi țâșnea sânge din gâtul lui.

Aelin se roti, lovind alt soldat care stătea între ea și libertate. Chiar în timp ce el fugea spre ea, Lorcan nu reuși decât să se uite cu gura căscată la ceea ce se petrecea.

Ea lovi înainte ca ei să-și dea seama unde să se întoarcă. Lovitură, eschivă, atac.

Puse cealaltă mână pe unul dintre pumnalele lor.

Apoi totul se termină și nu mai era nimic între ea și intrarea în tabără, în afară de șase gardieni care își scoteau armele…

Lorcan lovi cu magia, o plasă mortală de putere care făcu acei gardieni să cadă în genunchi. Cu gâturile rupte.

Aelin nu ezită când ei căzură la pământ. Fugi pe lângă ei, întreptându-se direct spre câmp și dealuri. Spre locul unde Lorcan alerga spre ea.

El făcu semn din nou. „Spre mine, spre mine”.

Fie că Aelin recunoscu semnalul sau pe el, ea alergă în continuare în direcția lui.

Întreagă. Corpul ei părea întreg și totuși era atât de slăbită, picioarele stropite cu sânge chinuindu-se să o țină vertical.

Între ei era un câmp mare cu dâmburi abrupte și șanțuri. Lorcan înjură.

Ea nu putea să treacă peste acel teren, fiind atât de epuizată…

Dar reuși.

Aelin dispăru în primul șanț, iar magia lui Lorcan se întinse tot mai mult. Spre ea, nu spre Whitethorn.

Apoi, ea se ridică, urcând dealul, iar el putea vedea încetineala, extenuarea unui corp ajuns la limită.

Săgețile zbârnâiră din arcuri și un zid țâșni spre

cer. Îndreptându-se spre ea pe acel deal expus.

Lorcan trimise un val de putere rupându-le.

Altele fură trase. De data asta câte una, din atât de multe direcții încât nu le putea găsi sursa. Arcași instruiți, unii dintre cei mai buni ai lui Maeve. Aelin trebuia să…

Deja o făcuse.

Aelin începu să fugă în zigzag, lipsindu-i de o țintă ușoară.

Din stânga în dreapta, ea țâșni peste dealuri, mai lent cu fiecare dâmb peste care trecea, fiecare pas spre Lorcan în timp ce el alerga spre ea, o sută de metri rămânând între ei.

O săgeată se îndreptă spre spatele ei, dar Aelin se dădu într-o parte, alunecând pe iarbă și noroi. Se ridică imediat, cu armele încă în mâini, fugind spre dealuri și văile dintre ele.

Altă săgeată îndreptată spre ea, iar Lorcan vru să o rupă. Un zid de aur strălucitor ajunse primul acolo.

Din nord, sărind peste șanțuri, fugi Gavriel. Aelin dispăru într-un șanț, iar când ieși, Leul alergă lângă ea, un scut auriu în jurul ei. Nu aproape de ea, ci în aerul din jurul lor. Incapabil să o atingă complet, pentru că ea avea masca de fier, lanțurile înfășurate în jurul trunchiului și mănușile de fier în mâini.

Soldații ieșeau din tabără, iar Lorcan trimise un vânt negru după ei. Unde îi atingea, ei mureau. Inclusiv cei care nu găsiră scutul impenetrabil care le bloca drumul spre câmp.

El îl întinse cât de mult reuși. Cu sau fără jurământul de sânge, erau încă poporul lui. Soldații lui. Voia să le împiedice moartea, dacă putea. Să îi salveze de ei înșiși.

Aelin se clătina acum, iar Lorcan trecuse peste

ultimul deal dintre ei.

Deschise gura, ca să strige ceva ce nu știa, dar un țipăt spintecă văzduhul.

Suspinul care ieși din Aelin la strigătul de furie al uliului rupse pieptul lui Lorcan.

Dar ea continuă să fugă spre copaci, spre ascunzătoarea lor. Lorcan și Gavriel veniseră lângă ea, iar când se împiedică din nou, acele picioare prea subțiri cedând, Lorcan o apucă de sub braț și o purtă mai departe.

Repede ca o stea căzătoare, Rowan plonjă spre ei. Ajunse la ei când trecură de primii copaci, transformându-se când aterizară. Se opriră, Aelin întinzându-se pe pământul acoperit de conuri.

Rowan era imediat în fața ei, îndreptând mâinile spre masca de pe fața ei, spre lanțuri, spre sângele care îi acoperea brațele, corpul ei distrus…

Aelin suspină din nou, iar apoi gemu: Fenrys.

Îi luă o clipă lui Lorcan să înțeleagă. Degetul îndreptat în spatele lor spre tabără, când spuse din nou, ca și când nu mai putea vorbi: Fenrys. Respirația ei era umedă și sacadată. O rugăminte. Una spartă și însângerată.

Fenrys rămăsese cu Cairn. În tabără. Aelin arătă din nou, suspinând.

Rowan se întoarse spre partenera lui.

Furia din ochii lui Rowan putea devora lumea. Și acea furie era pe cale să scoată genul de răzbunare pe care doar un mascul împerecheat o putea cere.

Caninii lui Rowan luciră, dar vocea lui era mortal de blândă când îi spuse lui Lorcan:

— Du-o în vale. Făcu un semn din cap spre Gavriel. Tu vii cu mine.

Uitându-se o ultimă dată spre Aelin, furia lui

înghețată stârnind o furtună în aer, prințul și Leul plecară, fugind din nou spre tabăra haotică și însângerată.

Capitolul 29

Tabăra fiind în haos, era mult mai ușor să se furișeze înăuntru.

Puterea lui Rowan explodă spre marginea estică, distrugând corturi și oase. Orice soldat care zăbovea între marginea estică a taberei și mijloc alergă spre aceasta.

Eliberând calea. Chiar spre cortul lângă care aproape ajunsese când se întinsese puterea lui Lorcan. Un semnal.

Că ei o găsiseră. Sau ea îi găsise pe ei.

Iar când Rowan o văzuse, mai întâi din aer, iar apoi mirosise sângele, al ei și al altora, când privise lanțurile și masca de fier fixată pe fața ei, când ea suspinase la vederea lui, groaza și disperarea învelind mirosul ei…

Furia care clocotea în el nu avea loc pentru milă. Nici pentru compasiune.

Nu avea niciuna când el și Gavriel se furișară pe lângă grupul de corturi spre cel mare situat în cercul gol de iarbă. Ca și când nimeni nu ar fi suportat să fie în preajma lui Cairn.

Fenrys era cu ea. Sau fusese.

După interiorul liniștit, el se întrebă dacă lupul era mort.

Gavriel își luă forma de spiriduș și scoase cuțitul de la centură. Un schimb de priviri transmise ordinul să facă liniște când Rowan trimise o rafală de vânt în cort.

Vântul îi răspunse că erau două forme de viață. Ambele rănite. Sângele se simțea puternic în aer. Era

tot ce avea nevoie.

Tăcuți ca briza în iarbă, ei se furișară în cort. Rowan nu știa unde să se uite mai întâi.

La lupul și masculul spiriduș întinși pe podea.

Sau la sicriul de fier din partea cealaltă a cortului.

Cutia de fier în care o încuiaseră.

Părea că fusese nevoie de întăriri, după sudura de mântuială la plăcile groase de pe aceasta.

Mirosul sângelui ei, al fricii, umplu cortul. Emană din acea cutie.

O masă din metal era în apropiere.

Iar sub ea…

Rowan studie cele trei cuptoare neaprinse puse sub ea, inelele de fixare ale lanțurilor din capetele mesei și în sfârșit se uită spre masculul spiriduș lăsat însângerat, dar încă în viață, pe podea în fața lui Fenrys.

Lângă Fenrys se ghemui Gavriel, cu lumina aurie a puterii lui înfășurată în jurul blănii îmbibate în sânge. Vindecându-l. Lupul alb nu deveni conștient, dar respirația i se calmă. Destul de bine.

— Vindecă-l, spuse Rowan cu o blândețe mortală.

Leul își ridică privirea și află că privirea lui Rowan nu mai era la lup. Ci la Cairn.

Bucăți de carne fuseseră smulse din corpul lui Cairn. O bucată din tâmpla lui îi spuse lui Rowan că fusese lovitura care îl lăsase inconștient. Ca și când Fenrys ar fi izbit craniul lui Cairn în marginea mesei de metal. Iar apoi ar fi căzut și el la doar câțiva pași distanță.

Se prăbușise, probabil nu din cauza rănilor, ci… Rowan tresări. Ce se petrecuse aici, ce fusese atât de îngrozitor încât lupul reușise să facă imposibilul și să o scutească pe Aelin să suporte?

Ochii roșiatici ai lui Gavriel sclipiră circumspecți. Rowan arătă din nou spre Cairn.

— Vindecă-l.

Nu aveau mult timp ca să-și pună planul în aplicare.

Unele sertare din dulapul înalt fuseseră scoase. Unelte lustruite luceau înăuntru.

O pungă de scule fusese de asemenea pusă pe o bucată de catifea neagră lângă masa de metal.

Sângele ei îi spuse despre durere și disperare și groază absolută. Inima lui de foc.

Magia lui Gavriel licări, lumina aurie așezându-se peste Cairn.

Rowan studie uneltele pe care le pusese Cairn, cele din sertar. Cu atenție și grijă, el alese una.

Un cuțit subțire ascuțit ca un brici. Unealta unui vindecător, menită să taie precis și să elimine putreziciunea.

Cairn mormăi când își reveni. Până când Cairn se trezi, înlănțuit de masa de metal, Rowan era pregătit.

Cairn îl privi pe cel care stătea deasupra lui, cu unealta în mâna tatuată a lui Rowan, celelalte fiind de asemenea pregătite pe acea bucată de catifea și începu să se zbată. Lanțurile de fier rămaseră neclintite.

Apoi Cairn privi furia înghețată din ochii lui Rowan. Înțelese ce intenționa să facă folosind acel cuțit foarte ascuțit. O pată neagră se întinse pe pantalonii lui Cairn.

Rowan înfășură cortul cu un vânt rece, blocând toate sunetele și începu.

Capitolul 30

Vuietul conflictului răsuna peste ținut, chiar și la o distanță de câțiva kilometri. Departe peste dealurile accidentate ale pădurii antice, Elide așteptase câteva ore. Mai întâi tremurând în întuneric, apoi urmărind cum cerul devenea gri și în cele din urmă albastru. Și cu acea ultimă transformare, începuse vuietul.

Ea se plimbase prin valea plină de mușchi, ocolind bolovanii gri împrăștiați printre copaci, și stătuse rezemată în tăcere de trunchiurile imense ale arborilor, făcându-se cât mai mică posibil. Gavriel jurase că niciunul dintre animalele ciudate sau fioroase din aceste ținuturi nu pândea atât de aproape de Doranelle, dar ea nu voia să riște. Așadar, rămăsese în valea îngustă, unde i se spusese să aștepte.

Să îi aștepte pe ei sau ca lucrurile să meargă destul de prost încât să fie nevoită să își găsească singură calea. Probabil avea s-o caute pe Essar dacă se ajungea la asta…

Nu urma să se ajungă la asta, își spusese de nenumărate ori. *Nu se putea* ajunge la așa ceva.

Soarele dimineții începea să încălzească umbra rece când îi văzu.

Îi văzu înainte să îi audă, pentru că pășeau ușor pe solul pădurii, mulțumită grației de nemuritori și instruirii. Expiră înfiorată când Lorcan ieși dintre copacii acoperiți de mușchi, fixând-o deja cu privirea. Și la un pas în urma lui, clătinându-se…

Elide nu știa cum să-și folosească trupul sau mâinile. Nu știa ce să spună când Aelin se clătină peste rădăcini și pietre, masca și lanțurile zăngănind, acoperită de sânge – nu doar al ei, ci și de al altora.

Era slabă, iar părul auriu era mult mai lung. Prea lung, chiar și după atât timp. Îi ajungea până aproape de buric, o mare parte din el fiind întunecat din cauza

sângelui uscat, de parcă ar fi alergat printr-o ploaie de cheaguri.

Nici urmă de Rowan și Gavriel. Dar pe chipul lui Lorcan nu se citea suferința, doar graba, având în vedere cum studia cerul și copacii, căutând vreun urmăritor.

Aelin se opri la marginea poienii. Era desculță, iar cămașa scurtă și subțire pe care o purta nu dezvăluia răni importante.

Dar în ochii lui Aelin, ascunși de mască, nu se vedea nimic.

— Va trebui să îi așteptăm aici, îi spuse Lorcan reginei.

Aelin, ca și când corpul nu i-ar fi aparținut, își ridică lanțurile, cu mâinile învelite în metal. Zalele fuseseră tăiate, iar lanțurile atârnau de cătușe. La fel și cele de la glezne.

Ea trase de mănușile de metal, dar nu se clintiră.

Trase din nou. Mănușa nici măcar nu se mișcă.

— Scoate-le…

Vocea îi era înceată și răgușită.

Elide nu știa cui îi era adresat ordinul, dar înainte să poată traversa poiana, Lorcan o apucă pe regină de încheietura mâinii ca să studieze încuietorile.

Un colț al gurii lui se încordă. Așadar, nu se puteau scoate ușor.

Elide se apropie, șchiopătând mai mult pentru că magia lui Gavriel era ocupată cu altceva.

Mănușile fuseseră încuiate la încheieturile mâinilor ei, suprapunându-se un pic peste cătușe. Ambele aveau mici găuri pentru cheie. Ambele erau din fier.

Elide se mișcă puțin, lăsându-și greutatea pe piciorul teafăr, ca să vadă unde se prindea masca de capul lui Aelin.

Încuietoarea era mai complicată decât celelalte, lanțurile fiind groase și vechi.

Lorcan poziționase vârful pumnalului subțire în încuietoarea mănușii, iar acum îl înclina, încercând să o descuie.

— Scoate-o!

Cuvintele guturale ale reginei fură absorbite de copacii acoperiți de mușchi.

— Încerc, spuse Lorcan – fără blândețe, deși cu siguranță fără calmul obișnuit.

Pumnalul zgârie încuietoarea, dar fără rezultat.

— Scoate-o!

Regina începu să tremure.

— Eu…

Aelin îi înșfăcă pumnalul, metalul zăngănind pe metal când potrivi vârful lamei în încuietoare. Pumnalul tremura în mâna ei îmbrăcată în fier.

— Scoate-o, șopti ea, dezgolindu-și dinții. Scoate-o!

Lorcan vru să apuce pumnalul, dar ea îl înclină. El izbucni:

— Încuietoarele astea sunt prea ingenioase! Ne trebuie un lăcătuș!

Gâfâind printre dinți, Aelin înfipse și răsuci pumnalul în încuietoarea mănușii. Un pocnet străbătu poiana, dar nu din cauza încuietorii care cedase. Aelin scoase pumnalul ca să dezvăluie vârful rupt. O bucată de metal căzu din încuietoare pe mușchi.

Aelin se uită la lama ruptă, la bucata din iarba de sub tălpile-i goale și însângerate, respirând din ce în ce mai rapid.

Apoi aruncă pumnalul în mușchi. Începu să apuce cătușele de pe brațe, mănușile de pe mâini, masca de pe față.

— Scoate-o! imploră ea când zgârie, apucă și

smuci. *Scoate-o!*

Elide întinse o mână spre Aelin ca să o împiedice să își sfâșie pielea de pe oase, dar regina se feri, clătinându-se mai departe în poiană.

Ea căzu în genunchi, aplecându-se în fața lor, și apucă masca.

Aceasta nici măcar nu se clinti.

Elide se uită la Lorcan. Era înmărmurit, cu ochii mari când Aelin îngenunche în mușchi și începu să suspine.

El făcuse asta… îi condusese spre asta.

Elide se apropie de Aelin.

Mănușile reginei îi răniră pielea de pe gât și maxilar când trase de mască.

— *Scoate-o!* Rugămintea deveni un strigăt. *Scoate-o!*

De nenumărate ori, regina strigă „Scoate-o, scoate-o, scoate-o!” Ea suspina printre strigăte, sunetele spintecând pădurea veche. Nu spuse alte cuvinte, nu se rugă la niciun zeu, la niciun strămoș, ci rosti la nesfârșit „Scoate-o, scoate-o, scoate-o!”

Printre copacii din spatele lor se auzi mișcare, iar faptul că Lorcan nu duse mâna spre arme îi spuse lui Elide cine era. Dar ușurarea fu de scurtă durată când Rowan și Gavriel își făcură apariția, târând un lup mare între ei – lupul care o apucase de braț pe Elide, sfâșiind carnea până la os. Fenrys.

Era inconștient, limba atârnându-i din botul însângerat. Rowan abia intrase în poiană înainte să lase lupul jos și să se îndrepte spre Aelin.

Prințul era plin de sânge. După mersul ușor, Elide își dădu seama că nu era al lui.

După sângele care îi acoperea bărbia și gâtul… Nu voia să știe.

Aelin smulse masca neclintită, fie că nu știa, fie că nu îi păsa că prințul era în fața ei. Consortul, soțul și partenerul ei.

— Aelin!

— *Scoate-o, scoate-o, scoate-o!*

Strigătele ei erau insuportabile, mai rele decât în ziua de pe plaja din Eyllwe.

Gavriel veni lângă Elide, pielea lui aurie albindu-se când se uită cu atenție la regina agitată.

Lent, Rowan îngenunche în fața ei.

— Aelin.

Ea doar își înclină capul spre coroana copacilor și suspină.

De la zgârieturile pe care și le făcuse pe piele, sângele îi curgea pe gât, amestecându-se cu cel care o păta deja.

Rowan întinse o mână tremurândă, singurul semn al agoniei de care Elide nu se îndoia că îl străbătea. Ușor, îi atinse încheieturile mâinilor și o strânse încet, împiedicând-o să se mai zgârie cu brutalitate.

Aelin suspină, iar trupul i se cutremură de forța suspinului.

— Scoate-o!

Ochii lui Rowan licăriră, panica, suferința și dorul lucind în ei.

— Am s-o scot, dar trebuie să rămâi nemișcată, Inimă de Foc. Doar câteva clipe.

— *Scoate-o!* Suspinele încetară. Rowan își trecu degetul mare peste încheietura mâinii și peste cătușele din fier, ca și când nu ar fi fost decât pielea ei. Încet, tremuratul încetă.

Nu, nu încetă, își dădu seama Elide când Rowan se ridică în picioare și merse în spatele reginei. Ci continuă, dar subtil. Tremurul străbătu trupul încordat

al lui Aelin, dar ea rămase nemișcată cât Rowan studie încuietoarea.

Totuși, ceva asemănător șocului și apoi groaza și întristarea îi străbătură chipul când îi studie spatele, dispărând imediat.

Aruncă o privire, iar Gavriel și Lorcan veniră lângă el, pășind încet. Neamenințător.

În partea cealaltă a poieniței, Fenrys era tot inconștient, blana albă fiind udă de sânge.

Elide doar veni lângă Aelin și ocupă locul în care fusese Rowan.

Regina ținea ochii închiși, ca și când ar fi avut nevoie de toată concentrarea ei ca să rămână nemișcată încă o clipă, să le permită să se uite, să nu apuce lanțurile.

Așadar, Elide nu-i spuse și nu îi ceru nimic, în afară de a-i fi însoțitoare, dacă avea nevoie.

În spatele lui Aelin, fața pătată cu sânge a lui Rowan era macabră cât studie încuietoarea care fixa lanțurile măștii de ceafa ei. Nările i se umflară puțin. De furie – frustrare.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea încuietoare, șopti Gavriel.

Aelin începu din nou să tremure.

Elide îi atinse cu o mână genunchiul pe care Aelin și-l zgâriase, noroiul și iarba lipindu-se de pielea ei pătată de sânge.

Se aștepta ca regina să îi dea mâna la o parte, dar Aelin nu se mișcă, ci își ținu ochii închiși, continuând să respire sacadat.

Rowan apucă un lanț care lega masca și dădu din cap spre Lorcan.

— Celălalt.

Tăcut, el prinse capătul opus. Dacă ar fi fost

nevoiți, ar fi tăiat fierul.

Elide își ținu respirația când ambii masculi se forțară, brațele tremurându-le.

În zadar.

Încercară din nou. Aelin respiră cu greu, iar Elide o strânse mai mult de genunchi.

— A reușit să rupă lanțurile de la glezne și mâini, observă Gavriel. Nu sunt indestructibile.

Dar cu lanțurile de pe mască atât de aproape de capul ei, o lovitură de sabie era imposibilă. Sau poate că masca fusese făcută dintr-un fier mai rezistent.

Rowan și Lorcan mormăiră când traseră de lanțuri. Era inutil.

Respirând greoi, cei doi se opriră. Urme roșii străluceau pe mâinile lor.

Încercaseră să folosească magia ca să rupă fierul.

Liniștea se lăsă în poiană. Nu mai puteau zăbovi acolo mult timp. Dar să o ia pe Aelin în lanțuri, când se agita atât de mult să se elibereze de ele…

Aelin deschise ochii.

Erau goi. Pe deplin epuizați, ca ai unei războinice care accepta înfrângerea.

Elide spuse deodată, gândindu-se să alunge acea goliciune:

— A existat vreo cheie? I-ai văzut folosind o cheie?

Ea clipi de două ori, ca și când asta ar fi însemnat ceva.

Rowan și Lorcan smuciră din nou, forțându-se, dar Aelin se uită la mușchi și la pietre, mijind un pic ochii, ca și când ar fi înțeles întrebarea. Prin mica gaură a măștii, Elide abia îi văzu buzele formând cuvintele. „O cheie”.

— Nu o am – nu le avem, spuse Elide, simțind ce gândea Aelin. Manon și Dorian le au.

— Liniște, șopti Lorcan. Nu la tonul vocii ei, ci la informația mortală pe care o dezvăluise Elide.

Aelin clipi din nou de două ori, cu aceeași intenție ciudată.

Rowan mârâi trăgând din nou de lanțuri, însă Aelin întinse o mână spre mușchi și contură o formă.

— Ce-i aia?

Elide se aplecă înainte când regina o făcu din nou, chipul inexpresiv fiind ilizibil.

Masculii Fae se opriră la întrebarea ei și urmăriră degetul lui Aelin mișcându-se prin iarbă.

— Un semn Wyrd, spuse încet Rowan. Ca să deschidă.

Aelin îl contură din nou, tăcută și nemișcată, ca și când niciunul dintre ei n-ar fi fost acolo.

— Funcționează asupra fierului? întrebă Gavriel, urmărind degetul lui Aelin.

— Ea a descuiat ușile din fier din biblioteca regală a Adarlanului cu acel simbol, șopti Rowan. Dar a avut nevoie de…

El lăsă cuvintele să plutească nerostite când luă cuțitul rupt pe care îl aruncase Aelin în mușchii din apropiere și se tăie în palmă.

Îngenunchind în fața ei, întinse mâna însângerată.

— Arată-mi, Inimă de Foc! Arată-mi din nou!

El îi atinse glezna – cătușa de acolo.

Tăcută și cu mișcări rigide, Aelin se aplecă înainte. Adulmecă sângele care curgea din mâna lui, nările ei umflându-se. Își ridică privirea la el, ca și când mirosul sângelui său i-ar fi pus o întrebare.

— Sunt partenerul tău, șopti Rowan, de parcă ar fi fost răspunsul pe care îl căuta ea.

Iar dragostea din ochii lui, felul în care vocea i se sparse, mâna însângerată care tremura… Elide înghiți

greoi.

Aelin doar se uită la sângele care curgea din mâna lui făcută căuș și-și strânse degetele, mănușa zăngănind, ca și când și gestul ar fi fost un răspuns.

— Nu o poate face cu fierul, spuse Elide. Dacă îi acoperă mâinile. Interferează cu magia din sânge.

Ea clipi o dată, în acel limbaj tăcut.

— De aceea ți-a pus mănușile de fier, nu-i așa? întrebă Elide, cu o strângere de inimă. Ca să se asigure că nu poți să-ți folosești sângele împreună cu semnele Wyrd ca să te eliberezi. Ca și când tot restul fierului n-ar fi fost suficient.

Ea clipi din nou, chipul ei fiind în continuare gol și rece. Obosit.

Rowan își încleștă maxilarul, dar tot își înmuie degetul în sângele din palmă și întinse mâna spre ea.

— Arată-mi, Inimă de Foc! zise din nou.

Elide ar fi putut jura că el tremura, și nu de frică, în clipa în care mâna închisă în metal a lui Aelin o strânse pe a lui.

Cu mișcări mici și întrerupte, ea îi conduse degetul ca să contureze simbolul pe cătușa din jurul gleznei.

O mică scânteie luci verzui, iar apoi…

Un șuierat al încuietorii umplu poiana. Cătușa căzu în mușchi.

Lorcan înjură.

Rowan îi întinse din nou mâna și sângele. Și cealaltă cătușă de la gleznă cedă în fața semnului Wyrd, urmată de cătușele de la mâini. Apoi, mănușile frumoase și îngrozitoare căzură cu un zgomot surd pe mușchi.

Aelin ridică mâinile goale spre față, căutând încuietoarea din spatele măștii, dar se opri.

— O fac eu, spuse Rowan, cu vocea încă blândă și

plină de iubire. El veni în spatele ei, iar Elide se uită la masca oribilă, la sorii și flăcările încrustate pe suprafața veche.

După un licăr de lumină și un zăngănit metalic, aceasta se desfăcu.

Chipul îi era palid – atât de palid, toate urmele de bronz dispărând.

Și gol. Conștient și inconștient totodată.

Circumspect.

Elide rămase nemișcată, lăsând-o pe regină să o studieze. Masculii veniră înaintea sa, iar Aelin se uită pe rând la ei: la Gavriel, care făcu o plecăciune, și Lorcan, care se uită direct la ea, cu privirea lui întunecată și inexpresivă.

Și la Rowan. Rowan, care începu să respire sacadat, înghițind zgomotos.

— Aelin?

Și numele păru să elibereze ceva.

Nu pe regina pe care ea o cunoștea de puțin timp, ci puterea din ea.

Elide tresări când flacăra, aurie și puternică, izbucni în jurul reginei. Cămașa se făcu scrum.

Lorcan o trase pe Elide înapoi, iar ea îl lăsă, deși căldura dispăru, iar explozia de putere deveni o aură în jurul reginei, ca o a doua piele sclipitoare.

Aelin îngenunche acolo, arzând, și nu vorbi.

Flăcările pâlpâiau în jurul ei, deși mușchii și rădăcinile nu ardeau. Nici măcar nu emanau aburi. Și prin foc, părul acum lung al lui Aelin ascunzându-i pe jumătate goliciunea, Elide se uită bine la ce i se făcuse.

În afară de o vânătaie de pe coaste, nu avea nimic.

Niciun semn. Nicio bătătură.

Nici măcar o cicatrice. Cele pe care le văzuse Elide, înainte ca Aelin să fie luată, dispăruseră.

Ca și când cineva le-ar fi șters.

Capitolul 31

Îi luaseră cicatricile.

Maeve le luase pe toate.

Asta îi spusese destule lui Rowan despre ce îndurase Aelin. Când îi văzuse spatele, pielea catifelată care ar fi trebuit să fie plină de cicatricile din Endovier și de cele lăsate de biciul lui Cairn, bănuise el.

Dar în genunchi și arzând în pielea goală… Cicatricile nu erau unde ar fi trebuit să fie. Cele care aproape formau un colier, făcute de bătrâna Picioare-Galbene, dispăruseră. Semnele cătușelor din Endovier dispăruseră. Cicatricea de când fusese forțată de Arobynn Hamel să își rupă propriul braț dispăruse. Iar pe palmele ei…

Aelin se uita acum la palmele întinse, ca și când și-ar fi dat seama ce lipsea.

Cicatricile de pe palme, una din clipa în care ei doi deveniseră *carranam,* cealaltă de la jurământul ei față de Nehemia, dispăruseră complet.

Ca și când nu ar fi existat niciodată.

Flăcările ei arseră mai intens.

Da, vindecătoarele puteau îndepărta cicatrici, dar motivul mai probabil al lipsei lor, în toate locurile pe care el le conturase cu mâinile, cu gura…

Pielea era nouă. Toată. În afară de chipul ei, de vreme ce se îndoia că ar fi fost destul de prești încât să îi scoată masca.

Aproape fiecare centimetru al trupului său era acoperit de o piele nouă, naturală și proaspătă ca zăpada, sângele care o pătase arzând ca să o dezvăluie.

Piele nouă, pentru că fuseseră nevoiți să înlocuiască tot ce distruseseră. Să o vindece astfel încât să o poată lua de la capăt.

Gavriel și Elide ajunseseră în locul în care zăcea Fenrys; era foarte probabil ca, în ciuda faptului că Gavriel îl vindecase pe câmpul de luptă, războinicul să moară.

Gavriel spuse în general:

— Nu mai rezistă mult.

El rupsese jurământul de sânge. Fenrys îl rupsese cu propria voință. Și curând avea să plătească prețul când forța vieții lui s-ar fi scurs complet.

Atunci, Aelin își mută privirea de la mâinile și pielea ei oribil de imaculată la lupul din partea cealaltă a poieniței.

Ea clipi de două ori și apoi se ridică încet.

Inconștientă sau nepăsătoare de goliciunea ei, păși șovăitor. Rowan veni imediat lângă ea – sau cât de aproape îi permiteau flăcările.

Totuși, ar fi putut să se apropie, învăluindu-se în gheață sau sufocând aerul care îi alimenta flăcările. Dar să depășească acea limită, să intre în flăcările ei când i se luaseră atât de multe lucruri… Nu voia să se gândească la expresia distantă și circumspectă a recunoașterii de pe chipul ei când îl văzuse – când îi văzuse pe toți. Ca și când nu ar fi fost pe deplin sigură că putea să aibă încredere în ei, în situația asta.

Aelin reuși să mai facă un pas, legănându-se.

Când trecu pe lângă el, îi zări gâtul. Până și cele două semne ale mușcăturii, semnele revendicării lui, dispăruseră.

Învăluită în flăcări, Aelin se îndreptă spre Fenrys. Lupul alb nu se mișcă.

Suferința și recunoștința îi îmblânzeau chipul, în

ciuda distanței surde.

Gavriel și Elide rămaseră în partea cealaltă a lui Fenrys când ea se apropie. Se retraseră un pas. Nu de frică, ci pentru a-i face loc în acest moment de adio.

Trebuiau să plece. Era o prostie să zăbovească aici, în ciuda kilometrilor dintre ei și tabără. Ar fi putut să-l care pe Fenrys până ar fi murit, dar… Rowan nu fu în stare să spună asta, să îi spună lui Aelin că probabil nu ar fi fost înțelept să își iar rămas-bun de la el așa cum simțea nevoia să o facă. Aveau câteva minute de pierdut, în cel mai bun caz, înainte să plece.

Dar în cazul în care cercetașii sau santinelele i-ar fi găsit, el s-ar fi asigurat că nu aveau să se apropie destul de mult încât să o deranjeze.

Gavriel și Lorcan păreau să se gândească la același lucru, privirile lor întâlnindu-se din partea cealaltă a poienii. Rowan făcu semn din bărbie spre copacii din vest, dând un ordin tăcut, iar ei se îndreptară într-acolo.

Aelin îngenunche lângă Fenrys, iar flăcările ei îi învăluiră pe amândoi. Focul se transformă într-o aură roșcat-aurie, un scut despre care el știa că ar fi topit carnea oricui încerca să pătrundă. Acesta se întinse și se undui în jurul lor, o bulă de aer roșiatic, și, prin ea, Rowan urmări cum ea își trecu o mână peste coastele lovite ale lupului.

Gavriel îi vindecase majoritatea rănilor, dar sângele rămăsese.

Aelin făcu mișcări lungi și blânde peste blana sa, înclinându-și capul când vorbi prea încet ca să audă Rowan.

Lent și dureros, Fenrys deschise un ochi plin de agonie – agonie și totuși ceva asemănător ușurării și bucuriei la vederea chipului ei fără mască. Și

extenuare. O asemenea extenuare încât Rowan știa că moartea ar fi fost o îmbrățișare binevenită, un sărut de la Silba însăși, zeița sfârșiturilor liniștite.

Aelin vorbi din nou, sunetul fiind amuțit sau absorbit de scutul ei, fără să verse lacrimi. Era doar tristă și conștientă de situație.

Era chipul unei regine, își dădu el seama când Lorcan și Gavriel își ocupară locurile de-a lungul marginii poienii. Era chipul unei regine cel care se uita la Fenrys. O regină care îi luă labele uriașe în mâini, împingând blana și pielea ca să scoată o gheară curbată.

Și-o trecu peste antebrațul gol, zgâriind pielea, lăsând sângele să curgă.

Rowan icni. Gavriel și Lorcan se întoarseră spre ei.

Aelin vorbi din nou, iar Fenrys clipi o dată drept răspuns, iar ea consideră gestul suficient.

— Pe toți zeii, șopti Lorcan când Aelin întinse antebrațul sângerând spre gura lui Fenrys. Pe toți zeii!

Pentru loialitatea și sacrificiul lui Fenrys, nu exista o răsplată mai mare pe care să poată să i-o ofere. Ca să nu moară, nu era altă cale de a-l salva.

Doar asta. Doar jurământul de sânge.

Iar când Fenrys reuși să lingă sângele din rana ei, când depuse în tăcere un jurământ față de regina lor, clipind de câteva ori, Rowan simți cum pieptul i se strânse insuportabil.

Ruperea jurământului de sânge față de o regină îi tăiase forța vitală, sufletul, iar depunerea altuia față de o altă regină ar fi putut la fel de bine să repare acea tăietură, magia antică legând viața slăbită a lui Fenrys de cea a lui Aelin.

Trei guri. Atât bău Fenrys înainte să își pună din nou capul pe mușchi și să închidă ochii.

Aelin se ghemui lângă el, flăcările învăluindu-i pe amândoi.

Rowan nu se mișcă. Niciunul dintre ei nu se mișcă.

Aelin șopti un cuvânt scurt și concis.

Fenrys nu răspunse.

Ea vorbi din nou, acel chip al reginei rămânând ferm.

„Trăiește!”

Folosise jurământul de sânge ca să îl forțeze să rămână în viață. Fenrys tot nu se mișcă.

De partea cealaltă a bulei de foc și căldură, Elide își acoperi gura cu mâna, ochii strălucindu-i puternic. Și ea citise cuvântul de pe buzele lui Aelin.

Aelin vorbi a treia oară, dezgolindu-și dinții când îi dădu lui Fenrys primul ordin. „Trăiește!”

Rowan nu respiră în timp ce ei toți așteptară. Trecură minute lungi.

Apoi, Fenrys deschise ochii.

Aelin se uită în ochii lupului, pe chipul ei citindu-se doar acel ordin serios și ferm.

Lent, Fenrys se agită. Își mișcă labele sub el, încordându-și picioarele. Și se ridică.

— Nu pot să cred, șopti Lorcan. Nu…

Dar iată-l pe Fenrys stând în fața reginei lor care era acum în genunchi. Iată-l pe Fenrys înclinându-și capul, umerii coborându-i odată cu el, punând o labă în fața celeilalte. Făcând o plecăciune.

Un mic zâmbet apăru pe buzele ei, dispărând înainte să prindă formă.

Aelin rămase, totuși, în genunchi. Chiar în timp ce Fenrys o studie, surprinderea și ușurarea luminându-i ochii negri. Privirea lui o întâlni pe a lui Rowan, iar acesta zâmbi, plecându-și capul.

— Bine ai venit la curte, cățelușule! spuse el cu

vocea răgușită.

Emoții brute i se unduiră pe chipul de lup, iar apoi Fenrys se întoarse din nou spre Aelin.

Ea se uita în gol. Fenrys îi înghionti umărul cu capul blănos.

Aelin își trecu lent o mână prin blana albă a lupului. Lui Rowan i se strânse inima.

Maeve pătrunsese în mintea lui Rowan ca să îi păcălească instinctele.

Ce îi făcuse ei? Ce îi făcuse în ultimele luni?

— Trebuie să plecăm, spuse Gavriel pe un ton grav când îl studie pe Fenrys, care stătea mândru și atent lângă Aelin. Trebuie să ne îndepărtăm de tabără și să găsim un loc în care să ne oprim peste noapte. Un loc în care urmau să evalueze pe unde și cum să părăsească acest regat. Să se îndrepte către pădure, spre munți, ar fi fost cea mai bună alegere. Acești copaci le ofereau destul spațiu și destule peșteri în care să se ascundă.

— Poți să mergi? îl întrebă Lorcan pe Fenrys.

Fenrys își mută privirea întunecată și mâhnită la Lorcan.

O, acea luptă avea să vină. Acea răzbunare.

Lupul dădu ferm din cap spre el.

Elide întinse mâna spre unul dintre sacii ascunși la baza unui copac.

— Pe unde?

Dar Rowan nu reuși să răspundă.

Tăcute ca niște fantome, apărură prin poiană, ca și când s-ar fi ivit în umbra frunzelor.

Trupuri mici, unele albe, altele negre ca noaptea, unele cu solzi. Majoritatea ascunse. Nu se vedeau decât degetele subțiri și ochii mari care nu clipeau.

Elide suspină.

— Neamul Mititelelor!

*

Elide nu mai văzuse pe nimeni din Neamul Mititelelor dinaintea căderii Terrasenului. Apoi, în umbra vechii păduri Oakwald se văzură lumini și se auziră niște foșnete. Niciodată nu apăruseră atât de multe, atât de fățiș.

Sau pe cât de deschise și-ar fi permis să fie.

Cele șase care se adunaseră în partea cealaltă a poienii rămăseseră în mare parte ascunse în spatele rădăcinilor, pietrelor și grămezii de frunze. Niciunul dintre masculi nu se mișcă, deși Fenrys își ciuli urechile spre ei.

Un miracol – asta se petrecuse cu regina și lupul.

Deși Fenrys părea epuizat, ochii lui erau limpezi când Neamul Mititelelor se adună.

Aelin abia se uită la ele.

O mână albă și subțire se ridică deasupra unui bolovan împestrițat cu mușchi și se îndoi.

— *Haideți!*

Rowan întrebă, cu o voce dură:

— Vreți să vă urmăm?

Mâna făcu din nou gestul.

— *Veniți!*

— Cunosc pădurea asta mai bine decât noi, șopti Gavriel.

— Și ai încredere în ele? întrebă Lorcan.

Privirea lui Rowan se opri asupra lui Aelin.

— I-au salvat o dată viața. În seara în care asasinul lui Erawan se întorsese după Aelin. Au s-o facă din nou.

*

Tăcuți și nevăzuți, trecură printre copacii, pietrele și râurile pădurii vechi.

Rowan rămase cu un pas în urma lui Aelin, Fenrys, Gavriel și Elide fiind în fața grupului, iar Lorcan în spate când le urmară pe Mititele.

Aelin nu spusese și nu făcuse nimic, doar se ridicase atunci când îi spuseră că era timpul să plece. Rowan îi oferise mantia lui, iar ea îi permisese să treacă prin bula ei aurie și flacăra transparentă ca să își înfășoare corpul gol.

Desculță, o ținu strâns la piept cât merseră kilometru după kilometru. Dacă pietrele și rădăcinile pădurii o răneau, nici măcar nu tresări. Ea doar merse mai departe, cu Fenrys alături în acea sferă de foc, ca și când ar fi fost două amintiri vagi.

O viziune din trecut, regina și lupul mergeau printre copaci.

Ceilalți vorbiră rar odată cu trecerea orelor și a kilometrilor, când dealurile împădurite făcură loc pantelor mai abrupte și bolovanilor mai mari, pietrele și copacii fiind răzleți pe alocuri.

— De la războaiele antice dintre spiritele pădurii, îi șopti Gavriel lui Elide când o văzu încruntându-se la un deal plin de trunchiuri doborâte și pietre sparte. Pe unele încă le poartă, complet inconștienți și neîngrijorați de treburile oricărui ținut în afară de acesta.

Rowan nu mai văzuse ființele eterice mult mai vechi și secretoase decât Mititelele. Dar la casa lui din munți, situată la mare altitudine, spre care se îndreptau ei, auzea câteodată spulberarea pietrelor și a copacilor în nopțile întunecate, fără lună, când nu era nicio adiere de vânt, nici vreo furtună care să le

cauzeze.

Mai erau doar vreo zece kilometri până la casa de la munte pe care o construise. Plănuise să o ducă pe Aelin acolo într-o zi, deși nu era decât cenușă împrăștiată demult. Doar ca să îi arate unde fusese casa lui, unde o îngropase pe Lyria. Ea, cea care nu îi fusese parteneră, era încă acolo sus.

Iar adevărata lui parteneră… Mergea ferm printre copaci. La fel ca o fantomă.

Le urmară în continuare pe Mititele, care le făcură semne dintr-un copac, de pe o piatră și dintr-un tufiș din față, iar apoi dispărură. În spatele lui Lorcan, alte câteva le ascunseră urmele cu mâini pricepute și mici farmece.

El se rugă ca ele să aibă un loc în care să rămână peste noapte, unde Aelin ar fi putut să doarmă și să rămână protejată de ochii lui Maeve odată ce și-ar fi dat seama că fusese păcălită.

Se îndreptau spre est – departe de coastă. Rowan nu îndrăznea să riște și să le spună că era necesar să găsească un port. Urma să vadă unde i-ar fi condus în seara asta, iar apoi să își facă planul pentru întoarcerea pe propriul continent.

Dar când Mititelele apărură în fața unui bolovan imens, când dispărură și reapărură în crăpătura din piatră, făcând semne dinăuntru cu mâini osoase, Rowan se trezi ezitând.

Ființa care sălășluia în lacul de sub Muntele Golaș era o mică amenințare în comparație cu alte lucruri care încă vânau prin întuneric și locuri uitate.

Dar Mititelele făcură semn din nou.

Lorcan apăru lângă el.

— Ar putea fi o capcană.

Dar Elide și Gavriel se îndreptară netulburați spre

bolovan.

Iar în urma lor merse și Aelin în continuare. Așadar, Rowan o urmă, așa cum ar fi urmat-o până la ultima suflare și dincolo de asta.

Gura peșterii era strâmtă, dar curând se deschise într-un culoar mai mare. Aelin lumină spațiul, scăldând pereții din piatră neagră într-o strălucire aurie suficient de puternică încât să se poată vedea.

Dar focul ei se domoli când intrară în camera mare. Tavanul se întindea în întuneric, dar nu înălțimea încăperii îl făcu să se oprească.

Unghere și firide fuseseră construite în piatră, unele echipate cu saltele, altele cu ceea ce păreau a fi grămezi de haine, și unele cu mâncare. Un foc mic ardea în apropiere de una și, dincolo de aceasta, ascunsă în perete, o trecătoare naturală din piatră licărea cu apă, mulțumită unui mic pârâu.

Dar mai departe în peșteră, în partea cealaltă a încăperii, continuând până la roca neagră, un lac mare se întindea în întuneric.

Sub acești munți erau nenumărate lacuri și râuri subterane – locuri atât de adânc în inima pământului că nici măcar neamul Fae nu se deranjase sau nu îndrăznise să le exploreze.

Aparent, Mititelele îl revendicaseră pe acesta, amenajând spațiul cu crengi de mesteacăn întinse pe pereți. De crengile albe atârnaseră mici ghirlande de flori și printre frunze se vedeau mici lumini albăstrui.

Acele lumini erau magie – veche și ciudată. Parcă fuseseră culese de pe cerul nopții.

Elide studia spațiul, vădit uluită. Gavriel și Lorcan, totuși, îl evaluară cu un ochi mai ager și mai circumspect. Rowan făcu la fel. Cu toate acestea, singura ieșire părea să fie cea prin care intraseră, iar

lacul se întindea prea mult ca să deslușească dacă era un mal dincolo de el.

Aelin nu se opri din mers, îndreptându-se spre unul dintre zidurile strălucitoare. Nu era precaută ca de obicei și nu se uita de colo-colo în timp ce evalua ieșirile și capcanele, posibilele arme de folosit.

O transă – era aproape ca și când ar fi intrat într-o transă, ar fi plonjat în vreun ocean fără fund dinăuntrul ei și ar fi alunecat atât de mult încât ei ar fi putut la fel de bine să fie niște păsări care zburau pe deasupra suprafeței îndepărtate a acestuia.

Dar ea merse către zidul pe care crengile de mesteacăn erau expuse artistic. Înăuntru erau și mai multe din Neamul Mititelelor, își dădu seama Rowan. Cocoțate pe crengi, ținându-se de ele.

Pașii lui Aelin erau tăcuți pe piatră. Fenrys se opri în apropiere, ca și când i-ar fi oferit intimitate.

Rowan avu senzația vagă că Lorcan, Elide și Gavriel se îndreptau spre firida din partea cealaltă a peșterii ca să inspecteze bunurile care fuseseră expuse.

Dar el zăbovi în mijlocul spațiului când partenera lui se opri în fața zidului strălucitor și viu. Nu afișa nicio expresie, iar trupul nu îi era încordat.

Totuși, ea își înclină capul spre Mititelele pe jumătate ascunse în crengile și ramurile din fața ei. Maxilarul i se mișcă vorbind. Cuvinte scurte.

El nici măcar nu auzise că Mititelele vorbeau. Dar regina, soția și partenera lui, vorbea cu ele în șoaptă.

În sfârșit, ea se întoarse, cu fața la fel de inexpresivă, ochii ei de foc fiind la fel de reci ca lacul. Fenrys o ajunse din urmă, iar Rowan rămase pe loc în timp ce Aelin se îndreptă spre micul foc.

În siguranță. Probabil că Mititelele îi spuseseră că

peștera era sigură, dacă ea se mișca acum spre foc, sfera ei arzând încă strălucitor.

Ceilalți se opriră din evaluarea proviziilor.

Dar Aelin nu îi băgă în seamă, cum nu acordă atenție nici restului lumii când ocupă un loc între foc și zidul peșterii, rezemându-se de piatra goală, și închise ochii.

Capitolul 32

Dorian avusese trei zile ochii căprui înainte să își dea seama cum să procedeze ca să fie din nou albaștri. Asterin și Vesta îl tachinaseră fără milă în legătură cu asta când coborâseră Colții, lamentându-se teatral din cauza absenței „ochilor lui drăguți de culoarea zambilei” și oftaseră spre cer când nuanța de safir îi colorase iar irisurile.

Magia lui putea trece de la un element la altul și totuși, abilitatea de a se schimba depindea de cu totul altceva; depindea de o parte a lui care tânjise dintotdeauna după singurul lucru mai important decât toate celelalte: acela de a renunța. De a fi liber. Așa cum Temis, Zeița Sălbăticiunilor, era liberă – neîngrădită. Așa cum își dorise cândva să fie, când fusese doar un prinț idealist și nesăbuit.

Era singura poruncă a magiei: să renunțe; să renunțe la cine și ce devenise când purtase colierul și să se transforme în ceva nou și diferit.

Era mai ușor de înțeles decât de făcut. De când albastrul îi revenise în priviri, ca deșirarea unui fir din el, nu reușise să facă altceva – nici măcar să îi schimbe din nou în căprui.

Vrăjitoarele Crochan și Cele Treisprezece se opriseră pentru pauza de la amiază la adăpostul sigur

al pădurii Oakwald, unde copacii erau golași, cu toate că pe pământ nu era nicio urmă de zăpadă. Încă o zi și aveau să ajungă la punctul de întâlnire, cu o săptămână mai târziu decât le promiseseră liderilor războinici din Eyllwe, dar aveau să sosească.

El se așeză pe un buștean doborât și acoperit cu mușchi, mâncând din bucata de iepure uscat. Cina lui.

— Mă doare capul doar privindu-te cum te chinuiești, spuse Glennis din partea cealaltă a poienii.

În jurul lor, Cele Treisprezece mâncau în liniște, Manon supraveghind totul. Cel puțin vrăjitoarele Crochan stăteau printre ele. În liniște, dar stăteau acolo.

Ceea ce însemna că acum îl priveau toate. Dorian duse de la gură bucata de carne tare și își înclină capul spre babă.

— Cred că pe mine mă doare capul suficient pentru amândoi.

— În ce încerci să te transformi, mai exact? Sau în cine?

Încerca să se transforme în opusul bărbatului care supraveghease prezența Sorschăi ani de zile și, în final, îi oferise doar moartea. S-ar fi bucurat să renunțe la asta, dacă magia i-ar fi permis-o.

— În nimic, spuse el. Multe dintre Cele Treisprezece și vrăjitoarele Crochan reveniră la mâncarea lor săracă în clipa în care-i auziră răspunsul plictisitor. Vreau doar să văd dacă este posibil pentru cineva cu o magie ca a mea. Să schimb măcar niște mici trăsături.

Nu era o minciună în totalitate.

Manon se încruntă, ca și când ar fi încercat să dezlege un mister pe care nu îl înțelegea cu adevărat.

— Dar dacă ar fi să reușești, insistă Glennis, cine ai

vrea să fii?

Nu știa. Nu putea invoca o imagine în afară de întunericul gol. Nici Damaris care-i stătea alături nu avea un răspuns.

Dorian se uită în profunzimea sufletului său, simțind marea de magie care se agita în el.

Îi contură forma cu mâini precaute și invizibile. Urmă un fir din el nu spre stomac, ci spre inima lui încă frântă.

„Cine ai vrea să fii?”

Acolo era, ca un grăunte de putere furată de Cyrene – mica nemulțumire din magia lui. Nu o nemulțumire, ci un nod – un nod într-o tapiserie. Una pe care ar fi putut să o țească.

Una căreia ar fi putut să-i dea formă, dacă ar fi îndrăznit.

„Cine ai vrea să fii?” întrebă el tapiseria abia țesută înăuntrul său și lăsă firele și nodurile să prindă formă, creând imaginea în mintea sa.

Glennis chicoti.

— Acum ai ochii verzi, rege!

Dorian tresări, inima bătându-i cu putere. Celelalte se opriră din nou din mâncat, uitându-se cu gura căscată, unele aplecându-se ca să se uite mai bine la el, dar Dorian își trimise magia în războiul de țesut lăuntric, adăugând detalii imaginii care se forma.

— Of, nu-ți stă deloc bine cu părul blond! Asterin se strâmbă. Pari bolnav.

Cine își dorea să fie? Oricine în afară de el însuși, în afară de ceea ce devenise.

Răspunsul lui tăcut făcu războiul de țesut magic să îi scape din mâinile invizibile, iar Dorian știu că, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut că avea din nou părul brunet și ochii de safir. Asterin oftă ușurată.

Dar Manon zâmbi macabru, ca și când ar fi auzit răspunsul nerostit și ar fi înțeles.

*

Cerul se întunecase complet, focurile vrăjitoarelor Crochan pârâind sub crengile copacilor fără frunze când Glennis întrebă:

— A văzut vreuna dintre voi Pustiurile?

Cele Treisprezece clipiră spre bătrână. De obicei, nu se adresa tuturor în același timp și nici nu punea întrebări atât de personale.

Dar cel puțin Glennis le vorbea. După trei zile de călătorie, Manon era la fel de departe de a câștiga încrederea sabatului Crochan ca atunci când plecaseră din Colți. Deși ele îi vorbeau, iar ea se alătura din când în când vetrei lui Glennis la ora mesei, nu-i vorbeau mai mult decât era necesar.

Asterin răspunse în locul sabatului.

— Nu. Niciuna dintre noi, deși eu mi-am petrecut un timp într-o pădure din partea cealaltă a munților. Dar niciodată atât de departe.

Tristețea licări în ochii aurii cu picățele negre ai vrăjitoarei, ca și când ar fi fost mai multe de spus. Într-adevăr, Sorrel și Vesta, chiar și Manon, se uitară ușor întristate la vrăjitoare.

Manon o întrebă pe Glennis, singura vrăjitoare Crochan de lângă focul de sub coroanele copacilor:

— De ce întrebi?

— De curiozitate, spuse bătrâna. Nici vreuna dintre noi nu a fost. Nu îndrăznim.

— De frica noastră?

Părul auriu al lui Asterin se mișcă atunci când ea se aplecă mai mult spre foc. În tabără, găsise o bucată de

piele pe care să și-o lege pe frunte – nu cea neagră pe care o purtase în ultimul secol, ci una asemănătoare, cel puțin.

— De frica a ceea ce o să simțim când o să vedem ce a mai rămas din orașul și ținuturile noastre cândva mărețe.

— Se spune că sunt doar dărâmături, mormăi Manon.

— Iar voi l-ați reconstrui, dacă ați putea? întrebă Glennis. Ați reconstrui orașul pentru voi?

— Nu am discutat niciodată despre ce am face, zise Asterin. Dacă am putea reveni vreodată acasă.

— Probabil ar fi înțelept să vă faceți un plan, spuse gânditoare Glennis. Ar fi util. Ochii ei albaștri se opriră asupra lui Manon. Nu doar pentru vrăjitoarele Crochan, ci și pentru oamenii tăi.

Dorian dădu din cap, deși nu lua parte la conversația asta.

Cine voiau să fie Cele Treisprezece, Dinți-de-fier și vrăjitoarele Crochan, și ce voiau să construiască, unite într-un singur popor?

Manon deschise gura, dar Umbrele țâșniră în cercul vetrei lor, cu chipurile încordate. Cele Treisprezece se ridicară imediat în picioare.

— Am fost în recunoaștere, spre locul de întâlnire, gâfâi Edda.

Manon se pregăti pentru ce avea să zică Umbra. O urmă de putere se simți prin tabără, singurul semn că magia lui Dorian se încolăcise în jurul lor ca un scut aproape impenetrabil.

— Duhnește a moarte, spuse Briar.

Capitolul 33

Ajunseseră prea târziu.

Nu doar cu o oră sau o zi. Judecând după starea în care se aflau trupurile din poiana presărată cu frunze la patruzeci de kilometri spre sud, pentru săptămâna în care întârziaseră, banda de război din Eyllwe plătise prețul suprem.

Morathul lăsase războinicii unde zăceau, câteva vrăjitoare Crochan cu mantii roșii – cele care își chemaseră aici surorile din nord – numărându-se printre victime. Mirosul cadavrelor intrate în putrefacție fu suficient ca Manon să lăcrimeze cât studie ce mai rămăsese.

Ea făcuse asta.

Ea cauzase totul, întârziind sabatul Crochan cu acea luptă. Aruncându-i o privire regelui Dorian, care zăbovea la marginea poienii cu un braț la nas ca să alunge duhoarea, își dădu seama că și el se gândea la asta. Privirea lui tăioasă spunea destule.

— Unele au scăpat, anunță Edda cu gravitate. Dar nu majoritatea.

— Au vrut ca unele să supraviețuiască, spuse Bronwen destul de tare încât să audă toți. Ca să inducă frica.

Manon se uită cu atenție la arborii distruși, stejarii antici fiind la fel de nenorociți ca trupurile de pe solul pădurii, ceea ce dovedea cine erau cei responsabili de masacru.

Și asta era din vina ei.

— Ce bandă de muritori ar fi sperat să supraviețuiască unui atac al legiunilor Dinți-de-fier? zise Bronwen cu o voce rece și gravă. Mai ales când legiunea aeriană a fost instruită de o Aripă Conducătoare atât de pricepută!

— Ai grijă ce spui! o avertiză Asterin.

Dar Una, frumoasa șatenă Crochan și o altă verișoară de-a lui Manon, își apucă mătura legată cu argint și spuse:

— Tu le-ai instruit! Voi toate – voi le-ați instruit pe vrăjitoarele care au făcut *asta!* Arătă spre trupurile în descompunere și gâturile sfâșiate. Și vă așteptați să uităm?

Se lăsă tăcerea. Chiar și din partea lui Asterin. Glennis nu spuse nimic.

Manon își simți mâinile fragile și străine, fierul din ele devenind casant.

Ea făcuse asta. Soldații din poiana mare nu reprezentau nimic și nu îi cunoștea; majoritatea erau muritori, și totuși… Lângă cizmele lui Manon zăcea o femeie al cărei torace fusese spintecat de la buric până la stern. Ochii ei căprui priveau în gol spre cupola spartă de deasupra, cu gura încă deschisă de durere.

— Pot să-i incinerez, se oferi Dorian, fără să se adreseze cuiva anume.

Cine fusese ea, războinica din fața ei? Pentru cine luptase? Lăsând la o parte regatele și conducătorii, pe cine din viața sa merita să apere?

— Ar trebui să îi anunțăm pe regele și regina din Eyllwe, spuse Bronwen. Să îi avertizăm și pe prinți; să le spunem să rămână ascunși. Erawan nu ia prizonieri.

Manon se tot holbă la războinica ucisă, o imagine care, cândva, o încântase; un lucru cu care se lăudase odată în fața lumii, și o făcuse fără urmă de regret, doar cu dorința ca bunica ei să o aprobe. Ca Dinți-de-fier să o accepte.

Pentru asta aveau să-și aducă aminte de ele ceilalți, iar ea nu avea să fie uitată.

Călăreața încoronată a lui Erawan. Aripa lui Conducătoare.

— Nu îi arde, spuse Manon.

Tăcerea se lăsă în poiană.

Dar Manon îngenunche pe pământul putrezit și, cu unghiile de fier, începu să sape.

Scoțându-și mănușile, Asterin se aplecă spre pământul din apropiere, urmată de Sorrel și Vesta și de restul Celor Treisprezece.

Pământul rece și tare nu ceda ușor, sfâșiindu-i degetele lui Manon, rădăcinile și pietrele usturând-o când îi zgâriară pielea.

În partea cealaltă a poienii, Karsyn, vrăjitoarea căreia îi returnase Manon mătura, voi să îngenuncheze, dar Manon ridică o mână murdară, deja însângerată. Vrăjitoarea se opri.

— Doar Cele Treisprezece, spuse Manon. Îi îngropăm noi. Vrăjitoarele Crochan se uitară la ea, iar Manon smulse pământul vechi. O să-i îngropăm pe toți.

*

Preț de patru ore, Manon și Cele Treisprezece îngenuncheară pe pământul îmbibat cu sânge și săpară mormântul.

Dorian le ajută pe Bronwen și pe Glennis să scrie mesajele pentru regele și regina din Eyllwe și cei doi fii ai lor, avertizându-i de pericol – și nimic mai mult. Fără să ceară ajutor sau armate.

Chiar înainte de răsărit, mesagerii sabatului Crochan reveniră. Rudele lor din sud, care le chemaseră aici, sosiseră chiar după masacru, prea târziu ca să salveze banda de război a oamenilor sau cele câteva vrăjitoare pe care le trimiseseră înainte. Zburaseră direct spre Banjali, unde cele patru sabaturi ale lor îi ajutau acum pe regele și regina din Eyllwe.

Nu că nobilii din Eyllwe ar fi părut neajutorați. Ceilalți mesageri ai sabatului Crochan reveniseră cu un mesaj din partea regelui: pierderea bandei de război era, într-adevăr, gravă, dar regatul Eyllwe nu era înfrânt din cauza asta. Rebelii lor și armata adunată, deși număra puțini soldați, încă rezistau în fața Morathului, neînfrânți. Intenționau să apere în continuare linia frontului în sud, până la ultima suflare.

Dorian înțelegea, totuși, cuvintele nescrise: nu aveau niciun soldat în plus pentru Terrasen. După ceea ce văzuse, era acum înclinat să îi dea dreptate regelui.

Eyllwe oferise prea mult și prea mult timp. Era timpul ca restul să poarte povara.

Dorian se întrebă dacă Manon observa vrăjitoarele Crochan care o priveau. Nu cu ură, ci cu un oarecare respect. Împreună, Cele Treisprezece săpară un mormânt uriaș, fără să le ceară balaurilor să sape măcar pământul.

Soarele răsări pentru ca apoi să coboare spre linia orizontului. Încet, mormântul începu să prindă formă – era destul de mare pentru toți războinicii căzuți.

Dorian trebuia să ajungă curând în Morath, înainte ca întâmplarea să se repete; înainte să se sape unul sau mai multe morminte. Nu putea suporta acest gând, mai rău decât gândul la un alt colier care să-i strângă gâtul.

Noaptea se lăsase înainte ca Dorian să reușească să plece pe furiș; înainte să găsească o poiană goală, să deseneze semnele și să înfigă în pământ sabia Damaris care, acum, lucea de sângele lui.

Invocării lui i se răspunse repede de data asta.

Totuși, nu Gavin fu cel care, strălucind, își făcu apariția din aerul nopții.

Magia lui Dorian străluci, pregătindu-se să atace în

clipa în care silueta se contură, iar Kaltain Rompier, îmbrăcată într-o rochie de culoarea onixului și cu părul pe spate, îi zâmbi cu tristețe.

*

Cuvintele i se topiră pe limbă, dar magia sa continuă să se rotească în jurul lui, mâinile invizibile fiind nerăbdătoare să rupă oase.

Nu că i-ar fi putut lua viața lui Kaltain Rompier.

În ciuda situației, ea tot ridică o mână firavă, rochia ei transparentă și părul mătăsos plutind pe un vânt-fantomă.

— Am intenții pașnice.

— Nu pe tine te-am invocat, fu singurul lucru pe care se gândi să îl spună.

Ochii negri ai lui Kaltain se îndreptară spre Damaris, care ieșea din cercul de semne Wyrd.

— Nu?

El nu voia să se întrebe de ce sau cum o chemase sabia pe ea, și nu pe Gavin, dacă sabia avea o voință proprie, ori zeul care o binecuvântase rânduise această întâlnire, pentru cine știe ce adevăr considera că trebuia să-i arate.

— Credeam că te-au distrus la Morath, spuse el răgușit.

— Așa a fost. Chipul îi era mai blând decât îl văzuse vreodată. În atât de multe feluri.

Manon și Elide îi povestiseră ce îndurase ea și ce făcuse pentru ele. Dorian își plecă fruntea.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

Apoi cuvintele se rostogoliră din locul în care le păstrase de la Mlaștinile Stâncoase din Eyllwe.

— Pentru că nu te-am văzut așa cum ar fi trebuit. Pentru că nu am știut unde te-au dus și pentru că nu te-am ajutat când am avut șansa.

— Ai avut vreo șansă?

Întrebarea era adresată cu calm și totuși, el ar fi putut jura că tonul i se înăsprise.

El deschise gura ca să nege, dar se forță să privească înapoi – la cine fusese cu mult timp înaintea colierului, înainte de Sorscha.

— Știam că ești în temnița castelului. M-am mulțumit să te las să putrezești acolo. Iar apoi Perrington… Adică Erawan te-a dus în Morath și nu m-am deranjat să pun prea multe întrebări în privința asta. Rușinea îl cuprinse. Îmi pare rău! repetă el.

Un prinț moștenitor care nu își servise regatul sau poporul cu adevărat. Gavin avusese dreptate.

Conturul lui Kaltain sclipi.

— Știi, nu am fost chiar nevinovată.

— Ce ți s-a întâmplat în Morath nu a fost în niciun fel din vina ta.

— Nu, nu a fost, confirmă ea, o umbră traversându-i chipul. Dar singură am ales să merg în Rifthold toamna trecută, urmărindu-mi ambiția pentru tine și coroana ta. Îmi regret o parte din decizii.

El își îndreptă privirea spre antebrațul ei gol, spre cicatricea care era tot acolo, chiar și după moarte.

— Mi-ai salvat prietenii! spuse el și îngenunche în fața ei. Ai renunțat la tot ca să îi salvezi și să iei cheia Wyrd de la Erawan. Ar fi făcut același lucru, dacă ar fi supraviețuit ororilor Morathului. Îți sunt îndatorat!

Kaltain fixă cu privirea locul în care Dorian stătea în genunchi.

— Nu am avut niciodată prieteni. Nu ca tine. Întotdeauna te-am invidiat pentru asta. Pe tine și pe

Aelin.

El își înălță capul.

— Știi cine este?

Ea schiță un zâmbet.

— Moartea are avantajele ei.

Dorian nu se putu abține să nu-i adreseze următoarea întrebare:

— Este… este mai bine acolo? Ești împăcată?

— Nu îmi este permis să spun, răspunse cu blândețe Kaltain. Și nu am voie să spun cine este aici cu mine.

El dădu din cap, alungându-și încordarea din piept, dezamăgirea, dar își înclină capul într-o parte.

— Cine îți interzice să faci asta?

În situația în care cei doisprezece zei din acest ținut rătăceau prin Erilea, cu siguranță nu conduceau celelalte ținuturi.

Kaltain strâmbă din buze.

— Nici asta nu am voie să spun. Când el deschise gura să o mai întrebe ceva, ea îl întrerupse. Există alte forțe care acționează. Dincolo de ce este tangibil și cunoscut.

Dorian se uită spre Damaris.

— Alți zei?

Liniștea lui Kaltain fu un răspuns suficient. Dar cu o altă ocazie. Avea să se gândească altă dată la asta.

— Nu m-am gândit niciodată să te invoc, recunoscu el. Pe tine, care ai cunoscut adevăratele orori ale Morathului. Nu mi-am dat seama…

El lăsă cuvintele să plutească în timp ce se ridică în picioare.

— Că ai mai fi avut ce să invoci? termină ea. El tresări. Cheia a făcut multe să dispară – dar nu totul.

— Așadar, a treia este într-adevăr în Morath?

Ea dădu serioasă din cap. Trupul îi străluci, conturul siluetei începând să dispară cu repeziciune.

— Deși nu știu unde o ținea. Nu am fost… pregătită să o primesc pe a doua înainte să preiau controlul. Își trecu degetele firave peste cicatricea neagră care-i șerpuia pe braț.

El nu îi vorbise niciodată cu adevărat. Abia dacă îi aruncase o privire în treacăt, sau se strâmbase într-o discuție politicoasă cu ea.

Și totuși, Kaltain era aici, femeia care eliminase o treime din Morath, care devorase un prinț valg doar cu puterea voinței.

— Cum ai reușit? șopti el. Cum ai scăpat de sub controlul lui?

Trebuia să știe. Dacă era să intre în iad, dacă era mai mult decât probabil să ajungă să aibă un alt colier la gât, trebuia să afle.

Kaltain îi studie gâtul înainte să-i întâlnească privirea.

— Mi-am adunat furia împotriva lui pentru că nu simțeam că merit colierul.

Adevărul cuvintelor ei se izbi în el la fel de sigur ca și când l-ar fi împins în piept.

— Ai desenat semnele invocării cu un motiv. Ce vrei să știi? îl întrebă simplu Kaltain.

Dorian păstră adevărul pe care i-l spusese, oglinda pe care ea o ridica spre tot ceea ce fusese cândva și ce devenise. Nu fusese un prinț adevărat – nu în spirit, nu cu fapta. Încercase să fie, dar prea târziu. Acționase prea târziu. Se îndoia că se descurca mai bine ca rege. Cu siguranță nu, pentru că ignorase Adarlanul din propria vinovăție și furie, gândindu-se dacă trebuia salvat.

Ca și când ar fi existat vreodată posibilitatea de a

nu merita să fie salvat.

— Sunt gata să merg în Morath? întrebă el în cele din urmă.

Doar ea ar fi avut de unde să știe, văzând lucruri mult mai rele decât orice văzuseră Manon și Elide.

Kaltain se uită din nou la Damaris.

— Știi răspunsul.

— Nu ai să încerci să mă convingi să nu merg?

Dar Kaltain strânse din buze când rochia ei de culoarea onixului începu să se topească în întuneric.

— Știi ce ai să înfrunți acolo. Nu trebuie să îți spun eu dacă ești pregătit.

Lui i se uscă gura.

— Tot ce ai auzit despre Morath este adevărat, zise Kaltain. Adevărat și totuși, mai rău decât îți poți imagina. Rămâi la fortăreață. Este fortăreața lui Erawan și foarte probabil singurul loc în care ar avea încredere să păstreze cheia.

Dorian dădu aprobator din cap, inima începând să îi bată cu putere.

— Așa am să fac!

Ea făcu un pas către el, dar se opri când marginile ei se unduiră mai mult.

— Nu zăbovi prea mult și nu atrage atenția! Este arogant și extrem de egoist și n-o să se deranjeze să se uite prea atent la cine s-ar putea furișa pe holurile lui. Fii rapid, Dorian!

Un tremur îi străbătu mâinile, dar el și le strânse în pumni.

— Dacă aș putea să-l ucid, ar trebui să profit de ocazie?

— Nu. Ea clătină din cap. Nu ai să scapi. Are o cameră în inima fortăreței – acolo își ține colierele și acolo o să te ducă dacă te prinde.

El își îndreptă spatele.

— Eu…

— Du-te în Morath, așa cum ai plănuit. Recuperează cheia și nimic mai mult. Sau ai să te trezești din nou cu un colier în jurul gâtului.

Dorian înghiți.

— Abia dacă mă pot transforma.

Kaltain îi schiță un zâmbet când se dizolvă în lumina lunii.

— Chiar așa să fie?

Iar apoi dispăru.

Dorian se uită la locul în care se aflase Kaltain, semnele Wyrd deja dispărând. Doar Damaris rămăsese acolo, martoră a adevărului pe care, cumva, simțise că el trebuia să îl audă.

Așadar, Dorian își pipăi magia încâlcită, locul unde puterea brută se rotea și ieșea ori de câte ori voia el.

Ordinul magiei în mișcare era să renunțe. Să renunțe la tot: la zidul pe care îl construise în jurul lui în clipa în care prințul valg îl invadase și să se uite în sinea sa. La el. Poate sabia îi ceruse să o facă invocând-o, în schimb, pe Kaltain.

„Cine ai vrea să fii?”

— Cineva vrednic de prietenii mei, spuse el în noaptea liniștită. Un rege vrednic de regatul său. Pentru o clipă, părul alb ca zăpada și ochii aurii licăriră în mintea lui. Aș vrea să fiu fericit, șopti și apucă sabia Damaris. Să scap de ultima urmă de groază.

Sabia antică se încălzi în mâna lui, emanând o căldură prietenoasă și rapidă.

Aceasta îi pluti prin degetele și încheietura mâinii, spre locul lăuntric în care sălășluiseră toate aceste adevăruri, și unde se transformă într-o căldură dantelată de cea mai acută durere.

Iar apoi lumea crescu și se întinse, copacii ridicându-se, pământul apropiindu-se…

El voi să își atingă fața, dar află că nu avea mâini.

Doar aripi negre ca funinginea. Doar un cioc negru care nu scotea niciun cuvânt.

Era un corb. Un…

O inhalare ușoară a aerului îl făcu să își rotească gâtul – mult mai ușor în această formă – spre copaci. Spre Manon, care stătea la umbra unui stejar, cu mâinile însângerate și murdare sprijinite de trunchi în timp ce se uita la el. La transformare.

Dorian bâjbâi după firul de putere care îl ținea în acea formă ciudată și ușoară. Imediat și odată cu lumea ce-și lua avânt, crescu tot mai mult, revenind în trupul său de om, sabia fiind rece și nemișcată la picioarele lui. Hainele lui erau oarecum întregi, nesfâșiate. Probabil datorită vreunei diferențe care exista între magia lui brută și adevăratul dar al creaturii metamorfice.

Dar Manon zâmbi, dezgolindu-și dinții. Ochii ei aurii străluciră ca doi tăciuni.

— Când, mai exact, voiai să îmi spui că urmează să recuperezi cea de-a treia cheie Wyrd?

Capitolul 34

— Trebuie să ne retragem, îi spuse gâfâind Galan Ashryver lui Aedion când stăteau lângă cortul plutitor din mijlocul armatei lor, prințul moștenitor fiind stropit cu sânge roșu și negru.

Trecuseră trei zile de luptă în vânt rece și zăpadă, trei zile în care fuseseră împinși tot mai mult spre nord, kilometru cu kilometru. Aedion schimbase soldații prin rotație în liniile frontului, iar cei care reușiseră să

prindă câteva minute de somn se întorseseră la luptă cu picioarele tot mai grele.

El părăsise linia frontului în urmă cu câteva minute, doar după ce îi ordonase Kyllian să o facă, ajungând chiar să-l împingă pe Aedion în spatele lui, legiunea Bane ducându-l brutal mai departe până ce ajunsese aici, unde prințul moștenitor din Wendlyn bea apă la marginea armatei lor. Pielea măslinie a prințului era cenușie, ochii neamului Ashryver fiind întunecoși când se uită la soldații care se grăbeau sau mergeau cu greu pe lângă el.

— Dacă ne retragem de aici, avem toate șansele să fim fugăriți până la Orynth, spuse Aedion, simțind dureri în gât cu fiecare cuvânt rostit.

Nu mai văzuse nicicând o armată atât de mare. Nici măcar în Theralis, în urmă cu mulți ani.

Galan îi dădu lui Aedion burduful pentru apă, iar Aedion bău cu nesaț.

— Vere, am să te urmez oricum s-ar putea termina asta, dar nu putem ține pasul o altă noapte întreagă.

Aedion știa. Își dăduse seama de asta după ce lupta continuase la lăsarea întunericului.

Când bărbații începuseră să întrebe de ce Aelin a Focului Sălbatic nu le ardea inamicii, de ce nu le oferea măcar o lumină la care să lupte, de ce dispăruse din nou.

Lysandra își luase forma de balaur ca să se lupte cu ilkenii, dar fusese obligată să cedeze, să se retragă în spatele frontului lor. Da, era o poziție bună din care să ucidă ilkeni, dar și o țintă mare pentru arcașii și aruncătorii de sulițe ai Morathului.

În față, prea aproape ca să fie liniște, strigătele și zăngănitul armelor se ridicau spre cer. Chiar și magia nobililor Fae începea să șovăie, și soldații lor odată cu

ei. Când ceda, Asasinii Tăcuți stăteau în așteptare, sfâșiind valgii și ilkenii rapid. Dar nu erau prea mulți. Și încă nu se zărea nici urmă de armata suplimentară a lui Ansel din Briarcliff.

„Curând”, promisese regina roșcată cu o seriozitate nefirească doar în urmă cu câteva ore, rândurile legiunii care o însoțea deja împuținându-se. „Restul armatei o să ajungă curând aici”.

Mârâiturile se înălțau în apropiere, spintecând vuietul luptei. Leopardul-fantomă nu ezitase, abia oprindu-se ca să se odihnească.

Trebuia să se întoarcă. Trebuia să mănânce ceva și să se întoarcă. Kyllian putea menține ordinea multă vreme, dar Aedion era prințul lor. Și cum Aelin nu se vedea nicăieri... lui îi revenea responsabilitatea de a controla soldații.

Deși liniile frontului se clătinau ca scurgerile dintr-un dig.

— Râul Lanis de lângă Perranth, șopti Aedion când Ilias și Asasinii Tăcuți doborâră ilkenii de pe cer, săgețile lor găsindu-și cu ușurință țintele.

Mai întâi trebuiau să le nenorocească aripile, aflaseră ei pe pielea lor. Ca să îi doboare din aer. Apoi să le taie capetele cu sabia, ca să îi decapiteze complet.

Altminteri s-ar fi ridicat din nou și și-ar fi amintit cine încercase să îi ucidă.

— Dacă ne retragem spre nord, continuă Aedion, ajungem în Perranth și traversăm râul, i-am putea forța și pe ei să traverseze, ca să-i doborâm.

— Există vreun pod?

Încordarea se citi pe chipul lui Galan când unul din cei doi prinți valgi rămași trimise un val de putere întunecată spre un grup de-al soldaților lor. Bărbații se

ofiliră ca florile la îngheț.

Gestului îi răspunse o rafală de vânt și gheață din partea lui Sellene sau a lui Endymion. Poate a unuia dintre verii lor mulți.

— Niciun pod destul de mare. Dar râul este înghețat – am putea să-l traversăm și apoi să îl topim.

— Cu ajutorul lui Aelin?

O întrebare precaută și îndoielnică.

Aedion gesticulă spre sursa rafalei magice stârnite drept răspuns, care acum se lupta cu puterea prinților valgi.

— Dacă nobilii Fae pot să creeze gheața, atunci pot s-o și dezghețe. Chiar sub picioarele Morathului.

Ochii de turcoaz ai lui Galan scânteiară, fie din pricina planului, fie a faptului că nu Aelin era cea care avea să îl pună în practică.

— Morathul și-ar putea da seama de intențiile noastre.

— Nu prea avem de ales.

Din Perranth ar fi avut acces la mai multe resurse, și poate alți soldați s-ar fi adunat spre ei din oraș. Totuși, să se retragă…

Aedion studie rândurile doborâte unul câte unul, soldații abia rezistând.

Să se retragă și să trăiască. Să lupte și să moară.

Căci rezistența aceasta s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă ar fi continuat lupta. Aici, pe câmpiile sudice, și-ar fi aflat moartea.

Nu era nicio garanție că Rowan și ceilalți aveau s-o găsească pe Aelin, că Dorian și Manon aveau să recupereze cea de-a treia cheie Wyrd și apoi să i-o dea reginei lui, dacă ea s-ar fi eliberat, dacă i-ar fi găsit în lumea asta dezordonată. Nu era nicio garanție pentru cât de multe vrăjitoare Crochan ar fi putut aduna

Manon, dacă ar fi reușit măcar.

Cu flota împrăștiată prea mult de-a lungul coastei Terrasenului ca să fie de vreun folos, doar armata lui Ansel din Briarcliff ar fi putut să te ofere un oarecare ajutor – dacă n-ar fi ajuns numai oale și ulcele până atunci. Nu aveau de ales decât să reziste până ar fi sosit ei – ultimii lor aliați.

Nu aveau nicio garanție că Rolfe și mycenienii ar fi venit. Nicio veste.

— Poruncește retragerea, îi spuse Aedion prințului. Și anunță-i pe Endymion și Sellene c-o să avem nevoie de puterea lor de îndată ce o s-o luăm la fugă.

Ca să își trimită toată magia într-un scut puternic pentru a le păzi spatele în timp ce ar fi încercat să se distanțeze cât mai mulți kilometri de Morath.

Galan dădu aprobator din cap, îndesându-și coiful însângerat peste părul brunet, și își croi drum prin grămada haotică de soldați.

O retragere. Atât de curând și de repede. Cu toată instrucția lui, anii grei de învățătură, lupte și conducere, la asta se ajunsese.

Ar fi ajuns măcar în Perranth?

*

Rândurile ordonate în care mărșăluiseră spre sud se rupseră complet în fuga înapoi spre nord. Soldații Spiriduși rămaseră în urma lor, scuturile magice îndoindu-se, dar rezistând, ținând armata Morathului la distanță lângă poalele dealurilor în timp ce ei se retrăgeau spre Perranth.

Mormăitul soldaților extenuați care șchiopătau se auzi în treacă pe lângă Lysandra, căci și ea îi însoțea cu greu, în forma unui cal. Ea permisese unui tânăr să

o încalece după ce îi văzuse stomacul aproape revărsându-se din armura ruptă.

De vreme ce el zăcea întins pe spatele ei, sângele care curgea îi încălzise coastele kilometri întregi.

Picăturile calde se opriseră demult. Înghețaseră.

La fel și el.

Nu o lăsase sufletul să-l abandoneze, să îi lase trupul mort pe câmp ca să fie călcat în picioare și, oricum, sângele lui înghețat îl lipise de ea.

Fiecare pas era un efort extraordinar, rănile ei vindecându-se mai repede decât ale soldaților din jur. Mulți căzură în timpul marșului spre Perranth, unii fiind ridicați și cărați de tovarășii lor sau de străini.

Unii nu se mai ridicaseră.

Rezistența nu trebuia să cedeze atât de curând.

Nemulțumirile se întețiră când ajunseră mai aproape de Perranth, în ciuda celor câteva ore de odihnă din prima noapte. „Unde este regina? Unde este focul ei?”

Nu putea să lupte în locul lui Aelin într-un mod convingător și destul de bine încât să supraviețuiască. Iar când Aducătoarea-Focului ar fi luptat fără flăcări… ei și-ar fi dat seama.

„A fugit. Din nou”.

Doi Asasini Tăcuți observară în a doua noapte că soldatul mort era încă pe spatele Lysandrei și nu ziseră nimic în timp ce aduseră apă caldă ca să topească sângele care îl lipise de ea și apoi să o spele.

În trupul ei de iapă cu păr roșcat, alb și negru, nu le putea vorbi, nu putea să-i întrebe dacă știau cine era. Oricum, cei doi o tratară cu blândețe.

Nimeni nu se îndreptase spre calul singuratic care mergea prin tabăra dărăpănată. Unii soldați ridicaseră corturi. Mulți doar dormeau lângă focuri, sub mantii și

jachete.

Ei îi țiuiau urechile. Îi țiuiau de la prima luptă.

Nu știa cum îi găsise cortul, dar, iată-l, cu clapele deschise spre noapte ca să îl dezvăluie stând cu Galan, Ansel și Ren.

Lordul din Allsbrook ridică din sprâncene când ea intră, capul ei aproape atingând tavanul.

Un cal. Era încă un cal.

Ren veni clătinându-se spre ea, în ciuda oboselii care cu siguranță îl apăsa.

Lysandra bâjbâi după firul său lăuntric, după firul de întoarcere în corpul ei uman, lumina strălucitoare care avea s-o micșoreze în acesta.

Cei patru doar se uitară când îl găsi, luptându-se pentru el. Magia îi smulse ultimele puteri. Înainte să-și recapete trupul, deja cădea pe podeaua acoperită de fân.

Nu simți frigul mușcându-i pielea goală, nu îi păsă când căzu în genunchi.

Ansel veni lângă ea, acoperind-o cu mantia ei.

— Unde naiba ai fost?

Chiar și regina Pustiurilor era palidă, părul ei roșu ca vinul fiindu-i lipit de cap sub praf și sânge.

Lysandra nu mai era în stare să vorbească, doar să rămână în genunchi, ținând strâns mantia.

— Plecăm cu o oră înainte de răsărit! spuse Aedion, ordinul fiind clar.

Ansel și Galan dădură din cap, ieșind din cort.

— Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare, lady, mormăi Ren înainte să iasă din cort.

Cizmele scârțâiră pe fân, iar apoi el se lăsă în genunchi în fața ei. Aedion.

Pe chipul său nu se citea blândețea. Nicio urmă de milă sau afecțiune.

Preț de un minut lung, nu făcură decât să se uite unul la celălalt.

Apoi, prințul mormăi încet:

— Planul tău a fost de rahat!

Ea nu spuse nimic și nu se putu abține să nu-și adune umerii.

— Planul tău a fost de *rahat,* șopti el, ochii lui scânteind. Cum de te-ai gândit că ai putea să fii în pielea ei și să crezi că poți scăpa? Cum de-ai putut să crezi vreodată c-ai să eviți faptul că armata noastră *se bazează pe tine* să faci scrum inamicul, când tu nu poți decât să fugi și să apari, în schimb, ca un animal?

— Nu ai dreptul să dai vina pe mine, spuse ea răgușită.

Erau primele cuvinte pe care le rostise în ultimele zile.

— Ai fost de acord să o lași pe Aelin să-și întâlnească moartea și să ne lase aici, să fim sfâșiați. Voi două nu ați spus nimănui de acest *plan,* nu ați spus niciunuia dintre noi care ar fi putut explica realitățile acestui război, și că vom avea nevoie de o nenorocită de Aducătoare a Luminii împotriva Morathului, nu de o creatură metamorfică *inutilă* și neinstruită!

Rând pe rând, cuvintele îi loviră inima slăbită.

— Noi…

— Dacă erai atât de dispusă să o lași pe Aelin să moară, atunci ar fi trebuit să o lași să o facă *după* ce ardea hoardele lui Erawan!

— Asta nu ar fi împiedicat-o pe Maeve să o prindă.

— Dacă ne-ai fi spus, am fi putut să facem alte planuri, am fi acționat diferit și nu am fi ajuns *aici,* naiba să te ia!

Ea se uită fix la fânul noroios.

— Atunci, alungă-mă din armata ta!

— Ai distrus totul. Cuvintele lui erau mai reci decât vântul de afară. Voi două ați distrus totul.

Lysandra închise ochii.

Fânul foșni, iar ea își dădu seama că el se ridicase în picioare, își dădu seama în timp ce cuvintele lui o străpunseră de deasupra capului ei plecat.

— Ieși afară din cortul meu!

Nu era sigură că se putea mișca suficient încât să se supună, deși își dorea să o facă. Trebuia să o facă.

Să riposteze. Trebuia să riposteze. Să-i răspundă cu furia pe care i-o arătase, nevoit să-și defuleze frica și disperarea.

Lysandra deschise ochii, ridicându-și privirea la el. La furia și ura de pe chipul lui.

Reuși să se ridice în picioare în ciuda durerilor chinuitoare. Reuși să se uite în ochii lui, chiar dacă Aedion spuse din nou cu răceală:

— Ieși afară!

Desculță în zăpadă, goală pe sub mantie. Aedion se uită la tălpile ei goale, ca și când și-ar fi dat seama de asta și nu i-ar fi păsat.

Așadar, Lysandra dădu din cap, apucând mai strâns mantia lui Ansel, și ieși în noaptea friguroasă.

*

— Unde este? întrebă Ren, ținând într-o mână o cană cu ceva ce mirosea a supă diluată și o bucată de pâine în cealaltă. Lordul scrută cortul ca și când ar fi putut s-o găsească sub pat sau fân.

Aedion se uită la cei câțiva bușteni prețioși care ardeau în cuptor și nu spuse nimic.

— Ce ai făcut? șopti Ren.

Totul era pe cale să se sfârșească. Așa fusese de

când Maeve o răpise pe Aelin. De când regina lui și femeia metamorfică încheiaseră un târg.

Așadar, nu conta ce făcuse el. Nu îi păsa dacă nu era corect sau adevărat.

Nu îi păsa dacă era atât de obosit încât nu putea să se rușineze la gândul că dăduse vina pe ea pentru înfrângerea sigură de care urmau să aibă parte în câteva zile, în fața zidurilor Perranthului.

Își dorea ca ea să îl fi lovit, să fi țipat la el.

Dar Lysandra îl lăsase să se înfurie și ieșise desculță în zăpadă.

El promisese să salveze Terrasenul, să țină linia frontului. O făcuse foarte mulți ani.

Și totuși, la acest test împotriva Morathului, atunci când fusese important… eșuase.

Trebuia să-și adune puterea să lupte din nou, să își adune oamenii. Doar că… simțea nevoia să doarmă.

Aedion nu observă când plecă Ren, fără îndoială în căutarea femeii metamorfice de care era atât de îndrăgostit.

Se cuvenea să își cheme comandanții legiunii Bane. Să vadă cum credeau că aveau să facă față dezastrului.

Dar nu fu în stare. Nu reuși decât să se uite în foc în orele lungi ale nopții.

Capitolul 35

Nu avusese încredere în lumea asta, în visul acesta, în tovarășii care o însoțiseră și o conduseseră aici, în prințul războinic cu ochi verzi ca pinul și care mirosea a Terrasen.

În el, ea nu îndrăznise să creadă deloc. Nu din cauza cuvintelor pe care le rostea, ci a simplului fapt

că era *acolo.* Nu credea că avea să-i scoată masca și lanțurile de fier. Dispăruseră și în alte vise care se dovediseră false.

Dar Neamul Mititelelor îi spusese că era adevărat. Toate erau reale. Ele îi ziseseră că era în siguranță, că trebuia să se odihnească și că urmau să aibă grijă de ea.

Iar acea presiune grozavă și necruțătoare care i se zvârcolea în vene se domolise – doar cât să gândească, să respire și să acționeze instinctiv.

O eliminase cât de mult îndrăznise, dar nu pe deplin. Cu siguranță nu pe toată.

Așadar, dormise. Făcuse și asta, în celelalte vise. Trăise destule vise și săptămâni de povești care dispăruseră apoi ca pașii pe nisip.

Totuși, când deschise ochii, se trezi tot în peșteră, însă mai slab luminată acum. Puterea zăngănitoare se culcușise mai profund, dormind. Durerea ei de coaste se domolise, iar tăietura de pe antebraț se vindecase, dar urma rămăsese.

Singurul semn de pe pielea ei.

Aelin îl pipăi cu degetul și o durere slabă răsună drept răspuns.

Degetul îi era neted. Neted ca sticla cât își frecă degetul mare și cel arătător.

Nu avea nicio bătătură. Nici pe degete, nici în palme. Urmele anilor de instrucție și ale anului din Endovier dispăruseră.

Însă cel puțin această crustă nouă, această zvâcnire slabă de sub ea, rămăsese.

Ghemuită pe podeaua de piatră, studie peștera.

Lupul alb stătea întins în spatele ei, sforăind încet. Sfera lor transparentă de foc încă ardea în jurul lor, alungând încordarea câte puțin, dar nu de tot.

Aelin înghiți, gustând cenușa.

Ca răspuns, magia ei deschise un ochi.

Aelin inspiră. Nu aici – nu încă.

Îi șopti focului „Nu încă”.

Însă flăcările din jurul ei și al lupului izbucniră și se întețiră, făcând peștera să dispară. Ea își încleștă maxilarul.

„Nu încă”, insistă Aelin. Nu înainte s-o facă în siguranță, departe de ei.

Magia i se împinse în oase, dar ea o ignoră. O stăpâni.

Bula de foc se micșoră, protestând, și deveni din nou transparentă. Prin ea, reuși să zărească bazinul cu apă cioplit și siluetele adormite ale celorlalți tovarăși ai ei.

Prințul războinic dormea la doar câțiva pași de marginea focului său, ascuns într-o firidă din zidul de piatră. Era foarte obosit, deși nu renunțase la arme.

O sabie îi atârna la centură, rubinul mocnind în lumina focului ei.

Cunoștea acea sabie. Era o sabie veche, creată în aceste ținuturi pentru un război mortal.

Fusese și a ei. Bătăturile șterse se potriviseră perfect pe mânerul său, iar prințul războinic care o purta acum o găsise pentru ea, într-o peșteră ca asta, plină cu relicve ale eroilor trimiși demult în Lumea de Apoi.

Cu atenție, se uită la tatuajul care șerpuia pe obrazul și gâtul lui, dispărând în hainele-i negre.

„Eu sunt partenerul tău”.

Își dorise să îl creadă, dar acest vis, această iluzie pe care o crease ea…

Nu era o iluzie.

Venise după ea.

Rowan.

Rowan Whitethorn. Acum Rowan Whitethorn Galathynius, soțul ei și regele consort. Partenerul ei.

Îi șopti numele.

Venise după ea.

Rowan.

În tăcere și atât de ușor încât nici măcar lupul alb nu se trezi, ea se ridică în capul oaselor, ținând cu o mână mantia care mirosea a pin și zăpadă. Era mantia lui, impregnată de parfumul său.

Ea se ridică în picioare, mai ferm decât înainte. Un gând făcu bula de foc să se mărească în clipa în care traversă cei câțiva pași spre prințul adormit.

Își coborî privirea spre chipul lui, frumos și neînduplecat totodată.

El deschise ochii, întâlnindu-i pe ai ei ca și când ar fi știut unde să o găsească până și în somn.

În ochii verzi se născu o întrebare nerostită. „Aelin?”

Ea ignoră întrebarea tăcută, incapabilă să suporte din nou deschiderea canalului tăcut dintre ei, și-i studie trăsăturile puternice ale trupului masiv. O adiere de vânt rece și electrizant atinse zidul ei de foc, un ecou al întrebării lui mute.

Magia lui Aelin izbucni drept răspuns, un val de putere dansând prin ea, ca și când ar fi găsit o asemănare a ei în lume, ca și când ar fi găsit acompaniamentul propriei melodii.

Niciodată în acele iluzii sau vise nu făcuse asta. Focul ei nu sărise de bucurie în preajma lui Rowan și a puterii lui.

Era aici. Era el și venise după ea.

Flacăra se topi în aerul rece al peșterii. Nu se topi, ci mai degrabă se retrase în ea, încolăcindu-se ca o

mare bestie care trăgea de lesă.

Rowan. Prințul Rowan.

El se ridică încet, calmându-se.

Știa. Îi spusese asta mai devreme, înainte ca ei să permită uitării să o învăluie. „Sunt partenerul tău”.

Așadar, ei îi spuseseră cu siguranță. Tovarășii lor. Elide, Lorcan și Gavriel. Toți fuseseră pe plaja unde totul se dusese naibii.

Magia ei clocoti, iar ea își roti umerii, impunându-i să doarmă și să aștepte – încă puțin.

Aelin era aici. Amândoi erau aici.

Ce ar fi putut să-i spună, să îi explice, ca să îndrepte lucrurile? Că el fusese folosit atât de mișelește, că suferise atât de mult din cauza ei?

Hainele lui negre musteau de atât de mult sânge. După petele de pe gât și mizeria de sub unghii, părea că încercase să se spele, parțial, dar nu reușise să scape de miros.

Ea știa izul acela – știa cui îi aparținea.

Șira spinării și membrele i se încordară. Încercând să își descleștеze maxilarul, inhală profund. Se forță să inspire prelung printre dinți. Se forță să ignore mirosul sângelui lui Cairn. Să ignore ce îi făcuse. Magia se zbătu, urlând.

Și se forță să-l întrebe pe prințul care mirosea ca acasă:

— El este în viață?

Furia licări în ochii lui Rowan.

— Nu.

Mort. Cairn era mort. Corpul ei încordat se relaxă – doar puțin. Și flăcările se retraseră.

— Cum?

Nicio urmă de remușcare nu îi umbrea chipul.

— Mi-ai spus cândva la Mistward că dacă am să te

biciuiesc, ai să mă jupoi de viu. El nu își mută privirea din ochii ei când continuă cu un calm mortal. M-am gândit să îi ofer soarta asta lui Cairn în locul tău. Iar după ce am terminat, mi-am permis să îi tai capul și să-i ard rămășițele. Făcu o pauză, cuprins de îndoială. Îmi pare rău că nu ți-am dat șansa să o faci tu.

Ea nu se simți în stare să se lase surprinsă, să se minuneze de brutalitatea răzbunării lui când se gândi la ce spusese el și când plămânii i se deschiseră din nou.

— Nu am putut risca să îl aduc aici ca să îl ucizi, continuă Rowan, studiindu-i chipul. Și nici să îl las în viață.

Ea își ridică palmele, uitându-se cu atenție la pielea lipsită de semne.

Cairn făcuse asta. O sfâșiase atât de rău încât fuseseră nevoiți să o peticească din nou. Șterseseră toate urmele trecutului și ale suferințelor ei.

Își lăsă mâinile pe lângă corp.

— Mă bucur, spuse ea, iar cuvintele erau adevărate.

Pe Rowan îl străbătu un fior și-și înclină puțin capul.

— Ești… El păru să își caute cuvintele. Pot să te îmbrățișez?

Nevoia din vocea lui o chinui, dar ea se retrase.

— Eu… Aelin studie peștera, ignorând întunericul din privirea lui când se retrase. În partea cealaltă a încăperii era marele lac a cărui suprafață era netedă și plată ca o oglindă neagră. Trebuie să fac o baie, spuse ea, încet și răgușit. Chiar dacă numai picioarele îi erau murdare. Trebuie să mă spăl, încercă din nou.

Înțelegerea îi îmblânzi chipul și, cu o mână tatuată, îi arătă albia din apropiere.

— Sunt niște cârpe în plus cu care să te speli. Trecându-și o mână prin părul argintiu, mai lung decât îl văzuse ultima oară – cel puțin în lumea asta adevărată – adăugă: Nu știu cum, dar ei ți-au găsit și o parte din hainele vechi din Mistward și le-au adus aici.

Dar cuvintele deveneau din nou distante, dispărându-i de pe limbă.

Magia ei vui, presându-i sângele și strângându-i oasele. „Afară!”, striga aceasta. „Afară!”

„Curând”, îi promise ea.

„Acum!” Aceasta se zbătu. Mâinile îi tremurară, îndoindu-se, ca și când ar fi putut să o împiedice să se reverse.

Așadar, se întoarse și se îndreptă nu spre albie, ci spre lacul de dincolo de aceasta.

Aerul se agită în urma ei, iar ea îl simți urmărind-o. Când Rowan înțelese unde voia să se spele, o avertiză:

— Apa aia e aproape înghețată, Aelin!

Însă ea lăsă mantia să cadă pe pietrele negre și intră în apă.

Aburii șuierară, plutind în jurul ei în fuioare mari, dar Aelin se cufundă și mai mult, acceptând răceala apei cu fiecare pas, chiar dacă nu reușea să-i străpungă căldura.

Apa era limpede, deși întunericul învălui fundul abrupt în depărtare când ea se scufundă sub suprafața rece.

Apa era liniștită. Rece, primitoare și calmă.

Așadar, Aelin dădu drumul lesei – doar puțin.

Flăcările țâșniră afară, devorate de apa rece, consumate de aceasta.

Gestul eliberă presiunea, ceața nesfârșită a căldurii. Se simți liniștită și răcorită înainte ca gândurile să nu-i dea pace.

Cu fiecare mișcare sub apă, din întuneric, simți că era ea însăși. Sau ce mai rămăsese din ea.

Aelin. Era Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius și regina Terrasenului.

Mai multă magie ieși unduindu-se, dar ea păstră controlul. Nu toată – nu încă.

Maeve o prinsese și o torturase. Cairn, paznicul ei, o torturase, dar ea evadase, iar partenerul ei venise s-o caute. O găsise, la fel cum se găsiseră unul pe celălalt în ciuda secolelor de vărsări de sânge, pierderi și război.

Aelin. Ea era Aelin și asta nu era vreo iluzie, ci lumea reală.

Aelin.

Înotă în lac, iar Rowan o urmă pe marginea din piatră ieșită de-a lungul țărmului.

Se scufundă în apă, permițându-și să se tot afunde, degetele de la picioare simțind doar apa rece, chinuindu-se să ajungă la un fund pe care nu îl găsea.

În întuneric și frig.

Apa veche și rece luase focul, căldura și încordarea. Le luase, le absorbise și le alungase.

Îi calmase centrul fierbinte până ea prinsese formă, ca o sabie înroșită în foc băgată în apă.

Aelin. Asta era ea.

*

Apa lacului nu văzuse niciodată lumina soarelui, nu ieșise din întuneric, fiind miezul rece al muntelui. Până și pe cei mai duri războinici Fae i-ar fi ucis în câteva minute.

Totuși, iat-o pe Aelin înotând ca și când ar fi fost un lac din pădure încălzit de soare.

Dădu din picioare, scufundându-și capul din când în când ea să își spele părul.

Înainte să intre în lacul înghețat și aburii să se ridice, el nu își dăduse seama că ea era atât de fierbinte.

Fără să scoată vreun zgomot, se scufundă și înotă pe sub apa atât de limpede încât putea să vadă fiecare mișcare a trupului ei ușor strălucitor, ca și când apa ar fi îndepărtat pielea femeii și i-ar fi dezvăluit sufletul arzător de dedesubt.

Însă acea strălucire se estompa cu fiecare suflare pe care o lua la suprafață, micșorând-o mai mult ori de câte ori se scufunda sub apă.

Oare își dorise ca el să nu o atingă din cauza infernului lăuntric sau doar pentru că voia mai întâi să se spele de atingerea lui Cairn? Probabil din ambele motive. Cel puțin începuse să vorbească, ochii limpezindu-i-se puțin.

Rămaseră limpezi cât înotă, abia strălucind, iar ea își ridică privirea spre locul în care stătea el pe o bucată de piatră neagră care ieșea spre lac.

— Ai putea să vii și tu, spuse în cele din urmă.

Nu era nicio pasiune în cuvintele ei și totuși, simți invitația – nu să îi guste corpul așa cum tânjea să o facă, cum trebuia să o facă pentru a ști că era aici cu el, ci mai degrabă să fie *cu* ea.

— Spre deosebire de tine, spuse Rowan, încercând să își controleze vocea când recunoașterea de pe chipul ei amenință să îi facă genunchii să îi cedeze, nu cred că magia mea o să-mi țină atât de bine de cald dacă intru.

Voia totuși să o facă. Pe toți zeii, voia să sară înăuntru, dar se forță să adauge:

— Lacul ăsta e vechi. Ar trebui să ieși. Înainte să

apară ceva.

Ea nu îl ascultă, continuând să facă în apă cercuri cu brațele. Aelin îl privi cu seriozitate și precauție.

— Nu am cedat, spuse încet. Inima lui se frânse la acele cuvinte. Nu le-am spus nimic.

Nu îi zisese asta ca să se fălească și el să o laude, ci mai degrabă ca să îi spună lui, consortul ei, care era poziția lor în acest război, ce ar fi putut ști inamicii.

— Știam că nu ai fi făcut-o, reuși el să spună.

— Ea… a încercat să mă convingă că totul este un vis urât. Când Cairn a terminat cu mine, sau cât m-a chinuit, nu știu, Maeve a încercat să pătrundă în mintea mea. Aelin se uită prin peșteră ca și când ar fi putut vedea lumea de dincolo de aceasta. A creat iluzii care mi s-au părut atât de reale… Ea pluti sub apă. Probabil avusese nevoie de apa rece a lacului ca să își poată auzi din nou vocea; probabil avea nevoie de distanța dintre ei astfel încât să poată rosti acele cuvinte. Se scufundă, dându-și părul pe spate cu o mână. Semănau cu asta.

O parte din el nu știa ce să spună, dar întrebă:

— Ce fel de iluzii?

O pauză lungă.

— Acum nu contează.

Era prea devreme să insiste – dacă ar fi trebuit să o facă vreodată.

Apoi ea întrebă încet:

— Cât timp?

Rowan fu nevoit să apeleze la cele trei secole de instrucție ale lui ca să nu-și afișeze devastarea și suferința.

— Două luni, trei zile și șapte ore.

Aelin strâmbă din buze, fie din cauza timpului scurs, fie a faptului că el numărase toate orele în care

fuseseră despărțiți.

Ea își trecu degetele prin păr, șuvițele plutind în apă, în jurul ei. Tot era prea mult timp încât să fi trecut două luni.

— M-au vindecat după fiecare… ședință. Ca să nu mai știu ce mi-au făcut, la ce mă gândeam și care este adevărul. Dacă îi ștergea cicatricile, Maeve avea o șansă în plus să o convingă că nimic nu era real. Dar vindecătoarele nu și-au putut aminti cât de lung am părul, sau Maeve a vrut să mă facă și mai confuză, așa că mi l-au lăsat să crească.

Amintindu-și probabil motivul pentru care fuseseră nevoite să-i redea părul de la bun început, ochii i se întunecară.

— Vrei să îl tund așa cum era când te-am văzut ultima dată? Cuvintele lui erau aproape guturale.

— Nu. Valurile tremurară în jurul ei. Îl vreau ca să îmi pot aminti.

Să își amintească prin ce trecuse, ororile cărora le supraviețuise și ce protejase. În ciuda a ceea ce îi făcuse lui Cairn, a modului în care se asigurase că masculul fusese ținut în viață și țipase în tot acest timp, Rowan își dori ca el să fi trăit încă, măcar ca să dureze mai mult să îl ucidă.

Iar când ar fi găsit-o pe Maeve…

Pe ea nu trebuia să o ucidă el. Îl ucisese pe Cairn și nu regreta asta. Dar Aelin… Maeve era a ei.

Chiar dacă femeia care dădea din picioare în apă în fața lui nu părea să se gândească la răzbunare. Nici măcar la furia care o stimula.

Nu o condamna. Știa că numai timpul și distanța aveau să-i vindece rănile emoționale – dacă s-ar fi putut vindeca vreodată cu adevărat.

Dar el intenționa să lucreze cu ea, să o ajute cum

putea. Iar dacă nu și-ar fi revenit, dacă n-ar fi fost cum era înainte să se întâmple toate, nu ar fi iubit-o mai puțin.

Aelin își scufundă capul, iar când ieși spuse:

— Maeve era pe cale să îmi pună un colier valg în jurul gâtului. A plecat să îl aducă. Mirosul fricii pe care încă o simțea pluti spre el, iar Rowan făcu un pas mai aproape de marginea apei. De aceea… am scăpat. Le-a spus să mă mute în tabăra militară ca să mă țină în siguranță, iar eu…

Se opri și totuși se uită în ochii lui. Îi permise să citească acele cuvinte pe care nu le putea rosti, în liniștea în care reușiseră întotdeauna să comunice. „Nu intenționam să evadez”.

— Nu, Inimă de Foc, șopti el, scuturând din cap și cuprins de groază. Nu… era niciun colier.

Ea clipi, înclinându-și capul.

— Și acela a fost un vis?

Inima lui se frânse când își căută cuvintele și se forță să le rostească.

— Nu – a fost real. Sau așa credea Maeve. Dar colierele, prezența valgilor… Totul a fost o minciună născocită de noi. Ca să o scoatem pe Maeve, sperând să o îndepărtăm de tine și de Doranelle.

Se auzi doar plescăitul slab al apei.

— Nu exista niciun colier?

Rowan se lăsă în genunchi și scutură din cap.

— Eu… Aelin, dacă aș fi știut ce va face cu informația, ce ai hotărî să faci…

Ar fi putut să o piardă. Nu din cauza lui Maeve, a zeilor sau a Încuietorii, ci din cauza propriilor decizii, a minciunii pe care o născocise.

Aelin se scufundă din nou sub apă. Atât de adânc încât atunci când izbucni, flacăra doar pâlpâi.

Lumina erupse din ea, unduindu-se peste lac, scânteind peste pietre și tavanul neted de deasupra. O explozie tăcută.

El începu să respire sacadat, dar ea înotă din nou spre suprafață, lumina emanând din corpul ei ca niște fuioare de aburi, aproape dispărând când ea ieși.

— Îmi pare rău! reuși Rowan să spună.

Ea își înclină din nou capul.

— Nu are de ce să îți pară rău.

Totuși, îi părea rău. Contribuise la groaza și disperarea ei. El…

— Dacă nu ai fi păcălit-o pe Maeve, dacă ea nu mi-ar fi spus, nu cred că am fi fost acum aici, spuse ea.

El încercă să își controleze nodul din stomac, impulsul de a se întinde spre ea, de a-i cere iertare. Încercă și tot încercă.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? întrebă Aelin simplu.

Nu știa – nu avea de unde să știe cum, de ce și unde se despărțiseră cu toții. Așadar, Rowan îi povesti cât mai pe scurt posibil.

Când termină, Aelin tăcu preț de câteva minute lungi.

Ea se uită în întuneric, unduirea apei fiind singurul sunet. Corpul ei aproape pierduse strălucirea nou căpătată.

Apoi se întoarse din nou spre el.

— Maeve a spus că tu și ceilalți erați în nord. Că ați fost reperați acolo de spionii ei. Ai răspândit și informația asta falsă?

El scutură din cap.

— Se pare că Lysandra a fost conștiincioasă.

Aelin înghiți în sec.

— Am crezut-o.

Părea, cumva, o mărturisire.

Așadar, Rowan se trezi spunând:

— Cândva, ți-am spus că și dacă moartea ne va despărți, aș spinteca toate lumile până te-aș găsi. El îi schiță un zâmbet. Chiar ai crezut că asta o să mă oprească?

Ea își țuguie buzele și, în sfârșit, acele emoții agonizante începură să i se citească în privire.

— Trebuia să salvezi Terrasenul.

— Având în vedere că soarele strălucește, aș spune că Erawan nu a câștigat încă. Deci îl vom salva împreună.

Rowan nu își permise să se gândească la prețul final al distrugerii lui Erawan. Și nici Aelin nu păru să se grăbească să discute despre asta când spuse:

— Ar fi trebuit să te duci în Terrasen. Are nevoie de tine.

— Mai multă nevoie am de tine. El nu dădu înapoi de la sinceritatea care îi făcea vocea mai dură. Și Terrasenul va avea nevoie și de tine. Nu de Lysandra care îți joacă rolul, ci de *tine.*

Ea dădu ușor din cap.

— Maeve și-a adunat armata. Mă îndoiesc de faptul că a făcut-o doar ca să mă păzească în lipsa ei.

El alungă acest gând, ca să îl ia în considerare mai târziu.

— A făcut-o doar ca să își întărească apărarea, în caz că Erawan câștiga dincolo de mare.

— Chiar crezi că asta plănuiește să facă?

— Nu, recunoscu el.

Iar dacă Maeve voia să aducă armata la Terrasen, să facă o alianță cu Erawan sau doar să fie încă o armată care să le atace regatul, să îi lovească atunci când erau cel mai puțin pregătiți, trebuiau să se grăbească. El trebuia să se întoarcă. Imediat. Ochii

partenerei lui străluciră cu aceeași înțelegere și groază.

Gâtul lui Aelin se înălță când șopti:

— Sunt atât de obosită, Rowan…

Inima i se strânse din nou.

— Știu, Inimă de Foc.

El deschise gura ca să mai spună ceva, să o convingă să vină la țărm ca măcar să o poată îmbrățișa dacă vorbele nu îi puteau alina povara, dar atunci văzu.

O barcă, veche și sculptată peste tot, ieși din întuneric.

— Întoarce-te pe țărm! Barca nu plutea – era trasă. Abia zărea cele două siluete întunecate care șerpuiau sub apă.

Aelin nu ezită, înotând constant spre el; nu dădu înapoi când el îi oferi mâna și o înfășură în mantia lui când barca trecu mai departe, trasă de ființe negre ca niște țipari cam de mărimea unui om. Înotătoarele pluteau în urma lor ca niște văluri negre și cu fiecare mișcare a cozilor lungi, el zări ochi albi ca laptele. Orbi.

Îndreptau vasul cu fund plat destul de mare pentru cincisprezece masculi Fae chiar spre marginea lacului. Trupurile scunde și fusiforme licăriră prin beznă, iar cele din Neamul Mititelelor o legară de o stalagmită din apropiere.

Probabil ceilalți auziseră ce-i poruncise lui Aelin, pentru că ieșiră cu săbiile scoase. La un pas în urma lor, Elide zăbovi lângă lupul Fenrys.

— Nu cred că vor să mergem cu aia în peșteri, șopti Lorcan.

Dar Aelin se întoarse spre ei, apa picurându-i din păr pe piatra de la picioarele goale. Ar fi putut să-și usuce părul într-o clipă, totuși nu o făcu.

— Suntem urmăriți.

— Știm, răspunse Lorcan, iar dacă Aelin nu i-ar fi permis acum să își pună o mână pe umărul ei, Rowan l-ar fi aruncat pe mascul în lac.

Dar Aelin rămase serioasă și calmă.

— Singura cale spre mare este prin peștera asta.

Era o afirmație scandaloasă. Ei erau la sute de kilometri pe continent și nu se știa dacă prin acești munți era vreo rețea de peșteri care să ducă spre ocean. Ca să ajungă acolo, trebuiau să meargă spre nord prin lanțul montan, apoi să cotească spre vest la munții Cambrian și să navigheze pe sub ei direct spre coastă.

— Și presupun că ele ți-au spus asta?

Chipul lui Lorcan era dur ca granitul.

— Ai grijă! mormăi Rowan. Fenrys își dezgoli dinții în fața războinicului brunet, blana zburlindu-i-se.

— Da, fu răspunsul simplu al lui Aelin, cu bărbia sus. Terenul de deasupra este plin de soldați și spioni. Să mergem pe sub ei este singura cale.

Elide înaintă.

— Eu merg, zise și îi aruncă o privire rece lui Lorcan. Tu poți risca să ieși la suprafață, dacă ești atât de neîncrezător.

Lorcan își încordă maxilarul și o mică parte din Rowan se desfătă văzând-o pe delicata Lady din Perranth făcându-l filé pe războinicul călit de secole din câteva cuvinte.

— Este înțelept să luăm în considerare posibilele capcane ale situației.

— Nu avem timp să ne gândim, interveni Rowan înainte ca Elide să poată da vreo replică. Trebuie să plecăm!

Gavriel înaintă ca să studieze barca legată și ceea ce păreau a fi pachete cu provizii pe scândurile

rezistente.

— Totuși, cum vom naviga?

— Vom fi escortați, răspunse Aelin.

— Și dacă ne abandonează? o provocă Lorcan.

Aelin se uită calmă la el.

— Atunci presupun că va trebui să găsești o cale de ieșire.

O urmă ușoară de furie dezminți acele cuvinte calme.

După asta nu mai fu nimic de dezbătut, iar ei oricum nu aveau multe de împachetat. Ceilalți îi oferiră intimitate lui Aelin să se îmbrace lângă foc în timp ce inspectară barca, și când partenera lui ieși din nou, purtând cizmele, pantalonii și diverse alte haine din Mistward pe sub cea gri, stomacul i se strânse.

Nu mai era prizoniera evadată și goală. Totuși, nimic din acea șiretenie, bucurie și ferocitate nestăpânită nu îi lumina chipul.

Ceilalți așteptară în barcă, așezați pe băncile încastrate în laturile înalte. Fenrys și Elide stăteau cât mai departe de Lorcan, Gavriel fiind un tampon între ei, blond și suferind.

Rowan zăbovi la marginea țărmului, cu o mână întinsă spre Aelin când ea se apropie. Fiecare pas al ei părea calculat – ca și când încă s-ar fi minunat de faptul că se putea mișca liberă, ca și când încă nu s-ar fi obișnuit cu picioarele ei fără povara lanțurilor.

— De ce? se întrebă Lorcan cu voce tare, mai mult în sinea lui. De ce să facă atâta efort pentru noi?

El își primi răspunsul – cu toții îl primiră – o clipă mai târziu.

Aelin se opri la câțiva pași de barcă, iar Rowan întinse mâna. Ea se întoarse din nou spre peșteră. Neamul Mititelelor ieși din crengile de mesteacăn, din

pietre, din spatele stalagmitelor.

Încet și profund, Aelin le făcu o plecăciune.

Rowan ar fi putut jura că toate acele capete mici se plecară drept răspuns.

Două mâini gri și osoase se ridicară deasupra unei pietre din apropiere, lăsând ceva strălucitor pe piatră.

Rowan înțepeni. O coroană de argint, perle și diamante strălucea acolo, făurită în forma aripilor de lebădă ridicate.

— Coroana lui Mab, șopti Gavriel.

Dar Fenrys își mută privirea spre întunericul care se ivea, strângându-și coada pe lângă el.

Aelin făcu un pas clătinat spre coroană.

— A… căzut în râu.

Rowan nu voia să știe cum de o întâlnise ea, de ce o văzuse căzând în râu. Maeve păzise permanent cele două coroane ale surorilor ei, scoțându-le doar ca să fie expuse în sala tronului ei la ocazii oficiale. În memoria surorilor ei, spusese ea. Rowan se întrebase câteodată dacă era o aducere aminte a faptului că trăise mai mult decât ele, că la sfârșit păstrase tronul pentru sine.

Mâna gri alunecă din nou peste marginea pietrei și înghionti coroana cu un gest tăcut. „Ia-o!”

— Vrei să știi de ce? îl întrebă încet Gavriel pe Lorcan când Aelin se îndreptă spre piatră, afișând o admirație solemnă. Pentru că ea este singura moștenitoare a lui Brannon, dar și a lui Mab.

O trăsătură ancestrală a stră-străbunicii ei, o tachinase Maeve, care îi moștenise forța și nemurirea.

Aelin luă coroana, ridicând-o ușor, aceasta strălucind ca lumina lunii în mâinile ei.

„Așchia nu a sărit departe de trunchi în ceea ce privește descendența surorii mele Mab”, spusese Elide că afirmase Maeve pe plajă. După câte se părea, în

toate felurile.

Dar Aelin nu făcu nicio mișcare ca să-și pună coroana când se apropie din nou de el, mergând mai ferm de data asta. Încercând să nu se gândească la finețea insuportabilă a mâinii ei când o apucă pe a lui, Rowan o ajută să urce la bord, apoi urcă și el înainte să dezlege funiile care îi legau de țărm.

Gavriel continuă, spunând mirat:

— Iar asta o face să fie și regina lor.

Aelin se uită în ochii lui Gavriel, coroana aproape strălucind în mâinile ei.

— Da, fu tot ce spuse ea când barca alunecă spre întuneric.

Capitolul 36

— Cât o să dureze să ajungem pe coastă?

Șoapta lui Elide răsună din pereții săpați de râu ai peșterii.

Ea intrase în panică atunci când barca se aventurase dincolo de strălucirea țărmului și pătrunsese într-un culoar din partea cealaltă a lacului, unul atât de întunecat încât nu își putea vedea mâinile. Să fie prinsă într-o asemenea beznă câteva ore, zile, probabil mai mult...

Așa fusese în coșciugul de fier? Aelin nu dădea niciun semn că întunericul sufocant o deranja și nu se arătase dornică să le lumineze calea. Nu aprinsese nici măcar o flacără mică.

Dar după câte se vedea, Neamul Mititelelor venise pregătit. Și în câteva clipe de la intrarea în culoarul râului cuprins de beznă, lumina albastră a lămpii care se legăna peste prova curbată se aprinse.

Nu era lumină, nici măcar magie, ci niște licurici

care străluceau albastru-deschis, ca și când fiecare ar fi înghițit miezul unei stele.

Fuseseră strânși în lampă, iar lumina lor slabă se unduia spre zidurile netezite de apă. Era o lumină blândă și liniștitoare, cel puțin pentru ea.

Masculii Fae erau vigilenți, ochii sclipindu-le cu o strălucire animalică și folosind lumina ca să marcheze peșterile în care erau trași de acele bestii ciudate asemănătoare șerpilor.

— Nu călătorim repede, răspunse Rowan de unde stătea lângă Aelin, în apropiere de spatele bărcii, Fenrys moțăind la picioarele reginei. Era destul de mare încât să se poată întinde printre bănci sau să se facă mic lângă pravă ca să mănânce grămada de fructe și brânză. Și nu știm cât de directe sunt culoarele astea. S-ar putea să dureze câteva zile să ieșim de aici.

— Ar dura trei săptămâni de mers pe jos dacă am fi deasupra, explică Gavriel, părul lui blond părând argintiu la lumina lămpii. Poate mai mult.

Elide mișcă inelul de pe deget, răsucindu-l în mod repetat. Ar fi preferat să meargă o lună pe jos decât să rămână captivă în culoarele acestea întunecate și lipsite de aer.

Dar nu aveau de ales. Anneith nu îi avertizase în șoaptă – nu spusese nimic înainte ca ei să urce în barca asta, înainte ca Aelin să fi primit coroana antică a reginei Spiridușilor, moștenirea și dreptul ei din naștere.

Regina pusese coroana lui Mab într-unul dintre bagajele lor, ca și când nu ar fi fost decât o centură de sabie în plus. Nu rostise nicio vorbă, și nici ei nu o întrebaseră nimic.

În schimb, își petrecuse ultimele câteva ore stând

în spatele bărcii, studiindu-și mâinile fără semne și uitându-se ocazional în apa neagră de sub ei. Elide nu știa ce se aștepta să vadă, în afară de propria reflexie care se unduia. Grozăviile și creaturile antice din ținuturile acestea erau prea numeroase ca să fie numărate și majoritatea nu era prietenoase cu muritorii.

Rezemându-se de grămada de bagaje, Elide aruncă o privire în stânga, unde Lorcan se așezase de-a lungul marginii bărcii, mai aproape de ea decât în ultimele săptămâni.

Simțindu-se privit, se uită la fată.

Câteva clipe lungi, ea își permise să îl privească.

El se târâse după Maeve pe plajă ca să o salveze pe Aelin și o găsise în timpul evadării ei – se asigurase că Aelin scăpase. Oare anula asta ce făcuse invocând-o pe Maeve de la bun început? Chiar dacă Maeve ar fi întins capcana, chiar dacă el nu ar fi știut ce intenții avea ea cu Aelin, anula asta decizia lui de a o chema?

Ultima dată vorbiseră ca prieteni la bordul acelei corăbii, cu câteva ore înainte de sosirea flotei lui Maeve. Îi spusese că trebuiau să discute, iar ea presupusese că era despre viitorul lor, despre *ei.*

Dar probabil intenționase să îi spună ce făcuse, că se înșelase acționând înainte ca Aelin să-și pună planurile în aplicare. Elide nu își mai roti inelul.

O făcuse pentru ea, iar Aelin știa asta. El chemase flota lui Maeve întrucât crezuse că aveau să fie distruși de flota lui Melisande. O făcuse pentru ea, tot așa cum își coborâse scutul în jurul lor în ziua în care Fenrys sfâșiase o bucată din brațul ei, în schimbul puterii vindecătoare a lui Gavriel.

Însă regina stătea tăcută în spatele lor, fără ca focul mistuitor și zâmbetul șiret pe care îl afișa tuturor

celor care îi tăiau calea să se zărească… Două luni cu un sadic. Cu doi sadici. Acesta fusese prețul; aceasta fusese povara pe care Aelin și ei toți aveau s-o îndure.

El era motivul liniștii și al focului stins. Nu pe deplin, ci într-o oarecare măsură.

Lorcan strânse din buze, ca și când i-ar fi citit gândurile pe chip.

Elide se uită din nou înainte, spre locul în care tavanul peșterii cobora atât de mult încât l-ar fi putut atinge dacă s-ar fi ridicat în picioare. Spațiul se îngusta tot mai mult…

— Este posibil să fie o trecătoare spre o peșteră mai mare, mormăi Lorcan, ca și când ar fi putut vedea frica și pe chipul ei sau de parcă ar fi mirosit-o.

Elide nu se deranjă să-i răspundă, dar nu se putu abține să nu afișeze un licăr de recunoștință.

Înaintară și mai mult în întunericul vechi și tăcut și nimeni nu vorbi un timp după aceea.

*

Colierul nu fusese real, însă armata chemată de Maeve era.

Iar Dorian împreună cu Manon se aflau în căutarea ultimei chei Wyrd. Dacă el ar fi obținut-o de la Erawan, de oriunde ar fi ținut-o regele Valg, dacă ar fi intrat în posesia tuturor celor trei…

O vreme, plescăitul apei din jurul bărcii fusese singurul sunet.

Gavriel era de strajă la provă, iar Lorcan supraveghea totul de la tribord, cu maxilarul încordat. Fenrys și Elide moțăiau, ea rezemându-și capul de coastele lui, părul negru răsfirându-se pe blana albă.

Aelin se uită la Rowan, care stătea lângă ea, dar

fără să o atingă, și-și strânse degetele în poală. Un clipit în obscuritate fu singurul indiciu că era conștient de fiecare mișcare a ei.

Aelin îi simți parfumul și permise forței acestuia să se adâncească mai mult în ea.

Dorian și Manon puteau fi oriunde. Ar fi fost inutil să îi caute pe vrăjitoare și pe rege. Căile lor aveau sau nu să se întâlnească din nou. Iar dacă el ar fi găsit ultima cheie și i-ar fi adus-o, ea ar fi plătit prețul cerut de zei – ceea ce datora Terrasenului și lumii.

Totuși, dacă Dorian ar fi ales să pună personal capăt lucrurilor, să făurească Lacătul… Stomacul i se agită. El avea tot atât de multă putere ca și ea, dacă nu mai multă.

Trebuia să fie sacrificiul ei. Sângele ei trebuia vărsat ca să îi salveze pe toți. Să îl lase pe Dorian s-o facă…

Ar fi putut. Trebuia să o facă. Având în vedere că Erawan fără îndoială se dezlănțuia asupra Terrasenului, iar armata lui Maeve, foarte probabil, din cauza suferinței de nedescris, l-ar fi putut lăsa pe Dorian să facă asta. Avea încredere în el.

Chiar dacă probabil nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Ea ar fi trebuit să-și plătească datoria. Probabil pedeapsa pentru că nu reușise să o facă ar fi fost să își accepte soarta; să fie nevoită să accepte tot ce i se făcuse în ultimele luni.

Întunericul râului subteran o apăsa, cuprinzând-o în brațe și strângând-o.

Era diferit de bezna din cutia de fier, de bezna în care se trezise.

Un loc din care, probabil, nu avea să scape niciodată cu adevărat.

Puterea i se agită, trezindu-se. Aelin înghiți în sec,

refuzând să o recunoască, să o bage în seamă.

Nu intenționa și nu putea să o facă. Nu încă. Nu înainte să fie pregătită.

Văzuse chipul lui Rowan când îi vorbise despre consecințele înșelătoriei lui cu colierul. Observase cum o priviseră tovarășii ei, cu milă și frică în ochi față de ce i se făcuse, ce devenise.

Avea un corp nou. Un corp străin și ciudat, ca și când ar fi fost smulsă dintr-unul și băgată în altul, procesul fiind cumva diferit de metamorfozare. Încă nu încercase să-și asume trupul uman. Nu vedea sensul.

Stând în liniște în timp ce barca era trasă prin obscuritate, simți greutatea acelor priviri. Groaza lor. Îi simți întrebându-se cât de distrusă era.

„Să nu cedezi!”

Știa că asta fusese adevărat – că a mamei sale fusese vocea care-i vorbise.

Așadar, nu intenționa să cedeze în fața situației, în fața a ceea ce i se făcuse și a ceea ce rămăsese.

Pentru tovarășii din jurul ei, ca să le înlăture disperarea și frica, nu plănuia să cedeze.

Avea să lupte și să se străduiască să redevină persoana care fusese înainte; să-și aducă aminte să meargă țanțoș, să zâmbească larg și să facă semn din ochi; să se împotrivească petei care-i întina încă sufletul, să o ignore. Voia să se folosească de călătoria asta pe întuneric pentru a-și reveni – doar cât să pară convingătoare. Cu toate că bezna dispersată sălășluia acum în ea, cu toate că-i era greu să vorbească, avea să le arate ce voiau să vadă.

O Aducătoare a Luminii care nu era răvășită. Aelin a Focului Sălbatic.

Avea să arate lumii și acea minciună, făcând-o să o creadă.

Poate că într-o zi ar fi crezut-o și ea.

Capitolul 37

Zilele de călătorie în tăcere trecură.

Trei zile, dacă era adevărat ce simțeau Rowan și Gavriel. Poate cel din urmă avea un ceas de buzunar. Lui Aelin nu prea îi păsa.

Ea profita de fiecare dintre acele zile ca să se gândească la ce se făcuse și ce o aștepta. Câteodată, vuietul magiei sale îi acoperea gândurile. Câteodată dormea. Tânăra nu îi acorda atenție.

Ei navigară prin întuneric, râul de dedesubt fiind atât de negru încât ar fi putut la fel de bine să rătăcească prin ținutul lui Hellas.

Cea de-a patra zi de mers prin întuneric și printre roci se apropia de sfârșit, escortele lor trăgând neobosit barca, în clipa în care Rowan șopti:

— Intrăm pe teritoriul spiritelor.

Gavriel se întoarse din locul lui de la provă.

— Cum ți-ai dat seama?

Întins lângă el, lupul Fenrys își ciuli urechile.

Aelin nu-l întrebase de ce rămânea în trupul său de lup. La urma urmei, nici pe ea nu o întrebase nimeni de ce era încă Fae, dar presupunea că, dacă el ar fi fost Fae, ar fi fost nevoit să vorbească, să răspundă întrebărilor la care probabil nu era pregătit să răspundă. Ar fi putut pur și simplu să strige ce li se făcuse.

Cu un deget tatuat, Rowan arătă spre o firidă. Umbrele îi învăluiau adânciturile, dar când lumina albastră a lămpii o atinse, auriul licări de-a lungul solului stâncos. Era aur vechi.

— Ce este un spirit? șopti Elide.

— Spiritele sunt creaturi malițioase care controlează gândurile, răspunse Lorcan scrutând culoarul și ducând o mână spre sabie. Râvnesc după aur și comori și au infestat vechile morminte ale regilor și reginelor ca să poată locui acolo. Urăsc lumina de orice fel. Sper că asta o să le țină la distanță.

Elide se crispă, iar Aelin avu pornirea să facă la fel, în schimb, se forță să vorbească suficient cât să îl întrebe pe Rowan:

— Sunt aceleași de sub mormintele pe care le-am vizitat?

Rowan își îndreptă spatele, ochii scânteindu-i când îi auzi întrebarea – sau doar pentru că ea vorbise. Zilele acestea îi rămăsese alături, o prezență tăcută și constantă. Chiar și în timpul somnului, el rămăsese la câțiva pași distanță, fără să o atingă – fusese pur și simplu *prezent.* Destul de aproape încât mirosul lui de pin și zăpadă să o adoarmă.

Rowan se sprijini într-o mână de marginea bărcii.

— Sunt multe morminte cu spirite prin Wendlyn, dar nu între munții Cambrian și Doranelle – în afară de cele la care am fost. Din câte știu, se corectă el. Nu mi-am dat seama că mormintele lor au fost săpate atât de adânc.

— Dacă ușile mormintelor sunt, foarte probabil, încuiate deasupra, spiritele au nevoie de o cale de intrare, observă Gavriel studiind o firidă mai mare care apăru în dreapta lor.

Nu o firidă, ci o gură de peșteră uscată care se continua spre marginea râului înainte să dispară din câmpul vizual.

— Opriți barca! spuse Aelin.

Toți tăcură la acel ordin, chiar și Rowan.

Aelin arătă spre marginea țărmului de lângă gura

peșterii.

— Opriți barca! repetă ea.

— Nu cred că putem, șopti Elide.

Într-adevăr, amândouă folosiseră găleți ca să își facă nevoile în ultimele zile, masculii adâncindu-se în tot soiul de discuții ca să facă liniștea mai suportabilă.

Dar barca se îndreptă spre firidă, încetinind. Fenrys se ridică în picioare și adulmecă aerul când se apropiară de marginea țărmului. Rowan și Lorcan se aplecară în afară ca să își sprijine mâinile de piatră astfel încât să nu se izbească prea puternic.

Aelin nu așteptă ca barca să nu se mai legene înainte să ia o lampă și să sară pe pământul netezit de râu.

Rowan înjură, sărind după ea.

— Rămâneți aici! îi avertiză pe cei rămași în barcă.

Aelin nu se deranjă să vadă cine-l ascultase când intră în peșteră.

*

Regina fusese nesăbuită înainte ca Maeve și Cairn să o tortureze preț de două luni, dar, acum părea să-și fi pierdut simțul realității.

Totuși, Lorcan se abținu să spună asta când se trezi cu Elide în barcă. Rămăseseră singuri. Gavriel și Fenrys plecaseră după Rowan și Aelin, calea lor fiind marcată doar de strălucirea tot mai slabă a luminii albastre pe pereți.

Nu era lumina focului. Ea nu le arătase niciun tăciune de când intraseră în peșteră.

Elide rămase așezată în fața lui în partea dreaptă a bărcii, cu spatele rezemat de marginea curbată. Tăcuse în ultimele câteva minute, privind acum gura

întunecată a peșterii.

— Nu trebuie să te temi de spirite dacă ești înarmată cu magie, se trezi spunând Lorcan.

Fata își îndreptă ochii negri spre el.

— Ei bine, nu am deloc, așa că iartă-mă dacă aleg să fiu atentă!

Nu; cândva, îi spusese că, deși cei din neamul lui Lochan moșteneau magia, prin sângele ei nu curgea niciun strop. El nu îi zisese niciodată că dintotdeauna îi considerase istețimea drept o magie în sine, indiferent de șoaptele lui Anneith.

— Nu de spirite îmi fac griji, continuă Elide.

Lorcan evaluă râul liniștit care curgea pe lângă ei și peșterile din jurul lor înainte să spună:

— O să-i ia ceva timp să își revină.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare, iar el își sprijini antebrațele pe genunchi.

— Am recuperat-o. Acum este cu noi. Ce vrei mai mult?

„De la mine” erau cuvintele pe care nu trebuia să le adauge.

Elide se îndreptă.

— Nu vreau nimic.

„De la tine”.

El își încleștă maxilarul. Așadar, acum trebuiau să discute asta.

— Cam cât ar mai trebui să mă căiesc?

— Te-ai plictisit?

Lorcan mârâi, însă Elide se încruntă la mascul.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că te căiești.

— Am venit aici, nu-i așa?

— Pentru cine, mai exact? Pentru Rowan? Pentru Aelin?

— Pentru amândoi. Și pentru tine.

Poftim! Ca lucrurile să fie clare între ei.

În ciuda strălucirii albastre a lămpii, el văzu roșeața din obrajii ei. Totuși, ea strâmbă din buze:

— Ți-am spus pe plaja aia: nu vreau să am de-a face cu tine.

— Deci dacă am comis o greșeală sunt pentru totdeauna dușmanul tău?

— Ea este *regina* mea, iar tu ai chemat-o pe Maeve, apoi i-ai spus unde sunt cheile, și *ai stat locului cât au chinuit-o!*

— Habar n-ai ce poate face legământul de sânge! Deloc.

— Fenrys a rupt legământul. A găsit o cale.

— Iar dacă Aelin nu ar fi fost acolo ca să îi ofere un altul, *ar fi murit.* El râse încet și fără să se amuze. Poate că asta ai fi preferat.

Ea îi ignoră ultimul comentariu.

— Nici măcar nu ai încercat.

— Ba da! se răsti Lorcan. M-am împotrivit din răsputeri! Și nu a fost destul. Dacă ea mi-ar fi ordonat să îți tai gâtul, aș fi făcut-o. Iar dacă aș fi găsit o cale să rup legământul, aș fi murit, iar ea te-ar fi ucis sau te-ar fi luat după aceea. Pe plaja aia, singurul meu gând a fost să o fac pe Maeve să uite de tine, să *te* lase să pleci…

— Nu-mi pasă de mine! Nu-mi păsa de mine pe plaja aia!

— *Ei bine, mie îmi pasă!* Cuvintele lui mormăite răsunară peste apă și piatră, iar masculul vorbi pe un ton mai grav. Creaturi mai rele decât spiritele ar putea veni să adulmece pe aici. *Mie* mi-a păsat de tine pe plaja aia, ca și reginei tale.

Elide scutură din cap și își mută privirea doar ca să nu-l vadă.

Acela fu momentul în care se deschise ușa din el la care nu ajunsese nimeni niciodată. Dezordinea și golul din pieptul său îl obligau să-și dorească să îndrepte lucrurile.

— Disprețuiește-mă cât vrei! spuse el, blestemându-și cuvintele răgușite. Sunt sigur că am să supraviețuiesc!

Suferința licări în ochii ei.

— Bine, zise ea cu fragilitatea pe care el o ura mai mult decât orice.

Se ura pentru că o cauzase, însă și umilința lui avea limite.

Spusese ce avea de spus. Dacă voia să nu mai aibă de-a face cu el niciodată, atunci trebuia să găsească o cale să-i respecte și să-i accepte decizia.

Cumva.

*

Peștera se înălța câțiva metri, apoi revenea la același nivel și se continua în stâncă. Rowan își dădu seama că nu era un culoar creat de apă sau de vreme, ci de mâinile muritorilor. Poate că regii și lorzii morți demult luaseră calea râului subteran ca să își lase aici morții înainte să izoleze mormintele de lumina soarelui și de aerul de deasupra, cunoașterea potecilor dispărând odată cu regatele lor.

O strălucire slabă pâlpâi din lampa pe care o ținea Aelin, scăldând zidurile peșterii în albastru. El o ajunsese repede din urmă, iar acum mergea lângă ea, Fenrys venind cu greu după ei, Gavriel păzindu-le spatele.

Rowan nu se obosise să-și scoată armele. Oțelul era inutil împotriva spiritelor. Doar magia le-ar fi putut

distruge.

Putea doar să presupună motivul pentru care Aelin simțise nevoia să se oprească și ce anume trebuia să vadă când culoarul se deschise într-o mică peșteră, iar aurul licări.

Era aur peste tot – o umbră îmbrăcată în veșminte negre zdrențuite zăbovea lângă sarcofagul din mijloc.

Rowan mârâi în semn de avertisment, dar Aelin nu atacă.

Își strânse pumnul pe lângă corp, dar rămase nemișcată. Spiritul șuieră. Aelin doar îl privi.

Ca și când nu ar fi vrut, nu ar fi putut să-și atingă puterea.

Lui Rowan i se strânse inima, dar trimise un bici de gheață și vânt prin peșteră.

Spiritul țipă o dată și dispăru.

Aelin se holbă la locul în care se aflase o secundă și peste umăr, la el. Recunoștința îi străluci în ochi.

Rowan nu făcu decât să dea din cap în direcția ei. „Nu-ți face griji în privința asta”.

Totuși, Aelin se întoarse, ignorând conversația tăcută cât studie locul.

Timp. Avea nevoie de timp ca să se vindece, deși el știa că Inima lui de Foc ar fi pretins contrariul.

Așadar, se uită și Rowan. În partea cealaltă a mormântului, dincolo de sarcofag și comoară, o boltă se deschidea într-o altă cameră – probabil era doar un alt mormânt sau un culoar de ieșire.

— N-avem timp să găsim o cale de ieșire, șopti Rowan când ea intră în mormânt. Iar peșterile rămân mai sigure decât suprafața.

— Nu caut o cale de ieșire, spuse ea cu o voce calmă și indiferentă și se aplecă, luând un pumn de monede din aur ștanțate cu fața unui rege uitat. O să

fim nevoiți să ne finanțăm călătoria. Și zeii mai știu ce altceva!

Rowan ridică o sprânceană, iar Aelin din umeri, băgând aurul în buzunarul mantiei.

— Dacă nu cumva zăngănitul jalnic pe care l-am auzit din punga ta cu bani *nu e* vreun indiciu că nu mai avem fonduri.

Scânteia de umor mușcător, tachinarea... Se străduia. De dragul lui sau al celorlalți, poate de-al ei, ea se străduia.

Nu putea să nu-i răspundă la fel. Rowan își înclină capul.

— Într-adevăr, avem mare nevoie să ne umplem vistieria!

Gavriel tuși.

— Știi, aurul ăsta le aparține morților.

Aelin mai vârî un pumn de monede în buzunar, începând să ocolească mormântul plin de comori.

— Morții n-au nevoie să-și plătească biletul pentru o călătorie pe ape. Sau să cumpere cai.

Rowan îi zâmbi Leului.

— Ai auzit-o pe doamna!

Un licăr izbucni din locul în care Fenrys adulmecase un cufăr cu bijuterii și, apoi, acolo apăru un mascul. Hainele gri erau uzate, dar intacte – într-o formă mai bună decât privirea sa inexpresivă.

Aelin se opri din a jefui mormântul.

Fenrys înghiți, ca și când ar fi încercat să își aducă aminte cum să vorbească și spuse răgușit „Ne trebuiau mai multe buzunare!”, atingându-le pe ale lui ca să-și sublinieze ideea.

Aelin schiță un zâmbet și clipi la Fenrys – de trei ori.

Fenrys îi răspunse clipind o dată.

Era un cod pe care-l născociseră ca să comunice în tăcere când i se ordonase să rămână în trupul de lup.

Aelin continuă să zâmbească timid când se îndreptă spre masculul cu păr blond a cărui piele măslinie era acum palidă, și întinse brațele fără să spună nimic.

Ca să îl lase să decidă dacă voia să o atingă. Dacă suporta așa ceva.

La fel cum Rowan ar fi lăsat-o să decidă dacă voia să îl atingă.

Fenrys oftă ușor înainte să cadă în brațele lui Aelin, străbătut de un tremur. Rowan nu putu să-i vadă chipul, și probabil nu avu nevoie să o facă, în clipa în care ea îi apucă jacheta lui Fenrys atât de strâns încât i se albiră mâinile.

Era un semn bun – o mică minune că vreunul din ei își dorea și *putea* fi atins. Rowan își aminti de asta, chiar dacă o parte masculină din el se încordă la acea atingere. Cândva, ea îi spusese că era un Fae ticălos și posesiv. Trebuia să se străduiască din răsputeri să-i înșele așteptările.

— Mulțumesc, spuse încet Aelin, frângându-i mai mult inima lui Rowan.

Fenrys nu răspunse, dar după suferința de pe chipul său, Rowan știa că nu trebuia să-i mulțumească.

Ei se retraseră, iar Fenrys îi cuprinse obrazul.

— Când ai să fii pregătită, o să putem sta de vorbă.

Despre ce suferiseră – ca să dezvăluie tot ce se întâmplase.

Aelin dădu aprobator din cap, expirând.

— E valabil și în cazul tău.

Apucându-se din nou să-și umple buzunarele cu aur, se uită din nou la Fenrys, la chipul tras al acestuia.

— Ți-am oferit jurământul de sânge ca să îți salvez

viața, spuse Aelin. Dar dacă nu îl vrei, Fenrys, eu... putem găsi o cale să te eliberăm...

— Îl vreau, zise Fenrys, fără umorul care-l caracteriza. El se uită la Rowan și-și înclină capul. Este onoarea mea să servesc regatul ăsta. Și pe tine, i se adresă lui Aelin.

Ea flutură o mână, deși Rowan observă licărul din ochii ei când se înclină ca să mai ia niște aur. Lăsând-o singură o clipă, se duse lângă Fenrys și îi cuprinse umerii.

— Mă bucur că ai revenit... Frate! adăugă după câteva momente.

Căci asta urmau să fie. Nu mai fuseseră, dar datorită a ceea ce făcuse Fenrys pentru Aelin... Da, Rowan avea să-i spună „frate”, chiar dacă fratele lui Fenrys...

Un licăr se zări în ochii negri ai lui Fenrys.

— Ea l-a ucis pe Connall. L-a făcut să se înjunghie în inimă.

Gavriel scăpă din mână un colier de perle și rubine.

Temperatura din mormânt crescu, dar nu se zări nicio sclipire a focului, niciun vârtej de tăciuni, ca și când magia lui Aelin ar fi sporit doar ca să fie controlată din nou.

Totuși, Aelin continuă să-și bage aur și bijuterii în buzunare.

Și ea văzuse acea crimă.

Însă Gavriel fu cel care, apropiindu-se în tăcere în ciuda bijuteriilor și a aurului de pe podea, îl apucă pe Fenrys de celălalt umăr.

— O să ne asigurăm că datoria o să fie plătită înainte de final.

Leul nu mai rostise niciodată asemenea cuvinte cu referire la fosta lor regină. Dar în privirea roșiatică a lui

Gavriel ardeau furia și tristețea.

Fenrys inspiră adânc și se îndepărtă, sentimentul de pierdere de pe chipul lui amestecându-se cu ceva de neidentificat pentru Rowan. Însă acum nu era momentul să întrebe, să insiste.

Își umplură buzunarele cu cât mai mult aur posibil, iar Fenrys își scoase chiar și jacheta gri ca să improvizeze o boccea și, când aceasta mai că atinse podeaua, plină de aur, ițele întinzându-se, se întoarse tăcut pe culoar. Gavriel, crispându-se încă din cauza jafului nerușinat, îl urmă după o clipă.

Aelin continuă totuși să caute prin comoară, mai selectivă decât restul, studiind totul cu ceea ce Rowan presupunea a fi priceperea unui bijutier. Zeii știau prea bine că ea avusese suficiente podoabe încât să fie conștientă că le-ar fi adus cel mai bun preț la piață.

— Ar trebui să plecăm, spuse el cu buzunarele aproape rupte și îngreunându-i fiecare pas.

Ea se ridică de lângă cufărul ruginit de metal în care scotocea.

Rowan rămase neclintit când Aelin se apropie și deschise pumnul doar când se opri destul de aproape de el încât să o atingă.

În palmă ținea două inele de aur.

— Nu cunosc obiceiurile spiridușilor, spuse ea. Inelul mai gros era împodobit cu un rubin tăiat elegant, iar în montura celui mai mic se afla un smarald pătrat strălucitor, la fel de mare ca unghia ei. Dar când oamenii se căsătoresc, își oferă inele.

Degetele îi tremurau ușor. Erau prea multe cuvinte nerostite între ei.

Totuși, acum nu era momentul pentru acea conversație, pentru vindecare.

Trebuiau să plece cât mai repede, iar această

ofertă pe care i-o făcuse, această dovadă că încă își dorea relația dintre ei, jurămintele depuse…

— Presupun că smaraldul strălucitor este pentru mine, spuse Rowan schițând un zâmbet.

Ea râse, sunetul slab fiind la fel de prețios ca inelele pe care le găsise pentru ei în acest tezaur.

Ea îl luă de mână, iar el încercă să nu tremure de ușurare, încercă să nu cadă în genunchi când îi strecură inelul cu rubin pe deget. I se potrivea perfect, fiind fără îndoială făurit pentru regele care zăcea în acest mormânt.

Tăcut, Rowan o luă de mână și îi puse inelul cu smarald.

— Până la sfârșit, șopti el.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Până la sfârșit.

O aducere aminte – și un jurământ, mai sacru decât cele de căsătorie pe care și le făcuseră pe corabie: să meargă împreună pe această cale, înapoi din întunericul coșciugului de fier, să înfrunte ceea ce îi aștepta în Terrasen, la naiba cu vechile promisiuni făcute zeilor.

Rowan își trecu degetul mare peste dosul mâinii ei.

— Am să-ți refac tatuajul. Ea înghiți în sec, dar dădu aprobator din cap. Și, adăugă masculul, mi-ar plăcea să mai fac unul. Pentru mine – și pentru tine.

Aelin ridică din sprâncene, dar el o strânse de mână. „Va trebui să aștepți și să vezi, prințesă!”

Ea schiță din nou un zâmbet și, de data asta, nu dădu înapoi la cuvintele tăcute. „Tipic!”

Masculul deschise gura ca să rostească întrebarea pe care abia aștepta să i-o adreseze de câteva zile. „Pot să te sărut?” Dar Aelin își retrase mâna din a lui.

Admirând verigheta care-i strălucea pe deget,

strâmbă din buze când întoarse palma.

— Trebuie să mă antrenez din nou.

Nu avea nicio bătătură pe mâini.

Aelin se încruntă la trupul ei prea slab.

— Și să pun din nou niște mușchi pe mine. Un mic tremur îi însoți cuvintele, dar își strânse mâinile în pumni pe lângă corp și zâmbi uitându-se la hainele ei – la hainele din Mistward. O să fie ca pe vremuri.

Se străduia; se chinuia să încurajeze. La fel avea să facă și el, până când nu ar mai fi fost nevoie.

Rowan îi zâmbi strâmb.

— Ca pe vremuri, dar cu mult mai puțin somn, spuse el și o urmă afară din mormânt și înapoi spre râul negru.

Ar fi putut jura că se încălzise culoarul, dar Aelin nu se opri.

Mai târziu. Avea să se ocupe mai târziu de acea conversație, de această treabă neterminată dintre ei.

Capitolul 38

Regina și consortul ei păreau să aibă nevoie de o clipă de intimitate. Elide fusese mai surprinsă de trupul frumos al masculului Fenrys decât de aurul pe care îl cărau el și Gavriel, aproape ieșindu-le din buzunare.

Lorcan râse încet când își puseră comoara în saci. Era mai mult decât ar fi putut visa unii oameni.

— Cel puțin se gândește la următoarea mișcare!

Fenrys înțepeni aplecat în fața sacului său, aurul din mâini strălucind la fel ca părul lui. În ochii negri nu se citea nimic blând.

— Suntem în situația asta doar din cauza ta.

Elide se încordă când Lorcan înlemni. Gavriel se opri din a ticsi aurul, ducând o mână spre pumnalul de

la centură, dar războinicul brunet înclină din cap.

— Mi s-a adus aminte, spuse el, fără a se uita la Elide.

Fenrys își dezgoli dinții.

— Când o să ieșim din situația asta, șuieră el, o să ne ocupăm de ale noastre!

Zâmbetul lui Lorcan fu un licăr alb și brutal.

— O să fie plăcerea mea!

Elide știa că vorbea serios. Ar fi acceptat bucuros orice provocare din partea lui Fenrys, ca să se implice într-un conflict devastator și sângeros.

Gavriel oftă, ochii lui roșiatici întâlnindu-i pe ai lui Elide. Nimeni nu putea să spună sau să facă vreun lucru care să-i convingă pe cei doi că nu era cazul să se pregătească de o confruntare unul cu celălalt.

Totuși, când Aelin și Rowan ieșiră din culoar, Elide se trezi trăgând aer în piept ca să sugereze că lupta dintre ei, din răzbunare sau nu, nu le-ar fi adus satisfacție.

Sabia Goldryn atârna la centura reginei, fără îndoială returnată de prinț. Rubinul său scânteietor semăna cu un ametist din lampa cu lumină albastră, înălțându-se la fiecare pas al lui Aelin.

Abia urcaseră în barcă în clipa în care se auzi un șuierat din culoarul din care ieșiseră.

Încordându-se, Rowan și Gavriel împinseră repede barca de la țărm. Creaturile care îi trăgeau începură să se miște, ducându-i mai departe spre râu.

Săbiile străluciră, toți războinicii nemuritori fiind nemișcați ca moartea.

Totuși, Aelin nu-și scoase sabia, nu ridică o mână în flăcări, ci pur și simplu zăbovi lângă Elide, cu chipul împietrit.

Șuieratul deveni mai puternic. Mâini umbrite și

rănite zgâriară bolta culoarului, retrăgându-se ori de câte ori întâlneau lumina.

— Cineva este supărat din cauza comorii, mormăi Fenrys.

— Oricine ar fi, poate să stea la rând, spuse Aelin, iar Elide ar fi putut jura că auriul din ochii reginei străluci – o scânteie bine ascunsă, apoi nimic.

Un vânt rece se stârni prin peșteră. Șuieratul încetă.

Tremurând, Elide șopti:

— Nu cred că mi-aș dori să revin prin ținuturile astea.

Fenrys chicoti, un râs senzual care nu i se citea în privire.

— Sunt de acord cu tine, lady!

*

Mai plutiră în întuneric două zile. Marea încă nu se zărea.

Aelin era cufundată într-un somn greu și fără vise când o mână puternică o prinse de umăr.

— Uite, șopti Rowan, respirația lui gâdilându-i urechea.

Ea deschise ochii în lumina slabă.

Nu era oceanul, își dădu seama când se ridică și ceilalți îi imitară gestul, fără îndoială la ordinul lui Rowan.

Deasupra, lipite de tavanul peșterii ca și când ar fi fost stele prinse sub piatră, străluceau niște luminițe albastre.

Semănau cu licuricii din lampă. Erau cu miile, multiplicate la infinit de reflexia apei negre. Stele deasupra și dedesubt.

Cu coada ochiului, Aelin o zări pe Elide ducând o mână la piept.

Peștera se transformase într-o mare de stele.

Frumusețea încă mai exista în lumea asta. Stelele mai luceau, arzând încă puternic, chiar dacă erau îngropate sub pământ.

Aelin inspiră aerul rece al peșterii, lumina albastră, și-l lăsă să o străbată.

Promisese să zdruncine stelele. Făcuse atât de mult în privința asta și totuși, mai rămăseseră multe de făcut. Trebuiau să se grăbească. Câți sufereau de mâna Morathului?

Frumusețea exista, iar ea avea să se lupte pentru asta. *Trebuia* să lupte.

Un zăngănit constant îi străbătea sângele și oasele, chiar alături de puterea pe care o împingea în adâncul ei și o ignora cu fiecare suflare. *Să lupte* – o ultimă dată.

Evadase ca să o poată face și, când s-ar fi antrenat, s-ar fi gândit la toți cei care încă sfidau Morathul și pe Maeve. Nu avea de gând să ezite; nu îndrăznea să se oprească.

De data asta, lupta trebuia să conteze – în toate felurile posibile.

Smaraldul verighetei sale străluci cu propria lumină.

Era egoist din partea ei să forțeze legătura când propriul sânge era destinat unui altar de sacrificiu și totuși, coborâse pe țărm ca să găsească inelele. Abia apoi se gândise să prade comoara. Dar dacă nu era menit să aibă cicatrice sau altă amintire a locurilor în care fusese, a trecutului său și a ceea ce promisese, atunci avea nevoie de această mică dovadă.

Aelin ar fi putut jura că stelele de deasupra cântau

precum un cor celest care plutea prin peșteră.

Cântecul stelelor purtat de curentul râului îi însoți în ultimii kilometri spre mare.

Capitolul 39

Armata inamică sosi nu după trei sau patru zile, ci după cinci.

Era o binecuvântare și un blestem, se gândi Nesryn. O binecuvântare pentru timpul pe care li-l oferea ca să se pregătească și ca păsările ruk să-i ducă pe cei mai vulnerabili oameni din Anielle spre tabăra viscolită de dincolo de Colți.

Și un blestem din cauza fricii care invadase fortăreața, acum aglomerată de cei care nu puteau sau nu voiau să plece. În cea de-a patra zi, înainte de apusul soarelui, văzură liniile negre care mărșăluiau spre ei printre copacii din Oakwald pe care-i tăiaseră.

La răsăritul celei de-a cincea zile, se apropiau de marginea lacului, a câmpiei.

Nesryn stătea pe Salkhi pe una dintre turlele fortăreței, cu Borte pe Arcas lângă ea.

— Pentru o armată de demoni, mărșăluiesc mai lent decât melcii.

Nesryn pufni.

— Armatele au convoaie de provizii – iar asta a fost nevoită să traverseze un râu și o să taie o pădure.

Borte adulmecă.

— Mi se pare că își dau prea mult silința pentru un oraș atât de mic.

Într-adevăr, călărețiii ruk nu fuseseră impresionați de Anielle după ce își ridicaseră tabără în Antica înainte să vină în aceste ținuturi.

— Dacă salvăm orașul și cucerim trecătoarea

Ferian la nord de el, am putea elibera o cale spre nord. Poate că este un loc urât, dar este important.

— O, ținutul este frumos! spuse Borte, privind spre lacul care strălucea sub lumina iernii, aburii izvoarelor termale plutind pe suprafața acestuia. Dar clădirile…

Se strâmbă.

Nesryn chicoti.

— Poate ai dreptate.

Preț de câteva clipe, ele urmăriră cum armata se tot apropia. Oamenii fugeau acum pe străzi, urcând în grabă treptele nesfârșite ale fortăreței și meterezelor.

— Sunt surprinsă că Sartaq o să-și lase viitoarea împărătească să lupte împotriva lor, spuse Borte cu viclenie. Fata o tachinase fără încetare în ultimele săptămâni.

Nesryn se încruntă.

— Unde este Yeran?

Borte scoase limba, în ciuda faptului că armata se apropia de ei.

— Arde-n iad, la cât mă interesează pe mine!

Chiar și la distanță de cuiburile lor și de vechile rivalități, perechea logodită nu se împrietenise. Sau poate totul făcea parte din jocul pe care îl jucau ei deja de câțiva ani – să simuleze ura, când era atât de clar că oricare dintre ei ar fi măcelărit pe oricine prezenta o amenințare pentru celălalt.

Nesryn ridică din sprâncene, iar Borte își încrucișă brațele, cosițele fluturându-i în vânt.

— Le aduce pe ultimele două vindecătoare la fortăreață.

Într-adevăr, un ruk aproape negru se înălță din câmpie.

— Nu vrei să te căsătorești în sfârșit înaintea luptei?

Borte tresări.

— De ce aș face-o?

Nesryn zâmbi.

— Ca să poți să ai parte de noaptea nunții?

Borte râse.

— Cine spune că nu am avut-o deja?

Nesryn rămase cu gura căscată.

Însă Borte își înclină pur și simplu capul, țâțâi la Arcas, iar călărețul și pasărea ruk se avântară în văzduhul rece.

Nesryn se uită după Borte până ce aceasta ajunse la câmpie, trecând pe lângă Yeran și rukul lui cu o manevră îndrăzneață pe care unii ar fi interpretat-o ca pe un gest foarte vulgar la adresa războinicului.

Rukul negru al lui Yeran țipă revoltat, iar Nesryn zâmbi, știind că Yeran făcea probabil același lucru, în ciuda celor două vindecătoare care-l însoțeau.

Totuși, zâmbetul lui Nesryn se dovedi efemer când văzu din nou armata care se apropia tot mai mult cu fiecare minut – o masă compactă și neobosită de oțel și moarte.

Aveau să campeze până la răsărit sau să atace la căderea nopții? Oare asediul ar fi fost rapid și mortal sau lung și brutal? Le văzuse convoaiele de provizii. Erau pregătiți să rămână cât timp era necesar ca să distrugă orașul și să îi ucidă pe toți cei care locuiau aici.

*

Tobele începură să bată la apus.

Yrene se urcă pe cel mai înalt parapet al fortărețeiei, numărând torțele care se întindeau în noapte, și se forță să nu vomite.

Același lucru pățise și cu celelalte mese pe care le mâncase azi, își spuse ea. Mesele pe care se chinuise să le mănânce fără să se înece.

Parapetul era plin cu soldați și alții care priveau, toți urmărind armata de la marginea câmpiei care îi separa de periferia orașului și ascultând în liniște tobele neobosite.

Era un ritm constant și oribil, menit să tulbure și să demoralizeze.

Ea știa că aveau să continue toată noaptea, să îi priveze de odihnă și să-i facă să se teamă de răsărit.

Fortăreața era plină ochi, iar holurile ticsite cu saltele. Ea și Chaol își cedaseră camera unei familii cu cinci membri, copiii fiind prea mici ca să reziste călătoriei spre Pustiuri, chiar și călare pe o pasăre ruk. În aerul rece, un copil s-ar fi albăstrit de frig în câteva minute.

Yrene își trecu o mână peste zidul de piatră densă și veche, înalt până la talie, și se rugă să reziste.

Catapulte. Armata de dedesubt avea catapulte. Auzise ultimul raport al lui Farkan la micul dejun. Câmpia era încă presărată cu destui bolovani de pe vremea când făcuse parte din lac încât Morathul să nu aibă nicio problemă în a găsi lucruri pe care să le arunce spre ei.

Avertismentul o ținuse pe Yrene ocupată toată ziua, mutând din nou familiile care ocupaseră camerele fortăreței dinspre lac sau pe cele care dormeau prea aproape de ferestre sau zidurile exterioare. Era o acțiune de ultim moment și o prostie din partea ei să nu se gândească la asta până acum, dar în ultimele cinci zile se concentrase atât de mult să îi aducă pe toți înăuntru, încât catapultele și blocurile nimicitoare de piatră grea nu-i trecuseră prin minte.

Le mutase și proviziile medicale, într-o cameră interioară atât de rezistentă încât ar fi trebuit să se dărâme toată fortăreața ca să distrugă ce era înăuntru. Vindecătoarele din Torre aduseseră cu ele tot ce reușiseră să găsească în flotă, dar preparaseră mai multe când sosiseră. Nu de cea mai bună calitate, în orice caz, dar Eretia ordonase ca alifiile și tonicele să funcționeze și atât, nu să uimească, și să „amestece în continuare”.

Totul era pregătit. Totul era gata. Erau pregătiți atât cât era posibil.

Așadar Yrene zăbovi pe metereze, ascultând tobele încă puțin.

*

Chaol își spuse că nu era ultima noapte împreună cu soția lui. Totuși, vrusese să profite din plin de acest timp, așa că ei doi se odihniseră pe cât posibil înainte de ivirea zorilor.

Și ceilalți din fortăreață erau treji, păsările ruk agitându-se pe acoperișurile turnurilor și meterezelor, scârțâitul ghearelor pe pietre răsunând în toate holurile și camerele.

Tobele băteau în continuare; bătuseră toată noaptea.

O sărutase pe Yrene de rămas-bun, iar ea parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar alesese să îl îmbrățișeze un minut lung și prețios înainte să se despartă.

Nu avea să fie ultima dată când o vedea, își promise el când se îndreptă spre meterezele unde tatăl său, Sartaq și Nesryn căzuseră de acord să se întâlnească în zori.

Prințul și Nesryn nu sosiseră încă, dar tatăl lui purta armura pe care Chaol nu o mai văzuse din copilărie, de când plecase să servească dorințele Adarlanului și să cucerească acest continent.

Încă-i venea bine, metalul mat fiind zgâriat și îndoit. Nu era cea mai bună armură din arsenalul familiei de sub fortăreață, dar era cea mai rezistentă. O sabie îi atârna la șold și un scut stătea rezemat de zidul meterezei. În jurul lor, santinelele încercau să nu se uite, deși ochii lor măriți de frică urmăreau fiecare mișcare.

Tobele băteau în continuare.

Chaol veni lângă tatăl său, propria-i tunică neagră fiind întărită cu armură la umeri, antebrațe și tibii.

Un baston din lemn de esență tare îi fusese fixat de spate lui Chaol, pentru momentul în care magia lui Yrene începea să dispară, iar scaunul său îl aștepta la intrarea în marea sală, pentru clipa în care ea rămânea fără putere.

Tatăl lui nu lăsase să se vadă ce credea despre asta când Chaol îi explicase cu o zi în urmă. Nu spusese niciun cuvânt.

Chaol aruncă o privire piezișă la bărbatul care se uita la armata ale cărei focuri începură să se stingă unul câte unul în lumina răsăritului.

— Au folosit tobele de la ultimul asediu din Anielle, spuse tatăl său fără ca vocea să îi tremure. Legenda spune că ei bat tobele trei zile și trei nopți înainte să atace și că orașul era atât de îngrozit și înnebunit de nesomn încât oamenii nu au avut nicio șansă. Armata lui Erawan și bestiile i-au sfâșiat.

— Atunci nu au avut păsări ruk să lupte cu ei, spuse Chaol.

— O să vedem cât or să reziste.

Chaol scrâșni din dinți.

— Dacă nu ai speranță, atunci nici oamenii tăi n-au să reziste mult timp.

Tatăl lui se uită spre câmpie, armata devenind mai vizibilă cu fiecare minut.

— Mama ta a plecat, zise bărbatul în cele din urmă.

Chaol nu își ascunse expresia șocată.

Tatăl lui apucă parapetul din piatră.

— L-a luat pe Terrin și a plecat. Nu știu unde au fugit. Imediat ce ne-am dat seama că vom fi înconjurați de inamici, și-a luat slujitoarele și familiile lor. A plecat la miezul nopții. Doar fratele tău s-a deranjat să lase un bilet.

Mama lui, după tot ce suportase, tot ce suferise în casa asta infernală, plecase în sfârșit. Ca să își salveze celălalt fiu – promisiunea unui viitor.

— Ce a scris Terrin?

Tatăl său își trecu mâna peste piatră.

— Nu contează.

În mod clar conta. Dar acum nu era timpul să insiste, să îi pese.

Pe chipul tatălui său nu se citea frica, doar resemnarea rece.

— Dacă azi nu-i conduci pe oamenii ăștia, mormăi Chaol, atunci am s-o fac eu.

Tatăl lui se uită în sfârșit la el cu o expresie serioasă.

— Soția ta este însărcinată.

Șocul îl străbătu pe Chaol ca o lovitură reală.

Yrene – *Yrene...*

— Poate este o vindecătoare pricepută, dar nu știe să mintă. Sau nu ai observat cât de des își atinge pântecul sau cum se înverzește la ora mesei?

Cuvintele rostite erau blânde și banale, ca și când

tatăl lui nu i-ar fi zguduit pământul de sub picioare.

Chaol deschise gura, încordându-se. Nu știa dacă voia să țipe la tatăl lui sau să fugă la Yrene.

Dar apoi tobele încetară să bată, iar armata începu să avanseze.

Capitolul 40

Manon și Cele Treisprezece îngropaseră toți soldații uciși de Dinți-de-fier. Mâinile zgâriate și însângerate le zvâcneau, spatele le durea, dar reușiseră să o facă.

Când ultima mână de pământ fusese bătucită, Bronwen zăbovea la marginea poienii, restul vrăjitoarelor Crochan plecând să ridice o tabără.

Cele Treisprezece trecuseră cu greu pe lângă Manon. Ghislaine, potrivit spuselor Vestei, fusese invitată să stea lângă vatra unei vrăjitoare la fel de interesate de aceste preocupări lumești și erudite.

Doar Asterin rămase în umbrele din apropiere ca să îi păzească spatele când Manon o întrebă pe Bronwen:

— Ce este?

Ar fi trebuit să încerce să fie amabilă și diplomată, dar nu o făcu. Nu era în stare să o facă.

Bronwen înghiți în sec ca și când s-ar fi înecat rostind cuvintele.

— Tu și sabatul tău ați acționat onorabil.

— Te-ai îndoit de asta din partea Demonului Alb?

— Nu credeam că Dinți-de-fier se deranjează într-atât încât să le pese de viețile oamenilor.

Ea nu știa prea multe despre asta. Manon spuse doar atât:

— Bunica m-a informat că nu mai sunt o vrăjitoare Dinți-de-fier, așadar, se pare că nu mai răspund de

lucrurile de care le pasă ori nu, zise și se îndreptă spre copacii unde dispăruseră Cele Treisprezece, iar Bronwen o ajunse din urmă. Măcar atât am putut să fac, recunoscu Manon.

Bronwen îi aruncă o privire piezișă.

— Într-adevăr!

Manon se uită la vrăjitoarea Crochan.

— Îți conduci bine suratele.

— Dinți-de-fier ne-au dat demult o scuză ca să fim bine instruite.

Ceva asemănător rușinii o străbătu din nou și se întrebă dacă avea să găsească vreodată o cale să aline, să suporte senzația.

— Cred că așa este.

Bronwen nu răspunse înainte să plece spre micile focuri.

Dar când Manon plecă în căutarea vetrei lui Glennis, vrăjitoarele Crochan se uitară spre ea.

Unele își înclinară capetele în direcția ei, altele dădură macabru din cap.

Se asigură că Cele Treisprezece își îngrijeau mâinile și constată că nu putea să stea locului, să lase oboseala zilei să o cuprindă.

În jurul lor și în jurul fiecărui foc, vrăjitoarele Crochan dezbăteau în liniște dacă să se întoarcă acasă sau să meargă mai departe spre sud, în Eyllwe. Totuși, dacă ar fi intrat în Eyllwe, ce ar fi făcut? Manon abia auzea ce se spunea când contradicția se dezlănțui, Glennis lăsând fiecare dintre cele șapte vetre conducătoare să ia propria decizie.

Manon nu zăbovi ca să le audă hotărârea. Nu se deranjă să le ceară să zboare spre nord.

Asterin veni cu pași mari lângă Manon, oferindu-i o bucată de iepure uscat cât Cele Treisprezece mâncară,

iar sabatul Crochan își continuă discuția. Vântul șuiera printre copaci, gol și intens.

— Încotro plecăm la răsărit? întrebă Asterin. Le urmăm sau ne îndreptăm spre nord?

Rămâneau la încercarea tot mai inutilă de a le convinge sau o abandonau?

Manon își studie mâinile însângerate care o dureau și unghiile de fier acoperite de pământ.

— Sunt o Crochan, spuse ea. Și sunt vrăjitoare Dinți-de-fier. Își îndoi degetele, dorindu-și să le mai dezmorțească. Dinți-de-fier sunt și poporul meu. Indiferent ce ar putea spune bunica mea. Poporul meu sunt și Sânge-Albastru și Picioare-Galbene și Cioc-Negru.

Și avea să poarte pentru totdeauna povara a ceea ce crease și instruise.

Asterin nu spuse nimic, deși Manon știa că ea asculta fiecare cuvânt. Știa că și Cele Treisprezece se opriseră din mâncat ca să asculte.

— Vreau să le aduc acasă, le spuse Manon lor și vântului care sufla tocmai până în Pustiuri. Vreau să le aduc acasă pe toate. Înainte să fie prea târziu – înainte să se transforme în niște ființe nedemne de o patrie.

— Așadar, ce-o să faci? întrebă Asterin cu blândețe și fermitate în același timp.

Manon termină bucata de carne uscată și bău din burduf.

Răspunsul nu era în cearta dintre ele, a războiului dintre sabatul Crochan și Dinți-de-fier. Niciodată nu fusese.

— Dacă vrăjitoarele Crochan nu adună o armată, atunci am să găsesc o alta. Una deja instruită.

— Nu poți să te duci în Morath, șopti Asterin. Nu ai să te apropii la o sută cincizeci de kilometri. E posibil

ca armata Dinți-de-fier să fi ajuns prea departe ca să se gândească măcar să ți se alăture.

— Nu mă duc în Morath. Manon își băgă o mână înghețată în buzunar. Mă duc la trecătoarea Ferian. La ce armată a rămas acolo sub comanda lui Petrah Sânge-Albastru. Să le cer să ni se alăture.

Asterin și Cele Treisprezece înlemniră de uimire. Lăsându-le să se gândească la asta, Manon se întoarse în pădure. Simțind mirosul lui Dorian, îl urmări.

Îl văzu discutând cu spiritul lui Kaltain Rompier, vindecată și lucidă acum că era moartă, eliberată de chinul ei îngrozitor. Manon rămase țintuită pe loc din cauza șocului.

Apoi auzi planurile lui Dorian de a se infiltra în Morath. În Morath, unde se păstra a treia și ultima cheie. El știuse și nu îi spusese.

Kaltain dispăru în aerul nopții, iar apoi Dorian se transformă într-un corb frumos și mândru.

Nu se antrenase ca să se distreze. Nici pe departe.

— Când, mai exact, voiai să îmi spui că urmează să recuperezi a treia cheie Wyrd? mormăi Manon.

Dorian clipi la ea, calm și sigur.

— La plecare.

— Când ai fi zburat transformat în corb sau balaur, direct în plasa lui Erawan?

Temperatura din poiană coborî.

— Ce importanță ar fi avut dacă ți-aș fi spus în urmă cu câteva săptămâni sau acum?

Ea știa că pe chipul ei de vrăjitoare Cioc-Negru nu se zărea nici urmă de blândețe.

— Morathul este sinucidere! Erawan o să te găsească indiferent ce formă ai lua și ai să te trezești cu un colier în jurul gâtului.

— Nu am de ales.

— Am căzut de acord, spuse Manon făcând un pas. Am căzut de acord că a căuta cheile nu mai este o prioritate...

— Știam că nu trebuie să te contrazic în privința asta. Ochii lui străluceau ca un foc albastru. Calea mea nu o afectează pe a ta. Adună sabatul Crochan și zboară spre Terrasen! Drumul meu duce spre Morath. Întotdeauna a dus.

— Cum te-ai putut uita la Kaltain fără să vezi ce te așteaptă? Își ridică brațul și îl îndreptă spre locul în care fusese cicatricea lui Kaltain. Erawan *o să te prindă.* Nu poți să pleci!

— *O să pierdem războiul ăsta dacă nu plec!* izbucni el. Cum de nu îți *pasă* de asta?

— Îmi pasă, rosti ea printre dinți. Îmi pasă dacă pierdem războiul ăsta! Îmi pasă dacă nu reușesc să adun sabatul Crochan. Îmi pasă dacă te duci în Morath și nu te întorci ca o ființă care merită să trăiască. El doar clipi. Manon scuipă pe pământul cu mușchi. Acum vrei să îmi spui că nu este atât de rău să îți pese? Ei bine, asta se întâmplă când îți pasă!

— De aceea nu am spus nimic, șopti Dorian.

Inima îi bătu cu putere și pulsul îi răsună în corp, deși cuvintele rostite fură reci ca gheața.

— Vrei să pleci în Morath? zise și se apropie, dar Dorian nu se retrase niciun centimetru. Atunci dovedește-o! Dovedește că ești pregătit!

— Nu trebuie să îți dovedesc nimic, vrăjitoareo!

Ea îi aruncă un zâmbet urât și viclean.

— Atunci poate ar trebui să ți-o dovedești ție! Printr-o încercare.

Acest om despre care crezuse că nu-i ascundea nimic o înșelase și o mințise. Nu știa de ce o făcea să vrea să sfâșie tot ce vedea.

— Zburăm spre trecătoarea Ferian la răsărit. Vino cu noi! continuă ea, deși el tresări. O să avem nevoie de un spion în interior. De cineva care să se poată furișa pe lângă străjeri ca să ne spună ce și cine este acolo. Ea abia se auzi în vuietul din mintea ei. Să vedem cât de bine te poți transforma atunci, prințule!

Manon se forță să se uite în ochii lui, să își lase cuvintele să plutească între ei.

Apoi el se întoarse, îndreptându-se spre tabără.

— Bine. Dar găsește-ți alt cort în care să dormi în seara asta!

Capitolul 41

Ei ajunseră la mare la adăpostul întunericului, apropierea de aceasta fiind anunțată de mirosul sărat care se strecura în peșteră, de apele mai agitate, iar apoi, în sfârșit, de vuietul valurilor.

Ochii lui Maeve ar fi putut fi oriunde, dar nu ațintiți la gura peșterii care se deschidea într-un golf de-a lungul țărmului vestic al Wendlynului și nici asupra golfulețului când barca acostă pe plaja nisipoasă și dispăru din nou în peșteră înainte să poată să încerce măcar cineva să le mulțumească ființelor care îi tractaseră fără odihnă.

Aelin urmări barca până când dispăru, încercând să nu se uite prea mult la nisipul nepătat de sub cizmele ei, în timp ce ceilalți încercau să-și dea seama unde anume se aflau pe coastă.

După câteva ore de mers în grabă spre nord, în ținuturile Wendlynului, aflară răspunsul: destul de aproape de cel mai apropiat port.

Fluxul îi favoriza și, având la ei aurul prădat de la spirite, nu era deloc dificil ca Rowan și Lorcan să facă

rost de o corabie. Pentru că flota Wendlynului naviga spre țărmurile Terrasenului, regulile de traversare a graniței fuseseră anulate. Cele câteva bărci de transport către continentul de dincolo de mare și măsurile de securitate dispăruseră. În Adarlan nu se afla un simplu tiran, ci un rege valg cu o legiune aeriană.

Astfel, și mesajele ei erau mai ușor de trimis. Presupunea că depindea de zei dacă ajungea scrisoarea pentru Aedion și Lysandra, de vreme ce păreau hotărâți să fie păpușarii lor. Era posibil să nu se deranjeze acum cu ea, dacă Dorian se îndrepta spre cea de-a treia cheie și putea să-i ia locul.

Nu se gândi prea mult timp la asta.

Corabia era aproape dărăpănată, toate vasele mai bune fiind rechiziționate pentru război, dar părea destul de stabilă încât să reziste unei traversări de câteva săptămâni. Pentru prețul dat în aur, căpitanul își cedă cabina lui Aelin și Rowan. Dacă bărbatul știa cine și ce erau, nu spuse nimic.

Lui Aelin nu îi păsa decât de faptul că navigau odată cu fluxul de la miezul nopții, magia lui Rowan propulsându-i repede în larg spre marea luminată de lună.

Departe de Maeve. De armata ei.

De adevărul pe care Aelin îl zărise probabil în acea zi din sala tronului lui Maeve, de sângele negru care se înroșise.

Nu le spusese celorlalți. Nu știa dacă acea clipă fusese reală sau o iluzie optică; dacă văzuse alt ținut de vis sau vreun fragment care se amestecase cu amintirea reală a morții lui Connall.

Avea să se ocupe mai târziu de asta, decise Aelin cât stătu la probă, ceilalți plecând demult în cabinele

lor de sub punte. Rămăsese doar Rowan, cocoțat pe catargul principal și studiind orizontul în toate direcțiile ca să vadă dacă erau urmăriți.

Scăpaseră de Maeve. Pentru moment. Cel puțin în noaptea asta nu ar fi știut unde să îi găsească, înainte să se răspândească vestea despre străinii din port, nava pe care o plătiseră regește ca să îi ducă într-un iad sfâșiat de război și mesajele trimise de Aelin.

Cel puțin Maeve nu știa unde se aflau cheile Wyrd, fapt care încă-i favoriza.

Deși era posibil ca Maeve să își aducă armata peste mare ca să îi caute sau doar ca să ajute la distrugerea Terrasenului.

Puterea lui Aelin se agită, un murmur bubuitor în sângele ei, iar ea scrâșni din dinți și o ignoră.

Totul depindea de sosirea lor pe continent înaintea lui Maeve și a armatei sale. Sau înainte ca Erawan să poată distruge prea multe părți din lume.

Aelin se aplecă spre briza mării, lăsând-o să îi intre în piele și în păr, permițându-i să o facă să uite de întunericul peșterii, dacă întunericul din lunile trecute nu putea fi uitat pe deplin. Lăsând-o să îi domolească focul în tăciuni care mocnesc.

Săptămânile acestea pe mare aveau să fie nesfârșite, chiar dacă magia lui Rowan îi propulsa.

Intenționa să profite de fiecare zi ca să se antreneze, să lucreze cu sabia, pumnalul și arcul până când i s-ar fi bășicat mâinile și s-ar fi ales cu alte bătături, până ce slăbiciunea s-ar fi transformat în mușchi.

Avea de gând să se reinventeze, să redevină cum fusese cândva.

Poate pentru o ultimă dată, poate doar pentru puțin timp, dar avea s-o facă. Măcar pentru Terrasen.

Rowan coborî de pe catarg, transformându-se când ajunse lângă ea, la balustradă, și studie marea întunecată din depărtare.

— Ar trebui să te odihnești.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu sunt obosită. Nu era o minciună în anumite privințe. Vrei să te antrenezi?

El se încruntă.

— Putem să începem să ne antrenăm de mâine.

— Sau din seara asta, spuse și se uită în ochii lui, la fel de pătrunzător.

— Poți să aștepți câteva ore, Aelin.

— Fiecare zi contează.

Împotriva lui Erawan, chiar și o zi de antrenament ar fi contat.

Rowan își încleștă maxilarul.

— Adevărat, spuse el în sfârșit. Dar tot poate aștepta. Sunt… niște lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Cuvintele mute se iviră în ochii lui strălucitori de animal. „Despre noi doi”.

Ei i se uscă gura, dar dădu aprobator din cap.

În tăcere, intrară în cabina spațioasă, singura decorațiune fiind zidul cu ferestre prin care se vedea marea agitată în spatele lor. Nu semăna câtuși de puțin cu încăperea unei regine sau orice ar fi cumpărat ca asasin al Adarlanului.

Cel puțin patul încastrat în perete părea destul de curat, iar cearșafurile apretate și fără pată. Dar Aelin se îndreptă spre biroul din stejar ancorat de podea și se rezemă de acesta când Rowan închise ușa.

În lumina slabă a lămpii se uitară unul la celălalt.

Îi suportase pe Maeve și pe Cairn, îndurase tot ce se petrecuse în Endovier și nenumărate alte orori și

pierderi. Putea să poarte discuția asta cu el. Era primul pas pe care trebuia să-l facă dacă voia să-și revină.

Aelin știa că Rowan îi auzea inima care bătea cu putere când spațiul dintre ei se micșoră. Ea înghiți în sec o dată.

— Elide și Lorcan ți-au povestit… tot ce s-a spus pe plaja aia.

El dădu scurt din cap, precauția citindu-i-se în ochi.

— Tot ce a spus Maeve.

Rowan mai dădu o dată din cap.

Ea se pregăti.

— Că sunt… Suntem parteneri.

Înțelegerea și ceva asemănător ușurării înlocuiră precauția.

— Da.

— Sunt partenera ta, spuse ea, simțind nevoia să dea glas vorbelor. Iar tu ești partenerul meu.

Rowan traversă camera, dar se opri la câțiva pași de biroul de care se rezema ea.

— Ce e cu asta, Aelin? o întrebă pe un ton grav, dur.

— Tu nu… Ea își frecă fața. Știi ce ți-a făcut, ca să… Nu îi putea rosti numele. Lyria. Din cauza asta.

— Știu.

— Și?

— Și ce vrei să spun?

Ea se îndepărtă de birou.

— Vreau să îmi spui ce părere ai despre asta. Dacă…

— Dacă?

— Dacă îți dorești să nu fi fost așa.

El se încruntă.

— De ce mi-aș dori așa ceva?

Ea scutură din cap, incapabilă să-i răspundă, și se

uită peste umăr la mare.

I se păru că el avea să se apropie, dar Rowan rămase pe loc.

— Aelin. Vocea lui deveni răgușită. Aelin!

Tânăra se uită atunci la el, la durerea din cuvintele lui.

— Știi ce îmi doresc? El îi arătă palmele, una tatuată, cealaltă nemarcată. Îmi doresc să îmi fi spus. Când ți-ai dat seama de asta. Îmi doresc să îmi fi spus atunci.

Ea își înghiți nodul din gât.

— Nu voiam să te rănesc.

— De ce m-ar fi rănit să știu adevărul care era deja în inima mea? Adevărul la care speram?

— Nu l-am înțeles. Nu am înțeles *cum* de era posibil. Am crezut că e posibil… să ai două partenere într-o viață, dar chiar și atunci, eu doar… Ea expiră. Nu am vrut să te tulbur.

Privirea i se îmblânzi.

— Regret că Lyria a fost târâtă în asta, că viața ei și viața copilului pe care l-am fi putut avea au fost prețul plătit pentru jocul lui Maeve? Da. Regret și îmi doresc să nu se fi întâmplat vreodată. Tatuajul pe care-l avea i-ar fi amintit asta tot restul vieții. Dar nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Am să port mereu povara acestui lucru, am să știu întotdeauna că am ales să o părăsesc pentru război și glorie și că am căzut direct în mâinile lui Maeve.

— Totuși, Maeve a vrut să te ademenească pentru a ajunge la mine.

— Atunci este alegerea ei, nu a ta.

Aelin își trecu o mână peste lemnul uzat al biroului.

— În iluziile pe care mi le-a creat, mi-a arătat mai mult variante ale uneia decât ale celorlalte. În ciuda

încordării, se forță să rostească acele cuvinte și să se uite la el. M-a aruncat într-un peisaj de vis care mi s-a părut atât de real încât am simțit vântul din munții Staghorn.

— Ce ți-a arătat? o întrebă el cu respirația tăiată.

Aelin fu nevoită să respire adânc înainte să poată să-i răspundă.

— Mi-a arătat cum ar fi putut fi dacă nu ar fi existat Erawan, dacă Elena s-ar fi ocupat cum trebuia de el și l-ar fi alungat. Dacă nu ar fi fost Lyria, durerea și disperarea pe care le-ai suferit. Mi-a arătat cum ar fi fost Terrasenul azi, cu tatăl meu ca rege, copilăria mea fericită și… Buzele îi tremurară. Când am împlinit douăzeci de ani, ai venit cu o delegație Fae în Terrasen, ca să compensezi separarea dintre mama mea și Maeve. Iar noi ne-am uitat unul la celălalt în sala tronului tatălui meu și ne-am dat seama.

Ea simți usturime în ochi.

— Am vrut să cred că este adevărata lume. Că acesta este coșmarul din care m-am trezit. *Am vrut* să cred că există un loc unde noi nu am cunoscut niciodată suferința și pierderea și unde, cu o singură privire, am ști că suntem parteneri. Maeve mi-a spus că poate să-mi împlinească visul și că dacă îi dau cheile, o să facă totul posibil. Ea își șterse lacrima care-i cursese pe obraz. Mi-a creat realități în care erai mort, în care ai fost ucis de Erawan și doar predându-i cheile puteam să te răzbun. Dar realitățile acelea m-au făcut… Am încetat să îi fiu utilă când mi-a spus că ești mort. Nu m-a putut obliga să vorbesc, să gândesc. Totuși, în cele în care ne întâlneam, în care lucrurile erau așa cum ar fi trebuit… atunci aproape am făcut-o.

El înghiți zgomotos.

— Ce te-a oprit?

Aelin își șterse din nou chipul.

— Masculul de care m-am îndrăgostit erai tu. *Tu* erai cel care cunoștea durerea la fel ca mine și care m-a însoțit prin ea înapoi spre lumină. Maeve nu a înțeles asta; nu a înțeles că, deși putea crea acea lume perfectă, noi doi nu am fi putut fi împreună. Și că nu aș fi dat asta la schimb. Pentru nimic în lume.

El îi întinse o mână – o ofertă și o invitație totodată.

Aelin o întinse pe a ei, iar degetele lui bătătorite i-o strânseră ușor.

— Mi-am dorit să fii tu, șopti Rowan, închizând ochii. Luni în șir, chiar și în Wendlyn. M-am întrebat de ce nu ești tu partenera mea. Asta m-a chinuit, dar tot am făcut-o. Când deschise ochii, un foc verde îi ardea în privire. În tot acest timp, mi-am dorit ca partenera mea să fii tu.

Ea își coborî privirea, dar el îi cuprinse bărbia cu degetul mare și arătător și îi înălță chipul.

— Știu că ești obosită, Inimă de Foc. Știu că povara de pe umerii tăi este mai mare decât ar trebui să îndure cineva. Rowan îi luă mâinile împreunate și i le puse pe pieptul său, în dreptul inimii. Dar împreună o să înfruntăm totul – pe Erawan și Lacătul. O să le înfruntăm împreună și, după ce o să terminăm, când ai să te Stabilești, o să trăim o mie de ani unul lângă celălalt. Mai mult.

Ea scoase un sunet slab.

— Elena a spus că pentru Lacăt este nevoie de…

— O să înfruntăm totul împreună, îi jură el din nou. Iar dacă tu ești într-adevăr prețul, atunci o să-l plătim împreună. Ca un singur suflet în două trupuri.

Lui Aelin inima i se încordă până aproape să se frângă.

— Terrasenul are nevoie de un rege.

— Nu vreau să conduc Terrasenul fără tine. Aedion poate să se ocupe de asta.

Ea îi studie chipul. Rowan vorbea serios.

El îi dădu la o parte părul de pe față, cealaltă mână ținând-o încă pe ai ei lipită de pieptul lui, unde inima bătea într-un ritm constant și ferm.

— Chiar dacă aș fi avut de ales dintre toate realitățile de vis, din iluziile perfecte, tot pe tine te-aș fi ales.

Aelin simți adevărul din cuvintele lui răsunând în ființa indestructibilă care le lega sufletele și își ridică fața spre a lui. Dar el nu făcu nicio altă mișcare.

Ea se încruntă.

— De ce nu mă săruți?

— M-am gândit că poate vrei să te întreb mai întâi.

— Asta nu te-a împiedicat până acum.

— Pentru prima dată, am vrut să mă asigur că ești… pregătită. După tot ce s-a întâmplat cu Cairn și Maeve. După câteva luni în care nu ai putut să faci nicio alegere.

Ea zâmbi în ciuda acelui adevăr.

— Sunt pregătită să fiu sărutată din nou, prințe!

El chicoti întunecat și mormăi „Slavă zeilor!” înainte să își plece buzele spre ale ei.

Sărutul fu blând – ușor, permițându-i să decidă cum să îl îndrume, iar ea asta făcu.

Cuprinzându-i gâtul cu brațele, Aelin se lipi de el, arcuindu-se în atingerea lui când Rowan îi mângâie spatele, dar o sărută la fel de ușor, ca și când ar fi fost nesigur. Dacă asta își dorea Aelin, ar fi făcut-o toată noaptea.

Partener. El era partenerul ei, iar ei i se permitea în sfârșit să îl numească așa, să îl lase să fie atât de…

Gândul declanșă ceva. Aelin îi mușcă buza de jos,

zgâriindu-i-o cu un canin.

Gestul declanșă ceva și în el.

Mormăind, Rowan o luă în brațe, sărutând-o neîncetat când o purtă pe brațe spre pat și o așeză ușor. Cei doi își scoaseră cizmele, jachetele, cămășile și pantalonii, iar apoi Rowan fu lângă ea, puterea și căldura lui revărsându-se în pielea ei goală.

Aelin nu putea să-l atingă destul de repede, să-l *simtă* suficient de lipit de ea, nici măcar atunci când buzele îi alunecară pe gâtul ei, lingând locul care purtase semnele revendicării lui; nici măcar când el o exploră mai departe, venerându-i sânii când ea se arcui cu fiecare atingere a limbii lui; nici măcar când îngenunche între picioarele ei, umerii lui depărtându-i larg coapsele, și o gustă fără încetare, până ce ea se zvârcoli sub el.

Dar ceva primitiv dinăuntrul său amuți și înlemni când Rowan se ridică din nou deasupra ei, iar privirile lor se întâlniră.

— Tu ești partenera mea, spuse aproape gutural și se împinse în ea, iar Aelin își mișcă ușor coapsele ca să îl atragă, dar Rowan rămase pe loc, fără să-i ofere ceea ce tânjea ea, până ce o auzi zicând ce simțea el nevoia să audă.

Aelin își lăsă din nou capul pe spate, expunându-și gâtul.

— Tu ești partenerul meu, rosti în grabă și cu respirația tăiată. Și eu sunt partenera ta.

Rowan o pătrunse cu forță când își înfipse dinții în gâtul ei.

Gestul prin care o revendica o făcu să strige, orgasmul străbătându-i deja șira spinării, dar el începu să se miște, continuând să o muște, iar ea gemu cu fiecare mișcare a coapselor lui, dimensiunea lui

impresionantă fiind o decadență de care nu s-ar fi putut sătura niciodată. Aelin își trecu unghiile pe spatele lui musculos și apoi mai jos, simțind fiecare penetrare intensă.

Rowan îi lăsă gâtul în pace, iar când Aelin îl sărută cu sălbăticie, simți pe limbă gustul metalic al sângelui ei.

Sărutul îl înnebuni, făcându-l să-i ridice coapsele astfel încât să o pătrundă mai adânc, mai puternic. Celor doi nu le-ar fi păsat dacă lumea ar fi ars în jurul lor.

— Împreună, Aelin, îi promise el, iar ea auzi restul cuvintelor în fiecare loc în care trupurile li se uneau.

Împreună aveau să înfrunte totul și să găsească o cale.

Orgasmul o zdruncină din nou, ca o strălucire puternică.

Și chiar în clipa în care o străbătu, Aelin își înfipse dinții în gâtul lui Rowan, revendicându-l și ea.

Sângele lui, puternic și răcoros, îi umplu gura și sufletul, iar Rowan gemu când orgasmul îl zdruncină și pe el.

Câteva minute lungi, cei doi rămaseră împreunați.

„Împreună vom găsi o cale” erau cuvintele ce păreau să răsune din respirația lor la unison și din marea agitată. „Împreună”.

Capitolul 42

Lui Lorcan i se încredințase ultima strajă a nopții, care îi permitea să vadă răsăritul deasupra orizontului acum îndepărtat.

Avea să revadă vreodată vreunul din ținuturile estice – Wendlyn, Doranelle?

Probabil că nu, având în vedere că navigau spre vest, iar armata nemuritoare a lui Maeve pornise fără îndoială pe urmele lor. Poate toți erau sortiți să nu mai vadă de multe ori răsăritul.

Ceilalți se treziră, aventurându-se pe punte ca să afle ce le adusese dimineața. Nimic, aproape le spuse el din locul în care stătea lângă provă. Apă, soare și mai nimic.

Fenrys îl zări și își dezgoli dinții. Lorcan îi zâmbi batjocoritor.

Da, acea luptă urma să aibă loc mai târziu, iar el avea să accepte șansa de-a scăpa de încordarea din oase, să îl lase pe Fenrys să îl muște puțin.

Totuși, nu l-ar fi ucis pe lup. Probabil acesta ar fi încercat să îl ucidă, dar Lorcan nu ar fi făcut-o după tot ce suferise Fenrys, după ce reușise să facă.

Elide ieși de sub punte cu părul împletit și aranjat, ca și când s-ar fi trezit înainte de răsărit. Ea abia se uită în direcția lui, deși masculul știa că era conștientă de locul în care se afla. Lorcan ignoră durerea goală din piept.

Însă Aelin îl studia, privindu-l mult mai intens decât în ultimele zile când se îndreptă spre el mergând mai țanțoș.

Își suflecase mânecile albe până la coate și-și împletise părul la spate. Sabia Goldryn și un cuțit lung îi atârnau la centură. Gata de antrenament. Era pregătită pentru asta, judecând după energia pe care o emana.

Lorcan o întâlni la jumătatea drumului, coborând micile trepte.

Whitethorn zăbovea în apropiere, îmbrăcat și el pentru antrenament, oboseala din ochii lui spunându-i destule lui Lorcan: prințul nu știa ce urma să se

întâmple.

Dar tânăra regină își încrucișă brațele.

— Ai de gând să navighezi cu noi spre Terrasen?

O întrebare inutilă, și în mijlocul mării.

— Da.

— Și intenționezi să ni te alături în războiul ăsta?

— Cu siguranță nu mă duc acolo ca să mă bucur de vreme.

Amuzamentul străluci în ochii ei, deși chipul îi rămase serios.

— Atunci, uite cum o să facem.

Lorcan aștepta lista de ordine și cerințe, dar regina doar îl privea, amuzamentul transformându-se în ceva tăios.

— Ai fost aghiotantul lui Maeve, spuse ea, iar Elide se întoarse spre ei. Iar acum că nu mai ești, rămâi un mascul Fae puternic, iar eu nu știu cui îi ești loial sau dacă am încredere în cei cărora le ești supus. E foarte probabil ca armata lui Maeve să se îndrepte spre continent chiar acum. Așadar, nu pot să-ți permit să faci parte din regatul meu sau să călătorești cu noi, când foarte bine ai putea să vinzi informații ca să intri din nou în grațiile lui Maeve, nu-i așa?

El deschise gura, enervat de tonul arogant, dar Aelin continuă:

— Așadar, am să-ți fac o ofertă, Lorcan Salvaterre, spuse și-și atinse ușor antebrațul gol. Depune jurământul de sânge față de mine și am să te las să umbli pe unde vrei.

Fenrys înjură în spatele lor, dar Lorcan abia îl auzi în vuietul din mintea lui.

— Și ce câștig mai exact din asta? reuși el să rostească.

Aelin se uită peste umăr, spre locul din care Elide

privea cu gura căscată. Când regina întâlni din nou privirea lui Lorcan, o urmă de compasiune potolise aroganța rece.

— O să ai voie să intri în Terrasen. Asta o să câștigi. Nu eu am să decid unde ai să locuiești în Terrasen.

Nu avea să fie decizia ei, nici a lui, ci a femelei cu păr brunet care se holba la amândoi.

— Și dacă refuz? îndrăzni Lorcan să întrebe.

— Atunci nu o să ți se permită niciodată să pui piciorul în regatul meu sau să mai călătorești cu noi – nu când sunt cheile în joc, iar armata lui Maeve este pe urmele noastre. Compasiunea nu dispăruse din glasul ei. Nu pot să mă încred suficient în tine încât să-ți permit să ne însoțești altfel.

— Dar ai să-mi permiți să depun jurământul de sânge?

— Nu vreau nimic de la tine, iar tu nu vrei nimic de la mine. Singurul ordin pe care am să ți-l dau vreodată este singurul pe care l-aș da oricărui cetățean al Terrasenului: să ne aperi regatul și poporul. Din partea mea, n-ai decât să locuiești într-o colibă din munții Staghorn.

Era serioasă și în privința asta. Trebuia să depună jurământul, să jure că nu avea să-i rănească regatul, iar Aelin i-ar fi oferit libertatea. Iar dacă refuza… Nu avea s-o mai vadă niciodată pe Elide.

— Nu am de ales, spuse încet Aelin, astfel încât ceilalți să nu audă. Nu pot risca Terrasenul, zise cu brațul încă întins spre el. Dar nu ți-aș lua ceva la fel de prețios.

— Ce nu îți dai tu seama este că *așa ceva* nu mai este posibil.

Ea schiță din nou un zâmbet și se uită peste umăr

la Elide.

— Ba este. Ochii turcoaz îi străluceau când se uită din nou la el, iar Lorcan, pentru prima dată, văzu pe chipul lui Aelin – chipul unei regine –, înțelepciunea pe care probabil nu o mai văzuse. Crede-mă, Lorcan, că este!

El sufocă speranța străină și nedorită care îi umplu pieptul.

— Dar fără tine Terrasenul nu o să supraviețuiască războiului; ea n-o să supraviețuiască războiului.

Și chiar dacă regina din fața lui i-ar fi oferit viață veșnică pentru a făuri Lacătul, pentru a-l opri pe Erawan, jurământul de sânge al lui Lorcan care să îi protejeze regatul ar fi fost neclintit.

— Este alegerea ta! spuse Aelin categoric.

Lorcan se uită la Elide în ciuda absurdității situației.

Căscând ochii mari, ea se ținea de gât cu o mână.

Dacă regina spunea adevărul, nu conta dacă ea îi mai oferea o casă în Perranth.

Însă ce conta cu adevărat era că Aelin Galathynius îi făcuse o promisiune serioasă: el era prea puternic, iar aliațele lui erau prea nesigure ca ea să îi permită să o însoțească, să intre nestingherit în regatul ei. L-ar fi lăsat să plece și l-ar fi ținut departe de Terrasen doar ca să evite cealaltă amenințare care îi urmărea, Maeve, chiar dacă hoardele lui Erawan ar fi sosit.

Iar dacă ei toți ar fi murit, Elide nu ar fi supraviețuit acestui război.

El nu putea accepta posibilitatea asta. Pe cât de prostesc și inutil era, nu putea permite ca bestiile lui Erawan sau unchiul ei, Vernon, să i-o răpească.

Un nesăbuit. Era un nesăbuit bătrân.

Totuși, zeul de lângă umărul lui nu îi spuse să fugă sau să lupte.

Așadar, era alegerea lui. Se întrebă ce părere avea despre asta zeița care îi șoptea lui Elide și ce avea să creadă însăși Elide când îi zise lui Aelin:

— Bine!

— Zeii să ne salveze! șopti Fenrys.

Amuzată și totuși cu o ușoară urmă de cruzime, Aelin schiță un zâmbet când se uită la lup.

— Îți dai seama că o să fii nevoit să îl lași în viață, îi spuse ea lui Fenrys, ridicând o sprânceană. Nu o să vă duelați până la moarte și nu o să vă luptați din răzbunare. Poți să înduri așa ceva?

Lorcan se enervă când Fenrys îl măsură din priviri și-i permise să-i vadă puterea din ochi.

Fenrys își sufocă furia – nu atât de multă cât să îl provoace pe Lorcan, dar suficientă cât să îi amintească de faptul că Lupul Alb din Doranelle putea mușca, dacă voia. Mortal.

Fenrys se întoarse pur și simplu spre regină.

— Dacă îți spun că este prea ticălos și mizerabil ca să rămână pe aici, ai să te răzgândești?

Lorcan mârâi, dar Aelin pufni.

— Totuși, nu de asta îl iubim pe Lorcan? zise și-i aruncă lui Lorcan un zâmbet care-i transmitea că își amintea toate detaliile primei lor întâlniri din Rifthold – când o împinsese cu fața într-un zid de piatră. O să-l invităm în Orynth doar la sărbători, îi spuse Aelin lui Fenrys.

— Ca să ne strice festivitățile? Fenrys se încruntă. Eu unul îmi prețuiesc sărbătorile. Nu am nevoie de un mizantrop care să mi le strice.

Pe toți zeii! Lorcan îi aruncă o privire lui Rowan, dar prințul războinic își urmărea atent regina, ca și când ar fi știut exact ce fel de furtună clocotea pe sub pielea ei.

Aelin flutură o mână.

— Bine, bine! Nu ai să încerci să îl ucizi pe Lorcan pentru ce s-a întâmplat în Eyllwe și, în schimb, nu o să-l invităm la nimic, zise și zâmbi cu viclenie.

Acesta era regatul căruia urma să i se alăture – acest vârtej de… Lorcan nu găsea cuvântul potrivit ca să-l descrie. Se îndoia că vreunul dintre cele cinci secole îl pregătise totuși pentru asta.

Aelin întinse o mână.

— Așadar, știi cum se petrece totul. Sau ești prea bătrân ca să îți amintești?

Lorcan se încruntă și îngenunche, ridicând pumnalul de la centură.

Un prost. Era un prost!

Și totuși, mâinile îi tremurară puțin când îi dădu reginei cuțitul.

Aelin evaluă cuțitul, un inel de aur cu un smarald obscen de mare împodobindu-i degetul. O verighetă. Foarte probabil din comoara spiritelor pe care o prădase. El se uită spre locul unde stătea Whitethorn într-o parte. Cum era de așteptat, și războinicul purta un inel de aur, cu un rubin. Și deasupra gulerului jachetei lui Rowan se iveau două cicatrici noi.

Două însemnau acum și gâtul reginei.

— Ai terminat cu holbatul? îl întrebă calmă Aelin pe Lorcan.

El se încruntă. În ciuda ritualului sfânt la care urmau să participe, regina găsise o cale să fie nepoliticoasă.

— Spune-o!

Ea zâmbi din nou.

— Tu, Lorcan Salvaterre, juri cu sângele și sufletul tău etern să îmi fii loial, să fii credincios coroanei mele și Terrasenului tot restul vieții?

Lorcan clipi. Maeve dăduse glas multor chestiuni în

Vechea Limbă când jurase în fața ei, dar el spuse:

— Da. Jur!

Aelin se tăie pe antebraț cu pumnalul, iar sângele străluci ca rubinul sabiei de la centura ei.

— Atunci, bea!

Era ultima lui șansă de a se retrage.

Dar el se uită din nou spre Elide. Și văzu speranța – doar un licăr – luminându-i chipul.

Așadar, Lorcan luă brațul reginei în mâini și bău.

Gustul ei – de iasomie, verbină și tăciuni aprinși – îi umplu gura și sufletul când ceva îl arse și se culcuși în el.

Un tăciune de căldură, ca și când o parte din acea magie furioasă ar fi venit să se așeze în sufletul lui.

Clătinându-se puțin, el îi eliberă brațul.

— Bine ai venit în regat! spuse Aelin. Iată primul și singurul ordin: să protejezi Terrasenul și poporul său.

Și ordinul se adânci în el, încă o scânteie care strălucea în străfunduri.

Apoi regina se întoarse și plecă – nu, se îndreptă spre Elide.

Lorcan încercă și nu reuși să se ridice în picioare. Aparent, trupul său mai avea nevoie de o clipă.

Așadar, nu reuși decât să privească în timp ce Aelin îi spuse lui Elide:

— Nu îți ofer jurământul de sânge.

Cu sau fără jurământ, el se gândi dacă să o arunce pe regină în ocean pentru tristețea care umbri chipul lui Elide. Dar Lady din Perranth nu își plecă privirea.

— De ce?

Aelin o luă pe Elide de mână cu o delicatețe care calmă furia tot mai mare a lui Lorcan.

— Pentru că atunci când o să revenim în Terrasen, dacă nu o să mi se dea tronul, nu poți fi legată de

mine. Elide ridică din sprâncene. Perranthul este a doua casă importantă din Terrasen, îi explică Aelin. Patru din lorzii ei au decis că nu sunt potrivită pentru tron. Am nevoie de o majoritate ca să îl recâștig.

— Iar dacă îți jur credință, asta o să pericliteze integritatea votului meu, încheie Elide.

Aelin dădu din cap și îi eliberă mâna ca să se întoarcă spre toți ceilalți. În soarele dimineții, regina era scăldată în auriu.

— Terrasenul este la mai mult de două săptămâni distanță, dacă nu intervin furtunile de iarnă. O să profităm de răstimpul ăsta ca să ne antrenăm și să facem planuri.

— Planuri pentru ce? întrebă Fenrys, apropiindu-se.

Era un membru al acestui regat. Al regatului din care făcea parte și Lorcan. Toți trei erau din nou legați – și totuși mai liberi ca niciodată. Lorcan aproape se întrebă de ce regina nu îi oferise jurământul lui Gavriel, dar ea vorbi din nou.

— Fără chei, nu pot să-mi duc sarcina la bun sfârșit. Presupun că noii lor proprietari au să mă caute în cele din urmă, dacă o găsesc pe cea de-a treia și decid să nu termine singuri treburile. Ea se uită la Rowan, care dădu aprobator din cap, ca și când ei ar fi discutat deja despre asta. Așadar, în loc să pierdem timp prețios colindând continentul în căutarea lor, o să ne îndreptăm spre Terrasen. Mai ales dacă și Maeve își aduce armata pe țărmurile sale. Iar dacă nu o să mi se permită să conduc de pe tronul meu, atunci am să fiu nevoită să o fac de pe câmpul de luptă.

Ea voia să lupte. Regina – regina *lui Lorcan* – voia să lupte împotriva Morathului. Și împotriva lui Maeve, în cel mai rău caz. Iar apoi, să moară pentru ei toți.

— Spre Terrasen, atunci! spuse Fenrys.

— Spre Terrasen! spuse și Elide.

Aelin se uită spre vest, spre singurul regat care stătea între Erawan și cucerire, spre noua casă a lui Lorcan, ca și când ar fi putut vedea legiunile lordului groazei dezlănțuindu-se asupra acesteia, și armata nemuritoare a lui Maeve furișându-se în urma lor, o armată pe care Lorcan și tovarășii lui o comandaseră cândva.

Aelin doar merse către mijlocul punții, marinarii dându-se la o parte, scoase sabia Goldryn și pumnalul și ridică din sprâncene spre Whitethorn, ca și când l-ar fi provocat în tăcere.

Prințul războinic se supuse, scoțându-și sabia și barda înainte să ia o poziție defensivă.

Se antrena – își antrena din nou trupul. Fără să manifeste vreo urmă de putere, ochii îi străluceau totuși puternic.

Aelin își înclină armele.

— Spre Terrasen! spuse în cele din urmă.

Capitolul 43

Dorian începu modest.

Mai întâi schimbându-și ochii ca să fie negri, de un negru profund, ca ai valgilor; apoi transformându-și nuanța pielii într-una palidă și rece, ca a unui om care nu văzuse niciodată soarele. Părul și-l lăsă brunet, dar reuși să își facă nasul mai coroiat, iar buzele mai subțiri.

Nu era o transformare completă, ci una pe etape, în care-și făurise imaginea în minte, creând schița noului chip, a noului său aspect, în timpul zborului lung și tăcut pe creasta Colților.

Nu îi spuse lui Manon că, foarte probabil, era și o

misiune sinucigașă. Nu prea-i vorbise de când cu cele întâmplate în poiana din pădure. Plecaseră la răsărit, când ea le anunțase pe Glennis și pe vrăjitoarele Crochan ce plănuia să facă. Dacă aveau noroc, puteau să zboare spre trecătoarea Ferian și să revină în tabăra secretă din Colți în patru zile.

Îi ceruse sabatului Crochan să îi aștepte acolo, să aibă destulă încredere în ea încât să revină în tabăra lor montană și să aștepte.

Vrăjitoarele acceptaseră. Poate din cauza mormântului săpat toată ziua de Cele Treisprezece, dar acceptaseră, dând dovadă că, pentru moment – doar de data asta – aveau încredere în ea.

Așadar, Dorian zburase cu Asterin și profitase de fiecare oră în drumul spre nord ca să își transforme lent corpul.

„Dacă vrei atât de mult să mergi în Morath, spusese din nou printre dinți Manon înainte ca ei să plece, atunci să vedem dacă o poți face”.

Era un test. Unul pe care se bucura să îl treacă. Măcar ca să se laude.

Manon știa o ușă secretă pe care doar balaurii intrau spre Colții nordici, împreună cu toți soldații umani destul de ghinioniști încât să se afle acolo. Asterin și Manon le lăsaseră pe Cele Treisprezece mai departe în munți înainte să se apropie și chiar și atunci se opriseră destul de departe de cercetașii care merseseră câteva ore pe jos, luând cu ei iapa lui Asterin. Abraxos mârâise și trăsese de frâie, dar Sorrel îl strunise cu pricepere.

Cele două piscuri imense care flancau strâmtoarea se măreau cu fiecare kilometru parcurs. Totuși, abia când se apropie de partea sudică a Colților își dădu el seama cam cât de mari erau de fapt.

Destul de mari încât să găzduiască o armată aeriană. Să o antreneze și să-i poarte de grijă.

Asta construiseră tatăl său și Erawan, asta devenise Adarlanul.

Niciun balaur nu zbura în cerc pe cer, dar răgetele și țipetele lor ascuțite răsunară în trecătoare când se îndreptă spre porțile vechi care se deschideau în munte. În spatele lor, condusă de un lanț, îl urma femela albastră a lui Asterin.

Încă un dresor își aducea înapoi calul după o călătorie în aer liber. Cei câțiva străjeri de la porți – oameni obișnuiți, muritori – abia clipiră când el apăru de după curba stâncoasă.

Lui Dorian îi transpirară palmele în mănuși și se rugă ca noua înfățișare să nu-l trădeze.

Nu ar fi avut de unde să știe și totuși, presupunea că unii dintre cei câțiva de aici i-ar fi recunoscut adevăratul chip. Alesese o culoare a tenului destul de apropiată de a lui astfel încât, dacă imaginea s-ar fi destrămat, cei prezenți să considere schimbarea culorii pielii și a ochilor drept iluzie optică.

Narene forăi, trăgând de frâie. Nu voia să se apropie de acest loc.

El nu o condamna. Duhoarea din munte îi făcea genunchii să tremure.

Însă își petrecuse ani de zile străduindu-se să nu-și afișeze dezgustul față de parfumurile dătătoare de dureri de cap pe care le purtau curtenii mamei lui. Cât de departe părea lumea aceea – acel loc al parfumurilor, dantelei și muzicii vesele. Dacă nu i-ar fi rezistat lui Erawan, ar fi permis acestor lucruri să mai existe? Dacă i s-ar fi supus, oare Erawan s-ar mai fi dat drept Perrington, domnind ca un rege muritor?

Pe Dorian îl dureau picioarele, oboseala orelor de

mers ajungându-l din urmă. Manon și Asterin pândeau în apropiere, ascunse în zăpadă și printre pietre, urmărindu-i cu siguranță fiecare mișcare în timp ce el se apropia încet de porți.

De Manon se despărțise adresându-i cuvinte puține și concise.

Îi lăsase cele două chei Wyrd în palma ei întinsă, Amuleta din Orynth zăngănind ușor pe unghiile-i de fier. Doar un nesăbuit le-ar fi adus într-una dintre fortărețele lui Erawan.

— Poate nu sunt prioritatea ta, spusese Dorian, dar rămân importante pentru reușita noastră.

Manon mijise ochii când băgase cheile în buzunar, deloc tulburată că ținea în jachetă o putere destul de mare încât să distrugă pe deplin regatele.

— Crezi că le-aș azvârli ca pe niște gunoaie?

Brusc, lui Asterin zăpada i se păru foarte interesantă.

Dorian ridică din umeri și o scoase pe Damaris de la centură, sabia fiind prea elegantă pentru un biet dresor de balauri, dându-i-o și pe aceasta lui Manon. Un pumnal obișnuit avea să fie singura lui armă... alături de magia din vene.

— Dacă nu mă întorc, spuse el cât ea își prinse sabia veche la centură, cheile trebuie să ajungă în Terrasen.

Era singurul loc la care se putea gândi – chiar dacă Aelin nu era acolo ca să le ia.

— Ai să te întorci, zise Manon.

Părea mai mult o amenințare decât orice altceva.

Dorian zâmbi.

— Mi-ai simți lipsa dacă nu aș face-o?

Manon nu-i răspunse. El nu știa de ce se aștepta să o facă.

Făcuse doar un pas când Asterin îl apucă de umăr.

— Să intri și să ieși cât de repede poți! îl avertiză ea. Ai grijă de Narene!

Îngrijorarea se citea într-adevăr în ochii negri cu stropi aurii ai aghiotantei.

Dorian își plecă fruntea.

— Am s-o apăr cu viața mea! promise el când se apropie de balaurul ei și apucă frâiele care se legănau, observând recunoștința care îi îmblânzea trăsăturile lui Asterin și constatând că Manon îi întorsese deja spatele.

Era un prost să meargă pe această cale cu ea. Ar fi trebuit să își dea seama.

Chipurile străjerilor deveniră clare. Dorian își asumă imaginea unui îngrijitor obosit și plictisit.

Se așteptă să i se pună întrebări, dar asta nu se întâmplă.

Ei doar îi făcură semn să treacă, la fel de obosiți și plictisiți. Și înghețați de frig.

Asterin îi dăduse un plan al Colților nordici și al ținutului Omega de după ei, așa că știa să cotească la stânga după intrarea în holul înalt. Țipetele balaurilor și mormăiturile se auzeau de peste tot, iar acel miros de putregai îi înțepa nările.

Dar găsi grajdurile exact unde spusese Asterin că erau, femela albastră fiind răbdătoare cât îi legă neglijent lanțurile de ancora din zid.

Dorian o părăsi pe Narene cu o atingere liniștitoare pe gât și plecă să vadă ce ar fi putut dezvălui trecătoarea Ferian.

*

Orele care treceau erau dintre cele mai lungi din

viața lui Manon.

Din cauza a ceea ce se aștepta să se întâmple și a ce trebuia să facă ea, își spunea în sinea ei.

Deloc surprinzător, Abraxos îi găsi într-o oră, cu frâiele tăiate din lupta pe care o dusese fără îndoială și o câștigase cu Sorrel. Totuși, așteptă lângă Manon în liniște, pe deplin concentrat la poarta pe care intraseră Dorian și Narene.

Timpul trecea lent. Sabia regelui era o greutate constantă la șoldul ei.

Ea se supără pentru că trebuia să demonstreze – atât ei înseși, cât și lui – că refuza să îl lase să intre în Morath din motive practice, obișnuite. Erawan nu era în trecătoarea Ferian. Trebuia să fie în mai multă siguranță.

Oarecum. Dar dacă Matroanele erau acolo…

De aceea plecase el. Ca să afle dacă erau, să vadă dacă Petrah conducea într-adevăr armata de acolo și câte vrăjitoare Dinți-de-fier erau prezente.

Nu fusese instruit ca spion, dar crescuse într-un regat unde oamenii se foloseau de zâmbete și haine ca de arme. Știa cum să se piardă în mulțime, cum să asculte, cum să-i facă pe oameni să vadă ce își doreau să vadă.

Ea o trimisese pe Elide în temnițele Morathului, întunericul să o blesteme! Să-l trimită pe regele Adarlanului în trecătoarea Ferian era același lucru.

Nu își ținu respirația când Abraxos înțepeni, scrutând cerul ca și când ar fi auzit ceva ce ele nu puteau să audă.

Și bucuria care străluci în ochii balaurului său îi dădu răspunsul.

Câteva clipe mai târziu, Narene zbură spre ei, trecând lent peste vârfurile munților, aducând cu sine

un călător cu pielea albă și păr brunet. El chiar reușise să se transforme parțial. Își transformase chipul aproape complet. Și îl păstrase astfel.

Asterin se grăbi spre balaurul ei femelă, și până și Manon clipi când aghiotanta sa cuprinse grumazul lui Narene cu brațele, strângând-o puternic. Femela nu făcu decât să își sprijine capul de spatele lui Asterin și să fornăie.

Dorian descălecă, lăsând frâiele să se legene.

— Ei bine? îl întrebă Manon.

Ochii lui – negri ca ai valgilor – licăriră. Ea nu încercă să-i explice că îi tremuraseră genunchii și că-i mai tremurau când îi dădu sabia și apoi cele două chei, unghiile ei atingându-i mâna înmănușată.

Ochii lui Dorian căpătară din nou culoarea safirului nimicitor, pielea devenind din nou aurie.

— Matroanele nu sunt acolo. Doar Petrah Sânge-Albastru și cam trei sute de vrăjitoare Dinți-de-fier din toate cele trei clanuri. Buzele i se ridicară într-un zâmbet ușor și rece precum piscurile din jurul lor. Condamnabil. Calea este liberă, Maiestate!

*

Patrulele din trecătoarea Ferian îi reperară de la câțiva kilometri distanță.

Celor Treisprezece le era încă permis să aterizeze în Omega.

Manon îl lăsase pe Dorian în mica trecătoare unde ei le adunaseră pe Cele Treisprezece. Dacă nu se întorceau într-o zi, el era liber să facă tot ce-și dorea – să intre-n Morath și în îmbrățișarea lui Erawan, dacă era nesăbuit.

Nu își luaseră rămas-bun.

Manon își controlă pulsul stând pe Abraxos chiar la gura peșterii care ducea spre Omega, conștientă de toți ochii inamicilor care îi priveau, din față și din spate.

— Vreau să vorbesc cu Petrah Sânge-Albastru, rosti ea în sală.

— Asta am presupus și eu, îi răspunse o voce tânără.

Moștenitoarea clanului Sânge-Albastru își făcu apariția prin cea mai apropiată boltă, cu o coroană de fier pe frunte, robele-i albastre fluturând.

Manon își înclină capul.

— Adună-ți armata în sala asta!

*

Manon nu se gândise mult timp la ceea ce spusese.

Iar când cele trei sute de vrăjitoare Dinți-de-fier umplură sala, unele venind din patrulă, Manon aproape se întrebă dacă ar fi trebuit să o facă. Acestea o priveau și se uitau la Cele Treisprezece cu un dispreț precaut.

Era Aripa lor Conducătoare căzută în dizgrație; moștenitoarea lor decăzută.

După ce se adunară toate, Petrah, care stătea încă în pragul unde apăruse, spuse doar atât:

— Datoria vieții mele pentru o întâlnire, Cioc-Negru!

Manon înghiți, simțindu-și limba uscată ca hârtia. Călare pe Abraxos, vedea toate mișcările din mulțime, ochii măriți sau mâinile care apucau săbiile.

— N-am să-ți dau detalii despre cine sunt, spuse în cele din urmă Manon. Deoarece cred că deja le-ai aflat.

— Cățea Crochan ce ești! zise cineva cu năduf.

Manon le fixă cu privirea pe vrăjitoarele Cioc-Negru; unele aveau chipul împietrit, iar altele afișau numai ură. Lor le vorbea, pentru ele venise aici.

— Am crescut toată viața ascultând o minciună, spuse Manon, vocea tremurându-i doar puțin.

— Nu trebuie să ascultăm prostiile astea, se răsti o altă santinelă.

Asterin mârâi lângă Manon, iar celelalte tăcură. Chiar și în dizgrație, Cele Treisprezece erau mortale.

Manon continuă:

— O minciună despre cine și ce suntem. Că suntem monștri și mândre de asta. Își trecu un deget peste bucata de material roșu care îi lega cosița. Dar așa am fost *crescute. Crescute,* repetă ea. Când am putea fi mult mai mult.

Manon consideră tăcerea care se lăsă drept o încurajare.

— Bunica mea nu plănuiește doar să revendice Pustiurile când o să se termine războiul. Plănuiește să conducă Pustiurile ca Mare Regină. *Singura* voastră regină.

La auzul acestui lucru, se iscă un freamăt. La cuvintele, la trădarea lui Manon care dezvăluia planurile ascunse ale Matroanei sale.

— Nu vor exista vrăjitoare Sânge-Albastru sau Picioare-Galbene așa cum sunteți acum. Ea are de gând să ia armele pe care le-ați construit aici, să se folosească de călărețele Cioc-Negru și să vă *transforme* în supuși. Iar dacă voi nu o să vă supuneți, nu o să mai existați.

Manon inspiră. De două ori.

— De cinci sute de ani cunoaștem doar vărsarea de sânge și violența. O să le cunoaștem alte cinci sute de ani.

— Mincinoaso! strigă cineva. Zburăm spre glorie!

Dar Asterin se mișcă, descheindu-și jacheta de piele, ridicându-și cămașa albă și ridicându-se în scări ca să își arate abdomenul brutalizat și cu cicatrici.

— Ea nu minte!

IMPURĂ

Poftim, cuvântul încă-i păta pielea și avea s-o facă întotdeauna.

— Câte dintre voi, strigă Asterin, ați fost însemnate la fel? De Matroana voastră, de lidera sabatului vostru? Câtor dintre voi li s-au ars copiii născuți morți înainte să îi îmbrățișați?

Liniștea care se lăsă acum era diferită. Zguduitoare – cutremurătoare.

Manon se uită la Cele Treisprezece ca să vadă lacrimi în ochii lui Ghislaine când studie semnul de pe stomacul lui Asterin. Lacrimi în ochii tuturor celor care nu știuseră.

Și din cauza acelor lacrimi, pe care Manon nu le mai văzuse vreodată, se îndreptă din nou spre mulțime.

— O să fiți ucise în acest război, sau după ce se termină. Și nu o să mai vedeți vreodată patria noastră.

— Ce vrei, Cioc-Negru? întrebă Petrah din boltă.

— Veniți cu noi, șopti Manon. Zburați cu noi! Împotriva Morathului. Împotriva poporului care vă ține departe de patria și viitorul vostru. Freamătul izbucni din nou. Haideți să făurim o alianță Dinți-de-fier – Crochan, continuă Manon. Poate una care să ne rupă în sfârșit blestemul.

Din nou acea liniște cutremurătoare. Ca o furtună pe cale să izbucnească.

Asterin se așeză iarăși în șa, dar nu-și trase cămașa peste ea.

— Voi alegeți care o să fie viitorul poporului nostru, se adresă Manon tuturor vrăjitoarelor adunate, tuturor vrăjitoarelor Cioc-Negru care ar fi putut să meargă în zbor la război și să nu se mai întoarcă. Dar ascultați ce spun! Mâinile îi tremurară, iar ea și le strânse în pumni, pe coapse. Există o lume mai bună acolo, iar eu am văzut-o.

Chiar și Cele Treisprezece se uitară acum spre ea.

— Am văzut vrăjitoare, oameni și Spiriduși care conviețuiesc pașnic. Și nu este o slăbiciune să facă asta, ci o putere. Am cunoscut regi și regine a căror dragoste pentru regatele și popoarele lor este atât de mare încât propriile lor persoane sunt pe locul doi, a căror dragoste pentru supușii lor este atât de puternică încât, până și în fața împrejurărilor nefavorabile, ei reușesc imposibilul.

Manon își ridică bărbia.

— Voi sunteți poporul meu. Fie că bunica mea decretează sau nu asta, voi sunteți poporul meu și veți fi întotdeauna. Dar dacă am să fiu nevoită, am să zbor împotriva voastră, ca să mă asigur că există un viitor pentru cei care nu pot lupta singuri. Prea mult timp am savurat vânătoarea celor slabi. Este timpul să devenim mai bune decât străbunele noastre. Erau cuvintele pe care le spusese Celor Treisprezece în urmă cu câteva luni. Există o lume mai bună, repetă ea, iar eu am să lupt pentru asta. Manon îl întoarse pe Abraxos spre prăpastia din spatele lor. Voi o s-o faceți?

Manon dădu din cap spre Petrah. Cu ochi strălucitori, moștenitoarea nu făcu decât să repete gestul. Avea să li se permită să plece așa cum sosiseră: nevătămate.

Așadar, Manon îl înghionti pe Abraxos, iar el se avântă în văzduh, Cele Treisprezece urmându-l.

Nu era un copil al războiului.

Ci al păcii.

Capitolul 44

— Cum am să te tai azi, Aelin?

Cuvintele lui Cairn fură o suflare fierbinte la urechea ei când îi zgârie coapsele goale cu cuțitul.

Nu. Nu, era imposibil să fi fost un vis.

Evadarea, Rowan, corabia spre Terrasen…

Cairn înfipse vârful pumnalului în carnea de deasupra genunchiului, iar ea scrâșni din dinți când sângele se adună și curse, când el începu să răsucească lama, un pic mai adânc la fiecare rotație.

De mai multe ori îi mutilase astfel trupul, oprindu-se numai când îi atingea osul, când ea țipa încontinuu.

Un vis. O iluzie. Faptul că scăpase de el și de Maeve fusese o altă iluzie.

Spusese? Spusese unde erau ascunse cheile?

Nu se putu abține să nu suspine.

Apoi, o voce calmă și educată spuse mieros:

— Așa ai ajuns, în ciuda instruirii tale?

Nu era real. Faptul că Arobynn stătea în partea cealaltă a altarului era o iluzie. Chiar dacă semăna, cu părul lui roșcat și strălucitor și hainele impecabile.

Fostul ei stăpân îi schiță un zâmbet.

— Până și Sam a făcut față mai bine.

Cairn răsuci din nou cuțitul, spintecând mușchiul. Ea se arcui, propriile țipete răsunându-i în urechi. De departe, Fenrys mârâi.

— Ai putea scăpa din lanțurile astea dacă într-adevăr ți-ai dori, spuse Arobynn, încruntându-se dezgustat. Dacă te-ai strădui cu adevărat.

Nu, nu putea, și totul fusese un vis, o minciună…

— Te lași prinsă aici. Pentru că în clipa în care ai să te eliberezi… Arobynn chicoti. Atunci ai să fii nevoită să te oferi ca un miel la tăiere.

Ea zgârie și se zbătu când îi sfâșie piciorul, fără să-l audă pe Cairn când acesta râse disprețuitor. Îl auzi doar pe Regele Asasinilor, care-i stătea alături nevăzut și neobservat.

— În sinea ta, speri c-ai să rămâi aici suficient de mult timp încât tânărul rege al Adarlanului să plătească prețul. În sinea ta, știi că te ascunzi, așteptându-l să îți elibereze calea. Arobynn se rezemă de altar, curățându-și unghiile cu un pumnal. În sinea ta, știi că nu este prea drept că zeii ăia te-au ales pe tine. Că Elena te-a ales pe tine în locul lui. Da, ea a tras de timp ca să trăiești, dar tot *tu* ai fost aleasă ca să plătești prețul. Prețul ei. Și al zeilor.

Arobynn îi atinse obrazul cu degetele-i lungi.

— Vezi de ce anume am încercat să te scutesc în toți anii ăia? Ce ai fi putut evita, dacă ai fi rămas Celaena, dacă ai fi rămas cu mine? El zâmbi. Înțelegi, Aelin?

Ea nu putea să-i răspundă. Nu avea voce.

Cairn atinse osul și…

*

Aelin se ridică, apucându-și coapsele cu mâinile.

Niciun lanț nu o împovăra. Nicio mască nu o sufoca.

Niciun pumnal nu fusese răsucit în trupul ei.

Gâfâind, cu mirosul stătut al cearșafurilor înțepându-i nările și cu sunetul țipetelor ei înlocuit de ciripitul adormit al păsărilor, Aelin se frecă pe față.

Prințul care adormise lângă ea îi mângâia deja

spatele în tăcere, cu mișcări liniștitoare.

Dincolo de fereastra mică a hanului dărăpănat de undeva din apropierea graniței dintre Fenharrow și Adarlan, pluteau nori denși de ceață.

Un vis. Doar un vis.

Se răsuci, atingând cu tălpile goale covorul învechit de pe podeaua denivelată.

— Soarele răsare abia peste o oră, spuse Rowan.

Totuși, Aelin se întinse după cămașa ei.

— Atunci, am să-mi fac încălzirea.

Poate avea să alerge, de vreme ce nu reușise să o facă în ultimele săptămâni.

Rowan se ridică, atent la absolut tot.

— Antrenamentul poate să aștepte, Aelin.

Deja trecuseră câteva săptămâni de când se antrenau, la fel de intens și chinuitor ca în Mistward.

Ea își trase pantalonii și își puse centura sabiei.

— Nu, nu poate.

*

Aelin se feri într-o parte, cuțitul lui Rowan zburând pe lângă capul ei și retezându-i câteva fire din cosiță.

Ea clipi, gâfâind, și abia o ridică la timp pe Goldryn ca să-i blocheze următorul atac. Metalul răsună prin bășicile usturătoare care îi acopereau mâinile.

Bășici noi pentru un corp nou. După trei săptămâni petrecute în largul mării, abia se zăreau. În fiecare zi, în ciuda orelor petrecute antrenându-se cu sabia, trăgând cu arcul și luptându-se corp la corp, mâinile îi erau tot *catifelate.*

Mormăind, Aelin se aplecă, coapsele usturând-o când se pregăti să sară.

Dar Rowan se opri în curtea prăfuită a hanului,

coborându-și bărdița și sabia pe lângă corp. Sub primele raze ale răsăritului, hanul ar fi putut părea plăcut, briza mării dinspre coasta din apropiere plutind printre frunzele rămase în mărul încovoiat din mijlocul curții.

O furtună care se aduna spre nord le forțase corabia să găsească un port cu o seară în urmă, iar după mai multe săptămâni pe mare, niciunul dintre ei nu ezitase să stea câteva ore pe uscat, să afle ce naiba se întâmplase câtă vreme fuseseră plecați.

Răspunsul: un război.

Peste tot era război. Dar bătrânul hangiu nu știa *unde* se dădeau lupte. Bărcile nu se mai opreau în port, iar navele mari de război pur și simplu treceau mai departe. Dacă erau inamice sau nu, nici asta nu știa. Aparent, nu știa absolut nimic, nici măcar să gătească sau să facă puțină curățenie în han.

Dacă voiau să ajungă repede în Terrasen, trebuiau să se întoarcă pe mare într-o zi sau două. În nord erau prea multe furtuni ca să fi riscat să traverseze direct acolo, spusese căpitanul lor. În această perioadă a anului, era mai sigur să ajungă pe coasta continentului, apoi să navigheze în sus. Chiar dacă acel ordin și acele furtuni îi făcuseră să acosteze aici: undeva între granița dintre Fenharrow și Adarlan, la câteva zile distanță de Rifthold.

Când Rowan nu se întoarse la antrenamentul lor, Aelin se încruntă.

— Ce este?

Nu era atât o întrebare, cât un ordin de a-i spune ce se petrecea.

Hotărârea i se citea în privire, ca atunci când ea se întorsese de la alergat printre câmpurile cețoase de dincolo de han și îl găsise rezemat de măr.

— Este suficient pentru azi.

— Abia am început, spuse și își ridică sabia.

Rowan o ținu pe a lui coborâtă.

— Nu prea ai dormit aseară.

Aelin se încordă.

— Am visat urât. Era o afirmație modestă. Își ridică bărbia și îi zâmbi. Poate că încep să te obosesc puțin.

În ciuda bășicilor, cel puțin luase din nou în greutate. Își văzuse brațele subțiri devenind musculoase și coapsele fragile căpătând forță.

Rowan nu îi zâmbi.

— Hai să luăm micul dejun!

— După cina de aseară, nu mă grăbesc. Ea nu îl avertiză făcându-i cu ochiul înainte să sară spre el, lovind în sus cu Goldryn și împungând în jos cu pumnalul.

Rowan îi întâmpină atacul, respingându-l cu ușurință. Se loviră, se despărțiră și se loviră din nou.

Caninii lui luciră.

— Trebuie să mănânci!

— Trebuie să mă antrenez!

Ea nu putea să curme nevoia de a face *ceva.* De a fi în mișcare.

Indiferent de câte ori lovea cu sabia, simțea lanțurile. Și ori de câte ori se oprea ca să se odihnească, își simțea și magia… care aștepta.

Într-adevăr, aceasta părea să deschidă un ochi și să caște.

Aelin își încleștă maxilarul și atacă din nou.

Rowan îi întâmpină fiecare lovitură, iar ea își dădu seama că mișcările ei deveneau neglijente. Știa că o lăsa să continue în loc să profite de multele ocazii ca să pună capăt luptei.

Nu se putea opri. Războiul se dezlănțuia în jurul lor.

Oamenii mureau. Iar ea fusese închisă în nenorocita aia de cutie, fusese sfâșiată de nenumărate ori, incapabilă să reacționeze...

Rowan lovi atât de repede încât Aelin nu-l văzu, dar piciorul pe care-l întinse în fața piciorului ei fu cel care o osândi, făcând-o să cadă în praf.

Genunchii juliți pe sub pantaloni o dureau, făcând-o să scape pumnalul din mână.

— Am câștigat! gâfâi el. Să mâncăm!

Aelin se încruntă la Rowan.

— Încă o rundă!

Rowan își puse sabia în teacă.

— După micul dejun.

Cei doi mormăiră unul la celălalt.

— Nu fi proastă! spuse el. Ai să-ți pierzi toți mușchii dacă nu te hrănești. Așadar, mănâncă! Iar dacă ai să mai vrei să te antrenezi după aceea, am să mă antrenez cu tine. Îi întinse o mână tatuată. Deși probabil ai să vomiți.

Fie din cauza extenuării, fie din cauza mâncărurilor suspecte ale hangiului.

— Oamenii mor, spuse Aelin. În Terrasen. Peste tot. Oamenii mor, Rowan!

— Dacă iei micul dejun nu o să schimbi situația. Aelin schiță un zâmbet, dar el o întrerupse. Știu că oamenii mor. O să-i ajutăm, dar trebuie să îți mai rămână ceva putere, dacă vrei să reușim.

Era adevărat. Partenerul ei avea dreptate. Și totuși, ea îi vedea și auzea pe muribunzii înspăimântați ale căror strigăte semănau atât de des cu ale sale.

Rowan mișcă din degete, ca să-i atragă atenția în tăcere. „Mergem?”

Aelin se încruntă și îl apucă de mână, lăsându-l să o ridice în picioare. „Ești atât de insistent!”

Rowan îi cuprinse umerii cu brațul. „Ăsta e cel mai politicos lucru pe care mi l-ai spus vreodată”.

*

Elide încercă să nu se crispeze la terciul gri care fumega în fața ei, mai ales că hangiul urmărea totul din spatele barului său. Așezați la una dintre mesele mici și rotunde care umpleau spațiul uzat, Elide surprinse privirea lui Gavriel din locul în care își împingea bolul.

Gavriel duse lingura la gură. Lent.

Elide căscă ochii și mai mult când el deschise gura și începu să mănânce.

Înghiți zgomotos și abia reuși să nu se crispeze.

Elide își stăpâni zâmbetul când zări suferința pură în privirea galbenă a Leului. Aelin și Rowan terminaseră o luptă asemănătoare când ea intrase în cârciumă în urmă cu câteva minute, regina urându-i noroc înainte să se întoarcă din nou în curte.

Elide nu o văzuse să stea locului mai mult decât dura să mănânce. Sau în orele în care îi instruise să descifreze semnele Wyrd, după ce Rowan îi ceruse să îi învețe asta.

Acestea o scoseseră din lanțuri, le explicase prințul. Iar dacă ilkenii erau rezistenți la magia lor, atunci le-ar fi fost util să învețe semnele antice, având în vedere tot ce îi aștepta, luptele fizice și magice.

Semnele erau foarte ciudate și grele. Elide nu știa să citească în propria limbă; nu încercase demult să o facă și se gândea că nu avea să i se dea prea curând ocazia. Dar dacă i-ar fi ajutat în vreun fel pe tovarășii ei să învețe aceste semne… ar fi putut încerca. *Încercase* suficient cât să învețe deja câteva.

Gavriel îndrăzni să mai ia o gură din terci, zâmbindu-i încordat hangiului. Bărbatul păru foarte ușurat că Elide își luă lingura și înghiți o dată. Era searbăd și puțin amar – să fi pus sare, în loc de zahăr? Dar… era fierbinte.

Gavriel îi întâlni privirea, iar Elide își controlă râsul.

Ea mai mult simți decât văzu intrarea lui Lorcan, iar hangiul își găsi brusc ceva de lucru în altă parte. Bărbatul nu fusese surprins să vadă cinci Fae intrând în hanul lui cu o seară în urmă, așadar dispariția lui ori de câte ori apărea Lorcan se datora cu siguranță încruntării pe care masculul o desăvârșise în timp.

Într-adevăr, Lorcan aruncă o privire către Elide și Gavriel plecă de la masă.

Nu prea vorbiseră în ultimele săptămâni. Elide nu știa nici măcar ce să zică.

Era un membru al acestui regat, al regatului ei. Pentru totdeauna.

El și Aelin cu siguranță nu se împrieteniseră. Nu, doar Rowan și Gavriel îi vorbeau. Fenrys, în ciuda faptului că-i promisese lui Aelin să *nu* se lupte cu Lorcan, îl ignora cea mai mare parte a timpului. Iar Elide… Dispărea destul de des încât Lorcan să nu se deranjeze să o abordeze.

Bine. Era bine. Chiar dacă ea se trezea câteodată deschizând gura ca să îi vorbească, privindu-l când era atent la lecțiile lui Aelin despre semnele Wyrd sau când se antrena cu regina, în rarele momente când ei doi nu se certau.

Aelin revenise la ei. Se recupera cât de bine putea.

Elide nu mai luă o gură din terci. Gavriel, din fericire, nu spuse nimic.

Și nici Anneith nu îi vorbi. Nu îi șopti niciun sfat.

Era mai bine așa. Să asculte de ea însăși. Și era și

mai bine că Lorcan păstra distanța.

Elide mâncă în liniște restul terciului.

*

Rowan avea dreptate: ea aproape vomită după micul dejun. După cinci minute în curte, fusese nevoită să se oprească, terciul nenorocit ridicându-i-se în gât.

Rowan chicotise când Aelin își dusese o mână la gură, iar apoi se transformase în șoim ca să zboare spre coasta din apropiere și spre corabia care îi aștepta, să vadă ce făcea căpitanul.

Rotindu-și umerii, îl urmărise dispărând în nori. El avea dreptate, bineînțeles – trebuia să se odihnească.

În cazul în care ceilalți știau ce o agita, nu spuseseră nimic.

Aelin o băgă pe Goldryn în teacă și expiră prelung. În străfundurile ei, puterea hurui.

Ea își îndoi degetele.

Chipul palid al lui Maeve îi trecu prin fața ochilor.

Magia ei amuți.

Expirând din nou și alungându-și tremurul mâinilor, Aelin se îndreptă spre porțile deschise ale hanului. Un drum lung și prăfuit se întindea înainte, câmpurile de dincolo de el fiind goale. Era un tărâm neimpresionant și uitat. În afară de ceață și câteva rândunele care zburdau prin iarba uscată de iarnă, abia zărise ceva în alergarea ei de la răsărit.

Fenrys, lupul, stătea la marginea celui mai apropiat câmp, uitându-se în zare – exact unde fusese înainte de răsărit.

Ea îl lăsă să îi audă pașii, urechile animalului zvâcnind. El se transformă când Aelin se apropie și se rezemă de gardul aproape putrezit care înconjura

câmpul.

— Pe cine ai supărat de ai ajuns să păzești cimitirul? întrebă Aelin ștergându-și transpirația de pe frunte.

Fenrys pufni și își trecu o mână prin păr.

— Îți vine să crezi că m-am oferit voluntar?

Ea ridică o sprânceană, iar el ridică din umeri, privind din nou câmpul peste care ceața zăbovea încă, până în depărtare.

— Nu am dormit bine zilele astea, spuse Fenrys și îi aruncă o privire piezișă. Presupun că nu sunt singurul.

Ea trase de bășica de la mâna dreaptă, șuierând.

— Am putea înființa o societate secretă – pentru cei care nu dorm bine.

— Câtă vreme Lorcan nu este invitat, sunt de acord.

Aelin râse.

— Las-o baltă!

Chipul lui se împietri.

— Aș spune că asta fac.

— În mod clar n-o faci.

— Am să renunț când n-ai să mai alergi până la epuizare la răsărit.

— Nu alerg până la epuizare. Rowan mă supraveghează.

— Rowan este singurul motiv pentru care nu șchiopătezi.

Adevărat. Aelin își strânse mâinile care o dureau în pumni și le băgă în buzunare. Fenrys nu spuse nimic – nu întrebă de ce nu își încălzea degetele. Sau aerul din jurul lor.

El se întoarse doar spre ea și clipi de trei ori. „Ești bine?”

Țipătul unui pescăruș spintecă lumea gri, iar Aelin

clipi de două ori. „Nu”.

Mai mult nu ar fi recunoscut. Ea clipi din nou, acum de trei ori. „Ești bine?”

Și el clipi de două ori.

Nu, nu erau bine. Probabil nu aveau să fie niciodată. În cazul în care ceilalți știau, dacă vedeau dincolo de aroganță și furie, nu dădeau de înțeles.

Niciunul dintre ei nu comentase că Fenrys nu își folosise niciodată magia ca să se teleporteze. Nu că ar fi avut unde să meargă în mijlocul mării. Dar n-o folosea nici măcar când se antrenau.

Probabil că murise odată cu Connall. Probabil că fusese un dar pe care îl împărtășeau ei doi, iar să-l atingă era insuportabil.

Tânăra nu îndrăznea să se uite în străfundurile ei, la marea agitată din ea. Nu putea.

Aelin și Fenrys rămaseră lângă câmp în timp ce soarele se ridică mai mult, alungând ceața.

După un minut lung, ea îl întrebă:

— Când i-ai jurat lui Maeve, ce gust avea sângele ei?

El se încruntă.

— De sânge. Și putere. De ce?

Aelin scutură din cap. Era un alt vis sau o altă halucinație.

— Dacă este pe urmele noastre, cu armata, eu doar… încerc să înțeleg. Adică pe ea.

— Plănuiești să o ucizi.

Terciul i se întoarse în stomac, dar Aelin ridică din umeri, chiar dacă simți gust de cenușă pe limbă.

— Ai prefera să o faci tu?

— Nu sunt sigur că aș supraviețui, spuse el printre dinți. Iar tu ai un motiv în plus să faci asta.

— Aș spune că avem aceleași motive.

Ochii lui negri îi scrutară chipul.

— Connall era un mascul mai bun decât – decât l-ai văzut atunci. Decât la sfârșit.

Ea îl apucă de mână și strânse.

— Știu.

Ultimul fuior de ceață dispăru. Fenrys o întrebă încetișor:

— Vrei să-ți povestesc despre asta?

Nu se referea la fratele său.

Ea scutură din cap.

— Știu destule, spuse și-și studie mâinile înghețate și bășicate. Știu destule, repetă Aelin.

El înțepeni, ducând o mână la sabia de la brâu. Nu din cauza cuvintelor ei, ci…

Rowan plonjă din cer și se transformă la câțiva metri de pământ, aterizând cu o grație de prădător când alergă ultimii pași spre ei.

Goldryn șuieră când ea o scoase din teacă.

— Ce s-a întâmplat?

Partenerul ei nu făcu decât să-i arate ce zbura în înaltul cerului.

Capitolul 45

Bolovanii se ciocniră de alți bolovani, iar Yrene se sprijini cu o mână de zidul de piatră care tremura al fortăreței Westfall când turnul se legănă. Pe hol, oamenii țipau, unii plângeau, alții se întindeau peste membrii familiei ca să îi ferească de dărâmături cu trupurile lor.

Abia se crăpase de ziuă, iar lupta era deja în toi.

Yrene se lipi de pietre, inima bătându-i cu putere, și numără secundele până ce tremurul încetă. La ultimul atac fuseseră șase.

Din fericire, ajunse la trei.

Cinci astfel de zile. Cinci zile de coșmar fără sfârșit, în care doar orele nopții le ofereau un răgaz.

Pe Chaol îl văzuse numai cât să-l sărute în trecere și să-l îmbrățișeze. Prima dată avusese o rană la tâmplă pe care ea o vindecase. Data următoare, se aplecase puternic în baston, acoperit de noroi și sânge, o mare parte din acesta nefiind al lui.

Era sângele negru care îi întorcea stomacul pe dos. Sânge de valg. Acolo erau valgi care infestau gazdele umane. Prea mulți ca să le vindece. Nu, partea asta urma după luptă. Dacă supraviețuiau.

Curând, prea curând, răniții și muribunzii începuseră să vină. Eretia înființase o infirmerie în marea sală și acolo își petrecuse Yrene majoritatea timpului. Acolo se dusese după ce reușise să doarmă câteva ore fără să viseze.

Turnul se echilibră, iar Yrene spune, fără să se adreseze cuiva în mod special:

— Păsările ruk încă țin rândurile! Morathul trage doar cu catapultele pentru că nu poate străpunge zidurile fortăreței.

Era doar într-o anumită măsură adevărat, dar familiile ghemuite în sală, care aveau la ele numai saltelele și cele câteva bunuri de preț, părură să se liniștească.

Păsările ruk stricaseră, într-adevăr, multe dintre catapultele aduse de Morath aici, dar câteva rămăseseră – suficiente cât să lovească fortăreața și orașul. Și chiar dacă păsările ruk țineau piept asediului, nu aveau să mai reușească asta mult timp.

Yrene nu voia să știe câți căzuseră. Vedea doar numărul de călăreți din marea sală și știa că aveau să fie prea mulți. Eretia ordonase ca păsările rănite să fie

duse în una dintre curțile interioare, desemnând cinci vindecătoare ca să le supravegheze; spațiul era atât de aglomerat că n-aveai loc să arunci un ac.

Yrene se grăbi înainte, atentă la dărâmăturile împrăștiate pe scara turnului. Cu o zi în urmă, aproape își rupsese gâtul alunecând pe o bucată de lemn.

Gemetele răniților îi ajunseră la urechi cu mult înainte să intre în marea sală, ușile deschise dezvăluind nenumărate rânduri de soldați, atât din khaganat, cât și din Anielle. Vindecătoarele nu aveau paturi pentru toți, așa că mulți fuseseră întinși pe saltele. Când acestea se terminaseră, apelaseră la mantii și pături puse pe piatra rece.

Proviziile și vindecătoarele nu erau de ajuns. Ar fi trebuit să aducă mai multe de la restul armatei lor.

Yrene își suflecă mânecile, îndreptându-se spre baia de lângă uși. Câțiva dintre copiii ale căror familii se adăposteau în fortăreață preluaseră sarcina de a goli albiile murdare și de a le umple cu apă caldă la câteva minute, împreună cu ligheanele de lângă răniți.

Yrene nu fusese de acord ca odraslele să vadă o asemenea vărsare de sânge și durere, dar nu era nimeni altcineva care să se ocupe de asta. Nu mai era nimeni prea nerăbdător să ajute.

Poate că lordul din Anielle era un mare ticălos, dar poporul lui era un grup curajos și generos. Unul care îl impresionase mai mult pe soțul ei decât propriul tată odios.

Yrene se spălă pe mâini, deși o făcuse înainte să coboare aici, și le scutură ca să le usuce. Nu își permiteau să risipească puținele pânze prețioase ca să se șteargă pe mâini.

Magia ei abia își revenise, în ciuda faptului că dormise. Știa că dacă s-ar fi uitat spre metereze, l-ar fi

văzut pe Chaol folosindu-și bastonul, poate chiar călare pe un cal de luptă pe care îl echipaseră cu protezele lui. Când îl văzuse ultima dată, chiar în după-amiaza zilei trecute, șchiopăta evident.

Totuși, nu se plânsese – nu îi ceruse să înceteze să își consume puterea. Intenționa să lupte fie că stătea în picioare, fie că folosea bastonul, scaunul sau un cal.

Eretia o întâmpină pe Yrene la jumătatea sălii, pielea ei bronzată strălucind de transpirație.

— Vin cu o călăreață. Gâtul i-a fost tăiat de gheare, dar încă respiră.

Yrene își reprimă fiorul.

— Ghearele sunt otrăvite?

Mulți valgi aveau ghearele otrăvite.

— Cercetașul care a zburat ca să ne avertizeze de sosirea ei nu era sigur.

Yrene își scoase trusa de unelte din desaga de la șold, scrutând sala în căutarea unui loc în care să se ocupe de călăreața rănită ce urma să sosească. Nu era mult loc – dar acolo, lângă lavoarele unde se spălase pe mâini, spațiul era suficient.

— Am să-i aștept la ușă! Yrene voi să se grăbească spre intrarea larg deschisă, dar Eretia o apucă de antebraț, degetele-i subțiri intrându-i ușor în piele.

— Te-ai odihnit destul?

— Dar tu? îi răspunse Yrene.

Eretia fusese aici când Yrene plecase cu greu la culcare în urmă cu câteva ore și părea că Eretia ori sosise cu mult înaintea ei în dimineața asta, ori nu plecase deloc.

Eretia miji ochii căprui.

— Nu eu sunt cea care trebuie să aibă grijă de cât de mult se epuizează.

Yrene știa că Eretia nu se referea la Chaol și

legătura dintre trupurile lor.

— Îmi cunosc limitele, spuse încordată Yrene.

Eretia aruncă o privire cu subînțeles spre abdomenul încă plat al lui Yrene.

— Multe nu ar risca deloc.

Yrene se opri.

— Asta e o amenințare?

— Nu, dar orice sarcină, în special în primele luni, este epuizantă. Asta fără ororile războiului și lăsând la o parte faptul că-ți folosești magia până la epuizare în fiecare zi.

Pentru o clipă, Yrene se gândi la cele spuse.

— De când știi?

— De câteva săptămâni. Magia mea mi-a transmis.

Yrene înghiți în sec.

— Încă nu i-am spus lui Chaol.

— Cred că dacă ar fi un moment potrivit în care să-i spui, zise vindecătoarea, gesticulând spre fortăreața care se cutremura în jurul lor, acum ar fi.

Yrene știa asta. De ceva vreme încerca să găsească o cale să îi spună. Dar să-l împovăreze cu grija pentru siguranța ei și a vieții care se dezvolta în pântecul său… Nu dorise să îl distragă, să îi sporească teama căreia deja se chinuia să-i facă față, doar pentru că era aici, luptând alături de el.

Și ca soțul ei să știe că, dacă ar fi murit, nu doar viața ei s-ar fi stins acum… Nu era în stare să îi spună. Nu încă.

Poate că asta o făcea egoistă, poate proastă, dar nu putea să o facă. Chiar dacă în clipa în care își dăduse seama în baia corabiei, când încă nu îi venise menstruația și începuse să numere zilele, plânsese de bucurie. Iar apoi își dăduse seama mai exact ce însemna să aibă un copil în timpul războiului; că, atunci

când ar fi născut, acest război ar fi putut la fel de bine să fie încă în toi sau la sfârșitul ultimelor sale zile oribile.

Yrene hotărâse să facă orice îi stătea în putere ca să se asigure că pruncul ei nu avea să se nască într-o lume a întunericului.

— Am să-i spun la momentul potrivit, zise Yrene cam tăios.

Din ușile deschise ale sălii se auziră cei care strigau „Faceți loc! Faceți loc răniților!”

Eretia se încruntă, dar alături de Yrene se grăbi să-i întâmpine pe sătenii care, pe o targă deja însângerată, aduceau un călăreț ruk aproape mort.

*

Calul de sub Chaol se mișcă, dar rămase neclintit unde stăteau de-a lungul meterezelor mai joase ale zidurilor fortăreței. Nu era un cal la fel de bun ca Farasha, dar destul de robust – un animal curajos care suportase bine șaua echipată cu proteze, adică tot ceea ce el ceruse.

Chaol știa că, descălecând, mersul pe jos nu avea să fie o opțiune. Spatele încordat îi spunea destule despre cât de intens lucra deja Yrene, cu toate că soarele abia răsărise. Dar putea lupta la fel de bine călare – tot putea conduce acești soldați.

Înainte, întinzându-se pe o suprafață prea mare ca să-i poată număra, soldații lui Erawan atacau orașul încă o zi lovind zidurile.

Păsările ruk se înălțau, ferindu-se de săgeți și sulițe, înșfăcând soldații de pe pământ și sfâșiindu-i. Călare pe păsări, rukhinii dezlănțuiau propriul val de furie în treceri atente și ingenioase organizate de

Sartaq și Nesryn.

Dar după cinci zile, chiar și puternicele păsări ruk oboseau.

Iar turnurile de asediu ale Morathului, pe care cândva le spulberaseră în bucăți de metal și lemn, își făceau acum loc spre ziduri.

— Pregătește oamenii pentru impact! ordonă Chaol căpitanului din apropiere pe al cărui chip se citea îndârjirea. Căpitanul strigă ordinul soldaților pe care Chaol îi adunase chiar înaintea răsăritului.

În ultimele două zile, câteva grupuri de soldați din Morath reușiseră să agațe cângi de ziduri, ridicând scările de asediu și mulțimea de ostași odată cu ele. Chaol le doborâse și chiar dacă războinicii din Anielle nu știuseră ce să le facă oamenilor infestați de demoni care veniseră să îi ucidă, îi ascultaseră ordinele. Opriseră repede valul de soldați de pe ziduri, tăind legăturile care țineau scările.

Însă turnurile de asediu care se apropiau… nu aveau să fie la fel de ușor de doborât. Și nici soldații care traversau podul de metal ce urma să facă legătura între turn și zidurile fortăreței.

Știa că, în spatele lui, la câteva niveluri mai sus, tatăl său urmărea totul. Cu ajutorul sistemului de lămpi pe care Sartaq îi arătase cum să îl folosească, semnalase deja că aveau nevoie ca păsările ruk să revină în zbor și să doboare turnurile.

Dar păsările ruk treceau pe lângă partea din spate a armatei Morathului, unde comandanții țineau rândurile de valgi în ordine. Cu o seară în urmă, Nesryn venise cu ideea de a nu mai ataca nesfârșitele linii ale frontului și, în schimb, de a-i elimina pe cei care le comandau, de a crea haos și dezordine.

Primul turn de asediu se apropia, metalul scârțâind

în timp ce balaurii – înlănțuiți de pământ și cu aripile tăiate – îl trăgeau, soldații aliniindu-se deja în spatele acestuia în două coloane, gata să urce repede.

Ziua de azi urma să fie îngrozitoare.

Calul lui Chaol se agită din nou sub el, iar masculul își trecu o mână înmănușată pe grumazul armăsarului. Zăngănitul metalului pe metal fu înghițit de vacarm.

— Răbdare, prietene!

Departe, dincolo de raza de acțiune a arcașilor, catapulta era reîncărcată. Lansaseră un bolovan în urmă cu doar treizeci de minute, iar Chaol se ferise sub o boltă, rugându-se ca baza turnului pe care acesta îl lovise să nu se prăbușească.

Rugându-se ca Yrene să nu fie în apropierea lui.

Abia o văzuse în zilele acestea de măcel și extenuare. Nu avusese șansa să îi spună ce știa, ce era în inima lui. Se mulțumise cu un sărut apăsat, dar scurt, iar apoi se grăbise spre acea parte a meterezelor unde era nevoie de el.

Chaol își scoase sabia, metalul proaspăt lustruit șuierând când ieși din teacă. Cu mâna cealaltă, apucă mânerele scutului. Era scutul unui călăreț ruk, ușor și făcut pentru lupta rapidă. Proteza care îl ținea în șa rămase stabilă, cataramele fiind neclintite.

Soldații aliniați pe metereze se agitară la apropierea turnului de asediu și a ororilor dinăuntru.

— Cândva au fost oameni! strigă Chaol, vocea lui auzindu-se peste vacarmul luptei de dincolo de zidurile fortăreței. Încă pot să moară ca niște oameni!

Câteva săbii încetară să tremure.

— Voi sunteți poporul din Anielle, continuă Chaol, ridicând scutul și înclinându-și sabia. Să le arătăm ce înseamnă asta!

Turnul de asediu se izbi de zidul fortăreței, iar

podul de metal de la cel mai înalt nivel coborî brusc, strivind parapeții meterezelor de dedesubt.

Chaol deveni rece și calculat.

Soția lui era în fortăreața din spatele lui. Însărcinată cu copilul lor.

Nu avea de gând s-o dezamăgească.

*

Un turn de asediu ajunsese la zidurile fortăreței, iar o mulțime de soldați coborau acum din el direct în vechiul castel.

În ciuda distanței, de pe metereze Nesryn putea vedea haosul. Abia îl zărea pe Chaol pe calul său gri, luptându-se în mijlocul acestuia.

Ridicându-se deasupra săgeților și sulițelor lansate de armată spre ei, Nesryn se înclină spre stânga, păsările ruk din spatele ei procedând la fel.

În partea cealaltă a câmpului de luptă, Borte și Yeran, care conduceau o altă facțiune a rukhinilor, se înclinară spre dreapta, cele două grupuri de rukhini fiind o imagine în oglindă – se năpustiră unul spre celălalt, apoi se retraseră ca să brăzdeze rândurile din spate tocmai când Sartaq, conducând un al treilea grup, se izbi din cealaltă direcție.

Ei doborâseră doi comandanți, dar mai rămâneau trei. Nu prinți, mulțumită zeilor de aici și a celor treizeci și șase din khaganat, dar tot valgi erau. Sângele negru acoperea armura ce îmbrăca penele lui Salkhi și toate păsările ruk din înaltul cerului.

Cu o seară în urmă, ea își petrecuse câteva ore curățându-l pe Salkhi. Toți rukhinii o făcuseră, pentru că nu voiau să riște ca sângele vechi să interfereze cu modul în care penele lor captau vântul.

Nesryn puse o săgeată în arc și își alese ținta. Din nou.

Comandantul valg se ferise ultima dată de săgeata ei, dar acum n-avea s-o mai facă.

Salkhi coborî, încasând săgeată după săgeată în platoșă, în penele groase și în piele. Nesryn aproape vomitase prima dată când o săgeată își găsise ținta, în urmă cu câteva zile, în urmă cu o veșnicie. Acum își petrecea câteva ore scoțându-le din corpul său în fiecare seară ca și când ar fi fost spinii unei plante țepoase.

Sartaq își petrecuse acel timp mergând de la un foc la altul, liniștindu-i pe cei ale căror păsări nu erau atât de norocoase sau liniștind păsările ruk ai căror călăreți nu apucaseră noaptea. O căruță cu *sulde-le* lor fusese deja umplută, așteptând ultima călătorie spre casă, ca să fie înfipte în pantele golașe ale Arundinului.

Când Salkhi se apropie destul de mult ca să smulgă câțiva valgi de pe caii lor și să îi sfâșie cu ghearele, Nesryn trase spre comandant, dar nu văzu dacă săgeata își atinse ținta.

Un corn spintecă vacarmul.

Rukhinii strigară, cu toții privind spre est, spre mare.

Spre locul unde cavaleria Darghan și infanteriștii atacau din flancul estic neprotejat al armatei Morathului, însăși Hasar – călare pe calul ei Muniqi – conducând armata khaganului.

*

Cele două armate se izbiră pe câmpul din afara vechiului oraș, una cu culori închise și una aurie, luptându-se brutal și sângeros preț de câteva ore din

lunga zi mohorâtă.

Totuși, armata Morathului nu se destrămă. Și, indiferent cum Nesryn și rukhinii, conduși de ordinele lui Sartaq și ale lui Hasar, se adunau în spatele noilor lor soldați, valgii continuau să lupte.

Și totuși, armata Morathului se afla încă între cea a khaganului și orașul asediat, ca un ocean întunecat.

Când se lăsă noaptea, prea întunecată pentru luptă chiar și pentru valgi, armata khaganului se retrase ca să evalueze situația, să se pregătească pentru atacul de la răsărit.

În zbor, Nesryn îi coborî pe Yrene și Chaol, însângerați și extenuați, pe zidurile fortăreței care era din nou protejată, astfel încât să se poată alătura consiliului de război al urmașilor regali ai khaganului. Peste tot în jur, soldații gemeau și țipau agonizând, vindecătoarele conduse de Hafiza grăbindu-se să îi îngrijească înainte de începerea noilor lupte de dimineață.

Dar când ei ajunseră la cortul de război al prințesei Hasar, după ce toți se adunară în jurul hărții ținutului Anielle, avură la dispoziție doar câteva minute să discute înainte să fie întrerupți.

De persoana la care Chaol se aștepta cel mai puțin să intre prin clapele cortului.

Capitolul 46

Perranthul se ivea la orizont, orașul din piatră neagră fiind culcușit între un lac de culoarea cobaltului și un mic lanț montan care îi purta numele.

Castelul fusese construit de-a lungul muntelui înalt care mărginea orașul, turnurile înguste ale acestuia fiind destul de înalte ca să rivalizeze cu cele din

Orynth. Zidurile imense ale orașului fuseseră dărâmate de armata Adarlanului și nu mai fuseseră refăcute, clădirile de-a lungul marginilor acestuia împrăștiindu-se acum pe câmpiile de dincolo de râul Lanis care era acoperit de gheață și curgea între lac și marea îndepărtată.

Pe aceste câmpii se gândea Aedion să ia poziție.

Gheața rezistă când ei traversară râul și își organizară din nou rândurile reduse.

Nobilii Whitethorn și războinicii lor erau aproape epuizați, magia lor fiind o simplă briză. Dar, cu scuturile lor, întârziaseră Morathul cu o zi.

O zi de care armata profitase ca să se odihnească, să doboare copaci și să facă rost de lemne din hambarele sau fermele abandonate ca să își întrețină focurile. O zi în care Aedion îi ordonase lui Nox Owen să se ducă în Perranth ca emisar al său, în orașul natal al hoțului, și să vadă dacă bărbații și femeile de acolo ar fi putut veni să le completeze rândurile epuizate.

Nu era mulți. Nox revenise cu câteva sute de războinici și mai puțin instruiți, fără stăpâni ai magiei.

Ei aveau niște arme, majoritatea vechi și ruginite, dar măcar săgețile erau noi. Vernon Lochan avusese grijă ca poporul lui să rămână neînarmat, temându-se să nu se răzvrătească dacă ar fi aflat că adevăratul moștenitor al Perranthului fusese ținut prizonier în cel mai înalt turn al castelului.

Dar după toate aparențele, oamenii din Perranth deja se săturaseră de lordul lor marionetă.

Și, cel puțin, aveau pături și mâncare în plus. Căruțele le aduceau la fiecare oră, împreună cu vindecătoarele – niciuna dăruită cu magie – care să bandajeze rănițiii. Cei care erau prea răniți ca să lupte erau trimiși spre oraș cu căruțele de provizii, o parte

din ei îngrămădiți unii peste alții.

Dar o pătură și o mâncare caldă nu aveau să le sporească numărul ori să țină Morathul la distanță.

Așadar, Aedion făcea planuri, ținându-i aproape pe comandanții legiunii lui Bane. Ei aveau să facă diferența, profitând de fiecare centimetru de teren, fiecare armă și soldat.

El nu o vedea pe Lysandra. Nici *Aelin* nu-și făcuse apariția.

Regina îi abandonase, mormăiau soldații.

Aedion se asigura că pune capăt discuțiilor lor. Răstindu-se, le spusese că regina avea misiunea proprie în a le salva viețile, iar dacă voia ca Erawan să afle despre asta, le-ar fi zis tuturor, de vreme ce erau atât de înclinați spre bârfă.

Asta le domoli cât de cât nemulțumirea.

Aelin nu îi apărase cu focul ei, ci îi lăsase să fie măcelăriți.

O parte din el era de acord. Se întreba dacă ar fi fost mai bine să ignore cheile, să le folosească pe cele două pe care le aveau și să distrugă aceste armate, în loc să distrugă cea mai importantă armă ca să făurească Lacătul.

La naiba, ar fi plâns acum să îl vadă Dorian Havilliard și grandioasa lui putere. Regele doborâse ilkeni din văzduh, le rupsese gâturile fără să îi atingă. Ar fi făcut o plecăciune în fața bărbatului dacă i-ar fi salvat.

Era miezul zilei când armata Morathului îi ajunse din nou, mulțimea de soldați întunecând linia orizontului ca o furtună care mătura câmpiile.

El îi avertizase pe locuitorii Perranthului să fugă în Oakwald, dacă puteau. Ar fi fost inutil să se închidă în castel pentru că nu aveau provizii ca să reziste unui

asediu. Se gândise să-l folosească în această luptă, dar avantajul lor era râul înghețat, nu să se lase încolțiți ca să îndure o moarte lentă.

Nu venea nimeni să îi salveze. Nu primiseră nicio veste de la Rolfe, armata lui Galan era epuizată și nu auziseră nimic despre soldații rămași ai lui Ansel din Briarcliff.

Aedion nu lăsă să se vadă ce știa când își conduse armăsarul în fața liniilor frontului, inspectând soldații.

Gustul fricii lor încețoșa aerul rece, apăsarea groazei din ochii lor în timp ce îl urmăreau fiind tot mai mare.

Legiunea Bane începu să lovească săbiile de scuturi – un ritm constant ca să acopere vibrațiile soldaților Morathului care mărșăluiau spre ei.

Aedion nu se uită după femeia metamorfică printre soldați. Ilkenii zburau la joasă înălțime deasupra mulțimii agitate a Morathului. Ea fără îndoială avea să-i atace prima.

Aedion își opri calul în mijlocul armatei lor, gheața de pe Lanis fiind aproape îngropată sub zăpada care căzuse noaptea trecută. Morathul știa, totuși, că aceasta exista. Era foarte probabil ca prinții valgi să fi studiat bine terenul. Era foarte probabil să îl fi studiat bine și *pe el,* tehnicile și priceperea lui. Aedion știa că avea să-l înfrunte pe unul dintre ei înainte să se termine lupta, probabil pe toți. Nu urma să se termine cu bine.

Totuși, cât timp riscau să traverseze râul, nu îi păsa. Endymion și Sellene, singurii Fae rămași tot cu o urmă de putere, erau postați chiar în spatele primilor soldați din legiunea Bane.

Privirea propriilor lui soldați era o atingere fantomă între omoplați și capul pe care purta un coif. Nu

pregătise un discurs ca să îi determine să își adune forțele.

Un discurs nu i-ar fi împiedicat pe acești oameni să moară astăzi.

Așadar, Aedion scoase sabia din Orynth, își ridică scutul și se alătură ritmului constant al legiunii Bane.

Transmițând toată sfidarea și furia din inima lui, lovi sabia veche de metalul îndoit și rotund.

Scutul lui Rhoe.

Aedion nu îi spusese niciodată lui Aelin, dorindu-și să aștepte până la întoarcerea în Orynth ca să dezvăluie că scutul pe care îl purta, pe care nu îl pierduse vreodată, aparținuse tatălui său. Și multor altora înaintea lui.

Nu avea un nume. Nici măcar Rhoe nu știuse cât de vechi era, iar când Aedion îl luase din camera lui Rhoe, singurul lucru luat când primise știrea că familia lui fusese ucisă, le permisese și celorlalți să uite de acesta.

Nici măcar Darrow nu îl recunoscuse. Uzat și simplu, scutul trecuse neobservat la șoldul lui Aedion, o amintire a ceea ce pierduse și a ceea ce ar fi apărat până la ultima suflare.

Soldații din armata aliaților lor preluaseră ritmul când Morathul ajunse la marginea râului. Un ordin strigat de cei doi prinți valgi călare îi făcu pe primii infanteriști să traverseze gheața, ilkenii rămânând în urmă, aproape de centru, ca să atace când ei ar fi obosit.

Ren Allsbrook și ultimii lor arcași rămaseră ascunși în spatele liniilor, alegându-și țintele dintre acele orori înaripate.

Aedion și armata lor își loviră neîncetat săbiile de scuturi.

Apropiindu-se tot mai mult, armata Morathului înaintă pe râul înghețat.

Aedion păstră ritmul, inamicul lor nedându-și seama că sunetul servea altui scop – era menit să acopere sunetul gheții care se crăpa în adânc.

Morathul înaintă până ce aproape traversă râul.

Enda și Sellene nu fuseseră nevoite să strige ordinul. Un vânt suflă peste gheață și se izbi în aceasta, printre crăpăturile pe care le făcuseră. Apoi dădură gheața la o parte, spulberând-o.

Într-o clipă, Morathul mărșăluia spre ei.

În următoarea, luptătorii plonjară, apa plescăind, strigătele și țipetele umplând aerul. Ilkenii țâșniră înainte ca să apuce soldații care se înecau sub greutatea armurii lor.

Însă Ren Allsbrook aștepta, iar la ordinul strigat de el, arcașii traseră asupra ilkenilor expuși. Din cauza loviturilor îndreptate spre aripi, căzură pe gheață și în apă. Scufundându-se, unii ilkeni fură trași de propriii soldați care se agitau.

Ambii prinți valgi ridicară o mână, ca și când ar fi gândit la unison. Soldații se opriră pe mal, urmărind cum frații lor se înecau, privind cum Endymion și Sellene continuau să spulbere gheața, împiedicând-o să se formeze din nou.

Aedion îndrăzni să zâmbească văzând soldații care se înecau.

Îi zări pe cei doi prinți valgi zâmbindu-i din partea cealaltă a râului. Unul își trecu o mână peste colierul negru de la gât – o promisiune și reamintire a ceea ce i-ar fi făcut, mai exact.

Aedion își înclină batjocoritor capul, invitându-i. Erau liberi să încerce.

Puterea nobililor Fae cedă în sfârșit, anunțată de

gheața care se formă peste soldații care se înecau, închizându-i sub apa întunecată.

Prinții valgi trimiseră o rafală întunecată de vânt, iar soldații lor nici măcar nu se uitară în jos când începură să mărșăluiască peste gheață, ignorând pumnii care loveau sub picioarele lor.

Aedion își conduse calul în spatele liniei frontului, spre locul unde Kyllian și Elgan stăteau călare pe armăsarii lor. Cel mult două mii de inamici se scufundaseră în râu. Niciunul n-avea să iasă.

Nu era o pagubă prea mare pentru armata care acum înainta.

Aedion nu știa ce să le spună propriilor comandanți, care îl cunoscuseră o mare parte din viața lui, probabil mai bine decât oricine. Nici ei nu aveau cuvinte pentru el.

Când Morathul ajunse în sfârșit pe malul lor, săbiile strălucind în lumina zilei mohorâte, Aedion strigă și atacă.

*

Ilkenii aflaseră că printre ei se afla o creatură metamorfică și că aceasta se dădea drept balaur. Lysandra își dădu seama de asta după ce zburase în direcția lor, sărind din rândurile armatei ca să se izbească într-un grup de trei.

Alți trei așteptaseră, ascunzându-se în hoarda de dedesubt. Era o ambuscadă.

Abia doborâse doi, tăindu-le capetele cu coada-i țepoasă, înainte ca ghearele lor otrăvite să o forțeze să fugă. Așadar, îi atrăsese pe ilkeni spre frontul ei, direct în raza de acțiune a arcașilor lui Ren.

Ei abia reușiseră să doboare ilkenii, trăgând în

aripi, fapt care îi permisese Lysandrei să le smulgă capetele.

În căderea lor, ea plonjase spre pământ, transformându-se în zbor. Aterizase în forma unui leopard-fantomă și se dezlănțuise asupra infanteriștilor care se împingeau deja în scuturile unite ale Terrasenului.

Unitatea pricepută a legiunii Bane nu conta în fața numărului mare, forțându-i să se retragă. Pe războinicii Fae și Asasinii Tăcuți – cei câțiva soldați rămași ai lui Ansel și Galan fiind printre ei – nu îi putea reține niciuna din acele unități mortale.

Așadar, ea zgârie, sfâșie și spintecă, bila neagră arzându-i gâtul. Zăpada se transforma în noroi sub labele ei. Cadavrele se adunau, iar oamenii și valgii strigau.

Vocea lui Aedion zdruncină rândurile: „Mențineți flancul drept!”

Ea îndrăzni să se uite spre acesta. Ilkenii își concentraseră forțele acolo, izbindu-se în oameni într-o grupare a morții și otrăvii.

Apoi, un alt ordin al prințului se auzi: „Rezistați în stânga!”

El repoziționase legiunea Bane printre flancurile din stânga și dreapta ca să compenseze instabilitatea lor din câmpiile sudice și totuși, nu era suficient.

Ilkenii sfâșiară cavaleria, caii nechezând când ghearele otrăvite le scoaseră măruntaiele, călărețiii fiind striviți sub trupurile lor doborâte.

Aedion galopă spre flancul stâng, urmat de o parte din legiunea Bane.

Lysandra spintecă soldat după soldat, săgețile zburând din direcția ambelor armate.

Morathul avansa în continuare, înaintând puternic

și respingând legiunea Bane ca și când ar fi fost doar o creangă care îi bloca drumul.

Respirația îi ardea plămânii, picioarele o dureau, dar ea tot lupta.

Dacă mai continuau așa, n-avea să mai rămână nimic din ei până la apus.

Și ceilalți oameni începură să-și dea seama de asta. Se uitară dincolo de demonii cu care se luptau, spre zecile de mii care veneau din urmă în rânduri ordonate, așteptând doar să ucidă.

O parte dintre soldați începură să se întoarcă. Să fugă din liniile frontului.

Alții își aruncară direct scuturile și fugiră din calea Morathului.

Morathul profită de asta. Ca un val care se sparge de țărm, se izbi în prima linie, chiar în mijlocul care nu cedase nici măcar când se clătinaseră ceilalți, creând o breșă.

Haosul era la putere.

Aedion strigă de undeva, din mijlocul iadului: „Refaceți rândurile!”

Ordinul fu ignorat.

Legiunea Bane încercă și nu reuși să țină rândul. Ansel din Briarcliff le strigă oamenilor ei care fugeau să se întoarcă în front, Galan Ashryver dând aceleași ordine soldaților lui. Ren le strigă arcașilor lui să rămână, dar și ei își abandonară posturile.

Lysandra tăie gambele unui soldat de-al Morathului, apoi sfâșie gâtul altuia. Niciunul dintre războinicii Terrasenului nu rămase la un pas în urma ei ca să decapiteze trupurile căzute.

Niciunul.

Se terminase.

Aedion îi spusese că era inutilă.

Lysandra se uită spre ilkenii care se înfruptau din flancul drept și își dădu seama ce trebuia să facă.

Capitolul 47

Aedion își imaginase că toți aveau să fie uciși pe loc, luptându-se până la sfârșit. Nu doborâți unul câte unul, în timp ce fugeau.

El fusese împins în spatele liniilor când Morathul înaintă, chiar și legiunea Bane fiind nevoită să plece din front. Curând, dezordinea avea să fie totală.

Săgețile încă zburau din spatele rândurilor lor, Ren dând un ordin, măcar ca să le asigure retragerea.

Nu era un marș ordonat spre nord. Nu, soldații fugeau, împingându-se unul pe celălalt.

Un sfârșit urât, nedemn să fie menționat, nedemn pentru regatul său.

Intenționa să rămână aici până ar fi fost doborât.

Mii de oameni fugiră pe lângă el, cu ochii măriți de groază. Morathul îi urmări, prinții valgi zâmbind în timp ce așteptau festinul care urma cu siguranță.

Se terminase, aici, pe acest câmp fără nume din fața Perranthului.

Apoi un strigăt străbătu rândurile care se rupeau.

Oamenii care fugeau începură să se oprească. Să se întoarcă în direcția veștii.

Aedion împunse cu sabia un soldat al Morathului înainte să înțeleagă pe deplin cuvintele.

„A venit regina! Regina este în prima linie!”

Pentru o clipă, scrută cerul după o explozie de foc.

Nu zări niciuna.

Groaza îi cuprinse inima, o frică mai mare ca niciodată.

„Regina este în prima linie – în flancul drept”.

Lysandra.

Lysandra luase chipul lui Aelin.

El se întoarse spre flancul drept inexistent tocmai când regina cu păr auriu într-o armură împrumutată înfruntă doi ilkeni, ținând în mâni un scut și o sabie.

„Nu!”

Cuvântul fu ca un pumn prin corpul lui, mai puternic decât orice lovitură pe care o simțise vreodată.

Aedion începu să alerge, făcându-și loc printre oamenii lui spre flancul drept prea depărtat. Spre femeia metamorfică înfruntând ilkenii, fără gheare, colți sau ceva care să o protejeze în afară de sabie și scut.

„Nu!”

Îi împinse pe oameni din calea lui, zăpada și noroiul îngreunându-i fiecare pas când cei doi ilkeni se apropiară de femeia metamorfică-regină, savurând prada.

Dar soldații își încetiniră fuga. Unii chiar refăcură rândurile când strigătul se auzi din nou. „Regina este aici! Regina luptă în prima linie!”

Exact de asta o făcuse. De asta apelase la forma umană lipsită de apărare.

„Nu!”

Ilkenii se înălțară deasupra ei, rânjind cu chipurile lor oribile și strâmbe.

Prea departe. El era încă mult prea departe ca să facă orice…

Unul din ilkeni lovi cu un braț lung cu gheare.

Țipătul ei acoperi vuietul luptei în timp ce ghearele otrăvite îi sfâșiară coapsa.

Ea căzu, ridicând scutul ca să se protejeze.

În sinea lui, retrăgea tot ce îi spusese, fiecare clipă

de furie din inima lui.

Aedion își făcu loc printre oamenii lui, incapabil să respire, să gândească.

Își retrăgea cuvintele; nu vorbise serios.

Lysandra încercă să se ridice pe piciorul rănit, iar ilkenii râseră.

— Te rog! strigă Aedion. Cuvintele fură înghițite de țipetele muribunzilor. Te rog!

Ar fi făcut orice învoială, și-ar fi vândut sufletul zeului întunecat, dacă ar fi cruțat-o.

Nu vorbise serios. Își retrăgea toate cuvintele.

Inutilă. Îi spusese că era „inutilă”. O aruncase goală, în zăpadă. Își retrăgea cuvintele.

Aedion suspină, aruncându-se spre ea când Lysandra încercă din nou să se ridice, folosind scutul ca să se echilibreze.

Oamenii se adunară în spatele ei, așteptând să vadă ce urma să facă Aducătoarea-Focului, cum avea să-i facă scrum pe ilkeni.

Nu era nimic de văzut. Nimic, în afară de moartea ei.

Totuși, Lysandra se ridică, părul auriu al lui Aelin căzând pe fața ei când își ridică scutul și-și îndreptă sabia spre ilkeni.

„A venit regina; luptă singură”.

Oamenii alergară înapoi spre linia frontului. Se întoarseră și alergară spre ea.

Lysandra ținu ferm sabia, o păstră îndreptată spre ilkeni, sfidătoare și furioasă.

Pregătită pentru moartea care urma curând.

Ea fusese dispusă să moară de la bun început. Acceptase planurile lui Aelin, știind că s-ar fi putut ajunge la asta.

Dacă s-ar fi transformat în balaur, i-ar fi distrus pe

ilkeni. Dar rămase în trupul lui Aelin, ținând sabia ridicată – singura sa armă.

Terrasenul era patria ei, iar Aelin era regina ei.

Ar fi murit ca să țină unită armata, să împiedice rândurile să se destrame, să adune soldații o ultimă dată.

Din picior îi curgea sânge pe zăpadă, iar cei doi ilkeni adulmecară, râzând din nou. Ei știau ce pândea sub pielea ei, știau că nu o înfruntau pe regină.

Ea rămase pe loc. Nu cedă niciun centimetru în fața ilkenilor care înaintară încă un pas.

Pentru Terrasen, pentru Aelin, avea de gând să reziste.

El își retrăgea cuvintele. Toate cuvintele.

Aedion era abia la treizeci de metri distanță când ilkenii atacară, strigând când cel din stânga lovi cu ghearele, iar cel din dreapta sări spre ea, ca și când ar fi vrut să o doboare în zăpadă.

Lysandra pară lovitura din stânga cu scutul, doborându-l pe ilken și, cu un strigăt, lovi în sus cu sabia, spre dreapta, spintecând ilkenul de la buric la stern.

Sângele negru curse, iar ilkenul țipă destul de puternic încât lui Aedion să îi țiuie urechile. Dar acesta se clătină, căzând în zăpadă, zbătându-se când se apucă de burta tăiată.

Aedion alergă mai repede, fiind acum la zece metri distanță, și spațiul dintre ei liber.

Ilkenul care căzuse în stânga nu era mort. Când Lysandra se uită la cel care se retrăgea, acesta lovi din nou spre picioarele ei.

Aedion aruncă sabia din Orynth cu toată forța în clipa în care Lysandra se întoarse către ilkenul care ataca.

Ea începu să se retragă, scutul ridicat fiind singura ei apărare, încă prea lent ca să scape de ghearele întinse.

Vârfurile unse cu otravă îi atinseră picioarele tocmai când sabia lui străpunse țeasta bestiei.

Lysandra căzu în zăpadă, țipând de durere, iar Aedion ajunse lângă ea, o ridică, smulse sabia din capul ilkenului și-i tăie gâtul musculos. O dată. De două ori.

Capul ilkenului se rostogoli în zăpadă și noroi, cealaltă bestie fiind imediat înghițită de soldații Morathului care se opriseră să privească.

Și care, acum, se uitară la regină și generalul ei și atacară doar ca să fie întâmpinați de un val de soldați ai Terrasenului care alergară pe lângă Aedion și Lysandra, scoțând strigăte de luptă.

Aedion aproape o târî pe femeia metamorfică mai departe în spatele rândurilor refăcute, printre soldații care se adunaseră la regina lor.

Trebuia să scoată otrava, să găsească o vindecătoare care putea s-o scoată imediat. Mai rămăseseră doar câteva minute înainte să ajungă la inimă…

Lysandra se clătină cu un geamăt pe buze.

Aedion își puse scutul pe spate și o ridică pe umăr. Uitându-se la piciorul ei, văzu pielea sfâșiată, dar nu și bale verzui.

Poate că zeii ascultaseră. Poate că, potrivit lor, asta era compasiunea: ca otrava ilkenilor să-și fi făcut efectul asupra altor victime înainte să ajungă la ea.

Dar sângele pierdut… Aedion apăsă cu o mână pielea sfâșiată și însângerată ca să oprească hemoragia. Lysandra gemu.

Aedion scrută armata care se regrupa, încercând

să zărească vreun stindard alb de-al vindecătoarelor, peste coifurile lor. Niciunul. Se întoarse spre linia frontului. Poate era vreun războinic Fae destul de priceput într-ale vindecărilor, cu destulă magie rămasă…

Aedion se opri și se uită la ce se ivea deasupra orizontului.

Erau vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Câteva zeci, călare pe balauri.

Dar nu în zbor. Balaurii mergeau pe pământ, trăgând un turn de piatră imens după ei. Nu era un turn de asediu obișnuit.

Era un turn al vrăjitoarelor.

Acesta se înălța câțiva zeci de metri, toată structura fiind construită pe o platformă pe a cărei formă nu reuși să o determine din cauza unghiului față de pământ și a rândurilor de balauri înlănțuiți care îl târau pe câmpie. Alte zece vrăjitoare zburau în jurul acestuia, păzindu-l. Piatră neagră – piatră Wyrd – fusese folosită la făurirea lui, iar nișele ferestrelor fuseseră răspândite la toate nivelurile.

Nu erau ferestre, ci orificii prin care să încline puterea oglinzilor care placau interiorul, așa cum descrisese Manon Cioc-Negru. Toate puteau să fie reglate și îndreptate în orice direcție.

Singurul lucru de care aveau nevoie era o sursă de putere pe care oglinzile să o amplifice și să o proiecteze în lume.

Pe toți zeii!

— Retragerea! strigă Aedion, deși oamenii lui continuau să se adune. Retragerea!

Cu vederea lui Fae, abia zări ultimul nivel al turnului, mai deschis spre cer decât celelalte.

Vrăjitoare în veșminte negre erau adunate în jurul

a ceea ce părea a fi o oglindă arcuită, înclinată spre mijlocul gol al turnului.

Aedion se întoarse și începu să fugă, cărând și femeia metamorfică după el.

— RETRAGEREA!

Armata văzu ce se apropia. Fie că soldații își dădeau sau nu își dădeau seama că nu era un turn de asediu obișnuit, îi înțeleseseră destul de clar ordinul. Îl văzuseră fugind, cu Aelin pe umăr.

Manon nu știuse niciodată care era raza de acțiune a turnului, cât de departe ar fi putut proiecta magia întunecată adunată în el.

Nu aveau unde să se ascundă pe câmp. În pământ nu era nicio adâncitură în care să se poată arunca împreună cu Lysandra, rugându-se ca explozia să treacă pe deasupra lor. Nimic în afară de zăpadă și soldați agitați.

— RETRAGEREA!

Pe Aedion îl durea gâtul.

El aruncă o privire peste umăr când vrăjitoarele din vârful turnului se dădură la o parte ca să lase să treacă o mică siluetă în robe negre, cu părul alb despletit.

O lumină neagră începu să strălucească în jurul siluetei vrăjitoarei. Ea ridică o mână deasupra capului, adunând puterea.

Supunerea.

Manon Cioc-Negru le-o descrisese. Vrăjitoarele Dinți-de-fier nu aveau altă magie în afară de asta, de abilitatea de a dezlănțui puterea zeiței lor întunecate într-o explozie incendiară care să îi distrugă pe toți în jurul lor. Inclusiv pe vrăjitoare.

Puterea întunecată încă se aduna, mărindu-se în jurul vrăjitoarei într-o aură diabolică în clipa în care ea plecă pur și simplu de pe marginea platformei turnului.

Direct în gaura din mijlocul turnului.

Aedion continuă să alerge. Nu putea decât să continue să se miște când vrăjitoarea căzu în mijlocul turnului placat cu oglinzi și dezlănțui puterea întunecată din ea.

Lumea se zgudui.

Aedion o azvârli pe Lysandra în noroi și zăpadă și se aruncă deasupra ei, ca și când asta ar fi cruțat-o cumva de forța clocotitoare care izbucni din turn, direct spre armata lor.

Într-o clipă, flancul lor stâng se lupta, retrăgându-se din nou, iar în următoarea un val de lumină neagră se izbi în patru mii de soldați.

Când lumina se retrase, lăsă în urma sa numai cenușă și metal îndoit.

Capitolul 48

Armata khaganului dăduse o lovitură îndeajuns de puternică Morathului încât tobele să amuțească.

Nu era un semn sigur al înfrângerii, dar unul suficient încât să pară că, intrând în cortul mare de război al prințesei Hasar, Chaol nu mai șchiopăta atât de mult. *Sulde-ul* ei fusese înfipt afară, coama maronie a calului fluturând în vântul dinspre lac. Sulița lui Sartaq fusese înfiptă în noroiul rece lângă cea a surorii lui. Și lângă sulița moștenitorului…

Rezemându-se în baston, Chaol se opri în dreptul suliței negre care fusese și ea înfiptă, coama neagră strălucind încă în ciuda vechimii. Nu ca să indice prezența nobililor dinăuntru, ca semn al moștenirii Darghan, ci să reprezinte bărbatul pe care îl serveau. „Păr de cal ivoriu pentru vremuri de pace; negru pentru vreme de război”.

El nu își dăduse seama că khaganul îi dăduse moștenitorului armăsarul negru ca să îl aducă pe aceste tărâmuri.

Lângă Chaol, cu rochia pătată de sânge, dar cu ochii limpezi, se opri și Yrene. Ei călătoriseră câteva săptămâni împreună cu armata și totuși, văzând semnul angajamentului lor față de acest război radiind peste secolele de cuceriri la care fusese martor… Acel *sulde* părea aproape sfânt. *Chiar era* sfânt.

Chaol puse o mână pe spatele lui Yrene, îndrumând-o prin clapele cortului și în spațiul decorat ornamental. Pentru o femeie care sosise în Anielle exact la timp, doar Hasar ar fi reușit cumva să poruncească ridicarea cortului regal în timpul luptei.

Sprijinindu-și bastonul plin de noroi pe platforma ridicată din lemn, Chaol scrâșni din dinți când făcu un pas ascendent. Nici măcar covoarele groase și somptuoase nu îi alinară durerea care-i străfulgeră spatele și picioarele.

El se opri, rezemându-se puternic de baston când inspiră, recăpătându-și echilibrul.

Chipul stropit de sânge al lui Yrene se încordă.

— Să te așezăm pe un scaun, șopti ea, iar Chaol dădu din cap. Să se așeze, chiar și pentru câteva minute, ar fi fost o ușurare binecuvântată.

Nesryn intră în urma lor și, aparent, auzi sugestia lui Yrene, pentru că se duse imediat la biroul în jurul căruia stăteau Sartaq și Hasar și scoase un scaun sculptat din lemn. Dând din cap în semn de mulțumire, Chaol luă loc.

— Fără canapea aurie? o tachină Hasar, iar Yrene roși, în ciuda sângelui de pe pielea-i arămie și flutură din mână spre prietena sa, în semn s-o lase în pace.

Canapeaua pe care Chaol o adusese cu el de pe

continentul sudic – canapeaua pe care îl vindecase Yrene, de pe care o cucerise – era încă în siguranță la bordul corabiei lor. Așteptând, în caz că supraviețuiau, să fie prima piesă de mobilier din casa pe care avea s-o construiască pentru soția lui.

Pentru copilul pe care îl purta.

Yrene se opri lângă scaunul său, iar Chaol îi apucă mâna subțire, împletindu-și degetele cu ale ei. Erau murdari amândoi, dar lui nu îi păsa. Nici ei, având în vedere că îl strânse de mână.

— Copleșim numeric legiunea Morathului, spuse Sartaq, scutindu-i de tachinările lui Hasar, dar modul în care alegem să îi despărțim cât ne croim o cale spre oraș trebuie încă evaluat cu atenție, ca să nu risipim prea mulți soldați aici.

Adevărata luptă încă-i aștepta, ca și când ultimele zile de asediu îngrozitor și măcel și oamenii doborâți astăzi ar fi fost doar începutul.

— E o decizie destul de înțeleaptă, spuse Hasar.

Sartaq tresări puțin.

— S-ar putea să nu reușim. Dacă nu ai fi sosit, soră, aș fi așteptat ore întregi să sparg digul și să inund câmpia, zise Sartaq în clipa în care Chaol și Hasar ridicară o sprânceană.

Chaol tresări.

— Asta voiai să faci?

Prințul își scărpină gâtul.

— O măsură disperată de ultim moment.

Într-adevăr. Un val atât de mare ar fi nimicit o parte din oraș, câmpia și izvoarele termale și kilometrii de teren din spatele lor. Orice armată din calea acestuia ar fi fost înecată – ar fi fost măturată. Ar fi putut ajunge chiar la armata khaganatului, care mărșăluia ca să îi salveze.

— Atunci, să ne bucurăm că nu am făcut-o! spuse Yrene, albindu-se la față când și ea se gândi la distrugere și la cât de aproape fuseseră de dezastru.

Faptul că Sartaq recunoscuse asta îi spunea destule: poate că era moștenitorul, dar își dorea ca sora lui să știe că și el putea să comită greșeli și că era necesar să se gândească la un plan de acțiune, indiferent cât de ușor ar fi putut să pară.

Hasar păru să înțeleagă și dădu aprobator din cap.

Cineva își drese vocea în cort și toți se întoarseră spre clapele date la o parte ca să îl găsească pe unul dintre căpitanii Draghan ținându-și *sulde-ul* în mâna stropită de noroi. Bâlbâindu-se, bărbatul zise că aveau musafiri, veniți să-i vadă. Niciun nobil nu întrebă cine erau aceștia când îi făcură semn din mână solului ca să îi lase să intre.

O clipă mai târziu, Chaol se bucura că stătea pe scaun.

— Pe toți zeii, șopti Nesryn.

Chaol avu aceeași reacție când Aelin Galathynius, Rowan Whitethorn și alți câțiva intrară în cort.

Erau stropiți cu noroi, părul împletit al reginei din Terrasen fiind mult mai lung decât îl văzuse Chaol ultima dată. Iar privirea sa… Nu era cea blândă și tăioasă totodată, ci mai pierdută. Mai obosită.

Chaol se ridică în picioare.

— Credeam că sunteți în Terrasen! spuse fără să gândească. Toate rapoartele confirmaseră asta. Totuși, iat-o, fără nicio armată.

Trei masculi Fae – războinici înalți, la fel de mari și musculoși ca Rowan – intraseră însoțiți de o femeie umană delicată cu păr brunet.

Dar Aelin nu făcea decât să-l tot fixeze cu privirea.

Nimeni nu vorbi când lacrimile începură să îi curgă

pe față.

Nu din cauza faptului că era aici, își dădu seama Chaol când își luă bastonul și se îndreptă șchiopătând spre Aelin, ci pentru că stătea în picioare, pentru că mergea.

Tânăra regină râse de bucurie cu vocea spartă și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Durerea îi săgetă spatele la impact, dar și Chaol o îmbrățișă, toate întrebările dispărându-i de pe buze.

Aelin tremura când se retrase.

— Știam că o să reușești, șopti ea, privindu-l din cap până-n picioare de două ori. Știam! Știam că o să reușești!

— Nu singur, zise el răgușit.

Chaol înghiți, eliberând-o pe Aelin ca să întindă un braț în spatele lui, spre femeia pe care o știa stând acolo, cu o mână pe medalionul de la gâtul ei.

Poate că Aelin n-avea să-și aducă aminte, poate că întâlnirea lor din urmă cu zece ani nu însemnase nimic pentru ea, dar Chaol o trase înainte pe Yrene.

— Aelin, dă-mi voie să ți-o prezint pe…

— Yrene Towers, șopti regina când soția lui veni lângă el.

Cele două femei se uitară una la cealaltă.

Lui Yrene îi tremură gura când deschise medalionul de argint și scoase o bucată de hârtie. Cu mâini nesigure, i-o întinse reginei.

Și lui Aelin îi tremurară mâinile când acceptă bucata de hârtie.

— Mulțumesc! șopti Yrene.

Chaol presupuse că era tot ce trebuia să fie spus cu adevărat.

Aelin despături hârtia, citind biletul pe care îl scrisese cu mâna ei, văzând liniile născute în urma

sutelor de îndoiri și recitiri din ultimii câțiva ani.

— Am plecat la Torre, spuse Yrene, vocea spărgându-i-se. Am luat banii pe care mi i-ai dat și am plecat la Torre. Și am devenit moștenitoarea Marii Supreme. Iar acum m-am întors, ca să ajut cum pot. Le-am arătat tuturor vindecătoarelor cum să se apere singure, așa cum și tu m-ai învățat în seara aceea. Nu am risipit nicio monedă din cele pe care mi le-ai dat și nicio secundă din viața pe care mi-ai cumpărat-o. Lacrimile îi curgeau necontenit pe chip. Nu am risipit nimic.

Aelin închise ochii, zâmbind printre lacrimi, iar când îi deschise, apucă mâinile tremurânde ale lui Yrene.

— Acum este rândul meu să îți mulțumesc.

Dar privirea lui Aelin căzu pe verigheta de pe degetul lui Yrene, iar când se uită spre Chaol, el zâmbi.

— Nu mai este Yrene Towers, spuse încet Chaol, ci Yrene Westfall.

Aelin râse gâtuită de bucurie, iar Rowan veni lângă ea. Yrene își lăsă capul pe spate ca să se uite bine la războinic, făcând ochii mari – nu doar din cauza staturii lui Rowan, ci și a urechilor ascuțite, a caninilor ușor alungiți și a tatuajelor.

— Dați-mi voie să vă prezint; Lady Westfall, el e soțul meu, prințul Rowan Whitethorn Galathynius, spuse Aelin.

Pentru că aceea era într-adevăr o verighetă pe degetul reginei, smaraldul strălucind în ciuda noroiului. Pe mâna lui Rowan sclipea un inel de aur cu rubin.

— Partenerul meu, adăugă Aelin, fluturându-și genele la masculul Fae. Rowan își dădu ochii peste cap, dar nu reuși să nu zâmbească în clipa în care înclină din cap spre Yrene.

Yrene făcu o plecăciune, dar Aelin pufni.

— Vă rog, fără asemenea gesturi! O să i se urce totul direct la capul lui de nemuritor. Zâmbetul i se domoli când Yrene roși, iar Aelin ridică bucata de hârtie. Pot s-o păstrez? întrebă și se uită la medalionul lui Yrene. Sau vrei să-l ții acolo?

Yrene îndoi degetele reginei în jurul hârtiei.

— Este a ta, cum a fost dintotdeauna. O parte din curajul tău care m-a ajutat să îl găsesc pe al meu.

Aelin scutură din cap, ca și când ar fi ignorat afirmația.

Dar Yrene închise pumnul lui Aelin.

— Cuvintele pe care le-ai scris mi-au dat curaj. Fiecare kilometru pe care l-am făcut și fiecare oră lungă în care am studiat și am lucrat mi-au dat curaj. Îți mulțumesc și pentru asta!

Aelin înghiți cu greu, iar Chaol consideră gestul o scuză suficientă să se așeze din nou, spatele lui fiindu-i recunoscător.

— Mai este o persoană responsabilă pentru prezența armatei aici, îi spuse reginei și gesticulă spre Nesryn care-i zâmbea deja. Nesryn și cu mine am adunat rukhinii și armata.

O scânteie lumină ochii lui Aelin și ambele femei se întâlniră la jumătatea drumului ca să se îmbrățișeze strâns.

— Vreau să aud toată povestea! spuse Aelin. Toate detaliile.

Nesryn își stăpâni zâmbetul larg.

— Ai s-o auzi, dar mai târziu. Aelin o bătu pe umăr și se întoarse spre cei doi nobili care erau încă lângă birou. Înalți și magnifici, dar la fel de stropiți de noroi ca regina.

— Dorian? întrebă Chaol deodată.

— Nu este cu noi, răspunse Rowan și aruncă o privire spre nobili.

— Ei știu totul, spuse Nesryn.

— Este cu Manon, zise categoric Aelin. Chaol nu era pe deplin sigur dacă trebuia să se simtă ușurat. Caută ceva important.

Cheile. Pe toți zeii!

Aelin dădu aprobator din cap. El avea să se gândească mai târziu unde ar fi putut să fie Dorian. Aelin dădu din nou din cap. Și toată povestea urma să fie spusă mai târziu.

— Dați-mi voie să vi-i prezint pe prințesa Hasar și prințul Sartaq, rosti Nesryn.

Aelin făcu o plecăciune adâncă.

— Aveți recunoștința mea eternă, spuse Aelin cu glasul unei adevărate regine.

Orice expresie șocată pe care ar fi afișat-o Sartaq și Hasar văzând plecăciunea atât de adâncă a reginei fu ascunsă când făcură și ei o plecăciune, înfățișarea grației curtenești.

— Tatăl meu, spuse Sartaq, a rămas în khaganat ca să ne supravegheze ținuturile, împreună cu frații noștri, Duva și Arghun. Dar fratele meu Kashin navighează cu restul armatei. Era la mai puțin de două săptămâni în urma noastră când am plecat.

Aelin se uită la Chaol, iar acesta dădu din cap. Ceva licări în ochii ei când el îi confirmă, dar regina făcu semn din bărbie spre Hasar.

— Mi-ai primit scrisoarea?

Scrisoarea pe care o trimisese Aelin în urmă cu câteva luni, cerând ajutor și promițând, în schimb, doar o lume mai bună.

Hasar își curăța unghiile.

— Probabil. Zilele astea primesc mult prea multe

scrisori de la alte prințese ca să le mai țin minte sau să le răspund tuturor.

Aelin zâmbi ca și când ele două ar fi vorbit o limbă pe care nu o putea înțelege nimeni altcineva, un cod special între două femei la fel de arogante și mândre. Dar ea făcu semn spre însoțitorii ei, care înaintară.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe prietenii mei. Lordul Gavriel din Doranelle! Ea făcu semn din cap spre războinicul cu ochi roșiatici și păr blond care se înclină. Tatuajele îi acopereau gâtul și mâinile, dar fiecare mișcare a lui era grațioasă. E un fel de unchi de-al meu, adăugă Aelin zâmbind la Gavriel. E tatăl lui Aedion, adăugă când îl văzu pe Chaol încruntându-se.

— Ei bine, asta explică unele lucruri, mormăi Nesryn.

Părul, fața latăă... da, erau la fel. Dar în timp ce Aedion era de foc, Gavriel părea a fi din piatră. Într-adevăr, privirea îi era serioasă când spuse:

— Aedion este mândria mea.

Emoția se văzu pe chipul lui Aelin, dar ea gesticulă spre masculul brunet. Nu era cineva cu care ar fi vrut să se lupte, decise Chaol când studie trăsăturile cioplite în granit, ochii negri și gura lipsită de zâmbet.

— Lorcan Salvaterre, anterior din Doranelle, iar acum un membru jurat cu sânge al regatului meu. Lorcan se încruntă. Încă suntem în perioada de ajustare, șopti ea zgomotos, iar Yrene chicoti.

Lorcan Salvaterre. Chaol nu-l întâlnise pe mascul primăvara trecută în Rifthold, dar auzise totul despre el: că fusese cel mai de încredere comandant al lui Maeve, cel mai loial și feroce războinic al ei; că-și dorise să o ucidă pe Aelin și că o *ura.* Cum de se întâmplase asta, de ce nu era ea în Terrasen cu armata ei...

— Și voi aveți o poveste de spus, zise Chaol.

— Într-adevăr.

Licărul din privirea lui Aelin se stinse, iar Rowan îi atinse spatele cu o mână. Rău – se întâmplase ceva rău. Chaol o studie pe Aelin ca să-și dea seama ce anume.

Se opri când observă pielea catifelată a gâtului ei, lipsa cicatricilor. Cicatricile lipsă de pe mâini și palme.

— Mai târziu, spuse încet Aelin. Ea își îndreptă umerii și un alt mascul cu păr blond înaintă. Chipeș. Era singurul mod în care îl puteai descrie. Fenrys… Știi, de fapt, nu îți cunosc numele de familie.

Fenrys făcu poznaș semn din ochi reginei.

— Moonbeam.[1]

— Nu-i adevărat! spuse Aelin printre dinți, înghițindu-și râsul.

Fenrys își atinse pieptul în dreptul inimii.

— Ți-am jurat cu sânge. Aș minți?

Încă un mascul Fae jurat cu sânge în regatul ei. În partea cealaltă a cortului, Sartaq înjură în propria limbă, ca și când ar fi auzit de Lorcan, Gavriel și Fenrys.

Aelin îi arătă lui Fenrys un semn vulgar care o făcu pe Hasar să chicotească și se întoarse spre nobili.

— Nu sunt prea instruiți și nu-s atât de demni de compania voastră rafinată. Până și Sartaq zâmbi auzind asta, dar Aelin gesticulă spre femeia mică și delicată. Și singurul membru civilizat al regatului meu, Lady Elide Lochan din Perranth.

Perranth. Chaol studiase recent arborele genealogic al familiilor din Terrasen și văzuse lista atâtor case nobile tăiate de pe listă, victime ale

1 Rază de lună (n.tr.)

cuceririi din urmă cu zece ani.

Numele lui Elide fusese unul dintre ele. Încă un nobil din Terrasen care reușise să scape de măcelarii Adarlanului.

Tânăra frumoasă făcu un pas înainte șchiopătând și o plecăciune spre nobili. Cizmele ei ascundeau orice semn al rănii, dar Yrene își îndreptă din prima atenția spre piciorul ei drept, spre glezna ei.

— Este o onoare să vă cunosc pe toți! spuse Elide încet și ferm, măsurându-i din priviri cu ochii ei negri ca și când ar fi putut vedea pe sub pielea și oasele lor, direct în sufletele de dedesubt.

Aelin se șterse pe mâini.

— Ei bine, am terminat și cu prezentările, declară și se îndreptă spre birou și hartă. Să discutăm încotro aveți de gând să mărșăluiți după ce facem praf armata asta?

Capitolul 49

Rowan vorbea cu căpitanul corabiei lor când pasărea ruk zburase pe lângă ei.

Conform partenerului ei, pasărea aproape se izbise de corabie din cauza ceții dense de pe mare. Un cercetaș din flota sudică.

Rămăseseră cu un echipaj minim, deși cercetașul nu fusese inclus în planurile nobililor. Nu știa decât că armata khaganului plecase spre Anielle.

Nu se hotărâse încotro avea să se îndrepte după aceea – spre Rifthold sau Eyllwe.

Așadar, Aelin urma să îi ajute să se hotărască și să se asigure că, după încheierea socotelilor cu Anielle, armata khaganului avea să mărșăluiască spre nord, către Terrasen.

Și nicăieri altundeva. Ar fi făcut și le-ar fi oferit orice ca să îi convingă, chiar dacă prezența ei în Anielle ar fi însemnat să-și întârzie întoarcerea în Terrasen.

Se gândea că era mai bine să revină cu o armată în urma ei decât singură.

Totuși, acum, în cortul de război al nobililor, lui Aelin tot nu-i prea venea să creadă cât de *mulți* trimisese khaganul și că urmau să vină și alții, după spusele prințului Sartaq.

Soldații infanteriști, însoțiți de cavaleria care inspira respect, se plimbaseră printre corturile ridicate cu dibăcie. Darghanii, călăreții legendari din stepele khaganatului. Poporul familiei regale, care cucerise continentul.

Iar apoi zăriseră păsările ruk și Lorcan înjurase de mirare văzând creaturile frumoase și puternice împodobite cu armură bogat ornamentată și călăreții înarmați pe care îi purtau. Cercetașul pe care-l văzuseră nu se compara nici pe departe cu armata de cercetași din fața lor.

Aruncând o singură privire la Rowan, își dădu seama că, în mintea lui șireată, se contura deja un plan.

Așadar, Aelin întrebă nonșalant, zâmbind nobililor:

— Unde *aveați de gând* să mergeți cu toții după asta?

Prințesa Hasar, la fel de șireată ca partenerul lui Aelin, îi zâmbi la rândul ei, tăios.

— Sunt absolut sigură că vrei să coci vreun plan ca să ne convingi să mergem în Terrasen.

În cameră se simți încordarea, dar Aelin pufni.

— Vreau? Cine spune că nu l-am pus deja în aplicare?

— Zeii să ne ajute! mormăi Chaol, iar Rowan avu

același sentiment.

Hasar deschise gura, dar prințul Sartaq interveni:

— O să decidem încotro mărșăluim după ce o să ne asigurăm că Anielle nu mai este supus pericolelor, zise prințul arătându-se serios, calculat – dar nu rece. Aelin își dăduse seama în câteva clipe că îl plăcea. Și îl plăcu și mai mult când se află că tocmai fusese desemnat moștenitor al khaganului, Nesryn fiind posibila mireasă.

Posibilă, spre amuzamentul lui Aelin, pentru că Nesryn nu era prea dornică să fie împărăteasa celui mai puternic imperiu din lume.

Dar ce spusese Sartaq…

— Adică să nu vă îndreptați spre Terrasen? se trezi Elide întrebând.

Aelin rămase nemișcată, strângându-și pumnii pe lângă corp.

Prințul Sartaq răspunse precaut:

— Inițial, aveam de gând să mergem spre nord, dar s-ar putea să fie și alte locuri ca Anielle care trebuie eliberate.

— Terrasenul are nevoie de ajutor, spuse Rowan, chipul său fiind imaginea calmului rece când își studie noii aliați și vechii prieteni.

— Și totuși, Terrasenul nu l-a cerut, replică Hasar, deloc tulburată în fața zidului de războinici Fae care se încruntau la ea. Era exact genul de persoană care spera Aelin să fie când îi scrisese în urmă cu câteva luni.

Chaol își drese vocea. Pe toți zeii, Chaol *mergea* din nou! Și se căsătorise cu Yrene Towers, care îl vindecase.

Un fir într-o tapiserie. Așa i se păruse în seara în care lăsase aurul pentru Yrene în Innish. Ca și când ar

fi tras un fir dintr-o tapiserie ca să vadă cât de departe ar fi ajuns.

Aparent, tocmai până pe continentul sudic. Și se întorsese cu o armată și un prieten fericit și vindecat. Sau pe cât de fericit ar fi putut fi acum oricare dintre ei.

Aelin întâlni privirea lui Chaol.

— Să ne concentrăm să câștigăm lupta asta, spuse el, dând înțelegător din cap spre focul pe care știa că ea și-l înăbușea în privire, și să hotărâm apoi.

Prințesa Hasar îi zâmbi superior lui Aelin.

— Așadar, vezi cum ne impresionezi!

Acea tensiune se undui iarăși prin cameră.

Aelin se uită în ochii prințesei, schiță un zâmbet și nu spuse nimic.

Nesryn se mișcă pe loc, ca și când ar fi fost perfect conștientă de ce ar fi putut însemna acea tăcere.

— Cât de trainice sunt zidurile fortăreței? îl întrebă Gavriel pe Chaol, schimbând delicat subiectul.

Chaol își frecă maxilarul.

— Au mai rezistat la asedii, dar Morathul le-a lovit zile întregi. Meterezele sunt destul de solide, dar dacă mai folosesc de câteva ori catapultele, turnurile ar putea începe să se dărâme.

Rowan își încrucișă brațele.

— Zidurile au fost sparte azi?

— Da, spuse macabru Chaol. De un turn de asediu. Păsările ruk nu au reușit să sosească la timp ca să îl doboare. Nesryn se crispă, dar Sartaq nu oferi nicio scuză. Am asigurat zidurile, dar soldații valgi ne-au doborât o parte din oameni – adică din cei din Anielle, continuă Chaol.

Aelin studie harta, ignorând provocarea privirii feroce a prințesei care îi semăna atât de mult.

— Așadar, cum facem? Trecem printre rânduri sau le eliminăm treptat?

Nesryn împunse harta cu un deget, chiar deasupra lacului argintiu.

— Dar dacă i-am împinge în lac?

Hasar murmură, renunțând la tachinări.

— În lăcomia lui de a prăda orașul, Morathul s-a poziționat prost. Nu a estimat că o să fie călcat în picioare de darghani sau sfâșiat de rukhini.

Aelin se uită pieziș la Rowan și îl văzu deja privind-o.

„O să-i convingem să meargă spre Terrasen”, îi spuse în tăcere partenerul ei.

Chaol se aplecă înainte, spatele tremurându-i ușor, și își trecu un deget peste malul vestic al lacului.

— Din nefericire, la o sută de metri de la mal, partea asta a lacului este puțin adâncă. Armata ar putea să iasă de acolo și să ne tragă în apă.

— Câteva ore în apa aia, răspunse Yrene strângând din buze, i-ar ucide. Hipotermia s-ar instala repede. Poate în câteva minute, în funcție de vânt.

— Asta dacă valgii cad victime unor asemenea lucruri, spuse Hasar. De obicei, nu mor ca oamenii adevărați, iar tu zici că se trag dintr-un ținut al întunericului și al frigului. Așadar, nobilii chiar își cunoșteau inamicii. I-am putea împinge în apă ca să aflăm că nu are niciun efect asupra lor. Și făcând asta, riscăm să ne expunem trupele la frig. Prințesa arătă spre zidurile fortăreței. Mai bine i-am împinge direct în piatră, distrugându-i.

Aelin era înclinată să o susțină.

Lorcan deschise gura ca să spună fără îndoială ceva neplăcut, dar pașii care lipăiau în noroiul din fața cortului îi făcură pe toți să se întoarcă spre intrare cu

mult înainte ca o tânără frumoasă și brunetă să dea buzna înăuntru, cosițele legănându-i-se.

— N-o să vă vină să credeți…

Văzându-i pe Aelin și pe masculii Fae, rămase cu gura căscată.

Nesryn chicoti.

— Borte, ți-i prezint pe…

În noroi se auziră alți pași, mai grei și mai lenți decât mișcările rapide ale lui Borte, iar apoi un tânăr palid, nu cu pielea nebronzată ca a lui Borte sau a nobililor, intră clătinându-se.

— S-a întors, spuse el gâfâind, holbându-se la Nesryn. Jur că preț de câteva zile am simțit ceva, am notat schimbările, dar azi totul a *revenit.*

Nesryn își înclină capul, părul brunet alunecându-i peste un umăr armat.

— Cine…

Borte îl strânse pe tânăr de braț.

— *Falkan.* Este *Falkan,* Nesryn!

Prințul Sartaq veni lângă Nesryn, la fel de grațios ca orice războinic Fae.

— Cum?

Dar tânărul se întorsese spre Aelin mijind ochii, ca și când ar fi încercat să o recunoască, și apoi spuse:

— Asasinul de la piața din Xandria.

Aelin ridică o sprânceană.

— Sper că nu e al tău calul pe care l-am furat.

Fenrys tuși. Aelin îi zâmbi peste umăr războinicului.

Tânărul îi studie chipul și se uită la smaraldul imens de pe degetul ei. La rubinul și mai mare de pe mânerul sabiei Goldryn.

— Luam cina la focul de tabără și, deodată, Falkan s-a apucat de stomac, ca și când ar fi urmat să-și verse mațele pe toți – se încruntă de la Falkan la Borte –, iar

apoi chipul i-a întinerit, îi zise Borte lui Nesryn. *Este* tânăr.

— Mereu am fost tânăr, mormăi Falkan. Doar că nu păream. Ochii lui gri întâlniră din nou privirea lui Aelin. Ți-am dat o bucată de mătase de păianjen.

Pentru o clipă, trecutul și viitorul se amestecară, clătinându-se.

— Negustorul, murmură Aelin. Ultima dată îl văzuse în Deșertul Roșu, unde-i păruse cu douăzeci de ani mai în vârstă. Ți-ai vândut tinerețea unui păianjen stygian.

— Vă cunoașteți? spuse Nesryn cu gura căscată.

— Ițele sorții se țes în moduri ciudate, spuse Falkan și-i zâmbi apoi lui Aelin. Nu ți-am reținut numele.

Hasar chicoti din partea cealaltă a biroului.

— Îl știi deja, metamorficule.

Înainte ca Falkan să își dea seama, Fenrys înaintă.

— Metamorfic?

— Și unchiul Lysandrei, spuse Nesryn.

Aelin se trânti pe scaunul de lângă Chaol. Rowan puse o mână pe umărul ei, iar când ea își ridică privirea, îl văzu aproape râzând.

— Ce anume este atât de amuzant? șopti Aelin.

Rowan zâmbi.

— Că, pentru prima dată, *tu* ești cea care rămâne mută de uimire.

Aelin scoase limba. Borte zâmbi, iar Aelin îi făcu semn din ochi fetei.

— O cunoașteți pe nepoata mea, le zise Falkan lui Aelin și tovarășilor ei.

Fratele lui trebuie să fi fost mult mai bătrân ca să fie tatăl Lysandrei. Chipul lui Falkan nu semăna câtuși de puțin cu al prietenei ei, cu toate că și Lysandra își uitase înfățișarea inițială.

— Lysandra este prietena mea și Lady de Caraverre, spuse Aelin. Nu este cu noi, adăugă ea când Falkan aruncă o privire plină de speranță spre clapele cortului. Este în nord.

Borte îi studia din nou pe masculii Fae, interesată nu de frumusețea lor remarcabilă, ci de statura, urechile ascuțite, armele și caninii lor alungiți. Aelin îi șopti conspirativ fetei:

— Pune-i să se rostogolească înainte să le dai de mâncare.

Lorcan se încruntă, dar Fenrys se transformă într-o clipă, lupul alb imens umplând spațiul.

Hasar înjură, Sartaq retrăgându-se un pas, dar Borte radie.

— Așadar, chiar sunteți Fae!

Gavriel, mereu cavalerul curtenitor, făcu o plecăciune. Ticălosul de Lorcan doar își încrucișă brațele.

Totuși, Rowan îi zâmbi lui Borte.

— Chiar suntem.

Borte se întoarse spre Aelin.

— Atunci, tu ești Aelin Galathynius. Arăți exact așa cum a spus Nesryn.

Aelin zâmbi la Nesryn, femeia rezemându-se de Sartaq.

— Sper că ai spus doar lucruri îngrozitoare despre mine!

— Doar ce e mai rău, răspunse monoton Nesryn, deși gura îi zvâcni.

Falkan șopti „Regina” și căzu în genunchi.

Hasar râse.

— Când a făcut cunoștință cu noi, nu s-a arătat atât de mirat și respectuos.

Sartaq ridică din sprâncene.

— I-ai spus să se transforme într-un șobolan și să fugă.

Aelin îl ridică pe Falkan de umăr.

— Nu îl pot lăsa pe unchiul prietenei mele să îngenuncheze, nu-i așa?

— Ai spus că ești o asasină. Ochii lui Falkan erau atât de mari încât albul din jurul lor strălucea. Ai furat caii lordului din Xandria…

— Da, da, spuse Aelin fluturând o mână. Este o poveste lungă, iar noi suntem în mijlocul unui consiliu de război, deci…

— S-o întind de aici? termină Falkan.

Aelin râse, dar se uită la Nesryn și Sartaq. Prima făcu semn din bărbie spre Falkan.

— E un fel de spion de-al nostru. Participă și el la întâlnirile astea.

Aelin dădu din cap și îi făcu semn din ochi bărbatului metamorfic.

— Presupun că, la urma urmei, nu aveai nevoie să ucid eu păianjenul stygian.

Dar Falkan se încordă, atenția lui îndreptându-se spre Nesryn și Sartaq, spre Borte care se holba încă la masculii Fae.

— Ei știu?

Aelin avu senzația că trebuia să se așeze din nou. Chaol chiar atinse ușor scaunul de lângă el, făcând-o pe Yrene să chicotească.

Făcându-și o favoare, Aelin se așeză, Rowan venind lângă ea și sprijinindu-și mâinile pe umerii ei. Își trecu degetul mare peste gâtul lui Aelin, spre semnele de împerechere dintr-o parte care se cicatrizau din nou mulțumită apei de mare pe care o folosiseră ca să le pecetluiască.

Dar chiar dacă mușchii i se relaxară odată cu

sufletul sub atingerea lui tandră, respirația îi rămase încordată.

Nu se relaxă când Nesryn spuse:

— Păianjenii stygian sunt valgi.

Tăcere.

— Le-am întâlnit specia, *kharankui,* în mijlocul ținutului Dagul Fells. Au venit în lumea asta printr-o spărtură temporară dintre tărâmuri, iar apoi au rămas ca să păzească intrarea, în caz că o să mai apară vreodată.

— Așa ceva e imposibil să se termine cu bine, bombăni Fenrys.

Elide încuviință mormăind.

— Se hrănesc cu vise, ani și viață, spuse Falkan, ducând o mână la piept. Așa cum au spus prietenii mei că fac valgii.

Aelin văzuse prinții valgi secând un om de ultima picătură de tinerețe și vigoare, lăsând în urmă doar un cadavru uscat. Nu s-ar fi îndoit că păianjenii aveau daruri asemănătoare.

— Ce înseamnă asta pentru război? întrebă Rowan, continuând s-o mângâie pe Aelin pe gât cu degetele mari.

— O întrebare mai bună este dacă se vor alătura armatei lui Erawan, lansă Lorcan provocarea, cu chipul împietrit.

— Ei nu îi dau socoteală lui Erawan, spuse încet Nesryn, iar după privirea pe care o avea Chaol, după compasiunea și frica pe care le afișa, Aelin își dădu seama și simți răspunsul înainte ca Nesryn să termine de vorbit. Păianjenii stygian, *kharankuii,* dau socoteală reginei lor valge. Singura regină valgă. Maeve.

Capitolul 50

Rowan o strânse de umeri pe Aelin cât ea se gândi la cuvintele goale și reci.

— Maeve este o regină valgă? șopti el.

Aelin nu spuse nimic. Nu își găsea cuvintele.

Puterea ei se agită, dar ea nu o simți.

Nesryn dădu serioasă din cap.

— Da. *Kharankuii* ne-au spus toată povestea.

La rândul ei, Nesryn le povesti cum Maeve găsise cumva o cale să pătrundă în lumea asta, fugind sau plictisindu-se de soțul ei, Orcus, fratele mai mare al lui Erawan; cum Erawan, Orcus și Mantyx distruseseră lumile ca să o găsească, lui Orcus fiindu-i dor de soția lui, și se opriseră doar aici pentru că neamul Fae se ridicase ca să îi provoace. Fae conduși de Maeve, pe care regii valgi nu o cunoșteau sau recunoșteau în forma pe care și-o însușise.

Le povesti despre viața pe care și-o croise singură, mințile tuturor spiridușilor în care intrase ea, convingându-i că fuseseră *trei* regine, nu două, inclusiv în mintea lui Mab și a Morei, cele două surori regine care conduseseră Doranelle. Inclusiv în a lui Brannon.

— Păianjenii au spus, continuă Nesryn, că nici măcar Brannon nu știa. Nici măcar acum, în Lumea de Dincolo, nu știe. Atât de mult au intrat puterile lui Maeve în mintea lui, în mințile tuturor. S-a declarat adevărata lor regină.

Lumile și adevărul o bombardară pe Aelin, rând pe rând.

Elide era străvezie.

— Dar se teme de vindecătoare, zise și dădu din cap spre Yrene. Ai spus că păstrează bufnița aia – o vindecătoare Fae înrobită – în caz că valgii au s-o descopere vreodată.

Pentru că asta era o altă parte a poveștii. Celălalt lucru pe care îl dezvăluise Nesryn, Chaol și Yrene aducându-și și ei contribuția.

Valgii erau paraziți, iar Yrene putea să vindece gazdele umane; o făcuse pentru prințesa Duva și ar fi putut să o facă pentru mulți alții, înrobiți cu inele sau coliere.

Dar pe Duva o infestase… o prințesă valgă.

Aelin se rezemă de scaun, sprijinind capul de trupul masiv al lui Rowan. Mâinile lui îi tremurară pe umeri când păru să își dea seama ce, mai exact, pătrunsese în mintea lui, și de unde venise puterea lui Maeve care îi permitea să facă asta; de ce rămânea nemuritoare și veșnic tânără și trăise mai mulți ani decât toți ceilalți, de ce puterea lui Maeve *era* întunericul.

— De aceea se teme de foc, spuse Sartaq, făcând semn din bărbie spre Aelin. De aceea se teme atât de mult de tine.

Și de aceea voia să o distrugă – ca să fie exact ca vindecătoarea înrobită în formă de bufniță de lângă ea.

— Credeam… că am reușit să o tai o dată, spuse în sfârșit Aelin. Acel întuneric tăcut și antic o împingea și o trăgea tot mai mult în jos… I-am văzut sângele curgând negru. Apoi s-a făcut roșu. Ea expiră, ieșind din întunericul și liniștea care voiau să o devoreze pe deplin și se forță să-și îndrepte spatele și să se uite la Fenrys. Ai spus că sângele ei avea gust obișnuit când ai depus jurământul.

Lupul alb se transformă din nou într-un mascul Fae. Pielea lui bronzată era palidă, ochii negri fiind plini de groază.

— Așa era.

— Nici eu n-am simțit alt gust, mormăi Rowan.

— A fost o vrajă – ca forma pe care o păstrează, spuse gânditor Gavriel.

Nesryn dădu din cap.

— Din ce au zis păianjenii, e foarte posibil să fie în stare să te convingă că sângele ei este ca sângele unui Fae.

Fenrys scoase un sunet ca și când i s-ar fi făcut greață, Aelin având pornirea să-l imite.

Și, de departe, o amintire nu-tocmai-amintire o agită – una a nopților de vară petrecute într-o poiană în pădure, în care Maeve o instruise și-i spusese o poveste despre o regină care mergea printre lumi.

Care nu fusese mulțumită în ținutul în care se născuse și găsise o cale să îl părăsească, folosind cunoștințele pierdute ale călătorilor antici, ale trecătorilor printre lumi.

Maeve îi spusese. Poate o poveste părtinitoare, dar ea i-o spusese. De ce? De ce ar fi făcut-o? Era o cale de a o convinge – sau ca să o facă să ezite, dacă s-ar fi ajuns vreodată la asta?

— Dar Maeve îi urăște pe regii valgi, spuse Elide, și chiar și din locul tăcut și alunecos în care dispăruse Aelin, vedea mintea ageră care se agita în spatele ochilor ei. S-a ascuns atât de mult timp… Cu siguranță nu o să se alieze cu ei.

— A avut șansa să obțină un colier valg, spuse misterios Fenrys. Părea convinsă că putea să-l controleze pe prințul din interiorul acestuia.

Nu doar prin puterea ei, ci pentru că era o regină demon.

Aelin se forță să inspire din nou. Încă o dată. Ea strânse degetele, apucând o armă invizibilă.

Lorcan nu rostise un cuvânt, rămânând locului, palid și tăcut, ca și când și el și-ar fi părăsit trupul.

— Nu îi cunoaștem planurile, spuse Nesryn. Păianjenii *kharankui* nu au văzut-o de câteva milenii și doar au auzit zvonuri de la cei mai puțin importanți. Dar tot o venerează și îi așteaptă întoarcerea.

Chaol întâlni privirea lui Aelin cu ochi întrebători.

— Am fost prizoniera lui Maeve două luni, zise Aelin încetișor.

O tăcere deplină se lăsă în cort și, apoi, le explică totul: de ce nu era în Terrasen, cine lupta acum acolo, unde plecaseră Dorian și Manon.

Aelin înghiți când termină, aplecându-se în atingerea lui Rowan.

— Maeve voia să-i dezvălui unde sunt cele două chei Wyrd. Voia să i le dau, dar am reușit să le dau altcuiva înainte să mă ducă în Doranelle. Credeam că voia să mă supună voinței ei, să mă folosească pentru a cuceri lumea. Dar probabil acum pare că voia să mă folosească drept scut împotriva valgilor, ca să o protejez mereu. Cuvintele i se rostogoliră greu și tăios de pe buze. Am fost prizoniera lui Maeve până acum aproape o lună, spuse și dădu din cap spre curtenii ei. Când am scăpat, m-au găsit din nou.

Tăcerea se lăsă iarăși, noii ei tovarăși rămânând fără cuvinte. Ea nu îi condamna.

Apoi, Hasar spuse printre dinți:

— O s-o facem pe cățea să plătească și pentru asta, nu-i așa?

Aelin se uită în ochii întunecați ai prințesei.

— Da, desigur!

*

Rowan simțise adevărul ca pe o lovitură fizică.

Maeve era valgă.

O regină valgă al cărei soț înstrăinat invadase cândva lumea asta și, dacă avea dreptate Chaol, își dorea să intre din nou în ea, dacă Erawan reușea să deschidă poarta Wyrd.

Știa că oamenii lui, sau cum se mai numeau ei acum, erau șocați. Știa că el căzuse într-un fel de amorțire.

Femela pe care o serviseră și căreia i se supuseseră era… valgă. Îi păcălise atât de bine încât nici măcar nu-și dăduseră seama gustându-i sângele.

Fenrys părea pe cale să vomite pe podeaua cortului. Pentru el, adevărul era îngrozitor.

Lorcan rămăsese rece și inexpresiv. Gavriel își tot masa maxilarul, disprețul plutindu-i în privire.

Rowan expiră prelung.

O regină valgă o ținuse captivă pe Inima lui de Foc. Ce fel de putere încercase să pătrundă în mintea ei?

Ce putere *intrase* în mintea lui Rowan? În toate mințile lor, dacă își putea fermeca sângele astfel încât să pară a avea gust obișnuit?

El simți încordarea crescând în Aelin, o furtună care aproape vibră în mâinile lui când o apucă de umeri.

Totuși, flăcările ei nu se arătară; nu scoseseră nici măcar un tăciune în ultimele săptămâni, în ciuda antrenamentului lor intens.

Ocazional, vedea rubinul sabiei Goldryn licărind când o ținea în mână, de parcă focul ar fi strălucit în mijlocul pietrei, dar nimic mai mult.

Nici măcar când se îmbrățișaseră în patul lor de pe corabie, când îi străpunsese pielea de pe gât cu dinții.

Elide se uită cu atenție la toți, cufundați în tăcere, și se adresă noilor lor tovarăși:

— Poate ar trebui să facem un plan de acțiune

pentru lupta de mâine.

Ca să aibă timp, mai târziu în seara asta, să găsească o soluție pentru încurcătura imensă.

Chaol dădu aprobator din cap.

— Am adus cu noi un cufăr cu cărți, îi spuse el lui Aelin. Din Torre. Sunt pline de semne Wyrd. Aelin nici măcar nu clipi, dar Chaol termină: dacă supraviețuim acestei lupte, poți să le studiezi. În caz că găsești ceva care ne-ar putea fi de ajutor.

Împotriva lui Erawan, a lui Maeve și a îngrozitorului destin al partenerei lui.

Aelin încuviință dând ușor din cap.

Așadar, Rowan se forță să ignore șocul, dezgustul și frica, și să se concentreze la planul viitor. Doar Gavriel părea capabil să facă același lucru, Fenrys rămânând pe loc, Lorcan uitându-se în gol.

Aelin rămase pe scaunul ei, clocotind.

Plănuiră totul repede și eficient: urmau să revină cu Chaol și Yrene la fortăreață, ca să ajute în lupta de a doua zi. Nobilii khaganatului aveau să facă presiuni de aici, Nesryn și prințul Sartaq conducând păsările ruk, iar prințesa Hasar comandând infanteriștii și cavaleria Darghan.

Alcătuiau un grup bine instruit și mortal. Îndreptându-se spre cort, Rowan îi observase deja pe soldații Darghan, cu armăsarii și armurile lor frumoase, sulițele și coifurile cu creastă, și oftase de ușurare văzând cât de pricepuți erau. Era, poate, ultimul oftat de ușurare din acest război. Cu siguranță, dacă armata khaganului nu hotărâse încă *unde* avea să se îndrepte după aceea.

El se gândea că era corect – atât de multe teritorii erau acum în calea Morathului – dar, când se termina lupta, urma să se asigure că mărșăluiau spre nord.

Spre Terrasen.

Dar a doua zi aveau să izbească legiunea Morathului în zidurile fortăreței, Chaol și Rowan conducând oamenii din interior, doborând soldații inamici.

Aelin nu se oferi să facă nimic. Nu dădu semne că îi auzise.

Iar după ce toți căzuseră de acord că planul era bun, împreună cu un plan de rezervă dacă primul nu funcționa, Nesryn spuse doar „O să vă găsim niște păsări ruk care să vă ducă înapoi la fortăreață” înainte ca Aelin să dea buzna în noaptea friguroasă, Rowan abia ținând pasul cu ea.

În urma ei nu era niciun tăciune. Noroiul nu-i sfârâi sub cizme.

Nu era niciun foc. Nicio scânteie.

Ca și când Maeve ar fi stins acel foc, făcând-o să se teamă de el, să îl urască.

Aelin trecu printre corturile ordonate, pe lângă cai și călărețiii lor în armuri, infanteriștii din jurul focurilor de tabără și călărețiii ruk și păsările lor puternice, tocmai până la marginea estică a taberei și a câmpiei care se întindea dincolo de ea, locul fiind lat și gol judecând după densitatea armatei.

Ea nu se opri până ce nu ajunse la un râu pe care îl traversaseră doar în urmă cu câteva ore. Era aproape complet înghețat, dar cu o lovitură a cizmei făcu gheața să se crape, să dezvăluie apa neagră atinsă de lumina argintie a stelelor.

Apoi, căzu în genunchi și bău.

Bău fără oprire, ducând apa la gură. Probabil era destul de rece încât să o usture, dar ea tot bău până ce își sprijini mâinile pe genunchi și spuse:

— Nu pot s-o fac.

Rowan se lăsă pe un genunchi, scutul pe care îl ridicase în jurul ei până acum izolând vântul rece al câmpiei.

— Eu… *nu pot…*

Ea inspiră tremurând și își acoperi fața cu mâinile ude.

Ușor, Rowan o apucă de încheieturi și le coborî.

— Nu înfrunți singură asta.

Suferința și groaza îi umplură ochii frumoși, iar pieptul i se strânse dureros când spuse:

— Am avut noroc împotriva lui Erawan. Dar împotriva lui și a lui Maeve? Ea a adunat o armată și, foarte probabil, o conduce spre Terrasen chiar acum. Iar dacă Erawan își cheamă frații, dacă se întorc ceilalți regi…

— Îi trebuie celelalte două chei ca să facă ata. Nu le are.

Ea își strânse atât de puternic degetele în palme încât mirosul sângelui umplu aerul.

— Ar fi trebuit să mă duc după chei. Imediat. Nu să vin aici. Nu să fac asta.

— Acum este misiunea lui Dorian, nu a ta. N-o să dea greș.

— Este misiunea mea și întotdeauna a fost…

— Noi am ales să venim aici și-o să ne respectăm decizia, spuse el furios, fără să se deranjeze să își controleze tonul. Dacă Maeve își aduce într-adevăr armata în Terrasen, atunci asta nu face decât să confirme că am avut dreptate să venim aici. Că trebuie să convingem armata khaganului să meargă spre nord după asta. Este singura șansă de reușită pe care o avem.

Aelin își trecu mâinile prin păr. Șiroaiele de sânge pătară pletele blonde.

— Nu pot câștiga împotriva lor. Împotriva unui rege și a unei regine valge. Vocea ei deveni răgușită. Deja au câștigat.

— Nu este adevărat! Și chiar dacă Rowan ura fiecare cuvânt, spuse furios: Și ai supraviețuit două luni împotriva lui Maeve, fără vreo magie care să te protejeze. Două luni în care o regină valgă a încercat să îți pătrundă în minte, Aelin! Să te distrugă.

Aelin tremură.

— A reușit, totuși.

Rowan așteptă.

— Mi-am *dorit* să mor înainte de sfârșit, înainte să mă amenințe cu colierul, șopti Aelin. Și chiar și acum simt că m-a *smuls* din mine cineva. Mi se pare că sunt pe fundul mării și persoana care sunt și care am fost este departe la suprafață, iar eu nu am să mai ajung *vreodată* acolo.

În afară de a-i trage ușor degetele din palmă, el nu știu ce să spună, ce să facă.

— Mi-ai crezut lăudăroșenia, aroganța? întrebă ea, vocea spărgându-i-se. Ceilalți au crezut? Pentru că mi-am dat silința. Am încercat din răsputeri să mă conving că totul e real, amintindu-mi că trebuie doar să mă prefac că sunt cum eram înainte suficient de mult timp.

Suficient de mult timp ca să făurească Lacătul și să moară.

— Știu, Aelin, spuse Rowan încet.

Nu crezuse nicio clipă semnele din ochi și zâmbetele.

Aelin scoase un suspin care frânse ceva în el.

— Nu mai *simt* că sunt eu, de parcă m-ar fi anulat, de parcă mi-ar fi scos sinele. Ea și Cairn și tot ce mi-au făcut. Aelin înghiți aerul, iar Rowan o cuprinse în brațe

și o trase în poala lui. Sunt atât de obosită, suspină tânăra. Sunt atât de obosită, Rowan...

— Știu. El îi mângâie părul. Știu.

Era singurul lucru care putea fi spus.

Rowan o îmbrățișă până ce ea încetă să plângă și rămase nemișcată, culcușită la pieptul lui.

— Nu știu ce să fac, șopti ea.

— Lupți, zise el categoric. Luptăm. Până când n-o să mai putem. Luptăm.

Ea se ridică, dar rămase în poala lui, uitându-se la chipul partenerului ei cu o suferință care îl distruse.

Rowan îi atinse pieptul cu mâna, chiar deasupra inimii ei fierbinți.

— Inimă de Foc!

O provocare și o chemare.

Ea îi acoperi mâna cu a ei, caldă în ciuda nopții friguroase, ca și când acel foc nu s-ar fi stins de tot, și își ridică privirea la stele. Spre Lordul Nordului, care era de strajă.

— Luptăm, șopti Aelin.

*

Aelin îl găsi pe Fenrys lângă un foc liniștit, uitându-se în gol în flăcările pârâitoare.

Se așeză pe buștean lângă el, neîmplinită, sinceră și tremurândă, dar... lacrimile sărate o domoliseră oarecum. O potoliseră. Rowan o calmase și încă o făcea, supraveghind totul din umbra de dincolo de foc.

Fenrys își ridică fruntea, ochii lui fiind la fel de goi cum fuseseră și ai ei.

— Când ai să vrei să vorbești, spuse ea, cu voce încă răgușită, am să te ascult.

Fenrys dădu din cap, buzele lui descriind o linie

strânsă.

— Mulțumesc!

Tabăra se pregătea pentru plecarea lor, dar Aelin se apropie de el și rămase tăcută preț de câteva minute lungi.

Două vindecătoare, însemnate doar de eșarfele albe din jurul brațelor, trecură în grabă, cărând o mulțime de bandaje.

Aelin se încordă și se concentră asupra respirației.

Fenrys observă unde se uita ea.

— Știi, erau îngrozite, spuse el încet. De fiecare dată când le aducea ea ca să te… vindece.

Cele două vindecătoare dispărură după un cort. Aelin își îndoi degetele, alungând moliciunea din ele.

— Asta nu le-a oprit să o facă.

— Nu aveau de ales.

Ea îi întâlni privirea întunecată. Fenrys strânse din buze.

— Nimeni nu te-ar fi lăsat în starea aia. Nimeni!

Distrusă, însângerată și arsă…

Ea apucă mânerul sabiei Goldryn. Neajutorată.

— Au sfidat-o în felul lor, continuă Fenrys. Câteodată, le ordona să te trezească. Adesea, pretindeau că nu pot, că ai leșinat prea profund. Dar eu știam – cred că și Maeve știa – că te-au adormit. Cât mai mult timp posibil. Ca să tragă de timp.

Ea înghiți.

— Le-a pedepsit?

— Nu știu. Nu erau niciodată aceleași.

Probabil că Maeve o făcuse; probabil le distrusese mințile pentru că o sfidaseră.

Aelin apucă strâns sabia de la centură.

Neajutorată. Fusese neajutorată. La fel cum mulți alții din orașul acesta, din Terrasen, de pe acest

continent, erau lipsiți de puteri.

Mânerul sabiei Goldryn se încălzi în mâna ei.

Nu avea să mai fie niciodată astfel, indiferent cât îi mai rămăsese de trăit.

*

Gavriel veni lângă Rowan, aruncă o privire la regină și la Fenrys și șopti:

— Nu sunt veștile pe care trebuia să le auzim.

Rowan închise ochii o clipă.

— Nu.

Gavriel puse o mână pe umărul lui Rowan.

— Asta nu schimbă nimic, în unele feluri.

— Cum?

— Am slujit-o. Nu era… ceea ce este Aelin. Cum ar trebui să fie o regină. Am știut asta cu mult timp înainte să aflăm adevărul. Dacă Maeve vrea să se folosească de ceea ce este împotriva noastră, să se alieze cu Morathul, atunci asta schimbă lucrurile. Dar trecutul e trecut. S-a terminat, Rowan. Că știm că Maeve este valgă sau doar o ticăloasă nu schimbă ce s-a petrecut.

— Faptul că știu că o regină valgă vrea să îmi înrobească partenera și aproape a făcut-o schimbă multe.

— Dar știm de ce se teme Maeve, motivul pentru care se teme, replică Gavriel, ochii lui roșiatici fiind strălucitori. De foc și de vindecătoare. Dacă Maeve vine cu armata ei, nu suntem lipsiți de apărare.

Era adevărat. Rowan și-ar fi putut reproșa că nu se gândise la asta. Totuși, o altă chestiune nu-i dădu pace.

— Armata ei, spuse Rowan. Este formată din Fae.

— Ca și flotila personală, spuse precaut Gavriel.

Rowan își trecu o mână prin păr.

— Ai să poți să te obișnuiești cu asta – să lupți cu propriul nostru popor? Să îi ucidă…

— Tu ai să poți? fu replica lui Gavriel.

Rowan nu-i răspunse.

— De ce Aelin nu mi-a oferit jurământul de sânge? întrebă Gavriel după o clipă.

Masculul nu întrebase în ultimele săptămâni, iar Rowan nu știa de ce Gavriel întreba acum, dar îi spuse adevărul.

— Pentru că nu vrea să o facă înainte ca Aedion să depună primul jurământul. Să ți-l ofere înaintea lui… Vrea ca Aedion să îl depună primul.

— În caz că el nu vrea să mă apropii de regatul lui.

— Ca Aedion să știe că se gândește mai mult la nevoile lui decât la ale ei.

Gavriel își plecă fruntea.

— Aș accepta, dacă mi l-ar oferi.

— Știu, spuse Rowan și își bătu ușurel pe spate cel mai vechi prieten. Și ea știe.

Leul privi spre nord.

— Crezi că… Nu am aflat nicio știre din Terrasen.

— Dacă ar fi căzut, dacă Aedion ar fi căzut, am fi aflat. Oamenii de aici ar ști.

Gavriel își masă pieptul.

— Noi am fost la război. *El* a fost la război. S-a războit pe câmpurile de luptă când era *copil,* la naiba! Furia licări pe chipul lui Gavriel – nu din cauza a ceea ce făcuse Aedion, ci din cauza a ceea ce-l obligaseră soarta și ghinionul să facă; a ceea ce Gavriel nu reușise să împiedice. Dar fiecare zi care trece și în care nu aflăm ceva încă mă îngrozește. Mă îngrozește fiecare sol pe care îl vedem.

Era o groază pe care Rowan nu o mai cunoscuse, diferită de frica pentru partenera și regina lui, diferită de frica unui tată pentru copilul său.

El nu își permise să privească spre Aelin, să-și aducă aminte ce visa în timp ce o căuta – familia pe care o văzuse, familia pe care ar fi alcătuit-o împreună.

— Trebuie să îi convingem pe nobilii khaganatului să mărșăluiască spre nord când se termină lupta, spuse Gavriel încet.

Rowan dădu aprobator din cap.

— Dacă mâine putem să distrugem armata asta și să îi convingem pe nobili că Terrasenul este singura opțiune, atunci într-adevăr o să putem să ne îndreptăm curând spre nord. S-ar putea să lupți lângă Aedion înainte de Yulemas.

Gavriel își strânse pumnii pe lângă corp, tatuajele întinzându-i-se pe mâini.

— Dacă o să-mi ofere onoarea asta.

Rowan avea de gând să-l oblige pe Aedion să o facă.

— Adu-i pe Elide și pe Lorcan. Păsările ruk sunt aproape gata de plecare, fu tot ce spuse el.

Capitolul 51

Lorcan zăbovea la marginea taberei păsărilor ruk, abia observând creaturile minunate sau călăreții lor cu armuri când se liniștea peste noapte. Câteva, știa el, nu aveau să-și găsească odihna, ducându-i în schimb pe ei și proviziile necesare înapoi spre fortăreața care se înălța deasupra orașului și câmpiei.

Lui nu îi păsa, nu se minuna că, în curând, urma să se înalțe în zbor pe unul dintre aceste animale incredibile. Nu îi păsa că, a doua zi, toți aveau să atace

armata întunecată adunată în depărtare.

Lorcan luptase în mai multe bătălii și războaie decât voia să își amintească, iar ziua ce urma să vină n-ar fi fost cu mult diferită, cu excepția demonilor pe care i-ar fi ucis, în locul oamenilor și spiridușilor.

Demoni ca fosta lui regină.

Masculul i se oferise, o *dorise,* sau așa crezuse, iar ea râsese de el. Lorcan nu știa ce însemna asta pentru Maeve sau pentru el.

Crezuse că întunecimea lui, darurile lui Hellas o atrăseseră pe ea, că fuseseră meniți să fie parteneri.

Poate că zeul întunecat nu dorise ca el să îi jure credință lui Maeve, ci să o ucidă, să se apropie destul de mult încât să o facă.

Lorcan nu își aranjă mantia când rafala de vânt rece bătu dinspre lacul îndepărtat, ci se aplecă spre vântul înghețat ca și când acesta ar fi putut alunga adevărul.

— Plecăm.

Vocea molcomă a lui Elide spintecă liniștea apăsătoare a gândurilor lui.

— Păsările ruk sunt pregătite, adăugă ea.

Pe chipul încadrat de părul brunet, scânteietor din cauza luminii torțelor și a focurilor de tabără, nu se citea frica sau mila. Dintre ei toți, ea făcuse față veștilor, apropiindu-se de birou ca și când s-ar fi născut pe câmpul de luptă.

— Nu am știut, spuse el gâtuit.

Elide știa la ce se referea Lorcan.

— Oricum avem lucruri mai importante de care să ne îngrijorăm.

El făcu un pas spre ea.

— Nu am știut, repetă masculul.

Elide își dădu capul pe spate ca să îi studieze

chipul și își țuguie buzele, un mușchi al maxilarului zvâcnindu-i.

— Vrei să te iert pentru asta?

— Am slujit-o aproape cinci sute de ani. Cinci sute de *ani,* iar eu am crezut că este doar nemuritoare și rece.

— Mi se pare că asta e definiția unui valg.

El își dezgoli dinții.

— Trăiește tu o veșnicie, *lady,* și vezi cum te afectează!

— Nu înțeleg de ce ești atât de șocat. Chiar dacă era nemuritoare și rece, ai iubit-o. Probabil că ai acceptat-o așa cum era. Așadar, ce mai contează cum îi spunem noi?

— Nu am iubit-o.

— Cu siguranță te-ai purtat ca și când ai fi iubit-o.

— De ce tot revii la asta, Elide? întrebă Lorcan furios. De ce este singurul lucru la care nu poți renunța?

— Pentru că încerc să înțeleg cum ai putut să ajungi să iubești un monstru.

— De ce?

El se apropie, iar ea nu dădu niciun pas înapoi.

Într-adevăr, ochii ei ardeau când zise printre dinți:

— Ca să înțeleg cum de am făcut același lucru.

Vocea i se poticni la ultimele cuvinte, iar Lorcan înțepeni când se gândi la ele. El niciodată… nu avusese niciodată pe cineva care…

— Este o boală? întrebă tânăra. Este ceva în neregulă cu tine?

— Elide! Numele ei fu un zăngănit pe buzele lui.

Lorcan îndrăzni să întindă o mână spre ea, dar fata se retrase.

— Dacă tu crezi că faptul că i-ai jurat cu sânge

credință lui Aelin înseamnă *ceva* pentru noi, te înșeli amarnic. Ești nemuritor – eu sunt om. Să nu uităm nici *acest* mic fapt!

Lorcan mai că se retrase auzind cuvintele, adevărul lor îngrozitor. El avea cinci sute de ani. Ar fi trebuit să plece, nu să fie atât de deranjat de întreaga situație. Și totuși, Lorcan spuse furios:

— Ești geloasă! Asta te frământă cu adevărat.

Elide izbucni într-un râs crud și tăios pe care el nu îl mai auzise niciodată.

— Geloasă? *Pe ce* să fiu geloasă? Pe demonul pe care l-ai slujit? Tânăra își îndreptă umerii, ca un val care se ridica înainte să se spargă de țărm. Singurul lucru pentru care sunt invidioasă este că *ea* a scăpat de tine.

Lorcan urî faptul că vorbele îl atinseră ca o lovitură, că nu se mai putea apăra de ea.

— Îmi pare rău! spuse el. Pentru tot, Elide!

Poftim, o spusese și recunoscuse în fața ei.

— Îmi pare rău! repetă masculul.

Dar chipul lui Elide nu se îndulci.

— Nu-mi pasă! spuse ea întorcându-se pe călcâie. Și nu îmi pasă dacă scapi cu viață din lupta de mâine!

*

Geloasă. Ideea că era invidioasă *pe Maeve* pentru că îi impusese lui Lorcan să o iubească timp de secole… Elide șchiopătă spre grupul de păsări ruk ce se pregăteau, scrâșnind din dinți atât de puternic încât o duru maxilarul.

Aproape ajunse la prima dintre păsările înșeuate când o voce se auzi în urma ei:

— Ar fi trebuit să îl ignori.

Elide se opri văzând că Gavriel o urma.

— Poftim?

Pe chipul de obicei cordial al Leului se citea seriozitatea – dezaprobarea.

— Puteai la fel de bine să lovești un mascul deja doborât.

Elide nu îi adresase niciun cuvânt urât lui Gavriel de când îl cunoscuse, dar acum spuse:

— Nu cred că te privește!

— Nu l-am auzit niciodată pe Lorcan cerându-și scuze pentru ceva. Nu i-a cerut scuze nici lui Maeve, când l-a biciuit pentru o greșeală.

— Și asta înseamnă că merită să-l iert?

— Nu. Dar trebuie să îți dai seama că i-a jurat cu sânge lui Aelin pentru tine, nu pentru altcineva. Ca să poată rămâne în preajma ta, deși știe destul de bine că n-ai să ai o viață lungă.

Păsările se mișcară pe loc, foșnind din aripi în așteptarea zborului.

Ea știa. Știuse din clipa în care el îngenunchease în fața lui Aelin. Câteva săptămâni mai târziu, conștientă că Lorcan o făcuse de dragul ei, Elide nu știuse cum să reacționeze în fața dorinței de a vorbi și lucra cu el așa cum o făcuseră înainte. Se urâse pentru că nu încercase să fie furioasă mai mult timp.

De aceea venise după mascul în seara asta. Nu ca să îl pedepsească pe el, ci ca să se pedepsească pe sine; să își aducă aminte cui i-o vânduse pe regina lor și cât de mult se înșelase ea.

Iar ce-i spusese la despărțire… era o minciună. O minciună dezgustătoare și odioasă.

Elide se întoarse din nou spre Gavriel.

— Eu nu…

Leul dispăruse. Iar în zborul friguros deasupra

armatei și apoi a mării întunecate care se întindea spre vechiul oraș, chiar și acea voce înțeleaptă care îi șoptise toată viața tăcuse.

*

Nesryn zăbovea lângă Salkhi, cu o mână pe coastele acoperite de pene ale păsării, și privea grupul înălțându-se pe cer. Cele douăzeci de păsări ruk nu îi duceau în zbor doar pe Aelin Galathynius și tovarășii ei, printre care Chaol și Yrene, ci și alte vindecătoare, provizii și câțiva cai, cu capetele acoperite și în țarcuri de lemn, inclusiv calul lui Chaol, Farasha.

— Mi-aș dori să pot merge cu ei, oftă Borte din locul în care îl mângâia pe Arcas. Să lupt alături de neamul Fae.

Amuzată, Nesryn îi aruncă o privire piezișă.

— Ai să ai ocazia destul de curând, dacă după asta mărșăluim spre Terrasen.

În apropiere se auzi pufnitul zeflemitor al unui bărbat.

— Trage cu urechea în altă parte, Yeran! izbucni ea la logodnicul ei.

— Ce comandant grozav mai ești tu, care te uiți după Fae ca o fată îndrăgostită, îi răspunse căpitanul din Berlad.

Borte își dădu ochii peste cap.

— După ce au să mă învețe tehnicile de luptă și am să le folosesc pentru a te nimici la următoarea Adunare, ai să poți să bați câmpii despre felul în care mă uit la ei.

Căpitanul chipeș se grăbi spre pasărea lui ruk, iar Nesryn se feri ca să își ascundă zâmbetul, părând foarte interesată să mângâie penele maronii ale lui

Salkhi.

— Atunci ai să fii soția mea, conform înțelegerii tale cu mama vetrei mele, spuse el încrucișându-și brațele. Nu s-ar cuveni să îți ucizi soțul în timpul Adunării.

Borte zâmbi cu o drăgălășenie otrăvită la logodnicul ei.

— Atunci, o să fiu nevoită să te ucid altă dată.

Yeran zâmbi și el răutăcios, amuzându-se.

— Așadar, altă dată, îi promise căpitanul.

Nesryn observă lumina care licărea în ochii căpitanului și cum Borte își mușca buza, respirând sacadat.

Yeran se înclină și-i șopti ceva la ureche lui Borte, făcând-o să cască ochii mari. Și o ului destul de mult încât atunci când Yeran se îndreptă arogant și fudul spre pasărea lui ruk, Borte să roșească furioasă și să se întoarcă să-și îngrijească rukul.

— Nu întreba, mormăi ea.

Nesryn își ridică mâinile.

— Nici n-aș visa la asta!

Borte mai roși preț de câteva minute, continuând să curețe frenetic penele păsării.

Pași ușor și grațioși se auziră în zăpadă, iar Nesryn știu cine se apropia înainte ca rukhinii să ia măcar poziția de drepți – nu pentru că Sartaq era prinț și moștenitor, ci pentru că era căpitanul lor, al tuturor rukhinilor din acest război, nu doar din cuibul Eridun.

El le făcu semn din mână să plece, scrutând cerul nopții și păsările ruk care încă se înălțau, Rowan Whitethorn protejându-le de săgețile inamice care și-ar fi putut găsi ținta. Sartaq nu se apropiase de Nesryn când Borte îl mângâie pe Arcas, își aruncă peria în sacul cu provizii și plecă în noapte.

Nu ca să le ofere intimitate, își dădu seama Nesryn. Yeran veni de lângă rukul său o clipă mai târziu, mergând încet în urma lui Borte. Fata se uită peste umăr o dată și nu se arătă deranjată când îl văzu pe Yeran urmând-o.

Sartaq chicoti.

— Cel puțin acum s-au mai lămurit.

Nesryn pufni, peria alunecând pe penele lui Salkhi.

— Sunt mai confuză ca niciodată.

— Călărețiii ale căror corturi se află lângă cel al lui Borte nu sunt.

Nesryn ridică din sprâncene, dar zâmbi.

— E bine. Nu pentru călărești – ci pentru ei.

— Războiul îi schimbă pe oameni. Grăbește totul. El îi mângâie ceafa, degetele împletindu-se în părul ei înainte să îi șoptească la ureche „Vino la culcare!”

Căldura îi străbătu corpul.

— Mâine avem de pornit o luptă. Din nou.

— Și o zi a morții m-a făcut să vreau să te îmbrățișez, spuse prințul, aruncându-i un zâmbet dezarmant căruia nu îi putu rezista, mai ales când adăugă „Și să fac alte lucruri cu tine”.

Nesryn își strânse degetele de la picioare.

— Atunci ajută-mă să termin să-i fac toaleta lui Salkhi.

Prințul se întinse atât de repede spre peria aruncată de Borte încât Nesryn râse.

Capitolul 52

Revenite în tabăra lor din Colți, vrăjitoarele Crochan așteptară.

Manon și Cele Treisprezece descălecară de pe balauri. Ceva îi agită stomacul la fiecare pas spre focul

lui Glennis. Bucata de material roșu de la capătul cosiței ei deveni o piatră de hotar, îngreunându-i capul.

Aproape ajunseră la vatra lui Glennis când Bronwen o prinse din urmă pe Manon.

Asterin și Sorrel, rămase în spate, se încordară, dar nu interveni niciuna, mai ales când Bronwen întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Manon se uită pieziș la verișoara ei.

— Le-am cerut să se gândească la poziția lor în războiul ăsta.

Bronwen se încruntă la cer, ca și când s-ar fi așteptat să le vadă pe vrăjitoarele Dinți-de-fier urmărindu-le.

— Și?

— Presupun că rămâne de văzut.

— Credeam că te-ai dus acolo ca să le aduni.

— M-am dus ca să le fac să se analizeze cine vor să fie, spuse Manon, dezgolindu-și dinții.

— Nu credeam că vrăjitoarele Dinți-de-fier sunt capabile de un asemenea lucru.

Asterin spuse furioasă:

— Ai grijă, vrăjitoareo! mârâi Asterin.

Bronwen îi schiță un zâmbet peste umăr și apoi i se adresă lui Manon:

— Te-au lăsat să pleci în viață?

— Desigur.

— Vor lupta? Se vor întoarce împotriva Morathului și a celorlalte vrăjitoare Dinți-de-fier?

— Nu știu.

Nu știa. Chiar nu știa.

Bronwen tăcu preț de câțiva pași. Manon tocmai intrase în inelul vetrei lui Glennis când vrăjitoarea spuse:

— Atunci nu ar fi trebuit să ne deranjăm să

sperăm.

Manon nu avea niciun răspuns, așadar se îndepărtă, Cele Treisprezece trecând pe lângă Bronwen fără să se uite la ea.

Manon o găsi pe Glennis agitând cărbunii din vatra sa, focul sacru din mijlocul acesteia având o strălucire care nu trebuia întreținută de niciun lemn. Era un dar de la Brannon – o parte din regina Terrasenului era aici.

— Trebuie să plecăm până mâine la amiază, spuse Glennis. S-a hotărât: o să ne întoarcem la vetrele noastre.

Manon doar se așeză pe piatra cea mai apropiată de bătrână, lăsându-le pe Cele Treisprezece să adune orice găseau de mâncare. Dorian rămăsese în urmă cu balaurii. Ultima dată îl văzuse cu câteva minute în urmă, când îl abordaseră câteva vrăjitoare Crochan. Dacă de plăcere sau ca să afle informații, Manon nu știa. Se îndoia că avea să mai împartă patul cu ea prea curând, mai ales dacă era hotărât să plece în Morath.

Acest gând o neliniștea.

— Crezi că vrăjitoarele Dinți-de-fier sunt în stare să se schimbe? o întrebă Manon pe Glennis.

— Tu ar trebui să știi cel mai bine răspunsul ăsta.

Știa și nu era pe deplin sigură că îi plăcea concluzia la care ajunsese.

— Rhiannon credea că am putea? „Credea că eu aș putea?”

Privirea lui Glennis se îmblânzi, o urmă de tristețe zărindu-se în ochii ei când mai puse un buștean în foc.

— Sora ta vitregă era opusul tău în multe privințe. Și semăna mult cu tatăl tău. Era deschisă și sinceră și spunea ce simțea, indiferent de consecințe. Unii ziceau că era nerușinată. Poate că nu îți dai seama din felul în

care se poartă acum, rosti bătrâna schițând un zâmbet, dar erau destule vetre care nu o plăceau și care nu voiau să o audă vorbind despre poporul nostru care eșua, despre cum exista o soluție mai bună și cum și-ar putea găsi pacea popoarele noastre. În fiecare zi vorbea cu voce tare oricui ar fi ascultat-o despre posibilitatea unui regat unit al vrăjitoarelor, despre posibilitatea unui viitor în care nu trebuia să ne ascundem sau să ne împuținăm. Mulți spuneau că era nesăbuită. Au crezut-o nebună, mai ales când a plecat să te caute, să vadă dacă erai de acord cu ea, în ciuda trecutului vostru sângeros.

Ea ar fi murit pentru acel vis, pentru acel posibil viitor. Manon o ucisese pentru asta.

Glennis spuse:

— Așadar, credea Rhiannon că vrăjitoarele Dinți-de-Fier se puteau schimba? Probabil că era singura vrăjitoare Crochan care credea, dar era foarte convinsă de asta. Pielea lăsată a gâtului se undui. Credea că voi două ați putea conduce împreună Regatul Vrăjitoarelor. Că le-ați putea conduce pe vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan și că împreună ați putea să refaceți ce s-a ruinat cu mult timp în urmă.

— Iar acum sunt doar eu.

Jongla cu ambele sarcini.

— Acum ești doar tu. Glennis o privi direct, neiertător. O punte între noi.

Manon acceptă farfuria de mâncare pe care i-o dădu Asterin înainte ca aghiotanta să ia loc lângă ea.

— Vrăjitoarele Dinți-de-fier au să se schimbe, spuse Asterin. Ai să vezi.

Sorrel mormăi de pe cea mai apropiată piatră, pe chipul ei citindu-se dezaprobarea.

— Au să se schimbe. Jur!

Glennis schiță un zâmbet, dar Manon nu spuse nimic, începând să mănânce.

În urmă cu câteva luni, îi zisese lui Elide să aibă speranță.

Dar poate că, la urma urmei, speranță n-avea să fie pentru niciuna dintre ele.

*

Dorian zăbovi lângă balauri ca să răspundă întrebărilor puse de vrăjitoarele Crochan care fie nu voiau, fie erau prea speriate să le întrebe pe Cele Treisprezece ce se întâmplase în trecătoarea Ferian.

Nu, în urma lor nu se aduna nicio armată. Nu îi urmărise nimeni. Da, Manon vorbise cu vrăjitoarele Dinți-de-fier și le ceruse să i se alăture. Da, ei scăpaseră nevătămați. Da, ea vorbise și cu vrăjitoarele Dinți-de-fier, și cu cele Crochan.

Cel puțin asta îi spusese Asterin în lungul zbor de întoarcere. El nu se deranjase să discute cu Manon despre următorii lor pași. Nu încă.

Iar când Asterin tăcuse, Dorian căzuse pe gânduri. Se gândise la tot ce văzuse în trecătoarea Ferian, la fiecare culoar, sală și puț care duhnea a durere și frică.

La ce construiseră tatăl lui și Erawan, la ce fel de regat moștenise el.

Cheile Wyrd se agitară, șoptind. Dorian le ignoră și își trecu o mână peste mânerul sabiei Damaris. Aurul rămase cald în ciuda gerului.

Da, era o sabie a adevărului, dar și o aducere aminte a ceea ce fusese cândva Adarlanul și a ceea ce ar fi putut să redevină.

Dacă, în timpul rămas, nu ezita și nu se îndoia.

Ar fi putut să îndrepte lucrurile. Pe toate. Ar fi putut

remedia situația.

Damaris îi confirmă printr-o căldură mângâietoare și liniștită.

Dorian părăsi micul grup de vrăjitoare Crochan și se îndreptă spre o bucată de pământ de deasupra prăpastiei mortale cu roci și zăpadă.

Munții sălbatici se întindeau în toate direcțiile, dar el se uită spre sud-est. Spre Morath, care se ivea în depărtare.

În seara din pădurea Eyllwe reușise să se transforme într-un corb. Acum presupunea că mai trebuia doar să învețe să zboare.

Se concentră la vârtejul de putere brută. Căldura îl cuprinse, oasele scârțâindu-i, lumea lărgindu-se.

Deschise ciocul și scoase un cârâit.

Întinzându-și aripile negre, Dorian începu să se antreneze.

Capitolul 53

Cineva dăduse foc coapsei ei.

Nu Aelin, pentru că era plecată, închisă într-un sarcofag de fier și dusă pe mare.

Dar cineva o arsese până la os, atât de intens încât cea mai mică mișcare pe ce stătea întinsă – un pat?, o saltea? – o făcea să simtă durerea în tot corpul.

Lysandra deschise ochii, scoțând un geamăt slab din gâtul uscat.

— Ușor, vui o voce gravă.

Cunoștea vocea. Cunoștea parfumul – ca de pârâu limpede și iarbă proaspătă. Aedion.

Își îndreptă ochii, grei și dureroși, spre sunet.

Părul lui strălucitor atârna moale, pătat de sânge, și avea cearcăne purpurii sub ochii turcoaz extrem de

triști și goi.

Se aflau într-un cort improvizat, singura lumină a lămpii care se legăna în vântul rece pătrunzând printre clape. Fusese învelită cu pături, deși el stătea pe o găleată răsturnată, purtând încă armura, fără ceva care să îl încălzească.

Lysandra își dezlipi limba de cerul gurii și ascultă lumea de dincolo de cortul slab luminat.

Haos. Strigăte. Niște bărbați țipau.

— Am cedat Perranthul, spuse răgușit Aedion. Au trecut două zile de când suntem pe fugă. Încă trei și ajungem în Orynth.

Ea se încruntă ușor. Fusese inconștientă atât de mult timp?

— Am fost nevoiți să te urcăm într-o căruță, cu ceilalți răniți. Seara asta este prima în care am îndrăznit să oprim. Înghiți și gâtul puternic i se mișcă. În sud a lovit o furtună care a încetinit Morathul – doar puțin.

Ea încercă să-și înghită uscăciunea din gât. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că înfrunta ilkenii, niciodată atât de conștientă de limitele unui corp muritor, și cum până și Aelin, care părea atât de înaltă când mergea prin lume, era mică pe lângă creaturi. Apoi, ghearele îi sfâșiaseră piciorul, iar ea reușise să dea o lovitură perfectă și să doboare un ilken.

— Ne-ai adunat soldații, spuse el. Am pierdut lupta, dar nu au fugit rușinați.

Lysandra reuși să scoată o mână de sub pături și o întinse spre urciorul cu apă de lângă pat. Aedion se mișcă imediat, umplând o cană.

Dar când o apucă, tânăra observă culoarea și forma degetelor ei.

Propria ei mână. Propriul braț.

— Te-ai… transformat, spuse Aedion, văzând că se uita cu ochi mari. Când vindecătoarea îți cosea piciorul. Cred că durerea… Ai revenit în trupul ăsta.

Groaza, furia și greața roiră prin ea.

— Câți au văzut? Fură primele ei cuvinte, fiecare la fel de răgușit și uscat ca șmirghelul.

— Nu-ți face griji.

Ea bău apa.

— Știu cu toții?

El dădu serios din cap.

— Ce le-ai spus… despre Aelin?

— Că a fost plecată într-o misiune importantă cu Rowan și ceilalți. Și că este atât de secretă încât nu am îndrăznit să vorbim despre asta.

— Soldații sunt…

— Nu-ți face griji, repetă el, deși ea văzu încordarea pe chipul lui.

Ei se adunaseră în jurul reginei lor, doar ca să își dea seama că fusese o iluzie, că forța Aducătoarei-Luminii nu îi însoțea, că nu avea să-i protejeze de armata din spatele lor.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Aedion luă cana goală înainte să o apuce de mână, strângându-i-o ușor.

— *Mie* îmi pare rău, Lysandra! Pentru tot. Gâtul i se înălță din nou. Când am văzut ilkenii, când te-am văzut că îi înfrunți…

„Cățea inutilă și mincinoasă”. Cuvintele spuse de el o înfuriaseră, o făcuseră să uite de durere și-i sporiseră concentrarea.

— Tu ai făcut asta, zise pe un ton grav, pentru Terrasen. Pentru Aelin. Pe toți zeii, erai dispusă să *mori* pentru asta!

— Eram, se auzi cuvântul rece precum oțelul.

Aedion clipi când ea își retrase mâna. Piciorul o durea și-i zvâcnea, dar reuși să se ridice, să îi întâlnească privirea.

— Am fost înjosită și umilită în multe feluri mulți ani, spuse ea cu vocea tremurândă. Nu de frică, ci din cauza valului care ridica totul în ea, arzând împreună cu rana de la picior. Dar *niciodată* nu m-am simțit mai umilită ca atunci când m-ai aruncat în zăpadă. Când mi-ai spus că sunt o cățea mincinoasă în fața prietenilor și aliaților noștri. *Niciodată.* Ea ura lacrimile de furie care îi înțepau ochii. Cândva, am fost forțată să mă târăsc în fața oamenilor. Și pe toți zeii, aproape m-am târât în fața ta în ultimele luni! Și totuși, aproape că am fost nevoită să mor ca să îți dai seama că ai fost un măgar? Trebuie să fiu cu un picior în groapă ca să mă vezi din nou ca pe un om?

Aedion nu își ascunse regretul din privire. Ea își petrecuse ani întregi citind oamenii și știa că fiecare emoție agonizantă de pe chipul lui era adevărată. Dar asta nu anula ce spusese și făcuse el.

Lysandra își atinse pieptul cu o mână, chiar deasupra inimii frânte.

— Mi-am dorit să fii tu, spuse ea. După Wesley, după toate, mi-am dorit să fii *tu.* Ce mi-a cerut Aelin să fac nu avea nicio legătură cu asta. Ce mi-a cerut nu mi s-a părut niciodată o povară pentru că oricum la sfârșit am vrut să fii tu. Ea nu își șterse lacrimile care-i alunecară pe obraji. Iar tu m-ai aruncat în zăpadă…

Aedion se lăsă în genunchi și se întinse după mâna ei.

— Am să regret întotdeauna. Lysandra, n-am să uit nicio secundă din ce s-a petrecut; n-am să încetez să mă urăsc pentru asta. Și sunt atât de…

— Nu! Ea își smuci mâna. Nu îngenunchea! Nu te

deranja! zise și-i arătă clapele cortului. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem.

Agonia traversă din nou chipul lui Aedion, dar ea ignoră senzația pe care i-o dădea și cum se simțea văzându-l pe Aedion ridicându-se în picioare, gemând ușor din cauza vreunei dureri a trupului său puternic. Preț de câteva clipe nu făcu decât să o privească:

— Am vorbit serios când ți-am făcut acele promisiuni pe plaja din Golful Craniului, spuse el și apoi plecă.

*

Aedion își petrecuse o bună parte din viață disprețuindu-se pentru diversele lucruri pe care le făcuse, dar niciodată nu se simțise mai ticălos decât atunci când o văzuse pe Lysandra plângând din cauza *lui.*

Abia îi auzea pe soldații din jurul lui, încordați și speriați în ninsoarea spulberată dintre corturile lor ridicate rapid. Câți răniți aveau să mai moară în noaptea asta?

Se folosise deja de funcția lui ca Lysandra să fie îngrijită de cele mai bune vindecătoare pe care le aveau. Și tot nu era destul, pentru că ele nu aveau daruri magice. Așadar, în ciuda abilităților Lysandrei de a se vindeca repede, tot fuseseră nevoite să îi coasă piciorul, iar acum îi schimbau bandajele la câteva ore. Din fericire, rana se închisese, foarte probabil destul de repede ca să evite infectarea.

Cu răni intrate în putrefacție și sângele infectat care le curgea prin vene, mulți dintre răniții din jurul lor nu erau în aceeași situație… Tot mai multe trupuri fuseseră lăsate în urmă în zăpadă în fiecare dimineață

pentru că pământul era prea înghețat, iar ei nu aveau timp să îi îngroape.

„Mâncare pentru bestiile lui Erawan”, șoptiseră soldații la plecare. Era ca și când i-ar fi oferit inamicului mâncare gratis.

Aedion ignoră acea discuție și nemulțumirile privind lupta și înfrângerea lor. Înainte să campeze în seara asta, o treime din soldați, inclusiv membrii legiunii Bane, primiseră diverse sarcini care să îi țină ocupați și să îi obosească după o zi de fugă, astfel încât să nu mai aibă energie să mormăie.

Aedion se îndreptă spre cortul lui, poziționat chiar în fața cercului corturilor vindecătoarelor unde era Lysandra. Faptul că-i oferise un cort privat fusese încă un privilegiu obținut de pe urma funcției lui.

Aproape ajunsese la micul cort – era inutil să își ridice cortul de război când urmau să fugă din nou peste câteva ore – când reperă siluetele îngrămădite lângă focul de afară.

Își domoli pașii.

Ren se ridică în picioare, gluga grea umbrindu-i chipul încordat.

Totuși, bărbatul de lângă Ren îl făcu pe Aedion să se enerveze periculos de mult.

— Darrow, spuse el. Aș fi zis că ai ajuns deja în Orynth.

Lordul îmbrăcat în blănuri nu zâmbi.

— Am venit să transmit personal un mesaj. De vreme ce curtenii mei cei mai de încredere par înclinați să aleagă o altă tabără.

Așadar, bătrânul ticălos știa că Lysandra se prefăcea a fi Aelin și știau și de rolul lui Nox Owen în mutarea armatei din calea lui.

— Atunci, să terminăm odată! spuse Aedion.

Ren se încordă, dar nu zise nimic.

Buzele subțiri ale lui Darrow se ridicară într-un zâmbet crud.

— Pentru actele tale de revoltă nesăbuită, pentru că nu mi-ai ascultat ordinul și nu ți-ai dus soldați unde ți s-a spus, pentru înfrângerea totală la graniță și pierderea Perranthului, ești retrogradat.

Aedion abia auzi cuvintele.

— Acum poți să te consideri un soldat în legiunea Bane, dacă te acceptă. Iar în ceea ce o privește pe impostoarea pe care ai tot etalat-o… Zâmbi disprețuitor spre corturile vindecătoarelor.

Aedion mârâi.

Darrow miji ochii.

— Dacă mai pretinde vreodată că este prințesa Aelin… Aedion aproape îi sfâșie gâtul auzind cuvântul „prințesă” – atunci nu voi avea de ales decât să îi semnez ordinul de execuție.

— Aș vrea să te văd încercând s-o faci!

— Aș vrea să te văd cum mă oprești.

Aedion zâmbi superior.

— O, nu cu mine o să ai de-a face. Îi urez succes oricărui om care încearcă să rănească o creatură metamorfică atât de puternică!

Darrow ignoră promisiunea și întinse o mână.

— Sabia din Orynth, dacă vrei.

Ren tresări.

— Ai înnebunit, Darrow!

Aedion îl fixă pur și simplu cu privirea, iar bătrânul lord spuse:

— Sabia îi aparține adevăratului general al Terrasenului, prințului său comandant. De vreme ce titlul nu-ți mai aparține, sabia o să revină în Orynth până la alegerea unui alt purtător potrivit.

— Sabia este în posesia noastră, Darrow, datorită lui Aedion, mormăi Ren. Dacă nu ar fi recâștigat-o, ar fi ruginit încă în tezaurul Adarlanului.

— O să-i fim veșnic recunoscători. Cel puțin în privința asta.

Un vuiet surd umplu mintea lui Aedion. Darrow rămase cu mâna întinsă.

Pentru eșecul de pe câmpurile de luptă, pentru că nu reușise să apere pământul pe care îi promisese lui Aelin să îl salveze, pentru ce îi făcuse femeii metamorfice pe care o iubise din clipa în care-i sfâșiase pe soldații valgi în canalele din Rifthold, presupunea că merita asta.

Aedion își scoase sabia de la centură, iar Ren protestă zgomotos.

Însă el îl ignoră pe lord și aruncă sabia din Orynth spre Darrow, pierzându-și echilibrul odată cu lipsa greutății obiectului.

Bătrânul se holbă la sabia pe care o ținea și chiar își trecu un deget peste mânerul din os, ticălosul nesuferit neputând să își mascheze uimirea.

— Sabia din Orynth este doar o bucată de metal și os, zise simplu Aedion. Întotdeauna a fost. Contează ceea ce îi inspiră celui ce o poartă. Adevărata inimă a Terrasenului.

— Ce poetic ești, Aedion! fu răspunsul lui Darrow înainte să se întoarcă, îndreptându-se spre escorta care îl aștepta dincolo de marginea taberei. Comandantul tău, Kyllian, este acum generalul legiunii Bane. Lui să i te prezinți pentru ordine.

Zăpada îl înghiți pe bătrânul lord după câțiva pași.

— Pe naiba nu ești tu generalul! mârâi Ren.

— Dacă lorzii Terrasenului așa au hotărât, așa este.

— De ce nu lupți pentru asta? Ochii lui Ren erau

aprinși. I-ai dat pur și simplu sabia aia…

— Nu-mi pasă. Aedion nu se deranjă să își ascundă extenuarea, dezamăgirea și furia din voce. Să ia sabia și armata! Nu-mi pasă.

Ren nu îl opri când Aedion intră în cortul său și nu mai ieși până la răsărit.

*

Lorzii Terrasenului îi luaseră generalului Ashryver sabia.

Vestea se răspândi de la un foc de tabără la altul, circulând printre soldați.

Soldatul era nou în legiunea Bane, fiind acceptat în rândurile lor doar în vara trecută. Era o onoare, chiar și în timp de război. O onoare, deși familia soldatului plânsese la plecarea lui.

Ca să lupte pentru prințul Aedion, să lupte pentru Terrasen, meritase să îndure povara părăsirii fermei și s-o lase în urmă pe fiica dulce a fermierului pe care nu avusese șansa să o sărute măcar.

Atunci meritase. Dar acum nu.

Prietenii pe care și-i făcuse în lunile de instrucție și luptă erau morți.

Ghemuit lângă un foc de tabără prea mic, soldatul era ultimul dintre recruții tineri care fuseseră nerăbdători să se pună la încercare împotriva valgilor la începutul verii.

Acum, în miezul iernii, se considera un prost. Dacă se deranja măcar să vorbească.

Cuvintele deveniseră inutile, străine. La fel de străine ca trupul lui pe jumătate înghețat, care nu se încălzea niciodată, deși dormea cât de aproape de foc îndrăznea. Dacă reușea să adoarmă, cu țipetele

răniților și muribunzilor, știind ce îi aștepta spre nord.

Nu mai era nimeni care să îi ajute, să îi salveze. Regina pe care o crezuseră printre ei fusese o minciună. O înșelătorie a femeii metamorfice. Nu știa unde lupta acum Aelin Galathynius, ce i se păruse mai important decât soldații ei.

Noaptea înghețată se lăsă tot mai apăsător, amenințând să devoreze micul foc din fața lui. Soldatul se apropie de flăcări, tremurând sub mantia uzată și zvâcnind din cauza tuturor durerilor și zgârieturilor de peste zi.

Totuși, nu intenționa să abandoneze armata asta așa cum șopteau ceilalți. Chiar dacă prințul Aedion își pierduse titlul, chiar dacă regina lor plecase, nu avea de gând să abandoneze armata.

Făcuse un jurământ să protejeze Terrasenul, să își apere familia, și voia să se țină de cuvânt.

Chiar dacă acum știa că nu avea s-o mai vadă vreodată.

*

Încă ningea când se puseră din nou în mișcare, ninsoarea însoțindu-i în următoarele două zile și alungându-i spre nord cu fiecare kilometru lung.

Decizia lui Darrow nu conta prea mult. Kyllian refuza de-a dreptul să dea vreun ordin fără aprobarea lui Aedion. Refuza să poarte armura potrivită gradului său și să ocupe cortul de război.

Aedion știa că el câștigase loialitatea soldaților cu mult timp în urmă, la fel cum legiunea Bane o câștigase pe a lui, dar asta nu îl împiedica să urască puțin situația, să vrea ca Kyllian să preia complet comanda.

Piciorul Lysandrei se vindecase suficient încât să călărească, dar nu prea o vedea. Ea rămânea lângă Ren, amândoi călătorind în apropierea vindecătoarelor, în caz că i s-ar fi desfăcut cusătura. Când Aedion o zărea, adesea îl fixa cu privirea până când îl făcea să vrea să vomite.

În a treia zi, cercetașii se grăbeau spre ei, raportând că Morathul avansase și că îi prindea din urmă cu repeziciune.

Aedion știa cum avea să decurgă situația. Vedea pașii greoi și chipurile scobite de foame din jurul lui.

Orynthul era la o jumătate de zi distanță. Dacă terenul era accesibil, aveau o șansă să ajungă în spatele zidurilor vechi. Dar între ei și oraș era râul Florine, prea lat ca să fie traversat fără bărci. Cel mai apropiat pod era prea departe spre sud ca să riște.

În perioada asta a anului, probabil nu înghețase încă. Și chiar și așa, râul fiind atât de lat și de adânc, stratul de gheață deseori nu-l acoperea pe deplin. Ca armata lor să traverseze, trebuiau să riște să spargă gheața.

Erau și alte căi spre Orynth: puteau să o ia spre nord, către munții Staghorn și să se întoarcă în sud, spre orașul de la poalele lor, dar fiecare oră de întârziere permitea armatei Morathului să câștige teren.

Aedion călărea lângă Kyllian când Elgan veni galopând lângă ei, calul scoțând fuioare de aer cald în aerul plin de fulgi.

— Râul este la șaisprezece kilometri înainte, spuse Elgan. Trebuie să luăm acum o hotărâre!

Să riște să traverseze podul dinspre sud sau să sacrifice orele de care ar fi avut nevoie s-o ia pe calea cea lungă spre nord. Ren, reperându-le grupul, își

îndemnă calul să se apropie.

Kyllian așteptă ordinul. Aedion ridică o sprânceană.

— Tu ești generalul.

— Rahat! spuse furios Kyllian.

Aedion se întoarse spre Elgan.

— Ai vreo veste despre starea gheții?

Elgan scutură din cap.

— Nicio veste despre asta sau despre pod.

Înainte nu erau decât straturi nesfârșite de zăpadă. Aedion nu îndrăzni să se uite înapoi, către rândurile de soldați încovoiați care mergeau cu greu.

Ren, la fel de tăcut cum venise, se retrase spre locul în care călărea lângă Lysandra.

Aripile fluturară prin vânt și zăpadă, iar apoi un șoim țâșni spre cer, cu un picior întins stângaci dedesubt.

— Continuați să călăriți, fu tot ce le spuse Aedion însoțitorilor lui.

*

Lysandra se întoarse într-o oră și i se adresă doar lui Ren, tânărul lord galopând apoi spre Aedion, care călărea încă pe lângă Elgan și Kyllian.

Ren se albise la față.

— Nu este nicio gheață pe Florine, iar cercetașii Morathului s-au furișat înainte și au dărâmat podul sudic.

— Ne conduc spre nord, șopti Elgan.

Ren dădu aprobator din cap.

— Au să ne ajungă până mâine-dimineață.

Nu aveau timp să se gândească să fugă spre intrarea nordică din Orynth, iar cum Florine care era la doar câțiva kilometri înainte, prea lat și adânc să fie

traversat, prea rece ca să îndrăznească să înoate și Morathul se apropia din urmă, erau prinși.

Capitolul 54

Chaol îi dădu din mână un măr Farashei, iapa frumoasă și neagră fiind sperioasă după primul ei zbor.

După câte se vedea, până și calul lui Hellas s-ar fi putut speria, deși Chaol presupunea că oricărei persoane cu scaun la cap i s-ar fi părut descurajant să se trezească legănându-se la câțiva zeci de metri în aer.

— Altcineva ar putea face asta în locul tău. Rezemându-se de zidul grajdului fortăreței, Yrene îl privi lucrând, supraveghindu-i fiecare pas șchiopătat. Ar trebui să te odihnești.

Chaol scutură din cap.

— Ea nu știe ce naiba se întâmplă. Aș vrea să încerc să o calmez înainte să doarmă.

Înainte de lupta de a doua zi – înainte ca ei să aibă o șansă de a salva cu adevărat orașul Anielle.

El încă se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele luni în care fusese plecat, la lupte și la pierderi, la direcția în care o luaseră Dorian cu Manon și Cele Treisprezece. Chaol putea doar să se roage ca prietenul lui să reușească și să nu fi luat asupra sa sarcina să făurească el Lacătul.

Simțind nevoia să dezvăluie tot ce aflase, îi părăsise pe Aelin și pe ceilalți în apropierea Marii Săli ca să găsească niște mâncare, luând-o imediat pe Farasha cu el. În mare parte pentru siguranța tuturor din jurul calului Muniqi, de vreme ce Farasha încercase să-l muște pe soldatul cel mai apropiat de ea în clipa în care i se scosese gluga – și nici măcar acesta nu îi

ascunsese ce se întâmpla mai exact cuștii supradimensionate în care o puseseră.

Dar Farasha nu îi mușcase mâna înainte să muște din măr, așadar Chaol se rugă să îl ierte pentru zborul brutal. O parte din el se întreba dacă iapa știa că îl doare spatele, că avea nevoie de baston, că alesese să fie aici.

Își trecu o mână prin coama ei neagră și îi mângâie grumazul musculos.

— Ești gata ca mâine să calci în picioare niște soldați valgi, prieteno?

Farasha forăi, privindu-l cu un ochi negru ca și când l-ar fi întrebat „Tu ești?”

Chaol zâmbi, iar Yrene râse încetișor.

— Ar trebui să mă întorc în sală, spuse soția lui. Să văd cine are nevoie de ajutor.

Dar ea zăbovi.

Privirile li se întâlniră peste spatele puternic al Farashei.

El ocoli iapa, gândindu-se încă la mușcătura ei.

— Știu, spuse Chaol încet.

Yrene își înclină capul.

— Ce știi?

Chaol își împleti degetele cu ale soției și le puse mâinile pe pântecul încă plat.

— O, fu tot ce spuse Yrene, rămânând cu gura deschisă. Eu… *Cum?*

Inima lui Chaol bătea cu putere.

— Așadar, este adevărat.

Ochii ei aurii îi studiară pe ai lui.

— Vrei să fie?

Chaol îi atinse obrazul cu o mână.

— Mai mult decât mi-am dat seama vreodată.

Zâmbetul lui Yrene fu destul de larg și frumos încât

să îi frângă inima.

— Este adevărat, șopti ea.

— De câte luni?

— Aproape două.

El îi studie pântecul – locul care, curând, avea să se împlinească odată cu odrasla care creștea în ea. Copilul lor.

— Presupun că nu mi-ai spus pentru că nu voiai să mă îngrijorez.

Yrene își mușcă buza.

— Cam așa ceva.

El pufni.

— Și când ai fi mers clătinându-te cu burta la gură?

Yrene îl lovi în braț.

— N-am de gând să merg *clătinându-mă!*

Chaol râse și o trase în brațele lui.

— Ai să te clatini frumos, asta am vrut să spun. Râsul lui Yrene răsună în el, iar Chaol o sărută pe cap și pe tâmplă. O să avem un copil, îi șopti în păr.

Ea îl cuprinse în brațe.

— Da, șopti Yrene. Dar de unde ai știut?

— Din câte se pare, mormăi Chaol, tatăl meu este mai atent decât mine.

El simți mai mult decât văzu că ea se crispă.

— Nu ești supărat că nu ți-am spus?

— Nu. Aș fi apreciat să aud mai întâi de la tine, dar înțeleg de ce nu ai vrut să spui încă. Pe cât de prostesc ar putea părea, adăugă mușcând-o de ureche.

Yrene îl lovi în coaste, iar el râse din nou. Râse chiar dacă în fiecare zi în care duceau lupta asta, înfruntând toți inamicii, se temea să facă o greșeală fatală. Nu reușise să uite că, dacă ar fi murit, i-ar fi luat pe amândoi cu el.

Strângându-l mai mult în brațe, Yrene își lăsă capul

pe pieptul lui.

— Ai să fii un tată minunat, spuse ea încet. Mai bun decât a fost vreodată cineva.

— Ce mă mai laudă femeia care, în urmă cu doar câteva luni, voia să mă arunce de la cea mai înaltă fereastră din Torre!

— O vindecătoare nu ar fi niciodată atât de lipsită de profesionalism.

Chaol zâmbi și-i inspiră parfumul înainte să se retragă și să își atingă buzele de ale ei.

— Yrene, sunt peste măsură de bucuros că împărtășesc asta cu tine. Orice ai nevoie, sunt la dispoziția ta.

Ea zâmbi.

— Periculoase cuvinte!

Dar Chaol își trecu degetul mare peste verighetă.

— Atunci am să fiu nevoit să câștig repede războiul ăsta, ca să ne construim casa până la vară.

Yrene își dădu ochii peste cap.

— E un motiv nobil ca să îl înfrângi pe Erawan.

Chaol îi mai fură un sărut.

— Oricât de mult aș vrea să îți arăt că sunt la dispoziția ta, îi șopti el, trebuie să mă ocup de altceva înainte de culcare.

Yrene ridică din sprâncene.

El se strâmbă.

— Trebuie să o prezint pe Aelin tatălui meu, înainte să se cunoască întâmplător.

Bărbatul nu se apropiase de sală când sosiseră ei, iar pe Chaol îl preocupase prea mult bunăstarea Farashei ca să se deranjeze să îl caute.

Yrene se crispă, deși amuzamentul licări în ochii ei.

— Este rău dacă vreau să vin cu tine? Și să aduc niște gustări?

Chaol o cuprinse de umeri cu un braț, mângâind-o pe Farasha de despărțire înainte să plece. În ciuda bastonului, șchiopăta la fiecare pas, iar durerea de spate îi cobora spre picioare, dar era secundară. Totul, chiar și războiul nenorocit era secundar față de grija pentru femeia de lângă el.

Față de viitorul pe care aveau să și-l croiască împreună.

*

Pe cât de bine decursese conversația dintre Yrene și Chaol, pe atât de rău merseseră lucrurile între Aelin Galathynius și tatăl lui.

Yrene nu aduse gustări, dar asta doar pentru că, înainte ca ei să ajungă în Marea Sală, se întâlniseră cu tatăl lui, care se îndrepta furtunos spre camera în care Aelin și însoțitorii ei se retrăseseră ca să se odihnească.

— Tată! spuse Chaol, ajungându-l din urmă.

Yrene nu zise nimic, atentă la mișcările lui Chaol. Dacă șchiopăta atât de mult, în ciuda faptului că magia ei își revenise, însemna că spatele îl durea foarte mult. Nu știa unde își lăsase scaunul – dacă fusese strivit sub resturile căzute. Se ruga să nu fie așa.

— Nu m-ai trezit când a sosit regina Terrasenului în castelul meu? izbucni tatăl lui.

— Nu era o prioritate.

Chaol se opri în fața ușii unei camere mici care fusese eliberată pentru regină și bătu.

Un mormăit fu singura confirmare înainte ca soțul lui Yrene să deschidă ușa cu umărul doar cât să bage capul înăuntru.

— Tatăl meu, spuse Chaol oricui se afla înăuntru,

probabil reginei, ar vrea să te vadă.

Foșnitul unor haine și niște pași se auziră după câteva clipe de liniște.

Yrene rămase în urmă când Aelin Galathynius apăru cu fața și mâinile curate, dar cu hainele încă murdare. Lângă ea stătea acel spiriduș Fae înalt cu păr argintiu – Rowan Whitethorn, despre care nobilii vorbiseră cu atâta frică și respect în urmă cu câteva luni. În cameră, lady Elide se rezema de zidul îndepărtat, cu o tavă de mâncare alături, iar un lup alb stătea întins pe pământ, supraveghind totul cu ochii întredeschiși.

Era șocant să vadă schimbarea, să își dea seama că acești Fae puteau fi puternici și bătrâni, dar aproape sălbatici totodată. După câte se vedea, și regina prefera acest trup, urechile ei delicate și ascuțite fiind pe jumătate ascunse în părul despletit. În spatele său nu se zăreau nici războinicul melancolic și blond, Gavriel, nici înfiorătorul Lorcan. Cel puțin pentru asta, îi mulțumi Silbei.

Aelin lăsă ușa deschisă, deși cei doi curteni ai lor rămaseră așezați, aproape plictisiți.

— Ca să vezi, fu tot ce spuse regina când ieși pe hol.

Tatăl lui Chaol îl măsură din priviri pe prințul războinic de lângă ea și, întorcând capul spre Chaol, zise:

— Presupun că s-au întâlnit în Wendlyn. După ce ai trimis-o acolo.

Yrene se încordă la batjocura din vocea bărbatului. Ticălos oribil.

Aelin țâțâi.

— Da, da, să vorbim și despre asta. Deși nu cred că fiul tău regretă cu adevărat, nu-i așa? Privirea lui Aelin

se îndreptă spre Yrene, iar ea încercă să nu tresară văzând ochii turcoaz-aurii, diferiți de focul pe care îl zărise în acea seară din Innish, dar încă ageri. Amândouă erau diferite de fetele care fuseseră cândva. Un zâmbet apăru pe buzele reginei. Cred că s-a descurcat destul de bine. Ea se încruntă la soțul ei. Cel puțin Yrene nu pare genul de femeie care să doarmă și să-i sforăie la ureche toată noaptea.

Yrene tuși când prințul Rowan îi zâmbi reginei.

— Nu mă deranjează că sforăi, spuse el încet.

Lui Aelin îi zvâcni gura când se întoarse spre tatăl lui Chaol. Nici Yrene nu mai râse când văzu chipul întunecat al bărbatului. Chaol era încordat ca un arc în clipa în care regina îi spuse tatălui său:

— Nu te obosi să mă tachinezi. Sunt obosită și flămândă și n-o să se termine bine pentru tine.

— Asta e fortăreața mea!

Aelin se dădu în spectacol uitându-se cu gura căscată la tavan, pereți și podea.

— Serios?

Yrene fu nevoită să își plece fruntea ca să își ascundă zâmbetul, ca și Chaol.

Dar Aelin îi spuse lordului din Anielle:

— Sper că nu ai să ne stai în cale.

O limită trasată. Lui Yrene i se poticni respirația în gât.

— Din câte știam, nu ești regina Adarlanului, zise categoric tatăl lui Chaol.

— Nu, dar fiul tău este Mâna Regelui, ceea ce înseamnă că îți este superior. Aelin îi zâmbi cu o drăgălășenie oribilă lui Chaol. Nu i-ai spus?

Yrene și Aelin nu mai erau fetele din Innish, dar focul sălbatic rămăsese încă în spiritul reginei. Focul sălbatic atins de nebunie.

Chaol ridică din umeri.

— M-am gândit să îi spun când se ivea ocazia.

Tatăl lui se încruntă.

Totuși, prințul Rowan îi spuse bărbatului:

— Ți-ai apărat și pregătit admirabil oamenii. Nu plănuim să îți luăm asta.

— Nu am nevoie de îngăduința brutelor Fae! zise furios lordul.

Aelin îl bătu pe umăr pe Rowan.

— Brută! Îmi place. Mai bine decât „hrăpăreț”, nu-i așa?

Yrene nu știa despre ce vorbea regina, dar își înăbuși oricum râsul.

Aelin simulă o plecăciune spre lordul din Anielle.

— Cu observația asta ca despărțire, noi avem de gând să ne terminăm cina. O seară frumoasă, ne vedem mâine pe metereze și te rog să putrezești în iad!

Apoi Aelin se întoarse, conducându-și cu o mână soțul înăuntru, dar nu înainte ca regina să zâmbească peste umăr la Yrene și Chaol și să spună, cu ochi strălucitori – cu bucurie și căldură de data asta:

— Felicitări!

Yrene habar n-avea cum de știa, dar simțul mirosului ființelor Fae era supranatural, așa că zâmbi când făcu o plecăciune – chiar înainte ca Aelin să trântească ușa în fața lordului din Anielle.

Chaol se întoarse spre tatăl lui, ascunzând bine orice urmă de amuzament.

— Ei bine, ai văzut-o!

Tatăl lui Chaol tremură de furie și umilință, presupuse Yrene, și plecă. Era una dintre cele mai grozave scene la care asistase Yrene vreodată.

După zâmbetul lui Chaol, își dădu seama că soțul

ei era de aceeași părere.

*

— Ce om îngrozitor! Elide termină pulpa de pui înainte să i-o dea pe cealaltă lui Fenrys, care luase din nou forma unui Fae. El o mușcă mormăind mulțumit. Bietul lord Chaol!

Aelin, care-și întinse picioarele dureroase când se rezemă de zid, își termină porția de pui, apoi mâncă o bucată de pâine neagră.

— Bietul Chaol, biata lui mamă, bietul lui frate! Vai de toți care au de-a face cu el!

De la singura fereastră îngustă a camerei, supraveghind armata întunecată aflată la câțiva zeci de metri dedesubt, Rowan pufni.

— În seara asta ai fost într-o formă rară!

Aelin îl salută cu bucata mare de pâine de ovăz.

— Oricine îmi întrerupe cina riscă să plătească prețul.

Rowan își dădu ochii peste cap, dar zâmbi. Tot așa cum îl văzuse Aelin zâmbind când simțiseră amândoi ce era cu Yrene. Copilul din ea.

Ea se bucura pentru Yrene – pentru amândoi. Chaol merita acea bucurie, poate mai mult decât oricine. La fel ca partenerul ei.

Aelin nu-și permise să se gândească la mai mult. Termină pâinea și veni la fereastră, rezemându-se de Rowan. El o cuprinse de umeri cu un braț, nonșalant și ușor.

Niciunul nu o menționă pe Maeve.

Elide și Fenrys continuară să mănânce în liniște, oferindu-le o oarecare intimitate în camera mică și goală pe care o împărțeau, dormind pe saltele. Lordul

din Anielle nu aprecia luxul la fel ca ea sau confortul minim pentru invitații lui, ca o baie caldă sau niște paturi.

— Oamenii sunt îngroziți, spuse Rowan, uitându-se la etajele inferioare ale fortăreței. Poți să le simți teama în aer.

— Au trecut câteva zile de când tot rezistă. Știu ce îi așteaptă la răsărit.

— Frica lor, spuse Rowan încordându-și maxilarul, este dovada că nu au încredere în aliații noștri. Dovada că nu au încredere că armata khaganului o să-i salveze cu adevărat, iar asta o să-i facă să lupte neglijent. Ar putea crea o slăbiciune acolo unde nu ar trebui să fie niciuna.

— Poate ar fi trebuit să îi spui lui Chaol, zise Aelin. Ar putea să le țină un discurs care să-i motiveze.

— Am sentimentul că le-a ținut destule. Genul ăsta de frică macină sufletul.

— Așadar, ce este de făcut?

Rowan scutură din cap.

— Nu știu.

Dar ea simți că el știa. Simți că voia să spună altceva și că însoțitorii actuali sau vreun fel de ezitare îl împiedicau.

Așa că Aelin nu insistă, studiind în schimb meterezele pe unde patrulau soldații și armata întunecată care se întindea dincolo de ele. Lătrături și urlete sfâșiară noaptea, sunetele fiind destul de nepământene încât să-i dea fiori.

— O luptă pe uscat este mai ușoară sau mai grea decât una pe mare? îl întrebă Aelin pe soțul și partenerul ei, uitându-se la chipul lui tatuat.

În Golful Craniului, ea se confruntase doar cu niște corăbii și chiar și asta se terminase relativ repede, iar

lupta împotriva ilkenilor care îi copleșiseră în Mlaștinile Stâncoase o extenuase. Nu era ce îi aștepta a doua zi și cu ce se luptaseră prietenii ei în Marea îngustă, în timp ce ea și Manon fuseseră în oglindă, apoi cu Maeve pe plajă.

Rowan se gândi.

— Provoacă la fel de mult haos, dar în feluri diferite.

— Aș prefera să lupt pe uscat, mormăi Fenrys.

— Pentru că nimănui nu-i place mirosul de câine ud? întrebă Aelin peste umăr.

Fenrys râse.

— Exact din cauza asta.

Cel puțin el zâmbea din nou.

Lui Rowan buzele-i zvâcniră ușor, dar privirea îi fu dură când studie armata inamică.

— Lupta de mâine o să fie la fel de brutală, spuse el. Dar planul este bun.

Trebuiau să fie pe metereze alături de Chaol, pregătindu-se pentru cine știe ce manevre disperate ar fi putut încerca Morathul când s-ar fi trezit condus și strivit de armata khaganului. Elide avea să fie cu Yrene și celelalte vindecătoare în Marea Sală, îngrijindu-se de răniți.

Aelin putea doar să presupună unde urmau să fie Lorcan și Gavriel. Ambii plecaseră la sosire, cel din urmă stând de strajă undeva, iar primul foarte probabil punând ceva la cale. Dar era posibil să lupte împreună cu ei.

Ca și când gândurile ei l-ar fi chemat, Gavriel intră în cameră.

— Armata pare destul de liniștită, spuse în loc de salut, apoi se așeză fără jenă pe podea lângă Fenrys și împinse farfuria cu pui spre el. Oamenii sunt, totuși,

foarte speriați. Cele câteva zile în care au apărat zidurile i-au epuizat.

Rowan dădu din cap, fără să se deranjeze să îi spună Leului că tocmai discutaseră despre asta când Gavriel începu să mănânce.

— Totuși, o să fim nevoiți să ne asigurăm că mâine nu vor da înapoi.

Într-adevăr.

— Mă întrebam, zise Elide după o clipă, fără să se adreseze cuiva anume. De vreme ce Maeve este o impostoare, cine o să conducă Doranelle dacă o să fie alungată împreună cu ceilalți valgi?

— Sau făcută scrum, mormăi Fenrys.

Aelin zâmbi macabru, dar se gândi la întrebarea lui Elide.

Gavriel lăsă încet puiul din mână.

Rowan își luă brațul de pe umerii lui Aelin. Ochii lui verzi ca pinul erau mari.

— Tu.

Aelin clipi.

— Mai sunt și alții din descendența lui Mab. Galan sau Aedion…

— Tronul se transmite pe linie maternă – doar unei femei. Sau așa ar trebui, spuse Rowan. Ești singura femelă care se trage direct din neamul lui Mab.

— Și casa ta, Rowan, zise Gavriel. Cineva din casa ta ar putea să revendice jumătatea de tron a Morei.

— Sellene. Cred că ei o să-i revină.

Chiar și ca prinț, moștenirea lui Rowan care îl lega de descendența Morei se diluase până când rămăsese numai cu numele. Ca rudă, Aelin era mai apropiată de Elide, probabil și de Chaol, decât de Rowan, în ciuda descendenței lor antice.

— Ei bine, Sellene poate să îl ia, zise Aelin,

ștergându-și mâinile de praful invizibil. Doranelle îi aparține.

Indiferent dacă Maeve trăia sau nu, ea nu intenționa să mai pună piciorul în Doranelle. Nu era sigură dacă asta o făcea lașă. Nu îndrăzni să apeleze la vuietul liniștitor al magiei sate.

— Neamul Mititelelor chiar știa, spuse gânditor Fenrys, frecându-și maxilarul. Ce ești tu.

Cete din Neamul Mititelelor o cunoscuseră dintotdeauna. Îi salvaseră viața în urmă cu zece ani, iar lor te salvaseră viețile în ultimele câteva săptămâni. O recunoscuseră și îi lăsaseră daruri. Un tribut, crezuse ea, moștenitoarei lui Brannon. Nu…

— Reginei Spiridușilor din vest, mormăi Gavriel.

Liniște.

— Ăsta chiar este un titlu? o luă gura pe dinainte pe Aelin.

— Acum este, bombăni Fenrys.

Aelin îi aruncă o privire.

— Cu Sellene ca Regină a Spiridușilor din est, zise gânditor Rowan.

Preț de un minut, nimeni nu mai scoase o vorbă.

Aelin oftă spre tavan.

— Ce mai contează încă un titlu extravagant, nu-i așa?

Ei nu răspunseră, iar Aelin încercă să nu lase greutatea titlului și tot ce implica acesta să o apese prea mult; să nu se gândească la faptul că poate nu numai de Neamul Mititelelor de pe continentul acesta trebuia să aibă grijă, ci și la acela că, alături de grupul ei, punea bazele unei noi patrii pentru orice Fae ar fi dorit să li se alăture. Pentru orice Fae care supraviețuise măcelului din Terrasen în urmă cu zece ani și și-ar fi dorit să revină aici.

Era visul unei nesăbuite; unul pe care probabil n-avea s-ajungă să-l vadă împlinit, să-l materializeze.

— Regina Spiridușilor din vest, spuse Aelin, gustând cuvintele pe limbă și întrebându-se cât timp avea să i se mai zică astfel.

După liniștea apăsătoare, își dădu seama că și tovarășii ei se gândeau la același lucru. Iar după suferința, furia și hotărârea din ochii lui Rowan, știu că el deja calcula dacă ar fi putut să o cruțe cumva de altarul de sacrificiu.

Dar de asta urma să se ocupe mai târziu. După ziua ce urma nopții. Dacă supraviețuiau.

*

Dincolo de bolta neagră a unei porți se întindea eternitatea.

Dar nu pentru ea. Nu, în cazul ei, n-avea să existe o lume de apoi.

Zeii construiseră un alt coșciug, de data asta din acea piatră neagră și strălucitoare.

Era o piatră pe care focul ei n-ar fi putut niciodată s-o topească, s-o străpungă. Singura cale de scăpare era contopirea cu acesta – să se dizolve în foc precum spuma mării pe o plajă.

Fiecare respirație era mai superficială decât cea dinainte. În acest coșciug nu dăduseră nicio gaură.

Știa că mai era unul alături. Știa pentru că încă auzea țipetele înăbușite dinăuntru.

Două prințese, una cu părul auriu și alta cu părul argintiu. Una tânără și una bătrână. Ambele fiind prețul închiderii porții pentru totdeauna.

Curând, avea să rămână fără aer. Deja consumase prea mult zgâriind frenetic piatra. Vârfurile degetelor îi

zvâcneau unde își rupsese unghiile și pielea.

Țipetele femelelor se potoliseră.

Trebuia să accepte ce urma să se petreacă – doar atunci s-ar fi ridicat capacul.

Aerul era atât de fierbinte și prețios… Nu putea să iasă… nu putea să iasă…

*

Aelin se trezi. Întunericul domnea încă în cameră, tovarășii ei respirând în continuare profund.

Aer proaspăt. Stelele abia se vedeau prin fereastra îngustă.

Nu era niciun coșciug din piatră Wyrd. Nicio poartă nu era pe cale să o devoreze.

Dar știa că zeii aceia nenorociți urmăreau totul. Chiar și aici, urmăreau și așteptau.

Un sacrificiu. Asta era ea pentru ei.

Greața îi agită stomacul, dar Aelin o ignoră, tot așa cum ignoră și tremurul care o cuprinse. Căldura de sub piele.

Aelin se întoarse într-o parte, culcușindu-se mai aproape de trupul cald al lui Rowan, țipetele înăbușite ale Elenei răsunându-i încă în urechi.

Nu, n-avea de gând să mai fie neajutorată.

Capitolul 55

Un trup de femeie nu era chiar lucrul la care se așteptase Dorian.

Felul în care mergea, felul în care își mișca șoldurile și picioarele… era ciudat. Foarte ciudat. Dacă vreo membră a sabatului Crochan observase printre ele o tânără vrăjitoare mergând în cerc, ghemuindu-se

și întinzându-și picioarele, nu se opri din lucru când toți se pregăteau să părăsească tabăra.

Și, apoi, mai era chestiunea sânilor lui, pe care nu și i-ar fi imaginat atât de... stânjenitori. Nu neplăcuți, dar șocul de a-și lovi brațele de ei și nevoia de a-și căuta mereu o poziție ca să se acomodeze cu greutatea lor era o noutate chiar și după câteva ore.

Hotărâse ca transformarea să fie cât mai simplă cu putință: cu o seară înainte, alesese o tânără vrăjitoare Crochan, una dintre novicele care poate nu ar fi fost căutate tot timpul sau observate prea des, și o studiase până ce ea, probabil, îl considerase un desfrânat.

În dimineața asta, cu imaginea chipului și a siluetei fetei încă fixate în mintea lui, venise la marginea taberei și pur și simplu își impusese să îi semene.

Ei bine, poate nu pur și simplu. Transformarea nu fusese o senzație pe deplin plăcută: oasele i se ajustaseră, scalpul îl furnicase din cauza părului lung și castaniu care crescuse în valuri strălucitoare, iar nasul îi provocase o mâncărime când căpătase o linie ușor bombată.

Câteva minute lungi, nu făcuse decât să se uite la propriul corp, la mâinile delicate, la încheieturile mai mici. Forța oaselor mici era uimitoare. Pipăindu-se între picioare, își dăduse seama și de schimbările de acolo.

Și astfel, în ultimele două ore fusese aici, învățând cum se mișca și funcționa trupul unei femei. Procesul era cu totul diferit de modul prin care se deprinsese cu zborul unui corb, de felul în care se lupta cu vântul.

Crezuse că știa totul despre corpul femeii, cum să facă o femeie să geamă de plăcere, și mai că fusese tentat să găsească un cort și să afle pe propria-i piele anumite senzații.

Nu era o modalitate utilă de a-și folosi timpul, acum că tabăra se pregătea de călătorie.

Cele Treisprezece erau exasperate. Încă nu hotărâseră încotro să meargă și nu fuseseră invitate să călătorească alături de vrăjitoarele Crochan spre oricare dintre vetrele lor. Nici măcar spre a lui Glennis.

Totuși, niciuna nu îi aruncase vreo privire când trecuseră mai departe. Niciuna nu îl recunoscuse.

Dorian tocmai terminase încă un ocol în mica zonă de antrenament când Manon trecu pe lângă el cu părul argintiu în vânt. Tânărul se opri, ca o santinelă Crochan precaută și o privi mergând repede prin zăpadă și noroi ca și când ar fi fost o lamă care spinteca lumea.

Manon aproape trecuse de zona lui de antrenament când înțepeni și se întoarse lent, cu nările umflate.

Ochii ei aurii îl măsurară din cap până în picioare, repede și tăios.

Se încruntă. Dorian îi zâmbi indolent.

— Sunt surprinsă că nu te pipăi, îi zise venind spre el.

— Cine spune că nu am făcut-o deja?

Încă o privire evaluatoare.

— Credeam că ai să alegi un trup mai frumușel.

Încruntându-se, el își privi corpul.

— Cred că ea este destul de drăguță.

Manon strânse din buze.

— Presupun că asta înseamnă că ești gata să mergi în Morath.

— Am spus eu așa ceva?

Dorian nu se deranjă să pară amabil.

Vrăjitoarea făcu un pas spre el, dezgolindu-și dinții. În acest corp, era mai scund decât ea. El urî fiorul care îi străbătu sângele când Manon se aplecă să spună

furioasă:

— Avem destule de care să ne ocupăm azi, prințișorule!

— Ți se pare că-ți stau în cale?

Ea deschise și apoi închise gura.

Dorian râse încet și dădu să se întoarcă, dar o mână cu degete de fier îl apucă de braț.

I se păru ciudat să simtă mâna mare pe noul său trup. Mare, și nu subțire și mortală ca aceea cu care se obișnuise.

Ochii ei aurii se aprinseră.

— Dacă vrei o femeie blajină care să plângă din cauza alegerilor dificile și să dea înapoi în cele din urmă, atunci nu ești în patul care trebuie.

— Acum nu sunt în patul nimănui.

El nu venise în cortul ei în nopțile trecute de la conversația din Eyllwe.

Ea primi replica fără măcar să tresară.

— Părerea ta nu contează pentru mine.

— Atunci de ce stai aici?

Manon iar deschise și închise gura, după care zise furioasă:

— Ia-ți alt trup!

Dorian zâmbi din nou.

— Nu ai lucruri mai bune de făcut acum, Maiestate?

El crezu sincer că ea ar fi putut să-și scoată dinții de fier și să-i sfâșie gâtul. Cumva, voia ca Manon să încerce și chiar îndrăzni să-i mângâie maxilarul cu o mână-fantomă.

— Crezi că nu știu de ce nu vrei să merg în Morath?

Tânărul ar fi putut jura că ea tremură, că își arcui gâtul, doar puțin, aplecându-se în atingerea-fantomă.

Dorian își trecu degetele invizibile pe gâtul ei, spre

clavicule.

— Spune-mi să rămân, zise el fără urmă de căldură sau blândețe. Spune-mi să rămân cu tine, dacă asta vrei. Degetelor lui invizibile îi crescură gheare și îi zgâriară pielea. Manon înghiți. Dar n-ai să mi-o zici, nu-i așa, Manon? Ea începu să respire sacadat, iar el continuă să îi mângâie gâtul și maxilarul, dezmierdându-i pielea pe care o gustase de nenumărate ori. Știi de ce?

Când Manon nu-i răspunse, Dorian îi împunse ușor pielea cu o gheară invizibilă.

Ea înghiți, și nu de frică.

Dorian se apropie, înclinându-și capul pe spate ca să se uite în ochii ei când spuse mieros:

— Pentru că, deși poate ești mai bătrână și mortală într-o mie de feluri diferite, în sinea ta ți-e frică. Nu știi *cum* să îmi ceri să rămân, pentru că te temi să recunoști că vrei asta. Te temi. De tine, mai mult decât de oricine altcineva. Te temi.

Preț de câteva secunde, ea pur și simplu îl fixă cu privirea, după care zise furioasă „Nu știi despre ce vorbești!” și se îndepărtă.

Râsul lui grav o urmări. Chiar dacă spatele îi înțepeni, Manon nu se întoarse.

*

Să se teamă să recunoască faptul că simțea un oarecare atașament.

Era ridicol și, poate, adevărat.

Dar nu era problema ei. Nu acum.

Manon trecu furioasă prin tabăra care se pregătea și în care corturile erau demontate și împachetate, iar vetrele strânse. Cele Treisprezece erau lângă balauri,

cu proviziile puse în desagi.

Unele dintre vrăjitoarele Crochan se încruntară la ea – nu de furie, ci oarecum dezamăgite. Nemulțumite, ca și când ar fi crezut că despărțirea nu era o idee bună.

Manon se abținu să spună că era de acord. Chiar dacă Cele Treisprezece ar fi urmat-o, membrele sabatului Crochan ar fi găsit o cale să se facă nevăzute, să-și folosească puterea ca să lege balaurii suficient de mult timp încât să dispară.

Și n-avea de gând să se înjosească sau să le umilească pe Cele Treisprezece ca să se transforme în niște câini care își urmează stăpânul. Poate că erau disperate după ajutor, poate că li-l promiseseră aliaților lor, dar nu plănuia să se mai înjosească.

Manon se opri la tabăra lui Glennis, singura vatră cu un foc încă aprins – unul care nu avea să se stingă niciodată.

Era o amintire a promisiunii pe care o făcuse ca să o onoreze pe regina Terrasenului. O singură flacără împotriva frigului.

Manon își masă fața când se așeză pe o piatră de lângă vatră.

O mână îi atinse umărul, caldă și ușoară, iar ea nu se deranjă să o dea deoparte.

— Plecăm peste câteva minute, zise Glennis. M-am gândit să îmi iau rămas-bun.

Manon își ridică privirea la bătrâna vrăjitoare.

— Zbor lin!

Nu mai era nimic altceva de zis. Presupunea că doar din cauza ei eșuase, nu a lui Glennis.

„Te temi”.

Era adevărat. Încercase, dar nu se străduise *cu adevărat* să le convingă pe vrăjitoarele Crochan; să le

lase să vadă măcar o parte din ea care însemna ceva. Să le dezvăluie ce simțea în urma faptului că aflase că avusese o soră și că o omorâse. Nu știa cum și nu se deranjase să afle.

„Te temi”.

Da, se temea. De toate.

Glennis își luă mâna de pe umărul lui Manon.

— Fie ca drumul tău să te poarte în siguranță prin război și să revii în sfârșit acasă.

Manon nu avea chef să îi spună bătrânei că ea sau Cele Treisprezece nu mai aveau o casă.

Glennis își întoarse chipul spre cer, oftând o dată.

Apoi își încruntă sprâncenele albe. Nările i se umflară.

Manon sări în picioare.

— *Fugi,* șopti Glennis. *Fugi acum!*

Manon scoase Tăietoarea-de-vânt și nu îi dădu ascultare.

— Ce este?

— Au ajuns.

Lui Manon nu îi păsa cum de îi simțise Glennis în vânt.

Balaurii țâșniră din nori, îndreptându-se spre tabăra lor.

Cunoștea acei balauri aproape la fel de bine ca pe cele trei călărețe care le agitară pe vrăjitoarele Crochan.

Matroanele sabatului Dinți-de-fier le găsiseră și veniseră să termine ce începuse Manon în acea zi în Morath.

Capitolul 56

Cele trei Mari Vrăjitoare veniseră singure, dar asta

nu le împiedică pe cele Crochan să se adune, măturile zburând repede – câteva dintre ele tremurând atunci când, probabil, le recunoscură.

Manon apucă mai bine Tăietoarea-de-vânt când mâna începu să-i tremure ușor în clipa în care cele trei vrăjitoare aterizară la marginea focului lui Glennis, balaurii lor strivind corturile sub ei.

Asterin și Sorrel veniră imediat lângă ea, șoaptele aghiotantei sale fiind acoperite de trosnetul corturilor distruse.

— Umbrele sunt în aer, dar nu ne-au făcut semn că ar mai fi vreo unitate.

— Niciunul dintre sabaturile lor?

— Nu. Și nici urmă de Iskra sau Petrah.

Manon înghiți. Matroanele chiar veniseră singure. Zburaseră din locul în care se adunaseră și le găsiseră cumva.

Sau le dăduseră de urmă.

Manon nu se gândi mult la faptul că poate ea le condusese pe cele trei Matroane direct în tabăra asta. Mârâiturile ușoare ale vrăjitoarelor Crochan din jurul ei, îndreptate *spre* Manon, spuneau destule despre părerea lor.

Balaurii se așezară și-și adunară cozile lungi pe lângă corp, țepii mortali unși cu otravă fiind pregătiți să ucidă.

Pași grăbiți scârțâiră prin zăpada înghețată, oprindu-se lângă Manon chiar în momentul în care mirosul lui Dorian o învălui.

— Asta e…

— Da, spuse ea încet, inima bătându-i cu putere când Matroanele descălecară și nu își ridicară mâinile, cerând negocieri. Nu, doar se apropiară de vatră, de flacăra prețioasă care încă ardea. Să nu porniți atacul!

îl avertiză Manon pe el, dar și pe celelalte, când se duse să le întâmpine.

Nu era lupta regelui, indiferent ce putere îi curgea prin vene.

Glennis era deja înarmată, ținând o sabie veche în mâinile bătrâne. Femeia era la fel de bătrână ca Matroana Picioare-Galbene și totuși, pregătită și cu fața la Marile Vrăjitoare.

Cresseida Sânge-Albastru vorbi prima, ochii ei fiind la fel de reci precum coroana cu țepi de fier care îi intra în fruntea pistruiată.

— A trecut o veșnicie, Glennis!

Dar Glennis nu se uita la Matroana Sânge-Albastru, își dădu Manon seama, și nici măcar la bunica ei, ale cărei veșminte negre se umflară când rânji disprețuitor la nepoata sa.

Se uita la Matroana Picioare-Galbene care stătea între ele, cocoșată și plină de ură. La coroana de stele de pe scalpul cu păr alb și rar al babei.

Sabia lui Glennis tremură puțin. Și tocmai când Manon își dădu seama ce purta Matroana, Bronwen apăru lângă Glennis și șopti:

— Coroana lui Rhiannon.

Purtată de Matroana Picioare-Galbene ca să le batjocorească pe aceste vrăjitoare, ca să le înjosească.

Manon începu să audă un vuiet surd.

— Ce mai însoțitoare ai în ziua de azi, nepoato! spuse bunica lui Manon, al cărei păr brunet cu șuvițe argintii era împletit la spate.

Un semn suficient al intențiilor lor, dacă bunica-și ținea părul într-o cosiță.

Luptă. Anihilare.

Greutatea atenției celor trei Mari Vrăjitoare o apăsa. Vrăjitoarele Crochan adunate în spatele ei se

mișcară cât îi așteptară răspunsul.

Totuși, Glennis fu cea care spuse furioasă, cu o voce pe care Manon nu o mai auzise niciodată:

— Ce vrei?

Bunica lui Manon zâmbi, dezgolindu-și dinții de fier împestrițați de rugină, adevăratul semn al vârstei ei.

— Ai făcut o mare greșeală, Manon Ucigașa-Neamurilor, când ai căutat să întorci armata împotriva noastră. Când ai răspândit minciuni printre santinelele noastre în privința planurilor noastre – în privința planurilor mele.

Manon își ținu bărbia sus.

— Am spus doar adevărul. Și cred că te-ai speriat destul de mult de le-ai adunat pe astea două ca să mă găsești și să îți dovedești nevinovăția în complotul împotriva lor.

Celelalte două Matroane nici măcar nu clipiră. Așadar, ghearele bunicii ei intraseră adânc. Sau pur și simplu nu le păsa.

— Am venit, spuse printre dinți Cresseida, atât de diferită de fiica ei, care îi dăduse lui Manon șansa să vorbească, pentru a scăpa în sfârșit de un spin din coasta noastră.

Fusese Petrah pedepsită pentru că o lăsase pe Manon să iasă vie din Omega? Oare moștenitoarea Sânge-Albastru mai era în viață? Cresseida țipase cândva de groază și durere ca o mamă când Petrah aproape se sinucisese aruncându-se în gol. Mai era adevărată acea dragoste, atât de străină și ciudată? Sau datoria și vechea ură câștigaseră?

Gândul fu suficient ca să o întărească pe Manon.

— Ai venit pentru că suntem o amenințare.

„Din cauza amenințării pe care o reprezinți pentru monstrul căruia îi spui bunică”.

— Ați venit, continuă Manon, ridicând ușor Tăietoarea-de-vânt, pentru că vă este frică.

Manon făcu un pas în fața lui Glennis, ridicând mai mult sabia.

— Ați venit, spuse Manon, pentru că, în afară de cea pe care v-o oferim *noi,* nu aveți alte puteri adevărate. Și vă sperie de moarte că suntem pe cale să v-o luăm. Manon întoarse Tăietoarea-de-vânt în mână, înclinând sabia în jos și trasă o linie în zăpada dintre ele. Ați venit singure din cauza fricii și a faptului că și celelalte ar putea să vadă de ce suntem capabile. Adevărul pe care ați căutat întotdeauna să îl ascundeți.

Bunica ei se țâțâi.

— Ascultă ce spui! Cu prostiile astea moraliste, parcă ești o Crochan!

Manon o ignoră. O ignoră și îndreptă Tăietoarea-de-vânt chiar spre Matroana Picioare-Galbene când spuse furioasă:

— Aia nu e coroana ta!

Ceva asemănător ezitării se văzu pe chipul Cresseidei Sânge-Albastru, dar Matroana Picioare-Galbene făcu semn spre Manon cu niște unghii de fier atât de lungi încât se curbau în jos.

— Atunci, vino și ia-mi-o, trădătoareo!

Manon păși peste linia pe care o desenase în zăpadă.

Nimeni nu vorbi în spatele ei, iar ea se întrebă dacă ele mai respirau.

Nu câștigase împotriva bunicii ei; abia supraviețuise, și doar datorită norocului.

În acea luptă fusese pregătită să își găsească sfârșitul. Să își ia adio.

Manon înclină în sus Tăietoarea-de-vânt, inima bătându-i repede și constant.

Astăzi, nu ea avea să păsească în îmbrățișarea întunericului, ci ele.

— Scena-mi pare cunoscută, spuse tărăgănat bunica ei, poziționându-se de atac, la fel ca și celelalte două Matroane. Ultima Regină Crochan care ne înfruntă.

Manon își trosni maxilarul, iar dinții de fier coborâră și, îndoindu-și degetele, își scoase unghiile de fier.

— Nu doar o regină Crochan de data asta.

În ochii albaștri ai Cresseidei se citea îndoiala, ca și când doar ea și-ar fi dat seama de ceva, nu și celelalte două Matroane.

Acolo – acolo avea să atace mai întâi Manon. Pe cea care se întreba acum dacă făcuseră o mare greșeală venind aici.

O greșeală care avea să le coste ceea ce veniseră să protejeze, acest război și propriile vieți.

Deoarece Cresseida văzu că Manon respira calm; văzu convingerea din ochii ei și lipsa fricii din inimă când înaintă încă un pas.

Manon zâmbi la Matroana Sânge-Albastru ca și când i-ar fi confirmat.

— Atunci nu m-ai ucis, îi spuse Manon bunicii ei. Nu cred c-ai să poți s-o faci acum.

— Vom vedea, zise printre dinți bunica ei și atacă.

Manon era pregătită.

O lovitură în sus cu Tăietoarea-de-vânt le întâlni pe primele două ale bunicii ei, iar Manon se feri de a treia, întorcându-se direct în atacul violent al Matroanei Picioare-Galbene, care lovi în sus cu o viteză nefirească, picioarele aproape plutindu-i deasupra zăpezii, și lovi spre spatele expus al lui Manon.

Manon devie atacul babei, trimițând vrăjitoarea cu

viteză înapoi tocmai când Cresseida se năpusti asupra ei.

Cresseida nu era o luptătoare cu experiență, ca Matroanele Cioc-Negru și Picioare-Galbene. Își petrecuse prea mulți ani citind în măruntaie și scrutând stelele după răspunsuri pentru ghicitorile Zeiței cu Trei Fețe.

O eschivă spre stânga o făcu pe Manon să scape cu ușurință de lovitura unghiilor Cresseidei și, cu un contraatac, Manon o lovi cu cotul în nas pe Matroana Sânge-Albastru.

Cresseida se clătină. Matroana Picioare-Galbene și bunica ei atacară din nou.

Cele trei atacuri ale lor se petrecură în câteva clipe.

Manon rămase în picioare. Văzu unde se mișcă o Matroană și spațiul expus periculos de cealaltă.

Ea nu era o Aripă Conducătoare distrusă, nesigură de locul ei în lume.

Nu se rușina de adevărul din fața ei.

Nu se temea.

Bunica lui Manon conduse atacul cu cele mai periculoase manevre.

Ea îi cauză prima durere, o zgârietură a unghiilor de fier pe umărul lui Manon.

Dar Manon lovi cu sabia de nenumărate ori, fierul și oțelul răsunând peste piscurile înghețate.

Nu, ea nu se temea deloc.

*

Dorian nu mai văzuse niciodată o asemenea luptă. Nu mai văzuse nimic atât de rapid și de mortal.

Nu mai văzuse pe nimeni ca Manon, un vârtej de

oțel și fier.

Trei împotriva uneia singure – șansele nu erau în favoarea ei. Înfruntarea uneia dintre ele aproape o ucisese pe Manon în urmă cu câteva luni.

Totuși, unde loveau ele, ea deja dispărea, deja bloca.

Nu dădea multe lovituri, ci mai degrabă le ținea la distanță.

Totuși, nici loviturile lor nu-și găsiseră ținta.

Magia lui Dorian se zvârcolea, căutând o cale de ieșire, ca să oprească lupta, dar ea îi ordonase să nu acționeze, iar el avea de gând să o asculte.

În jurul lui, vrăjitoarele Crochan zăngăneau de frică și groază – fie pentru lupta care se desfășura, fie din cauză că Matroanele, cele trei, le găsiseră.

Dar Glennis nu tremura. Lângă ea, Bronwen bâzâia cu energia cuiva nerăbdător să intre în luptă.

Manon și Marile Vrăjitoare se despărțiră, respirând sacadat. Sânge-Albastru îi atinse umărul lui Manon și stropii de sânge le pătară pe cele trei Matroane.

Manon încă rămânea în partea îndepărtată a liniei pe care o trasase. Încă o apăra.

Vrăjitoarea brunetă în veșminte voluminoase și negre scuipă sânge albastru pe zăpadă. Bunica lui Manon.

— Jalnică! La fel de vrednică de milă ca mama ta! zise și aruncă un rânjet disprețuitor spre Glennis. Și tatăl tău.

Mârâitul care ieși din gâtul lui Manon răsună peste munți.

Bunica ei râse, croncănind ca o cioară.

— Așadar, asta e tot ce poți să faci? Să mârâi ca un câine și să lovești cu sabia ca un gunoi uman? Până la urmă, o să te epuizăm. Este mai bine să îngenunchezi

acum și să mori cu onoarea oarecum nepătată.

Manon doar întinse o mână cu unghii de fier în spate, depărtându-și provocatoare degetele cât le fixă cu privirea pe Matroane.

Dorian întinse mâna după Damaris, dar Bronwen se mișcă prima.

Vrăjitoarea Crochan îi aruncă sabia, oțelul licărind în lumina soarelui și a zăpezii.

Manon apucă mânerul, sabia șuierând când o întoarse ca să le înfrunte din nou pe Marile Vrăjitoare.

— Rhiannon Crochan a păzit porțile timp de trei zile și trei nopți, iar ea nu a îngenuncheat în fața ta, nici măcar la sfârșit. Schiță un zâmbet. Cred că la fel am să fac și eu!

Dorian ar fi putut jura că flacăra sacră care ardea în stânga lor străluci mai intens; ar fi putut jura că Glennis inspiră profund și că toate vrăjitoarele Crochan care priveau făcură la fel.

Manon își îndoi genunchii, ridicând sabia.

— Să terminăm și ce s-a început atunci!

Ea atacă, săbiile licărind. Bunica ei cedă pas după pas, celelalte două Matroane nereușind să îi străpungă apărarea.

Vrăjitoarea care dormise și își dorise moartea dispăruse; vrăjitoarea care se înfuriase la adevărul care o distrusese se făcuse nevăzută.

Iar în locul ei, luptând ca și când ar fi fost vântul, fără șovăire împotriva Matroanelor, era o persoană pe care Dorian nu o cunoscuse încă.

Era regina celor două popoare.

Matroana Picioare-Galbene lansă un atac ce o făcu pe Manon să cedeze un pas, apoi altul, săbiile ridicându-se la fiecare lovitură.

Cedă doar cei câțiva pași, nimic mai mult.

Pentru că Manon, cu convingere în inimă și neînfricare în privire, era de neoprit.

Matroana Picioare-Galbene o împinse pe Manon destul de aproape de linia pe care mai că o atinse cu călcâiele. Celelalte două vrăjitoare se retrăseseră, ca și când ar fi așteptat să vadă ce se putea întâmpla.

Pentru o babă cocoșată, vrăjitoarea Picioare-Galbene era o imagine de coșmar. Mai rea decât fusese vreodată bătrâna Picioare-Galbene. Picioarele ei abia păreau să atingă pământul, iar unghiile ei curbate din fier răneau ori de câte ori lovea.

Săbiile lui Manon blocară lovitură după lovitură, dar ea nu făcu nicio mișcare ca să avanseze. Să o respingă, deși Dorian văzu câteva șanse să facă asta.

Manon încasă loviturile care îi făcură brațul stâng și coastele să sângereze, dar nu mai dădu înapoi. Era un zid de care Matroana Picioare-Galbene nu putea trece. Bătrâna scoase un mârâit, atacând de nenumărate ori, nesăbuită și furioasă.

Dorian văzu capcana în clipa în care fu întinsă.

Văzu coasta pe care o lăsase neprotejată, momeala pusă pe o tavă de argint.

Furioasă, Matroana Picioare-Galbene nu gândi de două ori înainte să atace, cu ghearele scoase.

Manon aștepta.

Pierdută în setea ei de sânge, chipul Matroanei Picioare-Galbene se lumină triumfător când voi să dea lovitura mortală care să-i sfâșie inima lui Manon.

Matroana Cioc-Negru strigă un avertisment, dar Manon deja se mișca.

Tocmai când ghearele curbate sfâșiară hainele și pielea, Manon se răsuci într-o parte și coborî Tăietoarea-de-vânt pe gâtul întins al Matroanei Picioare-Galbene.

Sângele albastru împroșcă zăpada.

De data asta, Dorian nu își feri privirea de capul care se rostogoli spre pământ, de trupul înveșmântat în maro care căzu odată cu acesta.

Cele două Matroane rămase se opriră. Niciuna dintre vrăjitoarele Crochan din spatele lui Dorian nu vorbi când Manon își coborî privirea fără milă la trunchiul însângerat al Matroanei Picioare-Galbene.

Niciuna nu păru să respire când Manon înfipse sabia lui Bronwen în pământul înghețat de dedesubt și o înclină ca să ia coroana de stele de pe capul căzut al vrăjitoarei Picioare-Galbene.

El nu mai văzuse niciodată o asemenea coroană: un obiect viu și strălucitor care licărea în mâna ei ca și când nouă stele ar fi fost luate de pe cer și puse să strălucească pe marginea coroanei de argint.

Lumina coroanei dansă pe chipul lui Manon când o ridică deasupra capului și și-o așeză pe părul alb și despletit.

Chiar și vântul din munți se opri.

Totuși, o adiere flutură șuvițele lui Manon când coroana străluci mai intens, stelele albe sclipind cu miezuri de cobalt, rubin și ametist, ca și când ar fi fost adormită foarte mult timp, iar acum se trezise.

Acea adiere îi trase lui Manon părul într-o parte, șuvițele argintii atingându-i fața.

Iar lângă el și în jurul lui, Cele Treisprezece își atinseră frunțile cu două degete în semn de respect, supunându-se reginei care le fixă cu privirea pe celelalte două Mari Vrăjitoare rămase.

Regina sabatului Crochan, încoronată din nou.

Focul sacru dansă, de parcă ar fi salutat-o voios.

Manon luă sabia lui Bronwen, ridicând și Tăietoarea-de-vânt, și îi spuse Matroanei Sânge-

Albastru, care părea să fie doar puțin mai în vârstă decât Manon:

— Pleacă!

Vrăjitoarea Sânge-Albastru clipi, cu ochii mari de ceea ce putea fi doar frică și groază.

Manon făcu semn din bărbie spre balaurul care aștepta în spatele vrăjitoarei.

— Spune-i fiicei tale că toate datoriile dintre noi sunt plătite! Și că ea poate hotărî ce e de făcut cu tine. Ia și celălalt balaur de aici!

Bunica lui Manon se enervă, dinții de fier licărind ca și când ar fi vrut să-i dea un ordin contrar Matroanei Sânge-Albastru, dar vrăjitoarea deja fugea spre balaurul ei, cruțată de regina Crochan în numele fiicei care îi oferise lui Manon darul de a vorbi cu Dinți-de-fier.

În câteva secunde, Matroana Sânge-Albastru ajunse în înaltul cerului, balaurul vrăjitoarei Picioare-Galbene zburând lângă ea.

Lăsând-o singură pe bunica lui Manon. Lăsând-o pe Manon cu săbiile ridicate și o coroană de stele strălucindu-i pe frunte.

Manon strălucea ca și când stelele de pe capul ei i-ar fi pulsat prin corp. Era de o frumusețe minunată și grandioasă, fără asemănare în lume, așa cum nu mai fusese sau nu avea să mai fie cineva vreodată.

Și lent, ca și când ar fi savurat fiecare pas, Manon se îndreptă spre bunica ei.

*

Manon schiță un zâmbet în timp ce înaintă spre bunica ei.

Lumina caldă care dansa îi străbătea trupul la fel

de firesc precum ceea ce îi cursese în inimă în ultimele minute însângerate.

Nu dădea înapoi. Nu se temea.

Coroana era ușoară, de parcă ar fi fost făurită din lumina lunii. Totuși, puterea ei vioaie era un cântec clar în fața singurei Mari Vrăjitoare rămase.

Așadar, Manon continuă să meargă.

Ea lăsă sabia lui Bronwen la câțiva pași distanță și Tăietoarea-de-vânt la câțiva pași după aceea.

Cu unghiile scoase și dinții pregătiți, Manon se opri la mai puțin de cinci pași de bunica ei.

O existență detestabilă și risipită. Asta reprezenta bunica ei.

Nu își dăduse niciodată seama cât de scundă era Matroana, cât de înguști îi erau umerii sau cum anii de furie și ură o îmbătrâniseră.

Manon zâmbi mai larg, putând să jure că simțea doi oameni stându-i alături.

Știa că, dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut pe nimeni. Știa că nimeni altcineva nu ar fi putut să-i vadă sau să-i simtă lângă ea, stând cu fiica lor împotriva vrăjitoarei care îi distrusese.

Bunica ei scuipă pe pământ, dezgolindu-și dinții ruginiți.

Totuși, moartea asta…

Nu ea trebuia să o aducă.

Nu părinții ale căror spirite zăboveau lângă ea și care ar fi putut fi acolo în tot acest timp, conducând-o spre situația asta, și care nu o părăsiseră, deși erau separați de ea prin moarte.

Nu, nici ei nu erau cei care trebuiau să i-o aducă.

Ea se uită în spate, spre aghiotanta care aștepta lângă Dorian.

Lacrimile curgeau pe chipul lui Asterin. De mândrie

– mândrie și ușurare.

Cu o mână cu unghii de fier, Manon îi făcu semn lui Asterin.

Zăpada scârțâi, iar Manon se roti, înclinându-se ca să încaseze lovitura.

Dar bunica ei nu atacase. Nu spre ea se îndreptase.

Nu, Matroana Cioc-Negru alergă spre balaurul ei, scăpând cu fuga.

Vrăjitoarele Crochan se încordară, frica făcând loc furiei când bunica ei se urcă în șa.

Manon ridică o mână.

— Lăsați-o să plece!

Se auzi un pocnet de frâie, iar bunica ei fu în aer, aripile mari ale balaurului suflând spre ele un aer spurcat.

Manon urmări cum balaurul se ridică tot mai mult.

Bunica ei nu se uită înapoi înainte să dispară în văzduh.

Când nu mai rămase nici urmă de Matroane, în afară de sângele albastru și un cadavru fără cap ce păta zăpada, Manon se întoarse spre vrăjitoarele Crochan.

Ele aveau ochii mari, dar nu făceau nicio mișcare.

Cele Treisprezece rămaseră unde erau, împreună cu Dorian.

Manon luă ambele săbii, puse în teaca de pe spate Tăietoarea-de-vânt și merse spre locul în care stăteau Glennis și Bronwen, urmărindu-i fiecare respirație.

Fără să spună nimic, Manon îi dădu sabia lui Bronwen, dând din cap în semn de mulțumire.

Apoi își scoase coroana de stele și i-o întinse lui Glennis.

— Asta-ți aparține, spuse ea încet.

Vrăjitoarele Crochan șoptiră, mișcându-se.

Glennis luă coroana, iar strălucirea stelelor își pierdu din intensitate. Un mic zâmbet încununa chipul bătrânei.

— Nu, spuse ea, nu îmi aparține.

Manon nu se mișcă atunci când Glennis ridică ușor coroana și i-o așeză din nou pe creștet.

Apoi, bătrâna vrăjitoare îngenunche în zăpadă.

— Ce a fost furat a fost returnat; ce a fost pierdut s-a întors din nou acasă. Bun venit, Manon Crochan, Regina Vrăjitoarelor!

Manon rămase fermă la tremurul care amenința să îi facă genunchii să cedeze.

Rezistă când celelalte vrăjitoare Crochan, împreună cu Bronwen, îngenunchează. Dorian, care stătea printre ele, zâmbi mai strălucitor și mai liber decât îl văzuse ea vreodată.

Apoi Cele Treisprezece îngenunchează și-și atinseră fruntea cu două degete când își plecară capetele, mândria luminându-le chipurile.

— Regina Vrăjitoarelor! declarară la unison membrele sabaturilor Crochan și Cioc-Negru, ca un singur popor.

Capitolul 57

Cu o oră înainte de răsărit, fortăreața și cele două armate de dincolo de aceasta se puneau în mișcare.

Rowan nu prea dormise, rămânând treaz în pat lângă Aelin și ascultându-i respirația. Faptul că toți ceilalți căzuseră într-un somn profund era dovada oboselii lor, deși Lorcan nu îi mai căutase. Rowan era convins că o făcuse intenționat.

Nu frica și anticiparea luptei îl ținuseră treaz pe

Rowan – nu, dormise destul de bine în timpul altor războaie –, ci mai degrabă faptul că gândurile nu-i dădeau pace.

Văzuse mulțimea adunată afară: valgi, oameni loiali lui Erawan, niște bestii decăzute, și totuși nimic asemănător ilkenilor sau câinilor Wyrd ori chiar vrăjitoarelor.

Aelin ar fi putut să îi distrugă înainte să răsară complet soarele. Cu câteva explozii de-ale puterii ei, acea armată ar fi dispărut.

Totuși, când discutaseră strategia cu o seară în urmă, ea nu le prezentase varianta asta.

El văzuse speranța strălucind în ochii oamenilor din fortăreață și uimirea copiilor când trecuse pe lângă ei. „Aducătoarea-Focului, șoptiseră toți. Aelin a Focului Sălbatic”.

Cât de curând avea să se năruie venerația și speranța când nicio scânteie nu s-ar fi dezlănțuit? Cât de curând avea să sporească frica oamenilor dacă regina Terrasenului nu distrugea legiunile Morathului?

Nu reușise să o întrebe. Își propusese și se încurajase să o facă în ultimele săptămâni, când nici măcar antrenamentele lor nu reușiseră să aprindă vreo flacără cât de mică.

Dar nu era în stare să o întrebe de ce nu voia sau nu putea să-și folosească puterea, de ce ei nu văzuseră ori nu simțiseră nimic din aceasta după primele ei zile de libertate. Nu putea să o întrebe ce făcuseră Maeve și Cairn ca să o determine să se teamă de magia ei sau să o urască suficient încât să nu o folosească.

Chinuit de îngrijorare și groază, Rowan ieși din cameră, vuietul pregătirilor întâmpinându-l în clipa în care intră în sală. După o clipă, ușa se deschise, iar pașii se sincronizară cu ai lui, aducând un miros

familiar și urât.

— Au ars-o.

Rowan se uită pieziș la Fenrys.

— Ce?

Dar Fenrys salută din cap o vindecătoare care era în trecere pe acolo.

— Cairn și Maeve.

— De ce îmi spui asta?

Fenrys, cu sau fără jurământul de sânge și indiferent ce făcuse sau nu pentru Aelin, nu avea nicio legătură cu asta. Nu, chestiunea îi privea doar pe el și partenera lui.

Fenrys îi zâmbi fals.

— Te-ai holbat la ea jumătate de noapte. Am văzut-o pe chipul tău. Toți vă întrebați de ce nu îi arde pur și simplu pe inamici.

Rowan se îndreptă spre locul de spălare din sală. Niște soldați și câteva vindecătoare stăteau de-a lungul albiei de metal, spălându-se pe față ca să-și alunge somnul sau neliniștea.

— El i-a pus mănuși de fier, spuse Fenrys. Și o dată le-a încălzit deasupra unui cuptor. Acolo… Căutându-și cuvintele, văzu că Rowan abia mai respira. Tămăduitoarelor le-a luat două săptămâni să-i vindece mâinile și încheieturile. Iar când s-a trezit, pielea era vindecată. Nu a putut să-și dea seama ce i s-a făcut și ce a fost un coșmar.

Rowan întinse mâna după una dintre cănile pe care unii copii le umpleau la câteva minute și și-o turnă pe cap. Apa rece îl făcu să simtă usturimi pe piele, acoperindu-i vuietul din urechi.

— Cairn a făcut multe asemenea lucruri. Fenrys luă la rândul său o cană și-și stropi mâinile cu puțină apă înainte să se frece pe față. Lui Rowan îi tremurară

mâinile când se uită la apa care se aduna spre bazinul de sub albie. Totuși, semnele revendicării tale… Fenrys își șterse din nou fața. Indiferent ce i-au făcut ei, au rămas. Au rămas mai mult timp decât orice altă cicatrice.

Totuși, pielea de pe gât era catifelată când o reîntâlnise el pe Aelin.

— Ultima dată când au vindecat-o, chiar înainte să evadeze, răspunse Fenrys întrebării nerostite. Atunci au dispărut. Când Maeve i-a spus că ai plecat în Terrasen.

Cuvintele îl loviră ca un pumn. Totul se petrecuse când ea își pierduse speranța că el venea să o caute. Până atunci, nici măcar cele mai pricepute vindecătoare din lume nu reușiseră să distrugă legătura dintre ei.

Rowan își șterse fața cu mâneca hainei.

— De ce îmi spui asta? repetă el.

Fenrys se ridică de deasupra albiei, ștergându-și fața la fel de neceremonios.

— Ca să nu te mai întrebi ce s-a întâmplat și să te concentrezi la altceva astăzi. Războinicul ținu pasul cu el când se îndreptară spre locul unde li se spusese că avea să fie adus un mic dejun sărăcăcios. Și las-o să îți spună când este pregătită.

— Este partenera mea, mormăi Rowan. Crezi că nu știu asta?

Fenrys putea să-și bage nasul în treburile altcuiva.

Fenrys ridică mâinile.

— Poți fi brutal când vrei ceva.

— Nu aș forța-o niciodată să îmi spună ceva, dacă nu ar fi pregătită.

Fusese înțelegerea lor de la început și, într-o anumită măsură, motivul pentru care se îndrăgostise

de ea.

Ar fi trebuit să-și dea seama atunci, în zilele petrecute în Mistward, când se trezise împărtășindu-i lucruri – din viața personală și trecutul lui – pe care nu le-ar fi spus niciodată nimănui. Când se trezise simțind *nevoia* să îi spună; într-adevăr, parțial și fragmentat, dar voise ca ea să știe, iar Aelin își dorise să audă totul.

Descoperiră că Aelin și Elide erau deja la masă și-și luau bucăți de pâine, brânză și fructe uscate. Nici urmă de Gavriel sau Lorcan.

Rowan veni în spatele partenerei lui și o sărută pe gât, chiar acolo unde-i lăsase noile semne de revendicare.

Ea murmură și îi oferi o gură din pâinea pe care o mușcase deja cât adună restul mâncării. El se văzu silit să accepte pâinea pufoasă și consistentă și apoi spuse:

— Dormeai când am plecat acum câteva minute și totuși, ai ajuns cumva înaintea mea la micul dejun. O mai sărută o dată pe gât. De ce nu sunt surprins?

Elide râse lângă Aelin, punându-și mâncare în farfurie, iar Aelin doar îl înghionti cu cotul când veni lângă ea.

Toți patru mâncară repede, își umplură burdufurile cu apă la fântâna din curtea interioară și plecară să găsească armuri. La nivelurile superioare erau puține care puteau fi purtate, așadar coborâră în fortăreață tot mai mult, până ce ajunseră la o cameră încuiată.

— Am fi nepoliticoși dacă am intra? spuse gânditoare Aelin, uitându-se la ușa de lemn.

Rowan trimise o suliță de vânt spre încuietoare și o sfărâmă.

— Se pare că era deja deschisă când am ajuns noi aici, spuse el cu blândețe.

— Ei bine, acum știm de ce restul fortăreței este de

rahat, zise Aelin studiind tezaurul. El a ținut tot aurul și lucrurile distractive aici.

Într-adevăr, armurile, săbiile, sulițele și buzduganele vechi li se păreau distractive lui Aelin și lui Rowan.

— Nu ar fi putut să ni le dea pe astea?

Elide se încruntă la rafturile cu săbii și pumnale.

— Toate sunt moștenire de familie, spuse Fenrys, apropiindu-se de un raft și studiind mânerul unei săbii. Vechi, dar încă bune. Foarte bune, adăugă el, scoțând sabia din teacă și uitându-se la Rowan. Asta a fost făurită de un fierar din Asterion.

— E dintr-o altă epocă, zise gânditor Rowan, minunându-se de sabia perfectă și starea ei impecabilă. De pe vremea când ceilalți nu se temeau de Fae atât de mult.

— O luăm pur și simplu? Fără permisiunea lui Chaol?

Elide își mușcă buza.

Aelin chicoti.

— Haideți să ne considerăm mercenari. Și, ca atare, trebuie să fim plătiți. Ea luă un scut rotund și auriu, ale cărui margini erau frumos încrustate cu valuri. Făurit tot în Asterion, judecând după măiestrie. Foarte probabil pentru lordul din Anielle – lordul Lacului Argintiu. Așadar, o să luăm ce ni se cuvine pentru lupta de azi și să îl scutim pe marele lord să coboare personal până aici.

Pe toți zeii, el o iubea!

Fenrys îi făcu semn din ochi lui Elide.

— Lady, eu nu spun nimic dacă tu nu spui!

Elide roși, fluturând apoi o mână.

— Atunci, luați-vă câștigul!

Rowan chiar asta făcu. El și Fenrys găsiră armuri

care să li se potrivească – într-o anumită măsură; fiind nevoiți să se lipsească de întreaga armură, luară bucăți care să le întărească umerii, antebrațele și tibiile. Rowan abia terminase cu armura pentru picioare când Fenrys spuse:

— Ar trebui să luăm cu noi o parte și pentru Lorcan și Gavriel.

Avea dreptate. Rowan se uită la alte piese și începu să adune pumnale și săbii, apoi bucăți din alte armuri care i s-ar fi potrivit lui Lorcan, Fenrys procedând la fel pentru Gavriel.

— Cred că sunt scumpe tare serviciile tale, mormăi Elide chiar în timp ce își lega câteva pumnale la centură.

— Trebuie să-mi satisfac într-un fel gusturile extravagante, nu-i așa? spuse tărăgănat Aelin, cântărind un pumnal în mâini.

Însă ea nu-și pusese încă nicio armură, iar când Rowan îi aruncă o privire întrebătoare, Aelin îi făcu semn din bărbie.

— Du-te la etaj și găsește-i pe Lorcan și pe Gavriel! Vin și eu curând.

Pentru prima dată, chipul îi era inexpresiv. Poate își dorea o clipă de singurătate înainte de luptă. Când Rowan încercă să găsească vreun cuvânt în privirea ei, Aelin se întoarse spre scutul pe care îl luase, de parcă l-ar fi contemplat.

Așadar, Rowan și Fenrys merseră la etaj, Elide ajutându-i să care proviziile furate. Nu îi opri nimeni; cerul căpătă o nuanță gri, iar soldații se grăbiră către posturile lor de pe metereze.

Rowan și Fenrys nu aveau mult de mers, trebuind să rămână lângă porțile de la etajul inferior, pe care berbecii ar fi putut să le sfărâme dacă Morathul ar fi

fost destul de disperat.

La etajul de deasupra lor, Chaol era călare pe minunata sa iapă neagră din nările căreia aerul ieșea unduindu-se. Rowan îl salută ridicând o mână, iar Chaol îi răspunse înainte să privească spre armata inamică.

Khaganatul urma să facă prima manevră, atacul inițial care să pună în mișcare Morathul.

— Mereu uit cât de mult urăsc partea asta, mormăi Fenrys. Așteptarea dinaintea izbucnirii luptelor.

Rowan își exprimă încuviințarea printr-un mormăit.

Gavriel se apropie de ei, Lorcan fiind o furtună întunecată în urma lui. Fără un cuvânt, Rowan îi dădu celui din urmă armura pe care o luase.

— Din partea lordului din Anielle!

Lorcan îi aruncă o privire care-i spuse că știa că Rowan mințea, dar începu să își prindă eficient armura, Gavriel făcând același lucru. Dacă soldații din jurul lor observară acea armură, dacă o recunoscu sau nu Chaol, nimeni nu spuse nimic.

Departe, unde cerul gri se lumina tot mai mult, Morathul se agită când descoperi că armata aurie a khaganatului își ocupase deja poziția.

Și când un ruk singuratic țipă provocator, khaganatul înaintă.

Rândurile infanteriștilor înaintară cu sulițele întinse și scuturile lipite între ele. Flancându-le din ambele părți, cavaleria Darghan era o forță a naturii gata să mâne Morathul spre locul dorit. Și deasupra, zburând în înaltul cerului, rukhinii își pregătiră arcurile și țintiră.

— Fiți pregătiți! strigă Chaol oamenilor din fortăreața lui.

Armura zăngăni când oamenii se mișcară, iar frica lor ajunse la nările lui Rowan.

Astăzi avea să se decidă dacă speranța trăia sau murea.

Cerul care se trezea dezvăluia deja două turnuri de asediu trase spre ei, direct către zid, mult mai aproape decât observase ultima dată Rowan în zbor, cu o seară în urmă. Se părea că nici Morathul nu dormise.

Păsările ruk trebuiau să rămână în urmă cu soldații lor, împingând Morathul spre fortăreață și să îi doboare soldații aici, unul câte unul.

— Mai sunt câteva minute până când primul turn o să ajungă la zid, observă Gavriel.

O scrutare a meterezelor și a soldaților de acolo nu dezvălui nici urmă de Aelin.

— Să îi spună cineva să nu se mai gătească și să vină aici! mormăi Lorcan.

Rowan mârâi în semn de avertisment.

Zăngănitul armurilor care acopereau picioarele și al scuturilor erau sunete familiare. Infanteriștii Morathului se îndreptau spre zidurile fortăreței, cu sulițele pregătite. În celălalt capăt al armatei, soldații se uitau în altă parte, cu sulițele și lăncile înclinate ca să intercepteze armata khaganatului.

Un corn răsună din rândurile khaganatului, iar săgețile zburară.

Masa soldaților Morathului nici măcar nu tresări și nu se uită înapoi ca să vadă ce se întâmpla cu rândurile din spate.

— Scări, mormăi Fenrys, arătând cu bărbia spre valurile dintre rânduri.

Scări mari de asediu din fier despărțeau mulțimea.

— Așadar, vor să atace cu tot ce au, spuse Lorcan la fel de încet, toți fiind atenți să nu îi audă oamenii din apropiere. Vor să încerce să pătrundă în fortăreață înainte ca khaganatul să poată să îi împrăștie.

— Arcași! răsună strigătul lui Chaol.

În spatele lor, pe metereze, arcurile scârțâiră.

Fenrys își scoase arcul de pe spate și fixă o săgeată.

Rowan își ținea arcul pe spate și tolba neatinsă, ca Gavriel și Lorcan. Nu era nevoie să le risipească pe câțiva soldați când, mai târziu, ar fi putut fi nevoiți să le folosească pe ținte mai rele.

Dar unul dintre ei trebuia să fie văzut evaluând soldații, ca să îi motiveze. Iar Rowan îl considera pe Fenrys un arcaș la fel de bun ca și el și, prin urmare, potrivit.

Rowan urmări linia vârfului săgeții lui Fenrys spre locul în care o ațintise către unul dintre purtătorii scării de asediu.

— Impresionează-ne, mormăi el.

— Vezi-ți de treaba ta, îi răspunse Fenrys pe același ton, urmărindu-și ținta cu vârful săgeții în timp ce aștepta ordinul lui Chaol.

Dacă Aelin nu sosea în câteva clipe, trebuia să părăsească meterezele ca să o găsească. Ce naiba o reținuse?

Lorcan își scoase sabia veche, pe care Rowan o văzuse doborând soldați din regate îndepărtate, în războaie mult mai lungi decât acesta.

— Când turnul de asediu o să se oprească, ei o să se îndrepte spre porți, spuse Lorcan, uitându-se de pe metereze la poarta de la etajul inferior și micul bastion de oameni din fața acesteia.

Copacii fuseseră tăiați ca să sprijine porțile din metal, dar dacă un grup destul de mare de soldați ar fi dat năvală, ar fi putut să doboare proptelele și încuietoarea grea în câteva minute și să deschidă porțile pentru hoardele de dincolo de ele.

— N-o să le permitem să ajungă atât de departe, zise Rowan, cu ochii la turnul masiv care se apropia încet. Soldații mișunau în spatele acestuia, așteptând să urce înăuntru. Alaltăieri, Chaol a doborât turnul fără ajutorul nostru. Se poate întâmpla din nou.

— *Salvă!* răsună strigătul lui Chaol din pietre, iar săgețile șuierară.

Ca un roi de lăcuste, acestea se avântară asupra soldaților care mărșăluiau dedesubt. Săgeata lui Fenrys își găsi ținta cu o precizie mortală, urmată de o alta care doborî un al doilea soldat de lângă scara de asediu.

Unde *naiba* era Aelin…

Morathul nu se oprea, ci mărșăluia direct peste soldații care cădeau în primele lor rânduri.

Se simțea frica oamenilor de pe metereze. Soldații trebuiau să atace repede și bine ca să o alunge.

Turnul de asediu se apropia încet. O privire de-a lui Rowan îi făcu pe el și prietenii lui să se miște spre locul în care cu siguranță turnul avea să lovească meterezele. Destul de aproape de scările dinspre poartă. Morathul alesese bine locul.

Unii dintre soldații pe lângă care trecură se rugau, înălțând șoapte tremurate în aerul rece al dimineții.

Lorcan îi spuse unuia dintre ei:

— Păstrează-ți suflarea pentru luptă, nu pentru zei!

Rowan îi aruncă o privire, dar bărbatul, uitându-se cu gura căscată la Lorcan, tăcu.

Chaol ordonă să se mai tragă o dată, iar săgețile zburară. Fenrys execută ordinul din mers, ca și când n-ar fi fost mare lucru.

Totuși, rugăciunile șoptite se auzeau în continuare de-a lungul rândului, săbiile tremurând odată cu oamenii.

Sus lângă Chaol, soldații se controlau, cu fețele inexpresive.

Dar aici, la acest etaj al meterezelor… chipurile erau palide. Cu ochii mari.

— Cineva ar face bine să-i încurajeze, spuse Fenrys scrâșnind din dinți și trăgând încă o săgeată. Sau oamenii ăștia or să se scape pe ei într-un minut.

Căci doar un minut le mai rămăsese cu primul turn de asediu care se tot apropia.

— Tu ești mai frumușel! fu replica lui Lorcan. Te-ai descurca mai bine!

— Este prea târziu pentru discursuri, interveni Rowan înainte ca Fenrys să poată răspunde. Mai bine le-am arăta ce putem face.

Ei își ocupară locurile pe zid, chiar în calea podului care urma să fie coborât pe metereze.

El își scoase sabia și apoi, cu un deget, securea de la centură. Gavriel își scoase cele două săbii din tecile de pe spate, flancându-l pe Rowan în dreapta. Lorcan se postă în stânga lui. Fenrys rămase în urmă, ca să-i prindă pe cei care ar fi trecut prin plasa lor.

Muritorii se îngrămădiră în spatele lor. Porțile tremurară, în sfârșit, la impactul Morathului.

Rowan își calmă respirația, pregătindu-și magia ca să sfâșie plămânii valgilor. Mai întâi, intenționa să-i doboare pe câțiva cu sabia ca să arate cât de ușor se putea face asta, că Morathul era disperat și victoria *avea* să fie aproape. De magie urma să se folosească mai târziu.

Turnul de asediu scârțâi când încetini și opri.

Chiar în clipa în care zidul de sub ei tremură la impactul cu acesta, Fenrys șopti:

— Pe toți zeii…

Nu din pricina podului care fu coborât, a soldaților

ce mișunau în profunzimea întunecată, ci a persoanei care ieși din bolta fortăreței din spatele lor. Rowan nu știa unde să se uite: la soldații care ieșeau din turnul de asediu, sărind pe metereze, sau la Aelin.

La regina Terrasenului.

Ea găsise armura în subsolul fortăreței, una frumoasă de un auriu-deschis care strălucea ca un răsărit de vară. Pe cap, perfectă și fixându-i părul împletit, purta o diademă. Nu o diademă, ci o bucată de armură, o parte dintr-un set vechi pentru o doamnă îngropată demult.

O coroană de război, o coroană de purtat în luptă. O coroană care să conducă armatele.

Frica și îndoiala nu i se citiră pe chip când ridică scutul, rotind-o pe Goldryn în mână o singură dată înainte ca primii soldați ai Morathului să o atace.

O lovitură rapidă în sus îl spintecă pe soldatul Morathului de la buric la bărbie. Sângele negru țâșni, dar ea deja se mișca, având fluiditatea unui râu în jurul unei pietre.

Rowan porni atacul, săbiile lui găsindu-și țintele, dar tot fără să o piardă pe Aelin din ochi.

Aelin izbi cu scutul în războinicul următor și cu Goldryn spintecă un altul înainte să o înfigă în soldatul pe care îl împinsese.

Repetă schema de nenumărate ori, în tot acest timp îndreptându-se spre turnul de asediu. Nestingherită. *Dezlănțuită.*

Un strigăt străbătu rândul. „A venit regina!”

Soldații care așteptau să acționeze se întoarseră spre ei.

Aelin atacă trei soldați valgi și îi lăsă morți pe pietre.

Se opri în fața gurii deschise a turnului de asediu,

direct în calea hoardelor. Fiecare clipă pe care și-o petrecuse antrenându-se pe corabie, pe drum, fiecare nouă bășică și bătătură – toate avuseseră scopul să o pregătească pentru asta.

„A venit regina!”

Cu Goldryn fermă în mână și scutul ca o prelungire a brațului, Aelin străluci ca soarele care răsărea acum deasupra armatei khaganului când atacă fiecare soldat care se avânta spre ea.

Cinci, zece – ea se mișca încontinuu, ferindu-se și lovind, împingând și răsturnând, sângele negru țâșnind, afișând o hotărâre macabră.

— Regina! strigară oamenii. Spre regină!

Iar când Rowan își făcu loc mai aproape, când acel strigăt se transmise de-a lungul meterezelor, iar oamenii din Anielle alergară în ajutorul ei, își dădu seama că Aelin nu avea nevoie de nicio scânteie ca să îi încurajeze pe soldați să o urmeze; că așteptase, controlându-se, ca să le arate ce putea face fără magie și puteri supranaturale.

Nicicând nu mai văzuse o privelițte atât de grozavă. În toate ținuturile și luptele, nu mai văzuse ceva atât de măreț ca Aelin în fața gurii turnului de asediu, rămânând pe poziție.

Când zorii se iviră, Rowan scoase un strigăt de luptă și atacă Morathul.

*

Prima luptă dădea tonul.

Dădea tonul și transmitea un mesaj. Nu Morathului.

„Impresionează-ne!” spusese Hasar.

Așadar, intenționa să o facă. Își luase armura aurie și coroana de luptă și așteptase până la răsărit, până

ce turnul de asediu se izbi în metereze, înainte să se dezlănțuie.

Să îi împiedice pe oamenii de aici să cedeze, să alunge frica din ochii lor.

Să îi convingă pe nobilii khaganatului de ce *putea* face. Nu era o amenințare, ci o aducere-aminte.

Nu era o prințesă neajutorată. Nu fusese niciodată.

Goldryn șuieră la fiecare lovitură, mintea lui Aelin fiind la fel de calmă și ascuțită ca sabia în timp ce evalua soldații inamici și armele lor și îi dobora în consecință. Știa vag că Rowan lupta lângă ea și că Gavriel și Fenrys se războiau aproape de flancul ei stâng.

Însă era foarte conștientă de muritorii care săreau în luptă, strigând sfidător. Ei ajunseseră până aici. Și aveau să supraviețuiască zilei de azi. Nobilii khaganatului urmau să afle.

Galopul cailor acoperi zgomotul luptei, iar Chaol ajunse și el cu sabia licărind, intrând în valul nesfârșit care năvălea din intrarea turnului.

— Spre lordul Chaol! Spre regină!

Cât de departe erau amândoi de Rifthold... De asasin și căpitan.

Săgețile se ridicară din armata de dincolo de zid, dar un val de vânt rece le spulberă înainte să atingă vreo țintă.

O ceață întunecată țâșni pe lângă ei, iar Lorcan ajunse la gura turnului de asediu, lovind cu sabia atât de repede încât Aelin abia o văzu, și își făcu loc pe podul de metal al turnului, în scara de dincolo de acesta ca și când și-ar fi croit loc pe rampe și spre câmpul de luptă.

Dedesubt se auzi un *bubuit.* Morathul adusese berbecul.

Aelin zâmbi macabru. Avea să-i doboare pe toți, apoi pe Erawan și, în cele din urmă, să se dezlănțuie asupra lui Maeve.

În celălalt capăt al câmpului, armata khaganului înainta, câștigând teren pas cu pas.

Nu avea să mai fie vreodată neajutorată. Sau prizonieră. Niciodată.

Moartea se transformă într-o melodie în sângele ei, fiecare mișcare fiind un dans când valul de soldați care ieșeau din turn încetiniră pasul, ca și când Lorcan chiar și-ar fi făcut loc cu forța în interior. Cei care treceau de el întâlneau sabia ei sau a lui Rowan. Un licăr auriu și Gavriel intră la rândul său în turnul de asediu, cele două săbii mișcându-se ca un vârtej.

Aelin nu știa ce intenționau să facă Lorcan și Leul odată ajunși jos sau cum voiau să miște turnul. Nu se gândi la asta.

Se afla într-un loc al crimelor și mișcării, al respirației și sângelui. Al libertății.

Moartea fusese blestemul, darul și prietena ei în acești ani lungi. Aelin se bucura să o întâmpine din nou sub soarele auriu al dimineții.

Capitolul 58

Elide nici măcar nu era pe metereze și deja își dorea să nu mai fie nevoită să suporte un alt război.

Soldații care erau aduși, rănile lor… Nu știa cum de erau vindecătoarele atât de calme, cum lucra Yrene Westfall cu atâta hotărâre în timp ce unui bărbat care țipa încontinuu îi ieșeau organele interne prin tăietura de la burtă.

Fortăreața se scutura din când în când, iar Elide se ura pentru că se bucura că nu știa ce însemna asta,

deși o chinuia faptul că nu știa ce făceau tovarășii ei, dacă armata khaganului era destul de aproape astfel încât coșmarul pe care-l trăiau toți să se termine curând.

Putea să mai dureze ore bune, spusese vindecătoarea cu piele măslinie și ochi ageri pe nume Eretia când Elide vomitase văzând un bărbat a cărui tibie îi ieșea din picior. Ore bune până la final, o luă la rost vindecătoarea, așadar ar fi fost bine să nu mai vomite și să revină la lucru.

Nu că Elide putea face multe. În ciuda darului generos al puterii care se transmitea membrilor familiei Lochan, ea nu avea magie și niciun alt dar în afară de a citi oamenii și a minți. Dar le ajuta pe vindecătoare să țintuiască răniții care se agitau, se grăbea să aducă bandaje, apă fierbinte și alifiile sau plantele pe care i le cereau ele, cu mult calm.

Niciuna nu țipa. Pur și simplu își ridicau vocea, magia strălucind puternic în jurul lor, și asta doar dacă un soldat țipa prea tare, încât cuvintele lor să fie auzite.

Soarele abia trecuse de linia orizontului, judecând după lumina de la ferestrele înalte din Marea Sală, și deja zăceau răniți atât de mulți. Atât de mulți…

Ei tot veneau, iar Elide continua să se miște, șchiopătatul ei făcând-o să simtă o durere surdă și apoi una acută. Era insignifiantă, în comparație cu ce suportau soldații, în comparație cu ce înfruntaseră pe metereze.

Nu își îngăduia să se gândească la prietenii ei. Nu își permitea să se gândească la Lorcan, care nu venise în cameră seara trecută și nu o căutase în dimineața asta, ca și când nu ar fi vrut să fie în preajma ei, ca și când fiecare cuvânt plin de dispreț rostit de ea l-ar fi

afectat.

Așadar, Elide le ajuta pe vindecătoare cu mintea limpede, țintuia bărbații care țipau și implorau, fără încetare.

*

Farasha nu dădu înapoi în fața soldaților Morathului care ajunseseră pe metereze, a celor care ieșiră din al doilea turn de asediu care se oprise lângă zid sau a celor care ajunseră pe scări.

Nu, iapa măreață îi călcă în picioare, răutăcioasă și neînfricată, așa cum prevăzuse Chaol. Animalul al cărui nume însemna „fluture” călca în picioare infanteriștii valgi.

Dacă nu ar fi gâfâit, Chaol ar fi zâmbit. Dacă oamenii nu ar fi fost doborâți în jurul său, ar fi râs ușor.

Însă Morathul ataca zidurile și porțile cu o furie pe care ei nu o mai văzuseră. Poate știuse cine sosise în Anielle, iar acum îi doborau. Aelin și Rowan luptau spate în spate, iar Fenrys își făcuse loc pe metereze ca să se alăture lui Chaol lângă al doilea turn de asediu.

Brațul în care Chaol ținea sabia nu ezită, în ciuda extenuării care începu să i se furișeze în oase după o oră, apoi două. Departe de marea de soldați inamici, armatele rukhinilor și Darghanilor mânau și zdrobeau Morathul între ele, împingându-l spre zidurile fortăreței.

Aparent, Morathul nu voia să se predea, ci doar să distrugă, să pătrundă în fortăreață și să ucidă cât mai mulți înainte să își găsească sfârșitul.

Cu scutul însângerat și îndoit și calul ca un demon furios sub el, Chaol continuă să lovească folosind sabia. Soția sa era în fortăreața din spatele lui. Nu intenționa să o dezamăgească.

*

Nesryn rămase prea repede fără săgeți.

Morathul nu fugi, deși forța călăreților Darghan și a infanteriștilor se abătea asupra sa. Așadar, ei înaintară lent, lăsând în urma lor atât trupuri îmbrăcate în negru, cât și în armuri aurii. Soldații Morathului erau mai mulți decât ai lor, dar era greu – aproape insuportabil – să vadă doborâți atât de mulți. Să vadă caii frumoși ai Darghanilor fără călăreți… sau morți.

Și rukhinii suferiseră pierderi, dar nu la fel de numeroase, acum că o armată lupta sub ei.

Sartaq conducea centrul, iar din locul în care Nesryn comanda flancul stâng, îi supraveghea pe el și pe Kadara, cu un ochi la Borte și Yeran care conduceau flancul drept spre extrema vestică a luptei, Falkan Ennar însoțindu-i în trupul său de șoim. Poate își imagina, dar Nesryn ar fi putut jura că bărbatul metamorfic lupta cu o vigoare nemaivăzută, ca și când anii recuperați i-ar fi sporit forța.

Nesryn îi dădu pinteni lui Salkhi și se aruncă în luptă din nou, călăreții din spatele ei urmând-o. Săgețile și sulițele se ridicară ca să îi întâmpine, unii soldați de-ai Morathului fugind. Nesryn și Salkhi se ridicară din nou în aer, pătați de mai mult sânge negru.

La înălțime, două patrule de cercetași rukhini monitorizau lupta. Când Nesryn își șterse sângele negru de pe față, un călăreț plonjă direct spre Sartaq.

Sartaq se ridică o clipă mai târziu.

Nesryn știa că avea s-o certe pentru asta, dar îi strigă căpitanului rukhin din spatele ei să rămână în formație și îl îndreptă pe Salkhi spre prinț.

— *Treci înapoi informație!* îi ordonă Sartaq

acoperind șuieratul vântului.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea.

Salkhi bătu mai puternic din aripi, ajungând din urmă pasărea ruk a prințului.

Sartaq arătă înainte, spre zidul de munți de dincolo de lac și oraș, spre barajul despre care spusese atât de nonșalant că voia să-l spargă ca să distrugă armata Morathului.

Cu fiecare bătaie a aripilor lui Salkhi, fu din ce în ce mai clar ce îl făcuse să se grăbească.

Câțiva soldați de-ai Morathului nu se odihniseră peste noapte, ci se furișaseră spre orașul abandonat ca să urce poalele dealurilor, apoi versantul muntelui, către baraj.

Unde acum, cu berbeci și viclenie, căutau să îl spargă.

Salkhi se apropie. Nesryn întinse mâna după o săgeată și-și îndoi degetele în aer.

Totuși, Sartaq mai avea două săgeți, și le trase pe amândouă spre cei aproximativ treizeci de soldați ai Morathului care împingeau berbecul în mijlocul barajului. Lemn, piatră și fier vechi și de rău augur. Câteva crăpături și avea să se prăbușească.

Iar apoi, lacul de acumulare și râul din spatele acestuia ar fi spălat câmpia.

Morathului nu îi păsa dacă-și spulbera propria armată. Oricum lupta de astăzi era pierdută.

Totuși, nu intenționa să permită armatei khaganului să scape.

Ambele săgeți ale lui Sartaq își găsiră ținta, dar cei doi soldați căzuți nu îi făcură pe ceilalți să lase berbecul din mâini, ba chiar traseră din nou berbecul… și îl împinseră.

Bubuitul lemnului pe lemn răsună până la urechile

lor.

În zbor, se apropiară destul de mult încât să vadă clar armătura din fier din vârful berbecului: o carcasă groasă acoperită cu țepi meniți să sfâșie și să străpungă. Dacă Salkhi și Kadara ar fi reușit să ajungă la ea, ar fi putut să le smulgă berbecul din mâini…

Metalul scârțâi și zăngăni, iar strigătul de avertizare al lui Sartaq spintecă aerul.

Salkhi se înclină instinctiv, văzând săgeata mare din fier înaintea lui Nesryn, una trasă dintr-un dispozitiv greoi pe care probabil îl aduseseră aici pentru a ține la distanță păsările ruk.

Săgeata ajunse departe, izbindu-se în roca muntelui.

I-ar fi străpuns pieptul lui Salkhi, direct în inimă.

Cu stomacul agitat, Nesryn se înălță din nou, evaluând soldații de dedesubt.

Sartaq îi făcu semn din apropiere: „Să venim din direcții diferite! Ne întâlnim la mijloc!”

Vântul îi șuieră în urechi, dar Nesryn trase de frâie, iar Salkhi se înclină într-un arc larg. Sartaq o întoarse pe Kadara, imaginea în oglindă a manevrei lui Nesryn.

— Cât de repede poți, Salkhi! îi strigă Nesryn rukului ei.

Apropiindu-se de baraj și de soldați, cele două păsări, Salkhi și Kadara, zburară una spre cealaltă, își tăiară calea și se îndepărtară din nou într-un arc, încrucișându-se la fel de repede ca vântul și refuzându-le arcașilor o țintă ușoară.

O săgeată din fier trasă spre Sartaq spintecă aerul de deasupra lui, aproape atingându-i capul.

Berbecul se izbi din nou în lemn.

De data asta se auzi o crăpătură. Un scârțâit profund, ca o bestie îngrozitoare trezită dintr-un somn

lung.

Încă o săgeată de fier țâșni spre ei și rată. Nesryn și Sartaq trecură foarte aproape unul de celălalt, zburând atât de repede încât ei îi lăcrimară ochii. Vântul șuiera, plin de vocile muribunzilor și ale răniților.

Iar apoi ajunseră acolo, Salkhi întinzându-și ghearele când se izbi în mașinăria de fier care lansa acele săgeți, spulberând-o. Soldații țipară când pasărea ruk îi atacă și pe ei.

Cei care manevrau berbecul reușiră să mai izbească o dată barajul înainte ca Sartaq și Kadara să îi sfâșie. Bărbații zburară, unii lovindu-se de baraj, alții aterizând în bucăți.

Kadara azvârli berbecul în versantul unui munte din apropiere, lemnul așchiindu-se din cauza impactului, rostogolindu-se pe pietre și dispărând.

Cu inima care-i bătea cu putere și cu lupta de pe câmpul de dedesubt încă în desfășurare, Nesryn îl întoarse pe Salkhi și studie zidul barajului, Sartaq făcând același lucru.

Ceea ce văzură îi făcu să zboare înapoi spre fortăreață cât de repede îi putea purta vântul.

*

Lorcan își făcuse loc prin interiorul obscur și înghesuit al primului turn de asediu, ucigând soldații în calea lui. Gavriel venise după el și-l ajunsese din urmă când Lorcan se trezise înfruntând la intrare nenumărații soldați care încercau să intre.

Amândoi opriră valul, chiar dacă de săbiile lor trecură câțiva soldați de-ai Morathului. Whitethorn și regina cu siguranță așteptau să îi ucidă.

Lorcan nu mai știa de când rezista cu Gavriel la intrarea în turnul de asediu – cât timp trecuse înainte ca armata lor să reușească să îl deplaseze.

Magia lor ar fi fost inutilă. Toată structura era din fier, la fel ca scările, de parcă Morathul ar fi anticipat prezența lor.

Doar scârțâitul metalului care se prăbușea îi avertiză că turnul se dărâma și îi făcu să se avânte spre câmpul de luptă, unde se treziră în afara porților. Fenrys și lordul Chaol apăruseră pe zidurile meterezelor cu arcașii și trăseseră în soldații care se grăbeau spre Lorcan și Gavriel.

Dar el și Leul își aleseseră deja următoarea țintă: berbecul care încă lovea porțile tot mai slăbite. Arcașii îi ajutau de deasupra, așa că începuseră să își facă loc spre berbec, iar apoi de-a lungul acestuia, până ce mașina de război căzu cu un zgomot surd, uitată în valul de soldați ai Morathului care veneau după ei.

Lorcan respirase constant, ținându-se ferm pe picioare în timp ce trupurile se adunau în grămezi în jurul lor.

Trebuiau să apere poarta suficient de mult timp încât armata khaganului să o depășească pe cea a Morathului.

De deasupra, un vânt rapid și brutal contribui la dansul morții, scoțând aerul din plămânii soldaților care îi atacau, chiar dacă el știa că Whitethorn continua să se lupte pe metereze.

Lorcan pierdu din nou noțiunea timpului. Știa doar vag că soarele se înălța pe cer.

Dar armata khaganului câștiga teren, centimetru cu centimetru, suficient încât păsările ruk să smulgă scările de asediu de pe zidurile fortăreței, suficient cât lordul Chaol să strige la el și Gavriel să urce pe o scară

de asediu și să „revină naibii sus!”

Gavriel se supuse, reperând scara de fier eliberată de soldații Morathului, ținută pe loc doar cât să urce din nou pe metereze.

Dar armata khaganului era aproape. Un ghiont în umăr îi spuse lui Lorcan să nu fugă, ci să lupte.

Așadar, Lorcan ascultă. El nu se obosi să strige la Gavriel, care acum urcase până la jumătatea scării, înainte să se avânte în luptă.

Fusese făcut pentru luptă. Indiferent ce regină servea, fie că ea era Fae, valgă sau om, *asta* fusese instruit să facă.

Lorcan își croi singur calea spre rândurile khaganilor care avansau, câțiva soldați de-ai Morathului fugind în urma lui, unii căzând înainte ca el să ajungă la ei, magia lui ucigându-i.

Curând aveau să câștige teren, iar cântecul din sângele lui s-ar fi liniștit.

O parte din el nu voia să se termine, chiar dacă trupul lui voia să se odihnească.

Totuși, ce-ar fi rămas după finalul luptei?

Nimic. Elide fusese destul de clară. Îl iubea, dar se ura pentru asta.

El oricum nu o meritase.

Ea merita o viață liniștită și fericită, iar lui nu-i erau cunoscute asemenea lucruri. I se păruse că le zărise în lunile în care călătoriseră împreună, înainte să se ducă totul naibii, dar acum el nu era menit unui lucru asemănător.

Dar acest câmp de luptă, acest cântec al morții din jurul lui… Aici putea să se descurce. Asta putea savura.

Coifurile aurii ale armatei khaganului deveniră clare, caii înfocați fiind de nestăvilit. Era mai strașnică decât orice armată alături de care luptase într-un regat

al muritorilor. Și în multe regate ale nemuritorilor.

Supunându-se cântecului morții din sângele lui, Lorcan își coborî scuturile. Nu voia să fie ușor. Voia *să simtă* fiecare lovitură, să vadă viața inamicului scurgându-se sub sabia lui.

Nu îi păsa ce se întâmpla. Oricum nu i-ar fi păsat nimănui dacă s-ar fi întors în fortăreață. Lorcan nu dădu înapoi când atacă zece soldați care veniră spre el.

Poate merita ceea ce urma să se întâmple. Merita asta pentru gândurile lui jalnice sau aroganța de a fi lăsat garda jos.

Acum îi arunca îndemânatic pe soldații Morathului înapoi creatorului lor întunecat, acum zâmbea, chiar dacă simțea gustul sângelui spurcat pulverizat în aer.

Ceva metalic licări în spatele lui. Lorcan se întoarse ridicând sabia, dar prea târziu.

Sabia soldatului valg lovi în sus. Lorcan se arcui, strigând când carnea i se spintecă de-a lungul spatelui. Nu purta armură – nu găsise nicio armură care să i se potrivească pe trunchi.

Soldatul Morathului se mișcă din nou, mai priceput decât ceilalți. Probabil omul pe care îl infestase se pricepea întrucâtva să lupte, de vreme ce demonul se folosea de asta în avantajul lui.

Lorcan abia reuși să își ridice sabia înainte ca soldatul să i-o înfigă pe a lui în stomac.

Lorcan căzu, sabia zăngănindu-i. Noroiul înghețat îi acoperi fața, ca și când l-ar fi înghițit pe deplin, ca și cum l-ar fi tras în jos, spre adâncimile ținutului lui Hellas, unde merita să fie.

Pământul tremură sub copitele zgomotoase și săgețile șuierară pe deasupra.

Apoi se auziră strigăte, iar întunericul se lăsă.

Capitolul 59

Armata khaganului nu lua prizonieri.

Câțiva soldați de-ai Morathului încercară să scape în oraș. Stând lângă Aelin pe meterezele fortăreței, Rowan urmărea cum păsările ruk îi doborau cu o eficiență mortală.

Urechile încă îi țiuiau din cauza vuietului luptei și respira sacadat, ca Aelin. Micile lui răni începuseră deja să se vindece, furnicându-l ușor pe sub hainele pătate. Totuși, rana pe care o căpătase la picior avea nevoie de mai mult timp.

În partea cealaltă a câmpului, întinzându-se spre orizont, armata khaganului se asigura că uciși rămâneau morți. Săbiile și sulițele licăreau în lumina după-amiezii când se ridicau și coborau, tăind capete. Rowan își amintise întotdeauna haosul și iureșul luptei, dar uitase amețeala și oboseala.

Vindecătoarele își făceau deja loc pe câmpul de luptă, stindardele lor albe contrastând cu marea de negru și auriu. Cei care aveau nevoie de mai mult ajutor erau purtați de păsările ruk și duși direct în haosul din Marea Sală.

Pe meterezele ude de sânge, cu aliații și tovarășii în jurul lor, Rowan îi dădu plosca lui Aelin fără să spună ceva. Ea bău cu nesaț, după care i-o dădu lui Fenrys.

O dezlănțuire și o eliberare. Asta fusese lupta pentru partenera lui.

— Pierderi minime, spuse prințesa Hasar sprijinindu-se cu o mână de o mică parte a zidului meterezei care nu era acoperită cu sânge negru sau roșu. Infanteriștii au fost cei mai atacați; Darghanii au rămas, în mare parte, nevătămați.

Rowan dădu aprobator din cap. Era impresionant – mai mult decât impresionant. Frumos coordonați, soldații khaganului se mișcaseră pe câmpie de parcă ar fi fost fermieri care secerau grâul. Dacă nu ar fi fost prins în dansul luptei, poate s-ar fi oprit să-i admire.

Prințesa se întoarse spre Chaol, care stătea într-un scaun cu rotile și pe al cărui chip se citea asprimea.

— Pierderile noastre?

Chaol aruncă o privire spre tatăl său, care observa câmpul de luptă cu brațele încrucișate. Tatăl lui zise fără să se uite la ei:

— Mari. Ca să nu spun mai mult.

Durerea păru să licărească în ochii ticălosului, dar acesta tăcu.

Chaol se încruntă la Hasar, strângând cotierele scaunului. Oricât de bine ar fi luptat soldații din Anielle, nu erau o unitate instruită. Mulți dintre cei care supraviețuiseră erau războinici cu experiență care luptaseră cu sălbaticii din Colți, îi spusese Chaol lui Rowan mai devreme. Majoritatea morților nu o făcuseră.

Hasar o măsură în sfârșit din priviri pe Aelin.

— Am auzit că te-ai dat în spectacol azi!

Rowan își adună puterile.

Aelin se întoarse dinspre câmpul de luptă și-și înclină capul.

— Se pare că și tu ai făcut-o!

Într-adevăr, armura ornamentată a lui Hasar era stropită cu sânge negru. Ea fusese în mijlocul luptei, pe calul ei Muniqi, și călărise direct spre porți. Dar prințesa nu mai făcu niciun comentariu.

Enervarea, profundă și aproape ascunsă, licări în ochii lui Aelin. Totuși, ea nu mai vorbi – nu insistă întrebând-o pe prințesă ce urmau să facă, ci doar se

uită din nou la câmpul de luptă, mușcându-și buza.

În timpul luptei se oprise doar când nu mai rămăsese niciun valg pe care să-l ucidă, iar în minutele de după eliberarea zidurilor, rămăsese tăcută – distantă, ca și când încă ar fi ieșit din acel loc calm și calculat în care se pogorâse. Nu se deranjase să își scoată vreo parte din armură. Coroana de luptă arămie era acoperită de sânge, iar părul i se încâlcise din cauza acestuia.

Tatăl lui Chaol aruncase o privire la armura ei, la cea a lui Rowan, și se albise de furie. Totuși, Chaol doar își îndreptase scaunul spre tatăl său, mormăind ceva prea încet ca să audă Rowan, iar bărbatul se retrăsese.

Momentan. Aveau lucruri mai importante la care să se gândească – lucruri care o făcuseră pe partenera lui să își muște buza – când ar fi sosit armata prințului Kashin, dacă s-ar fi îndreptat într-adevăr spre Terrasen. Dacă ziua de azi fusese suficientă să îi convingă.

Două siluete se conturară în înaltul cerului. Kadara și Salkhi, zburând spre fortăreață cu o viteză aproape necontrolată.

Oamenii fugiră din calea păsărilor ruk în clipa în care Sartaq și Nesryn aterizară pe metereze, descălecând și mergând direct spre ei.

— Avem o problemă, spuse Nesryn, palidă la față.

Într-adevăr, buzele lui Sartaq erau vinețiii, și amândoi emanau valuri de frică.

Roțile scaunului lui Chaol plescăiră prin sângele adunat.

— Ce s-a întâmplat?

Aelin își îndreptă spatele, Gavriel și Fenrys încremenind.

Nesryn arătă dincolo de oraș, spre zidul montan.

— La finalul luptei, am interceptat un grup de soldați de-ai Morathului încercând să dărâme barajul acela.

Rowan și Chaol înjurară.

— Presupun că nu au reușit mulțumită vouă, spuse Aelin privind spre barajul prea apropiat, care ținea apele furioase ale lacului de acumulare și ale râului.

— Parțial, zise Sartaq, un mușchi încordându-i-se pe maxilar. Dar multe lucruri erau distruse când am sosit noi.

— Să îl dărâmăm, șopti Hasar.

Ochii negri ai lui Sartaq licăriră.

— Trebuie să ne evacuăm armata de pe câmp. Chiar acum!

— O să se rupă? întrebă tatăl lui Chaol.

Nesryn tresări.

— Este foarte posibil.

— S-ar putea rupe în orice clipă. Sartaq gesticulă spre armata khaganului de pe câmp. Trebuie să o evacuăm.

— Nu au unde să se ducă, spuse tatăl lui Chaol. Apa o să vuiască kilometri buni, iar fortăreața asta nu poate să vă găzduiască toate armatele.

Rowan își dădu seama că, într-adevăr, fortăreața – în ciuda înălțimii sale – nu putea primi toată armata de pe câmp. Nici pe departe. Iar fortăreața, sus pe culmi, avea să fie singurul lucru care să reziste valului de apă rece care, vărsându-se din munți, ar fi inundat câmpia, distrugând totul în calea sa.

Hasar îl fixă pe Chaol cu privire arzătoare.

— Unde să le spunem să fugă?

— Cheamă păsările ruk, zise Chaol. Instruiește-le să adune cât de mulți posibil și să-i scoată în zbor spre vârful din spatele nostru. El făcu semn spre micul

munte pe care fusese construită fortăreața. Să-i lase pe stânci; să-i lase oriunde!

— Iar cei care nu ajung la păsări? insistă prințesa, ceva asemănător panicii traversându-i chipul aprig.

Lui Rowan inima îi bătea cu putere. Câștigaseră lupta doar ca inamicul să aibă ultimul cuvânt în victoria lor.

Morathul nu ar fi permis armatei khaganului să plece de pe câmp.

Intenționa să distrugă armata asta, fărâma de speranță, cu o lovitură simplă și brutală.

— A fost de la bun început o capcană? Chaol își frecă maxilarul. Erawan știa că aduc o armată. A ales Anielle *pentru* asta? Știind că am să vin? Cu gândul să folosească barajul ca să ne mănture armata?

— Meditează mai târziu la asta! îl avertiză Aelin, la fel de serioasă ca Rowan. Ea scrută câmpul. Spune-le să fugă. Dacă nu pot să ia o pasăre ruk, atunci să *fugă!* Dacă ajung la marginea pădurii Oakwaldului, s-ar putea să aibă o șansă dacă reușesc să se urce în copaci.

Partenera lui nu menționă că, în fața unui val atât de mare, copacii ar fi fost scufundați sau smulși din rădăcini.

— N-avem cum să reparăm ce s-a distrus? întrebă Gavriel.

— Am verificat, spuse Sartaq înghițind în sec. Morathul a știut unde să lovească.

— Dar cu magia ta? îl întrebă Fenrys pe Rowan. Ai putea îngheța… râul?

El deja se gândise la asta. Rowan scutură din cap.

— Este prea adânc și curentul este prea puternic.

Poate dacă i-ar fi avut alături pe toți verii lui… dar Enda și Sellene erau în nord, împreună cu frații și

rudele.

— Deschideți porțile fortărețeiei, spuse încet Chaol. Cei din apropiere să vină-n fugă aici, iar cei de la distanță să se îndrepte spre pădure.

Rowan întâlni privirea lui Aelin.

Mâinile ei începură să tremure.

„Asta nu se poate termina aici”, păru ea să spună. Panica îi licări într-adevăr în ochi. Rowan îi apucă mâna tremurândă și-o strânse.

Dar nu exista niciun adevăr și nicio minciună care ar fi putut să o liniștească.

Niciun adevăr și nicio minciună care să salveze armata de pe câmp.

*

Elide îi găsi pe tovarășii ei și aliații lor nu în sala de consiliu, ci adunați pe metereze, ca și când nu ar fi fost înconjurați de cadavre și sânge.

Ea se crispă la fiecare pas prin sângele negru și roșu, încercând să nu întâlnească ochii goi ai soldaților căzuți. Fusese trimisă de Yrene să vadă ce făcea Chaol – era întrebarea temătoare a unei soții care nu aflase nimic despre soarta lui de când începuse lupta.

După câteva ore în care le ajutase pe vindecătoare, Elide era disperată să fugă din camera care duhnea a sânge și murdărie. Totuși, ușurarea pe care o simțise mirosind aerul proaspăt și văzând că lupta se sfârșise fusese efemeră când zărise meterezele însângerate. Când observase chipurile palide ale tovarășilor ei, cuvintele lor încordate. Cu toții se uitau între munți și metereze.

Ceva decursese prost. Ceva *era* în neregulă.

Câmpul de luptă se întindea la distanță,

vindecătoarele grăbindu-se printre trupurile căzute cu steaguri albe ridicate ca să-și indice locurile. Atât de mulți! Atât de mulți morți și răniți! O mare de morți și răniți.

Elide ajunse lângă Chaol tocmai când Nesryn Faliq sări pe frumoasa ei pasăre ruk, plonjând spre armata de dedesubt. Nu… spre celelalte surate înaripate.

Cu o mână, Elide îl atinse pe Chaol pe umăr, atrăgându-i atenția de la locul în care o privea pe Nesryn înălțându-se în aer. Ochii lui căprui stropiți cu sânge erau limpezi.

Și plini de groază.

Uitase ce trebuia să-i transmită din partea lui Yrene.

— Ce este în neregulă?

Aelin fu cea care-i răspunse, cu armura-i însângerată ciudată și veche. O imagine de demult.

— O să se rupă barajul, spuse răgușită regina. Și o să-i „mături” pe toți cei de pe câmp.

Pe toți zeii! Pe toți zeii!

Elide se uită la ei și află răspunsul la următoarea întrebare: „Ce se poate face?”

Nimic.

Păsările ruk se înălțară în văzduh, bătând din aripi spre ei, cu soldații în gheare și agățați de spatele lor.

— Le-a avertizat cineva pe vindecătoare? Elide arătă spre steagurile albe care fluturau la distanță pe câmp. Vindecătoarea Supremă?

Hafiza era acolo jos, spusese Yrene.

Liniște. Apoi prințul Sartaq înjură în limba lui și alergă spre pasărea sa ruk aurie, țâșnind în câteva secunde spre câmpul de luptă, strigătele sale spintecând văzduhul. Kadara coborî de câteva ori, iar când se ridică din nou, ținea o altă siluetă fragilă în

ghearele sale. Încerca să aducă vindecătoare cât mai multe.

Elide se întoarse spre tovarășii ei când soldații începură să alerge spre fortăreață, călcând în picioare cadavrele și răniții.

Ordinele se răspândiră în limba continentului sudic și mai mulți soldați de pe câmpul de luptă începură să alerge.

— Ce altceva putem face? întrebă Elide.

Aelin și Rowan pur și simplu se uitau la câmpul de luptă, urmărind alături de Fenrys și Gavriel cum păsările ruk se grăbeau să salveze cât de mulți puteau. În spatele lor, prințesa Hasar făcea pași, iar Chaol și tatăl său vorbeau în șoaptă despre locul din fortăreață în care ar fi putut să încapă toți – cei care supraviețuiau.

Elide se uită din nou la ei. Se uită la toți și întrebă încet:

— Unde este Lorcan?

Ochii roșiatici ai lui Gavriel îi cercetară pe ai ei, plini de confuzie.

— Lorcan… a plecat pe câmp în timpul luptei. L-am văzut chiar înainte ca armata khaganului să ajungă la el.

— Unde *este?* Vocea lui Elide se sparse. Fenrys se întoarse acum spre ea, urmat de Rowan și Aelin. *Unde este Lorcan?* îi imploră Elide să-i spună, gâtuită de teamă.

După tăcerea lor, își dădu seama că ei nici măcar nu-și puseseră întrebarea asta.

Elide se întoarse spre câmpul de luptă, spre marea nesfârșită de cadavre. Soldații fugeau, mulți dintre răniți fiind abandonați unde erau.

Atât de multe cadavre… Atât de mulți soldați

zăceau pe pământ!

— Unde? Nu-i răspunse nimeni. *Unde* l-ai văzut alăturându-se armatei khaganului? îl întrebă Elide pe Gavriel, arătând spre câmpul de luptă.

— Aproape de partea cealaltă a câmpului, îi răspunse Gavriel cu vocea încordată și arătă spre câmp. Eu… nu l-am mai văzut după aceea.

— Rahat, șopti Fenrys.

— Folosește-ți magia, îi zise Rowan. Sari pe câmp, găsește-l și adu-l înapoi!

Ușurarea umplu pieptul lui Elide, până când Fenrys spuse:

— Nu pot.

— Nu ai folosit-o niciodată în timpul luptei! îl provocă Rowan. Ar trebui să fii plin de energie și capabil s-o faci.

Chipul plin de sânge al lui Fenrys păli, iar el se uită rugător la Elide.

— Nu pot.

Liniștea se lăsă pe metereze.

— Nu vrei! strigă apoi Rowan și, cu un deget însângerat, arătă spre câmpul de luptă. L-ai lăsa să moară și pentru ce? Aelin l-a iertat. Tatuajul i se încreți când strigă din nou. Salvează-l!

Fenrys înghiți în sec, dar Aelin spuse:

— Renunță, Rowan!

Rowan mârâi și la ea.

Aelin îi răspunse tot cu un mârâit.

— Las-o baltă!

Ei purtară o conversație mută, iar speranța din pieptul lui Elide se stinse când Rowan renunță și dădu din cap spre Fenrys în semn de scuze. Fenrys, părând că i se face greață, se întoarse spre câmpul de luptă.

Elide se retrase un pas. Apoi încă unul.

Lorcan nu putea fi mort.

Dacă ar fi fost mort, ar fi știut... în inima și sufletul ei.

El era acolo, jos. Era în mijlocul armatei, probabil rănit și însângerat...

Nimeni nu o opri pe Elide când alergă în fortăreață. Cu toate că șchiopătă la fiecare pas, durerea străbătându-i piciorul, nu șovăi când ajunse la scara interioară și plonjă în haos.

Ea îi făcuse o promisiune.

În urmă cu câteva luni, îi jurase ceva.

„Am să te găsesc întotdeauna”.

Soldații și vindecătoarele se grăbiră pe scări, trecând pe lângă Elide. Strigătele erau aproape asurzitoare, ricoșând din pietrele vechi. Ea se luptă să coboare, suspinând printre dinți.

„Am să te găsesc întotdeauna”.

Împingând, dând din coate și strigând la oamenii agitați care alergau pe lângă ea, Elide se luptă să coboare fiecare treaptă, spre porți.

Oamenii care țipau erau un șuvoi nesfârșit care învăluia, în urcare, scările. Elide continuă să tot coboare făcându-și loc, alunecând din când în când. Ei nici măcar nu se uitară la ea, nu încercară să se dea la o parte din calea ei. Abia când păși din nou strâmb strigă în casa scării „Faceți loc reginei!”

Nu o ascultă nimeni, așa că repetă cuvintele cu o voce poruncitoare, cu toată forța pe care o văzuse la masculii Fae care voiau să își intimideze inamicii:

— Faceți loc reginei!

De data asta, oamenii se lipiră de ziduri. Elide profită de micul spațiu și strigă ordinul de nenumărate ori, glezna durând-o la fiecare pas.

Dar ea reuși să coboare la haosul ce învăluia

nivelul inferior, spre porțile deschise lângă care se înghesuiau nenumărați soldați. Dincolo de ei, cadavrele se întindeau spre orizont. Războinicii, vindecătoarele și cei care cărau răniții se grăbeau spre orice scară găseau.

Elide reuși să facă toți cei cinci pași șchiopătând spre poarta deschisă înainte să își dea seama că avea să fie imposibil să traverseze câmpul și să îl *găsească* pe câmpia nesfârșită, înainte ca barajul să se rupă și el să fie măturat. Înainte să dispară pentru totdeauna.

El nu era mort.

El *nu* era mort.

„Am să te găsesc întotdeauna”.

Elide se uită spre porți și în înaltul cerului în încercarea de a zări vreo pasăre ruk care ar fi putut să o ducă la el. Dar păsările zburau spre etajele superioare, cărând soldați și vindecătoare, pe unii lăsându-i chiar pe versantul muntelui. Iar pe pământ, nimeni nu i-ar fi auzit strigătele de ajutor.

Și nici nu s-ar fi oprit vreun soldat.

Elide studie celălalt capăt al intrării.

Se uită la caii scoși din grajduri de grăjdari agitați, animalele ridicându-se în două picioare la panica din jurul lor în timp ce erau trase spre rampele aglomerate.

O iapă neagră se ridică pe picioarele din spate, nechezatul său fiind un avertisment strident înainte să-l lovească pe grăjdar cu copitele. Era iapa lordului Chaol. Grăjdarul țipă și dădu înapoi, abia apucând frâiele când animalul tropăi, cu urechile lipite de cap.

Elide nu gândi. Nu se gândi de două ori, ci șchiopătă spre cai și grajduri și îi zise grăjdarului agitat, care încă se retrăgea din fața calului pe jumătate sălbatic:

— O iau eu!

Bărbatul cu fața palidă îi aruncă frâiele.

— Noroc! îi spuse și fugi și el.

Iapa – Farasha – trase atât de puternic de frâie că mai că o aruncă pe Elide pe pietre. Dar tânăra rămase pe loc, deși o durea piciorul, și-i vorbi animalului:

— Am nevoie de tine, inimă aprigă! Se uită în ochii negri și furioși ai Farashei. Am nevoie de tine! Vocea i se sparse. Te rog!

Și, pe toți zeii, iapa se liniști! Clipi.

Caii și grăjdarii trecură pe lângă ele, dar Elide rămase pe loc și așteptă ca Farasha să-și plece grumazul, în semn că-i permitea s-o încalece.

Mulțumită picioarelor lungi ale lordului Chaol, scările erau destul de joase încât Elide să ajungă la ele, dar fata tot își înghiți strigătul când își lăsă greutatea pe glezna bolnavă în clipa în care se împinse și se ridică în șaua elegantă a Farashei. Din fericire, după luptă nu avuseseră timp să scoată șeile cailor. Elide scoase ceea ce părea a fi o pereche de proteze care atârnau în stânga și în dreapta, cu siguranță ca să îl ajute pe lordul Chaol să-și mențină echilibrul. Tot ce o încetinea trebuia aruncat.

Elide apucă frâiele.

— Spre câmpul de luptă, Farasha!

Cu un nechezat, Farasha se avântă în încăierare.

Soldații săriră din calea lor, iar Elide nu se opri ca să se scuze, nu opri pentru nimeni în timp ce ea și iapa neagră alergară spre porți și ieșiră dincolo de ele, în câmpie.

Capitolul 60

Rowan știa că magia lui n-ar fi făcut decât să

întârzie inevitabilul. Se gândise să zboare spre baraj, să vadă dacă ar fi putut ține structura pe loc suficient de mult timp, în caz că nu reușea să stăvilească râul, dar forța din partea cealaltă… nu putea fi oprită.

Soldații și vindecătoarele se grăbeau spre fortăreață, păsările ruk țâșnind pe câmpul de luptă ca mai întâi să îi ducă într-un loc sigur pe cei care se aflau în calea apei. Dar nu suficient de repede. Chiar dacă nu știau când ar fi cedat barajul, tot nu se mișcau destul de repede.

Oare Lorcan era acum printre cei care alergau sau reușise să urce pe o pasăre ruk?

— Puterea, îi spuse încet Fenrys, apucând zidul ud de sânge. Era singurul lucru pe care îl împărțeam Connall și cu mine.

— Știu, zise Rowan. El nu ar fi trebuit să insiste. Îmi pare rău!

Fenrys doar dădu din cap.

— De atunci, nu am reușit să o suport. Eu… Nici măcar nu sunt sigur că o mai *pot* folosi, spuse și se scuză din nou.

Rowan îl bătu ușor pe umăr. Era încă un lucru pentru care urma s-o facă pe Maeve să plătească.

— Oricum probabil nu l-ai fi găsit.

Fenrys își încordă maxilarul.

— Ar putea fi oriunde.

— Ar putea fi mort, șopti prințesa Hasar.

— Sau rănit, interveni Chaol, împingând scaunul spre marginea zidului ca să studieze câmpul de luptă de dedesubt și barajul de dincolo de acesta.

Aelin, de la câțiva pași distanță, privi și ea într-acolo, părul ei ud de sânge despletindu-se în vântul puternic și fluturând spre munți.

Ea nu spuse nimic. Nu făcuse nimic de când Nesryn

și Sartaq veniseră cu vestea. Era exact genul ei de coșmar, își dădu el seama, să nu poată ajuta, să fie forțată să privească în timp ce ceilalți sufereau. Niciun cuvânt nu o putea liniști, niciun cuvânt nu putea să îndrepte situația sau să împiedice cursul lucrurilor.

— Aș putea încerca să îi dau de urmă, propuse Gavriel.

Rowan își alungă groaza.

— Am să încerc să îl reperez din zbor și am să-ți fac semn…

— Nu te deranja, spuse prințesa Hasar, iar Rowan fu pe cale să-i dea o replică atunci când ea arătă spre câmpul de luptă. Ți-a luat-o deja înainte!

Rowan se întoarse odată cu ceilalți.

— Nu, șopti Fenrys.

Acolo, galopând pe câmpie călare pe un cal cunoscut, era Elide.

— Farasha, șopti Chaol.

— O să fie ucisă, spuse Gavriel, încordându-se ca și când ar fi putut sări de pe metereze și să fugă după ea. O să fie…

Farasha sărea peste cadavre, trecând printre răniți și morți, Elide răsucindu-se în toate direcțiile în șa. Și, de la distanță, Rowan reuși să îi zărească buzele mișcându-se, strigând un singur cuvânt, un nume, de nenumărate ori. „Lorcan!”

— Dacă vreunul dintre voi coboară acolo, îi avertiză Hasar, o să moară.

Era împotriva oricărui instinct, împotriva celor câteva secole de instrucție și lupte alături de Lorcan, dar prințesa avea dreptate. O singură viață pierdută era mai bună decât mai multe. Mai ales când, pentru restul războiului, ar fi avut mare nevoie de soldații lui.

Lorcan ar fi încuviințat – el îl învățase pe Rowan să

ia astfel de hotărâri dificile.

Aelin rămase în continuare tăcută, ca și când ar fi coborât înăuntrul ei, și se uită la câmpul de luptă.

La micul călăreț și la iapa imensă care alerga pe câmp.

*

Farasha era o furtună sub ea, dar iapa nu căuta să o doboare pe Elide în timp ce alergau pe câmpia plină de cadavre.

— Lorcan!

Strigătul ei fu înghițit de vânt, de țipetele soldaților și ale oamenilor care fugeau, de urletele păsărilor ruk de deasupra.

— Lorcan!

Se uită cu atenție la fiecare cadavru pe lângă care trecu, în căutarea acelui păr negru și strălucitor, a chipului dur. Erau atât de mulți! Câmpul de morți se întindea la nesfârșit, cadavrele stând grămadă unele peste altele.

Farasha sări peste ele, schimbând brusc direcția când Elide se roti ca să se uite.

Caii și călărețiii Darghan alergară pe lângă ea. Unii spre fortăreață, alții spre pădurea distantă de la orizont. Farasha alergă printre ei, mușcând spre cei din calea sa.

— *Lorcan!*

Cât de slab părea strigătul ei, cât de firav…

Barajul rezista în continuare.

„Am să te găsesc întotdeauna”.

Și vorbele nesăbuite și pline de ură pe care i le spusese… Ea făcuse asta? Ea cauzase totul? Ceruse vreunui zeu să facă așa ceva?

Toate cuvintele ei dispărură în clipa în care își dădu seama că el nu era pe metereze. Ultimele luni dispăruseră cu totul.

— *Lorcan!*

Farasha continuă să se miște neînfricată, coama ei neagră fluturând în vânt.

Barajul trebuia și *avea* să reziste până l-ar fi adus înapoi la fortăreață.

Așadar Elide nu se opri, nu se uită spre osânda care pândea, așteptând să fie dezlănțuită.

Călări fără oprire.

*

Pe metereze, Chaol nu știa ce să urmărească: barajul, oamenii care fugeau de distrugerea lui iminentă sau pe tânăra Lady din Perranth, care traversa câmpul de luptă călare pe iapa sa.

O mână caldă îi atinse umărul, iar el își dădu seama că era Yrene, fără să se întoarcă.

— Tocmai am aflat despre baraj. Am trimis-o pe Elide să vadă dacă ești… Ea amuți când văzu singurul călăreț ce se îndepărta în galop de masele care se grăbeau spre fortăreață. Silba să o salveze, șopti Yrene.

— Lorcan este acolo jos, fu tot ce spuse Chaol, în loc să-i ofere alte explicații.

Masculii Fae erau încordați precum corzile arcurilor când tânăra femeie traversă câmpul de luptă puțin câte puțin. Șansele de a-l găsi pe Lorcan, ca să nu mai vorbim de a-l găsi înainte să se rupă barajul…

Elide tot călărea, grăbindu-se spre moarte.

Prințesa Hasar spuse încet:

— Fata este nebună. Cea mai curajoasă pe care

am văzut-o vreodată, dar tot nebună!

Aelin nu zise nimic, privind în gol ca și când s-ar fi retras înțelegând că această fărâmă de speranță era pe cale să dispară. Și prietena ei odată cu ea.

— Hellas îl păzește pe Lorcan, șopti Fenrys. Și Anneith, consoarta lui, o protejează pe Elide. Poate au să se găsească unul pe celălalt.

— Calul lui Hellas! spuse Chaol.

Ceilalți se întoarseră spre el, luându-și privirea de la câmp.

Chaol scutură din cap și gesticulă în direcția câmpului, spre iapa neagră și călărețul ei.

— Așa îi zic eu Farashei – calul lui Hellas. Am făcut-o din clipa în care am întâlnit-o.

Ca și când întâlnirea cu acea iapă și faptul că o adusese aici nu erau pentru el, cât erau pentru momentul acesta. Pentru cursa asta disperată pe un câmp de luptă nesfârșit.

Yrene îl apucă de mână, ca și când și ea ar fi înțeles.

Liniștea se lăsă pe partea lor de metereze. Nu mai era nimic de spus.

*

— Lorcan!

Vocea lui Elide se sparse când strigă. Nu mai știa de câte ori îl strigase.

Nici urmă de el.

Se îndreptă spre lac. Mai aproape de baraj. El ar fi ales lacul pentru avantajele pe care i le-ar fi oferit în apărare.

Cadavrele erau doar niște pete neclare sub și în jurul lor. Atât de mulți valgi zăceau pe câmp, unii

întinzând mâini palide spre Farasha ca și când ar fi apucat-o, ar fi sfâșiat-o, i-ar fi implorat ajutorul.

Iapa îi călcă în picioare băgându-i în noroi, oasele rupându-se și craniile trosnind.

El trebuia să fie aici. Trebuia să fie undeva. Viu – rănit, dar în viață.

Ea știa asta.

Lacul era o întindere gri în stânga ei, o parodie a iadului care urma să se dezlănțuie în orice clipă.

— Lorcan!

Ajungând în mijlocul câmpului de luptă, Elide o încetini pe Farasha suficient cât să stea în scări, înfruntând durerea din gleznă. Nu se simțise niciodată atât de mică și de neînsemnată, un grăunte inutil în marea asta osândită.

Elide se așeză din nou în șa, dădu pinteni iepei și o trase pe Farasha mai departe spre întinderea strălucitoare argintie. Cu siguranță Lorcan se îndreptase către lac.

Iapa porni din loc, pieptul înălțându-i-se ca un burduf puternic.

Nu văzu decât armuri negre și aurii, sânge și zăpadă și noroi. Barajul rezista în continuare.

Dar acolo…

Elide trase de frâie, încetinind calul grăbit.

Acolo, nu prea departe de marginea apei, zăcea un grup de soldați de-ai Morathului doborâți. Erau o mulțime. Nicio armură aurie. Morathul pierduse soldați chiar și acolo unde armata khaganului trecuse în viteză. Împărțirea pe câmpul de luptă nu fusese nici pe departe egală, dar *văzuse* cadavre în armuri aurii în masa neagră.

Totuși, aici nu era niciunul. Nici săgeți sau sulițe care să explice doborârea atâtor soldați.

Înainte se întindea un adevărat drum format din demoni valgi.

Elide îl urmă. Studie fiecare cadavru, fiecare chip cu coif, gura uscându-i-se. Făgașul masacrului se continua la nesfârșit.

Atât de mulți! El ucisese foarte mulți.

Respirația îi zgârie gâtul când se apropie de capătul acelei urme a morții, unde cadavrele aurii începură să apară din nou.

Nimic. Elide o opri pe Farasha. Gavriel spusese că îl văzuse ultima dată chiar acolo. Să fi plonjat în spatele rândurilor aliate și să fi plecat, apoi, de acolo?

Tânăra își dădu seama că el ar fi putut scăpa de pe acest câmp; ar putea fi acum înapoi la fortăreață sau în Oakwald, și atunci, faptul că venise aici s-ar fi dovedit inutil…

— *Lorcan!* Ea îi strigă numele cu atâta forță încât era o minune că gâtul nu-i sângera. *Lorcan!*

Barajul era intact. Care dintre suflările ei avea să fie ultima?

— Lorcan!

Un geamăt îndurerat îi răspunse din spate.

Elide se întoarse în șa și studie calea de valgi morți din spatele ei.

O mână latră și bronzată se ridică din grămada densă și se luptă să apuce platoșa unui soldat. La nici douăzeci de pași distanță.

Ea suspină, iar Farasha galopă spre acea mână însângerată și încordată. Iapa se opri alunecând, împrăștiind sângele cu copitele. Elide sări din șa înainte să meargă împleticindu-se către el.

Armura și săbiile o înțepară și carnea moartă se lovi de pielea ei când îndepărtă cadavrele demonilor, mormăind din cauza greutății lor. Lorcan o întâmpină

la jumătatea distanței, acea mână devenind un braț, apoi două – împingând cadavrele care-l acopereau.

Elide ajunse în dreptul lui chiar în clipa în care masculul reuși să dea deoparte un soldat care se prăbușise peste el.

Ea aruncă o privire la rana din abdomenul lui Lorcan și încercă să nu cadă în genunchi.

El sângera peste tot, rana fiind încă deschisă – nu se vindecase așa cum ar fi trebuit să se întâmple în cazul unui Fae. Dacă își consumase toată energia ca să se vindece atât de superficial, însemna că rana căpătată fusese dezastruoasă.

Dar ea nu spuse asta. Nu zise decât atât:

— Barajul este pe cale să se rupă.

Fața palidă a lui Lorcan era stropită cu sânge negru, iar ochii negri îi erau încețoșați de durere. Elide se sprijini pe picioare, își înghiți strigătul de durere și îl apucă de sub umeri.

— Trebuie să plecăm de aici!

Respirația lui se auzi ca un hârșâit umed când încercă să îl ridice. La fel de bine ar fi putut fi un bolovan, la fel de neclintit ca fortăreața.

— Lorcan! îl imploră ea, vocea spărgându-i-se. Trebuie să plecăm de aici!

Agonizând, el își mișcă picioarele. Ea nu îl auzise niciodată gemând. Nu îl văzuse niciodată incapabil să se ridice.

— Ridică-te! spuse ea. *Ridică-te!*

Lorcan o apucă de talie, iar Elide nu putu să se abțină să nu strige de durere la greutatea care se lăsa pe ea, oasele piciorului și glezna scrâșnindu-i. Nereușind nici măcar să îngenuncheze, el se opri.

— *Fă-o!* îl imploră ea. *Ridică-te!*

Dar el își îndreptă privirea întunecată spre iapă.

Farasha se apropie, clătinându-se peste cadavre. Iapa nici măcar nu tresări când Lorcan luă chingile de jos ale șeii, ținându-și cealaltă mână pe umărul lui Elide, și își mișcă din nou picioarele sub el.

Începu să respire sacadat. Din stomac, sânge proaspăt curse peste cel închegat de pe jachetă și pantaloni.

Când începu să se ridice, Elide se uită la rana de pe partea stângă a spatelui său.

Carnea era deschisă, osul ieșind în afară.

Pe toți zeii! Pe toți zeii!

Elide se aplecă mai mult sub el, până ce Lorcan își aruncă brațul peste umerii ei. Cu coapsele arzându-i și glezna îndureratã, tânăra se ridică.

Lorcan se împinse în același timp, Farasha rămânând nemișcată. El gemu din nou, corpul lui zdruncinându-se…

— *Nu te opri!* spuse printre dinți Elide. Să nu îndrăznești să te oprești!

Deși respira superficial și sacadat, Lorcan se ridică în picioare, centimetru cu centimetru. Luându-și brațul de pe umărul lui Elide, se înălță ca să apuce șaua, să se țină de ea.

El gâfâia încontinuu, sângele proaspăt curgându-i și de pe spate. Călătoria urma să fie agonizantă. Dar nu aveau de ales. Deloc.

— Acum urcă! Ea nu îi permise să își exprime groaza și disperarea. Urcă în șa!

El își rezemă fruntea de coastele negre ale Farashei, legănându-se suficient cât Elide să îl cuprindă cu brațul de talie.

— Nu ai murit! izbucni ea. Și nu ești încă mort. *Noi* nu suntem încă morți! *Deci urcă în șa!*

Când Lorcan nu făcu decât să respire, Elide îi vorbi

din nou.

— Ți-am promis că am să te găsesc întotdeauna. Ți-am promis și tu mi-ai promis, la rândul tău. Din cauza asta am venit după tine; din cauza asta sunt aici. Sunt aici pentru tine, înțelegi? Și dacă nu încălecăm acum, n-o să avem nicio șansă împotriva barajului. O să murim!

Lorcan mai gâfâi câteva clipe și apoi, scrâșnind din dinți și cu mâinile pe șa, își ridică piciorul suficient cât să îl pună în scară.

Acum urma să dea adevăratul test: trebuia să se împingă puternic în sus, să-și legene piciorul peste Farasha, spre partea cealaltă a șeii.

Elide se poziționă în spatele lui, atentă la tăietura îngrozitoare. Picioarele i se scufundară până la glezne în noroiul înghețat. Nu îndrăzni să se uite spre baraj. Nu încă.

— Urcă! Ordinul ei acoperi strigătele panicate ale soldaților care fugeau. Urcă în șa *acum!*

Lorcan nu se mișcă, trupul tremurându-i.

Elide strigă „Urcă acum!” și îl împinse în sus.

Lorcan scoase un strigăt care răsună în urechile ei. Șaua scârțâi din cauza greutății sale, sângele îi curse din răni, dar apoi se ridică în aer, spre spatele calului.

Elide își lăsă greutatea pe el și ceva îi trosni la gleznă atât de puternic încât durerea o străbătu orbitor și sufocant. Ea se clătină, pierzându-și echilibrul. Dar Lorcan era sus, cu piciorul de partea cealaltă a iepei. El se lăsă peste aceasta, ținându-se cu un braț de abdomen, părul negru atârnându-i destul de mult încât s-o atingă pe spate pe Farasha.

Încleștându-și maxilarul din cauza durerii de gleznă, Elide se îndreptă și se uită la orizont.

Zări un braț lung și însângerat. Un ajutor ca să

urce.

Ea îl ignoră. Îl urcase în șa. Nu intenționa să-l scape iarăși.

Elide dădu înapoi un pas, șchiopătând.

Fără să își permită să simtă durerea, alergă câțiva pași spre Farasha și sări.

Lorcan o apucă de spatele jachetei, ea rămânând fără aer când se lovi cu stomacul de marginea dură a șeii, încercând să se țină bine.

Forța din brațul lui Lorcan nu șovăi când o ridică aproape în poala lui și mormăi de durere în timp ce ea se îndreptă.

Dar Elide reuși. Încălecă și luă frâiele. Lorcan îi cuprinse talia, corpul său lovit fiind o masă solidă în spatele ei.

Elide îndrăzni în sfârșit să se uite la baraj. O pasăre ruk zbura dinspre acesta, fluturând frenetic un steag auriu.

Curând. Avea să se rupă în curând.

Elide luă frâiele Farashei.

— Spre fortăreață, prieteno! spuse ea, lovind cu călcâiele în coastele calului. Mai repede ca vântul!

Farasha ascultă. Elide se legănă spre spate spre Lorcan când iapa începu să galopeze, făcându-l din nou să mormăie de durere. Dar el rămase în șa, în ciuda pașilor apăsați care îl făceau să respire chinuit.

— *Mai repede, Farasha!* strigă Elide iepei când o îndreptă spre fortăreață și muntele pe care fusese construită.

Nimic nu i se păruse vreodată atât de îndepărtat.

Destul de îndepărtat încât să nu vadă dacă poarta de jos a fortăreței era încă deschisă. Dacă o ținea cineva, așteptându-i.

„Ții poarta!”

„Ții poarta!”

Fiecare zgomot al copitelor Farashei peste cadavrele celor căzuți răsună ca rugăciunea tăcută a lui Elide când traversară în goană câmpia nesfârșită.

„Ții poarta!”

Capitolul 61

Agonia era un cântec în sângele, oasele și respirația lui Lorcan.

Pașii iepei și fiecare săritură peste cadavre și resturi îl făceau din nou să agonizeze. Nu avea parte nici de sfârșit, nici de îndurare. Să rămână conștient era tot ce putea face pentru a rămâne în șa.

Să o țină-n brațe pe Elide.

Ea venise după el. Îl găsise cumva, pe acest nesfârșit câmp de luptă.

Pe buzele ei, numele lui fusese o chemare pe care Lorcan nu o putea nega vreodată, chiar dacă moartea îl ținuse cu atâta blândețe culcușit sub toți cei pe care îi doborâse, și așteptase să-și dea ultima suflare.

Iar acum, grăbindu-se spre fortăreața prea îndepărtată, atât de mult în spatele grupurilor de soldați și călăreți care alergau spre porți, el se întrebă dacă minutele acestea aveau să fie ultimele. Ultimele minute ale ei.

Venise după el.

Lorcan reuși să privească spre barajul din dreapta lor și călărețul păsării ruk ce semnala că era doar o chestiune de câteva minute înainte ca iadul să se dezlănțuie peste câmpie.

Nu știa și nu-i păsa cum de se slăbise barajul.

Farasha sări peste o grămadă de cadavre de valgi, iar Lorcan nu reuși să își înghită geamătul când

sângele cald i se scurse pe piept și spate.

Elide tot îndemnă iapa înainte, urmând o cale cât mai dreaptă spre fortăreața îndepărtată.

Nicio pasăre ruk n-avea să vină să-i ia în aer. Nu – faptul că supraviețuise atât de mult și că ea îl găsise îl lăsase fără noroc. Puterea lui n-ar fi avut efect împotriva apei.

Cele mai îndepărtate rânduri de soldați panicați începură să se vadă, iar Farasha trecu repede pe lângă ei.

Elide suspină, iar el îi urmări privirea.

Spre poarta fortăreței, încă deschisă.

— *Mai repede, Farasha!* spuse fără să își ascundă groaza și disperarea din voce.

Odată rupt barajul, ar fi durat mai puțin de un minut ca valul să ajungă la ei.

Venise după el. Îl găsise.

Lumea amuți. Durerea din corpul lui dispăru în neant, devenind ceva neimportant.

Lorcan o cuprinse cu celălalt braț pe Elide, apropiindu-și gura de urechea ei când spuse:

— Trebuie să mă lași să plec, rosti răgușit fiecare cuvânt, forțându-și vocea aproape inutil.

Elide nu își mută atenția de la fortăreața din față.

— Nu!

Acea liniște blândă pluti în jurul lui, alungând ceața durerii și a luptei.

— Trebuie să o faci! Trebuie să o faci, Elide! Sunt prea greu și fără greutatea mea ai putea să ajungi la timp la fortăreață.

— Nu.

Sarea lacrimilor ei umplu nările masculului.

Cu buzele, Lorcan îi atinse ușor obrazul ud, ignorând durerea din trup. Iapa galopă încontinuu, ca

și când ar fi putut întrece moartea.

— Te iubesc, îi șopti Lorcan la ureche. Te-am iubit din clipa în care ai luat toporul ca să ucizi ilkenii. Lacrimile ei curseră pe lângă el în vânt. Și am să fiu cu tine… Vocea i se sparse, dar se forță să rostească vorbele, adevărul din inima lui*. Întotdeauna* am să fiu cu tine.

Nu se temea de ce i s-ar fi întâmplat imediat ce ar fi căzut de pe cal. Nu se temea deloc, dacă asta însemna ca ea să ajungă la fortăreață.

Așadar, Lorcan o sărută din nou pe obraz și își permise să-i inspire parfumul pentru ultima dată.

— Te iubesc! repetă el și brațele începură să-i alunece din jurul taliei lui Elide.

Elide îi apucă antebrațul cu o mână și își înfipse unghiile direct în pielea lui, feroce precum o pasăre ruk.

— Nu!

Nu mai lăcrima. În vocea ei se simțea doar hotărârea de neclintit.

— Nu! repetă ea, cu glasul doamnei din Perranth.

Lorcan încercă să își miște brațul, dar strânsoarea ei era fermă.

Dacă el cădea de pe cal, cădea și ea.

Împreună. Aveau să depășească situația asta sau să moară împreună.

— Elide…

Dar Elide lovi cu călcâiele în coastele negre ale iepei și strigă:

— ZBOARĂ, FARASHA! Pocni din frâie. ZBOARĂ, ZBOARĂ, ZBOARĂ!

Și, cu ajutorul zeilor, iapa porni la galop.

Ca și când zeul care o crease ar fi umplut plămânii iepei cu respirația lui, Farasha înaintă cu o viteză

nemaipomenită, mai repede decât vântul. Mai repede decât moartea.

Farasha trecu de prima cavalerie Darghan care fugea. Trecu de caii și călărețiii disperați care galopau din răsputeri spre porți.

Inima ei puternică nu șovăi, chiar dacă Lorcan știa că bătea atât de repede încât era pe cale să explodeze.

Între ei și fortăreață erau mai puțin de doi kilometri.

Însă un trosnet asurzitor spintecă lumea, răsunând dinspre lac și munți.

El nu mai putu face nimic, tot așa cum nici iapa curajoasă și hotărâtă nu mai fu în stare de altceva în clipa în care barajul se rupse.

*

Rowan începu să se roage pentru cei de pe câmp, pentru armata pe cale să fie măturată când barajul se rupsese.

Stând la câțiva pași distanță, Yrene se ruga și ea în șoaptă. Silbei, zeița sfârșiturilor blânde. „Moartea să fie rapidă și nedureroasă!”

Un zid de apă, mare cât un munte, izbucni și năvăli spre oraș și câmpie cu furia a o mie de ani de îngrădire.

— N-au să reușească să ajungă la timp, șopti Fenrys, privindu-i pe Lorcan și Elide galopând spre ei.

Erau atât de aproape și totuși, valul avea să lovească în câteva secunde.

Rowan se forță să rămână acolo, să privească ultimele clipe ale doamnei din Perranth și ale fostului său comandant. Era tot ce le putea oferi: să fie martor

la moartea lor, astfel încât să poată spune povestea celor pe care îi întâlnea. Ca să nu fie uitați.

Vuietul valului care venea deveni asurzitor, chiar și de la kilometri distanță.

Elide și Lorcan alergau în continuare, Farasha întrecând cal după cal.

Aveau să scape de atingerea valului, de-ar fi ajuns la fortăreață? Rowan îndrăzni să studieze meterezele, să evalueze dacă trebuiau să îi ducă pe ceilalți și pe Aelin la înălțime.

Dar Aelin nu era lângă el.

Nu era pe metereze.

Inima lui Rowan se opri. Pur și simplu se opri când o pasăre maro-roșiatică plonjă din văzduh, îndreptându-se spre mijlocul câmpului.

Era Arcas, rukul lui Borte, din ghearele căruia se legăna o femeie cu păr auriu.

Aelin. Era Aelin…

Arcas se apropie de pământ, răsfirându-și ghearele. Aelin atinse pământul, rostogolindu-se, până ce se ridică în picioare, chiar în calea acelui val.

— Pe toți zeii! șopti Fenrys, văzând-o și el.

Cu toții o văzuseră.

Regina era pe câmpie, iar zidul nesfârșit de apă se grăbea către ea.

Pietrele fortăreței începură să tremure. Rowan întinse o mână ca să se sprijine, străbătut de o frică pe care nu o mai cunoscuse când Aelin își ridică brațele deasupra capului.

Un stâlp de foc țâșni în jurul ei, ridicându-i totodată și părul.

Valul vui spre ea și armata din spatele ei.

Fortăreața nu se clătina din cauza valului, a zidului de apă.

În pământ se formară crăpături care, dinspre Aelin, se răspândiră ca o pânză de păianjen.

— Izvoarele termale, șopti Chaol. Valea este plină de izvoare subterane.

Acestea duceau în inima fierbinte a lumii.

Fortăreața se clătină, mai violent de data asta.

Stâlpul de foc reveni la Aelin, iar ea întinse o mână în față, cu pumnul strâns, ca și când ar fi oprit valul.

Atunci își dădu seama el. Fie ca partener al ei sau *carranam,* realiză ce se întâmpla.

— Trei luni, șopti Rowan.

Ceilalți înțepeniră.

— Trei luni, repetă și genunchii i se înmuiară. De trei luni s-a tot adâncit în puterea ei.

În fiecare zi petrecută cu Maeve, legată cu fier, se adâncise tot mai mult. Și de când o eliberaseră nu se atinsese prea mult de acea putere întrucât *continuase* să coboare.

Ca să adune toată puterea magiei ei. Nu pentru Lacăt, și nici pentru Erawan.

Ci pentru lovitura fatală dată lui Maeve.

Săptămânile petrecute adânc înăuntrul ei îi aduseseră puterea la niveluri devastatoare. Iar cele trei *luni...*

Pe toți zeii!

Iar când focul său atinse zidul de apă care se înălța acum deasupra ei, când cele două forțe se ciocniră...

— *LA PĂMÂNT!* strigă Rowan, acoperind vuietul apei. *LA PĂMÂNT, ACUM!*

Tovarășii lui se aruncară spre pietre, cei care auziră procedând la fel.

Rowan plonjă în miezul puterii lui; se avântă repede și puternic, smulgând ultima fărâmă de magie.

Elide și Lorcan erau încă prea departe de porți. Mii

de soldați erau încă prea departe de porți când valul se umflă deasupra lor.

Când Aelin deschise mâna spre el, focul izbucni.

Era un foc de culoarea cobaltului, sufletul furios al unei flăcări.

Un val de foc.

Mai înalt decât apele furioase, acesta explodă din ea, împrăștiindu-se peste tot, iar unde apa întâlni zidul de foc, unde o mie de ani de îngrădire întâlniră cele trei luni de izolare, lumea explodă.

Aburi fierbinți, în stare să topească de pe oase carnea, țâșniră pe câmpie.

Cu un strigăt, Rowan aruncă tot ce-i mai rămăsese din magie spre atacul violent al aburilor, un val de vânt care îi împinse către lac și munți.

Apa se tot revărsa, spărgându-se în flăcările care nu cedau nici măcar un centimetru.

Lovitura menită s-o termine pe Maeve – risipită aici, ca să scape armata care ar fi putut însemna salvarea Terrasenului; ca să cruțe viețile de pe câmp.

Rowan scrâșni din dinți, gâfâind din cauza puterii tot mai slabe. Epuizarea îl pândea periculos de aproape.

Valul furios se izbi de nenumărate ori în zidul de flăcări.

Rowan nu văzu dacă Elide și Lorcan ajunseseră în fortăreață, dacă soldații ceilalți și călăreții de pe câmp se opriră ca să se uite cu gurile căscate.

— Puterea aia nu e o binecuvântare, zise prințesa Hasar, apărând lângă el.

— Spune-le-o soldaților tăi, mormăi Fenrys, alăturându-se lor.

— Nu la asta m-am referit, spuse Hasar, iar teama se văzu clar pe chipul ei.

Rowan se rezemă de metereze, gâfâind puternic în timp ce se lupta să împiedice aburul mortal să circule spre armată, când îl răci și-l alungă repede.

Mâini solide îl apucară de subsuori, iar apoi Fenrys și Gavriel îl sprijiniră între ei.

Trecu un minut. Încă unul.

Valul începu să coboare. Focul ardea în continuare.

Lui Rowan îi bubuia capul, iar buzele îi erau uscate.

Pierdu noțiunea timpului și un gust metalic îi umplu gura.

Valul coborî mai mult, apele furioase liniștindu-se.

Apoi vuietul deveni un pleoscăit, iar vârtejurile deveniră mai mici.

Până când și zidul de flăcări începu să se micșoreze, urmărind apele tot mai jos și lăsându-le să se prelingă în crăpăturile pământului.

Lui Rowan i se clătinară genunchii, dar își stăpâni magia suficient de mult timp ca aburul să se împuțineze, să se calmeze.

Acesta umplu câmpul, transformând lumea într-o ceață plutitoare și făcând imposibil ca regina să mai fie văzută în mijloc.

Se pogorî apoi o liniște mormântală.

Focul licări prin ceață, albastrul devenind auriu și roșu, o strălucire slabă și pâlpâitoare.

Rowan scuipă sânge pe pietrele meterezei, respirația zgâriindu-i gâtul ca niște cioburi de sticlă.

Flăcările strălucitoare se micșorară, aburul unduindu-se mai departe până ce fu doar un stâlp subțire de foc, ascuns în câmpul învăluit de ceață.

Nu era un stâlp de foc.

Ci Aelin, care strălucea puternic de parcă dăruirea întru totul flăcării ar fi transformat-o în foc.

„Aducătoarea-Focului”, șopti cineva de pe

metereze.

Ceața se undui și se umflă, făcând-o să pară o efigie strălucitoare.

Liniștea se umplu de venerație.

Un vânt slab coborî din nord. Vălul de ceață se retrase și iat-o!

Strălucea din interior. Strălucea auriu, șuvițe din părul ei plutind pe un vânt fantomă.

— Moștenitoarea Malei, șopti Yrene.

Pe câmp, Elide și Lorcan se opriseră.

Vântul alungă și mai mult ceața plutitoare, curățând terenul de dincolo de Aelin.

Și unde se ivise acel val puternic și mortal, unde moartea dăduse năvală peste ei, nu mai rămăsese nimic.

*

Timp de trei luni, ea cântase întunericului și focului, iar cele două elemente îi răspunseseră.

Vreme de trei luni, se adâncise atât de mult în puterea ei încât luase cu forța profunzimi nedescoperite. În timp ce Maeve și Cairn o torturaseră, ea se scufundase, fără să le permită vreodată să afle ce căuta, ce adunase, zi de zi.

O lovitură mortală. Una care să șteargă pentru totdeauna de pe fața pământului o regină întunecată.

Ținuse acea putere încolăcită înăuntrul său chiar și după ce fusese eliberată din lanțuri. Se luptase să o reprime în ultimele săptămâni, efortul fiind imens. În unele zile, îi fusese mai ușor să nu vorbească prea mult. În alte zile, aroganța o ajutase să o ignore.

Totuși, când văzuse acel val, când îi văzuse pe Elide și Lorcan alegând să moară împreună, când

văzuse armata care ar fi putut salva Terrasenul, își dăduse seama. Simțise focul care dormea sub orașul acesta și realizase că ei veniseră aici cu un motiv.

Pentru *asta* venise ea aici.

Un firicel de apă curgea încă din baraj, inofensiv, șerpuind spre lac.

Nimic mai mult.

Aelin ridică o mână strălucitoare în fața ei când vidul răcoros o umplu în sfârșit.

Lent, începând cu vârfurile degetelor, strălucirea dispăru ca și când ar fi fost creată din nou, în trupul ei.

Ca și când ar fi redevenit ea însăși.

Claritatea simțurilor urmă transformării, ca și când ar fi putut vedea și respira din nou.

Centimetru cu centimetru, strălucirea aurie dispăru în piele și os. Devenea iarăși femeie.

Un șoim cu coada albă era deja în zbor.

Dar când ultima strălucire îi dispăru printre degetele de la picioare, Aelin căzu în genunchi.

Căzu în genunchi în tăcerea lumii și se ghemui într-o parte.

Simți vag brațele puternice care o ridicau. Era purtată pe un spate lat acoperit de pene, se ridica în văzduh, ceața rămasă unduindu-se în soarele după-amiezii și, apoi… întunericul plăcut.

Capitolul 62

Vrăjitoarele Crochan nu se împrăștiară în cele patru zări.

La unison, Cele Treisprezece și sabatul Crochan zburară spre sud-vest, către marginea Colților. Spre o altă tabără secretă, de vreme ce locul celeilalte era total compromis. Mai departe de Terrasen, dar cel

puțin mai aproape de Morath.

Faptul că găsiră un loc sigur unde să campeze pe timpul nopții era o mică alinare, gândi Dorian. Balaurii poate că ar mai fi rezistat, dar vrăjitoarele Crochan pe măturile lor nu puteau zbura atât de mult timp. Zburaseră până ce întunericul aproape le orbise pe toate, aterizând doar după ce Umbrele și vrăjitoarele Crochan căzuseră de acord asupra unui loc sigur în care să rămână.

Odată ajunși toți, stabiliră cine să rămână de strajă la sol și în aer. În cazul în care cele două matroane supraviețuitoare ar fi vrut să-și ia revanșa pentru înfrângerea lor umilitoare, acum ar fi fost momentul. Vrăjitoarele Crochan și Asterin își petrecuseră o mare parte din zi lăsând urme false, însă doar timpul avea să le spună dacă scăpaseră de amenințare.

Noaptea era destul de friguroasă încât să ridice corturile, balaurii îngrămădindu-se unul în celălalt pe proeminențele stâncoase. Și, chiar dacă nu era înțelept să facă focul, frigul amenința să fie atât de mortal încât Glennis luase flacăra sacră din sfera de sticlă unde o ținuse în timpul călătoriei și aprinse o altă flacără. Celelalte procedară la fel și, cu toate că aveau să facă farmece ca să ascundă tabăra și focurile de ochii inamicilor, Dorian nu putea uita că matroanele Dinți-de-fier îi găsiseră oricum.

Nu stabiliseră unde urmau să meargă și ce să facă, dacă aveau să se despartă în sfârșit sau să rămână un grup unit.

Manon nu întrebase și nici nu insistase să făurească o alianță, să meargă la război. Nu ceruse să i se spună unde zburau vrăjitoarele – atât de mare era nevoia de a se îndepărta de tabăra lor în dimineața asta.

Dar a doua zi, gândi Dorian când se strecură sub pătură în micul spațiu încălzit de o flacără, intenționa să le forțeze să discute despre câteva lucruri.

Mort de oboseală și înghețat în ciuda magiei care îl încălzea, Dorian își lăsă capul pe sacul cu provizii pe care îl folosea drept pernă.

Somnul aproape îl cuprinsese când o rafală rece intră în cort și apoi dispăru. El își dădu seama cine era înainte ca ea să se așeze lângă salteaua lui, iar când deschise ochii, o văzu pe Manon sprijinindu-și brațele pe genunchi.

Ea se uită în lumina slabă a cortului său, iluminat de argintiul stelelor care-i străluceau pe frunte.

— Nu trebuie să o porți tot timpul, spuse el. Avem voie s-o dăm jos.

Ochii aurii se îndreptară spre el.

— Nu te-am văzut niciodată purtând o coroană.

— Ultimele câteva luni nu prea mi-au permis să umblu la colecția regală. Se ridică. Și oricum nu îmi place să le port. Îmi intră în cap.

Ea schiță un zâmbet.

— Asta nu e grea.

— De vreme ce pare făcută din lumină, îmi imaginez că nu este. Cu toate că știa că acea coroană ar fi cântărit mult în alte feluri.

— Deci vorbești cu mine, spuse ea.

— Am mai vorbit cu tine.

— Din cauză că acum sunt regină?

— Erai regină și înainte de ziua de azi.

Ea miji ochii aurii, studiindu-l ca să primească răspunsul dorit. Dorian o lăsă să facă asta și îi întoarse favoarea. Respirația îi era constantă și postura relaxată pentru prima dată.

— Credeam c-o să fie mai satisfăcător. Să o văd

fugind. Se referea la bunica ei. Când ți-ai ucis tatăl, ce ai simțit?

— Furie. Ură.

El nu dădu înapoi la adevărul din cuvintele lui, la urâțenia lor.

Ea își mușcă buza inferioară, fără să-și arate dinții de fier. O recunoaștere rară și tăcută a îndoielii.

— Crezi că ar fi trebuit să o ucid?

— Unii ar spune că da. Dar faptul că ai umilit-o așa, spuse el, gândindu-se, ar putea să-i slăbească forțele – nu doar pe ale ei, ci și pe ale armatei Dinți-de-fier, mai mult decât moartea sa. Dacă ai fi ucis-o, probabil le-ai fi determinat pe vrăjitoarele Dinți-de-fier să se adune împotriva ta.

— Am ucis-o pe matroana Picioare-Galbene.

— Ai ucis-o pe ea, ai cruțat-o pe vrăjitoarea Sânge-Albastru, iar bunica ta a fugit. Este o înfrângere demoralizantă. Dacă le-ai fi ucis pe toate, dacă le-ai fi omorât doar pe bunica ta și pe matroana Picioare-Galbene, moartea lor ar fi putut fi considerată un sacrificiu nobil în folosul clanurilor Dinți-de-fier.

Ea dădu aprobator din cap, ochii aurii oprindu-se din nou asupra lui cu o claritate și fermitate nefirească.

— Îmi pare rău! spuse Manon. Pentru cum am vorbit când am aflat de planurile tale de a merge în Morath.

El fu destul de uluit încât să clipească doar. Umorul fu singurul lui scut când zise:

— Se pare că te-ai molipsit de amabilitatea vrăjitoarelor Crochan, Manon!

Ea schiță un zâmbet auzind asta.

— Mama să mă ajute dacă am să ajung vreodată atât de plictisitoare!

Dar amuzamentul lui Dorian dispăru.

— Îți accept scuzele! zise și se uită în ochii ei, lăsând-o să vadă adevărul cuvintelor.

Răspunsul i se păru suficient. Era un răspuns și, cumva, ultimul indiciu în căutarea ei.

Pielea se încreți în jurul ochilor aurii.

— Pleci, șopti ea. Mâine.

El nu se deranjă să o mintă.

— Da.

Era timpul. Își înfruntase bunica, contestând ceea ce crease ea. Era timpul ca el să facă același lucru. Nu avea nevoie de confirmarea căldurii lui Damaris sau ca spiritele morților să îi spună asta.

— Cum?

— Voi vrăjitoarele aveți mături și balauri. Am învățat să îmi fac propriile aripi.

Pentru câteva clipe, ea nu spuse nimic. Apoi își întinse picioarele, întorcându-se cu fața la el.

— Morathul este o capcană a morții.

— Ai dreptate.

— Eu… Noi nu putem merge cu tine.

— Știu.

Dorian ar fi putut jura că frica i se citi în ochi. Totuși, nu se înfurie și nici nu țipă la el – nici măcar nu mormăi, ci îl întrebă pur și simplu:

— Nu ți-e frică să mergi singur?

— Bineînțeles că mi-e frică. Oricărui om întreg la minte i-ar fi. Dar cred că sarcina mea este mai importantă decât frica.

Pe chipul ei se văzu furia, încordarea acaparându-i mușchii.

Apoi dispăru și fu înlocuită de ceva ce mai văzuse azi – chipul unei regine. Hotărât și înțelept, întristat și strălucitor de limpede. Ea își coborî privirea la saltea și după aceea se uită în ochii lui.

— Și dacă ți-aș cere să rămâi?

Întrebarea îl surprinse. El se gândi atent la răspuns.

— Presupun că ar trebui să-mi dai un motiv foarte convingător.

Ea își îndreptă degetele spre cataramele și nasturii hainelor de piele și începu să le deschidă.

— Nu vreau să pleci, fu tot ce spuse Manon.

Inima lui bătu cu putere când ea își dezvălui pielea catifelată centimetru cu centimetru. Nu își scotea seducător hainele, ci, mai degrabă, îi făcea o ofertă.

Degetele începură să-i tremure, iar Dorian se mișcă în sfârșit, ajutând-o să își scoată cizmele, apoi centura sabiei. El îi lăsă jacheta deschisă, sânii abia văzându-i-se printre revere, mișcându-se în sus și-n jos într-un ritm neregulat care doar se accentuă când ea își strecură mâna între ei și începu să îi scoată jacheta și, cu permisiunea lui, și cămașa de dedesubt.

Afară, vântul șuiera.

Iar când îngenunchează unul în fața celuilalt, goi de la brâu în sus, Manon încă purtând coroana de stele, ea spuse încet:

— Am putea face o alianță. Între Adarlan și vrăjitoarele Crochan. Și orice vrăjitoare Dinți-de-fier care m-ar putea urma.

Acesta era răspunsul ei, își dădu el seama. La cererea lui de a-l convinge să rămână.

Îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui.

Ceea ce împărtășeau era mai degrabă intim, mai vulnerabil decât își permisese ea să fie vreodată.

— O alianță între noi doi, spuse ea și înghiți.

Ochii aurii se ridicară spre ai lui, oferta licărind acolo.

Să se căsătorească. Să își unească popoarele în

termenii cei mai puternici.

— Nu vrei asta, zise el la fel de încet. Nu ți-ai dori niciodată să fii încătușată astfel de vreun bărbat.

Dorian putea vedea adevărul pe chipul ei frumos, faptul că era de acord cu el. Dar ea scutură din cap, lumina stelelor dansând în părul ei.

— Vrăjitoarele Crochan nu s-au oferit să zboare la război. Încă nu am îndrăznit să le întreb. Dar dacă aș avea forța Adarlanului lângă mine, poate aș reuși să le conving în sfârșit.

Dacă victoria de azi nu le convinsese, atunci nimic n-avea să le facă să se răzgândească, deși regina lor oferea libertatea după care ea tânjea atât de mult.

Totuși, ideea că Manon se gândise la asta…

Dorian răsuci între degete o șuviță din părul ei argintiu și, pentru o clipă, o sorbi din priviri.

Ar fi fost soția lui, regina lui. Era deja perechea lui, partenera lui, semănându-i în multe privințe. Iar la căsătoria lor, lumea ar fi aflat asta.

Dar vedea gratiile cuștii care s-ar fi furișat mai aproape, mai strâns, în fiecare zi. Și fie ar fi distrus-o iremediabil, fie ar fi transformat-o în ceva ce niciunul din ei nu și-ar fi dorit vreodată să fie.

— Te-ai căsători cu mine doar ca să putem ajuta Terrasenul în războiul ăsta?

— Aelin este dispusă să moară și să pună capăt conflictului. De ce să îndure tot sacrificiul?

Și iată răspunsul ei, deși Dorian știa că ea nu își dăduse seama că asta era.

Sacrificiu.

Cu mâna cealaltă, Dorian îi desfăcu nasturii pantalonilor din câteva mișcări abile, dezvăluind cicatricea lungă și groasă de pe abdomenul ei.

Dacă ar fi înfruntat-o el pe bunica ei, ar fi putut să

se controleze la fel de bine ca Manon?

În mod sigur nu.

Își trecu degetele peste cicatrice, mângâindu-i apoi pântecul, în sus – tot mai sus – pielea ei făcându-se ca de găină sub atingerea lui, până ce el se opri chiar în dreptul inimii lui Manon. Până ce acoperi locul cu palma, rotunjimea sânului ei ridicându-se ca să îi întâlnească mâna cu fiecare respirație neregulată.

— Aveai dreptate, spuse ea încet. Mă tem. Manon îi acoperi mâna cu a ei. Mă tem c-ai să te duci în Morath și ai să revii ca o persoană necunoscută mie. Ca pe ceva ce am să fiu nevoită să ucid.

— Știu.

Aceleași frici îi urmăreau și lui pașii.

Ea îi strânse degetele, apăsând puternic, de parcă ar fi încercat să îi fixeze mâna pe inima care bătea cu putere dedesubt.

— Ai rămâne aici dacă am face alianța?

El auzi fiecare cuvânt rămas nerostit.

Așadar, Dorian își atinse ușor buzele de ale ei, iar Manon gemu slab.

Dorian o sărută din nou, iar limba ei o întâlni pe a lui, lacomă și căutătoare. Apoi își băgă mâinile în părul tânărului, ridicându-se amândoi în genunchi ca să se întâlnească la mijloc.

Ea gemu, mâinile alunecându-i din păr spre piept, spre pantalonii lui. Îl mângâie prin material, iar Dorian gemu pe buzele ei.

Timpul încetă să mai existe, rămânând doar Manon, o sabie vie în brațele lui. Pantalonii lor ajunseră lângă cămăși și jachete pe pământ, iar apoi Dorian o întinse pe salteaua lui.

Manon își retrase o mână ca să-și dea jos coroana strălucitoare, dar el o opri cu o atingere-fantomă.

— Nu, spuse Dorian cu vocea aproape guturală. Las-o.

Ochii ei se transformară în aur topit, pleoapele îngreunându-i-se când se zvârcoli, dându-și capul pe spate.

În fața frumuseții care amenința să îl distrugă, a tentației pe care voiau să o revendice toate instinctele lui, gura i se uscă. Nu trupul și-l dorea, ci ceea ce-i oferise ea.

Atunci, mai că acceptase.

Fu aproape destul de egoist și lacom după ea încât să încuviințeze. Da, ar fi luat-o să-i fie regină, ca să nu mai fie niciodată nevoit să se despartă, ca vrăjitoarea aceasta minunată și feroce să-i poată rămâne alături toată viața.

Manon se întinse spre el, înfigându-și degetele în umerii lui, iar Dorian se ridică deasupra ei, găsindu-i gura cu un sărut.

Cu o mișcare a șoldurilor ei, Dorian se trezi cufundat în Manon, pielea ei caldă și mătăsoasă fiind îndeajuns să îl facă să uite că erau în mijlocul unei tabere sau că aveau regate pe care să le protejeze.

Nu voia să se deranjeze cu atingeri-fantomă. Își dorea s-o simtă cu totul, să-i simtă pielea pe a lui.

De fiecare dată când se împinse în ea, Manon îi răspunse cu o mișcare poruncitoare, unduitoare. „Rămâi!” Cuvântul răsună cu fiecare respirație.

Dorian îi luă un picior și îl ridică mai mult, înclinându-se mai aproape. El gemu la perfecțiunea acestuia, iar Manon înghiți sunetul cu un sărut, apăsându-i spatele ca să îl împingă mai puternic, mai repede.

Dorian îi oferi lui Manon ceea ce-și dorea. Ce-și dorea și el. De nenumărate ori.

Ca și când clipele acestea ar fi putut dura la nesfârșit.

*

Manon respira la fel de sacadat ca Dorian când se îndepărtară în cele din urmă.

Ea abia își putea mișca membrele, abia reuși să inspire destul aer când se uită la tavanul cortului. Dorian, la fel de epuizat, nu încercă să vorbească.

În orice caz, ce mai era de spus?

Manon spusese ce voia și cât de mult din adevăr îndrăznise.

În urma acestuia, strălucea un fel de claritate mulțumitoare.

Una pe care nu o mai simțise de foarte mult timp.

Ochii lui de safir zăboviră asupra chipului ei, iar Manon se întoarse spre el. Lent, își scoase coroana de stele și o lăsă deoparte, trăgând pătura peste amândoi.

Nici măcar nu tresări când ea se apropie, lipindu-se de mușchii tari ai trupului său.

Nu, Dorian o cuprinse cu un braț și o trase mai mult spre el.

Manon încă îi asculta respirația când adormi, încălzită în brațele lui.

*

La răsărit, ea se trezi într-un pat rece.

Manon aruncă o privire la locul unde dormise regele, la proviziile lipsă și sabia veche și își dădu seama.

Dorian plecase spre Morath. Și luase cu el cele două chei Wyrd.

Capitolul 63

Aedion și Kyllian își ținură sub control soldații panicați cât mărșăluiră tocmai până la malurile râului Florine.

Era inutil să alerge spre nord. Tobele începură să bată și sunetul lor se auzi din ce în ce mai strident cu fiecare minut, forțându-l pe Aedion să dea ordin legiunii să intre în formație.

Mergând spre primele rânduri, cu armura atât de grea încât părea din piatră și lipsa sabiei vechi la șold ca un membru-fantomă, Aedion îi spuse lui Ren:

— Trebuie să îmi faci o favoare.

Ren, prinzându-și tolba, nu se deranjă să-și ridice privirea.

— Nu-mi spune să fug!

— Niciodată!

Erau foarte aproape de Theralis. Cât de nimerit ar fi fost să moară în sfârșit pe câmpul pe care Terrasenul căzuse în urmă cu zece ani! Să îi fi intrat sângele în pământul în care muriseră atât de mulți dintre cei pe care-i iubise din regatul lui, ca oasele sale să li se alăture, neînsemnate, pe câmp.

— Trebuie să chemi ajutoare.

Ren își ridică atunci privirea. Chipul plin de cicatrici era mai slab decât în urmă cu câteva săptămâni. Când luase vreunul dintre ei masa așa cum se cuvenea? Când se odihnise o noapte întreagă? Aedion nu știa unde era Lysandra, și nici ce formă luase. Nu o căutase cu o seară în urmă, iar ea păstrase distanța.

— Acum sunt neînsemnat, spuse Aedion, rândurile de soldați despărțindu-se ca să le facă loc, atât cei din legiunea Bane și războinicii Fae, Asasinii Tăcuți și

wendlynienii și soldații Pustiurilor. Dar tu ești lordul din Allsbrook. Trimite soli! Trimite-l pe Nox Owen! Cheamă ajutoare! Trimite-i în toate direcțiile, către oricine le-ar ieși în cale! Spune-le lui Nox și celorlalți să implore dacă trebuie, dar zi-le să transmită că Terrasenul cere ajutor.

Doar Aelin avea autoritatea să facă asta, sau Darrow și consiliul lui, dar lui Aedion nu îi păsa.

Ren se opri, iar Aedion se opri odată cu el, perfect conștient de soldații care puteau să-i audă, de auzul Fae pe care îl aveau mulți. Endymion și Sellene, pe chipurile cărora seriozitatea și oboseala se vedeau clar, deja stăteau lângă rândurile din față ale flancului stâng. O patrie – asta pierduseră ei, și pentru asta se luptau acum. Dacă supraviețuia vreunul. Ce părere ar fi avut tatăl despre fiul său care lupta, în sfârșit, alături de poporul lui?

— O să vină careva? întrebă Ren, conștient la rându-i de cei care ascultau, conștient de chipurile mohorâte care rămăseseră cu ei, în ciuda morții care mărșăluia în spatele lor.

Aedion își puse coiful, simțind metalul rece ca gheața.

— Acum zece ani nu a venit nimeni, dar poate de data asta o să se deranjeze careva.

Ren îl apucă de braț, trăgându-l mai aproape.

— Aedion, e posibil să nu mai avem ce apăra.

— Trimite oricum mesajul, spuse și făcu semn din bărbie spre rândurile pe lângă care trecuseră. Ilias își lustruia săbiile printre asasinii tatălui său, atent la inamicul din față, pregătindu-se de o ultimă înfruntare pe acest câmp înzăpezit atât de departe de căldura deșertului său. Insiști că sunt încă generalul tău? Atunci uite ultimul meu ordin. Cheamă ajutoare!

Un mușchi al maxilarului îi zvâcni, dar Ren zise „Este ca și făcut!” și dispăru.

Nu se deranjară să își ia rămas-bun. Șansa lor era destul de mică.

Așadar, Aedion se îndreptă singur spre primele rânduri. Doi soldați din legiunea Bane se dădură la o parte ca să-i facă loc, iar Aedion își ridică scutul, potrivindu-l perfect în frontul lor unit – zidul de metal în care Morathul avea să lovească puternic prima dată.

Fulgii de zăpadă se rotiră, învăluind totul pe o distanță mai mare de o treizeci metri.

Totuși, tobele băturâ mai strident. Curând, pământul tremură sub picioarele lor.

Ultima lor înfruntare, aici pe un câmp necunoscut din fața râului Florine. Cum de se ajunsese la asta?

Aedion își scoase sabia, fiind imitat de ceilalți soldați, zăngănitul metalului spintecând șuieratul vântului.

Morathul apăru, un rând solid și negru ieșind din zăpadă.

La fiecare pas, apăreau mai mulți din urmă. Cât de departe era turnul vrăjitoarelor? Cât de curând urma să fie dezlănțuită puterea lui?

El se rugă, de dragul soldaților lui, să fie o moarte rapidă și nedureroasă și să nu trăiască prea multe momente de groază înainte să fie spulberați.

Cei din legiunea Bane nu își loviră săbiile de scuturi de data asta.

Se auzeau doar soldații Morathului mărșăluind și tobele.

Dacă s-ar fi dus în Orynth când le-o ceruse Darrow, ar fi reușit.

Ar fi avut timp să traverseze podul sau să meargă spre nord. Înfrângerea și morțile acestea erau doar din

cauza lui. Undeva de-a lungul rândului, mișcarea îi atrase privirea – chiar în clipa în care un cap zburlit se ivi între prințul Galan și unul dintre soldații lui. Un leopard-fantomă.

Ochii verzi se îndreptară spre el, obosiți și triști.

Aedion fu primul care se uită în altă parte. Situația era destul de gravă și fără să știe că ea era aici, că Lysandra ar fi rămas cu siguranță alături de ei până și-ar fi întâlnit moartea.

El se rugă să moară primul, ca să nu vadă asta.

Morathul se apropie destul încât Ren să le dea ordin arcașilor să tragă.

Săgețile zburară, dispărând în zăpadă.

Morathul trimise o salvă de răspuns care întunecă lumina apoasă.

Aedion își înclină scutul, ghemuindu-se. Fiecare impact îi răsună prin oase.

Gemetele și strigătele umplură partea lor de câmp. Când salva se opri, când se îndreptară din nou, mulți bărbați nu se ridicară odată cu ei.

Nu fuseseră trase doar săgeți care acum împestrițau zăpada.

Ci capete. Capete de om, multe încă purtând coifuri, purtând însemnul lupului care urlă al lui Ansel din Briarcliff.

Era restul armatei pe care le-o promisese ea și pe care ei o așteptau.

Cu siguranță aceștia interceptaseră Morathul și fuseseră spulberați.

Strigătele se înălțară din armata din spatele lui când soldații își dădură seama de asta. Vocea unei femei acoperi vacarmul, strigătul ei de jale răsunând prin coiful lui Aedion.

Ochii lăptoși larg deschiși ai capului tăiat care

aterizase lângă cizmele lui se holbau spre cer, cu gura încă deschisă într-un strigăt de groază.

Pe câți îi cunoscuse Ansel? Câți prieteni se număraseră printre ei?

Nu era momentul să o caute pe tânăra regină și să-i transmită condoleanțe. Probabil niciunul dintre ei nu avea să supraviețuiască zilei de azi; capetele propriilor soldați ar fi putut fi cele aruncate spre zidurile Orynthului.

Ren ordonă să se mai tragă o salvă, săgețile lor fiind atât de puține în comparație cu numărul celor dezlănțuite cu câteva secunde înainte: o ploaie slabă în comparație cu una torențială. Multe își găsiră ținta, soldații în armuri negre căzând. Dar ei fură înlocuiți de cei din spatele lor, ca niște rotițe într-o mașinărie îngrozitoare.

— Luptăm uniți! le strigă Aedion celor din rând, forțându-se să ignore capetele împrăștiate. Murim uniți!

Un corn răsună din mijlocul rândurilor inamice și Morathul începu atacul asupra primei linii.

Cizmele lui Aedion intrară în noroi când își sprijini brațul de scut, ca și când ar fi putut împiedica valul care se întindea până spre orizont.

El își numără clipele, știind că erau limitate. Mârâitul unui leopard-fantomă se auzi de undeva din rând, o provocare pentru armata care ataca.

Cincisprezece metri. Arcașii lui Ren trăgeau tot mai puține săgeți. Doisprezece metri. Zece metri.

Sabia din mâna lui nu se compara cu sabia veche pe care o ținuse cu atâta mândrie, dar avea să se descurce. Șase metri. Trei metri.

Aedion inspiră. Ochii negri și goi ai soldaților Morathului deveniră clari sub coifurile lor.

Prima linie a Morathului înclină săbiile și sulițele…

Focul izbucni din flancul stâng.

Din flancul *lui* stâng.

Aedion nu îndrăzni să își mute atenția de la inamicul care îl ataca, dar câțiva dintre soldații Morathului o făcură și, pentru asta, îi măcelări. Îi ucise și pe tovarășii lor uluiți, când se întoarseră spre altă explozie.

Aelin. *Aelin…*

Soldații din spatele lui strigară triumfători și ușurați.

— Apropiați-vă! le strigă Aedion războinicilor de lângă el și se retrase suficient cât să vadă sursa salvării lor, liberă și sigură în sfârșit…

Nu Aelin era cea care dezlănțuia focul asupra flancului stâng.

Nu Aelin era cea care traversase râul acoperit de zăpadă.

Corăbiile umpleau râul Florine, aproape nevăzute în zăpada viscolită, unele purtând steagurile flotei lor unite.

Dar multe, atât de multe încât nu le putea număra, purtau un steag de culoarea cobaltului împodobit cu un dragon de mare verde.

Flota lui Rolfe. Mycenienii.

Totuși, nu era nici urmă de anticii dragoni verzi care îi însoțiseră cândva în luptă. Doar soldați umani mărșăluiau pe zăpadă, fiecare purtând un dispozitiv ce părea cunoscut și eșarfe care să le acopere gurile.

Sulițe de foc.

Un corn răsună dinspre râu, iar sulițele de foc dezlănțuiră flăcările albe asupra soldaților Morathului, ca și când ar fi fost fuioare din iad. Toți dragonii scuipau foc asupra inamicilor.

Focul topi armura și carnea, arzându-i pe demonii care se temeau de căldură și lumină.

Ca și când ar fi fost fermieri care își ardeau câmpurile recoltate pentru iarnă, mycenienii lui Rolfe mărșăluiră înainte, sulițele de foc scuipând, până ce formară un rând între Aedion și inamicii lor.

Morathul se întoarse și fugi.

Fugi de-a dreptul, strigătele de avertisment ridicându-se deasupra flăcărilor uriașe. „Aducătoarea-Focului i-a înarmat! Puterea ei arde din nou!”

Proștii nu își dăduseră seama că nu era magie, ci doar noroc chior și bună sincronizare.

Apoi răsună o voce cunoscută.

— Repede! La bord, cu toții!

Era Rolfe.

Întrucât corăbiile din apa râului se apropiaseră, pasarelele fuseseră coborâte, iar bărcile cu vâsle erau deja la țărm.

Aedion nu pierdu timpul.

— Spre râu! Spre flotă!

Soldații lor nu ezitară, ci alergară spre flota care îi aștepta, spre orice corabie la care ar fi putut ajunge, sărind în bărcile lungi. Totul era haotic, dar cu Morathul în retragere cine știe cât timp, lui nu îi păsa.

Aedion își păstră poziția în prima linie, asigurându-se că nu rămânea niciun soldat în urmă.

Mai departe, prințul Galan și o siluetă pătată și blănoasă făcură la fel. Lângă ei, cu părul roșcat fluturând în vânt, Ansel din Briarcliff își ținu sabia îndreptată spre inamicii lor. Lacrimile îi curgeau pe obrajii pistruiați. Capetele oamenilor ei zăceau împrăștiate în zăpada care o înconjura.

Și în fața lor, încă dezlănțuind focul, mycenienii lui Rolfe le dădură timp să se retragă.

Fiecare secundă abia trecea, dar, lent, bărcile se umplură. Încet, armata lor părăsi țărmul, toate bărcile care plecaseră fiind înlocuite de altele. Mulți Fae se transformară, păsările de pradă umplând cerul gri când zburară deasupra râului.

Iar când nu mai rămăseseră decât câteva bărci, printre ele o frumoasă corabie cu un catarg pe care era sculptat un dragon de mare care atacă, Rolfe strigă de la cârmă: „Retrageți-vă cu toții!”

Mycenienii și sulițele lor de foc se retraseră repede, grăbindu-se spre bărcile lungi care reveneau la țărm.

Lysandra și Ansel alergară odată cu ei, iar Aedion îi urmă. Niciodată nu mai alergase atât de mult și atât de repede.

Dar apoi ajunse pe pasarela corabiei lui Rolfe, râul fiind destul de adânc încât să se poată apropia de țărm. Lysandra, Galan și Ansel îl întrecuseră deja, iar Aedion abia păși pe punte când pasarela se ridică. Dedesubt și împrejur, mycenienii săriră în bărcile lor lungi și vâsliră din răsputeri. Niciun soldat nu rămase în urmă. Doar morții.

Lumina licări, iar Aedion se întoarse spre cârmă la timp să o vadă pe Lysandra transformându-se din leopard-fantomă în femeie, goală ca în ziua în care se născuse.

Rolfe, spre meritul său, păru doar puțin surprins când ea îl cuprinse de gât. Și din nou spre meritul său, lordul piraților îi puse mantia lui pe umeri înainte să o îmbrățișeze la rându-i.

Aedion ajunse la ei, gâfâind și atât de ușurat încât ar fi putut vomita pe scândurile lustruite.

Rolfe îi dădu drumul Lysandrei, lăsându-i mantia. Când femeia metamorfică și-o strânse bine pe trup, el

spuse:

— Părea că ai nevoie să fii salvat.

Aedion doar îl îmbrățișă pe bărbat, apoi dădu din cap spre mâinile înmănușate ale lui Rolfe.

— Presupun că trebuie să îi mulțumim hărții tale!

— Se pare că nu e bună doar pentru jafuri! Rolfe rânji. Ravi și Sol de Suria ne-au interceptat în apropierea graniței nordice, recunoscu el. Credeau că s-ar putea să aveți probleme și ne-au trimis aici, spuse și își trecu o mână prin păr. Stau de pază pe coastă, cu ce a mai rămas din flota voastră. Dacă Morathul atacă dinspre mare, n-o să aibă destule corăbii ca să aibă o șansă. Le-am spus asta și tot mi-au ordonat să vin aici. Chipul bronzat al lordului piraților se încordă. Așadar, iată-mă!

Aedion abia îi observă pe marinarii și soldații care navigau rapid spre partea cealaltă a râului.

— Mulțumesc, șopti el. Și slavă zeilor pentru Ravi și Sol!

Rolfe scutură din cap, privind spre numărul mare de soldați de-ai Morathului care încă se retrăgeau.

— I-am surprins, dar asta n-o să-i țină departe prea mult timp.

Lysandra veni lângă Rolfe. Aedion încercă să nu se crispeze văzându-i picioarele goale și umerii descoperiți când vântul rece dinspre râu sufla spre ei.

— Trebuie doar să ajungem în Orynth și în spatele zidurilor lui. De acolo ne putem regrupa.

— Nu pot să-ți duc toată armata în Orynth, spuse Rolfe, gesticulând spre soldații adunați pe țărmul îndepărtat. Dar pot să te duc pe tine acum, dacă ai vrea să ajungi mai devreme ca să te pregătești. Lordul piraților studie țărmul, ca și când ar fi căutat pe cineva. Ea nu este aici, nu-i așa?

Lysandra scutură din cap.

— Nu.

— Atunci, o să fim nevoiți să ne descurcăm, fu tot ce spuse Rolfe, întruchiparea comandantului calm.

Ochii lui verzi ca marea se îndreptară spre locul unde stătea Ansel din Briarcliff la marginea navei, uitându-se către câmpul de capete lăsate în zăpadă.

Niciunul dintre ei nu vorbi când tânăra regină îngenunche, armura zăngănind pe punte, și-și plecă fruntea.

— O să le dau de veste soldaților noștri să mărșăluiască spre Orynth, iar apoi o să navigăm spre oraș, șopti Aedion.

— Mă ocup eu, spuse Lysandra, fără să se uite la el și fără să se deranjeze să mai spună ceva.

Mantia căzu spre scânduri, ea se transformă într-un uliu și se îndreptă spre locul unde Kyllian coborî acum dintr-o barcă lungă. Ei schimbară câteva cuvinte înainte să se întoarcă Kyllian spre Aedion și să ridice o mână în semn de rămas-bun.

Aedion îi răspunse ridicând o mână, iar Lysandra se transformă din nou. Când ateriză pe navă, revenind la trupul uman și înșfăcând mantia, Ansel fu cea spre care se îndreptă.

În liniște, femeia metamorfică puse o mână pe umărul acoperit de armură al reginei. Ansel nici măcar nu-și ridică privirea.

— Câte sulițe de foc ai? îl întrebă Aedion pe Rolfe.

Lordul piraților își mută privirea de la Ansel spre masa neagră care dispărea în urma lor. Strânse din buze.

— Nu destule cât să rezistăm unui asediu.

Și nici măcar sulițele de foc n-ar fi făcut nimic, absolut nimic, de îndată ce turnul vrăjitoarelor ar fi

ajuns la zidurile Orynthului.

Capitolul 64

Câteva ore mai târziu, Yrene încă tremura din cauza dezastrului pe care îl evitaseră cu greu, a morților la care fusese martoră înainte să lovească acel val, a puterii reginei de pe câmp, a puterii prințului care împiedicase aburul să fiarbă tot ce întâlnea în cale.

De la haosul de atunci, Yrene revenise la pacienții ei. Îi lăsase pe nobili și comandanții lor să se ocupe de urmări și revenise în Marea Sală. Vindecătoarele plecaseră pe câmpul de luptă, căutându-i pe cei care aveau nevoie de ajutor.

Cu toții – fiecare persoană din fortăreață, din înaltul cerului sau de pe câmpul de luptă – continuau să privească spre spațiul dintre piscurile muntelui acum gol, spre orașul inundat și distrus și hotarul dintre viață și moarte. Apa și resturile distruseseră o mare parte din Anielle, curgând acum încet spre Lacul Argintiu.

Era o priveliște a ceea ce ar fi rămas din ei, dacă n-ar fi intervenit Aelin Galathynius.

Yrene îngenunche deasupra unei călărețe ruk, pieptul femeii fiind despicat în urma unei lovituri de sabie, și își întinse mâinile însângerate și strălucitoare.

Magia, pură și strălucitoare, pluti din ea în femeie, reparând pielea și mușchiul rupt. Pierduse sânge, așa că recuperarea avea să dureze o vreme, dar nu pierduse mult, așa că Yrene nu fu nevoită să își consume energia ca să compenseze cantitatea rămasă.

Curând, trebuia să se odihnească. Câteva ore.

I se ceruse să o consulte pe regină când aceasta fusese adusă într-o cameră privată de prințul Rowan, amândoi luați în zbor de pe câmp de Nesryn. Yrene nu reușise să își impună să nu-i mai tremure mâinile când le ținuse deasupra trupului inconștient al lui Aelin.

Nu zărise nicio rană în afară de câteva tăieturi din luptă care se vindecau deja. Nimic în afară de o femeie obosită care dormea și prin venele căreia curgea puterea unui zeu.

Yrene îl consultase apoi pe prințul Rowan, care părea într-o stare mult mai rea și avea o tăietură mare pe coapsă. Dar el îi făcuse semn să plece, spunând că era prea epuizat și trebuia să se odihnească.

Așadar, Yrene îl lăsase doar ca să îngrijească pe altcineva.

Pe Lorcan, ale cărui răni… Yrene fusese nevoită să o cheme pe Hafiza ca să o ajute cu o parte din ele. Să îi împrumute puterea, de vreme ce Yrene era epuizată.

Războinicul inconștient care aparent căzuse de pe Farasha când el și Elide trecuseră dincolo de porți nici măcar nu se mișcă în timp ce ele îl vindecară.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva ore. Parcă în urmă cu câteva zile.

Da, ea trebuia să se odihnească.

Yrene se îndreptă spre locul destinat spălatului, din spatele sălii, cu gura uscată ca hârtia. Niște apă, niște mâncare și poate un somn. Apoi avea să fie din nou gata să lucreze.

Dar un corn răsună clar de afară.

Toată lumea se opri… și se grăbi după aceea la ferestre. Yrene zâmbi mai larg când și ea găsi un loc de unde să vadă câmpul de luptă.

Privi spre locul unde prințul Kashin era în fața armatei khaganului, mărșăluind spre ei.

Slavă zeilor! Toată lumea din sală mormăi cuvinte asemănătoare.

Din fortăreață, un corn răsună în semn de răspuns.

Nu doar o armată fusese cruțată azi, își dădu seama Yrene când se întoarse spre punctul de spălare. Dacă valul ar fi ajuns la Kashin…

Toți fuseseră foarte norocoși.

Totuși, Yrene se întrebă cât avea să dureze acel noroc.

Dacă urma să-i însoțească în marșul greu spre nord și spre zidurile Orynthului.

*

Lorcan gemu încetișor când se desprinse din îmbrățișarea grea și caldă a întunericului.

— Ticălos norocos ce ești!

Era mult prea devreme să audă vocea tărăgănată a lui Fenrys, după ce văzuse moartea.

Lorcan deschise un ochi, trezindu-se întins pe un pat într-o cameră îngustă. O singură lumânare lumina spațiul, dansând în părul auriu al războinicului Fae care stătea pe un scaun de lemn la picioarele patului.

Zâmbetul lui Fenrys era un licăr alb.

— Ai fost inconștient o zi. Am tras bățul scurt și a trebuit să am grijă de tine.

Era o minciună. Dintr-un motiv oarecare, Fenrys alesese să fie aici.

Lorcan se mișcă puțintel.

Nicio urmă de durere în afară de zvâcnirea surdă din partea de jos a spatelui și niște crampe la stomac. El reuși să își ridice capul cât să dea la o parte pătura groasă care îi acoperea trupul gol. Unde reușise să își vadă intestinele, rămăsese doar o cicatrice groasă și

roșie.

Lorcan puse din nou capul pe pernă.

— Elide, zise răgușit.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că intraseră călare pe porți, Aelin Galathynius consumându-și puterea malefică. Apoi leșinase.

— Ajută la îngrijirea răniților în Marea Sală, spuse Fenrys, întinzându-și picioarele în față.

Lorcan închise ochii, o gheară din pieptul lui relaxându-se.

— Ei bine, de vreme ce nu ești mort..., începu Fenrys, dar Lorcan deja adormise.

*

Lorcan se trezi mai târziu. Nu știa dacă după câteva ore sau zile.

Lumânarea încă ardea pe pervazul îngust al ferestrei, aproape consumată. Așadar, trecuseră câteva ore. Asta dacă nu cumva dormise atât de mult timp încât înlocuiseră lumânarea cu o alta.

Lui nu-i păsa, pentru că lumina slabă dezvălui femeia delicată întinsă cu fața în jos la picioarele patului, jumătatea inferioară a trupului ocupând încă scaunul de lemn pe care stătuse Fenrys. Își ținea capul pe brațe, cu un braț întins spre el. Întindea mâna spre a lui, la doar câțiva centimetri distanță.

Elide.

Părul brunet i se revărsa pe pătură, peste tibiile lui, acoperindu-i o mare parte din chip.

Înfiorându-se din cauza durerii pe care o mai simțea, Lorcan își întinse brațul doar cât să îi atingă degetele.

Erau reci, iar vârfurile, mult mai mici decât ale lui.

Elide își încordă degetele, retrăgându-se când inspiră brusc și se trezi.

Lorcan savură priveliștea oferită de fiecare trăsătură a ei în clipa în care, din cauza gâtului înțepenit, se strâmbă. Însă își opri privirea asupra lui.

Înlemni când îl văzu uitându-se la ea, treaz și pe deplin uluit de femeia care traversase iadul călare ca să îl găsească…

Obosită. Părea epuizată, dar cu fruntea sus.

Lorcan nu-și găsea cuvintele. Oricum îi spusese totul cât călăriseră împreună.

— Cum te simți? îl întrebă Elide.

Era îndurerat. Extenuat. Cu toate acestea, faptul că o găsise stând lângă patul lui…

— Viu, spuse el, și vorbea serios.

Chipul îi rămase inexpresiv, chiar dacă își coborî privirea spre trupul lui. Pătura alunecase suficient cât să-i dezvăluie o mare parte din trunchi, deși încă ascundea rana cicatrizată de pe abdomen. Totuși, el nu se mai simțise niciodată atât de gol.

Îi era greu să respire calm sub privirea ei atentă.

— Yrene a spus că ai fi murit dacă ei n-ar fi ajuns la tine la timp.

— Aș fi murit, zise el, cu vocea răgușită, dacă nu ai fi înfruntat iadul ca să mă găsești.

Ea îi întâlni privirea.

— Ți-am făcut o promisiune.

— Așa ai spus.

Vedea, cumva, o urmă de culoare în obrajii ei palizi? Dar ea nu dădu înapoi.

— Și tu ai zis câteva lucruri interesante.

Lorcan încercă să se ridice, dar un val de durere îi cuprinse trupul.

— Yrene mi-a transmis să te avertizez că, deși

rănile sunt vindecate, o să mai simți o oarecare durere, îi explică Elide.

Lorcan scrâșni din dinți când un junghi îi străbătu spatele și stomacul. Reuși să se ridice pe coate, iar progresul i se păru suficient.

— A trecut o vreme de când n-am mai fost atât de grav rănit. Am uitat cât de incomod este.

Elide schiță un zâmbet.

Lui Lorcan i se poticni inima. Era prima dată când îi zâmbea în ultimele luni. Din acea zi de pe corabie, când îi atinsese mâna în timp ce se legănau în hamacuri.

Zâmbetul ei dispăru, dar nu și culoarea din obraji.

— Ai vorbit serios atunci?

El se uită în ochii ei, lăsând un zid lăuntric să se dărâme. Doar pentru ea, pentru micuța mincinoasă șireată și ageră care se furișase dincolo de toate scuturile și regulile de fier pe care și le făcuse. Îi permise să vadă totul pe chipul său, așa cum nu o mai făcuse nimeni.

— Da.

Ea strânse din buze, dar nu de nemulțumire.

Așadar, Lorcan spuse:

— Am vorbit serios. Inima îi bătea cu putere, atât de tare încât era de mirare că ea nu o auzea. Și am s-o fac până am să plec în Lumea de Dincolo.

Lorcan nu respiră când Elide întinse mâna și își împleti degetele cu ale lui.

— Te iubesc, șopti ea.

Masculul se bucură că stătea întins. Cuvintele l-ar fi îngenuncheat. Chiar și acum, era pe jumătate înclinat în fața ei, adevărata deținătoare a inimii lui bătrâne și nelegiuite.

— Te-am iubit, continuă ea, din clipa în care ai

venit să te lupți pentru mine cu Vernon și ilkenii. Lumina din ochii ei îl lăsă cu respirația tăiată. Iar când am auzit că ești pe undeva pe câmpul de luptă, singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost să îți pot spune asta. Era singurul lucru care conta.

Cândva, probabil ar fi râs batjocoritor; ar fi spus că erau lucruri mai importante, mai ales în acest război. Și totuși, mâna care o ținea pe a lui… Nu cunoscuse nicicând ceva mai prețios.

Lorcan își trecu degetul mare peste dosul mâinii ei.

— Îmi pare rău, Elide! Pentru tot.

— Știu, spuse ea încet, fără ca regretul sau suferința să îi întunece chipul, luminat doar de un calm senin, de neclintit – chipul doamnei puternice care devenea și devenise deja și care urma să conducă Perranthul cu înțelepciunea într-o mână și compasiunea în cealaltă.

Se uitară unul la celălalt câteva minute. O eternitate binecuvântată.

Apoi, Elide își retrase mâinile și se ridică.

— Ar trebui să revin ca să o ajut pe Yrene.

Lorcan o prinse din nou de mână.

— Rămâi!

Ea își arcui o sprânceană neagră.

— Nu mă duc decât în Marea Sală.

Lorcan o mângâie din nou cu degetul mare pe dosul mâinii.

— Rămâi, șopti el.

Pentru o clipă, crezuse că avea să-l refuze și era pregătit să accepte, să accepte ultimele câteva minute ca pe un dar nemeritat.

Dar apoi, Elide se așeză pe marginea patului său, chiar lângă umărul lui, și își trecu o mână prin părul masculului. Lorcan închise ochii, aplecându-se în

atingerea ei, incapabil să-și oprească vibrația puternică din piept.

De mirare, scoase un sunet slab, poate ceva mai mult, și-l mângâie din nou.

— Spune-o, șopti Elide, degetele încremenindu-i în părul lui.

Lorcan deschise ochii, întâlnindu-i privirea.

— Te iubesc!

Tânăra înghiți cu greu, iar Lorcan scrâșni din dinți când se ridică în picioare. De atât de aproape, uitase cât de înalt era față de Elide. Pe calul acela, ea fusese o forță a naturii, o furtună sfidătoare. Pătura lui alunecă periculos de jos, dar el o lăsă unde i se adună în poală.

Lorcan observă că-l fixa cu privirea, atentă la abdomenul lui.

El gemu ușor când ea continuă să se uite, cerându-i lucruri pe care cu siguranță masculul nu era în formă să i le ofere și pe care probabil nici Elide nu era gata să i le ofere, lăsând declarațiile la o parte.

Lorcan fu provocat imediat să își dovedească hotărârea când Elide își trecu degetele ușor tremurânde peste noua cicatrice de pe abdomenul lui.

— Yrene a spus că s-ar putea ca semnul să rămână pentru întotdeauna, spuse ea, retrăgându-și îndurător mâna.

— Atunci o să fie cicatricea pe care am s-o prețuiesc cel mai mult.

Fenrys ar fi râs cu lacrimi să îl audă vorbind așa, dar lui Lorcan nu îi păsa. La naiba cu toți ceilalți!

Ea schiță din nou un zâmbet timid, iar Lorcan strânse cearșafurile în pumni, forțându-se să nu guste acel zâmbet, să nu îl venereze cu gura lui.

Dar acest lucru nou și fragil care zumzăia între ei…

El nu l-ar fi riscat pentru nimic în lume.

Elide, slavă zeilor, nu avea asemenea griji. Aparent niciuna când întinse o mână spre obrazul lui și i-l mângâie cu degetul mare. Fiecare suflare era greu de controlat.

Lorcan rămase complet nemișcat când ea își apropie gura de a lui și-i atinse buzele.

Apoi se retrase.

— Odihnește-te, Lorcan! Am să fiu aici când ai să te trezești.

El i-ar fi oferit orice i-ar fi cerut.

Prea tulburat de sărutul blând și frumos ca să spună ceva, el se întinse din nou în pat.

Ea zâmbi când îl văzu supunându-se și, ca și când nu s-ar fi putut abține, se aplecă din nou.

Sărutul acesta dură mai mult; își lipi gura de a lui, iar la ușoara presiune a buzelor ei, la cererea blândă, el răspunse la fel.

Gustul ei amenință să îl distrugă complet și atingerea blândă a limbii lui Elide declanșă un alt zumzăit în pieptul lui. Dar Lorcan o lăsă pe Elide să îl exploreze, lent și gingaș, oferindu-i orice îi cerea.

Iar când sărutul deveni mai apăsat și Elide începu să respire sacadat, el îi cuprinse ceafa cu o mână. Ea deschise ușor gura, iar la geamătul ei slab, Lorcan crezu că avea să zboare din corp.

Dinspre ceafa ei, mâna îi alunecă spre spate, savurând căldura, trupul de nedistrus de sub haine. Elide se arcui în atingerea lui, scoțând iarăși un sunet slab, ca și când ar fi fost la fel de „înfometată”.

Dar Lorcan se forță să se îndepărteze, să își retragă mâna de pe spatele ei. Gâfâind ușor, respirând același aer, îi șopti pe buze:

— Mai târziu. Du-te și ajută-i pe ceilalți.

Ochii negri înceţoşaţi de dorinţă îi întâlniră pe ai lui, iar Lorcan îşi aranjă pătura din poală.

— Du-te şi ajută-i pe ceilalţi, repetă el. Mă găseşti aici când ai să vrei să dormi.

Cererea nerostită zăbovi, iar Elide se retrase, studiindu-l din nou.

— Doar să dormi, spuse Lorcan, fără să se deranjeze să ascundă căldura care-i inunda privirea. Momentan…

Până ar fi fost pregătită. Până i-ar fi spus, arătat şi dorit să împărtăşească totul cu el. Până la acea revendicare finală.

Dar deocamdată, Lorcan îşi dorea ca ea să doarmă lângă el, unde putea să o supravegheze. La fel cum îl supraveghease Elide.

Elide era îmbujorată când se ridică, mâinile tremurându-i. Nu de frică, ci din cauza aceluiaşi efort pe care acum îl făcea şi Lorcan să nu se întindă spre ea.

Lui i-ar fi plăcut să o înnebunească, s-o înveţe fără grabă tot ce ştia despre plăcere şi aşteptare. Nu se îndoia că şi el ar fi avut de învăţat câteva lucruri de la ea.

Elide păru să-i citească gândurile pe chip, iar obrajii i se îmbujorară mai mult.

— Aşadar, pe mai târziu, şopti ea, şchiopătând spre uşă.

Lorcan trimise un licăr al puterii lui ca să îi înfăşoare glezna şi şchiopătatul dispăru.

Cu o mână pe clanţa uşii, tânăra dădu uşurel din cap, recunoscătoare.

— Mi-a lipsit asta.

El auzi cuvintele nerostite când ea dispăru pe holul aglomerat.

„Mi-a fost dor de tine”.

Lorcan își permise să zâmbească.

Capitolul 65

Dorian plecase spre Morath.

Zburase din tabără cu propriile aripi. Manon știa că avea să aleagă o pasăre mică și obișnuită. Una pe care nici măcar Cele Treisprezece nu ar fi observat-o.

Manon stătea la marginea punctului de observație, uitându-se spre est.

Zăpada care scârțâi îi spuse că Asterin se apropia.

— A plecat, nu-i așa?

Ea dădu din cap, incapabilă să își găsească vorbele. Îi oferise totul și crezuse că el voia să accepte. Crezuse că *acceptase,* având în vedere ce se petrecuse între ei după aceea.

Totuși, fusese un rămas-bun. O ultimă împreunare înainte să se avânte de bunăvoie în maxilarele morții. El nu își dorea să o întemnițeze, să accepte ce îi oferise ea.

Ca și când ar fi cunoscut-o mai bine decât se cunoștea Manon.

— Mergem după el?

La crăpatul zorilor, tabăra era agitată. Azi urmau să decidă încotro să meargă. Azi trebuia să îndrăznească să le ceară vrăjitoarelor Crochan să o urmeze. Oare aveau s-o asculte?

Dar să se îndrepte spre Morath, unde ar fi fost recunoscute cu mult timp înainte să se apropie, să se întoarcă în iad…

Soarele se înălța plin și auriu, ca și când ar fi fost singura notă a unui cântec ce umplea lumea.

Manon deschise gura.

— Terrasenul cere ajutor!

Vocea unei tinere vrăjitoare Crochan răsună prin tabără.

Manon și Asterin se întoarseră, celelalte făcând la fel când vrăjitoarea alergă spre cortul lui Glennis. Bătrâna ieși când vrăjitoarea se opri brusc. O cercetașă, fără îndoială, cu respirația tăiată și părul zburlit de vânt.

— Terrasenul cere ajutor, spuse cercetașa gâfâind, sprijinindu-și mâinile pe genunchi în timp ce se încovoie ca să respire. Morathul i-a direcționat spre graniță, apoi spre Perranth și avansează către Orynth chiar acum. Au să prădeze orașul în mai puțin de o săptămână!

Erau niște vești mai rele decât anticipase Manon, chiar dacă le așteptase și avea nevoie de ele.

Cele Treisprezece se apropiară, Bronwen fiind cu un pas în urmă, iar Manon nu îndrăzni să respire când Glennis se uită spre flacăra nemuritoare care ardea în vatra de la doar câțiva pași distanță. Flacăra Războiului.

Apoi, ea se întoarse spre Manon.

— Ce spui, regină a vrăjitoarelor?

O provocare.

Manon își ridică bărbia spre cele două căi din fața ei: una ducea în est, spre Morath. Cealaltă în nord, spre Terrasen și luptă.

În șuieratul vântului, ea auzi răspunsul.

— Am să răspund chemării Terrasenului, spuse Manon.

Asterin veni lângă ea, neînfricată când studie tabăra adunată.

— La fel și eu.

Sorrel se poziționă în dreapta lui Manon.

— La fel și Cele Treisprezece.

Manon așteptă, abia îndrăznind să recunoască sentimentul ce începea să-i ardă în piept.

Apoi Bronwen înaintă, părul ei roșcat fluturând în vântul rece.

— Vatra Vanora o să zboare spre nord!

Altă vrăjitoare își îndreptă umerii.

— Și Silian!

Și așa, rând pe rând, se auziră conducătoarele tuturor celor șapte Mari Vetre adunate acolo, până ce Glennis îi spuse lui Manon:

— Cu mult timp în urmă, Rhiannon Crochan a călărit alături de regele Brannon în luptă. Așa cum imaginea ei a renăscut, așa și vechea alianță să fie refăcută! zise și gesticulă spre flacăra eternă. Aprinde Flăcăra Războiului, regină a vrăjitoarelor, și adună-ți armata!

Inima lui Manon bătu cu putere, atât de tare încât îi pulsă în palme, dar ea luă o creangă de mesteacăn dintre vreascuri.

Nimeni nu vorbi când o aruncă în flacăra eternă.

Roșul, auriul și albastrul cuprinseră lemnul, devorându-l. Manon scoase creanga doar după ce se aprinse puternic.

Nici măcar vântul nu făcu flacăra să se miște când Manon o ridică, o torță în noua zi.

Vrăjitoarele Crochan se dădură la o parte, dezvăluind o cale directă spre vatra lui Bronwen care deja aștepta, cu sabatul adunat în jurul ei.

Fiecare pas era bătaia unei tobe de război, un răspuns la o întrebare pusă demult.

Ochii lui Bronwen erau strălucitori când Manon se opri și spuse simplu „Regina voastră vă cheamă la război!”, atingând flacăra ei de cea din vatra lui

Bronwen.

Lumina se mări, dansând strălucitor.

Bronwen luă și ea o creangă, un buștean lung arzând în foc.

— Vanora o să zboare!

Cu lemnul se îndreptă spre vatra următorului clan, unde lăsă esența focului sacru. Din nou flacăra se mări, la fel cum afirmase Bronwen, puternic și clar ca ziua care se crăpa în jurul lor:

— Regina voastră vă cheamă la război! Venora o să i se alăture în zbor. Voi cum răspundeți?

— Redbriar o să zboare, fu tot ce spuse conducătoarea vetrei și-și aprinse torța înainte să se grăbească spre focul următorului clan.

De la o vatră la alta. Până ce toate cele șapte din tabără acceptară și aprinseră focul.

Doar atunci luă tânăra cercetașă torța aprinsă de la ultimul clan, încălecă pe mătură și se ridică în înaltului cerului ca să găsească următorul clan și să anunțe că fusese făcută chemarea.

Manon și Cele Treisprezece, înconjurate de vrăjitoarele Crochan, urmăriră totul până când cercetașa se transformă într-un grăunte mic pe cer și apoi dispăru.

Manon se rugă ca flacăra sacră pe care o purta tânăra cercetașă să rămână aprinsă de-a lungul kilometrilor lungi și periculoși.

Tocmai până pe câmpurile de luptă din Terrasen.

*

Flacăra Războiului ajunse de la o vatră la alta, pe deasupra munților viscoliți de zăpadă și printre pădurile dese, ascunzându-se de inamicii care zburau;

prin nopțile reci și lungi în care vântul șuierând încerca să șteargă orice urmă a flăcării.

Așadar, călători de la o vatră la alta, spre satele îndepărtate unde oamenii țipară și se împrăștiară când o femeie tânără coborî din cer pe o mătură, fluturându-și la înălțime torța.

Nu ca să le facă semn lor, ci celor câtorva femei care nu fugiseră, apropiindu-se de flacără și purtătoarea ei când aceasta strigă: „Regina voastră vă cheamă la război. O să zburați?”

Cuferele ascunse în poduri fură deschise, iar fâșiile împăturite de material roșu, scoase dinăuntru. Măturile lăsate în magazii, lângă pragurile ușilor, ascunse sub paturi, fură și ele scoase, legate cu fir auriu sau argintiu.

Și săbiile – vechi și frumoase – fură scoase de sub dușumele sau din căpițele de fân, metalul lor strălucind la fel de intens ca în ziua în care fuseseră făurite într-un oraș care acum zăcea în ruină.

„Vrăjitoare”, șoptiră sătenii, cu ochii mari și neîncrezători când femeile se avântată spre cer, mantiile roșii umflându-se. „Vrăjitoare printre noi în tot acest timp!”

În toate satele în care vetrele nu se stinseseră niciodată pe deplin răspunsul fu o strălucire, o călăreață plecând mereu ca să găsească următoarea vatră, următorul bastion al neamului lor.

„Vrăjitoare, aici printre noi! Vrăjitoarele pleacă la război!”

Valul de vrăjitoare care zburau în mantiile lor roșii, cu săbiile prinse de spate și măturile aruncând praf adunat de câțiva ani la fiecare kilometru spre nord se tot mărea.

Erau vrăjitoare care își luau rămas-bun de la

familii, fără să dea vreo explicație înainte să își sărute copiii adormiți și să dispară în noaptea înstelată.

Chemarea se auzi kilometru după kilometru, peste lumea întunecată, neîncetat în timp ce flacăra eternă trecu de la o vatră la alta.

„Zburăm, zburăm, zburăm! strigară ele. La regină! La război!”

Vrăjitoarele Crochan se adunară de pretutindeni, prin zăpadă, furtună și primejdii.

Capitolul 66

Aelin se trezi în mirosul de pin și zăpadă și își dădu seama că era acasă.

Nu încă în Terrasen, ci în sensul că avea să fie întotdeauna acasă, dacă Rowan îi era alături.

Respirația lui constantă îi răsuna în urechea dreaptă, sunetul somnului adevărat, iar brațul pe care și-l lăsase peste talia ei era greu și cald. Lumina argintie poleia pietrele vechi ale tavanului.

Era dimineață sau o zi înnorată. De pe holuri se auzeau diverse sunete pe care le analiza, unul câte unul, ca și când ar fi lipit o oglindă spartă care ar fi putut să-i dezvăluie lumea de dincolo.

Aparent, trecuseră trei zile de la luptă. Iar restul armatei khaganului, condusă de prințul Kashin, cel de-al treilea fiu al său, sosise.

Această informație o făcu să se trezească pe deplin, mișcându-și o mână spre brațul lui Rowan. Voia să-l atingă doar ca să vadă cât de adâncit era în somnul care-l întrema. Trei zile dormiseră aici, inconștienți de restul lumii. O vreme periculoasă și vulnerabilă pentru orice mânuitor al magiei, când trupurile lor aveau nevoie de un somn profund ca să își

revină după momentele în care-și epuizaseră puterea.

Aceea era încă o informație pe care o primise: Gavriel stătea în fața ușii lor, în trupul său de leu de munte. Oamenii tăceau când se apropiau, fără să își dea seama că, imediat ce treceau de el, Fenrys putea să-i audă șoptind despre „Pisica aia ciudată și îngrozitoare”.

Aelin își trecu un deget peste tivul mânecii lui Rowan, pipăind mușchiul încordat de dedesubt. Mintea și corpul ei păreau *limpezi.* Ca prima respirație rece într-o dimineață de iarnă.

În zilele în care dormiseră, nu o trezise și nu o bântuise niciun coșmar. Un mic răgaz îngăduitor.

Aelin înghiți, simțindu-și gâtul uscat. Ce fusese real, ce încercase Maeve să îi bage în minte – conta dacă durerea fusese adevărată sau imaginară?

Ea scăpase, scăpase de Maeve și Cairn. Înfruntarea fărâmelor dinăuntru urma să se petreacă târziu.

Pentru moment, se mulțumea cu limpezimea gândurilor, cu toate că nu plănuise să-și elibereze și să-și consume puterea.

Aelin își îndreptă privirea spre Rowan, duritatea chipului său domolindu-se în timpul somnului. Era curat – sângele care îi stropise pe amândoi dispăruse. Cineva trebuie să îl fi spălat în timp ce dormeau.

Ca și când i-ar fi simțit atenția sau doar mâna care zăbovea pe brațul lui, Rowan deschise ochii. O studie din cap până în picioare, constată că totul era în regulă și se uită în ochii ei.

— Lăudăroaso! mormăi el.

Aelin îl bătu ușor pe braț.

— Și tu te-ai dat în spectacol, prințe!

El zâmbi, tatuajul său mișcându-se.

— O să fie ultima ta surpriză sau mai urmează?

Ea se gândi dacă să îi spună, să îi dezvăluie. „Probabil.”

Rowan se ridică, pătura alunecând de pe el. „E soiul de surpriză care o să-mi oprească inima în piept?”

Ea pufni, sprijinindu-și capul în pumn când își mișcă degetul pe pătura aspră.

— Am trimis o scrisoare când eram în portul din Wendlyn.

Rowan dădu din cap.

— Lui Aedion.

— Lui Aedion, zise ea destul de încet încât Gavriel să nu audă din fața ușii. Și unchiului tău. Și lui Essar.

Rowan ridică din sprâncene.

— Ce le-ai spus?

Aelin fredonă.

— Le-am scris că am fost prizoniera lui Maeve, timp în care mi-a dezvăluit niște planuri odioase.

Partenerul ei înțepeni.

— Cu ce scop?

Aelin se ridică și își curăță unghiile.

— Să îi conving să-i împrăștie armata. Să înceapă o revoltă în Doranelle. Să o detroneze pe Maeve. Știi tu, lucruri neînsemnate.

Rowan doar se uită la ea și, apoi, își frecă fața cu palmele.

— Crezi că o scrisoare ar putea face asta?

— Am formulat-o cu hotărâre.

El rămase cu gura ușor căscată.

— Ce planuri odioase ai menționat?

— Dorința de a cuceri lumea, de a cruța viețile spiridușilor într-un război, interesul față de valgi.

Ea înghiți. E posibil să fi menționat că și ea face parte dintre ei.

Rowan tresări.

Aelin ridică din umeri.

— Am presupus. Cele mai bune minciuni conțin întotdeauna și un strop de adevăr.

— Să sugerezi că Maeve este valgă e o minciună ciudată, chiar și pentru tine. Chiar dacă s-ar dovedi a fi adevărată.

Ea flutură o mână.

— O să vedem dacă iese ceva.

— Dacă funcționează, dacă se revoltă cumva și armata se întoarce împotriva ei... El scutură din cap, râzând încet. Ar fi un avantaj în războiul ăsta.

— Complotez și mint atât de bine și asta e toată recunoștința pe care o primesc?

Rowan îi atinse nasul.

— O să ți se recunoască meritele dacă armata ei nu apare. Până atunci, ne pregătim ca și când ar veni. Ceea ce este foarte probabil. Văzând-o încruntându-se, Rowan continuă. Essar nu are multă putere, iar unchiul meu nu își asumă multe riscuri, ca Enda și Sellene. Să o detroneze pe Maeve... ar fi fenomenal. Dacă măcar ar supraviețui încercării.

Stomacul ei se agită.

— Ei aleg ce să facă. Eu doar le-am expus faptele. Fapte formulate cu grijă și presupuneri.

La risc, dacă era sinceră.

Rowan zâmbi.

— Și în afară de încercarea de a o detrona pe Maeve mai sunt și alte surprize de care ar trebui să știu?

Zâmbetul ei dispăru când se întinse din nou pe spate, imitată de Rowan.

— Nu mai sunt. Jur pe tronul meu! adăugă când îl văzu ridicând o sprânceană. Nu mai sunt.

Amuzamentul din ochii lui se stinse.

— Nu știu dacă ar trebui să fiu ușurat.

— Tot ce știu eu știi și tu. Toate cărțile sunt acum pe masă.

Cu diversele armate pe care le adunase, cu Lacătul, cu toate.

— Crezi că ai putea să o faci din nou? întrebă el. Să aduni atâta putere?

— Nu știu. Nu cred. A trebuit să fiu… închisă. Înlănțuită.

O umbră îi întunecă fața, iar Rowan se întoarse într-o parte, sprijinindu-și capul.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

— Și nici n-o să mai vezi.

Era adevărul.

— Dacă prețul unei asemenea puteri este ceea ce ai suportat, atunci am să mă bucur să n-o mai văd.

Aelin își trecu o mână peste mușchii puternici ai coapsei lui, degetele agățându-i-se în materialul rupt de deasupra genunchiului său.

— Nu am simțit prin legătura dintre noi când ai căpătat rana asta, spuse ea, atingând marginea groasă a noii cicatrice.

Un trofeu din luptă. Se forță să îi întâlnească privirea pătrunzătoare. „A reușit cumva Maeve să rupă acea parte din mine? Acea parte din noi?”

— Nu, șopti el și îi mângâie părul de pe frunte. Mi-am dat seama că legătura transmite doar durerea rănilor grave.

Îl atinse pe umăr, acolo unde săgeata lui Asterin Cioc-Negru îl străpunsese în urmă cu câteva luni, în clipa în care își dăduse seama ce însemna el pentru ea.

— De aceea nu am știut ce ți se întâmpla pe plajă, zise Rowan răgușit.

Pentru că biciuirea, oricât de brutală și

insuportabilă fusese, nu o adusese în pragul morții, ci doar într-un coșciug de fier.

Ea se încruntă.

— Dacă ai de gând să îmi spui că te simți vinovat din cauza asta…

— Sunt lucruri din ultimele luni cu care amândoi trebuie să ne luptăm.

Aelin îi aruncă o privire și își dădu seama că și el era perfect conștient de ce anume încă îi întuneca sufletul.

Și întrucât Rowan era singura persoană care văzuse tot ce era ea și nu fugise din cauza asta, Aelin spuse:

— Voiam ca focul ăla să fie pentru Maeve.

— Știu, rosti cuvântul simplu și care, totuși, însemna totul – acea înțelegere a situației.

— Voiam să… îmbunătățesc lucrurile, zise și oftă. Să șterg totul. Fiecare amintire, coșmar și minciună.

— O să dureze o vreme, Aelin. Să le înfrunți și să le înțelegi.

— Nu am timp.

El își încordă maxilarul.

— Asta rămâne de văzut.

Ea nu se deranjă să îl contrazică, mai ales când recunoscu:

— Vreau să se termine totul.

El rămase complet nemișcat, dar îi lăsă timp să se gândească, să vorbească.

— Vreau să se termine totul, repetă răgușit. Cu războiul ăsta, zeii și poarta Wyrd și Lacătul! Totul. Își masă tâmplele, ignorând greutatea, încordarea pe care nu o putea înlătura niciun foc. Vreau să merg în Terrasen, să lupt, iar apoi vreau să se termine odată.

Își dorise ca totul să se termine de când aflase

adevăratul preț pentru făurirea unui nou Lacăt; își dorise ca totul să ia sfârșit cu fiecare lovitură de bici a lui Cairn pe plaja din Eyllwe. Și din cauza a tot ceea ce suferise pe mâna lui. Indiferent de consecințe și de cum s-ar fi putut termina, își dorea să pună capăt lucrurilor.

Nu știa cine și ce o făcea să fie așa.

Rowan rămase tăcut un moment lung înainte să spună:

— Atunci o să ne asigurăm că armata khaganului se îndreaptă spre nord. Apoi o să ne întoarcem în Terrasen și-o să strivim armatele lui Erawan, zise și-i sărută ușor și rapid mâinile. Iar după aceea, după toate astea, o să vedem ce e cu nenorocitul ăsta de Lacăt.

Hotărârea intransigentă umplea fiecare suflare, aerul din jurul lor.

Ea permise ca aceasta să fie de ajuns pentru amândoi. Lăsă deoparte cuvintele și jurământul lui, toate promisiunile lor și întinse palma între ei.

Invocă magia – picătura de apă oferită de linia sa maternă – descendența lui Mab.

O mică bulă de apă se formă în mâna ei, peste bătăturile pe care și le refăcuse cu atenție.

Lăsă puterea rece și blândă să o cuprindă, să netezească părțile dure din ea și să le adoarmă. Darul mamei ei.

„Să nu cedezi!”

Când Lacătul avea să ia totul, i-ar fi luat și partea asta? Cea mai prețioasă parte a puterii ei?

Ignoră și acele gânduri.

Concentrându-se și scrâșnind din dinți, Aelin ordonă picăturii de apă să i se rotească în palmă.

Singurul răspuns pe care îl primi fu o clătinare.

Ea pufni.

— Ce mai Regină a Spiriduşilor din Vest!

Rowan râse încet.

— Exersează în continuare! Într-o mie de ani, s-ar putea să reuşeşti ceva.

Aelin îi dădu una peste braţ, picătura de apă strecurându-se în mâneca de la cămaşa lui.

— La cum mă încurajezi, este de mirare că am învăţat ceva de la tine! zise şi îşi scutură mâinile ude. Direct în faţa lui.

Rowan o ciupi de nas.

— Chiar ţin cont, prinţesă. De toate lucrurile îngrozitoare care-ţi ies pe gură!

Ea îşi îndoi degetele de la picioare şi îşi trecu o mână prin şuviţele mătăsoase ale părului său bogat.

— Cum am să plătesc pentru asta?

Ar fi putut jura că, de partea cealaltă a uşii, paşii uşori ca de pisică se îndepărtară repede.

Rowan zâmbi, ca şi când şi el ar fi simţit plecarea rapidă a lui Gavriel. Apoi îşi lipi palma de abdomenul ei, atingându-i cu buzele partea inferioară a maxilarului.

— M-am gândit la nişte metode…

Dar mâna-i alunecă doar cât să o facă să scoată un geamăt, făcându-l să-şi dea seama că ea dormise trei zile şi avea vezica plină. Aelin tresări, ridicându-se în picioare. Se legănă, iar el veni imediat lângă ea, ajutând-o să-şi menţină echilibrul.

— Înainte să mă seduci, spuse ea, trebuie să găsesc o baie.

Rowan râse, aplecându-se ca să îşi ia centura sabiei, lăsată lângă zid, alături de a ei. Doar Gavriel le-ar fi aşezat cu o asemenea grijă.

— Este chiar mai important decât ce am plănuit eu!

*

Unii se holbară pe holuri, alții șoptind când trecură pe lângă ei. „Regina și consortul ei. Unde crezi că au fost în ultimele zile?” „Am auzit că au plecat în munți și i-au adus înapoi pe sălbatici”. „Am auzit că au aruncat vrăji în jurul orașului, ca să îl protejeze de Morath”.

Rowan încă zâmbea când Aelin ieși din baia comună.

— Vezi? spuse și îl ajunse din urmă când se îndreptară nu spre camera lor și desfătare, ci spre holul unde fusese adusă mâncarea. Începe să îți placă faima!

Rowan ridică o sprânceană.

— Crezi că bârfele nu m-au urmat peste tot unde am fost în ultimii trei sute de ani? Ea dădu ochii peste cap, dar el chicoti. E mult mai bine decât să spună „Ticălos insensibil” sau „Am auzit că a ucis pe cineva cu piciorul unei mese!”

— *Chiar* ai ucis pe cineva cu un picior de masă.

Rowan zâmbi mai larg.

— Și chiar *ești* un ticălos insensibil, completă ea.

Rowan pufni.

— Nu am spus niciodată că bârfele alea sunt minciuni.

Aelin îl luă de braț.

— Așadar, am să răspândesc un zvon despre tine. Ceva cu adevărat grotesc.

El mormăi.

— Mi-e frică de ce ai putea născoci *tu!*

Ea vorbi în șoaptă când trecură pe lângă un grup de soldați umani.

— „Ai zburat pe câmpul de luptă ca să le scoți ochii

inamicilor noștri?” Suspinul ei răsună din piatră. „Și ai mâncat ochii ăia?”

Unul dintre soldați se împiedică, ceilalți întorcând capul spre ei.

Rowan o ciupi de umăr.

— Mulțumesc pentru asta!

Ea își înclină capul.

— Cu cea mai mare plăcere!

Aelin încă zâmbea când găsiră mâncarea și luară repede prânzul – era amiază, aflaseră ei – stând unul lângă celălalt într-o casă a scării prăfuită și aproape uitată. Cam ca în zilele pe care și le petrecuseră în Mistward, genunchi lângă genunchi și umăr lângă umăr în bucătărie, în timp ce ascultau poveștile lui Emrys.

Deși nu ca în lunile din primăvara trecută, când Aelin își pusese farfuria între picioare, îi cuprinsese gâtul cu brațul, iar gura lui o întâlnise imediat pe a ei.

Nu, cu siguranță nu era ca în Mistward, când se urcase în poala lui Rowan fără să îi pese că ar fi putut să vină cineva pe scări, și îl sărutase.

Se opriră, cu respirația tăiată și ochii mari, înainte ca ea să poată decide că nu ar fi fost cu adevărat o idee rea să îi descheie pantalonii chiar acolo sau ca el să-i mângâie discret și lent locul dintre coapse și să o pătrundă.

Dacă Aelin era sinceră, când plecaseră să își găsească în sfârșit tovarășii, se gândea să îl tragă în cea mai apropiată cămară. Aruncând o privire la ochii scânteietori ai lui Rowan, își dădu seama că și el se gândea la același lucru.

Totuși, până și dorința care îi încălzea sângele se răci când intrară în biroul vechi din apropierea ultimului nivel al fortăreței și se uită la grupul adunat. Fenrys și Gavriel erau deja acolo, împreună cu Chaol,

însă fără Elide și Lorcan.

Dar, din nefericire, tatăl lui Chaol, prezent și el, se încruntă când ei se alăturară întâlnirii care părea deja să fi început. Aelin îi zâmbi batjocoritor și se apropie țanțoș de masa uriașă.

Un bărbat înalt cu umeri laţi stătea lângă Nesryn, Sartaq și Hasar, frumos și plin de energie și nerăbdare. Ochii lui căprui erau primitori, iar zâmbetul larg. Ea îl plăcu imediat.

— Fratele meu! spuse Hasar, fluturând o mână fără să își ridice privirea de la hartă. Kashin.

Prințul făcu grațios o plecăciune.

Aelin și Rowan se înclinară și ei.

— Este o onoare, spuse Aelin. Mulțumesc pentru că ai venit!

— De fapt, ai putea să îi mulțumești tatălui meu pentru asta. Și lui Yrene, zise Kashin, vorbindu-le limba la fel de bine ca frații lui.

Într-adevăr, Aelin avea multe pentru care să îi mulțumească vindecătoarei.

Ochii ageri ai lui Nesryn o măsurară pe Aelin din cap până în picioare.

— Te simți bine?

— Trebuia doar să mă odihnesc. Aelin făcu semn din bărbie spre Rowan. Din cauza vârstei înaintate, simte mai des nevoia să tragă un pui de somn.

Sartaq tuși, ținându-și capul plecat în timp ce studie harta.

Totuși, Fenrys râse.

— Văd că ești din nou în formă!

Aelin zâmbi la tatăl lui Chaol care stătea cu spatele drept.

— O să vedem pentru cât timp.

Bărbatul nu spuse nimic.

Rowan făcu semn spre birou și-i întrebă pe nobili:

— Ați hotărât încotro o să mărșăluim acum?

Era o întrebare nonșalantă și calmă, ca și când soarta Terrasenului nu ar fi depins de asta.

Hasar deschise gura, dar Sartaq o întrerupse.

— Spre nord. O să vă însoțim spre nord. Măcar ca să vă răsplătim pentru că ne-ați salvat armata – poporul.

Aelin încercă să nu pară prea ușurată.

— În afară de recunoștință, spuse Hasar, fără să pară prea recunoscătoare, cercetașii lui Kashin au confirmat că Terrasenul este locul unde își concentrează Morathul eforturile. Așadar, într-acolo o să ne îndreptăm.

Aelin își dori să nu fi mâncat atât de mult la prânz.

— Cât de gravă este situația?

Nesryn scuturǎ din cap, răspunzând în locul prințului Kashin:

— Detaliile n-au fost prea clare. Nu știm decât că hoardele au fost zărite mărșăluind spre nord, distrugând tot în urma lor.

Aelin își ținu pumnii pe lângă corp, evitând impulsul de a-și freca fața.

— Sper că puterea aia a ta poate fi invocată din nou, se auzi tatăl lui Chaol.

Aelin lăsă un tăciune al puterii să-i mocnească în privire.

— Mulțumesc pentru armură, spuse ea încet.

— Consider-o un cadou anticipat de încoronare, îi răspunse lordul din Anielle cu un zâmbet fals.

Sartaq își drese vocea.

— Dacă tu și tovarășii tăi v-ați revenit, atunci o să ne îndreptăm spre nord cât mai repede posibil.

Hasar nu se opuse.

— Și-o să mărșăluim de-a lungul munților? întrebă Rowan, studiind harta. Aelin contură traseul pe aveau să-l urmeze. Ar trebui să ajungem chiar în fața trecătorii Ferian. Abia o să reușim să traversăm lacul ăsta fără să intrăm într-o altă luptă.

— Așadar, o să-i atragem, spuse Hasar. Îi păcălim să își epuizeze armata care așteaptă în trecătoare, apoi îi atacăm pe furiș din spate.

— Adarlanul controlează tot râul Avery, spuse Chaol, desenând o linie invizibilă pe uscat, în Rifthold. Ca să trecem spre nord, oricum trebuie să traversăm râul ăla. Alegând trecătoarea drept câmp de luptă, o să evităm problemele care ar însoți lupta din Oakwald. Cel puțin păsările ruk au să poată să ne ajute din văzduh. Nu prea mult, din cauza copacilor.

Rowan dădu aprobator din cap.

— Ar trebui să ajungem cu majoritatea armatei în munți și după aceea să venim la trecătoare din direcția la care se așteaptă cel mai puțin. Trebuie să alegem cu grijă ruta.

Tatăl lui Chaol mormăi. Aelin ridică din sprâncene, dar fiul lui răspunse:

— Am trimis emisari în ziua de după luptă – în Colți. Ca să-i contacteze pe sălbaticii care trăiesc acolo și să-i întrebe dacă nu cumva cunosc niște drumuri secrete prin munți, spre trecătoare.

Erau vechii dușmani ai acestui oraș.

— Și?

— Știu. Dar cu un preț.

— Unul care nu o să fie plătit! izbucni lordul din Anielle.

— Dă-mi voie să ghicesc: vor teritorii, spuse Aelin.

Chaol dădu aprobator din cap. Așadar, de aceea erau încordați toți cei prezenți în încăpere.

Ea bătu din picior când îl studie pe lordul din Anielle.

— Și nu vrei să le dai o bucățică de pământ?

El doar se încruntă.

— Se pare că nu, mormăi Fenrys.

Aelin ridică din umeri și se întoarse spre Chaol.

— Ei bine, atunci am stabilit.

— Ce am stabilit? întrebă tatăl său.

Aelin îl ignoră și îi făcu semn din ochi prietenului ei.

— Tu ești Mâna regelui din Adarlan. Ești mai mare în grad decât el. Ai voie să acționezi în numele lui Dorian. Ea gesticulă spre hartă. Poate că pământul face parte din Anielle, dar aparține Adarlanului. Hai, dă-l la schimb!

Tatăl lui tresări.

— Tu...

— Noi mergem spre nord, spuse Aelin. Nu o să ne stai în cale! spuse și permise ca o flacără din focul ei să-i ardă în privire, făcând ca auriul ochilor săi să strălucească. Am oprit valul ăla. Consideră alianța cu sălbaticii o cale de a răsplăti favoarea.

— Valul mi-a distrus jumătate din oraș! spuse furios bărbatul.

Neîncrezător, Fenrys râse încetișor. Rowan mârâi grav.

— Ești un ticălos! îi zise Chaol tatălui său.

— Vezi cum vorbești, băiete!

Aelin dădu compătimitor din cap spre Chaol.

— Înțeleg de ce ai plecat.

Spre meritul său, Chaol tresări și reveni asupra hărții.

— Dacă reușim să depășim trecătoarea Ferian, putem continua spre nord.

Dincolo de Endovier. Acea cale i-ar fi dus direct pe

lângă Endovier. Lui Aelin i se strânse stomacul. Rowan îi atinse în treacăt mâna.

— Trebuie să hotărâm curând, spuse Sartaq. Acum stăm între trecătoarea Ferian și Morath. Lui Erawan i-ar fi foarte ușor să trimită armatele ca să ne strivească între ele.

Hasar se întoarse spre Chaol.

— Yrene a terminat?

El își sprijini un cot de cotiera scaunului cu rotile.

— Chiar și cu puținii supraviețuitori, ei sunt prea mulți. Am rămâne aici câteva săptămâni.

— Câți sunt răniți? întrebă Rowan.

Chaol scutură din cap.

— Nu răniți. Maxilarul i se încordă. Valgi.

Aelin se încruntă.

— Yrene îi vindecă pe valgi?

Hasar zâmbi.

— E un fel de a spune.

Aelin flutură o mână spre ea.

— Pot să văd?

*

Ei o găsiră pe Yrene nu în fortăreață, ci într-un cort printre rămășițele de pe câmpul de luptă, aplecată deasupra unui bărbat care se zvârcolea pe un pat, fiind țintuit de podea la încheietura mâinilor și glezne.

Aelin aruncă o privire la acele lanțuri și fu nevoită să suporte imaginea.

Rowan puse o mână pe spatele ei, iar Fenrys se apropie de ea.

Yrene se opri, mâinile ei fiind învăluite de lumină albă. Borte, cu sabia scoasă, zăbovea în apropiere.

— Este ceva în neregulă? întrebă Yrene, strălucirea

din mâinile ei dispărând. Bărbatul se înmuie, pierzându-și vlaga când atacul vindecătoarei asupra demonului dinăuntrul lui se opri.

Chaol își apropie mai mult de ea scaunul ale cărui roți erau echipate pentru teren accidentat.

— Aelin și tovarășii ei vor o demonstrație. Dacă ești în stare.

Yrene își netezi părul care-i ieșise din cosiță.

— Nu prea e nimic de văzut. Ceea ce se întâmplă se petrece pe sub piele – de la o minte la alta.

— Înfrunți direct demonii valgi, spuse Fenrys uimit.

— Sunt niște nenorociți lași și odioși. Yrene își încrucișă brațele și se încruntă la bărbatul legat de pat. Complet jalnici, zise spre el – spre demonul din el.

Bărbatul șuieră. Yrene doar zâmbi. Bărbatul – demonul – scânci.

Aelin clipi, nesigură dacă să râdă sau să cadă în genunchi.

— Arată-mi! Fă ce faci tu, dar arată-mi!

Așadar, vindecătoarea îi arătă. Cu mâinile strălucind, atinse pieptul bărbatului care țipă necontenit.

Yrene gâfâi încruntându-se. Câteva minute lungi, țipetele continuară.

— Nu este prea emoționant când sunt legați, nu-i așa? zise Borte.

Sartaq o privi încruntat și exasperat, ca și când asta ar fi fost o conversație pe care o purtaseră deja de multe ori.

— Poți să cari bălegarul, dacă preferi.

Borte își dădu ochii peste cap, dar se întoarse spre Aelin, măsurând-o din priviri cu o sinceritate pe care doar Aelin o putea aprecia.

— Mai ai și alte misiuni pentru mine?

Aelin zâmbi.

— Încă nu. Poate curând.

Borte zâmbi și ea.

— Te rog! *Te rog* să mă scutești de asta!

Aelin se uită spre vindecătoarea care radia de lumină.

— Câți au fost azi?

— Zece, spuse Borte.

— Și câți poate vindeca în fiecare zi? îl întrebă Aelin pe Chaol.

— Cel mult cincisprezece. În cazul unora e nevoie de mai multă energie ca să îi scoată, deci în zilele alea sunt mai puțini.

Aelin încercă să calculeze câți soldați infestați rămăseseră pe câmp.

— Și odată ce sunt vindecați? Ce faci cu ei?

— Îi interogăm, spuse Chaol încruntându-se. Să vedem ce au de zis, cum au ajuns să fie capturați. Cui sunt loiali.

— Și îi crezi? întrebă Fenrys.

Hasar atinse mânerul sabiei ei elegante.

— Interogatorii noștri se pricep să afle adevărul.

Aelin ignoră agitația din stomacul ei.

— Deci îi eliberați, spuse Gavriel care tăcea deja de câteva minute, iar apoi îi torturați?

— Suntem în război, zise Hasar. Îi lăsăm în stare să se descurce. Dar nu o să riscăm să le cruțăm viețile doar ca să găsim o nouă armată în spatele nostru.

— Unii s-au alăturat de bunăvoie lui Erawan, spuse încet Chaol. Unii au luat de bunăvoie inelul. Când este în mintea lor, Yrene poate să-și dea seama cine a vrut și cine nu. Nu se deranjează să îi salveze pe cei care s-au dus cu bucurie. Deci majoritatea celor pe care îi salvează ori au fost prosti, ori forțați.

— Unii vor să lupte pentru noi, zise Sartaq. Cei care trec de verificarea noastră pot începe instrucția cu infanteriștii. Nu mulți, ci puțini.

Bine. Bine… bine.

Yrene suspină, lumina ei strălucind destul de mult încât Aelin să mijească ochii.

Bărbatul legat de pat tuși arcuindu-se, împrăștiind o vomă neagră și toxică.

Borte se strâmbă, alungând cu mâna mirosul și fumul negru care-i ieși apoi din gură.

Yrene se retrase, Chaol întinzând o mână ca să o sprijine. Vindecătoarea se așeză pur și simplu pe cotiera scaunului său, ținându-se cu o mână de piept.

Aelin îi lăsă o clipă să își recapete suflul. Munca ei era remarcabilă. Să o facă în timp ce era însărcinată… Aelin scutură din cap de uimire.

— Demonul ăla nu voia să plece, zise Yrene, fără să se adreseze cuiva anume.

— Dar acum a plecat? întrebă Aelin.

Yrene arătă spre bărbatul de pe pat care acum deschidea ochii. Căprui, nu negri, uitându-se în sus.

— Mulțumesc! fu tot ce spuse bărbatul, cu vocea răgușită.

Și umană. Pe deplin umană.

Capitolul 67

Rowan o urmă pe Aelin cât traversă câmpul de luptă, spre marginea Lacului Argintiu. Ea se opri doar din când în când ea să ia armele bune ale inamicilor. Erau puține.

Ceilalți se împrăștiaseră, Gavriel zăbovind ca să afle cum îi vindeca Yrene pe valgi, Fenrys plecând cu Chaol ca să-i întâlnească pe emisarii trimiși la sălbatici,

nobilii khaganatului ocupându-se de soldații lor.

Aveau să plece peste două zile, dacă nu se schimba vremea. Două zile și s-ar fi îndreptat spre nord.

Mulțumită zeilor. Chiar dacă ei erau ultimele ființe cărora voia Rowan să le mulțumească.

Aelin se opri pe malul stâncos, uitându-se peste întinderea plată ca o oglindă, acum plină de resturi. Se sprijini în mânerul lui Goldryn, focul dansându-i pe lângă degete și părând să înroșească piatra.

— O să dureze câțiva ani să îi vindece pe toți cei infectați de valgi, observă ea.

— Fiecare din soldații ăia are o familie, prieteni care ar vrea să încercăm.

— Știu. Vântul rece îi biciuia părul pe față, suflând din nord.

— Atunci, de ce ai venit până aici?

În timpul întâlnirii din cort, ea căzuse pe gânduri, încruntându-se.

— Ar putea Yrene să-*i* vindece? Pe Erawan și Maeve? Nu știu de ce nu m-am gândit la asta.

— Corpul lui Erawan este creat de el sau furat? Dar al lui Maeve? Rowan scutură din cap. Ar putea fi complet diferiți.

— Nu văd cum i-aș putea cere lui Yrene să o facă. Lui Chaol. Aelin înghiți. Să o las măcar pe Yrene în preajma lui Erawan sau a lui Maeve… Nu o pot face.

Nici Rowan nu ar fi putut să o facă. Dintr-o mie de motive diferite.

— Dar este o greșeală să pun siguranța lui Yrene deasupra siguranței întregii lumi? spuse Aelin gânditoare, studiind unul dintre pumnalele inamicilor. Un cuțit neobișnuit de elegant, probabil furat de la bun început. Ea este cea mai importantă armă pe care o

avem, dacă nu folosim cheile. Suntem nebuni dacă nu insistăm să o folosim?

Nu era alegerea sau hotărârea lui. Dar îi putea asculta ideile.

— Ai să poți să te suporți dacă se întâmplă ceva cu Yrene, cu pruncul ei nenăscut?

— Nu. Dar cel puțin restul lumii o să trăiască. În comparație cu asta, vinovăția mea o să fie pe locul doi.

— Iar dacă nu o obligi pe Yrene să încerce să îi distrugă, iar Erawan sau Maeve câștigă – ce urmează atunci?

— Lacătul încă există. Eu încă exist.

Rowan înghiți și-și dădu seama de ce ea trebuia să fie departe de ceilalți, să discute.

— Yrene este o rază de speranță pentru tine. Pentru noi. Ca tu să nu fii nevoită să făurești Lacătul. Tu sau Dorian.

— Zeii cer asta.

— Zeii pot să se ducă naibii!

Aelin aruncă pumnalul.

— Urăsc situația asta. Serios!

El îi cuprinse umerii cu brațul. Era tot ce îi putea oferi.

Spusese că își dorea să se termine, iar Rowan ar fi făcut tot ce îi stătea în putere ca asta să se întâmple.

Aelin își sprijini capul de pieptul lui, iar ei se uitară peste lacul rece în tăcere.

— M-ai lăsa să o fac, dacă aș fi în locul lui Yrene? Dacă aș purta în pântec copilul nostru?

El nu reuși să blocheze imaginea din acel vis – cu Aelin însărcinată, cu odraslele lor în jurul ei.

— Nu te *las* să faci nimic.

Ea flutură o mână.

— Știi ce vreau să spun.

El avu nevoie de o clipă ca să-i răspundă.

— Nu. Chiar dacă lumea s-ar termina din cauza asta, nu aș putea să o fac.

Iar cu acel Lacăt, ar fi fost posibil să fie nevoit să ia acea decizie.

Rowan își trecu degetele peste semnele revendicării de pe gâtul ei.

— Ți-am spus că dragostea este o slăbiciune. Ar fi mult mai ușor dacă ne-am urî cu toții.

Ea pufni.

— Așteaptă câteva săptămâni pe drum cu armata asta, în munții ăia. S-ar puteam să nu mai fim niște aliați atât de amabili.

Rowan o sărută în creștetul capului.

— Zeii să ne ajute!

Dar Aelin se retrase auzind cuvintele, propoziția pe care o rostise. Se încruntă spre armata campată.

— Ce? întrebă el.

— Vreau să văd cărțile alea cu semne Wyrd pe care le-au adus Chaol și Yrene.

*

— Ce scrie aici? o întrebă Aelin pe Borte, bătând ușor cu degetul un rând scris în halha, limba continentului sudic.

Stând alături de ea la biroul din cortul de război al prințului Sartaq, călăreața păsării ruk își întinse gâtul ca să studieze biletul scris de mână de lângă o coloană lungă de semne Wyrd. „O vrajă bună pentru stimularea creșterii straturilor de plante medicinale”.

În partea cealaltă a biroului, Rowan pufni. Cu o carte deschisă în față, progresase mult mai puțin decât Aelin.

Cele mai multe volume erau scrise numai cu semne Wyrd, dar însemnările de pe margini o făcuseră să o caute pe tânăra călăreață ruk. Borte, prea plictisită să o ajute pe Yrene, acceptase șansa de a-i ajuta, oferindu-i logodnicului ei care se încrunta ocazia să se ocupe de valgi.

Dar în cele două ore în care Aelin și Rowan răsfoiseră colecția adusă de Chaol și Yrene din biblioteca secretă a Hafizei din vârful cetății Torre, nimic nu se dovedise de folos.

Aelin oftă cu ochii la tavanul de pânză al cortului mare ce-i aparținea prințului. Din fericire, Sartaq adusese cuferele cu el, în loc să le lase cu flota lui, dar… ea era extenuată, năucită de rețeaua complicată de simboluri de pe paginile îngălbenite.

Rowan își îndreptă spatele.

— Ăsta deschide ceva, spuse el întorcând cartea spre ea. Nu cunosc celelalte simboluri, dar ăsta înseamnă „deschide”.

În ciuda orelor de instruire în călătoria de întoarcere spre continent, Rowan și ceilalți nu reușiseră să stăpânească pe deplin limbajul semnelor pe jumătate uitate. Dar partenerul ei și le amintea pe majoritatea, ca și când i-ar fi fost înrădăcinate în minte.

Aelin studie cu atenție rândul de simboluri de pe pagină. Le citi a doua oară.

— Nu este ceea ce căutăm. Ea își mușcă buza de jos. Este o vrajă pentru deschiderea unui portal între două locuri – doar în lumea asta.

— La fel cum poate s-o facă Maeve? întrebă Borte.

Aelin ridică din umeri.

— Dar asta este pentru călătorii scurte. Cam cum reușește Fenrys.

Sau cum fusese în stare să o facă, înainte ca

Maeve să îi ia puterea asta.

Borte strâmbă din buze.

— Atunci ce rost are?

— Să distrezi lumea la petreceri?

Aelin îi înapoie cartea lui Rowan.

Borte chicoti și se rezemă din nou pe scaun, jucându-se cu capătul unei cosițe lungi.

— Crezi că vraja există? Ca să găsești o altă cale de a încuia poarta Wyrd?

Întrebarea fu mai mult o șoaptă și totuși, Rowan îi aruncă fetei o privire în semn de avertisment. Borte îl ignoră.

Nu. Elena sau Brannon i-ar fi spus dacă exista așa ceva.

Aelin își trecu o mână peste pagina uscată și veche, simbolurile începțoșându-se.

— Merită să căutăm, nu-i așa?

Rowan își reluă căutarea și descifrarea atentă. Ea știa că el avea să rămână aici ore întregi. Iar dacă n-ar fi găsit nimic, știa că ar fi rămas și ar fi recitit totul doar ca să fie sigur.

O cale de scăpare – o cale alternativă. Pentru ea și Dorian. Pentru oricare din ei urma să plătească prețul pentru făurirea Lacătului și încuiatul porții. O speranță disperată și prostească.

Orele trecură, teancurile de cărți micșorându-se. Fenrys li se alătură după un timp, neobișnuit de serios când ei continuară să caute fără să găsească nimic.

Când nu mai rămăsese nicio carte în cufăr, când Borte aținea, iar Rowan se plimba prin cort, Aelin le făcu tuturor o favoare și le ordonă să se întoarcă la fortăreață.

Meritase să caute, își spunea ea, chiar dacă greutatea din stomacul ei susținea contrariul.

*

Chaol își găsi tatăl acolo unde îl lăsase, furios în biroul său.

— Nu poți să le dai niciun acru din teritoriul ăsta sălbaticilor, zise mânios tatăl său când Chaol intră în cameră și închise ușa.

Chaol își încrucișă brațele fără să încerce să pară împăciuitor.

— Pot și am s-o fac!

Tatăl lui se ridică în picioare și își sprijini mâinile de birou.

— Ai scuipa pe viețile tuturor oamenilor din Anielle care au luptat și murit ca să țină teritoriul ăsta departe de mâinile lor murdare?

— Dacă a le oferi o mică bucată de pământ o să însemne că generațiile viitoare de bărbați și femei din Anielle nu o să fie nevoiți să lupte și să moară, atunci cred că înaintașii noștri ar fi mulțumiți.

— Sunt niște bestii, abia în stare să se conducă singure.

Chaol oftă, rezemându-se de scaun. O viață întreagă plină de asemenea chestiuni – asta era povara pe care i-o dăduse Dorian. Ca Mână a sa, trebuia să se ocupe de lorzi și conducători la fel ca tatăl său. Dacă supraviețuiau. Dacă supraviețuia și Dorian. Gândul fu suficient ca să îl facă pe Chaol să spună:

— Toată lumea implicată în războiul ăsta face sacrificii. Multe fiind mai mari decât câțiva kilometri de teren. Fii recunoscător că asta e tot ce îți cerem.

Bărbatul rânji disprețuitor.

— Dar dacă m-aș târgui cu tine?

Chaol își dădu ochii peste cap, întinzând mâna ca

să-și întoarcă scaunul din nou spre ușă.

Tatăl său ridică o bucată de hârtie.

— Nu vrei să știi ce mi-a scris fratele tău?

— Nu suficient încât să pun capăt alianței, zise Chaol, întorcând scaunul.

Tatăl său desfăcu oricum scrisoarea și citi:

„Sper că Anielle o să ajungă scrum. Și tu odată cu el”. Un mic zâmbet odios.

— Asta e tot ce a spus fratele tău. Moștenitorul meu – asta simte despre locul ăsta. Dacă nu o să protejeze orașul Anielle, atunci, fără tine, ce o să i se întâmple?

Tatăl său încerca o altă abordare, ca să îl facă să cedeze din cauza vinovăției.

— Aș paria că respectul lui Terrin pentru Anielle are legătură cu ceea ce simte pentru tine, spuse Chaol.

Lordul îmbătrânit se așează din nou pe scaun.

— Vreau să știi ce o să înfrunte Anielle, dacă nu reușești să îl protejezi. Sunt dispus să negociez, băiete! El chicoti. Cu toate că știu cât de bine îți respecți promisiunile.

Chaol încasă lovitura.

— Sunt un bărbat bogat și nu am nevoie de nimic din ce mi-ai putea oferi.

— De nimic? Tatăl său arătă spre un cufăr de lângă fereastră. Ce-ai zice de ceva mai neprețuit decât aurul?

Când Chaol nu vorbi, bătrânul se îndreptă spre cufăr, îl descuie cu o cheie din buzunar și deschise capacul. Apropiindu-se, Chaol se uită înăuntru.

Scrisori. Tot cufărul era plin cu scrisori adresate lui cu un scris elegant.

— Ea a descoperit cufărul. Chiar înainte să aflăm că Morathul mărșăluiește spre noi, spuse tatăl său cu un zâmbet fals și rece. Ar fi trebuit să le ard,

bineînțeles, dar ceva m-a făcut, în schimb, să le păstrez. Cred că exact pentru asta.

Cufărul era plin de scrisori. Toate scrise de mama lui. Adresate lui.

— De când? întrebă el prea încet.

— Din ziua în care ai plecat.

Rânjetul disprețuitor al tatălui îi zăbovi pe buze.

Ani. Ani de scrisori din partea unei mame de la care nu mai primise vești, de care crezuse că nu voia să discute cu el, care cedase dorințelor tatălui său.

— Ai lăsat-o să creadă că nu i-am răspuns, spuse Chaol, surprins să constate că vocea îi era în continuare calmă. Nu le-ai expediat și ai lăsat-o să creadă că nu i-am răspuns.

Tatăl său puse capacul la loc și încuie cufărul.

— Așa s-ar părea.

— De ce?

Era singura întrebare care conta.

Tatăl se încruntă.

— Nu te puteam lăsa să scapi de dreptul tău prin naștere, de Anielle, fără consecințe, nu-i așa?

Chaol prinse cotierele scaunului ca să nu îl strângă de gât pe bărbat.

— Crezi că dacă mi-ai arătat cufărul ăsta cu scrisorile ei o să vreau să negociez cu tine?

Bătrânul pufni.

— Ești un bărbat sentimental. M-am convins de asta văzându-te cu soția ta. Cred că ai negocia ca să poți citi scrisorile astea.

Chaol pur și simplu îl fixă cu privirea și clipi o dată, ca și când ar fi putut calma vuietul din mintea și inima lui.

Mama lui nu îl uitase niciodată. Nu încetase să îi scrie.

Chaol schiță un zâmbet.

— Păstrează scrisorile, spuse el, întorcând din nou scaunul spre ușă. Acum că te-a părăsit, s-ar putea să fie singura posibilitate să îți amintești de ea.

Deschise ușa biroului și se uită peste umăr.

Tatăl său rămase lângă cufăr, țeapăn ca o sabie.

— Nu negociez cu ticăloșii! spuse Chaol, zâmbind din nou când intră în holul de dincolo de ușă. Sunt sigur că n-am să încep cu tine!

*

Chaol le oferise sălbaticilor din Colți o mică parte din teritoriul de la sud de Anielle. Tatăl său se înfuriase, refuzând să recunoască târgul, dar nu îl ascultase nimeni, spre amuzamentul lui Aelin.

Două zile mai târziu, câțiva sălbatici sosiseră la marginea vestică a orașului, în apropierea locului în care se aflase barajul, și făcuseră semn să-i urmeze.

Fiecare dintre bărbații bărboși călărea un ponei de munte păros și, chiar dacă hainele groase de blană le ascundeau trupurile masive, armele erau la vedere: topoarele, săbiile, cuțitele – toate străluceau în lumina cenușie.

Poporul lui Cain... sau fusese cândva. Aelin hotărî să nu îl menționeze în scurta lor prezentare. Iar Chaol, în mod înțelept, se abținuse să recunoască faptul că îl ucisese pe bărbat.

Într-o altă viață. În altă lume.

Pe un cal Muniqi frumos pe care i-l împrumutase Hasar, Aelin călărea în fața grupului în timp ce acesta mărșăluia din Anielle, Chaol călare pe Farasha în stânga ei, iar Rowan pe calul său Muniqi în dreapta sa. Tovarășii lor erau împrăștiați în urmă, Lorcan vindecat

suficient cât să călărească alături de Elide.

Și în spatele lor, șerpuind la distanță, se deplasa armata khaganului.

Cel puțin o parte din ea. Jumătate din călărețiii păsărilor ruk și Darghanii aveau să mărșăluiască sub stindardul lui Kashin pe partea estică a munților, ca să atragă armata din trecătoarea Ferian în lupta din vale, în timp ce ei s-ar fi furișat din spate, direct în urma lor.

Stratul de zăpadă era înalt în Colți, cerul gri amenințând să aducă mai multă, dar iscoadele rukhinilor și sălbaticii evaluaseră că vremea rea n-avea să-i lovească – cel puțin nu înainte să ajungă la trecătoare.

O călătorie de cinci zile, cu armata prin munți; trei zile pentru armata care mărșăluia de-a lungul lacului și râului.

Aelin își ridică privirea spre cerul cenușiu când începu seria nesfârșită de serpentine pe versantul muntelui. Ruhkinii puteau căra o mare parte din echipamentul lor greu, slavă zeilor, dar urcatul munților avea să fie primul test.

Armata khaganului traversase, totuși, orice teren: munți, deșerturi și mări. Acum nu dădeau înapoi.

Așadar, Aelin presupuse că nici ea nu urma s-o facă. Pentru oricât timp ar mai fi avut, până s-ar fi terminat totul.

Ultimul efort spre nord, spre casă... Ea zâmbi macabru la munții care se conturau, la armata care se întindea mult în spatele lor.

Și doar pentru că putea, doar pentru că se îndreptau cel puțin spre Terrasen, Aelin dezlănțui un licăr de putere. O parte din stegarii din spatele lor șoptiră surprinși, dar Rowan pur și simplu zâmbi. Când începu să ardă, el zâmbi la speranța și hotărârea care

ardeau în inima ei.

Ea lăsă flacăra să o cuprindă, o strălucire aurie care știa că putea fi văzută chiar și din cele mai îndepărtate rânduri ale armatei, din orașul și fortăreața pe care le lăsau în urmă.

Ca un far ce strălucea intens în umbra munților, în umbra armatei care îi aștepta, Aelin lumină calea spre nord.

Partea a doua
Zei și porți

Capitolul 68

Turnurile negre ale Morathului se înălțau deasupra forjelor fumegânde și a focurilor de tabără ale văii de dedesubt ca un grup de săbii negre ridicate spre cer.

Se înălțau spre norii joși, unele rupte sau ciobite, altele încă întregi, dovada furiei ultimului act al lui Kaltain Rompier.

Întinzându-și larg aripile de culoarea funinginii, Dorian prinse o rafală de vânt care duhnea a fier și hoit și se înclină, ocolind fortăreața. Învățase să folosească puterea vântului în zilele lungi de călătorie și, chiar dacă în mare parte o parcursese în trupul unui uliu rapid cu coadă roșie, în dimineața asta se transformase într-o cioară obișnuită.

Mai multe stoluri de ciori dădeau târcoale Morathului, cârâitul lor fiind la fel de asurzitor precum ciocanele care răsunau pe nicovalele din toată valea. În ciuda iadului dezlănțuit în nord, aici își ridicaseră tabăra mai mulți soldați și mai multe vrăjitoare.

Dorian urmă exemplul celorlalte ciori și se feri de balauri, zburând la joasă înălțime în timp ce sabaturile

își vedeau de cercetările, raportările sau antrenamentele lor. Erau atât de multe vrăjitoare Dinți-de-fier… Toate așteptând.

Ocoli turnurile cele mai înalte ale Morathului, studiind fortăreața, armata din vale și balaurii din cuiburile lor de la înălțime. Cu fiecare bătaie a aripilor, greutatea a ceea ce ascunsese într-un afloriment la douăzeci de kilometri spre nord îl apăsa mai mult.

Ar fi fost o nebunie să aducă acele două chei aici. Așadar, le îngropase sub un strat mic de pietre, fără să îndrăznească măcar să marcheze locul. Putea doar să se roage să fie destul de departe pentru ca Erawan să nu le detecteze.

Pe o latură a unui turn, două servitoare care cărau rufe ieșiră pe o ușiță și începură să urce pe scara exterioară spiralată, cu capetele plecate ca și când ar fi încercat să ignore armata care se unduia departe, în jos, sau balaurii ale căror strigăte răsunau din roca neagră.

Acolo. Ușa aia.

Dorian zbură spre ea, impunându-și să își potolească inima și mirosul – singurul lucru care l-ar fi putut osândi – ca să rămână neobservat. Dar niciuna dintre vrăjitoarele Dinți-de-fier care zburau pe deasupra nu observă cioara-care-nu-mirosea-a-cioară. Iar cele două spălătorese care urcau treptele turnului nu strigară când el ateriză pe o mică balustradă din piatră și își strânse aripile.

Un salt și ajunse pe pietre.

Se transformase, mușchii și oasele arzându-i, iar lumea devenise mai mică și infinit mai mortală.

Și infinit mai puțin conștientă de prezența lui.

Mustățile lui Dorian zvâcniră, urechile uriașe lipindu-i-se de cap. Strigătul balaurilor răsună prin

corpul blănos și firav, iar el scrâșni din dinți – mari, aproape prea mari pentru gura mică. Duhoarea deveni aproape scârboasă.

Putea mirosi... totul. Prospețimea rufelor cărate în brațe acolo, mirosul de mosc al unei fierturi mâncate de spălătorese la prânz. Nu crezuse niciodată că șoarecii erau extraordinari, și totuși, cât zburase în trupul unui uliu nu se simțise atât de atent, atât de *conștient.*

Într-o lume făcută să îi ucidă, presupunea că șoarecii aveau nevoie de simțuri foarte ascuțite ca să supraviețuiască.

Dorian își permise să inspire prelung înainte să se strecoare pe sub ușa închisă și în Morath.

*

Poate că simțurile îi erau într-adevăr mai ascuțite, dar nu își dăduse niciodată seama cât de înfricoșător era un rând de scări fără să aibă picioare de om.

Rămase în umbră, dispărând în praf și beznă la apariția tuturor pașilor care treceau pe lângă el. Unii aveau armuri, alții cizme, alții pantofi, toți purtătorii lor fiind palizi și nefericiți.

Nicio vrăjitoare, mulțumită zeilor. Și niciun prinț sau soldat valg.

Cu siguranță nici urmă de Erawan.

Turnul în care intrase era o scară a servitorilor, una pe care i-o arătase Manon în timpul uneia dintre multele explicații oferite lui Aelin. Mulțumită ei, urma o hartă mentală, confirmată de zborul din ultimele câteva ore.

Turnul lui Erawan – de acolo intenționa să înceapă. Iar dacă regele valg era prezent... avea să-și dea

seama. Ca să îl „răsplătească” pe Erawan pentru tot ce făcuse, indiferent de avertismentul lui Kaltain.

Respirând sacadat, Dorian ajunse la baza treptelor în spirală, aducându-și coada lungă pe lângă trup când se uită în holul slab luminat din față.

De acolo trebuia să traverseze tot etajul, să urce pe altă scară, să meargă pe un alt hol, iar apoi, dacă era norocos, găsea turnul lui Erawan.

Lui Manon nu i se permisese niciodată accesul. Nu știuse niciodată ce aștepta acolo – doar că era păzit de valgi tot timpul. Era un loc destul de bun să își înceapă căutarea.

Urechile îi zvâcniră. Nu se apropia nimeni. Nicio pisică, din fericire.

Dorian coti, blana lui gri-roșcată confundându-se cu roca, și se grăbi de-a lungul șanțului unde zidul întâlnea podeaua. Un străjer stătea de pază în capătul holului, uitându-se în gol și înălțându-se mare ca un munte când Dorian se apropie.

Dorian aproape ajunsese la străjer și răscrucea pe care o supraveghea când simți agitația, apoi liniștea.

Chiar și străjerul se uită spre fereastra îngustă din spatele lui.

Dorian se opri, ascunzându-se în umbră.

Nimic. Niciun strigăt sau țipăt… încă.

Străjerul reveni la postul său, dar scrută holul.

Dorian rămase nemișcat și tăcut, așteptând. Îi descoperiseră prezența? Dăduseră de știre?

Era imposibil să fie atât de ușor pe cât părea. Fără îndoială, Erawan avea capcane care să îl avertizeze dacă venea vreun inamic…

Pași grăbiți și ușori se auziră după colț, iar străjerul se întoarse într-acolo.

— Ce este? întrebă bărbatul.

Servitorul se apropie cu aceeași viteză.

— Cine mai știe zilele astea la ce companie avem? Nu zăbovesc să aflu.

Apoi bărbatul merse mai departe, trecând pe lângă Dorian.

Nu grăbindu-se spre ceva, ci îndepărtându-se.

Mustățile lui Dorian se mișcară când adulmecă aerul. Nimic.

Să aștepte pe hol nu i-ar fi folosit la nimic. Dar să meargă înainte, să vadă ce se întâmpla… Nici asta nu era o alegere înțeleaptă.

Era un singur loc de unde ar fi putut să audă ceva. Unde oamenii bârfeau întotdeauna, chiar și în Morath.

Așadar, Dorian se aventură din nou pe hol, coborând un alt rând de scări, piciorușele lui abia reușind să se miște destul de repede – spre bucătărie, fierbinte și destul de luminată de vatra mare.

Lady Elide lucrase aici și-i cunoscuse pe acești oameni. Nu pe valgi, ci pe oamenii recrutați în armată, care fără îndoială vorbeau despre ce se întâmpla în fortăreața asta, așa cum o făcuseră în palatul din Rifthold.

Diverși servitori și bucătari așteptau într-adevăr, uitându-se spre scările din partea opusă a bucătăriei cavernoase. La fel și pisica zveltă și vărgată, cu ochi verzi, din partea cealaltă a camerei.

Dorian se făcu cât mai mic posibil. Dar felina nu îl luă în seamă, atentă la scări, ca și când și ea ar fi știut.

Niște pași se auziră rapizi și discreți. Intrară două femei cu tăvi goale în mâini. Ambele palide și tremurând.

Un bărbat care trebuia să fie bucătarul-șef le întrebă:

— Ați văzut ceva?

Una din femei scutură din cap.

— Încă n-au ajuns în sala de consiliu. Slavă zeilor!

Celeilalte îi tremurară mâinile când lăsă tava.

— Vor ajunge destul de curând.

— Norocul vostru că ați ieșit înainte să vină ei, spuse cineva. Sau ați fi putut să vă treziți și voi în farfuria lor!

Într-adevăr, norocoase. Dorian zăbovi, dar servitorii din bucătărie își reluară ritmul, mulțumiți că doi dintre ei reușiseră să se întoarcă în siguranță.

Sala de consiliu – poate aceeași pe care o descrisese Manon. Unde prefera Erawan să își țină întâlnirile. Iar dacă Erawan se îndrepta într-acolo…

Dorian ieși repede, ținând cont de harta mentală desenată de Manon. Un prost – doar un prost ar fi mers de bunăvoie să îl vadă pe Erawan. Să rișt e.

Poate voia să moară. Poate era cu adevărat un prost. Dar voia să îl vadă. Trebuia să vadă această ființă care stricase atât de multe lucruri și care era pe cale să le devoreze lumea.

Trebuia să se uite la *creatura* care ordonase să fie înrobit, care o ucisese pe Sorscha. Și, dacă era norocos, poate să-l ucidă.

Ar fi putut să rămână în acest trup și să atace, dar ar fi fost mai satisfăcător să revină în propriul corp, să o scoată pe Damaris și să îl ucidă. Să îl lase pe Erawan să vadă banda albă din jurul gâtului său și să știe cine-i era călăul, că nu îl distrusese încă.

Iar apoi Dorian ar fi găsit acea cheie.

Liniștea îi arăta calea, poate mai mult decât harta mentală pe care o memorase.

Holurile se goliră, iar aerul deveni dens și rece, de parcă stricăciunea lui Erawan s-ar fi scurs din el.

În fața ușilor deschise nu stătea de pază niciun

străjer, om sau valg.

Nimeni care să observe silueta cu glugă care intră, mantia neagră plutind.

Dorian se grăbi, fugind după acea siluetă tocmai când ușile se închiseră. Magia lui se intensifică, iar el îi impuse să se calmeze, să se încolăcească precum o viperă gata să atace.

O lovitură ca să îl doboare pe Erawan, apoi s-ar fi transformat și ar fi scos-o pe Damaris.

Silueta se opri, mantia legănându-se, iar Dorian fugi spre cea mai apropiată umbră – cea de lângă crăpătura dintre ușă și podea.

Camera era una obișnuită, excepție făcând masa de sticlă neagră din mijloc. Și bărbatul cu păr blond și ochi aurii de pe scaunul din fața acesteia.

Manon nu mințise. Erawan se lepădase într-adevăr de corpul lui Perrington pentru ceva mai la îndemână.

Deși tot se îmbrăca elegant, își dădu Dorian seama când regele valg se ridică, jacheta gri și pantalonii fiind perfect croiți. Nu avea nicio armă la brâu. Nici urmă de cheia Wyrd.

Dar *simțea* puterea lui Erawan, nedreptatea pe care o emana. O simțea și își amintea cum, împietrindu-i sufletul, puterea îi pusese stăpânire pe trup.

Sângele îi îngheță în vene. Rapid – trebuia să fie rapid. Să atace *acum.*

— Asta e o plăcere neașteptată! spuse Erawan, a cărui voce părea tânără. El gesticulă spre mâncare – fructe și păstramă. Mâncăm?

Magia lui Dorian sclipi când două mâini subțiri și palide ca luna se ridicară din faldurile mantiei negre și scoaseră gluga.

Femeia pe al cărui chip îl ascunsese nu era

frumoasă în sensul clasic. Totuși, cu părul negru, ochii negri, buzele roșii… Era uimitoare. Fermecătoare.

Un zâmbet îi dezgoli dinții albi ca oasele.

Dorian simți un fior pe șira spinării văzând urechile delicate și ascuțite care ieșeau prin părul negru. Fae. Femeia – femela era Fae.

Ea își scoase mantia ca să dezvăluie o rochie lungă de un mov-închis înainte să se așeze la masă în fața lui Erawan. Nici urmă de ezitare sau frică nu se simțea în mișcările ei grațioase.

— Așadar, știi de ce am venit.

Erawan zâmbi când se așeză, turnând un pocal cu vin pentru femelă, apoi pentru sine. Și toate gândurile ucigașe dispărură din mintea lui Dorian când regele valg întrebă:

— Mai este vreun alt motiv pentru care ai catadicsi să vizitezi Morathul, Maeve?

Capitolul 69

Orynthul nu mai fusese atât de liniștit din ziua în care Aedion și cei rămași din regatul Terrasenului mărșăluiseră spre Theralis.

Chiar și atunci, în orașul antic ridicat între gura râului Florine și marginea munților Staghorn se auzise un zumzăit, pădurea Oakwald întinzându-se spre vest.

Atunci, zidurile albe încă străluceau.

Acum erau pătate și gri, la fel de mohorâte precum cerul când Aedion, Lysandra și aliații lor trecură prin ușile înalte de metal ale porții vestice unde zidurile erau groase de doi metri, blocurile de piatră fiind atât de grele încât legenda spunea că Brannon apelase la uriașii din munții Staghorn ca să le târască până aici.

Aedion ar fi dat orice ca acei uriași demult uitați să

vină acum în oraș, ca vechile triburi ale Lupilor să coboare în fugă piscurile înalte din spatele orașului, împreună cu spiridușii pierduți din Terrasen; ca oricare dintre vechile mituri să iasă din umbra timpului, așa cum făcuseră Rolfe și mycenienii.

Dar el știa că li se terminase norocul.

Și însoțitorii lor știau asta. Chiar și Ansel din Briarcliff devenise la fel de tăcută ca Ilias și asasinii lui, ținându-și umerii plecați. Fusese așa de când capetele războinicilor ei aterizaseră printre soldații lor, părul său roșu ca vinul fiind lipsit de strălucire, iar pașii grei. El îi cunoștea groaza, vinovăția. Își dorea să fi avut o clipă să o consoleze pe tânăra regină, nu doar să-i ofere niște scuze în grabă. Dar Ilias părea să vrea să facă exact asta, venind călare lângă Ansel și ținându-i companie tăcut.

Orașul fusese construit la picioarele castelului înalt și aproape legendar, zidit pe o bucată de rocă proeminentă. Era un castel care se înălța atât de mult încât turlele cele mai înalte păreau să străpungă cerul. Cândva străluciseră, trandafirii și plantele agățătoare acoperindu-i pietrele încălzite de soare, susurul a mii de fântâni răsunând în fiecare sală și curte. Cândva, steaguri minunate fluturaseră din turnurile imposibil de înalte, veghind peste munți, pădure, râu și câmpia din Theralis de dedesubt.

Devenise un mausoleu.

Nimeni nu vorbi când urcară cu greu străzile șerpuite și abrupte. Oamenii cu chipuri înfiorătoare ori se opriră ca să se holbeze, ori se grăbiră mai departe, pregătindu-se de asediu.

Era imposibil să scape de asta, având în vedere că munții Staghorn erau în spatele lor, pădurea Oakwald era la vest și mai era și armata care avansa din sud.

Da, ar fi putut să traverseze câmpiile spre est, dar încotro? Spre Suria, unde ar fi fost doar o chestiune de timp să fie găsiți? Spre pustiul de dincolo de munți, unde iernile erau atât de grele încât probabil că niciun muritor nu putea supraviețui? Oamenii din Orynth erau prizonieri, ca și cei din armata lor.

Aedion știa că ar fi trebuit să își îndrepte umerii, să le zâmbească acestor oameni – poporul lui – și să le ofere o urmă de curaj.

Totuși, nu o putea face. Nu putea să nu se întrebe câți își pierduseră familiile și prietenii în lupta de lângă râu. În lupta de săptămânile trecute. Câți încă se rugau ca rândurile de soldați care se îndreptau spre oraș să dezvăluie pe cineva drag.

Era greșeala lui, povara lui. Propriile alegeri îi conduseseră pe toți aici. Alegerile lui lăsaseră multe cadavre în zăpadă, o adevărată potecă de la granița sudică tocmai până la râul Florine.

Castelul alb se ivea, mai mare cu fiecare deal pe care îl urcau. Cel puțin aveau asta – avantajul terenului înalt.

Măcar atât.

*

Darrow și ceilalți lorzi așteptau.

Nu în sala tronului, ci în camera de consiliu încăpătoare din partea cealaltă a palatului.

Ultima dată când Aedion fusese în sală, un ticălos adarlanian, care-și spunea „viceregele din Terrasen”, condusese ședința.

După câte se vedea, bărbatul își luase podoabele, scaunele și decorațiunile de pe pereți și fugise în clipa în care regele fusese ucis.

Așadar, o masă de lucru veche servea acum drept birou de război, alături de o varietate de scaune pe jumătate putrede din diversele camere ale castelului. Ocupate acum de Darrow, Sloane, Gunnar și Ironwood. Murtaugh, spre mirarea lui Aedion, se număra printre ei.

Ei se ridicară când Aedion și însoțitorii lui intrară. Nu din respect pentru Aedion, ci pentru nobilii care îl însoțeau.

Ansel din Briarcliff studie locul sărăcăcios, la fel cum făcuse tot drumul prin castelul mohorât și slab luminat și fluieră încet.

— Nu glumeai când ai spus că Adarlanul ți-a prădat tezaurul.

Erau primele cuvinte pe care le rostise în ultimele câteva ore. Zile.

Aedion mormăi.

— Până și monedele de cupru, zise și se opri în fața mesei.

— Unde este Kyllian? întrebă Darrow.

Aedion îi schiță un zâmbet fals. Ren se încordă, deslușind avertismentul din acel zâmbet.

— Mi-a ordonat să merg înainte cât conduce armata aici. Era o minciună.

Darrow își dădu ochii peste cap și apoi îl fixă cu privirea pe Rolfe, care încă se încrunta la castelul ponosit.

— Înțeleg că trebuie să îți mulțumim pentru retragerea norocoasă.

Rolfe îl țintui pe bărbat cu ochii verzi ca marea.

— Așa este.

Darrow se așeză din nou, urmat de ceilalți lorzi.

— Și tu cine ești?

— Corsarul Rolfe, spuse domol piratul.

Comandantul flotei Maiestății Sale. Și moștenitorul poporului mycenian.

Ceilalți lorzi își îndreptară spatele.

— Mycenienii au dispărut demult, zise lordul Sloane.

Dar bărbatul observă sabia de la centura lui Rolfe, măciulia cu dragon de mare. Nu se îndoia că văzuse flota urcând pe Florine.

— Au dispărut, dar nu au murit, răspunse Rolfe. Și am venit ca să plătim o datorie veche.

Darrow își masă tâmplele. Era bătrân – Darrow chiar își arătă vârsta când se rezemă de marginea mesei.

— Ei bine, trebuie să le mulțumim zeilor pentru asta.

— Lui Aelin trebuie să îi mulțumești pentru asta, zise Lysandra clocotind de furie.

Bărbatul miji ochii, iar furia lui Aedion se transformă în ceva mortal.

— Azi nu te prefaci, lady? întrebă Darrow cu o voce în care se simțeau epuizarea și apăsarea.

Lysandra arătă doar spre Rolfe și apoi spre Ansel și Galan, făcând semn cu brațul către ferestre, unde nobilii Fae și Ilias al Asasinilor Tăcuți se ocupau de soldații lor pe terenul castelului.

— Toți. Toți au venit aici datorită lui *Aelin.* Nu datorită ție. Deci înainte să iei peste picior flota Maiestății Sale, zicând că nu există, dă-mi voie să îți spun că *există.* Iar tu nu faci parte din ea.

Darrow oftă prelung, masându-și din nou tâmplele.

— Poți să părăsești încăperea!

— Pe naiba! mormăi Aedion.

— Lady, e cineva care ar vrea să te vadă, interveni Murtaugh. Lysandra ridică din sprâncene, iar bătrânul

tresări. Nu vreau să risc să o las singură în Allsbrook. Evangeline este în turnul nordic, în fostul dormitor al nepoatei mele. Te-a văzut apropiindu-te de la fereastră și n-am putut decât să o conving să aștepte.

Era o cale politicoasă și inteligentă de a împrăștia furtuna care se forma. Aedion se gândi să îi spună Lysandrei că putea rămâne, dar Lysandra se mișca deja, părul negru fluturând în urma ei.

După ce ea plecă, Aedion spuse:

— A luptat în prima linie la fiecare bătălie. Aproape a murit înfruntându-i pe inamicii noștri. Nu am văzut pe niciunul dintre voi deranjându-se să facă la fel.

Lorzii în vârstă se încruntară dezgustați. Totuși, Darrow era cel care se mișcă pe scaun – puțin, ca și când Aedion ar fi lovit o rană infectată.

— Aedion, să fii prea bătrân ca să lupți, spuse încet Darrow, în timp ce tinerii și tinerele mor, nu este pe cât de ușor crezi. Își coborî privirea spre sabia fără nume de la centura lui Aedion. Nu este deloc ușor.

Aedion se gândi să îi spună să-i întrebe pe oamenii care muriseră dacă nici *asta* nu era ușor, dar prințul Galan își drese vocea.

— Ce pregătiri se fac pentru asediu?

Lorzii din Terrasen nu păreau încântați că sunt chestionați, dar deschiseră gurile odioase și vorbiră.

*

O oră mai târziu, odată ce toți ceilalți fură conduși spre camerele lor, apoi spre băi și mese calde, Aedion se trezi urmându-i mirosul.

Ea plecase spre turnul nordic și spre străjerul care o aștepta, dar către sala tronului.

Ușile înalte de stejar erau crăpate, cei doi cerbi în

picioare sculptați pe acestea uitându-se la el. Cândva, filigranul de aur acoperise flacăra nemuritoare care strălucea între coarnele lor mândre.

În ultima decadă, cineva jupuise aurul. Fie de ciudă, fie ca să câștige rapid un ban.

Aedion se furișă printre uși, simțind sala cavernoasă ca pe fantoma unui vechi prieten.

De câte ori se văitase că era forțat să se îmbrace elegant și să stea lângă tronuri, pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii flancate de stâlpi? De câte ori o surprinsese pe Aelin adormind în timpul zilei nesfârșite de spectacole grandioase?

Atunci, steagurile din toate teritoriile Terrasenului fuseseră agățate de tavan. Atunci, podeaua albă de marmură fusese atât de lustruită încât își putea vedea reflexia în ea.

Atunci, tronul din coarne de cerb stătuse pe podium, înalt și principal. Construit din coarnele căzute ale cerbilor nemuritori din Oakwald.

Cerbi care acum erau uciși și arși, la fel cum fusese tronul din coarne de cerb după lupta din Theralis. Regele ordonase să se facă asta chiar pe câmpul de luptă.

Lysandra stătea în fața podiumului gol, uitându-se la marmura albă ca și când ar fi putut vedea tronul care se aflase cândva acolo și celelalte tronuri mai mici de lângă acesta.

— Nu mi-am dat seama că Adarlanul a distrus atât de mult locul ăsta, spuse ea, fie simțindu-l, fie recunoscând ritmul pașilor lui.

— Structura este încă intactă, zise Aedion. Cât timp o să rămână așa, nu știu.

Ochii verzi ai Lysandrei se îndreptară spre el, întunecați de extenuare și tristețe.

— În sinea mea, rosti încetișor, o parte din mine a crezut că am să trăiesc să o văd stând aici. Arătă spre podium, spre locul unde se aflase cândva tronul din coarne de cerb. În sinea mea, am crezut că am putea reuși cumva. În ciuda Morathului, a Lacătului și a tuturor celorlalte lucruri.

Pe chipul ei nu se citea nicio rază de speranță.

Probabil de asta se deranjase să discute cu el.

— Și eu am crezut asta, spuse Aedion la fel de încet, deși cuvintele răsunară în sala mare și goală. Și eu am crezut asta.

Capitolul 70

Regina spiridușilor venise în Morath.

Dorian își forță bătăile inimii și respirația să se calmeze când Maeve sorbi din vinul ei.

— Înseamnă că nu mă cunoști, spuse regina spiridușilor, studiindu-l pe regele valg.

Erawan se opri cu pocalul ridicat pe jumătate spre buze.

— Nu ești Maeve, regina din Doranelle?

Aelin. O adusese Maeve pe Aelin *aici?* Ca să fie vândută lui Erawan?

Pe toți zeii…

Maeve își lăsă capul pe spate și râse.

— Au trecut câteva milenii și ți-ai uitat până și cumnata!

Dorian se bucura că era mic și tăcut și neobservat. Ar fi putut foarte bine să amețească.

Erawan înțepeni.

— Tu.

Maeve zâmbi.

— Eu.

Cu ochii aurii, o măsură din priviri pe regina spiridușilor.

— În trupul unei Fae. În tot acest timp.

— Sunt dezamăgită că nu ți-ai dat seama.

Pulsul puterii lui Erawan șerpui spre Dorian. Atât de asemănător – îngrozitor de asemănător cu puterea onctuoasă a prințului valg.

— Știi ce ai… Regele valg tăcu. Își îndreptă umerii. Atunci, cred că ar trebui să îți mulțumesc, spuse Erawan, stăpânindu-se. Dacă nu mi-ai fi trădat fratele, nu aș fi descoperit lumea asta încântătoare. Și nu aș fi fost pregătit s-o cuceresc. El sorbi din pocal. Dar întrebarea rămâne. De ce ai venit aici? De ce te-ai dezvăluit acum? Vechii mei dușmani – poate nu-mi sunt dușmani.

— Nu am fost niciodată inamicul tău, spuse Maeve cu vocea calmă. Totuși, frații tăi au fost inamicii mei.

— Cu toate astea, te-ai căsătorit cu Orcus știind foarte bine cum era.

— Poate ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, când mi-ai propus, zise și afișă un zâmbet sfios și oribil. Dar atunci eram foarte tânără. Ușor de păcălit.

Erawan râse încet, făcându-l pe Dorian să-și simtă stomacul întorcându-se pe dos.

— Niciodată nu ai fost așa. Iar acum, iată-ne!

Dacă Aelin era aici, dacă Dorian putea să o găsească, probabil ar fi putut să-i atace pe regele și regina valgă…

— Iată-ne! spuse Maeve. Tu, gata să cucerești continentul ăsta, iar eu, dispusă să te ajut.

Erawan își sprijini o gleznă pe genunchi.

— Repet întrebarea: de ce?

Maeve netezi cu degetele fațetele pocalului.

— Poporul meu m-a trădat. După tot ce am făcut

pentru ei, după ce i-am protejat, s-au ridicat împotriva mea. Armata pe care am adunat-o a refuzat să mărșăluiască. Nobilii și servitorii mei refuză să se supună. Nu mai sunt regina din Doranelle.

— Pot presupune cine ar putea fi în spatele acestui lucru, spuse Erawan.

Întunericul pâlpâi în cameră, îngrozitor și rece.

— Am ținut-o prizonieră pe Aelin a Focului Sălbatic. Am sperat să o aduc aici la tine când era… pregătită. Dar santinela pe care am desemnat-o să o supravegheze a făcut o mare greșeală. Recunosc și eu că am fost păcălită. Iar acum ea este din nou liberă. Și le-a trimis scrisori unor indivizi influenți din Doranelle. Este foarte posibil să fie deja pe continentul ăsta.

Îl străbătu un fior de ușurare.

Erawan flutură o mână.

— În Anielle. Risipindu-și cu nesăbuință puterea.

Ochii lui Maeve străluciră.

— Ea m-a costat regatul și tronul. Cercul meu de războinici de încredere. Neutralitatea de care aș fi putut să dau dovadă în războiul ăsta și indulgențele pe care aș fi putut să le acord au dispărut în clipa în care ea și partenerul ei au plecat.

O găsiseră. Cumva, ei o găsiseră. Iar Anielle… să îndrăznească să spere că și Chaol ar fi putut fi acolo?

Dorian ar fi putut striga victorios, dar Maeve continuă:

— Aelin Galathynius o să vină după mine, dacă îți supraviețuiește. Nu plănuiesc să îi las șansa să facă asta.

Erawan zâmbi mai larg.

— Așadar, te-ai gândit să te aliezi cu mine.

— Doar împreună putem garanta că descendența lui Brannon este răsturnată pentru totdeauna. Fără să

se mai ridice vreodată.

— Atunci, de ce nu ai ucis-o când ai avut-o?

— Tu ai fi făcut-o, frate? Nu ai fi încercat să o corupi?

Tăcerea lui Erawan fu o confirmare suficientă.

— Îmi spui multe lucruri, soro. Te aștepți să te cred atât de ușor? întrebă regele valg.

— M-am gândit că s-ar putea să zici asta. Zâmbi. La urma urmei, nu mi-a mai rămas nimic în afară de propria putere.

Erawan tăcu, de parcă ar fi fost foarte conștient de dansul pe care îl începuse regina.

Ea întinse o mână albă ca luna spre mijlocul camerei.

— E posibil să-ți mai pot oferi ceva, dacă te interesează.

Cu o mișcare a degetelor ei subțiri, un gol apăru pur și simplu în mijlocul camerei.

Dorian tresări, ghemuindu-se mai mult în umbră și praf, fără să se deranjeze să își ascundă tremuratul când o grozăvie pe care doar adevăratul întuneric o putea crea apăru în partea cealaltă a găurii. *Portalul.*

— Uitasem că stăpânești darul ăsta, spuse Erawan, ochii lui aurii strălucind la creatura care acum se pleca în fața lor, cu cleștii țăcănind.

Păianjenul.

— Și am uitat că încă se deranjau să ți se supună, continuă Erawan.

— Când spiridușii m-au alungat, spuse Maeve, schițând un zâmbet la păianjenul imens, m-am întors la cei care mi-au fost întotdeauna loiali.

— Păianjenii stygian au devenit niște ființe independente, fu replica lui Erawan. Lista ta de aliați rămâne scurtă.

Maeve scutură din cap, părul negru strălucind.

— Ăștia nu sunt păianjeni stygian.

Prin portal, Dorian reuși să zărească roca neagră și zimțată. Munții.

— Sunt păienjenițele „kharankui”, așa cum le numesc oamenii de pe continentul sudic. Servitoarele mele cele mai loiale.

Inima lui Dorian bătu cu putere când păienjenița făcu din nou o plecăciune.

Chipul lui Erawan deveni calm și plictisit.

— Ce nevoie aș avea de ele? întrebă și gesticulă spre ferestrele din depărtare și priveliștea infernală pe care o crease. Am creat *armate* de bestii loiale mie. Nu am nevoie de câteva sute de păianjeni.

Maeve nici măcar nu șovăi.

— Servitoarele mele sunt descurcărețe, rețeaua lor ajungând departe. Ele îmi vorbesc despre ce se întâmplă în lume. Și despre… următoarea fază a planurilor tale mărețe.

Dorian își adună puterile. Erawan înțepeni.

Maeve vorbi tărăgănat.

— Prințesele valge au nevoie de gazde. Ți-a fost greu să găsești unele destul de puternice, potrivite să le primească. Prințesa khaganatului a reușit să supraviețuiască demonului pe care l-ai amplasat în ea și este din nou stăpână pe propriul trup.

Prințese valge. Pe continentul sudic. Chaol…

— Ascult, spuse Erawan.

Maeve arătă spre păienjenița care stătea încă aplecată în fața portalului – a portalului spre continentul sudic, deschis la fel de ușor ca o fereastră.

— De ce să te deranjezi cu gazde umane pentru cele șase prințese rămase, când ai putea crea unele mult mai puternice? Și serviabile.

Erawan îndreptă ochii aurii spre păienjeniță.

— Tu și specia ta ați permite așa ceva? fură primele lui cuvinte adresate creaturii.

Cleștii păienjeniței țăcăniră, ochii ei oribili clipind.

— Ar fi o onoare să ne dovedim loialitatea față de regina noastră.

Maeve îi zâmbi păienjeniței. Dorian se cutremură.

— Gazde nemuritoare și puternice, îi spuse mieros Maeve regelui valg. Cu darurile lor înnăscute, imaginează-ți cum ar putea prospera prințesele în trupul lor, și gazdele, și prințesele devenind ceva *mai mult.*

Devenind o oroare care depășea orice imaginație.

Erawan nu spuse nimic, iar Maeve mișcă din degete, portalul și păienjenița dispărând. Ea se ridică, la fel de grațios ca o umbră.

— Te las să te gândești la alianța asta, dacă asta vrei. Păienjenițele *kharankui* o să mi se supună și o să mărșăluiască de bunăvoie sub stindardul tău.

— Totuși, ce-am să-i zic fratelui meu când am să-l revăd?

Maeve își înclină capul.

— Plănuiești să îl vezi din nou pe Orcus?

— De ce crezi că mi-am petrecut atât de mult timp construind armata asta și pregătind lumea, dacă nu să îmi întâmpin din nou frații? Dacă nu să îi impresionez cu ce am făcut aici?

Erawan i-ar fi adus din nou pe regii valgi în Erilea, dacă ar fi avut ocazia. Iar dacă ar fi făcut-o…

Maeve îl studie pe regele așezat.

— Spune-i lui Orcus că m-am săturat să îl aștept să vină acasă din cuceririle lui. Ea zâmbi ca un păianjen. Aș fi preferat să mă alătur lui.

Erawan clipi, singurul semn de surprindere. Apoi

flutură elegant o mână, iar un vânt-fantomă deschise ușile.

— Am să mă gândesc la asta, soro! Pentru curajul de a mă aborda, am să-ți permit să rămâi ca invitată a mea până iau o decizie. Doi străjeri apărură pe hol, iar Dorian își adună puterile, încordându-și lăbuțele pe pietre. Ei te vor conduce în camera ta.

Dacă ar fi rămas prea mult timp în camera asta, s-ar fi putut da de gol, dar nu simțise cheia la regele valg. Avea să-și continue căutarea mai târziu și să se gândească și la cea mai bună cale de a-l ucide pe rege. Dacă era destul de nebun să riște asta. Pentru moment…

Maeve își luă mantia, înfășurând-o în jurul ei, iar Dorian se grăbi înainte, ascunzându-se din nou când regina spiridușilor ieși.

Străjerii o conduseră pe hol, pe o scară spiralată și într-un turn de lângă cel al lui Erawan. Era bine mobilat, cu lemn lustruit de stejar și cearșafuri curate de in. Era, probabil, ce mai rămăsese din anii în care fusese o fortăreață umană, și nu o casă a ororilor.

Când ușa se închise în urma lui Maeve, ea se rezemă de lemnul cu ținte de fier și oftă.

— Ai de gând să te ascunzi în trupul ăla jalnic toată ziua?

Dorian fugi spre spațiul dintre ușă și podea, dar ea îl călcă pe coadă cu cizma neagră.

Durerea se răspândi prin oasele lui, dar piciorul ei rămase pe loc. Magia lui clocoti, biciuind, dar un vânt negru o cuprinse cu ghearele, sufocând-o. Înăbușind-o.

Regina spiridușilor îi zâmbi.

— Nu ești un spion prea priceput, rege al Adarlanului!

Capitolul 71

Magia lui Dorian se luptă, vuind când puterea întunecată a lui Maeve o ținu în plasă. Dacă ar fi putut să se transforme într-un balaur și să îi rupă capul…

Dar Maeve zâmbi, obosită și amuzată, și își ridică piciorul de pe biata lui coadă, eliberându-i apoi magia.

El tremură când puterea întunecată și supărătoare își trecu ghearele peste magia lui, îi atinse miezul brut și strălucitor și dispăru.

Fu un efort să nu vomite, să nu-și atingă fâșia de piele albă de pe gât doar ca să fie sigur că acea putere dispăruse.

Zâmbetul lui Maeve dansa pe buzele-i roșii, magia lui încă tremurând în prezența puterii ei. Puterea de a pătrunde în mintea cuiva, de a sfâșia psihicul. Era un alt soi de dușman. Unul pentru care i-ar fi trebuit o altă cale de luptă. Una nebunească și nesăbuită. Calea unui curtean.

Așadar, el se transformă, blana devenind piele, iar labele mâini. Când în cele din urmă apăru în fața Reginei Spiridușilor în forma de bărbat, ea zâmbi mai larg.

— Ce chipeș ești!

Dorian schiță o plecăciune, dar nu îndrăzni să ducă mâna spre sabia Damaris de la centură.

— Cum ți-ai dat seama?

— Credeai că nu te-am văzut, că nu ți-am simțit mirosul și puterea în amintirile lui Aelin? Ea își înclină capul. Deși spionii mei nu mi-au raportat interesul tău pentru transformare.

Cyrene. Groaza îl cuprinse.

Maeve înaintă în cameră și se așeză pe banca din fața picioarelor patului, la fel de regal ca și când ar fi

stat pe tronul ei.

— Cum crezi că au știut matroanele unde să te găsească?

— Cyrene a fost în tabără doar de o zi, reuși el să spună.

— Chiar crezi că nu sunt alți păianjeni acolo, în munți? Cu toții ne dau socoteală ei și mie. A trebuit să șoptească o singură dată, celor potriviți, iar ei m-au găsit. Și le-au găsit pe vrăjitoarele Dinți-de-fier. Maeve își trecu o mână peste poala rochiei. Rămâne de văzut dacă Erawan știe de darurile tale. Înainte să o ucizi, Cyrene cu siguranță m-a informat că ești… diferit.

El nu regreta că o ucisese.

— Dar asta n-are nicio importanță. Cyrene a murit, iar tu ești departe de influența lui Manon Cioc-Negru.

Dorian își sprijini o mână de mânerul lui Damaris.

Maeve zâmbi văzând sabia veche.

— Se pare că regina Terrasenului a învățat să împartă. A strâns un mic tezaur, nu-i așa?

Dorian tresări. Dacă Maeve știa tot ce avea Aelin…

— Știu și asta, spuse Maeve, ochii ei negri devenind pătrunzători. Sabia Damaris se încălzi în mâna lui. Și știu că păianjenul cel puțin nu a presupus adevărul acela. Ea îl măsură din priviri. Unde sunt ei acum, Dorian Havilliard?

Ceva alunecos și ascuțit încercă *să intre* în mintea lui…

Magia lui Dorian vui. Un strat de gheață se izbi de acele gheare mentale. Le spulberă.

Maeve chicoti, iar Dorian clipi, văzând că și camera era acoperită de gheață.

— O metodă teatrală, dar eficientă.

Dorian îi zâmbi superior.

— Crezi că sunt destul de prost să te las să intri în

mintea mea? Cu o mână încă pe sabie, o băgă pe cealaltă în buzunar, măcar ca să-i ascundă tremuratul. Sau să îți spun unde se ascund ei?

— A meritat să încerc, zise Maeve.

— De ce nu suni alarma? fu singurul lui răspuns.

Maeve se rezemă, studiindu-l din nou.

— Vrei ce vreau și eu. Erawan o are. Oare asta nu ne face un fel de aliați?

— Trebuie să fii nebună dacă tu crezi că ți-aș da vreodată cheile!

— Zău? Ce ai face cu ele, Dorian? Le-ai distruge?

— Tu ce ai face? Ai cuceri lumea?

Maeve râse.

— O, în niciun caz ceva atât de obișnuit! M-aș asigura că Erawan și frații lui nu se mai pot întoarce.

Damaris rămase caldă în mâna lui. Regina spunea adevărul. Sau într-o anumită măsură.

— Recunoști atât de ușor că plănuiești să îl trădezi pe Erawan?

— De ce crezi că am venit aici? îl întrebă Maeve. Oamenii mei m-au alungat și am presupus că ai să vii destul de curând în Morath.

Căldura lui Damaris nu șovăi, dar Dorian spuse:

— Doar nu presupui că te-aș crede că ai venit aici ca să îmi câștigi loialitatea. Am văzut că plănuiești să îi oferi lui Erawan păienjenițele tale ca să îi ajute prințesele.

Dorian nu voia să știe ce puteau face prințesele valge, de ce întârziase Erawan să le dezlănțuie.

— Un mic sacrificiu din partea mea ca să îi câștig încrederea. Damaris rămase caldă. Noi doi nu suntem atât de diferiți. Acum nu mai am nimic de pierdut, mulțumită prietenei tale.

Adevăr, adevăr, adevăr.

Și iat-o – deschiderea pe care o așteptase el.

Ținându-și mintea închisă în zidul de gheață, magia sa evaluând inamicul din fața lui, Dorian își luă mâna de pe mânerul sabiei Damaris. Îi permise să-i vadă neîncrederea când îi spuse:

— Aelin pare să se priceapă de minune să distrugă regatele altor oameni în timp ce îl protejează pe al ei.

— Și să îi lase pe alții să îi plătească datoriile.

Dorian înțepeni, deși magia lui continua să stea de pază, monitorizând puterea ei întunecată care se plimba pe lângă bariera minții lui.

— Nu de aceea ai venit? întrebă Maeve. Să fii sacrificiul, astfel încât Aelin să nu fie nevoită să se distrugă? Ea țâțâi. Ce risipă colosală ca oricare din voi să plătească prețul nesăbuinței Elenei!

— Da.

Spunea adevărul.

— Pot să îți povestesc ce mi-a dezvăluit Aelin în momentele în care am reușit să pătrund în mintea ei?

Dorian nu îndrăzni să o mai atingă pe Damaris.

— Ai înrobit-o, spuse el furios. Nu vreau să aud nimic despre asta.

Maeve își dădu părul peste umăr, fredonând.

— Aelin se bucură că ești tu, zise ea pur și simplu. Speră să revină prea târziu și vrea ca tu să duci la capăt ceea ce vrei să faci și să o scutești de o alegere îngrozitoare.

— Are un partener și un regat. Nu o condamn.

Duritatea cuvintelor lui nu era întru totul falsă.

— Tu nu ai? Nu ai un regat de care să ai grijă, unul la fel de puternic și nobil ca Terrasenul? Când el nu răspunse, Maeve continuă: Au trecut câteva săptămâni de când Aelin a fost eliberată. Și nu a venit să te caute.

— Continentul este vast.

Ea zâmbi cu subînțeles.

— Dacă ar fi vrut, ar fi putut să te găsească. Și totuși, a plecat spre Anielle.

El știa ce fel de joc juca ea. Magia lui alunecă puțin. Lăsă o deschidere.

Magia lui Maeve se avântă spre aceasta, căutând o cale de intrare. Abia traversase pragul când el scrâșni din dinți și o aruncă din nou din mintea lui, zidul de gheață izbindu-se de ea.

— Dacă vrei să mă aliez cu tine, ai un mod tare ciudat de a mi-o arăta!

Maeve râse încet.

— Mă poți condamna că încerc?

Dorian nu-i răspunse, fixând-o cu privirea un minut lung. Se arătă gânditor. Tot ce știa despre intrigile de la curte și instruirea de care avusese parte îi opaciză chipul, făcându-l imposibil de citit.

— Crezi că mi-aș trăda prietenii atât de ușor?

— Este trădare? spuse gânditoare Maeve. Să găsești o alternativă pentru tine și Aelin Galathynius ca să nu plătiți prețul suprem? Asta am avut de gând pentru ea de la bun început: să o împiedic să fie un sacrificiu pentru zeii insensibili.

— Zeii aceia sunt ființe puternice.

— Atunci, unde sunt ei acum? Ea gesticulă spre cameră și fortăreață. Liniștea fu răspunsul. Se tem. De mine, de Erawan. De chei. Îi zâmbi ca un șarpe. Se tem de *tine.* De tine și Aelin, Aducătoarea-Focului, care sunteți destul de puternici ca să îi trimiteți acasă – sau să îi osândiți.

El nu răspunse. Ea nu se înșela întru totul.

— De ce să nu îi sfidăm? De ce să ne supunem dorințelor lor? Ce ai făcut pentru tine?

Chipul îndurerat al Sorschei licări în fața ochilor lui.

— Nu există o altă cale de a pune capăt lucrurilor, spuse Dorian în cele din urmă.

— Cheile ar putea s-o facă.

Să le folosească, în loc să încuie din nou poarta cu ele și să le lase acolo.

— Ar putea face orice, continuă Maeve. Să îl distrugă pe Erawan, să îi alunge pe acei zei înapoi în patria lor, dacă asta vor. Își înclină capul. Să deschidă altă ușă spre ținuturi pașnice și odihnitoare.

Spre femeia care fără îndoială ar fi fost acolo.

Puterea întunecată și acaparatoare care îi pândea mintea dispăru; se retrase în stăpâna ei.

Aelin o făcuse cândva. Deschisese ușa ca să o vadă pe Nehemia. Era posibil. Întâlnirile cu Gavin și Kaltain confirmau asta.

— Dar dacă nu te-ai alia doar cu mine, întrebă el în cele din urmă, ci cu Adarlanul?

Maeve nu răspunse, ca și când oferta ar fi surprins-o.

— Ar fi o alianță mai importantă; am face mai mult decât să lucrăm împreună ca să găsim cheia, spuse gânditor Dorian și ridică din umeri. Tu nu ai niciun regat și clar îți dorești un altul. De ce să nu ne împrumuți nouă, Adarlanului și mie, darurile tale? Aduți păienjenițele de partea noastră.

— În urmă cu o clipă, erai palid că ți-am înrobit prietena.

— O, încă sunt. Totuși, nu sunt atât de mândru să refuz să mă gândesc la posibilitatea asta. Vrei un regat? Atunci, alătură-te mie! Aliază-te cu mine, lucrează cu mine ca să obținem ce avem nevoie de la Erawan, și am să te fac regina unui teritoriu mult mai mare, a unui popor care nu o să se ridice împotriva ta. Ar fi, presupun, un nou început.

Când ea încă nu vorbi, Dorian se rezemă de ușă, întruchiparea nonșalanței.

— Crezi că încerc să te păcălesc. Poate asta fac.

— Și Manon Cioc-Negru? Cum rămâne cu promisiunile făcute ei?

— Nu i-am promis nimic în privința tronului meu, iar ea nu vrea oricum să aibă de-a face cu asta. Nu își ascunse amărăciunea când ridică din nou din umeri. Căsniciile s-au clădit și pe temelii mult mai volatile.

— Aelin a Focului Sălbatic te-ar putea considera inamic, dacă ne-am uni cu adevărat.

— Aelin nu ar risca să ucidă un aliat – nu acum. Și o să descopere că nu este singura capabilă să salveze lumea asta. Poate o să vină chiar să îmi mulțumească, dacă este atât de nerăbdătoare să evite să fie sacrificată, așa cum pretinzi tu.

Un zâmbet mișcă buzele roșii ale lui Maeve.

— Ești tânăr și prost.

Dorian schiță din nou o plecăciune.

— Sunt și foarte chipeș și dornic să îmi ofer tronul într-un gest de bună credință.

— Te-aș putea vinde lui Erawan chiar acum, iar el m-ar răsplăti scump.

— Te-ar răsplăti – ca și când ai fi un câine care îi aduce înapoi un fazan stăpânului său. Dorian râse, iar ochii ei licăriră. Tu ești cea care a propus alianța dintre noi, nu eu. Dar gândește-te la asta: ai să îngenunchezi sau ai să conduci, Maeve? El își atinse gâtul, chiar deasupra fâșiei de piele palidă. Eu am îngenuncheat și am aflat că nu mă interesează să o fac din nou. Nici pentru Erawan, pentru Aelin sau pentru altcineva. Ridică din nou din umeri. Femeia pe care o iubesc este moartă. Regatul meu este destrămat. Ce mai am de pierdut? Permise ca o parte din vechea gheață, golul

din pieptul lui, să i se ridice spre față. Sunt dispus să joc jocul ăsta. Tu?

Maeve amuți iarăși. Și lent, acele mâini-fantomă se furișară în colțurile minții lui.

El o lăsă să vadă adevărul pe care îl căuta.

Suportă acea atingere cercetătoare.

În sfârșit, Maeve expiră pe nas.

— Ai venit în Morath pentru o cheie și ai să pleci cu o mireasă.

Dorian aproape se încovoie de ușurare.

— Am să plec cu ambele. Și repede.

— Și cum presupui că ai să găsești ceea ce cauți?

Dorian zâmbi la regina spiridușilor. Regina valgă.

— Lasă asta în seama mea.

*

Câteva ore mai târziu, din vârful celui mai înalt turn din Morath, Dorian se uită la focurile de tabără ale armatei împrăștiate în vale, penele lui de corb zburlindu-se în vântul rece ce sufla dinspre piscurile înconjurătoare.

Cel puțin țipetele și mârâiturile se liniștiseră, ca și cum chiar și temnicerii Morathului aveau ore obișnuite de lucru. Poate ideea i s-ar fi părut întunecat de amuzantă, dacă nu ar fi știut ce fel de lucruri erau distruse și create aici.

Vărul lui, Roland, ajunsese în locul acesta. Știa, deși nimeni nu îi confirmase. Supraviețuise el transformării într-un prinț valg sau fusese doar o masă pentru una dintre grozăviile care pândeau pe aici?

Își ridică fruntea, scrutând cerul înnorat. Luna era o ceață albă în spatele lor, o dâră de lumină care părea dornică să rămână ascunsă de ochii vigilenți ai

Morathului.

Un joc periculos. El juca un joc al naibii de periculos.

Oare Gavin îl privea acum, din locul în care se odihnea? Aflase cu ce fel de monstru se aliase Dorian?

Nu îndrăznea să-l invoce pe rege aici. Erawan era mult prea aproape.

Destul de aproape încât Dorian să poată ataca. Poate fusese o prostie din partea lui să nu o facă. Poate ar fi fost prost să încerce, așa cum îl avertizase Kaltain, când ar fi putut să le dezvăluie misiunea. Când Erawan avea la îndemână colierele acelea.

Dorian aruncă o privire la turnul alăturat, unde dormea Maeve. Un joc foarte periculos.

Turnul întunecat de lângă al ei părea să zvâcnească de putere. Totuși, sala consiliului de pe hol era încă luminată. Iar în sală... mișcare. Oameni treceau pe lângă torțe. Grăbindu-se.

Era stupid. Extrem de stupid, și totuși, se trezi bătând din aripi în noaptea rece. Se trezi înclinându-se, apoi năpustindu-se spre o fereastră întredeschisă de pe hol.

Deschise fereastra puțin mai mult cu ciocul și ascultă.

— Sunt de câteva luni aici, iar acum îmi refuză sfatul?

Un bărbat înalt și slab mergea cu pași apăsați pe hol. Departe de sala de consiliu a lui Erawan. Spre ușa turnului de la capătul holului și spre străjerii cu chipuri inexpresive postați acolo.

Lângă el, doi bărbați mai scunzi se luptau să țină pasul. Unul din ei spuse:

— Motivele lui Erawan sunt într-adevăr misterioase, lord Vernon. Nu face nimic fără motiv. Ai

încredere în el.

Dorian înțepeni.

Vernon Lochan. Unchiul lui Elide.

Magia lui spori, gheața crăpându-se pe pervazul ferestrei.

Dorian îl urmări pe lordul înalt și slab când trecu repede pe lângă el, mantia lui neagră de blană măturând pietrișul.

— Am avut mai multă încredere în el decât se putea aștepta! izbucni Vernon.

Lordul și lacheii săi ocoliră mult ușa turnului când trecură pe lângă aceasta, cotiră și dispărură, vocile lor dispărând odată cu ei.

Dorian studie holul gol, sala consiliului din capătul îndepărtat și ușa încă întredeschisă.

Nu ezită. Nu își dădu timp să se răzgândească în timp ce își făcu planul. Și așteptă.

*

Erawan ieși după o oră.

Inima lui Dorian bătea cu putere, dar el își păstră poziția pe hol, umerii drepți și mâinile la spate. Exact cum li se înfățișase străjerilor când cotise, zburând spre un hol liniștit înainte să se transforme și să vină aici.

Regele valg îl studie o dată, iar gura i se strânse.

— Credeam că ți-am zis să pleci în seara asta, Vernon.

Dorian făcu o plecăciune, impunându-și să respire calm la fiecare pas făcut de Erawan spre el. Magia lui se agita, dând înapoi îngrozită în fața creaturii care se apropia, dar el o forță să coboare într-un ungher unde Erawan nu o putea sesiza.

Așa cum nu îl sesizase mai devreme pe Dorian. Poate că magia brută din el ștergea și orice miros detectabil.

Dorian își plecă fruntea.

— M-am întors în camera mea, dar mi-am dat seama că mai am o întrebare, stăpâne.

El se rugă ca Erawan să nu observe hainele diferite, sabia pe care o ținea pe jumătate ascunsă sub mantie. Se rugă ca Erawan să decidă că Vernon se întorsese în camera lui, se schimbase și revenise. Și se rugă ca discursul să fie destul de asemănător cu al lordului din Perranth, ca să fie convingător.

Era un bărbat sclifosit și slugarnic, care și-ar fi vândut propria nepoată unui rege demon.

— Ce este?

Erawan merse pe hol spre turnul său, un coșmar înfășurat într-un trup frumos.

Să lovească acum. Să-l ucidă.

Și totuși, Dorian știa că nu venise aici pentru asta. Nici pe departe.

Își ținu capul plecat, vorbind încet.

— De ce?

Erawan își îndreptă ochii aurii și strălucitori spre el. Ochii lui Manon.

— De ce ce?

— Te-ai făcut stăpân peste o duzină de alte teritorii și totuși, ne-ai înzestrat cu acesta. De mult timp mă întreb care-i motivul.

Erawan miji ochii, iar Dorian își impuse să pară curios și slugarnic. Să-i mai fi adresat Vernon întrebarea?

Un risc stupid. Dacă Erawan observa sabia de la centura lui…

— Eu și frații mei plănuim să cucerim lumea asta,

să o adăugăm la comoara pe care am luat-o deja. Părul auriu al lui Erawan dansă în lumina torțelor când merse pe holul lung. Dorian avea senzația că, odată ajunși în turnul de la capătul îndepărtat, conversația avea să se sfârșească. Am sosit aici, am întâmpinat o rezistență surprinzător de mare, iar ei au fost alungați înapoi. Cât timp am fost captiv aici, n-am putut decât să răsplătesc lumea asta pentru lovitura pe care ne-a dat-o. Așadar, o să o transform într-una identică patriei noastre – ca să îmi onorez frații și să o pregătesc pentru întoarcerea lor.

Dorian își aminti nenumăratele lecții despre casele regale ale teritoriilor lor și spuse, zâmbind prostește:

— Și eu știu cum este cu rivalitatea dintre frați.

— Tu i-ai ucis pe ai tăi, zise Erawan, deja plictisit. Eu îmi iubesc mult frații.

Ideea era ridicolă.

Mai rămăsese o jumătate de hol până la ușa turnului.

— Așadar, chiar ai să distrugi lumea asta? Și pe toți locuitorii ei?

— Pe cei care nu se supun.

Cel puțin Maeve voia să o păstreze. Să o conducă, dar să o păstreze.

— Vor primi coliere și inele, sau o moarte rapidă?

Erawan îl studie, privindu-l pieziș.

— Nu te-ai gândit niciodată la soarta poporului tău. Nici măcar de dragul nepoatei tale, așa ratată cum era.

Dorian se forță să se crispeze și-și plecă fruntea.

— Îmi cer scuze din nou pentru asta, stăpâne! Este o fată isteață.

— Atât de isteață, se pare, încât te-a speriat confruntându-te o singură dată.

Dorian își plecă iarăși fruntea.

— Mă duc să o caut, dacă asta vrei.

— Sunt conștient că nu mai are ceea ce caut, iar acum s-a pierdut. Din vina ta.

Se referea la cheia Wyrd pe care o purta Elide, dată ei de Kaltain.

Dorian se întrebă dacă Vernon într-adevăr evita de luni bune să iasă în evidență și să poarte conversația asta. El se crispă din nou.

— Spune-mi cum să îndrept lucrurile, stăpâne, și am să mă ocup de asta.

Erawan se opri, iar lui Dorian i se uscă gura. Magia se încolăci înlăuntrul lui, pregătindu-se.

Dar el se forță să se uite în ochii regelui. Să se uite în ochii creaturii care provocase atât de multă suferință.

— Descendența ta s-a dovedit inutilă pentru mine, Vernon, spuse Erawan puțin prea blând. Să-ți găsesc un alt folos aici, în Morath?

Dorian știa exact ce fel de foloase ar fi avut bărbatul. Ridică rugător mâinile.

— Sunt servitorul tău, stăpâne!

Erawan îl fixă cu privirea câteva clipe lungi și spuse:

— Pleacă!

Dorian îl lăsă pe Erawan să mai meargă câțiva pași spre turn. Străjerii cu chipuri inexpresive postați la ușă se dădură la o parte când el se apropie.

— Chiar îi urăști cu adevărat? spuse Dorian fără să se gândească.

Erawan se întoarse pe jumătate spre el.

— Pe oameni, zise Dorian. Pe Aelin Galathynius. Dorian Havilliard. Pe toți. Chiar îi urăști?

„De ce ne faci să suferim atât de mult?”

Ochii aurii ai lui Erawan se adânciră.

— M-ar ține departe de frații mei. N-am să permit nimănui să stea în calea reîntâlnirii noastre.

— Cu siguranță trebuie să existe o altă cale să vă reuniți. Fără un război atât de mare.

Erawan îl măsură din priviri, iar Dorian rămase nemișcat, împunându-și ca mirosul să rămână nedetectabil, iar transformarea să îi păstreze înfățișarea.

— Și atunci, unde ar mai fi distracția? întrebă regele valg și se întoarse spre hol.

— Fostul rege al Adarlanului a pus astfel de întrebări?

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

Erawan se opri din nou.

— Nu a fost un servitor atât de loial cum ai putea crede. Și uite ce l-a costat!

— S-a luptat cu tine.

Nu era chiar o întrebare.

— Nu s-a supus niciodată. Nu pe deplin. Dorian fu destul de uluit încât să deschidă gura. Dar Erawan începu să meargă din nou și spuse fără să se uite înapoi: Pui multe întrebări, Vernon. Prea multe întrebări! Mă obosesc!

Dorian făcu o plecăciune, chiar dacă Erawan era cu spatele la el. Dar regele valg merse în continuare, deschizând ușa turnului ca să dezvăluie un interior întunecat și o închise în urma lui.

Un ceas anunță miezul nopții, neobișnuit și odios, iar Dorian se întoarse pe hol, găsind o altă cale spre camera lui Maeve. O transformare rapidă într-o firidă îl făcu să ajungă din nou pe podea, ochii lui de șoarece văzând destul de bine în întuneric…

Doar tăciunii rămăseseră în șemineu când se strecură pe sub ușă. În întuneric, Maeve spuse de pe

pat:

— Ești un prost!

Dorian se transformă din nou, revenind în propriul corp.

— De ce?

— Știu unde ai fost. Pe cine ai căutat. Vocea ei alunecă prin întuneric. Ești un prost! Când el nu răspunse, ea întrebă: Aveai de gând să îl ucizi?

— Nu știu.

— N-ai putea să-l înfrunți și să supraviețuiești. Cuvinte puternice și nonșalante. Dorian nu fu nevoit să atingă sabia Damaris ca să știe că erau adevărate. Ți-ar fi pus un alt colier în jurul gâtului.

— Știu.

Poate ar fi trebuit să afle unde le ținea regele valg și să distrugă depozitul.

— Alianța asta n-o să dea roade dacă te furișezi și acționezi ca un băiat nesăbuit, spuse Maeve printre dinți.

— Știu, repetă el, cuvintele fiind goale.

Maeve oftă când Dorian nu spuse mai mult.

— Măcar ai aflat ce voiai?

Dorian se întinse în fața focului, punându-și un braț sub cap.

— Nu.

Capitolul 72

De la distanță, trecătoarea Ferian nu părea avanpostul potrivit pentru numărul mare de legiuni aeriene ale Morathului.

Nici nu părea să fi crescut balauri de câțiva ani, se gândi Nesryn.

Ea presupunea că lipsa de semne evidente ale

prezenței regelui valg era unul dintre motivele pentru care rămăsese secret atât de mult timp.

Zburând mai aproape de cele două piscuri înalte care flancau ambele părți – Colțul Nordic într-o parte și Omega în cealaltă parte – și separau Colții Albi de munții Ruhnn, Nesryn abia putea zări clădirile, precum cuibul Eridun. Casa montană Eridun era plină de mișcare și viață. Ce fusese construit în trecătoare, legat cu un pod de piatră aproape de vârf, era liniștit. Rece și pustiu.

Zăpada aproape o orbea pe Nesryn, dar Salkhi zbură spre piscuri, rămânând la înălțime. Borte și Arcas veniră dinspre nord, niște umbre prin viscolul alb.

Departe în urma lor, în câmpia văii de dincolo de trecătoare, aștepta o jumătate de armată, împreună cu păsările ruk. Le așteptau pe Nesryn și Borte, alături de ceilalți cercetași care plecaseră, ca să raporteze că era timpul să atace. Cu o seară în urmă, traversaseră râul la adăpostul întunericului, iar cei pe care păsările ruk nu reușiseră să îi care fuseseră aduși în bărci.

Pe câmpia din fața trecătorii, se aflau într-o poziție precară. Râul Avery se bifurca în spatele lor, efectiv înconjurându-i. Fusese înghețat în mare parte, dar nu destul de mult încât să riște să îl traverseze pe jos. Dacă lupta decurgea prost, nu aveau unde să fugă.

Nesryn îl mână pe Salkhi, ocolind Colțul Nordic din partea sudică. Mult dedesubt, viscolul se calmase suficient încât să dezvăluie ceea ce părea a fi o poartă neagră în munte. Nici urmă de santinele sau balauri.

Poate că vremea îi obligase pe toți să stea la adăpost.

Ea se uită spre sud, spre Colți, dar cea de-a doua jumătate a armatei lor nu se zărea mărșăluind spre nord printre piscuri ca să ajungă la trecătoare dinspre

intrarea vestică. Era o călătorie mai primejdioasă decât cea pe care o făcuseră ei.

Dar dacă sincronizaseră totul bine și ar fi atras armata în trecătoare pe câmpie chiar înainte ca toți ceilalți să sosească din vest, ar fi putut strivi armata Morathului între ei. Iar asta fără puterea dezlănțuită a lui Aelin Galathynius, consortul și curtea ei.

Salkhi ocoli Colțul Nordic. La distanță, Nesryn o putea zări pe Borte făcând același lucru, ocolind Omega. Dar nu era nici urmă de inamicii lor.

Iar când Nesryn și Borte trecură din nou prin trecătoarea Ferian, plutind chiar printre cele două vârfuri, nu văzură niciun semn.

Ca și când inamicul ar fi dispărut.

*

Colții Albi erau neiertători.

Sălbaticii care îi călăuziseră le salvaseră viața, cunoscând potecile care ar fi putut fi spulberate de zăpadă, acoperite de gheață instabilă sau prea vizibile din aer. Chiar și cu armata care venea din urmă, Chaol se minuna la viteza cu care călătoreau și cum, după trei zile, ieșiseră din munți pe câmpiile vestice viscolite.

Nu mai călcase pe teritoriul acesta, deși, practic, îi aparținea. Granița oficială a Adarlanului revendica întinderile de după Colți pe o distanță mare înainte să intre în teritoriile fără nume ale Pustiurilor. Dar *parcă* tot era în Pustiurile straniu de liniștite ce se întindeau fără întrerupere până la orizont.

Nici măcar războinicii stoici ai khaganatului nu se uitau prea mult spre Pustiurile din stânga lor când mergeau spre nord. Noaptea, se adunau în jurul

focurilor.

Cu toții o făceau. Yrene se înghesuia puțin mai mult noaptea, vorbind despre ciudățenia acestui ținut, a liniștii apăsătoare. „Ca și când teritoriul nu ar scoate sunete”, spusese deja de câteva ori, tremurând.

Un loc mult mai bun în care Erawan să își ridice imperiul, gândi Chaol când merseră spre nord, ocolind marginea Colților din dreapta lor. La naiba, i l-ar fi putut oferi dacă și-ar fi făcut fortăreața în mijlocul câmpiei și ar fi rămas acolo.

— Suntem la o zi distanță de trecătoare, îi spuse unul dintre sălbatici – Kai – lui Chaol când merseră prin dimineața neobișnuit de însorită. În seara asta o să campăm la sud de Colțul Nordic, iar marșul de mâine-dimineață o să ne ducă direct în trecătoare.

Mai era un motiv pentru care sălbaticii se aliaseră cu ei, în afară de teritoriul pe care voiau să îl câștige. Vrăjitoarele le vânaseră neamul în primăvara trecută – clanuri întregi și tabere fuseseră lăsate rupte în bucăți. Mulți fuseseră făcuți cenușă, iar cei câțiva supraviețuitori șoptiseră despre o femeie brunetă cu puteri demonice. Chaol era dispus să parieze că fusese Kaltain, dar nu le spusese sălbaticilor că acea amenințare, cel puțin, fusese eliminată. Sau că la sfârșit se incinerase singură.

Pentru ei oricum nu ar fi contat. Din cei două sute de sălbatici care se alăturaseră armatei de la plecarea lor din Anielle, toți veniseră în trecătoarea Ferian ca să se răzbune pe vrăjitoare. Pe Morath. Chaol se abținu să menționeze că îl ucisese pe unul de-al lor în urmă cu aproape un an.

La fel de bine ar fi putut să se petreacă în urmă cu zece ani, cu tot ce se întâmplase de când îl ucisese pe Cain în timpul duelului cu Aelin. Yulema era la

săptămâni distanță – dacă supraviețuiau destul de mult încât să o sărbătorească.

Chaol îi spuse bărbatului zvelt și bărbos, care compensa cu istețime și o privire ageră faptul că nu era la fel de voinic ca restul celor din clanul său:

— Există vreun loc unde s-ar putea ascunde o armată atât de mare în seara asta?

Kai scutură din cap.

— Nu atât de aproape. Seara asta o să fie cea mai riscantă.

Chaol se uită la căruțele distante ale vindecătoarelor, unde Yrene se îngrijea de orice soldat care se îmbolnăvise sau se rănise în călătorie. Nu o văzuse de când se treziseră, dar știuse că astăzi avea să-și petreacă timpul vindecând – încordarea din spatele lui crescând cu fiecare kilometru.

— Va trebui doar să ne rugăm, spuse Chaol, întorcându-se către muntele înalt care se ivea în fața lor.

— Zeii nu vin în ținuturile astea, fu tot ce zise Kai înainte să rămână în urmă alături de câțiva oameni de ai lui.

Un cal se opri lângă al său, iar el o văzu pe Aelin încotoșmănată cu o mantie căptușită cu blană, ținând o mână pe mânerul sabiei Goldryn. Gavriel călărea în spatele ei, iar Fenrys lângă acesta. Primul se uita la câmpiile vestice, cel din urmă monitorizând zidul de piscuri din dreapta lor. Totuși, ambii masculi Fae cu păr auriu rămaseră tăcuți în timp ce Aelin se încruntă la silueta lui Kai care dispărea.

— Bărbatul ăla are un fler teatral care ar fi trebuit să îi câștige un loc pe una dintre cele mai bune scene din Rifthold.

— Este într-adevăr o laudă, dacă o zici tu!

Ea făcu semn din ochi, atingând măciulia lui Goldryn. Piatra păru să pâlpâie drept răspuns.

— Cunosc un spirit înrudit când îl văd.

În ciuda luptei care îi aștepta, Chaol chicoti.

Dar apoi, Aelin spuse:

— Rowan și soldații și-au concentrat puterea în ultimele zile. Dădu din cap peste umăr spre Fenrys și Gavriel, apoi spre locul unde călărea Rowan în fața companiei, părul argintiu al prințului Fae strălucind în soarele și zăpada din jurul lor. Ca și mine, de altfel. O să ne asigurăm că nimic n-o să se abată în seara asta asupra armatei. O privire cu subînțeles spre căruțele vindecătoarelor. Anumite zone vor fi păzite în mod special.

Chaol îi mulțumi dând din cap. Faptul că Aelin și tovarășii ei puteau să-și folosească puterile avea să facă lupta mult mai ușoară. Poate balaurii n-ar fi reușit să se apropie destul de mult ca să le atingă soldații dacă Aelin i-ar fi putut spulbera în văzduh sau dacă Rowan ar fi putut să le rupă aripile cu o rafală de vânt. Sau doar să le scoată aerul din plămâni.

Pe Fenrys și pe Gavriel îi văzuse luptând în Anielle suficient cât să-și dea seama că și fără multă magie ar fi fost mortali. Iar Lorcan… Chaol nu se uită peste umăr spre locul în care se aflau Lorcan și Elide. Puterile întunecate ale războinicului nu erau ceva ce și-ar fi dorit Chaol să vadă vreodată.

Dând din cap, Aelin galopă spre Rowan, rubinul din mânerul sabiei Goldryn fiind ca un mic soare. Fenrys o urmă, păzind spatele reginei chiar și printre aliați. Totuși, Gavriel rămase, conducându-și calul lângă Farasha. Iapa neagră se uită la murgul castrat, dar nu făcu nicio mișcare să îl muște. Slavă zeilor!

Leul îi schiță un zâmbet.

— Nu am avut șansa să te felicit pentru veștile bune.

Având în vedere că abia vorbeau în afara consiliilor, era ciudat ca războinicul să-i spună așa ceva, dar Chaol făcu o plecăciune.

— Mulțumesc!

Gavriel se uită spre zăpadă și munți – spre nordul îndepărtat.

— Nu mi s-a dat șansa pe care o ai tu, să fiu prezent de la început. Să îmi văd fiul devenind bărbat.

Chaol se gândi la asta – la viața care creștea în pântecul lui Yrene, la copilul pe care aveau să-l crească. Se gândi la ce nu trăise Gavriel.

— Îmi pare rău!

Era singurul lucru pe care îl putea spune de fapt.

Gavriel scutură din cap, ochii întunecați strălucind auriu, petele de culoarea smaraldului apărând în soarele orbitor.

— Nu ți-am zis-o din compasiune. Leul se uită la el, iar Chaol simți greutatea fiecărui secol care-l apăsa pe Gavriel. Ci mai degrabă să îți transmit ceva ce probabil știi deja: să savurezi fiecare moment.

— Da.

Dacă supraviețuiau acestui război, avea să se bucure de fiecare secundă.

Gavriel își înclină frâiele ca și când ar fi vrut să își îndrepte calul înapoi spre tovarășii lui, dar Chaol spuse:

— Presupun că Aedion nu te-a menajat pentru că ai apărut în viața lui.

Chipul serios al lui Gavriel se încordă.

— Avea toate motivele să nu o facă.

Și chiar dacă Aedion era fiul lui Gavriel, Chaol spuse:

— Sunt sigur că deja știi asta, dar Aedion este cât

se poate de încăpățânat și iute la mânie. Făcu semn din bărbie spre Aelin, care călărea înainte, spunându-i lui Fenrys ceva ce îl făcu pe Rowan să chicotească, iar pe Fenrys să râdă. Aelin și Aedion ar fi putut fi la fel de bine gemeni. Faptul că Gavriel nu îl opri îi spuse lui Chaol că văzuse destul de bine suferința stăruitoare din ochii Leului. Amândoi zic deseori un lucru, dar se referă la cu totul altceva. Iar apoi neagă până la ultima lor suflare. Chaol scutură din cap. Oferă-i timp lui Aedion! Am sentimentul că, odată ajunși în Orynth, Aedion o să fie mai bucuros să te vadă decât lasă să se înțeleagă.

— Îi aduc înapoi regina și vin cu o armată. Cred că s-ar bucura să își vadă și cel mai crunt dușman, dacă ar face asta pentru el.

Îngrijorarea făcu trăsăturile bronzate ale Leului să pălească. Nu cu gândul la reuniune, ci la ceea ce ar fi putut înfrunta fiul lui în nord.

Chaol se gândi la vorbele Leului.

— Tatăl meu este un ticălos, spuse el încet. A fost prezent în viața mea încă de la naștere. Totuși, nu s-a deranjat niciodată să pună întrebarea ta, zise Chaol. Niciodată nu i-a păsat destul încât să o facă. Nu s-a îngrijorat niciodată. Asta o să fie diferența.

— Dacă Aedion alege să mă ierte.

— O să te ierte, zise Chaol.

L-ar fi forțat pe Aedion să o facă.

— De ce ești atât de sigur?

Chaol își alese cu atenție cuvintele înainte să se uite din nou în ochii lui Gavriel.

— Pentru că tu ești tatăl lui. Și indiferent ce ar fi între voi, Aedion o să-și *dorească* întotdeauna să te ierte. Iat-o, rușinea lui secretă, care încă îl chinuia după tot ce făcuse tatăl lui. Chiar și după ce-i arătase

cufărul plin cu scrisorile mamei lui. Iar Aedion o să-și dea seama, în felul lui, că ai plecat să o salvezi pe Aelin nu de dragul ei sau al lui Rowan, ci pentru el. Și că ai rămas cu ei și conduci armata asta tot de dragul lui.

Leul privi spre nord, clipind.

— Sper că ai dreptate.

Nu încercase să nege că tot ce făcuse și avea să facă era doar pentru Aedion. Că mărșăluia spre nord, cu siguranță în iad, pentru Aedion.

Războinicul dădu să își întoarcă murgul din nou pe lângă el, dar Chaol se trezi spunând:

— Aș fi vrut… să fi fost atât de norocos să te am drept tată.

Surprinderea și ceva mai profund traversară chipul lui Gavriel, care înghiți.

— Mulțumesc! Poate este soarta noastră – să nu avem tatăl pe care ni-l dorim, dar să sperăm în continuare că și-ar putea depăși condiția, defectele.

Chaol se abținu să îi spună că Gavriel făcuse deja mai mult decât suficient.

— Am să încerc să fiu demn de fiul meu, zise Gavriel încet.

Chaol tocmai voia să mormăie că Aedion ar fi făcut bine să îl considere demn pe Leu când două siluete prinseră formă la înălțime, pe cer. Mari, întunecate și mișcându-se repede.

Chaol duse mâna spre arcul prins la spate când soldații strigară, Gavriel îndreptându-și deja arcul spre cer, dar Rowan strigă acoperind vacarmul: „Nu trageți!” Cai care galopau vuiră spre ei, iar Aelin și prințul Fae îi ajunseră din urmă, ultimul anunțând:

— Sunt Nesryn și Borte!

Cele două femei coborâră în câteva minute,

păsările lor ruk fiind învăluite-n gheață din cauza aerului de deasupra piscurilor.

— Cât de gravă este situația? întrebă Aelin, acum însoțită de Fenrys, Lorcan și Elide.

Borte tresări.

— Nu are niciun sens. Nimic din toate astea nu are sens.

Nesryn le explică înainte să îi spună Chaol să treacă la subiect:

— Am trecut deja prin trecătoare de trei ori. Am aterizat chiar și în Omega. Ea scutură din cap. N-am găsit nimic.

— Nimic? întrebă Chaol. Nu e nimeni acolo?

Războinicii Fae se uitară unii la alții.

— Câteva furnale mai ardeau încă, deci cineva trebuie să fie acolo, spuse Borte, dar nu am văzut nicio vrăjitoare și niciun balaur. Oricine rămâne în urmă este neînsemnat – dresorii sau crescătorii de balauri.

Trecătoarea Ferian era goală. Legiunea Dinți-de-fier plecase.

Rowan scrută piscul din față.

— Atunci, trebuie să aflăm ce știu ele.

Nesryn dădu macabru din cap.

— Sartaq i-a desemnat deja pe cei care să se ocupe de asta.

Capitolul 73

Dorian căută prin Morath într-o sută de trupuri diferite.

Pe picioarele tăcute ale unei pisici, fugind pe podea ca un gândac sau atârnând de căpriori ca un liliac, își petrecu o bună parte din săptămână ascultând. Căutând.

Erawan încă nu aflase de prezența lui. Poate că natura magiei lui brute îi asigura, într-adevăr, anonimatul, iar Maeve reușise să îl recunoască doar mulțumită informațiilor smulse din mintea lui Aelin.

Noaptea, Dorian se întorcea în camera lui Maeve din turn, unde discutau tot ce văzuse el. Ce făcuse ea în timpul zilei ca să îl împiedice pe Erawan să observe mica prezență mereu schimbătoare care căuta pe holurile lui… nu dezvăluise.

Totuși, adusese păienjenițele. Dorian îi auzise pe servitori șoptind îngroziți despre portalul efemer pe care îl deschisese regina ca să permită intrarea a șase dintre creaturi în catacombe. Unde acestea, printr-o magie îngrozitoare, făcuseră posibilă intrarea prințeselor valge.

Dorian nu se putea hotărî dacă era o ușurare că nu întâlnise încă aceste corcituri. Deși văzuse trupurile umane scofâlcite, niște simple carcase, târâte ocazional pe holuri. „Cina”, le spuseseră servitorilor îngroziți străjerii care le târau. Ca să satisfacă apetitul nesfârșit. Ca să le pregătească pentru luptă.

Ce ar fi putut face păienjenițele-prințese, ce *aveau să le facă* prietenilor lui din nord… Dorian nu putea să nu își amintească acel lucru pe care Maeve i-l spusese lui Erawan: că prințesele valge fuseseră ținute aici pentru a doua fază a planului lui – oricare ar fi fost acela. Poate să se asigure că erau distruși odată cu triumful armatelor sale.

Gândul acesta îi sporea concentrarea când căuta. Îl impulsiona să înainteze, chiar și atunci când rațiunea și instinctul îi spuneau să fugă de acolo. Dar el nu putea și nu intenționa să o facă. Nu voia să plece fără cheie.

Câteodată, ar fi putut jura că simțea cheia. Prezența îngrozitoare și nepământeană.

Dar când urmărea acea putere nenorocită pe scările și holurile vechi, îl întâmpinau doar praful și umbrele.

Adesea, îl conducea înapoi spre turnul lui Erawan, la ușa încuiată de fier și străjerii valgi postați afară. Era unul dintre puținele locuri în care nu îndrăznise să caute. Deși mai rămâneau și alte posibilități.

Duhoarea din camera subterană ajunse la Dorian înainte ca el să coboare scara spiralată, prin pasajul cavernos slab luminat, și s-o simtă mulțumită simțurilor de muscă. Fusese cea mai sigură alegere din acea zi. Pisica din bucătărie fusese plecată după pradă mai devreme, iar vrăjitoarele Dinți-de-fier se agitaseră prin fortăreață, pregătindu-se pentru ceea ce el putea doar să presupună că era un ordin de a mărșălui spre nord.

Căutase cheia de la răsărit, Maeve distrăgându-i atenția lui Erawan în catacombele vestice din cealaltă parte a fortăreței, unde păienjenițele-prințese își încercau noile trupuri.

Nu coborâse niciodată atât de mult sub fortăreață, sub camerele de depozitare, sub temnițe. Găsise scara doar după mirosul care emana pe sub ușa obișnuită de deasupra, detectându-l mulțumită simțului remarcabil al mușchiului. În căutarea lui inutilă, trecuse deja pe lângă ușă de multe ori, considerând-o o simplă debara pentru provizii – mai puțin astăzi, când profitase de ocazie.

Dorian ocoli ultima tură a scărilor spiralate și aproape căzu din aer când mirosul îl lovi din plin – de o mie de ori mai rău în trupul acesta și cu simțurile pe care le avea acum.

O duhoare a morții, de putregai, ură și disperare. Mirosul pe care îl puteau emana doar valgii.

N-avea să-l uite nicicând. Niciodată nu îl uitase cu

adevărat.

„Întoarce-te!” Avertismentul era o șoaptă în mintea lui. „Întoarce-te!”

Holul inferior era luminat doar de cele câteva torțe în aplice ruginite din fier. Niciun străjer nu era postat de-a lungul său, nici lângă singura ușă din fier din capătul îndepărtat.

Duhoarea pulsa pe coridor, emanând din acea ușă. Chemându-l.

Ar fi lăsat Erawan cheia atât de neprotejată? Dorian își trimise magia pe hol, în căutarea capcanelor ascunse.

Nu găsi niciuna. Iar când aceasta ajunse la ușa de fier, se retrase. Fugi.

Dorian își retrase puterea, ascunzând-o.

Ușa de fier era îndoită și zgâriată de timp. Pe margine avea nouă lacăte, fiecare mai complicat decât ultimul. Lacăte ciudate și vechi.

El nu ezită. Se îndreptă spre micul spațiu dintre pietre și ușa de fier și se transformă. Musca se micșoră într-un țânțar atât de mic încât era aproape un acarian. Zbură pe sub ușă, ignorând mirosul, pulsația îngrozitoare din sângele lui.

Îi luă o clipă să înțeleagă la ce se uita în camera cioplită brut, luminată de o mică lampă care se legăna din tavanul boltit. O mică flacără verzuie dansa înăuntru. Nu era o flacără din lumea asta.

Lumina sa alunecă pe grămada de pietre negre din mijlocul camerei – bucăți dintr-un sarcofag.

Și peste tot în jurul acestuia, încastrate în rafturi cioplite în munte, licăreau coliere din piatră Wyrd.

*

Doar instinctele trupului său mic și neimportant îl ținură pe Dorian în aer și-l ajutară să dea târcoale camerei aruncate în beznă. Molozului din mijloc.

Mormântul lui Erawan – direct sub Morath. Locul în care Elena și Gavin îl închiseseră, iar apoi construiseră fortăreața deasupra sarcofagului ca să nu poată fi mutat.

Locul de unde începuse toată problema asta. Unde, secole mai târziu, tatăl său spusese că el și Perrington se aventuraseră în tinerețe, folosind cheia Wyrd ca să deschidă ușa și sarcofagul și îl eliberaseră fără să vrea pe Erawan.

Regele demon acaparase trupul ducelui. Tatăl său…

Lui Dorian îi bătu inima cu putere când trecu pe lângă coliere, dând neîncetat ocol camerei. Erawan nu fusese nevoit să folosească unul ca să îl țină sub control pe tatăl său, pentru că bărbatul nu avea magie în vene.

Totuși, Erawan spusese că bărbatul nu se supusese pe deplin. I se împotrivise zeci de ani.

Săptămâna trecută, nu-și permisese să se gândească dacă ultimele cuvinte ale tatălui său din vârful castelului de cleștar fuseseră adevărate. Sau la cum îl ucisese, fără să justifice omorul prin intermediul colierului.

Capul îi bubui cât tot ocoli mormântul. Colierele își lăsau duhoarea ticăloasă să plutească în lume, pulsând odată cu sângele lui.

Păreau adormite. Păreau să aștepte.

Pândea un prinț din fiecare? Sau erau niște carcase pregătite să fie umplute?

Kaltain îl avertizase în privința încăperii, a acestui loc unde l-ar fi adus Erawan, dacă l-ar fi prins. De ce

alesese Erawan tocmai locul acesta ca să își păstreze colierele... Poate era un sanctuar, dacă ar fi putut exista așa ceva pentru un rege valg, unde Erawan ar fi putut veni să se uite la cum fusese întemnițat și să-și aducă aminte că nu mai putea fi închis din nou, că avea să folosească acele coliere ca să îi înrobească pe cei care încercau să îl închidă la loc în sarcofag.

Magia lui Dorian se agită, nerăbdătoare și frenetică. Era aici un colier conceput pentru el? Pentru Aelin?

În zbor, ocoli sarcofagul și colierele. Nici urmă de cheie.

Știa cum ar fi simțit pe piele colierele. Cunoștea mușcătura de gheață a pietrei Wyrd.

Kaltain i se împotrivise. Distrusese demonul dinăuntru.

Încă simțea greutatea genunchiului tatălui său pe piept când îl țintuise de podeaua de marmură în castelul din cleștar care nu mai exista. Încă simțea piatra netedă a colierului pe gât când se închisese. Încă vedea mâna moale a Sorschei când încercase să se întindă spre ea o ultimă oară.

Camera se roti neîncetat, sângele lui zvâcnind odată cu aceasta.

Nu era prinț, nu era rege.

Colierele se întindeau spre el, apucând cu degete invizibile.

Nu era mai bun decât ei. Învățase să se bucure de ce îi arătase prințul valg. Sfâșiase oameni buni și lăsase demonii să se ospăteze cu ura și furia lui.

Camera începu să se rotească în spirală, trăgându-l în adâncuri.

Nu era om – nu în întregime. Poate că nu voia să fie. Poate avea să rămână pentru totdeauna în altă

formă, poate s-ar fi supus pur și simplu…

Un vânt întunecat suflă prin cameră. Îl înșfăcă în botul deschis și îl trase.

El se zbătu, țipând în tăcere.

Nu voia să fie luat. Nu așa, nu din nou…

Dar acesta îl trase de lângă coliere. Sub ușă și în afara camerei. În palma unei mâini albe. Ochi negri și profunzi se uitau la el. O gură mare și roșie se deschise ca să dezvăluie dinți albi ca oasele.

— Băiat prost! șuieră Maeve. Cuvintele erau ca un tunet.

El gâfâi, corpul de țânțar tremurând din vârful unei aripi până în vârful celeilalte. Cu o singură apăsare a degetului ei, ar fi dispărut.

Dorian își adună puterile, așteptând momentul.

Dar Maeve își ținu palma deschisă. Iar când începu să meargă pe hol, departe de camera încuiată, spuse:

— Ce ai simțit acolo – de aceea am plecat din lumea lor. Ea se uită înainte, o umbră întunecându-i chipul. În fiecare zi, asta am simțit.

*

Lăsându-se în genunchi pe podea în colțul camerei lui Maeve, Dorian vomită într-o găleată de lemn.

Maeve îl privi de pe scaunul de lângă foc, amuzamentul crud dansându-i pe buze.

— Ai văzut ororile din temnițe și nu ți s-a făcut rău, spuse când el vomită din nou.

Întrebarea nerostită strălucea în ochii ei: „De ce ai făcut-o astăzi?”

Dorian își înălță capul, ștergându-se la gură cu umărul jachetei.

— Colierele alea… Își trecu o mână peste gât. Nu

credeam că o să mă afecteze atât de mult să le revăd.

— Ai fost nesăbuit să intri în camera aia.

— Aș fi reușit să ies, dacă nu m-ai fi găsit?

Nu o întrebase cum reușise, cum de simțise pericolul. Acea putere a ei îl urmărea fără îndoială oriunde s-ar fi dus.

— Colierele nu pot să facă nimic fără să fie atașate de o gazdă. Dar camera aia este un loc al urii și al suferinței, amintirea acestor lucruri fiind păstrată în pietre. Ea își studie unghiile lungi. Te-a prins. *Te-ai lăsat* prins.

Nu spusese Kaltain aproape același lucru în privința colierelor?

— M-a luat prin surprindere.

Maeve scoase un murmur, foarte conștientă de minciuna lui, dar spuse:

— Colierele sunt una dintre cele mai ingenioase creații ale lui. Niciunul din frații săi nu a fost suficient de isteț să se gândească la așa ceva. Dar Erawan a avut întotdeauna un dar pentru idei. Ea se rezemă din nou pe scaun, încrucișându-și picioarele. Însă darul ăla l-a făcut și arogant. Dădu din cap spre el. Faptul că te-a lăsat să rămâi în Rifthold cu tatăl tău, în loc să te aducă aici, dovedește asta. Credea că vă poate controla pe amândoi, de la distanță. Dacă ar fi fost mai precaut, v-ar fi adus imediat în Morath. Ar fi început să lucreze asupra voastră.

Colierele licăriră înaintea ochilor lui, lăsându-și mirosul uleios și otrăvit să curgă în lume, chemându-l, așteptându-l...

Dorian vomită din nou.

Maeve râse încet, făcându-l să simtă niște gheare pe spinare. Furia lui.

Dorian se stăpâni și se întoarse spre ea.

— I-ai dat păienjenițele pentru prințesele lui, știind ce au să suporte, știind cum o să se simtă captive, deși în alt mod.

Cum anume, nu spuse. „Cum de-ai putut să faci așa ceva, când ai trăit teroarea aia?”

Maeve tăcu o clipă, iar el ar fi putut jura că un sentiment asemănător regretului îi străbătu chipul.

— Nu aș fi făcut-o dacă nu m-ar fi constrâns nevoia de a-mi dovedi loialitatea. Își îndreptă atenția spre Damaris, care atârna la centura lui. Nu vrei să îmi verifici afirmația?

Dorian nu atinse mânerul auriu.

— Vrei să o fac?

Ea țâțâi.

— Chiar ești diferit. M-am întrebat dacă o parte din trăsăturile valge ți-au fost transmise când tatăl tău a lăsat-o grea pe mama ta.

Dorian se crispă. Încă nu îndrăznise să o întrebe pe Damaris despre asta – dacă era om. Dacă asta conta acum.

— De ce? întrebă el, gesticulând spre fortăreața din jurul lor. De ce face Erawan asta?

La o săptămână după ce îl întrebase pe regele valg, Dorian tot voia să știe – *trebuia* să știe.

— Pentru că poate. Pentru că pe Erawan îl încântă asemenea lucruri.

— Faci să pară că este cel mai cumsecade dintre toți cei trei frați.

— Chiar este. Ea își trecu o mână peste gât. Orcus și Mantyx sunt cei care l-au învățat tot ce știe. Dacă vor reveni aici, tot ce creează Erawan în munții ăștia o să pară o minciună.

Cel puțin luase în seamă avertismentul lui Kaltain. Nu îndrăznise să se aventureze în cavernele de dincolo

de vale, spre altarele de piatră și hidoșenia pe care o construise deasupra lor.

— Ai avut copii? întrebă el. Cu Orcus?

— Viitorul meu soț chiar vrea să știe?

Dorian se ridică din nou în picioare.

— Vreau să îmi înțeleg inamicul.

Ea îi cântări cuvintele.

— Nu mi-am lăsat corpul să se maturizeze, ca să pot naște. O mică răzvrătire, și prima, împotriva lui Orcus.

— Prinții și prințesele valge sunt progeniturile altor regi?

— Unele da, altele nu. Niciun moștenitor vrednic nu și-a făcut apariția. Deși, cine știe ce s-a întâmplat în lumea lor în ultimele milenii? Lumea lor. Nu a ei. Prinții pe care i-a invocat Erawan nu au fost puternici – nu la fel ca noi. Sunt sigură că asta îl enervează pe Erawan.

— Și de aceea le-a adus pe prințese?

Ea dădu aprobator din cap.

— Femelele sunt cele mai mortale. Dar mai greu de închis într-o gazdă.

Fâșia de piele albă de pe gât păru să-l ardă, dar reuși să nu vomite de data asta.

— De ce ai părăsit lumea voastră?

Ea clipi la el, ca și când ar fi fost surprinsă.

— Ce? întrebă Dorian.

Maeve își înclină capul.

— A trecut foarte mult timp de când am vorbit cu cineva care mă cunoaște cu adevărat. Și care să fi rămas cu mintea întreagă.

— Nici măcar cu Aelin?

Un mușchi de pe maxilarul ei delicat tremură.

— Nici măcar cu Aelin a Focului Sălbatic. Nu am reușit să-i pătrund în minte pe deplin, dar niște lucruri

mărunte… am convins-o să vadă.

— De ce ai ținut-o prizonieră și ai torturat-o?

Un mod simplu de a descrie ce se întâmplase în Eyllwe și după aceea.

— Pentru că nu ar fi acceptat niciodată să lucreze cu mine. Și nu m-ar fi protejat niciodată de Erawan sau de valgi.

— Ești puternică – de ce nu te protejezi singură? De ce nu folosești păienjenițele în avantajul tău?

— Pentru că specia noastră se teme doar de anumite daruri. Ale mele, din păcate, nu sunt acele lucruri. Ea se jucă luând în mână o șuviță de păr negru. De obicei, țin încă o femelă Fae cu mine. Una cu puteri care lucrează împotriva valgilor. Diferite de cele pe care le are Aelin Galathynius. Faptul că nu specificase care erau acele puteri îi spuse lui Dorian să nu se deranjeze să o întrebe. Ea mi-a jurat cu sânge cu mult timp în urmă și, de atunci, arareori a plecat de lângă mine. Dar nu îndrăznesc să o aduc în Morath. Să o fi adus aici nu l-ar fi convins pe Erawan că sunt de bună credință. Își răsuci șuvița pe un deget. Așadar, vezi, sunt la fel de lipsită de apărare în fața lui Erawan ca și tine.

Dorian se îndoia de asta, dar se ridică în sfârșit în picioare, îndreptându-se către masa pe care fuseseră lăsate apa și mâncarea. De o diversitate mare pentru castelul unui rege demon, în miezul iernii. Își turnă un pahar cu apă și îl bău.

— Asta e adevărata înfățișare a lui Erawan?

— Oarecum. Nu suntem ca oamenii și ființele Fae, ale căror suflete sunt invizibile. Ale noastre au o formă. Avem trupuri pe care putem să le modelăm – să le împodobim, ca și când am purta niște bijuterii. Înfățișarea pe care o are acum Erawan a fost

întotdeauna decorațiunea lui preferată.

— Cum arată sufletele voastre, pe dedesubt?

— Ți s-ar părea dizgrațioase.

El își reprimă un fior.

— Presupun că asta ne face și creaturi metamorfice, spuse gânditoare Maeve când Dorian se îndreptă spre scaunul de lângă ea. Își petrecuse nopțile dormind pe podea în fața focului, urmărind cu un ochi regina care moțăia în patul cu baldachin din spatele lui. Dar ea nu încercase să îl rănească. Niciodată.

— Te simți valg sau Fae?

— Sunt ceea ce sunt. Pentru o clipă, mai că zări greutatea veacurilor de existență în ochii ei.

— Dar cum vrei să fii?

O întrebare atentă.

— Nu ca Erawan. Sau frații lui. Niciodată nu am vrut.

— Ăsta nu e chiar un răspuns.

— Tu știi cine sau ce vrei să fii?

O provocare – și o întrebare serioasă.

— Sunt pe cale să aflu, spuse el. Ciudat. Era atât de ciudat să poarte conversația asta! Scutindu-i pe amândoi pentru moment, Dorian își frecă fața. Cheia este în turn. Sunt sigur de asta.

Maeve strânse din buze.

— Nu există nicio intrare care să nu fie păzită de străjeri, zise Dorian. Și am zburat suficient pe afară ca să știu că nu sunt ferestre, nici crăpături prin care să mă furișez înăuntru. Se uită în ochii ei nepământeni și nu își mută privirea. Trebuie să intrăm. Măcar ca să ne confirmăm că este acolo.

Maeve avusese cândva cheile – știa cum erau. Faptul că atunci ea se apropiase atât de mult…

— Și presupun că te aștepți să fac eu asta?

El își încrucișă brațele.

— Nu știu pe nimeni altcineva căruia să-i dea voie Erawan să intre.

Clipitul lui Maeve fu singurul semn că o luase prin surprindere.

— Să îl seduc și să îl trădez pe rege – unul dintre cele mai vechi trucuri din carte, după cum spuneți voi, oamenii.

— Poate cineva să-l seducă pe Erawan?

El ar fi putut jura că dezgustul străbătu chipul ei palid înainte să spună „Da”.

*

Nu pierdură timpul. Nu așteptară.

Și chiar și Dorian se trezi incapabil să își mute privirea când Maeve flutură o mână spre ea și rochia purpurie dispăru, fiind înlocuită de una lungă și neagră ca o robă. Firul de aur fusese țesut prin aceasta, ascunzând cu pricepere părțile pe care urma să le vadă doar cel care ar fi îndepărtat veșmântul, iar când se întoarse de la oglindă, îl privi cu seriozitate.

— N-o să-ți placă deloc ceea ce urmează să vezi, zise și-și aruncă pe umeri o mantie, ascunzând trupul atrăgător și rochia păcătoasă și ieși pe ușă.

El se transformă într-o insectă târâtoare, rapidă și flexibilă și o urmă, zăbovind în spatele ei când Maeve merse pe holuri către baza turnului.

Se ascunse într-o crăpătură a zidului negru când Maeve spuse valgului postat afară:

— Știi cine și ce sunt. Spune-i că am venit.

El ar fi putut jura că mâinile lui Maeve tremurau puțin.

Dar unul dintre străjeri – cel pe care Dorian nu îl

văzuse vreodată clipind măcar – se întoarse spre ușă, bătu o dată și intră.

Ieși câteva clipe mai târziu, își reluă poziția și nu spuse nimic.

Maeve așteptă. Apoi se auziră pași în interiorul turnului.

Iar când ușa se deschise din nou, vântul puturos și întunericul învolburat dinăuntru amenințară să îl alunge. Erawan, încă îmbrăcat în ciuda orei târzii, ridică din sprâncene.

— Avem întâlnire mâine, soro!

Maeve se apropie un pas.

— Nu am venit să discut despre război.

Erawan înțepeni și, apoi, le spuse străjerilor:

— Plecați!

Capitolul 74

Ca la un semn, străjerii din fața ușii turnului lui Erawan plecară. Singuri, cu regele valg blocând ușa spre turnul său, Maeve spuse:

— Asta înseamnă că sunt binevenită?

Ea luă mâna de pe mantie, faldurile din față dându-se la o parte ca să îi dezvăluie rochia.

Ochii aurii ai lui Erawan studiară fiecare centimetru, oprindu-se apoi asupra chipului ei.

— Deși poate nu crezi asta, ești soția fratelui meu.

Dorian clipi auzindu-l. La onoarea de care dădea dovadă demonul din trupul bărbatului.

— Nu trebuie să fiu, șopti Maeve, iar Dorian își dădu atunci seama de ce îl avertizase să plece.

Scuturându-și o dată capul, părul des și brunet deveni auriu. Pielea albă ca luna se întunecă puțin,

bronzându-se. Chipul ascuțit se rotunji ușor, ochii negri deschizându-și culoarea spre turcoaz și auriu.

— Ne-am putea juca așa, dacă preferi.

Până și vocea îi aparținea lui Aelin.

Ochii lui Erawan sclipiră, pieptul ridicându-i-se odată cu respirațiile sacadate.

— Te-ar atrage?

Maeve schiță un zâmbet pe care Dorian îl văzuse doar pe buzele reginei din Terrasen.

Groaza și dezgustul îl învăluiră. Știa că pofta trupească din ochii lui Erawan pentru Aelin nu era adevărată. Nu-și dorea decât s-o aibă și s-o tortureze.

Vraja lui Maeve o schimbă din nou. Părul auriu deveni alb, ochii turcoaz strălucind auriu.

Furia rece, pură și curată îl străbătu pe Dorian când Manon se arătă în fața regelui valg.

— Sau poate ți-ar plăcea trupul ăsta, mai frumos ca niciodată. Ea își coborî privirea spre propriul corp, zâmbind. Pe ea o voiai regină când se termina războiul, pe Aripa Conducătoare? Sau doar o iapă de prăsilă?

Nările lui Erawan se umflară, iar Dorian se concentră să respire, fiind atent la pietrele de sub el, la orice ar fi împiedicat magia să erupă ca reacție la dorința adevărată care-i încorda chipul lui Erawan.

Dar dacă Maeve ar fi intrat în turn…

Erawan clipi, iar dorința dispăru.

— Ești soția fratelui meu, spuse el. Indiferent ce înfățișare ai lua. Dacă vrei să te descătușezi, am să trimit pe cineva în camera ta.

Spunând asta, închise ușa. Și nu mai ieși.

*

În dimineața următoare, Maeve îl aduse pe Dorian

la întâlnire.

În buzunarul mantiei, ca șoarece de câmp, Dorian rămase nemișcat și ascultă.

— După toată agitația de aseară, spunea Erawan, ai refuzat ce ți-am trimis.

Într-adevăr, la nici cincisprezece minute după ce reveniseră în turnul lui Maeve, se auzise o bătaie în ușă. Un tânăr cu un chip inexpresiv stătea acolo, frumos și rece. Nu era prinț, după inelul pe care îl purta. Era doar un om înrobit. Maeve îl alungase, deși nu din bunătatea inimii.

Nu, Dorian știa că bărbatul fusese scutit de îndatoriri doar datorită înfățișării sale. Maeve îi spusese asta înainte să adoarmă.

— Sperasem să primesc vin, spuse calmă Maeve, nu bere îndoită cu apă.

Erawan chicoti, iar hârtia foșni.

— M-am gândit la detaliile acestei alianțe, soro! Titlul era o ironie, un afront adus refuzului de seara trecută. Și mă gândeam: ce altceva ai să-mi mai oferi? La urma urmei, ai mai multe de câștigat decât mine. Și faptul că mi-ai oferit șase dintre păienjenițele tale este oarecum puțin, chiar dacă au fost gazde primitoare pentru prințese.

Dorian își ciuli urechile cât așteptă răspunsul lui Maeve. Ea spuse încet, mai încordat decât o auzise vorbind înainte:

— Ce vrei, frate?

— Adu restul păianjenilor *kharankui.* Deschide un portal și transportă-i aici.

— Nu toți vor fi gazde atât de binevoitoare.

— Nu gazde. Soldați. Nu intenționez să risc. Nu o să mai existe o a doua fază.

Lui Dorian i se răsuci stomacul. Maeve ezită.

— Știi, există șansa să o înfrunți pe Aelin Galathynius și să eșuezi, chiar dacă invoc păianjenii *kharankui.* Făcu o pauză. Anielle ți-a confirmat cele mai întunecate frici. Am aflat ce s-a întâmplat, am auzit de puterea pe care a invocat-o ca să oprească râul. Maeve fredonă. Știi, asta era pentru mine. Lovitura. Dar dacă o s-o invoce din nou, să spunem împotriva ta pe un câmp de luptă… Ai să poți să scapi, frate?

— De aceea o să fie important să te îndrepți spre nord cu păianjenii tăi, fu singurul răspuns al lui Erawan.

— Probabil, replică Maeve. Dar nu uita că, împreună, am putea învinge. Nici măcar Aelin Galathynius nu ne-ar putea înfrunta pe amândoi. Putem să plecăm în nord ca să o distrugem. Păstrează păianjenii pentru alte regate! Alte timpuri.

Nu voia să îi sacrifice, de parcă s-ar fi atașat de creaturile care-i rămăseseră loiale câteva milenii.

— Și în afară de asta, continuă Maeve, știi multe despre călătoria între lumi. Dar nu totul. Ea băgă mâna în buzunar, iar Dorian se pregăti când îl atinse pe spate cu degetele, ca și când i-ar fi spus să asculte.

— Și presupun că am să aflu doar după ce o să câștigăm amândoi războiul ăsta, spuse în cele din urmă Erawan.

— Da, deși sunt dispusă să îți fac o demonstrație. Mâine, după ce am să mă pregătesc. Din nou, acea liniște îngrozitoare se lăsă în încăpere. Sunt prea puternici ca eu să deschid un portal între lumi și să le permit trecerea. Mi-ar destabiliza prea mult magia încercând să-și aducă toată esența în lumea asta. Dar aș putea să ți-i arăt – doar o clipă. Aș putea să ți-i arăt pe frații tăi. Pe Orcus și Mantyx.

Capitolul 75

Darrow și ceilalți lorzi din Terrasen își petrecuseră înțelept timpul în ultimele câteva luni, slavă zeilor, iar Orynthul era bine aprovizionat împotriva asediului care se apropia cu fiecare oră.

Mâncare, arme, provizii medicale, planuri pentru locurile unde ar fi putut să doarmă cetățenii dacă ar fi fost nevoiți să fugă în castel, întăriri ale locurilor din oraș și de-a lungul zidurilor castelului unde pietrele vechi erau slăbite – Aedion găsise puține defecte.

Totuși, după o noapte de somn agitat în vechea lui cameră din castel – îngrozitoare, ciudată și friguroasă – se plimba pe una dintre turlele inferioare când se crăpa de ziuă. Aici sus, vântul era mult mai puternic, mai rece.

Se auziră pași fermi dinspre bolta din spatele lui.

— Te-am văzut aici când coboram să iau micul dejun, spuse Ren în loc de salut.

Camerele curtenilor lui Allsbrook fuseseră întotdeauna în turnul de lângă cel al lui Aedion – în copilărie, își petrecuseră o vară întreagă născocind un sistem de semnalizare între camerele lor, folosind o lampă.

Fusese ultima vară pe care și-o petrecuseră ca prieteni, imediat ce tatălui lui Ren începuse să-i fie clar că Aedion era favorizat să depună jurământul de sânge. Iar apoi începuse rivalitatea.

Prieteni la cataramă și puși pe șotii într-o vară, rivali la supremație în următoarea, întrecându-se la alergatul prin curți, îmbrâncindu-se pe scări și încăierându-se în Marea Sală. Rhoe încercase să aplaneze conflictul, dar el nu reușise niciodată să mintă cu ușurință. Refuzase să nege tatălui lui Ren că Aedion era cel care urma să depună jurământul de

sânge. Și, până la sfârșitul acelei veri, până și prințul moștenitor începuse să ignore faptul că cei doi băieți se luau din nou la bătaie în praf. Nu că asta ar fi contat acum.

Gavriel, tatăl său, ar fi încurajat rivalitatea? Probabil că nici asta nu conta. Dar, pentru o clipă, Aedion încercă să își imagineze că Gavriel era aici, supraveghindu-i instrucția. Încercă să și-i imagineze pe Gavriel și Rhoe instruindu-l împreună. Și își dădu seama că Gavriel ar fi găsit o cale să pună capăt competiției, cam cum păstra ordinea printre soldați. Ce fel de om ar fi devenit dacă Leul ar fi fost aici? Foarte probabil, Gavriel ar fi fost ucis de restul curtenilor, dar… ar fi fost aici.

Era o nebunie să meargă pe acel drum. Aedion era cine era și, în majoritatea timpului, asta nu îl deranja deloc. Rhoe îi fusese tată în felurile care contau. Chiar dacă, ocazional, Aedion se uitase la Rhoe, Evalin și Aelin, și tot se simțise ca un oaspete.

Aedion alungă gândul din mintea lui. Faptul că era aici, în castel, îl zăpăcise. Îl târâse în ținutul fantomelor.

— Nu te aștepta ca Darrow să ne ofere un mic dejun ca acelea pe care le luam de obicei, spuse Aedion.

Nu că s-ar fi așteptat sau și-ar fi dorit așa ceva. Mânca doar pentru că asta îi cerea trupul, mânca astfel încât să aibă putere, care sigur i-ar fi trebuit – lui și oamenilor săi – în scurt timp.

Ren studie orașul, apoi câmpia Theralis de dincolo de acesta. Orizontul încă gol.

— Azi am să aleg arcașii. Și am să mă asigur că soldații de la porți știu să folosească uleiul fierbinte.

— *Tu* știi să îl folosești?

Aedion ridică o sprânceană.

Ren pufni.

— Ce este de învățat? Verși un cazan imens peste zid. Provoci dezastre.

Cu siguranță mai implica și altceva, dar era mai bine decât nimic. Cel puțin Darrow se asigurase că *aveau* asemenea provizii.

Aedion se ruga să nu aibă ocazia să le folosească. Turnurile vrăjitoarelor Morathului puteau să îi distrugă înainte ca armata inamică să ajungă măcar la una din cele două porți ale orașului.

— Focul iadului ar fi ce ne-ar trebui cu adevărat, mormăi Ren. Asta i-ar ține departe de porți.

Și probabil i-ar fi topit și pe toți cei dimprejurul lor.

Aedion deschise gura ca să confirme când se încruntă.

El studie câmpia, orizontul.

— Spune-o! zise Ren.

Aedion îl întoarse pe Ren spre intrarea în turn.

— Trebuie să vorbim cu Rolfe.

*

Nu despre focul iadului la porțile din sud și vest. Nici pe departe.

Așteptară până la lăsarea întunericului, când spionilor Morathului le-ar fi fost imposibil să zărească micul grup care se furișa, kilometru după kilometru, pe câmpia Theralis.

Îmbrăcați în haine de luptă negre, traversară câmpul care avea să redevină o baie de sânge. Când ajunseră la pietrele de hotar pe care Aedion și Ren le stabiliseră ziua, Aedion ridică o mână.

Asasinii Tăcuți se ridicară la nivelul așteptărilor

când Ilias le făcu semn, iar ei se împrăștiară. Printre aceștia erau și mycenienii lui Rolfe, cărând ce era mai greu.

Dar femeia metamorfică fu cea care începu prima munca, transformându-se într-un viezure imens, mare cât un cal, care săpă pământul înghețat cu labe puternice și îndemânatice.

Mirosul sângelui ei umplu aerul, dar Lysandra nu se opri din săpat.

Iar după ce termină prima groapă, trecu la următoarea, lăsând grupul de Asasini Tăcuți și mycenieni să își întindă capcana pe care apoi o îngropară.

Vântul puternic șuiera pe lângă ei. Totuși, lucrară toată noaptea, profitând de fiecare minut. Iar când terminară, dispărură înapoi în oraș, din nou invizibili.

*

Morathul apăru la orizont după o zi.

Din cele mai înalte turnuri și pasarele ale castelului, toate rândurile care mărșăluiau puteau fi numărate. Unele după altele.

Cu mâinile încă rănite și bandajate din cauză că săpase pământul înghețat, Lysandra stătea cu diverși aliați pe una dintre acele pasarele, Evangeline rămânându-i alături.

— Sunt cam cincisprezece mii, spuse Ansel din Briarcliff când apăru încă un rând. Nimeni nu zise nimic. Douăzeci.

— Nu cred că în Morath mai e vreun soldat, dacă acum sunt atât de mulți aici, șopti prințul Galan.

Evangeline tremură, nu doar de frig, iar Lysandra o cuprinse cu un braț. Pe zidul pasarelei, Darrow și

ceilalți lorzi din Terrasen vorbeau încet. Ca și când ar fi simțit atenția Lysandrei, Darrow îi aruncă o privire încruntată, care apoi coborî spre Evangeline, palidă și tremurândă. Darrow nu spuse nimic, iar Lysandra nu se deranjă să pară amabilă înainte ca el să se întoarcă spre însoțitorii lui.

— Sunt treizeci de mii, spuse Ansel.

— Știm și noi să numărăm, zise Rolfe.

Ansel ridică o sprânceană roșcată.

— Chiar știți?

În ciuda armatei care mărșăluia spre ei, Lysandra zâmbi.

Rolfe își dădu ochii peste cap și continuă să privească armata care se apropia.

— Nu au să ajungă decât la răsărit, cel mai curând, observă Aedion, cu chipul sumbru.

Ea încă nu hotărâse ce formă să ia. Unde să lupte. Dacă ilkenii mai zburau printre ei, atunci ar fi ales trupul unui balaur, dar dacă trebuia să lupte în spații închise, atunci… nu luase nicio hotărâre. Nu o rugase nimeni să fie undeva anume, deși cu trei seri în urmă, faptul că Aedion îi ceruse să-l ajute în planul lor nebunesc fusese un răgaz rar în zilele astea de așteptare și înfrigurare.

Ar fi acceptat cu bucurie să stea de pază, în locul să înfrunte ceea ce se apropia de ei.

— Cincizeci de mii, spuse Ansel, aruncând o privire crispată spre Rolfe.

Lysandra își înghiți nodul din gât. Evangeline își lipi fața de coastele Lysandrei.

Apoi se zăriră turnurile vrăjitoarelor.

Ca niște sulițe uriașe ieșind din orizont, apărură prin lumina gri a dimineții. Erau trei, răspândite egal prin armata care continua să vină în urma lor.

Chiar și Ansel încetă acum să numere.

— Nu credeam c-o să fie atât de îngrozitor, șopti Evangeline, băgându-și mâinile în mantia groasă a Lysandrei. Nu credeam c-o să fie atât de rău.

Lysandra o sărută în creștetul capului ei blond-roșcat.

— N-o să pățești nimic!

— Nu pentru mine mă tem, spuse Evangeline. Ci pentru prietenii mei.

În ochii ei căprui-deschis străluceau lacrimi de groază, iar Lysandra șterse una înainte să privească turnurile vrăjitoarelor care avansau încet în direcția lor. Nu știa cum s-o liniștească pe copilă.

— În orice clipă, șopti Aedion, iar Lysandra își coborî privirea la câmpia înzăpezită.

La siluetele care ieșiră de sub zăpadă, îmbrăcate în alb, cu săgeți aprinse în arcuri. Primele rânduri ale Morathului aproape ajunseră la ei, dar nu acești soldați erau ținta lor.

Lângă zid, Murtaugh apucă pietrele vechi când o siluetă care trebuia să fie Ren dădu un ordin. Săgețile aprinse se înclinară și zburară, soldații Morathului ferindu-se sub scuturi.

Ei nu se deranjară să se uite sub picioare.

Și nici vrăjitoarele care își conduceau cele trei turnuri.

Săgețile aprinse loviră pământul cu o precizie mortală, mulțumită Asasinilor Tăcuți care mânuiau acele arcuri, aterizând pe fitilele care intrau direct în gropile pe care le lăsaseră. Chiar în clipa în care turnurile vrăjitoarelor trecură peste ele.

Sclipiri orbitoare împrăștiară marea neagră de soldați, urmate de o explozie puternică.

Și de o ploaie de pietre care făcu toată armata

Morathului să se întoarcă și să privească, asigurând diversiunea potrivită când Ren, Ilias și Asasinii Tăcuți alergară pe jos spre caii albi ascunși în spatele unui morman de zăpadă.

După ce sclipirile se stinseră și fumul dispăru, pe pasarelă se auzi un oftat de ușurare.

Două dintre turnurile vrăjitoarelor se aflaseră direct deasupra gropilor. Gropi care fuseseră umplute cu reactivi chimici și pulberi care alimentau sulițele de foc ale lui Rolfe, apoi ascunse în pământ – așteptând o scânteie ca să le aprindă.

Cele două turnuri zăceau acum distruse, balaurii lor fiind distruși sub ele, iar soldații striviți sub pietrele căzute.

Totuși, unul era încă în picioare, groapa cea mai apropiată de acesta explodând prea curând. Unul dintre balaurii care îl trăsese fusese lovit de resturile altui turn și zăcea mort sau rănit.

Iar cel de-al treilea turn rămas se oprise.

Un corn răsună din rândurile inamicilor, iar armata se opri și ea.

— Slavă zeilor! spuse Rolfe, plecându-și capul.

Dar Aedion încă se uita la câmpie – la siluetele de pe caii care galopau spre zidurile Orynthului, asigurându-se că se întorceau cu toții.

— Câtă vreme o să-i oprească asta? întrebă Evangeline.

Toată lumea, inclusiv Darrow, se întoarse spre fată. Nimeni nu avea un răspuns. Nicio minciună de spus.

Așadar, se întoarseră din nou spre armata adunată pe câmpia ale cărei margini îndepărtate se vedeau acum.

— O sută de mii, anunță în șoaptă Ansel din Briarcliff.

Capitolul 76

— Se poate… *să arăți* o lume diferită? o întrebă Dorian pe Maeve când ajunseră din nou în camera lor din turn.

Maeve se așeză pe un scaun, uitându-se în gol.

— Da, folosind oglinzi.

Dorian ridică o sprânceană.

— Ai văzut și tu puterea oglinzilor vrăjitoarelor. Ce le-au făcut lui Aelin Galathynius și lui Manon Cioc-Negru. Cine crezi că le-a învățat pe vrăjitoare să folosească o asemenea putere? Nu spiridușii. Ea râse încet. Și cum crezi că am putut să văd atât de departe, să aud vocile spionilor mei, tocmai din Doranelle? Există oglinzi pentru spionat, călătorit și ucis. Chiar și acum, Erawan le folosește în avantajul lui, în fața vrăjitoarelor Dinți-de-fier. Cu turnurile vrăjitoarelor.

Maeve râse ca o regină fără coroană.

— Îi pot arăta ce vrea să vadă.

Dorian deschise gura, apoi se gândi ce să spună.

— O iluzie. Nu ai de gând să-i arăți pe Orcus și Mantyx.

Ea îi aruncă o privire rece.

— E o scamatorie – cât intri în turn.

— Nu pot intra.

— Eu merg printre lumi, spuse Maeve. Am călătorit printre universuri. Crezi c-o să fie atât de greu să merg printre camere?

— Ceva te-a împiedicat să mergi în Terrasen în toți anii ăștia.

Maeve își încordă maxilarul.

— Brannon Galathynius era conștient de darurile mele de a mă mișca prin spațiu. Protecțiile din jurul

regatului său m-au împiedicat să o fac.

— Ca să nu poți transporta armatele lui Erawan acolo.

— Nu. Pot să intru doar pe jos, mergând. Oricum sunt prea mulți ca să țin deschis prea mult timp portalul.

— Erawan este conștient de darul tău, deci foarte probabil a luat măsuri ca să își protejeze camera.

— Da, iar eu mi-am petrecut timpul aici descoperindu-le. Nu e un vrăjitor atât de priceput pe cât se crede, zise și zâmbi cu infatuare.

Totuși, Dorian o întrebă:

— De ce nu ai făcut asta de la început?

— Pentru că încă nu hotărâsem dacă merita riscul. Pentru că încă nu insistase să îmi aduc servitoarele aici, să fie doar niște soldați.

— Ții la ele – la păienjenițe.

— Maiestate, ai să afli că prietenii loiali sunt un lucru rar, nu atât de ușor de sacrificat.

— Prinților ălora le-ai oferit șase dintre ele.

— Și n-am să uit toată viața, spuse Maeve și o urmă de emoție îi dansă pe chip. Au plecat de bunăvoie. Asta îmi spun ori de câte ori le privesc acum și nu văd creaturile pe care le cunoșteam. Vor să mă ajute. Privirile lor se întâlniră. Nu toți valgii sunt răi.

— Erawan este.

— Da, spuse ea, iar ochii i se întunecară. El și frații lui… sunt cei mai răi dintre noi. Domină prin frică și suferință. Le plac asemenea lucruri.

— Și ție nu?

Maeve își răsuci o șuviță neagră pe un deget, fără să-i răspundă.

Dorian continuă:

— Deci ai să treci de protecțiile din camera lui

Erawan, ai să-mi deschizi portalul, iar eu am să mă furișez înăuntru în timp ce îl distragi cu o iluzie despre frații lui. Se încruntă. După ce am să găsesc cheia, o să-și dea seama că l-ai înșelat. O să fim nevoiți să plecăm repede.

Ea zâmbi.

— Și așa o să fie. O să plecăm unde le-ai ascuns pe celelalte.

Dorian nu afișă nicio emoție.

— Ești sigură că n-o să știe că este păcălit?

— Orcus este fratele lui, dar a fost și soțul meu. Iluzia o să fie destul de reală.

Dorian se gândi.

— Când acționăm?

*

La căderea nopții.

Atunci îi spusese Maeve lui Erawan să se întâlnească. În acel moment dintre lumină și întuneric, când o forță ceda în fața celeilalte. Când ea avea să deschidă un portal pentru Dorian de la o distanță de câteva camere.

În timp ce soarele apunea – nu că Dorian l-ar fi putut vedea cu norii și obscuritatea Morathului – se trezi uitându-se la zidul camerei lui Maeve.

Îl părăsise în urmă cu câteva minute, aruncându-i doar o privire de rămas-bun. Își plănuiseră calea de scăpare, cât și o alternativă. Totul trebuia să decurgă conform planului.

Iar trupul pe care îl avea acum, părul blond și ochii aurii… Dacă în turn ar fi intrat oricine în afară de Erawan, l-ar fi găsit ocupat de stăpânul lor.

În sinea lui, n-avea loc pentru frică și îndoială. Nu

se gândea la colierele din piatră Wyrd de sub fortăreață sau la fiecare cameră și temniță întortocheată pe lângă care trecuse. Întunericul se lăsă în afara camerei.

Dorian dădu înapoi când pietrele deveniră tot mai întunecate – apoi dispărură.

Duhoarea morții, stricăciunii și urii pluti în aer, mult mai puturoasă decât în mormântul de la subsol.

Aceasta amenință să îi înmoaie genunchii, dar Dorian scoase sabia Damaris. Își adună puterea și ridică mâna stângă, o lumină slabă și aurie strălucind din degetele lui. Foc.

Rugându-se zeilor care s-ar fi obosit să îl ajute, Dorian intră prin portal.

Capitolul 77

Dorian nu știa la ce se așteptase de la camera unui rege valg, dar patul cu baldachin sculptat din lemn negru, lavoarul și biroul fuseseră în coada listei de presupuneri.

Nimic extraordinar. Niciun tezaur cu arme vechi și furate sau bijuterii de familie, nicio poțiune efervescentă sau cărți de vrăji, nicio bestie care să mârâie în colț. Niciun colier din piatră Wyrd.

Un dormitor și nimic mai mult.

El studie camera circulară uitându-se chiar și în casa scării. Aruncă o privire direct spre ușa de fier și străjerii postați afară. Nicio cămară. Nicio ușă secretă în podea.

Deschise dulapul ca să găsească rânduri de haine curate. Niciunul dintre sertare nu conținea nimic și nu avea compartimente ascunse.

Dar el simțea acea prezență îngrozitoare din altă

lume. O putea simți peste tot în jurul lui…

Un mic zgomot îl făcu să se întoarcă.

Atunci se uită Dorian la pat. La ce ratase, lăsată între cearșafurile negre care aproape-i acopereau trupul firav.

Tânăra femeie. Chipul îi era gol, inexpresiv. Totuși, ea se uită la el ca și când s-ar fi trezit.

Era o fată brunetă și frumoasă, nu mai în vârstă de douăzeci de ani. Aproape geamăna lui Kaltain.

Fierea îi arse gâtul. Și când fata se ridică mai mult, cearșafurile căzând ca să dezvăluie un corp gol și slab, un braț prea subțire și o cicatrice hidoasă și purpurie în apropierea încheieturii mâinii… El își dădu seama de ce simțise prezența cheii prin fortăreață. Mișcându-se. Dispărând.

Se plimbase. Își urmărise stăpânul. Înrobitorul.

Un colier din piatră neagră îi fusese prins la gât.

Și totuși, stătea în patul acela răvășit uitându-se la el.

Cu ochi goi… și suferinzi.

El nu știa ce să spună. Era doar o liniște apăsătoare.

Kaltain îl distrusese pe prințul valg din ea, dar cheia Wyrd o înnebunise. Îi dăduse puterea îngrozitoare, dar îi distrusese mintea.

Dorian se apropie de pat, lent și precaut.

— Te-ai trezit, spuse el, forțându-și vocea să fie tărăgănată ca a regelui valg, știind că îl vedea pe răpitorul ei.

Ea clipi.

Dorian văzuse experimentele lui Erawan, ororile din temnițele lui. Totuși, această tânără atât de înfometată, vânătăile de pe pielea ei, obiectul infernal din brațul său, ființa nepământeană care împărțise

patul cu ea...

El îndrăzni să își întindă firul puterii. Acesta se apropie de brațul ei și se retrase.

Da, cheia era acolo.

Dorian se apropie mai mult, impunându-i să nu privească spre portalul din perete.

Tânăra tremură – doar puțin.

El se forță să nu vomite. Să nu facă nimic altceva decât să se uite la ea, ordonându-i calm:

— Dă-mi brațul!

Ochii ei căprui îi studiară chipul, dar întinse brațul.

Dorian aproape dădu înapoi clătinându-se când văzu rana infectată și venele negre care urcau din aceasta, purtându-și otrava în ea. Fără îndoială, așa arătase și rana lui Kaltain, fiind motivul pentru care cicatricea rămăsese, chiar și după moarte.

Dar el o puse pe Damaris în teacă și îi luă brațul în mâini.

Rece. Pielea ei era ca gheața.

— Întinde-te! îi spuse Dorian.

Ea tremură, dar îl ascultă. Pregătindu-se. Pentru el.

Kaltain. Pe toți zeii, Kaltain. Ce suferise ea...

Dorian își scoase cuțitul de la centură – cel dăruit de Sorel – și îl înclină deasupra brațului ei. Kaltain făcuse la fel ca să o elibereze, spusese Manon.

Dar Dorian trimise un licăr de magie vindecătoare spre brațul ei, ca să o amorțească și să o aline. Tânăra se zbătu, dar el o ținu ferm. Își lăsă magia să strălucească prin ea. Fata gâfâi, arcuindu-se, iar Dorian profită de faptul că rămase brusc nemișcată ca să înfigă cuțitul, repede și îndemânatic.

După trei mișcări, magia lui vindecătoare lucrând încă prin ea, calmând-o cât de mult posibil, iar ciobul însângerat fu în mâna lui, pulsându-și puterea goală și

dezgustătoare în el.

Ultima cheie Wyrd.

El îi eliberă brațul, băgă cheia Wyrd în buzunar și se întoarse spre portal.

Dar un braț îl apucă pe al lui, slab și tremurând.

Dorian se întoarse, ducând o mână spre Damaris, și o găsi uitându-se la el plângând.

— Ucide-mă, șopti ea. Dorian clipi. Tu – tu l-ai împins înapoi. Nu se refera la cheie, ci la demonul din ea, își dădu el seama. Cumva, cu acea magie vindecătoare… Ucide-mă, spuse și începu să suspine. *Te rog,* ucide-mă!

Damaris se încălzi în mâna lui. Adevăr. El se holbă îngrozit la ea.

— Eu… nu pot.

Ea dădu să-și apuce colierul de la gât ca și când ar fi vrut să îl scoată.

— *Te rog!* suspină fata. *Te rog!*

El nu avea timp să găsească o cale să scoată acel colier. Nici măcar nu era sigur că *putea* fi scos, fără inelul de aur pe care îl folosise Aelin în cazul lui.

— Nu pot.

Disperarea și agonia îi umplură ochii.

— Te rog, fu tot ce spuse ea. Te rog.

Damaris rămase caldă. Adevăr. Rugămintea era doar adevărul pur.

Dar trebuia să plece – trebuia să plece *acum.* Nu o putea lua cu el. Știa că ființa din ea, oricât ar fi împins-o magia lui, ar fi ieșit din nou. Și i-ar fi strigat lui Erawan unde era el și ce furase.

Ea plânse, trăgând cu mâinile de corpul ei rănit.

— *Te rog!*

Ar fi fost o îndurare să o ucidă? Ar fi fost o crimă mai gravă să o lase aici, cu Erawan? înrobită de el și

demonul valg din ea?

Damaris nu răspunse la întrebarea lui nerostită.

Iar el își îndepărtă mâna de sabie când își coborî privirea la fata care plângea.

Manon ar fi ucis-o. Ar fi eliberat-o în singurul mod posibil. Chaol ar fi luat-o cu el și ar fi ignorat consecințele. Aelin… Nu știa ce ar fi făcut ea.

„Cine vrei să fii?”

Nu era niciunul dintre ei. Era doar el însuși.

Da, un bărbat care cunoscuse pierderea și suferința, dar și unul care cunoscuse prietenia și bucuria.

Pierderea și suferința nu îl distruseseră pe deplin. Fără ele, ar fi fost clipele de fericire la fel de clare? Fără ele, ar fi luptat atât de mult ca să se asigure că nu se repetau?

„Cine vrei să fii?”

Un rege demn de coroana lui. Un rege care urma să clădească din nou ce fusese distrus, în el și în ținuturile lui.

Fata suspină neîncetat, iar Dorian duse mâna spre mânerul sabiei Damaris.

Apoi se auzi trosnetul oaselor rupte.

Într-o clipă, fata plângea; în următoarea, capul i se răsucise într-o parte, privind în gol.

Dorian se întoarse, cu un țipăt pe buze când Maeve intră în cameră.

— Consideră că este un dar de nuntă, Maiestate, spuse ea zâmbind. Ca să te scutesc să iei hotărârea asta.

Și zâmbetul de pe chipul ei și mersul de prădător îi făcură magia să se adune.

Maeve dădu din cap spre buzunarul lui.

— Bine lucrat!

Puterea ei întunecată sări asupra minții lui.

El nu avu șansa să o apuce pe Damaris înainte să cadă în plasa ei întunecată.

Capitolul 78

Era în camera lui Erawan și totuși, nu era.

Maeve îi spuse mieros:

— Cheia, te rog!

Dorian băgă mâna în buzunar, după ciobul dinăuntru.

— Și apoi o să le recuperăm pe celelalte, continuă ea și făcu semn spre portalul prin care veniseră amândoi. El o urmă, scoțând ciobul din buzunar. Am plănuit niște lucruri minunate pentru noi, Maiestate! Pentru uniunea noastră. Cu ajutorul cheilor, te-aș putea ține mereu tânăr. Și cu puterea ta, aproape fără pereche, nici măcar cu a lui Aelin Galathynius, o să ne protejezi de oricine ar putea încerca să revină vreodată în lumea asta.

Intrară în camera lor și o fluturare a mâinii lui Maeve făcu portalul să dispară.

— Repede! îi ordonă ea. Plecăm! Balaurul așteaptă.

Dorian se opri în mijlocul camerei.

— Nu crezi că este nepoliticos să plecăm fără să lăsăm un bilet?

Maeve se întoarse spre el, dar prea târziu.

Prea târziu, când ghearele pe care și le înfipse în mintea lui se afundaseră. Ca o flacără, fierbinte și sfârâitoare, se apropie de o parte din ea pe care o lăsase liberă fără să vrea încercând să îl prindă.

O capcană într-o capcană. Una pe care o crease din clipa în care o văzuse în ea. Fusese un truc simplu.

Să își *transforme* mintea, ca și când și-ar fi transformat corpul; să o facă să vadă un lucru când se uita înăuntru.

Să o facă să vadă ce voia ea să creadă: că o invidia și o disprețuia pe Aelin; disperarea și nesăbuința lui naivă. Își lăsase mintea să devină așa ceva, ademenind-o înăuntru. Și de fiecare dată când se apropiase, crezând în acele scăpări ale puterii lui, magia lui o studiase pe a ei – la fel cum studiase fărâma de metamorfozare a lui Cyrene, tot așa își însușise și abilitatea lui Maeve de a se furișa în mintea cuiva, acaparând-o.

Fusese nevoit doar să o aștepte să acționeze, să-i permită să întindă capcana pe care ar fi închis-o ca să îl lege pentru totdeauna de ea.

— Tu…

Un zâmbet de-al lui, și Maeve nu mai putu vorbi.

Dorian spuse în prăpastia întunecată a minții ei: „Cândva am fost sclav. Doar nu credeai c-o să mai permit vreodată să fiu din nou sclav, nu-i așa?”

Ea se zbătu, dar el o ținu ferm. „Ai să mă eliberezi”, spuse furioasă, iar vocea nu era cea a unei frumoase regine, ci ceva urât și rece. Înfometat și odios.

„Ești bătrână ca pământul și totuși, ai crezut că am să-ți accept oferta”.

El chicoti, lăsând o parte din focul lui să o ardă. Maeve țipă tăcut și neîncetat în mințile lor.

„Sunt surprins că ai căzut în capcana mea!”

„Am să te ucid pentru asta!”

„Nu și dacă te ucid eu primul!”

Focul lui deveni o ființă vie, înfășurându-i gâtul alb. În lumea reală, unde existau trupurile lor.

„Mi-ai rănit prietena, spuse el cu un calm mortal.

N-o să-mi fie prea greu să te ucid pentru asta!”

„Ăsta e regele care vrei să fii? Unul care torturează o femeie lipsită de apărare?”

El râse din nou.

„Nu ești lipsită de apărare. Și dacă aș putea, te-aș închide veșnic într-o cutie de fier”.

Dorian se uită spre ferestre și noaptea de dincolo de ele. Trebuia să plece – repede, dar tot îi spuse: „Regele care-mi doresc să fiu este opusul a ce ești tu”.

El zâmbi la Maeve. „Și este o singură vrăjitoare care o să-mi fie regină”.

Un geamăt vui prin muntele de sub ei. Morathul se cutremură.

Maeve căscă ochii tot mai mult.

Un trosnet mai puternic decât un tunet răsună prin pietre. Turnul se clătină.

Dorian zâmbi.

„Doar nu credeai că mi-am petrecut toate orele alea căutând numai cheia, nu-i așa?”

Nu intenționa să mai permită ca acea încăpere a colierelor să existe încă o zi. Nici măcar o zi.

Așadar, dărâmase toată fortăreața de deasupra acesteia.

Nu fusese greu. Mici părți din magia lui, de gheață rece, se strecuraseră printre crăpăturile fundației Morathului, măcinând piatra veche. Puțin câte puțin, o rețea a instabilității crescând cu fiecare hol și cameră în care căuta; până când toată jumătatea estică a fortăreței se aflase în echilibru doar mulțumită voinței lui.

Până acum. Până când un gând îi făcuse magia să se extindă printre crăpături, distrugându-le.

Și astfel, Morathul începuse să se năruie.

Zâmbindu-i lui Maeve, Dorian se retrase. Se

retrase, chiar dacă nu-i eliberă mintea.

Turnul se cutremură din nou. Lui Maeve i se poticni respirația.

„Nu mă poți lăsa așa! Dacă o să mă găsească, el o să mă ia…” „Așa cum m-ai fi luat pe mine?”

Dorian se transformă într-o cioară, zburând prin cameră.

Morathul scârțâi din nou și peste acesta se ridică un țipăt de furie, atât de asurzitor și nepământean încât îi făcu oasele să tremure.

„Spune-i lui Erawan, zise Dorian oprindu-se pe pervazul ferestrei, că am făcut-o pentru Adarlan”.

Pentru Sorscha și Kaltain și toți cei distruși de acesta. Așa cum fusese distrus și Adarlanul.

Dar din ruine, ar fi putut fi clădit din nou. Dacă nu de el, atunci de alții.

Poate avea să fie primul și singurul lui dar pentru Adarlan, ca rege: un nou început, dacă supraviețuiau acestui război.

Țipetele umplură holurile. El ținuse minte unde lucrau și locuiau servitorii umani. Fugind, aveau să afle că holurile lor ar fi rămas stabile până ar fi ieșit toți.

„Te rog! îl imploră Maeve, ridicându-se în genunchi cu greu în timp ce turnul se clătină din nou. Te rog!”

Trebuia să-l lase pe Erawan să o găsească și să o condamne la viața pe care ea o hărăzise pentru el. Pentru Aelin.

Maeve se ghemui în genunchi, cu mintea și puterea captive, așteptând disperată pe regele întunecat de care încercase atât de mult să scape sau ca fortăreața să se prăbușească în jurul ei.

Știa că avea să regrete, că ar fi trebuit să o ucidă. Dar să o condamne la ce suferise el…

Nu ar fi dorit nimănui așa ceva, chiar dacă i-ar fi

costat acest război.

Nu credea că asta îl făcea slab. Nici pe departe.

Dincolo de fereastră, vrăjitoarele Dinți-de-fier țâșniră spre înaltul cerului, balaurii țipând când pietrele Morathului începură să cedeze. În valea de dedesubt, armata se opri ca să privească muntele ce se contura deasupra lor, turnul care se cutremura în vârful acestuia.

„Te rog!” spuse Maeve din nou. La câteva niveluri sub ei, încă un strigăt de furie răsună din Erawan – acum mai aproape.

Așadar, Dorian zbură în noaptea haotică.

Strigătul tăcut de disperare al lui Maeve îl urmă tocmai până spre piscurile de deasupra Morathului și acel afloriment – spre cele două chei Wyrd îngropate sub șist.

Abia își putea aminti propriul nume când le băgă în alt buzunar; când toate cele trei chei Wyrd îl împovărară acum.

Apoi se întoarse în mintea care era încă legată de a lui.

Era simplu ca o incizie să taie legătura dintre mințile lor… și să taie o altă parte din ea.

Să lege darurile care îi permiteau să sară între lumi. Să deschidă acele portaluri.

„Nu mai mergi printre lumi, spuse el când magia lui brută o transformă pe a ei și îi schimbă însăși esența. Îți sugerez să investești într-o pereche bună de încălțări”.

După aceea, îi eliberă mintea lui Maeve.

Un țipăt odios și nesfârșit fu singurul răspuns.

Dorian se transformă din nou, devenind mare și rău, doar un balaur care zbura spre nord ca să aducă provizii legiunii aeriene.

Un rege – putea să fie un rege al Adarlanului în ultimele lui zile, să șteargă pata și putreziciunea care devenise. Ca să poată să o ia de la capăt și să devină cine voia să fie.

Dorian prinse un vânt puternic, zburând rapid.

Iar când se uită în urma lui, la muntele și valea care duhneau a moarte, la locul unde începuseră atât de multe lucruri îngrozitoare, Dorian zâmbi și dărâmă turnurile Morathului.

Capitolul 79

Yrene ura trecătoarea Ferian. Ura aerul rarefiat dintre cele două piscuri imense, ura oasele și dejecțiile balaurilor împrăștiate pe solul stâncos, ura duhoarea care ieșea din deschizăturile care fuseseră cioplite în munți.

Cel puțin era pustie. Deși ei nu hotărâseră încă dacă asta era o binecuvântare.

Cele două armate umpleau acum trecătoarea, soldații lui Hasar pregătindu-se deja să traverseze din nou râul Avery spre pădurea din Oakwald. *Acea* călătorie avea să dureze o veșnicie, chiar și cu rukhinii care cărau căruțele și proviziile mai grele. Iar apoi trebuiau să înainteze spre nord prin pădure, mergând pe drumul vechi de-a lungul brațului nordic al râului Avery.

— Dă-mi cuțitul de acolo, îi spuse Yrene lui lady Elide, arătând cu capul spre trusa ei de provizii.

Întins pe o pătură pe fundul unei căruțe acoperite, un soldat Darghan zăcea inconștient, transpirația rece adunându-i-se pe frunte. Nu fusese consultat de o vindecătoare după ce căpătase o tăietură la coapsă în lupta pentru Anielle, iar când căzuse de pe cal în

dimineața asta, fusese adus aici.

Mâinile lui Elide rămaseră ferme când luă cuțitul subțire și i-l dădu lui Yrene.

— O să-l trezească? întrebă ea în timp ce Yrene se aplecă peste războinicul inconștient și examină rana infectată care era destul de urâtă încât să întoarcă pe dos majoritatea stomacurilor.

— Magia mea îl ține adormit. Yrene înclină cuțitul. O să rămână adormit până am să-l trezesc.

Elide, spre meritul ei, nu vomită când Yrene începu să curețe rana, îndepărtând părțile moarte și infectate.

— Nici urmă de infecție la sânge, slavă zeilor! spuse Yrene când pânza de lângă bărbat se acoperi cu resturi putrede. Dar o să fie nevoie să îi dăm o fiertură specială ca să ne asigurăm.

— N-ar putea magia ta să îl cerceteze?

Elide aruncă pânza murdară în cel mai apropiat coș de gunoi și întinse alta.

— Poate și o s-o facă, spuse Yrene, reprimându-și greața când duhoarea rănii îi umplu nările, dar s-ar putea să nu fie suficient, dacă infecția vrea să apară cu adevărat.

— Vorbești despre boli ca și când ar fi ființe vii.

— Chiar sunt, într-o oarecare măsură, zise Yrene. Cu propriile lor secrete și temperamente. Câteodată trebuie să le păcălești, la fel cum ai face cu orice dușman.

Yrene luă lampa cu oglinzi de lângă pat și reglă plăcile dinăuntru ca să concentreze o rază de lumină asupra tăieturii infectate. Când strălucirea nu mai dezvălui alte semne de piele putrezită, lăsă jos lampa și cuțitul.

— Nu a fost pe cât de grav mă așteptam, recunoscu ea și își întinse mâinile deasupra rănii

însângerate.

Căldura și lumina se ridicară dinăuntrul ei ca o amintire a verii în trecătoarea friguroasă de munte, iar când mâinile îi străluciră, magia o călăuzi prin trupul bărbatului. Aceasta circulă prin sânge, tendoane și oase, lipind și reparând, ascultând durerile și febra care acum erau agresive. Calmându-le. Făcându-le să dispară.

Gâfâia când termină, dar respirația bărbatului se calmase, iar transpirația de pe fruntea lui se uscase.

— Extraordinar, șopti Elide, holbându-se la piciorul acum neted al războinicului.

Yrene doar întoarse capul într-o parte și vomită în găleata de gunoi.

Elide sări în picioare.

Dar Yrene ridică o mână, ștergându-se la gură cu cealaltă.

— Pe cât de minunat este să știu că am să fiu mamă, realitățile primelor câteva luni... nu sunt minunate.

Elide șchiopătă spre cana cu apă de băut și-i turnă o cană.

— Poftim! Pot să îți mai aduc ceva? Poți să îți vindeci propria boală sau trebuie să o facă altcineva?

Yrene bău apa, lăsând-o să spele fierea amară.

— Vomitatul este un semn că lucrurile evoluează în privința copilului, spuse și-și atinse pântecul. Nu este ceva ce poate fi cu adevărat vindecat, asta dacă nu cumva am lângă mine o vindecătoare zi și noapte, care să-mi domolească greața.

— S-a înrăutățit atât de mult?

Elide se încruntă.

— Proastă sincronizare, știu. Yrene oftă. Cea mai bună alegere este ghimbirul – orice cu ghimbir. Pe care

aș prefera să îl păstrez pentru momentele în care-i supără stomacul pe soldații noștri. Și menta poate ajuta. Ea gesticulă spre desagă. Am niște frunze uscate acolo. Dacă pui câteva într-o cană cu apă fierbinte, îți revii.

În spatele lor, un cuptoraș încălzea un ceainic menit să dezinfecteze proviziile, în loc să fie folosit la făcutul ceaiului.

Elide se mișcă imediat, iar Yrene urmări în tăcere în timp ce ea pregăti un ceai.

— Știi, ți-aș putea vindeca piciorul.

Elide se opri cu o mână întinsă spre ceainic.

— Serios?

Yrene așteptă ca ea să-i dea o cană cu ceai de mentă înainte să facă semn din cap spre cizmele ei.

— Pot să îți văd rana?

Elide ezită, dar se așeză pe un taburet lângă Yrene și își scoase cizma, apoi ciorapul.

Yrene studie osul sucit, acoperit de cicatrice. Elide îi povestise în urmă cu câteva zile de ce avea rana.

— Ești norocoasă că nu te-ai ales cu o infecție!

Yrene sorbi din ceai, îl consideră prea fierbinte și îl lăsă deoparte înainte să își atingă ușor poala. Elide ascultă, punându-și piciorul pe coapsa lui Yrene. Ea atinse cu atenție cicatricile și oasele deformate, magia ei făcând același lucru.

Brutalitatea rănii o lăsă pe Yrene cu respirația tăiată și o făcu să scrâșnească din dinți, știind cât de tânără fusese Elide, cât de insuportabilă era durerea – știind că însuși unchiul ei îi făcuse asta.

— Ce este în neregulă? șopti Elide.

— Nimic – adică, în afară de ce știi deja.

O asemenea cruzime era de neiertat.

Yrene își retrase magia, dar își ținu mâinile pe

glezna lui Elide.

— Rana asta ar avea nevoie de câteva săptămâni de tratament și, în situația asta, nu cred că putem să ne ocupăm de ea. Elide dădu din cap. Dar, dacă supraviețuim războiului, te pot ajuta, dacă vrei.

— Cum anume?

— Sunt două metode, spuse Yrene lăsând o parte din magia ei să intre în piciorul lui Elide, calmând mușchii dureroși, locurile unde osul se freca de os. Tânăra oftă. Prima este cea mai grea. Ar trebui să îți refac piciorul și glezna complet. Adică ar trebui să rup osul, să scot părțile vindecate sau lipite greșit și să le fac să crească din nou. Nu ai putea să mergi în timpul ăsta și, chiar cu ajutorul pe care ți l-aș putea oferi pentru durere, recuperarea ar fi agonizantă. Nu pot ocoli adevărul. Aș avea nevoie de trei săptămâni să îți desfac oasele și să le pun la loc, dar tu ai avea nevoie de cel puțin o lună de odihnă și să înveți din nou să mergi.

Elide se albi.

— Și cealaltă metodă?

— Cealaltă metodă ar fi nu să te vindec, ci să îți dau o alifie – ca aceea pe care ai spus că ți-a dat-o Lorcan – ca să îți aline durerea. Dar te avertizez: durerea nu o să dispară complet. La cum ți se freacă oasele – ea atinse ușor locul de deasupra piciorului lui Elide, apoi pe cel de lângă degete – artrita deja se instalează. Pe măsură ce oasele continuă să se frece, artrita și durerea pe care le simți când mergi se vor agrava. Peste câțiva ani – poate cinci sau zece, este greu de spus – s-ar putea să ai niște dureri atât de mari încât nu o să te mai ajute nicio alifie.

— Așadar, oricum aș avea nevoie să mă vindec.

— Depinde de tine dacă vrei să te vindec. Vreau

doar să ai o idee mai clară despre ce te așteaptă. Ea zâmbi. Tu decizi cum vrei să înfrunți situația.

Yrene o bătu ușor pe Elide pe picior, iar ea îl lăsă din nou pe podea înainte să își pună la loc ciorapul și cizma. Mișcări ușoare și eficiente.

Yrene sorbi din ceai, destul de rece acum ca să fie băut. Verva proaspătă a mentei o străbătu, limpezindu-i mintea și calmându-i stomacul.

— Nu știu dacă pot înfrunta din nou durerea aia, spuse Elide.

Yrene dădu din cap.

— Cu o rană ca asta, ar trebui să înfrunți multe lucruri din tine. Ea zâmbi spre intrarea în căruță. Eu și soțul meu tocmai am trecut împreună printr-o asemenea călătorie.

— A fost greu?

— Incredibil. Dar el a reușit. Am reușit împreună.

Elide se gândi, apoi ridică din umeri.

— Presupun că mai întâi va trebui să supraviețuim războiului. Dacă supraviețuim… atunci putem vorbi despre asta.

— De acord!

Elide se încruntă la tavanul căruței.

— Mă întreb ce au aflat acolo.

În Omega și Colțul Nordic, unde Chaol și ceilalți se întâlneau acum cu crescătorii și fermierii care fuseseră lăsați în urmă.

Yrene nu voia să știe mai mult de atât, iar Chaol nu-i spusese cum anume aveau să scoată informațiile de la acești oameni.

— Sper că vizita noastră în locul ăsta îngrozitor e utilă la ceva, mormăi Yrene, apoi bău restul ceaiului.

Cu cât mai curând plecau, cu atât mai bine.

Era ca și când zeii ar fi râs de ea – de amândouă. O

bătaie în ușile căruței o făcu pe Elide să șchiopăteze spre ele, chiar înainte să apară Borte, neobișnuit de serioasă.

Yrene se pregăti, dar Elide fu cea căreia i se adresă călăreața păsării ruk.

— Trebuie să mă însoțești! spuse Borte cu respirația tăiată.

În spatele fetei aștepta Arcas, cu o rândunică pe șa. Falkan Ennar. Nu un însoțitor, își dădu seama Yrene, ci un protector în plus.

Elide întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Borte se mișcă; nerăbdătoare sau neliniștită, Yrene nu știa.

— Au găsit pe cineva în munți. Vor să urci acolo – să decizi ce să faci cu el.

Elide înțepenise complet.

— Pe cine? întrebă Yrene.

Borte strânse din buze.

— Pe unchiul ei.

*

Elide se întrebă dacă Borte s-ar fi ferit mereu de ea în caz că ar fi vomitat pe Arcas. Într-adevăr, în timpul zborului rapid și abrupt spre podul dintre Omega și Colțul Nordic, tot ce reuși să facă fu să nu vomite pe penele păsării.

— L-au găsit ascunzându-se în Colțul Nordic, spusese Borte înainte să o urce pe Elide în șa, Falkan zburând deja spre versantul abrupt al trecătorii. Încerca să pretindă că este dresor de balauri, dar un alt dresor l-a dat de gol. Regina Aelin te-a chemat imediat ce l-au prins. Adică pe unchiul tău, nu pe dresor.

Elide nu reușise să răspundă, dând doar din cap.

Vernon era aici. În trecătoare. Nu în Morath cu stăpânul lui, ci aici.

Gavriel și Fenrys așteptau când Arcas ateriză în deschizătura cavernoasă din Colțul Nordic. Rocile cioplite brut se conturau ca un bot deschis, duhoarea a ceea ce era înăuntru întorcându-i din nou stomacul pe dos. Mirosea a carne putredă și mai rău de atât. A valg, fără îndoială, dar și a ură, cruzime și coridoare înguste și lipsite de aer.

Cei doi masculi Fae veniră lângă ea când intrară. Nici urmă de Lorcan sau Aelin. Sau de unchiul ei.

Bărbații zăceau morți pe unele dintre coridoarele pe care Fenrys și Gavriel o conduseră, uciși în somn de rukhini. Din niciunul nu curgea sânge negru, dar tot emanau aceeași duhoare ca ei, de parcă locul le-ar fi infectat sufletele.

— Ei sunt acolo sus, spuse încet Gavriel.

Lui Elide începură să îi tremure mâinile, iar Fenrys puse o mână pe umărul ei.

— Este bine legat.

Ea știa că nu doar cu funii sau lanțuri. Foarte probabil cu foc și gheață și poate chiar cu puterea întunecată a lui Lorcan.

Dar asta nu o împiedica să tremure, să se simtă fragilă și neînsemnată când cotiră și îi văzură pe Aelin, Rowan și Lorcan stând în fața unei uși închise. La mică distanță pe hol așteptau Nesryn și Sartaq, împreună cu lordul Chaol. Lăsându-i să hotărască singuri ce să facă.

Lăsând-o pe Elide să decidă.

Chipul serios al lui Lorcan era înțepenit de furie, ochii lui profunzi fiind ca niște bălți reci și întunecate. El spuse încet:

— Nu trebuie să intri acolo.

— Te-am adus aici, spuse Aelin, întruchiparea furiei controlate, ca să poți alege ce să facem cu el. Dacă vrei să-i vorbești înaintea noastră.

După o privire la cuțitele de la centura lui Rowan și a lui Lorcan, la felul în care regina își îndoi degetele, Elide își dădu seama ce fel de discuție intenționau să poarte cu unchiul ei.

— Adică să obțineți informații torturându-l?

Ea nu îndrăzni să se uite în ochii lui Aelin.

— Înainte să primească tot ce merită, mormăi Lorcan.

Elide se uită între masculul pe care îl iubea și regina pe care o slujea. Iar șchiopătatul ei nu păruse niciodată atât de pronunțat, atât de evident, când se apropie un pas.

— Ce caută aici?

— Încă nu ne-a spus, zise Rowan. Și chiar dacă nu i-am confirmat că ești aici, bănuiește asta. Aruncă o privire spre Lorcan. Tu hotărăști, lady!

— Pentru că o să-l ucideți oricum?

— Vrei să o facem? o întrebă Lorcan.

În urmă cu câteva luni, ea i-o spusese, iar Lorcan fusese de acord să o facă. Asta înainte ca Vernon și ilkenii să o fi răpit – înainte de noaptea în care fusese dispusă să accepte moartea, în loc să meargă cu el în Morath.

Elide se gândi. Ei tăcură.

— Aș vrea să discut cu el înainte să îi decidem soarta.

O plecăciune a lui Lorcan fu singurul lui răspuns înainte să deschidă ușa din spatele său.

Torțele licăriră, camera fiind goală cu excepția unei mese de lucru lipite de un zid.

Și a unchiului ei, legat cu lanțuri groase, așezat pe

un scaun de lemn.

Podoabele îi erau uzate și părul negru era neîngrijit, ca și când s-ar fi luptat când îl legaseră. Într-adevăr, sângele i se usca pe una din nări, având nasul umflat.

Spart.

O privire în dreapta ei îi confirmă că era sângele de pe mâinile lui Lorcan.

Vernon își îndreptă spatele când Elide se opri la câțiva metri distanță, ușa închizându-se, Lorcan și Aelin fiind la câțiva pași în spate. Ceilalți rămaseră pe hol.

— Ce tovarăși grozavi ai zilele astea, Elide! exclamă Vernon.

Acea voce. Chiar și cu nasul spart, acea voce mieroasă și oribilă îi dădea senzația unor gheare pe piele.

Dar Elide rămase cu bărbia ridicată, fixându-l pe unchiul ei cu privirea.

— Ce cauți aici?

— Mai întâi lași bruta să mă atace, spuse tărăgănat Vernon, dând din cap spre Lorcan, apoi o trimiți pe fata drăguță ca să mă facă să vorbesc? El zâmbi spre Aelin. Este o tehnică de-a ta, Maiestate?

Aelin se rezemă de zidul din piatră, băgându-și mâinile în buzunare. Pe chipul ei nu se citea nimic uman, deși Elide observă cum se mișcau mâinile ei, chiar și în buzunare.

Legate în lanțuri. Rănite.

În urmă cu doar câteva săptămâni, regina fusese în locul lui Vernon. Iar acum părea că se afla aici din pură voință. Stătea aici, gata să scoată informații de la Vernon, de dragul lui Elide.

Asta o întări suficient pe Elide încât să îi spună

unchiului ei:

— Clipele îți sunt numărate. Îți sugerez să le folosești cu înțelepciune.

— Nemiloasă! Vernon rânji disprețuitor. Până la urmă, e adevărat că-ți curge prin vene sânge de vrăjitoare.

Ea nu putea suporta să fie în camera asta cu el, să respire același aer cu bărbatul care zâmbise în timp ce tatăl ei fusese executat, când o încuiase în turn pentru zece ani. Când o atinsese pe Kaltain, făcuse probabil lucruri mult mai rele, apoi încercase să o vândă pe Elide lui Erawan pentru reproducere.

— De ce? întrebă ea.

Era singura întrebare la care se putea gândi de fapt și care conta cu adevărat.

— De ce ai făcut toate astea?

— De vreme ce clipele îmi sunt numărate, spuse Vernon, cred că nu contează ce îți spun. Un mic zâmbet îi strâmbă buzele. Pentru că am putut, zise unchiul ei. Lorcan mormăi. Pentru că fratele meu, tatăl tău, a fost o brută nesuferită, pe care singurul lucru care l-a recomandat drept conducător a fost ordinea în care ne-am născut. O brută războinică, spuse Vernon cu năduf, rânjind disprețuitor spre Lorcan. Spre Elide. Se pare că ai moștenit și tu preferințele mamei tale. El dădu dezgustat din cap. Ce păcat! Știi, ea era de o rară frumusețe. Ce păcat că a fost ucisă, apărând-o pe Maiestatea Sa! Căldura izbucni prin cameră, dar chipul lui Aelin rămase nemișcat. Și-ar fi putut găsi locul în Perranth dacă nu ar fi...

— Destul! spuse Elide încet, dar nu fără vlagă. Mai făcu un pas spre el. Deci erai invidios. Pe tatăl meu. Îi invidiai puterea și talentul. Îi invidiai soția. Vernon deschise gura, dar Elide ridică o mână. Încă nu am

terminat!

Vernon clipi.

Elide își păstră respirația calmă, umerii drepți.

— Nu-mi pasă de ce ești aici! Nu-mi pasă ce vor ei să îți facă! Dar vreau să știi că după ce am să ies din camera asta, nu am să mă mai gândesc niciodată la tine. Numele tău o să fie șters din Perranth, Terrasen și Adarlan. N-o să se mai audă nimic de tine. Ai să fii uitat!

Vernon se albi – doar puțin. Apoi zâmbi.

— Șters din Perranth? Spui asta ca și când nu ai ști, lady Elide. El se aplecă înainte cât îi permiteau lanțurile. Perranthul este acum în mâinile Morathului. Orașul *tău* a fost prădat.

Cuvintele se unduiră prin ea ca o lovitură, și chiar și Lorcan inspiră profund.

Vernon se rezemă, îngâmfat ca o pisică.

— Hai, șterge-mă atunci! Având în vedere molozul, n-o să-ți fie greu s-o faci!

Perranthul căzuse în mâinile Morathului. Elide nu fu nevoită să se uite peste umăr ca să știe că ochii lui Aelin aproape străluceau. Era mai grav decât anticipaseră ei. Trebuiau să se miște repede. Să plece cât mai curând spre nord.

Așadar, Elide se întoarse spre ușă, Lorcan înaintând ca să i-o deschidă.

— Asta e tot? întrebă Vernon.

Elide se opri și se întoarse încet.

— Ce altceva ți-aș putea spune?

— Nu mi-ai cerut detalii, rosti și zâmbi din nou ca un șarpe, încă nu ai aflat cum joc jocul, Elide.

Elide zâmbi la rândul ei.

— Nu mai vreau să aud nimic de la tine, zise și se uită la Lorcan, Aelin și tovarășii lor adunați pe hol. Dar

ei încă au întrebări.

Chipul lui Vernon căpătă culoarea laptelui stricat.

— Vrei să mă lași în mâinile lor, complet lipsit de apărare?

— Eu eram fără apărare când ai permis ca piciorul meu să rămână nevindecat, spuse ea, cuprinsă de un soi calm. Atunci eram un copil și am supraviețuit. Tu ești om în toată firea. Zâmbi din nou. Să vedem dacă ai să reușești și tu!

Ea nu încercă să își ascundă șchiopătatul când ieși afară, când surprinse privirea lui Lorcan și văzu mândria din ochii lui.

Nu auzise nicio șoaptă a vocii care o îndrumase. Nu de frică, ci... Poate că nu avea nevoie de Anneith, Stăpâna Înțelepciunii. Poate zeița știuse că prezența sa nu mai era necesară.

*

Aelin știa că, la cuvântul ei, Lorcan i-ar fi sfâșiat gâtul lui Vernon. Sau poate ar fi început rupându-i oasele.

Sau jupuindu-l de viu, așa cum îi făcuse Rowan lui Cairn.

Când o urmă pe Elide, doamna din Perranth ținându-și încă fruntea sus, Aelin se forță să își calmeze respirația, să se pregătească pentru ce urma. Putea să treacă peste asta. Să depășească tremuratul mâinilor și transpirația rece de pe spate. Să afle ce aveau nevoie; putea găsi o cale să suporte următoarea sarcină.

Elide se opri pe hol, Gavriel, Rowan și Fenrys apropiindu-se un pas. Nici urmă de Nesryn, Chaol sau Sartaq, deși foarte probabil un strigăt i-ar fi chemat în

cuibul infect.

Pe toți zeii, ce duhnea locul ăsta! Ce senzație îți dădea!

În ultima oră, se gândise dacă pentru sănătatea și stomacul ei merita să revină la forma umană – la simțul redus al mirosului pe care i-l oferea.

— Nu-mi pasă ce faceți cu el, zise Elide mai mult pentru sine.

— Îți pasă dacă scapă cu viață? o întrebă Lorcan cu un calm mortal.

Elide studie masculul îndrăgostit de ea.

— Nu. „Bun”, aproape spuse Aelin.

— Dar s-o faceți repede, adăugă Elide. Lorcan deschise gura. Elide scutură din cap. Așa și-ar dori tata.

„Pedepsește-i pe toți!” o făcuse Kaltain pe Aelin să-i promită cândva. Iar Vernon, din ce îi povestise Elide lui Aelin, părea să fi fost în capul listei lui Kaltain.

— Mai întâi trebuie să îl interogăm, spuse Rowan. Să vedem ce știe.

— Atunci, ocupați-vă de asta! zise Elide. Dar când vine clipa, să fie o moarte rapidă!

— Rapidă, spuse gânditor Fenrys, dar nu lipsită de durere?

Chipul lui Elide era rece, neînduplecat.

— Hotărăște tu!

Zâmbetul brutal al lui Lorcan îi spuse destule lui Aelin. La fel și securea, identică securii lui Rowan, strălucind la centura lui.

Palmele îi transpirară. Transpirase de când îl legaseră pe Vernon, de când văzuse lanțurile de fier.

Aelin își căută magia. Nu flacăra furioasă, ci picătura răcoroasă de apă. Îi ascultă cântecul tăcut, lăsând-o să circule prin ea. Și astfel își dădu seama ce

voia să facă.

Lorcan făcu un pas spre ușa camerei, dar Aelin îi blocă drumul, spunându-i:

— Dacă-l torturăm, n-o să obținem nicio informație.

Chiar și Elide clipi auzind asta.

— Lui Vernon îi plac jocurile, spuse Aelin. Așadar, am să joc unul.

Rowan miji ochii de parcă ar fi putut să-i simtă mâinile transpirate, ca și când ar fi știut că aplicarea vechii metode… ar fi făcut-o să vomite peste marginea Colțului Nordic.

— Nu subestima niciodată puterea câtorva oase rupte, fu replica lui Lorcan.

— Să vedem ce poți scoate de la el, spuse Rowan în locul ei. Lorcan se întoarse, deschizând gura, dar Rowan spuse furios: Noi putem hotărî, aici și acum, ce vrem să se facă în regatul nostru. Ne purtăm ca inamicii noștri? Sau găsim metode alternative să îi facem să cedeze?

Partenerul său o privi înțelegător.

Lorcan tot păru gata să îl contrazică.

Ignorând usturimea fantomatică a lanțurilor de la încheieturile mâinilor ei, greutatea măștii de pe față, Aelin spuse:

— Mai întâi facem cum zic eu. Ai să-l ucizi, dar mai întâi să încercăm metoda mea! Ne trebuie niște bere, adăugă când Lorcan nu avu nimic de obiectat.

*

Aelin împinse halba cu bere rece pe masă, spre locul unde stătea acum Vernon, cu lanțurile suficient de slăbite ca să își poată folosi mâinile.

O mișcare greșită și focul ei l-ar fi topit.

Doar Leul și Fenrys stăteau în cameră, postați lângă uși.

Rowan și Lorcan mormăiseră la ordinul ei de a rămâne pe hol, dar Aelin spusese că n-ar fi făcut decât să-i zădărnicească eforturile.

Aelin sorbi din halba ei și fredonă.

— Ce zi ciudată, când trebuie să lauzi cât de bine să pricepe dușmanul să aleagă o bere!

Vernon se încruntă la halbă.

— Nu este otrăvită, spuse Aelin. Nu aș reuși să obțin ce vreau.

Vernon sorbi puțin.

— Presupun că tu crezi că dacă îmi dai bere și îmi vorbești ca și când am fi prieteni, ai să afli ceea ce vrei să știi.

— Ai prefera alternativa? îl întrebă și schiță un zâmbet. Eu cu siguranță nu.

— Poate că metodele sunt diferite, dar rezultatul final o să fie același.

— Spune-mi ceva interesant, Vernon, și poate o să se schimbe.

El o măsură din priviri.

— Dacă aș fi știut că ai să devii regină, poate nu m-aș fi deranjat să mă supun Adarlanului. El zâmbi cu șiretenie. Ești atât de diferită de părinții tăi! A torturat vreodată tatăl tău un om?

Ignorând sarcasmul, Aelin bău, plimbându-și berea prin gură ca și când ar fi putut alunga izul acestui loc.

— Ai încercat și nu ai reușit să preiei puterea. Mai întâi furând-o de la Elide, apoi încercând să o vinzi pe fată lui Erawan. Morathul a prădat Perranthul și fără îndoială mărșăluiește spre Orynth și totuși, te găsim aici. Ascunzându-te. Mai bău o gură. Ai crede că favorurile lui Erawan s-au îndreptat în altă parte.

— Poate că el m-a trimis aici cu un motiv, Maiestate!

Magia ei îl cercetase deja, ca să se asigure că în piept nu îi bătea o inimă de fier sau de piatră Wyrd.

— Cred că ai fost dat deoparte, spuse ea, rezemându-se și încrucișându-și brațele. Cred că ai devenit inutil, mai ales după ce nu ai reușit să o prinzi din nou pe Elide, iar Erawan nu prea a avut chef să scape de un lacheu, dar nici să te furișezi prin locuința lui. Deci, iată-te aici! Ea flutură o mână spre cameră și munții de deasupra lor. Minunata trecătoare Ferian.

— Este frumoasă primăvara, spuse Vernon.

Aelin zâmbi.

— Repet, zi-mi ceva interesant și poate ai să supraviețuiești ca să o vezi.

— Juri? Pe tronul tău? Că nu ai să mă ucizi? întrebă și aruncă o privire spre Fenrys și Gavriel, ale căror chipuri erau împietrite în spatele ei. Nici vreunul dintre tovarășii tăi?

Aelin pufni.

— Speram să reziști mai mult înainte să te dai de gol, spuse și bău restul de bere. Dar, da. Jur că nici eu și nici tovarășii mei nu o să te ucidem dacă ne spui ce știi.

Fenrys tresări. Singura confirmare de care avea nevoie Vernon că vorbea serios – că ei nu plănuiseră asta.

Vernon bău cu nesaț din bere, zicând:

— Maeve a venit în Morath.

Aelin se bucură că stătea jos, dar nu renunță la expresia plictisită, binevoitoare.

— Ca să îl vadă pe Erawan?

— Ca să facă o alianță cu el.

Capitolul 80

Camera se rotea ușor. Nici măcar stropul ei de magie nu reuși să o echilibreze.

Mai rău. Era mai rău decât orice își imaginase Aelin să audă de pe buzele lui Vernon.

— Maeve și-a adus armata?

Vocea ei calmă și netulburată părea acum foarte îndepărtată.

— A venit doar ea.

— Fără nicio armată?

Vernon bău din nou.

— Nu din ce am văzut eu, înainte ca Erawan să mă alunge călare pe un balaur la miezul nopții. A spus că pun prea multe întrebări și că este mai bine să fiu postat aici.

Cumva, Erawan sau Maeve trebuie să fi știut că aveau să ajungă aici, și-l „plantaseră” pe Vernon în calea lor. Ca să le spună asta.

— A spus unde este armata ei?

Nu în Terrasen – dacă plecase spre Terrasen…

— Nu, dar am presupus că armata ei a fost lăsată lângă coastă, ca să aștepte să i se dea ordin încotro să se îndrepte.

Aelin ignoră greața tot mai intensă.

— Ai aflat ce plănuiesc să facă Maeve și Erawan?

— Să te înfrunte pe tine, aș paria.

Ea se forță să se rezeme de scaun, să pară plictisită și nonșalantă.

— Știi unde ține Erawan cea de-a treia cheie Wyrd?

— Ce e aia?

Nu era o întrebare menită să o tulbure.

— Un ciob de piatră neagră – ca acela din brațul lui Kaltain Rompier.

Vernon miji ochii.

— Știi, și ea avea darul focului. Tremur când mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă Erawan ți-ar pune ție piatra în braț.

Ea îl ignoră.

— Ei bine?

Vernon își termină berea.

— Nu știu dacă mai avea una în afară de cea din brațul lui Kaltain.

— Avea. Are.

— Atunci nu știu unde este, nu-i așa? Știu doar de cea pe care a furat-o nepoata mea șireată.

Aelin se abținu să scrâșnească din dinți. Maeve și Erawan – uniți. Și nicio veste despre unde se aflau Dorian și Manon cu celelalte două chei.

Ea nu băgă în seamă zidurile care se apropiau, transpirația rece care-i curgea din nou pe spate.

— De ce s-a aliat Maeve cu Erawan?

— Nu m-am băgat în discuția aia. Am fost trimis repede aici. Un licăr de supărare. Dar, cumva… Maeve are influență asupra lui Erawan.

— Ce s-a întâmplat cu vrăjitoarele Dinți-de-fier postate aici, în trecătoare?

— Au fost chemate în nord, spre Terrasen. Li s-a dat ordin să se alăture legiunii deja plecate, după ce trimiteau armata la graniță, apoi către Perranth.

Pe toți zeii! Fu nevoie să se străduiască din răsputeri ca gândurile să depășească vuietul din mintea ei.

— O sută de mii de soldați mărșăluiesc spre Orynth, spuse Vernon, chicotind. O să fie focul tău suficient ca să îi oprească?

Aelin apucă mânerul sabiei Goldryn, inima bătându-i cu putere.

— Cât de departe sunt de oraș?

Vernon ridică din umeri.

— Erau deja la o distanță de câteva zile când legiunea Dinți-de-fier a plecat de aici.

Aelin calculă distanța, terenul, mărimea armatei lor. În cel mai bun caz, erau la o distanță de două săptămâni – dacă vremea nu le stătea în cale. Două săptămâni prin pădure deasă și teritoriu inamic.

Nu aveau să ajungă la timp.

— Maeve și Erawan li se alătură?

— Așa aș crede. Nu cu grupul inițial, din motive care nu mi s-au spus, dar o să se ducă în Orynth și o să te înfrunte acolo.

Gura i se uscase. Aelin se ridică în picioare.

Vernon se încruntă la ea.

— Nu vrei să mă întrebi dacă-i știu slăbiciunile lui. Erawan sau dacă îți pregătește vreo surpriză?

— Am aflat tot ce vreau să știu.

Ea făcu semn spre Fenrys și Gavriel, iar primul se dezlipi de zid ca să deschidă ușa. Totuși, cel din urmă începu să strângă din nou lanțurile lui Vernon, prinzându-l de scaun, legându-i mâinile până la brațe.

— Nu mă dezlegi? întrebă Vernon. Ți-am spus ce ai vrut.

Aelin făcu un pas pe hol, observând furia de pe chipul lui Lorcan. El auzise fiecare cuvânt – inclusiv jurământul de a nu-l lăsa să îl ucidă pe Vernon.

Aelin îi aruncă lui Vernon un zâmbet strâmb peste umăr.

— Nu am spus că te dezleg.

Vernon înțepeni.

Aelin ridică din umeri.

— Am spus că niciunul dintre *noi* nu o să te ucidă. Nu este vina noastră dacă nu te poți dezlega, nu-i așa?

Vernon se albi la față.

— Mi-ai înlănțuit și închis prietena într-un turn vreme de zece ani, spuse Aelin. Să vedem cum te bucuri de experiența asta! Zâmbetul ei deveni răutăcios. Deși, după ce o să ne ocupăm de dresorii de aici, nu cred c-o să mai rămână cineva ca să te hrănească. Sau să îți aducă apă. Sau chiar să te audă țipând. Așadar, mă îndoiesc că ai să reziști zece ani înainte să mori. Mai degrabă două zile. Trei? Cred că pot accepta asta.

— Te rog! zise Vernon când Gavriel întinse mâna spre clanța ușii ca să încuie bărbatul înăuntru.

— Marion mi-a salvat viața, spuse Aelin uitându-se în ochii bărbatului. Iar tu ai cedat bucuros în fața omului care a ucis-o. Poate chiar i-ai spus regelui din Adarlan unde să ne găsească. Pe toți.

— *Te rog!* strigă Vernon.

— Ar fi trebuit să păstrezi halba aia de bere, fu tot ce spuse Aelin înainte să dea din cap spre Gavriel.

Vernon începu să strige când ușa se închise, iar Aelin roti cheia.

Liniștea umplu holul.

Aelin se uită în ochii mari ai lui Elide, Lorcan fiind foarte mulțumit lângă ea.

— Așa, n-o să aibă parte de o moarte rapidă, spuse Aelin întinzându-i cheia lui Elide. Restul întrebării pluti în aer.

Vernon continuă să țipe, implorându-i să se întoarcă, să îl dezlege.

Elide studie ușa încuiată. Bărbatul disperat din spatele ei. Doamna din Perranth luă cheia întinsă și o băgă în buzunar.

— Ar trebui să găsim o cale mai bună să încuiem ușa aia.

*

— Cele mai mari frici ale noastre s-au confirmat, îi spuse Aelin lui Rowan, aplecându-se peste balustrada unui balcon din Colțul Nordic și uitându-se la armata adunată în trecătoare. Spre locul unde tovarășii lor se îndreptau acum, ducând la capăt sarcina de a încuia permanent încăperea în care era înlănțuit Vernon. Unde ar fi trebuit să se îndrepte și ei. Dar ea se oprise aici. Fără să se grăbească.

Rowan puse o mână pe umărul ei.

— O să-i înfruntăm împreună pe Maeve și Erawan.

— Și suta de mii de soldați care se îndreaptă spre Orynth?

— Împreună, Inimă de Foc, fu tot ce spuse el.

Pe fața lui nu văzu decât secolele de instrucție și calcule reci, acea voință de nestrămutat.

Ea își sprijini capul de umărul lui, tâmpla afundându-i-se în armura ușoară.

— *O* să reușim? O să mai rămână ceva?

El îi dădu la o parte părul de pe față.

— O să încercăm. Este tot ce putem face.

Cuvintele unui comandant care intrase și ieșise de pe câmpurile de luptă secole întregi.

El o luă de mâini și împreună se uitară la armata de dedesubt, la salvarea pe care le-o oferea.

Fusese o prostie să-și risipească pe acea armată, și nu pe Maeve, cele trei luni în care cu greu se adâncise în puterea ei? Asupra lui Maeve și a lui Erawan? Chiar dacă ar fi început acum, nu ar fi putut fi la fel.

— Nu te împovăra cu ipoteze, spuse Rowan, citind cuvintele pe chipul ei.

„Nu știu ce să fac”, zise ea în gând.

El o sărută în creștetul capului. „Împreună”.

Iar când vântul șuieră printre piscuri, Aelin își dădu seama că poate nici partenerul ei nu avea o soluție.

Capitolul 81

— O sută de mii, șopti Ren, încălzindu-și mâinile în fața focului din Marea Sală.

Pierduseră doi Asasini Tăcuți în atacul arcașilor Morathului care căutau să se răzbune pentru distrugerea turnurilor vrăjitoarelor, dar, din fericire, nu mai mulți.

Totuși, masa de seară fusese posomorâtă. Nu mâncase nimeni cu adevărat când întunericul se lăsase și focurile de tabără fuseseră aprinse. Mai multe decât puteau număra.

Aedion zăbovise aici după ce toți ceilalți plecaseră la culcare. Rămăsese doar Ren, Lysandra însoțind-o pe Evangeline, care încă tremura, spre camera lor. Numai zeii știau ce urmau să le aducă zorii.

Poate că zeii îi abandonaseră din nou, acum că singura lor cale de întoarcere acasă fusese încuiată într-o cutie de fier. Sau își concentraseră toate eforturile asupra lui Dorian Havilliard.

Ren inspiră prelung.

— Asta e, nu-i așa? Nu a mai rămas nimeni care să ne vină în ajutor.

— N-o să fie un sfârșit frumos, recunoscu Aedion rezemându-se de pervazul șemineului. Mai ales după ce o să repună în funcțiune cel de-al treilea turn.

Acum nu mai aveau cum să surprindă Morathul.

El făcu semn din bărbie spre tânărul lord.

— Ar trebui să te odihnești.

— Și tu?

Aedion doar se uită în foc.

— Ar fi fost o onoare, spuse Ren. Să servesc regatul ăsta. Împreună cu tine.

Aedion închise ochii, înghițind cu greu.

— Într-adevăr ar fi fost o onoare.

Ren îl bătu ușor pe umăr, după care se îndepărtă pe hol.

Aedion rămase singur în lumina slabă a focului alte câteva minute înainte să se retragă în camera lui și să încerce să doarmă.

Când o văzu, aproape ajunsese la intrarea în turnul estic.

Lysandra se opri, ținând în mâini ceea ce părea o cană cu lapte cald.

— Pentru Evangeline, spuse ea. Nu poate să doarmă.

Fata tremurase toată ziua, părând pe cale să vomite la masă.

— Pot să discut cu ea? întrebă Aedion pur și simplu.

Lysandra deschise gura ca și când ar fi vrut să-i spună „nu”, iar el era dispus să renunțe, dar ea își înclină capul.

Merseră în liniște până la turnul nordic, de unde urcară tot mai mult, spre vechea cameră a lui Rose. Ren se ocupase din nou de ea. Ușa era întredeschisă, lumina aurie revărsându-se pe palier.

— Ți-am adus niște lapte, spuse Lysandra, nu prea obosită din cauza scărilor. Și un vizitator, îi mai zise fetei când Aedion intră în camera comodă.

În ciuda anilor de neglijare, camera lui Rose din castelul regal rămăsese neafectată – una dintre puținele camere care erau astfel.

Evangeline făcu ochii mari când îl văzu, iar Aedion

îi zâmbi fetei înainte să se așeze pe marginea patului ei. Ea luă laptele pe care i-l oferi Lysandra în timp ce aceasta se așeză pe cealaltă margine a saltelei, și sorbi o dată, ținând strâns cana.

— Înainte de prima mea luptă, îi spuse Aedion fetei, mi-am petrecut toată noaptea în latrină.

— Tu? chițăi Evangeline.

Aedion râmji.

— O, da! Quinn, fostul căpitan al gărzii, a spus că este o minune dacă rămân cu ceva prin mațe până la răsăritul soarelui.

O durere veche îi umplu pieptul când îl menționă pe mentorul și prietenul său, pe bărbatul pe care îl admirase atât de mult și care purtase ultima luptă, așa cum ar fi făcut Aedion, pe câmpia din afara orașului.

Evangeline râse încet.

— E dezgustător!

— Cu siguranță a fost, spuse Aedion și ar fi putut jura că Lysandra schiță un zâmbet. Așadar, ești *mult* mai curajoasă decât am fost eu vreodată.

— Am vomitat mai devreme, șopti Evangeline.

— Este mai bine decât să faci în pantaloni, dragă, zise Aedion în șoaptă.

Evangeline izbucni în râs, apucând bine cana ca să nu o verse.

Aedion zâmbi și îi ciufuli părul blond-roșcat.

— Lupta n-o să fie frumoasă, spuse el când Evangeline sorbi din lapte. Și foarte probabil ai să vomiți din nou. Dar amintește-ți că frica înseamnă că ai ceva pentru care merită să lupți – ceva la care ții atât de mult încât a-l pierde este cel mai grav lucru pe care ți-l poți imagina. El arătă spre ferestrele acoperite de gheață. Ticăloșii ăia de pe câmp? Nu au așa ceva. Îi strânse ușor mâna într-a lui. Ei *nu* au pentru ce lupta.

Și chiar dacă nu suntem mulți, *noi* avem ce apăra. Și datorită acestui lucru ne putem învingem frica. Putem lupta împotriva lor până la sfârșit. Pentru prietenii noștri, pentru familia noastră… El îi strânse mâna cât îi vorbi. Pentru cei pe care îi iubim… Îndrăzni să își ridice privirea la Lysandra, ai cărei ochi verzi erau înlăcrimați. Pentru cei pe care îi iubim, putem depăși frica. Să nu uiți asta mâine! Chiar dacă vomiți, chiar dacă îți petreci toată noaptea în latrină. Amintește-ți că avem pentru ce lupta și asta va triumfa întotdeauna.

Evangeline dădu din cap.

— Așa am să fac!

Aedion îi ciufuli din nou părul și se îndreptă spre ușă, oprindu-se în prag. El se uită în ochii strălucitori de smarald ai Lysandrei.

— Mi-am pierdut familia în urmă cu zece ani. Mâine am să lupt pentru noua familie pe care mi-am făcut-o.

Nu doar pentru Terrasen și regatul și oamenii lui, ci și pentru cele două doamne din camera asta.

„La sfârșit, mi-am dorit să fii tu”.

Mai că-i spuse cuvintele. Mai că i le rosti din nou Lysandrei când ceva asemănător tristeții și dorului se întipări pe chipul ei.

Dar Aedion ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

*

Lysandra nu prea reușise să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, vedea expresia lui Aedion și îi auzea cuvintele.

El nu se aștepta să supraviețuiască acestei bătălii. Nu se aștepta să o facă vreunul dintre ei.

Ar fi trebuit să-l urmeze, să alerge pe scările

turnului după el.

Și totuși, nu o făcuse.

Soarele răsări, anunțând o zi senină, ca ei să poată vedea mai clar armata numeroasă care îi aștepta.

Lysandra îi împleti părul lui Evangeline, fata stând mai dreaptă decât cu o zi în urmă. Pentru asta, putea să-i mulțumească lui Aedion. Pentru cuvintele care îi permiseseră fetei să doarmă peste noapte.

În liniște, cele două se îndreptară către Marea Sală pentru ceea ce, la fel de bine, ar fi putut fi ultimul lor mic dejun.

Aproape ajunseră acolo când se auzi o voce bătrână:

— Aș vrea să stăm de vorbă.

Darrow.

Evangeline se întoarse înaintea Lysandrei.

Bătrânul lord stătea în pragul a ceea ce părea a fi un birou și le făcu semn să intre.

— Nu o să dureze mult, spuse observând nemulțumirea încă întipărită pe chipul Lysandrei.

Se săturase să pară *amabilă* pentru oamenii față de care nu era interesată să fie așa.

Evangeline se uită întrebătoare la ea, dar Lysandra făcu semn din cap spre bătrân.

— Foarte bine.

Biroul era plin cu teancuri de cărți rezemate de ziduri, pe podea. Mai mult de o mie. Multe distruse de vreme.

— Ultimele texte sacre din biblioteca Orynthului, spuse Darrow, îndreptându-se spre biroul plin cu hârtii din fața unei ferestre înguste de sticlă. Tot ce au reușit marii dascăli să salveze în urmă cu zece ani.

Atât de puține în comparație cu ce spusese cândva Aelin că existase în acea bibliotecă aproape mitică!

— Le-am scos din ascunzătoare după moartea regelui, spuse Darrow, așezându-se în spatele biroului. Presupun că am fost mânat de optimismul unui nesăbuit.

Lysandra făcu pași spre unul dintre teancuri, uitându-se la un titlu. Era într-o limbă pe care nu o recunoștea.

— Rămășițele unei civilizații cândva mărețe, zise Darrow cu vocea îngroșată.

Și ușoara poticnire din glasul lui o făcu pe Lysandra să se întoarcă și să îl întrebe ce voia, dar văzu ce se afla lângă mâna lui dreaptă.

Închisă într-un cristal cât o carte de joc, floarea cu petale roșii și portocalii părea să strălucească – la fel ca puterea numelui său.

— Flacăra-regelui, șopti ea, apropiindu-se fermecată.

Aelin și Aedion îi povestiseră despre floarea legendară care răsărise prin munți și câmpii în ziua în care Brannon ajunsese pe acest continent, dovada păcii pe care o adusese cu el.

Și din acele timpuri străvechi, doar câteva flori singuratice fuseseră zărite, atât de rare încât apariția lor era considerată un semn că ținutul binecuvântase conducătorul care stătea pe tronul Terrasenului, că regatul era cu adevărat pașnic.

Cea închisă în cristalul de pe biroul lui Darrow, spusese Aelin, apăruse în timpul domniei lui Orlon. Orlon, dragostea de-o viață a lui Darrow.

— Marii dascăli au luat cărțile când ne-a invadat Adarlanul, spuse Darrow, zâmbind trist la flacăra-regelui. Eu am luat asta.

Tronul din coarne de cerb și coroana fuseseră distruse. Nu și această comoară, măreață ca orice

obiect din casa Galathynius.

— Este foarte frumoasă, spuse Evangeline, apropiindu-se de birou. Dar foarte mică.

Lysandra ar fi putut jura că buzele bătrânului zvâcniră spre un zâmbet.

— Chiar este, zise Darrow. Ca tine.

Ea nu se așteptase la amabilitatea și blândețea vocii lui, și nici la următoarele lui cuvinte.

— Lupta o să înceapă înainte de miezul zilei, îi spuse Darrow lui Evangeline. Mi-am dat seama că o să am nevoie de cineva isteț și rapid ca să mă ajute aici. Să transmită mesaje comandanților din castel și să îmi aducă proviziile necesare.

Evangeline își înclină capul.

— Vrei să te ajut?

— Am înțeles că te-ai antrenat cu războinicii cât ai călătorit cu ei.

Evangeline își ridică întrebătoare privirea spre Lysandra, iar ea dădu din cap către pupila ei. În timpul călătoriei, toți o supravegheaseră pe Evangeline, asigurându-se că învăța să lupte cu sabia și să tragă cu arcul.

Fata dădu din cap spre bătrânul lord.

— Știu câte ceva, dar nu ca Aedion.

— Puțini sunt la fel de pricepuți, spuse ironic Darrow. Dar eu o să am nevoie de cineva neînfricat și de o mână fermă să mă ajute. Ești acea persoană?

Evangeline nu se mai uită la Lysandra.

— Sunt! spuse ea, ridicându-și bărbia.

Darrow schiță un zâmbet.

— Atunci, du-te în Marea Sală. Ia micul dejun și, când ai să te întorci aici, o să te aștepte o armură.

Evangeline făcu ochii mari când auzi de armură, fără ca vreun strop de frică să îi mai întunece.

— Du-te, îi șopti Lysandra. Vin și eu într-un minut.

Evangeline ieși repede, coada împletită zburând în urma ei.

— De ce? întrebă Lysandra doar după ce se asigură că fata *plecase.*

— Presupun că întrebarea asta înseamnă că îmi permiți să îți preiau pupila.

— De ce?

Darrow luă cristalul cu flacăra-regelui.

— Nox Owen nu-mi mai e de niciun folos acum că mi-am dat seama cui îi este loial și, aparent, a dispărut – naiba știe unde – probabil la cererea lui Aedion. El întoarse cristalul în degetele-i subțiri. Dar, în afară de asta, niciun copil nu ar trebui să vadă cum îi sunt uciși prietenii. O să fie mai bine să o țin ocupată, să îi dau un scop și o oarecare putere decât să o încui în turnul nordic, unde o să se sperie din cauza fiecărei morți și a sunetelor îngrozitoare.

Lysandra nu zâmbi, nu-și plecă fruntea.

— Ai face asta pentru pupila unei stricate?

Darrow lăsă cristalul din mână.

— De acum zece ani, cel mai bine îmi amintesc chipurile copiilor. Chiar mai bine decât pe al lui Orlon. Și ieri, când Evangeline a zărit armata, pe chipul ei am văzut aceeași disperare ca a lor. Așa că n-ai decât să mă crezi un mare ticălos, așa cum ar spune Aedion, dar nu sunt atât de insensibil pe cât ai putea crede. El dădu din cap spre ușa deschisă. Am să o supraveghez cu atenție.

Ea nu prea știa ce să spună, dacă trebuia să îl scuipe în față și să îi refuze oferta.

Totuși, strălucirea din ochii lui Evangeline, graba în care plecase de aici... Un scop. Darrow îi oferise un scop și îndrumare.

Așadar, ea întoarse spatele camerei, comorii prețioase, cărților vechi care valorau mai mult decât aurul și compasiunii tăcute și triste a lui Darrow.

— Mulțumesc!

Darrow îi făcu semn să plece fluturând o mână și reveni la studiul hârtiilor de pe biroul lui… deși ochii nu i se plimbară deasupra paginilor.

*

Zidurile meterezelor erau flancate de soldați, toți cu fața împietrită văzând ce se apropia.

Turnul vrăjitoarelor era încă inactiv, slavă zeilor! Dar, chiar și de la distanță, Aedion îi vedea pe soldați muncind să repare roata distrusă. Cu toate acestea, fără un alt balaur care să îl înlocuiască pe cel doborât cu o zi în urmă, nu avea să se miște prea curând.

Totuși, ziua de azi n-ar fi fost mai ușoară, ci periculoasă.

— Cam într-o oră o să ajungă în raza de acțiune a arcașilor, raportă Elgan. La naiba cu ordinele lui Darrow!

Kyllian era încă general, dar fiecare raport pe care îl primea prietenul lui îl primea și Aedion.

— Amintește-le să țintească bine. Să-și aleagă țintele.

Legiunea Bane știa asta fără să i se spună. Ceilalți își demonstraseră caracterul în aceste lupte, dar nu strica niciodată să li se amintească.

Elgan se îndreptă spre acele părți din zidurile orașului pe care Ren și nobilii Fae le consideraseră cele mai bune pentru arcașii lor. Înfruntând o sută de mii de soldați, nu puteau decât să îi împuțineze, dar să permită inamicului să atace zidurile fără să i se opună

rezistență ar fi fost o prostie și le-ar fi distrus moralul acestor oameni înainte să își găsească sfârșitul.

— Ce e aia? șopti Ren, arătând spre orizont.

Probabil că ochii lui Ren erau mai ageri decât ai majorității oamenilor, de vreme ce, pentru Aedion, era doar o pată la distanță.

Trecu o clipă. Pata neagră începu să prindă formă, ridicându-se în văzduhul albastru.

Zburând spre ei.

— E un ilken?

Ren miji ochii ferindu-se de lumina soarelui.

— E prea mare, șopti Aedion.

Apropiindu-se, grupul care zbura deasupra armatei se văzu mai clar. Mai mare.

— Sunt balauri, spuse Aedion, groaza agitându-i stomacul.

Legiunea aeriană a vrăjitoarelor Dinți-de-fier fusese dezlănțuită în sfârșit.

— Pe toți zeii! șopti Ren.

Împotriva unui asediu terestru, Orynthul ar fi putut rezista – câteva zile sau săptămâni, dar ar fi rezistat.

Dar cu mia de vrăjitoare Dinți-de-fier care zburau spre ei pe acei balauri… Nu ar fi avut nevoie de turnurile infernale ca să distrugă acest oraș, castelul. Să spulbere porțile orașului și zidurile și să lase hoardele Morathului să intre.

Soldații începură să zărească balaurii. Oamenii țipară pe metereze și în castelul care se contura în spatele lor.

Asediul nici n-avea să se mai petreacă…

Totul urma să se termine azi. În câteva ore.

Pașii grăbiți se opriră brusc, iar Lysandra ajunse la fața locului, gâfâind.

— Spune-mi ce să fac, unde să mă duc! Ochii ei de

smarald erau mari de groază și disperare. Pot să mă transform într-un balaur, să încerc să îi țin…

— Sunt peste o mie de vrăjitoare Dinți-de-fier, spuse Aedion, vocea lui părând goală. Frica ei stârni ceva periculos în el, dar se abținu să se întindă spre ea. Nu putem face nimic!

Câteva zeci de vrăjitoare Dinți-de-fier prădaseră Riftholdul în câteva ore.

Armata asta…

Aedion se concentră să respire, să rămână demn când soldații începură să se îndepărteze de pozițiile lor de-a lungul zidurilor.

Era inacceptabil.

— RĂMÂNEȚI PE LOC! strigă el. RĂMÂNEȚI ALINIAȚI ȘI NU DAȚI ÎNAPOI!

Ordinul strigat măcar îi opri pe cei care păreau înclinați să fugă. Dar nu împiedică tremuratul săbiilor, duhoarea fricii lor tot mai mari.

Aedion se întoarse spre Lysandra și Ren.

— Poziționați sulițele de foc ale lui Rolfe pe turnurile și clădirile mai înalte! Vedeți dacă pot să le ardă din aer pe vrăjitoarele Dinți-de-fier!

Când Ren ezită, Aedion strigă:

— Acum!

Ren se grăbi spre locul în care stătea lordul piraților cu soldații lui mycenieni.

— Asta nu o să rezolve nimic, nu-i așa? spuse încet Lysandra.

— Ia-o pe Evangeline și plecați! fu răspunsul lui Aedion. La parterul castelului e un mic tunel care duce spre munți. Ia-o și *plecați!*

Ea scutură din cap.

— De ce? Oricum Morathul o să ne găsească.

Comandanții lui fugeau spre el și, pentru prima

dată de când îi cunoștea, groaza străluci în ochii legiunii Bane. În ochii lui Elgan.

Dar Aedion își păstră atenția fixată la Lysandra.

— Te rog! *Te implor* să pleci, Lysandra!

Ea își ridică bărbia.

— Aliaților noștri nu le ceri să fugă.

— Asta pentru că nu sunt îndrăgostit de ei!

Pentru o clipă, ea clipi la el.

Apoi chipul i se încreți, iar Aedion pur și simplu o fixă cu privirea, fără să se teamă de cuvintele rostite. Se temea doar de masa întunecată care zbura în direcția lor, rămânând în formație deasupra armatei nesfârșite. Se temea de ce le-ar fi făcut legiunea ei și lui Evangeline.

— Ar fi trebuit să îți spun, zise Aedion, vocea spărgându-i-se. În fiecare zi după ce mi-am dat seama de asta, în urmă cu câteva luni. Ar fi trebuit să îți spun în fiecare zi!

Lysandra începu să plângă, iar Aedion îi șterse lacrimile.

Comandanții lui ajunseră la el, palizi și gâfâind.

— Ordine, generale?

Nu se deranjă să le spună că nu era generalul lor. Oricum peste câteva ore n-ar fi contat cum i se adresau.

Totuși, Lysandra rămase lângă el. Nu intenționa să fugă.

— Te rog! insistă Aedion.

Lysandra își împleti degetele cu ale lui, oferindu-i un răspuns mut. Și o provocare.

Inima i se frânse la acel refuz. La mâna tremurândă și rece care o ținea pe a lui.

El îi strânse puternic mâna și nu o eliberă când se întoarse spre comandanții lui.

— Noi…

— Balauri din nord!

Avertismentul strigat vui pe metereze, iar Aedion și Lysandra se aplecară când se întoarseră spre atacul din spatele lor.

Treisprezece balauri se grăbeau dinspre munții Staghorn, plonjând spre zidurile orașului.

Iar când se năpustiră asupra Orynthului, oamenii și soldații țipând și fugind din fața lor, soarele atinse balaurul mai mic ce conducea atacul, luminându-i aripile de parcă ar fi fost argint viu.

Aedion cunoștea acel balaur și pe cea care-l călărea.

— NU TRAGEȚI! strigă el soldaților.

Comandanții lui transmiseră ordinul mai departe, iar săgețile care fuseseră îndreptate în sus se opriră acum.

— Este…, șopti Lysandra, retrăgându-și mâna din a lui în timp ce înaintă un pas, ca și când ar fi fost uluită. Este…

Soldații tot se retrăgeau de lângă zidurile orașului când Manon Cioc-Negru și Cele Treisprezece aterizară printre ei, chiar în fața lui Aedion și a Lysandrei.

Nu era vrăjitoarea pe care o văzuse el ultima dată pe o plajă din Eyllwe.

Nu, nimic nu mai rămăsese din ființa rece și ciudată care-i zâmbi macabru acum. Cu acea coroană remarcabilă de stele de pe frunte, era de nerecunoscut.

O coroană de stele.

Pentru ultima regină a vrăjitoarelor Crochan.

Respirațiile sacadate se apropiară, iar Aedion își luă privirea de la Manon Cioc-Negru ca să îl vadă pe Darrow grăbindu-se către zidurile orașului, holbându-se

la vrăjitoare și la balaurul ei, la Aedion care nu trăgea în ea – în ea, pe care Darrow o crezuse a fi un inamic venit să negocieze înainte de măcel.

— Nu ne predăm! spuse furios Darrow.

Asterin Cioc-Negru, al cărei balaur albastru era lângă al lui Manon, râse încet.

Într-adevăr, Manon mișcă amuzată din buze când i se adresă lui Darrow:

— Am venit ca să ne asigurăm că nu o faci, muritorule!

— Atunci, de ce te-a trimis stăpânul tău să discuți cu noi? zise Darrow printre dinți.

Asterin râse din nou.

— Nu avem stăpân, rosti Manon Cioc-Negru și într-adevăr se auzi vocea unei regine, ochii ei aurii strălucind. Am venit să onorăm o prietenă!

Dorian nu se zărea printre Cele Treisprezece, dar Aedion era atât de uluit, încât nu își găsi cuvintele ca să întrebe.

— Am venit, spuse Manon destul de tare încât toți cei de pe zidurile orașului să poată auzi, ca să onorăm promisiunea făcută lui Aelin Galathynius. Ca să luptăm pentru ce ne-a promis *ea!*

— Și ce anume v-a promis? întrebă Darrow încetișor.

Manon zâmbi atunci.

— O lume mai bună.

Darrow făcu un pas înapoi ca și când nu i-ar fi venit a crede ochilor, sfidând legiunea care se îndrepta spre oraș.

Manon se uită doar la Aedion, zâmbind în continuare.

— Cu mult timp în urmă, vrăjitoarele Crochan au luptat alături de Terrasen ca să onoreze uriașa datorie

pe care o aveam față de Brannon, regele Fae, pentru că ne-a oferit o patrie. Câteva secole, am fost cei mai apropiați aliați și prieteni ai voștri. Coroana de stele îi strălucea pe creștet. Am auzit strigătul vostru de ajutor. Lysandra începu să plângă. Și am venit să-i răspundem.

— Câte? șopti Aedion, scrutând cerul, munții. Câte sunteți?

Mândria și respectul se citiră pe chipul reginei vrăjitoarelor și până și ochii ei aurii se mărginiră de lacrimi când arătă spre munții Staghorn.

— Vezi și singur!

Iar apoi, ieșind dintre piscuri, ele apărură.

Cu mantiile roșii fluturând în vânt, umplură văzduhul dinspre nord. Erau atât de multe încât nu le putea număra, precum nu putea număra nici săbiile, arcurile și armele pe care le purtau pe spate, zburând drept și ferm pe măturile lor.

Cu miile coborau spre Orynth. Cu miile zburau acum deasupra orașului, soldații lui holbându-se în sus la șuvoiul roșu care flutura, neînfricat și netulburat de armata inamică, aceasta întunecând orizontul. Una câte una, coborâră pe meterezele goale ale castelului.

O legiune aeriană care să le conteste pe vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Vrăjitoarele Crochan reveniseră, în sfârșit.

Capitolul 82

Venise fiecare vrăjitoare Crochan care putea zbura și mânui o sabie.

Zile în șir, ele se grăbiseră spre nord, printre munți, apoi coborâseră spre Oakwald înainte să facă un ocol pentru a evita ca Morathul să le depisteze.

Într-adevăr, cu Manon și Cele Treisprezece cocoțate pe zidurile orașului, iar vrăjitoarele Crochan zburând în încercarea de a găsi un loc în care să aterizeze pe meterezele castelului, încă era greu de crezut că reușiseră.

Și fără să aibă timp de pierdut.

Cu cât mai mult zburaseră spre nord, cu atât mai multe vrăjitoare Crochan se adunaseră, ca și când coroana de stele pe care o purta Manon ar fi fost o rocă magnetică, atrăgându-le la ea.

La fiecare kilometru, mai multe apăruseră din nori, munți și pădure: tinere și bătrâne, cu priviri înțelepte sau chipuri tinere.

Până când cinci mii se adunaseră în urma lui Manon și a Celor Treisprezece.

— S-a oprit, șopti femeia metamorfică de lângă Aedion, arătând spre câmpul de luptă.

Departe, armata Morathului se oprise.

Se oprise complet, ca și când soldații ar fi fost neîncrezători sau șocați.

— Bunica ta este cu ei, îi șopti Asterin lui Manon. Simt asta.

— Știu. Manon se întoarse spre tânărul prinț-general. Ne ocupăm noi de vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Ochii lui turcoaz erau strălucitori ca ziua de deasupra lor când gesticulă spre câmp.

— Chiar vă rog!

Manon strâmbă din buze și apoi făcu semn din cap către Cele Treisprezece.

— Ne găsești pe meterezele castelului tău. Am să-ți las una dintre santinelele mele, dacă trebuie să îmi dai de veste.

Îi făcu semn din cap Vestei, iar vrăjitoarea roșcată nu se clinti când celelalte se îndreptară spre palatul

mare și înalt. Manon nu mai văzuse așa ceva – nici măcar fostul castel de cleștar din Rifthold nu se putea compara cu acesta.

Manon zâmbi bătrânului care îi vorbise furios, arătându-și toți dinții.

— Cu plăcere! spuse ea și, cu un pocnet al frâielor, își luă zborul.

*

Morathul încremenise, de parcă și-ar fi reevaluat strategia acum că vrăjitoarele Crochan apăruseră din cețurile legendei. Aparent, nu fuseseră vânate până aproape de extincție așa cum crezuseră ei.

Măcar pauza asta le lăsa lui Manon și armatei pe care o adunase ocazia să își tragă sufletul.

Și o noapte de somn, chiar dacă întrerupt. Când se convinse că Morathul nu avea să-i distrugă astăzi, ea hotărî să se vadă cu liderii muritori la cină.

Cinci mii de vrăjitoare Crochan nu ar fi câștigat acest război, n-ar fi oprit o sută de mii de soldați. Dar puteau ține la distanță legiunile Dinți-de-fier – le puteau împiedica să prade orașul și să lase hoardele demonice să intre. Manon nu știa dacă destul de mult timp pentru vreun miracol neînsemnat. Nu îndrăznise să întrebe și niciunul dintre muritori nu dăduse glas întrebării.

Putea să reziste orașul la o sută de mii de soldați care îi atacau zidurile și porțile? Probabil.

Însă nu cu turnul vrăjitoarelor care încă mai putea să funcționeze, pe câmp. Ea nu se îndoia că acum era reparat și înhămat un alt balaur. Poate de aceea se opriseră – ca să aibă timp să ridice din nou turnul și să distrugă vrăjitoarele Crochan.

Doar răsăritul avea să dezvăluie ce aleseseră să facă vrăjitoarele Dinți-de-fier. Ce reușiseră să facă.

Manon și Cele Treisprezece, împreună cu Bronwen și Glennis, își petrecură câteva ore organizându-le pe vrăjitoarele Crochan, repartizându-le anumitor flancuri Dinți-de-fier în funcție de ce știa Manon despre formațiile inamicilor lor.

Ea făcuse acele formații, plănuind să le conducă.

Iar după ce terminară cu asta, după ce întâlnirea cu liderii muritori se termină, toți părând încă sumbri, dar nu prea panicați, Manon și Cele Treisprezece găsiră o cameră în care să doarmă.

Câteva lumânări ardeau în camera mare și nemobilată. Înăuntru nu se aflau decât saltelele pe care le aduseseră ele. Manon încercă să nu se uite prea mult timp la a ei, să nu simtă mirosul care dispăruse cu fiecare kilometru spre nord.

Unde era Dorian și ce făcea el era un subiect la care nu voia să se gândească din simplul motiv că, dacă ar fi făcut-o, ar fi zburat din nou spre sud, tocmai până în Morath.

În camera slab luminată, Manon se așeză pe saltea înconjurată de Cele Treisprezece, și ascultă haosul castelului.

Locul era aproape ca un mormânt, fantomele bogățiilor acestuia bântuind fiecare colț. Se întrebă ce fusese camera asta – o sală de consiliu, un loc de dormit, un birou… Nu găsi niciun indiciu.

Manon își rezemă capul de pietrele reci ale zidului din spatele ei, coroana fiind aruncată lângă cizme.

Asterin vorbi prima, spintecând liniștea sabatului.

— Le cunoaștem fiecare mișcare, fiecare armă. Iar acum și vrăjitoarele Crochan le cunosc. Probabil matroanele sunt cuprinse de panică.

Manon nu-și văzuse niciodată bunica panicându-se, dar râse întunecat.

— Presupun că o să vedem mâine, zise și se uită cu atenție la Cele Treisprezece. Ați venit cu mine până aici, dar mâine o să ne înfruntăm suratele. Ați putea lupta cu prieteni sau iubiți sau membri ai familiei. Înghiți. N-o să vă condamn dacă n-o să fiți în stare.

— Am ajuns până aici, spuse Sorrel, pentru că toate suntem pregătite pentru ce o să se întâmple mâine.

Într-adevăr, Cele Treisprezece dădură aprobator din cap.

— Nu ne temem, spuse Asterin.

Nu, nu se temeau. Uitându-se la ochii limpezi din jurul ei, Manon vedea asta și singură.

— M-am așteptat ca măcar *câteva* din trecătoarea Ferian să ni se alăture, mormăi Vesta.

— Ele nu înțeleg, spuse Ghislaine. Nici măcar ce le-am oferit.

Libertate – libertate față de matroanele care le transformaseră în unelte ale distrugerii.

— O risipă, bombăni Asterin.

Până și demonițele gemene cu ochi verzi dădură din cap.

Liniștea se pogorî din nou. În ciuda ochilor limpezi, Cele Treisprezece erau perfect conștiente de limitele celor cinci mii de vrăjitoare Crochan împotriva vrăjitoarelor Dinți-de-fier și ale armatei din spatele acestora.

Așadar, schițând un zâmbet, Manon spuse uitându-se în ochii fiecăreia:

— Aș prefera să zbor cu voi decât cu zece mii de vrăjitoare Dinți-de-fier lângă mine. Mâine o să le arătăm de ce.

Sabatul ei zâmbi, șiret și sfidător, vrăjitoarele atingându-și fruntea cu două degete în semn de respect.

Manon făcu gestul la rândul ei, plecându-și capul în acest timp.

— Suntem Cele Treisprezece, spuse ea. De acum și până o să ne ia întunericul!

*

Evangeline hotărâse că nu mai voia să fie pajul lordului Darrow, ci mai degrabă o vrăjitoare Crochan.

Una dintre femei îi dăduse chiar o mantie roșie fetei cu ochii mari, pe care Evangeline încă o purta când Lysandra o trimisese la culcare. Înainte să adoarmă, Evangeline promisese că avea să-l ajute pe Darrow a doua zi, după ce s-ar fi asigurat că vrăjitoarele Crochan nu aveau nevoie de ajutor.

Lysandra zâmbise auzind-o, în ciuda probabilității ca lucrurile să decurgă prost pentru ei. Manon Cioc-Negru – acum Manon Crochan, presupunea ea – făcuse o evaluare sinceră, directă. Vrăjitoarele Crochan le puteau ține la distanță pe cele Dinți-de-fier, probabil să le învingă dacă erau cu adevărat norocoase, dar tot trebuiau să înfrunte armata Morathului. Odată ce soldații s-ar fi pus din nou în mișcare, ar fi revenit la aceleași planuri de a apăra zidurile.

Nereușind și nedorindu-și să adoarmă pe pat lângă Evangeline, Lysandra se trezi rătăcind pe holurile întortocheate ale vechiului castel. Ce casă ar fi fost pentru ea și Evangeline! Ce curte!

Poate că îi urmărise inconștient mirosul, dar Lysandra nu fu deloc surprinsă când intră în Marea Sală și îl găsi pe Aedion în fața focului aproape stins.

Stătea singur, iar ea nu se îndoia că trecuse ceva timp de când era acolo.

El se întoarse înainte ca Lysandra să fi intrat măcar pe ușă. Îi urmări fiecare pas.

„Asta pentru că nu sunt îndrăgostit de ei!”

Cum schimbaseră cuvintele totul și totuși, nimic…

— Ar trebui să dormi.

Aedion îi schiță un zâmbet.

— Și tu.

Liniștea se lăsă între ei când se uitară unul la celălalt.

Ea ar fi putut să-și petreacă așa toată noaptea. Își petrecuse multe nopți așa, în trupul altui animal. Doar privindu-l, studiind liniile puternice ale corpului său, voința fermă din ochii lui.

— Credeam că o să murim azi, spuse ea.

— Era să murim.

— Tot sunt supărată pe tine, spuse ea deodată. Dar…

El ridică din sprâncene, lumina pe care nu o văzuse de ceva timp strălucind pe chipul lui.

— Dar?

Ea se încruntă.

— Dar am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Asta e tot.

Un zâmbet cunoscut și șiret se insinuă pe buzele lui.

— Ai să te gândești?

Lysandra își ridică bărbia, uitându-se de-a lungul nasului la el cât de mult posibil cât el se înălță deasupra ei.

— Da, am să mă gândesc. La ce am de gând să fac.

— La faptul că sunt îndrăgostit de tine.

— Ooo! El știa că aroganța o tulbura. Dacă așa vrei să-i zici.

— Ar trebui să-i spun altfel? El făcu un singur pas spre ea, lăsând-o să decidă dacă avea să-i permită. Îi permise.

— Doar... Lysandra strânse din buze. Să nu mori mâine. Este tot ce îți cer.

— Ca să poți să ai timp să te gândești la ce ai de gând să faci cu declarația mea.

— Exact.

Aedion rânji ca un animal de pradă.

— Atunci pot să îți cer ceva?

— Nu cred că ești în poziția să-mi ceri ceva, dar în regulă.

— Dacă nu mor mâine, pot să te sărut la sfârșitul zilei? îi șopti la ureche, încă rânjind ca un lup.

Lysandra se roși când se îndepărtă, cedând un pas. Era o curtezană instruită, pe toți zeii! *Foarte bine* instruită. Și totuși, cererea simplă îi făcu genunchii să cedeze.

Ea se stăpâni, îndreptându-și umerii.

— Dacă nu mori mâine, Aedion, atunci o să stăm de vorbă. Și o să vedem ce se mai întâmplă.

Zâmbetul de lup al lui Aedion nu se dădu dispărut.

— Atunci, pe mâine-seară!

A doua zi îi aștepta iadul. Poate și moartea. Dar ea nu voia să îl sărute, nu acum. Nu voia să-i ofere o astfel de promisiune sau un așa rămas-bun.

Așadar, Lysandra ieși din sală cu pulsul mărit.

— Pe mâine!

Capitolul 83

Dorian zbură fără oprire. De-a lungul crestei Colților, cu pădurea Oakwald o întindere golașă în dreapta lui, pluti spre nord aproape două zile înainte să îndrăznească să facă o pauză.

Alegând o poiană din mijlocul unui desiș de copaci bătrâni, se prăbuși printre crengi, abia simțind usturimea prin pielea groasă de balaur. Se transformă de îndată ce atinse zăpada, magia sa dezghețând pârâul înghețat care șerpuia pe acolo.

Apoi căzu în genunchi și bău cu nesaț, gâfâind.

Să găsească de mâncare se dovedi o sarcină mai ușoară decât anticipase. Nu avu nevoie de o capcană sau de săgeți ca să prindă iepurele slab care se ghemuia în apropiere. Nu avu nevoie de cuțite ca să îl jupoaie. Sau să-l pârlească.

După ce-și potoli setea și foamea și se uită la cer ca să se asigure că nu se apropia niciun inamic, Dorian desenă semnele. O singură dată.

Trebuia să plece curând. Dar pentru asta își putea întârzia încă puțin zborul spre nord. Sabia Damaris păru să îi confirme, invocând acum pe cine-și dorea el.

Gavin apăru în cercul de semne Wyrd însângerate, mai palid și mai întunecat în lumina dimineții.

— Așadar, ai găsit-o, spuse regele antic în loc de salut. Și i-ai lăsat lui Erawan o mare dezordine de curățat.

— Da.

Dorian își atinse buzunarul jachetei unde vibra puterea teribilă. În timpul zborului frenetic dinspre Morath fusese nevoit să se concentreze pe deplin ca să îi blocheze șoaptele. Nu tremura doar din cauza frigului.

— Atunci, de ce m-ai chemat?

Dorian se uită în ochii bărbatului. Ca de la un rege

la altul.

— Am vrut să îți spun că am obținut-o – ca să poți să ai șansa să îți iei rămas-bun. De la Elena, adică. Înainte să se făurească Lacătul.

Gavin înțepeni. Dorian nu își mută privirea de la ochii evaluatori ai regelui.

După o clipă, Gavin spuse cu ceva mai multă blândețe:

— Atunci presupun că am să-mi iau adio și de la tine.

Dorian dădu din cap. El era pregătit. Nu avea de ales decât să fie pregătit.

— Așadar, te-ai hotărât? întrebă Gavin. Să fii tu cel sacrificat?

— Aelin este în nord, spuse Dorian. Când o găsesc, cred că o să hotărâm ce să facem. Cine urma să facă gestul de a uni cele trei chei, fără a da înapoi. Dar, recunoscu el, sper ca ea să fi găsit altă soluție. Și una și pentru Elena.

Aelin scăpase de Maeve. Poate avea să fie la fel de norocoasă și să găsească o cale de scăpare de soarta lor.

Un vânt-fantomă îi suflă lui Gavin șuvițele lungi de păr peste față.

— Mulțumesc! spuse el răgușit. Pentru că măcar te-ai gândit la asta.

Dar suferința strălucea în ochii regelui. Știa că era imposibil.

— Îmi pare rău, zise Dorian. Pentru ce o să însemne reușita Lacătului în ceea ce vă privește.

Gavin înghiți.

— Partenera mea a ales cu mult timp în urmă. Ea a fost dintotdeauna pregătită să înfrunte consecințele, chiar dacă eu nu eram.

La fel cum alesese și Sorscha. Își urmase propria cale.

Și, pentru prima dată, amintirea ei nu-i aduse suferință, ci străluci ca o provocare să reușească. Pentru ea și mulți alții. Și pentru el.

— Nu renunța atât de ușor la viață! spuse Gavin. Viața pe care am avut-o cu Elena îmi permite să mă gândesc măcar să mă despart acum de ea. O viață bună – pe cât de bună am putut spera. El își înclină capul. Îți doresc același lucru.

Înainte ca Dorian să poată spune ce avea pe suflet auzind cuvintele, Gavin se uită spre cer, ridicând din sprâncenele negre.

— Trebuie să pleci.

Pentru că vuietul aripilor umplea aerul. Mii de aripi.

Aparent, legiunea Dinți-de-fier din Morath tot se adunase după prăbușirea fortăreței, iar acum își făcea zborul lung spre nord și Orynth, foarte probabil infinit mai nerăbdătoare să îi sfâșie prietenii.

El se rugă ca Maeve să nu se afle printre rândurile acelei armate, ca ea să fi rămas în Morath cu Erawan, lingându-și rănile. Înainte să mărșăluiască și restul grozăviilor lor, cu prințesele-păienjenițe printre ele.

Dar, în ciuda armatei care se apropia, Dorian atinse mânerul sabiei Damaris și spuse:

— Am să am eu grijă de Adarlan. Cât timp mi-a mai rămas. N-am să-l abandonez.

Sabia se încălzi. Iar Gavin, în ciuda pierderii care se ivea pentru el, schiță un zâmbet ca și când ar fi simțit și el căldura sabiei.

— Știu. Întotdeauna am știut asta.

Căldura lui Damaris nu șovăi.

Dorian își înghiți nodul din gât.

— După ce poarta Wyrd o să fie încuiată, am să pot

să mai deschid un astfel de portal? „Am să pot să te mai caut, ca să îmi dai sfaturi?”

Gavin se estompă.

— Nu știu. Dar sper, adăugă încetișor.

Dorian își atinse pieptul în dreptul inimii și făcu o plecăciune adâncă.

Iar când Gavin dispăru în zăpadă și soare, Dorian ar fi putut jura că și regele făcu o plecăciune.

Câteva minute mai târziu, când aripile acoperiră lumina soarelui, nimeni nu observă balaurul singuratic ce se ridică din Oakwald și intră în rândurile armatei agitate.

Capitolul 84

Nu mai rămăsese nicio armură în arsenalul sărăcit al castelului. Și oricum niciuna nu s-ar fi potrivit balaurilor.

Cele care supraviețuiseră ocupației Adarlanului sau fuseseră cumpărate de la căderea acestuia fuseseră distribuite, și chiar dacă prințul Aedion se oferise să roage un fierar să sudeze foi de metal ca să făurească niște platoșe, Manon aruncase o privire la ușile care ar fi fost utilizate în acest scop și își dăduse seama că ar fi fost foarte grele. Împotriva legiunii Dinți-de-fier aveau nevoie de viteză și agilitate.

Așadar, vrăjitoarele aveau să intre în luptă ca întotdeauna: doar cu săbiile, dinții și unghiile de fier și istețimea lor.

Stând pe un balcon spațios din cel mai înalt turn al castelului din Orynth, armata Morathului întinzându-se dedesubt, Manon privi soarele răsărind și își dădu seama că ar fi putut fi ultima oară.

Dar Cele Treisprezece, multe dintre ele

rezemându-se de balustrada balconului, nu se uitau înspre est.

Nu, se concentrau doar asupra inamicului care se agita în lumina dimineții. Sau erau atente la cele două vrăjitoare Crochan care stăteau cu Manon, cu măturile în mâini și săbiile deja prinse pe spate.

Nu fusese un șoc să o vadă pe Bronwen sosind în dimineața asta îmbrăcată pentru luptă. Dar Manon se oprise când Glennis ieșise cu o sabie și părul împletit la spate.

Ele discutaseră deja detaliile – de trei ori în urmă cu o seară. Iar acum, în lumina răsăritului, zăboveau în vârful vechiului turn.

Departe, în mijlocul armatei agitate a Morathului, răsună un corn.

Lent, ca o bestie uriașă care se trezea dintr-un somn profund, armata Morathului începu să se miște.

— Era și timpul, mormăi Asterin lângă Manon, părul ei împletit fiind legat cu o panglică de piele pe frunte.

Balaurii legiunii Dinți-de-fier își luară zborul, mișcându-se cu greu în armurile lor grele.

Totuși, balaurii nu aveau să fie un avantaj. Vrăjitoarele Dinți-de-fier, după un început greu, umplură curând văzduhul. Erau cel puțin o mie. Manon nu voia să știe unde era armata din trecătoarea Ferian. Nu încă.

Pe turnurile castelului, pe acoperișurile orașului și de-a lungul meterezelor, vrăjitoarele Crochan își îndreptară măturile pe lângă corp, așteptând semnalul ca să își ia zborul.

Un semn de la Bronwen, din cornul sculptat de la centură, crăpat și îngălbenit de vreme, simbolurile sculptate fiind atât de învechite încât abia se vedeau.

Observând privirea lui Manon, Bronwen spuse:

— Este o relicvă din vechiul regat. I-a aparținut lui Telyn Venora, o războinică tânără și fără experiență în timpul ultimelor zile ale războiului, care era aproape de porți când a căzut Rhiannon. Înaintașa mea. Ea își trecu o mână peste corn. A suflat din cornul ăsta ca să avertizeze oamenii că Rhiannon a fost ucisă și că trebuie să fugă din oraș. La câteva clipe după ce a dat semnalul de avertisment, matroana Sânge-Albastru a ucis-o. Dar asta i-a oferit poporului nostru timp să fugă. Să supraviețuiască. Lacrimile mărgineau ochii negri ai lui Bronwen. Sunt onorată să suflu din nou în cornul ăsta azi. Nu ca să ne avertizez oamenii, ci să îi adun.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu se uită spre Bronwen, dar Manon știa că ele auziseră fiecare cuvânt.

Bronwen își atinse platoșa de piele.

— Telyn este aici astăzi. În inima fiecărei vrăjitoare Crochan care a scăpat și a supraviețuit până acum. Toate cele căzute în războaiele vrăjitoarelor sunt cu noi, chiar dacă nu le putem vedea.

Manon se gândi la cele două prezențe pe care le simțise în lupta cu matroanele și își dădu seama că vorbele lui Bronwen erau adevărate.

— Pentru ele luptăm! spuse Bronwen, coborându-și privirea la armata care se apropia. Și pentru viitorul pe care vrem să îl obținem!

— Un viitor pe care toate vrem să-l avem, zise Manon și se uită în ochii Celor Treisprezece. Deși ele nu zâmbiră, înverșunarea de pe chipurile lor spunea destule.

Manon se întoarse spre Glennis.

— Chiar vrei să lupți?

Glennis dădu din cap, ferm și hotărât.

— În urmă cu cinci sute de ani, mama a ales

viitorul descendenței regale în loc să lupte alături de cei dragi. Și chiar dacă nu și-a regretat alegerea, povara lucrurilor rămase în urma ei a afectat-o. I-am purtat povara toată viața. Bătrâna gesticulă spre Bronwen, apoi spre Asterin. Toate cele care luptăm aici azi o facem având pe cineva invizibil în spatele nostru.

Privirea din ochii negri cu pete aurii ai lui Asterin se îndulci puțin.

— Da, fu tot ce spuse aghiotanta lui Manon când mâna-i alunecă spre pântec.

Nu în amintirea cuvântului plin de ură însemnat acolo, a ceea ce i se făcuse.

În amintirea fetiței născute moartă care fusese aruncată de bunica lui Manon în foc înainte ca Asterin să aibă șansa să o îmbrățișeze.

În amintirea vânătorului pe care îl iubise Asterin așa cum nicio vrăjitoare Dinți-de-fier nu iubise vreodată un bărbat și la care nu se întorsese niciodată de rușine și frică; în amintirea vânătorului care nu încetase să îi aștepte întoarcerea, nici măcar la bătrânețe.

Pentru ele, pentru familia pe care o pierduse, Manon știa că aghiotanta avea să lupte azi. Ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată.

În lupta de astăzi, și pe Manon o mâna același imbold.

— Deci am ajuns la asta după cinci sute de ani, spuse Glennis cu o voce fermă și totuși distantă, ca și când s-ar fi pierdut în amintiri. Soarele dimineții scălda în auriu zidurile albe ale Orynthului. Ultima înfruntare a vrăjitoarelor Crochan.

Ca și când cuvintele ar fi fost un semn, Bronwen duse cornul lui Telyn Vanora la buze și suflă.

*

Cei mai mulți credeau că râul Florine curgea din Coarnele Cerbului, chiar prin marginea vestică a Orynthului înainte să traverseze câmpiile.

Dar majoritatea nu știa că anticul rege Fae își construise orașul cu înțelepciune, săpând scurgeri și canale subterane care aduceau apa proaspătă a muntelui direct în oraș, tocmai până sub castel.

Cu o torță ridicată în aer, Lysandra se uită într-unul dintre aceste canale de apă subterane. Apa întunecată se învolbură când curse prin tunelul de piatră și dincolo de zidurile orașului. Suflarea ei scoase aburi când spuse grupului de soldați din legiunea Bane care o însoțiseră:

— Să încuiați poarta după ce ies!

Un mormăit fu singura confirmare pe care o primi.

Lysandra se încruntă la poarta grea din fier din partea cealaltă a râului subteran, ale cărei bare de metal erau la fel de groase ca antebrațul ei. Lordul Murtaugh fusese cel care sugerase această cale de atac, cunoscând căile navigabile de sub oraș și castelul mult mai bine decât Aedion.

Lysandra se pregăti să plonjeze, știind că apa avea să fie rece. Foarte rece.

Dar Morathul se mișca, iar dacă ea nu-și ocupa curând poziția, putea fi prea târziu.

— Zeii să fie cu tine! spuse unul dintre soldații legiunii Bane.

Lysandra îi aruncă bărbatului un zâmbet încordat.

— Și cu voi toți!

Fără să-și dea timp să se răzgândească, sări direct de pe marginea de piatră.

Plonjonul fu rapid și adânc. Frigul îi scoase aerul

din plămâni, dar deja se transforma, lumina și căldura umplându-i trupul când oasele i se deformară și pielea dispăru. Magia ei pulsă, consumându-se repede din cauza efortului de a crea acest trup, dar, apoi, totul se termină.

Pe mal, soldații Bane înjurau. Ei nu-i păsa dacă de frică sau din admirație.

Ieșind la suprafață cât să respire, Lysandra se scufundă din nou. Chiar și în forma asta, frigul o afecta; apa era tulbure și întunecată, dar ea înotă odată cu curentul, lăsându-l să o ghideze spre ieșirea din vechiul tunel, sub zidurile orașului și în Florine, care era mai lat. Acolo frigul deveni aproape insuportabil. Blocuri groase de gheață pluteau deasupra, ascunzând-o de ochii inamicilor.

Înotă de-a lungul flancului estic al armatei Morathului și așteptă semnalul.

*

Vrăjitoarele Crochan se înălțară la cer, un val roșu care zbură peste oraș și zidurile lui.

Pe partea sudică a zidului, cu Ren alături, Aedion își lăsă capul pe spate când le privi înălțându-se deasupra câmpiei.

— Chiar crezi că pot lupta împotriva lor?

Ren dădu din cap spre marea de vrăjitoare Dinți-de-fier și balauri care se apropiau.

— Cred că nu avem de ales decât să sperăm că pot, spuse Aedion, scoțându-și arcul de pe spate.

Ren făcu la fel.

La semnalul tăcut, arcașii de pe zidurile orașului își luară arcurile.

Împrăștiați printre ei, mycenienii lui Rolfe își

poziționară sulițele de foc, sprijinind aparatele metalice de zid.

Morathul mărșălui. Nu mai erau întârzieri sau surprize. Lupta urma să se desfășoare.

Aedion aruncă o privire spre cotul râului Florine, straturile de gheață strălucind orbitor în soarele dimineții. Își ignoră groaza din inimă. Erau prea disperați și prea copleșiți numeric încât să îi refuze Lysandrei sarcina pe care o acceptase astăzi.

O privire peste umăr îl făcu pe Aedion să confirme că soldații Bane aveau catapultele pregătite pe metereze, nobilii Fae fiind gata să își folosească magia ca să le încarce cu blocuri imense de piatră de râu. Iar pe zidurile orașului, arcașii Fae rămaseră atenți așteptând semnalul.

Aedion puse o săgeată în arc, încordându-și brațul când trase coarda.

La unison, soldații adunați pe zidurile orașului procedară la fel.

— Să facem lupta asta demnă de un cântec! spuse Aedion.

Capitolul 85

Manon și Cele Treisprezece se avântară în văzduh când armata vrăjitoarelor Crochan zbură dedesubt, un val roșu grăbindu-se spre marea neagră din față, forțând legiunea Dinți-de-fier să aleagă: vechii lor inamici sau cei noi.

Era o încercare, și una pe care Manon dorise să o facă mai devreme. Voia să vadă câte vrăjitoare Dinți-de-fier aveau să asculte ordinul de a înainta și câte i-ar fi ignorat ordinele, tentația de a se lupta cu Cele Treisprezece fiind insuportabilă. Și o încercare,

presupunea ea, pentru matroanele și moștenitoarele care le conduceau legiunea – ar fi căzut în capcană? Și-ar fi împărțit forțele ca să se adune în jurul vrăjitoarelor Dinți-de-fier sau și-ar fi continuat atacul asupra vrăjitoarelor Crochan?

Tot mai sus se înălțară Manon și Cele Treisprezece, cele două armate apropiindu-se.

Vrăjitoarele Crochan nu ezitară când săbiile licăriră în soare, îndreptate spre balaurii care se apropiau.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier nu se antrenaseră împotriva inamicilor capabili să lupte, a unor dușmani care s-ar fi putut afla în aer, mai mici și mai rapizi, și în stare să atace punctul cel mai sensibil: călărețele. Acesta era țelul vrăjitoarelor Crochan – să doboare călărețele, nu bestiile.

Dar ca să facă asta ar fi trebuit să înfrunte maxilarele care mușcau și cozile țepoase, otrava care le acoperea. Ca și când ar fi putut ocoli balaurii în zbor, problema rămânând să înfrunte săgețile trase și luptătoarele instruite care călăreau bestiile. N-ar fi fost ușor, și nici rapid.

Cele Treisprezece se înălțară atât de mult încât aerul se rarefie; destul de sus încât Manon putea să vadă partea din spate a armatei, unde zbura balaurul îngrozitor și inconfundabil de mare al Iskrei Picioare-Galbene.

Nici urmă de Petrah sau de cele două matroane rămase. Manon nu știa cine o înlocuise pe bătrâna Picioare-Galbene ca să devină Mare Vrăjitoare. Nici nu îi păsa. Poate că bunica ei le convinsese să nu o numească încă pe Iskra sau pe altcineva – ca să își elibereze calea spre domnie.

Tocmai în clipa în care Manon ameți din cauza altitudinii, vreo cincizeci de balauri se desprinseră din

formația inamică, zburând în sus – se grăbiră spre ele, scăpate de sub control. Însetate de gloria și funcțiile pe care le-ar fi adus uciderea Celor Treisprezece.

Manon zâmbi.

Cele două armate se izbiră una în cealaltă.

Expirând, Manon trase o dată frâiele lui Abraxos.

Balaurul ei feroce își întinse aripile când se arcui și plonjă.

Lumea se înclină când se răsuciră și plonjară tot mai mult, Cele Treisprezece venind din urmă. Ele spintecară norii, armata în conflict pierzându-se în ceață, castelul și orașul ivindu-se dedesubt.

Iar când vrăjitoarele Dinți-de-fier ajunseră destul de aproape încât Manon să vadă că erau Picioare-Galbene și Sânge-Albastru, Abraxos se înclină brusc într-o parte și un curent de aer îl aruncă direct în mijlocul lor.

Cele Treisprezece intrară în formație în spatele ei, ca un berbec ce se izbea în vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Arcul lui Manon șuieră când trase săgeată după săgeată.

La prima împroșcare de sânge albastru, o parte din ea dispăru.

Dar continuă să tragă. Iar Abraxos zbură neîncetat, sfâșiind aripi și gâturi cu coada și dinții.

Și astfel începu lupta.

*

Chiar și în râu, freamătul picioarelor în marș trecu pe lângă Lysandra.

Ei nu văzură botul mare și alb care ieșea periodic dintre sloiuri ca să respire. Cerul era întunecat acum, plin cu balauri și vrăjitoare Crochan care se luptau.

Trupurile plonjau ocazional în râu, vrăjitoare Dinți-de-fier și Crochan deopotrivă.

Pe vrăjitoarele Crochan care se zbăteau, care erau încă în viață, Lysandra le purta pe ascuns spre malul îndepărtat. Ele nu spuseseră cum părea în ochii lor, iar ea nu zăbovea suficient cât să le dea ocazia.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier care cădeau în râu erau trase la fund și țintuite de pietre.

Era nevoită să își mute privirea de fiecare dată când o făcea.

Botul Lysandrei ieși la suprafață când un corn strident spintecă vuietul, direct dinspre zidurile orașului. Nu era un semnal de avertisment, ci o dezlănțuire.

Lysandra plonjă spre fundul apei. Plonjă, apoi se ridică, coada puternică zbătându-se ca să o arunce spre suprafață.

Ieși din gheață și apă, arcuindu-se prin aer, și se izbi direct în flancul estic al Morathului.

Soldații țipară când ea se dezlănțui într-un vârtej de dinți și gheare și cu o coadă uriașă care biciuia în orice direcție.

Unde se mișca dragonul alb de mare, țâșnea sânge negru.

Și tocmai când soldații își stăpâniră suficient groaza ca să tragă săgeți și sulițe spre solzii opalescenți întăriți cu mătase de păianjen, ea se răsuci și sări din nou în râul adânc, dispărând sub gheață. Sulițele plonjară în apele turcoaz, ratându-și ținta, dar Lysandra deja se grăbea mai departe.

Trupul dragonului de mare – de râu, presupunea ea – nu încetini. Îl forță la maxim, plămânii mari lucrând ca un burduf.

Râul coti, iar ea se folosi de asta în avantajul ei

când sări din nou din apă.

Soldații, atât de concentrați la ravagiile pe care le făcuse în față, nu se uitară în direcția ei înainte ca Lysandra să-i atace.

Înainte să revină în adâncimile înghețate ale râului, ea aruncă doar o privire la zidurile orașului, la valul negru care se izbea în ele, la scările de asediu ce erau ridicate și săgețile care zburau, flăcări izbucnind în mijlocul lor.

Sânge negru îi curse din bot, coadă și gheare când făcu cale întoarsă, vrăjitoarele războindu-se în aer deasupra gheții.

Așadar, ea se luptă având drept scut sloiurile de gheață, atacând, apoi mișcându-se; destabilizând flancul estic cu fiecare atac, forțându-i să fugă de pe marginea râului ca să aglomereze rândurile din mijloc.

Încet, apele turcoaz ale râului Florine se colorară în albastru și negru.

Totuși, Lysandra continuă să muște din coastele monstrului care năvălea asupra Orynthului.

*

Căldura sulițelor de foc îi ardea obrajii lui Aedion, încălzindu-i aproape insuportabil coiful.

Un mic preț, când exploziile de foc îi aruncară pe soldații valgi înapoi. Unde arcașii lor doborau inamicul, veneau mai mulți. Iar unde sulițele de foc îi pârjoleau, rămânea doar pământ ars și armuri topite. Dar nu era suficient – nici pe departe.

Deasupra, dincolo de ziduri, vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan se luptau.

Atât de violent și de rapid încât o ceață albastră plutea în văzduh din cauza măcelului.

El nu își putea da seama cine domina. Cele Treisprezece luptau printre ele și unde intrau în luptă, vrăjitoarele Dinți-de-fier și balaurii lor cădeau, strivind soldații valgi sub ei.

Scările de asediu din fier fură iarăși ridicate, îndreptate spre zidurile orașului. Pe cei deja cățărați, exploziile sulițelor de foc îi aruncară înapoi pe pământ sub formă de cadavre carbonizate. Dar mai mulți valgi urcară, frica de foc nefiind suficientă ca să îi împiedice să o facă.

Alergând spre cea mai apropiată scară, Aedion puse săgeată după săgeată în arc, trăgând în soldații care urcau pe treptele ei. Țintind precis în spațiile din armura neagră.

Arcașii din jurul său îl imitară, soldații Bane din spatele lui luând poziții de luptă, așteptând ca primii să străpungă zidurile.

La porțile orașului, focul izbucni violent. Pe mulți dintre mycenieni, îi poziționase la fiecare din cele două porți ale Orynthului, punctele cele mai slabe din ziduri.

Faptul că focul ardea în continuare îi spunea suficient: Morathul năvălea acolo.

Auzindu-l pe Rolfe strigând „Nu risipiți focul!”, simți o groază în stomac, dar se concentră la scara de asediu. Arcul îi zvâcni și un alt soldat căzu, urmat de încă unul.

Pe zid, Ren se ocupa de altă scară de asediu apropiată, arcul lordului șuierând.

Retrăgându-se, lăsând arcașii să îi ia locul, el își ridică sabia, făcând semn soldaților Bane de la catapulte, nobililor Fae și arcașilor de lângă ele.

— Acum!

Lemnul pocni și scârțâi. Bolovani mari cât căruțele plutiră peste ziduri, fiecare fiind uns cu ulei și

strălucind în soare când se ridică.

Iar când bolovanii ajunseră sus și începură să plonjeze spre inamic, arcașii Fae dezlănțuiră săgețile aprinse care atinseră bolovanii unși cu ulei chiar înainte ca pietrele să se izbească de pământ.

Focul izbucni, pătrunzând în găurile pe care Aedion ordonase să fie făcute în rocă, direct în grămada de pulbere explozivă pe care o luaseră din rezerva prețioasă a sulițelor lui Rolfe.

Bolovanii explodară în bile de foc și piatră.

Pe zidurile orașului, soldații aclamară măcelul pe care îl dezvăluiră rămășițele fumegânde: doar soldați valgi topiți, striviți sau spulberați. În fiecare loc în care trăseseră cele șase catapulte, acum era un cerc de pământ carbonizat.

— Repoziționați! strigă Aedion.

Soldații Bane deja împingeau roțile care aveau să miște catapultele pe suporturile lor din lemn. În câteva secunde, țintiseră alt loc; în câteva secunde, nobilii Fae ridicară alți bolovani unși cu ulei din grămada adunată de Darrow de-a lungul multor săptămâni.

El nu îi dădu șansa Morathului să își revină.

— *Foc!*

Bolovanii se ridicară, urmați de săgețile aprinse.

Exploziile de pe câmpul de luptă scuturară zidurile orașului de data asta.

Se auziră alte ovații, iar Aedion făcu semn soldaților Bane și nobililor Fae să se oprească, să lase Morathul să creadă că rezerva lor se consumase, că avuseseră doar câteva posibilități norocoase în arsenal.

Aedion reveni la scara de asediu când primul soldat valg ajunse pe zid.

Bărbatul fu ucis înainte ca picioarele lui să atingă

pământul, mulțumită soldatului Bane, care aștepta.

Aedion își scoase scutul de la spate și-și înclină sabia când un val de soldați trecu peste zid.

Dar, urcând cu ușurință pe scară, un soldat valg își făcu apoi apariția.

Chipul tânărului era rece ca moartea, ochii lui negri fiind luminați de o sete diabolică.

La gât avea un colier negru.

Venise un prinț valg.

Capitolul 86

— Concentrați-vă la scară! le strigă Aedion soldaților care dădeau înapoi din fața chipeșului prinț-demon care păși pe zidul orașului ca și când ar fi intrat doar într-o cameră.

Nu purta nicio armură, numai o tunică neagră croită pentru corpul său suplu.

Prințul valg zâmbi.

— Prințe Aedion, spuse mieros creatura din el, scoțând o sabie dintr-o teacă neagră de la centură. Te-am așteptat!

Aedion lovi.

El nu avea magie, nu avea nimic cu care să combată puterea întunecată din venele prințului, dar avea viteză și forță.

Aedion fentă cu sabia, acea sabie obișnuită și fără nume, iar prințul lovi cu sabia lui – chiar în clipa în care Aedion izbi scutul în coastele bărbatului.

Împingându-l înapoi. Nu spre scară, ci spre mycenianul care ținea o suliță de foc…

Mycenianul era mort.

Prințul chicoti și un bici de putere întunecată lovi spre Aedion.

Aedion se feri, ridicând scutul, de parcă ar fi reușit să se ferească de acea putere.

Întunericul lovi metalul, iar brațul lui Aedion vibră.

Dar durerea și agonia nu se făcură simțite.

Aedion pară imediat, o lovitură în sus de care prințul valg se feri sărind într-o parte.

Ochii demonului erau mari când studie scutul. Apoi pe Aedion.

— Spiriduș ticălos! zise prințul valg printre dinți.

Aedion nu știa ce însemna asta, nu se arătă interesat când încasă încă o lovitură în scut, meterezele fiind deja unse cu sânge negru și roșu. Dacă mycenianul din apropiere era mort, atunci mai era unul lângă scara lui Ren…

Prințul valg dezlănțui lovitură după lovitură.

Aedion le încasă pe toate în scut, puterea prințului ricoșând din acesta ca și când ar fi fost apă împroșcată pe piatră. Și la fiecare explozie de putere trimisă spre el, Aedion lovi cu sabia.

Metalul întâlni metalul; întunericul se izbi în metalul vechi. Aedion avu impresia vagă că soldații valgi și oamenii se opriră când el și prințul demon se luptară pe zidul orașului.

El rămase în picioare, așa cum îl învățase Rhoe, așa cum îl învățaseră Quinn și Cal Lochan, cum îl învățaseră toți mentorii și războinicii pe care îi admirase mai mult decât pe oricare alții. Pentru această clipă, când avea să fie chemat să apere chiar zidurile Orynthului.

Pentru ei lovea cu sabia, pentru ei încasa lovitură după lovitură.

Prințul valg șuieră la fiecare dintre aceste lovituri, ca și când s-ar fi enervat că puterea lui nu putea sparge acel scut.

Scutul lui Rhoe.

Nu avea niciun strop de magie. Brannon nu îl purtase niciodată. Dar unul dintre ei îl făurise, unul din descendența neîntreruptă a regilor și reginelor care veniseră după el și care își iubiseră regatul mai mult decât propriile vieți. Care purtaseră acest scut în luptă, în război, ca să apere Terrasenul.

Și în timp ce Aedion și prințul valg se luptară pe ziduri, când scutul antic refuză să cedeze, el se întrebă dacă nu cumva metalul avea o altfel de putere. Una pe care valgii nu o înțelegeau și pe care n-ar fi înțeles-o niciodată. Nu magie adevărată, nu așa cum aveau Brannon și Aelin. Ci una la fel de puternică – mai puternică, pe care valgii nu ar fi reușit să o străpungă niciodată, indiferent cât de mult ar fi încercat.

Sabia lui Aedion scoase un sunet, iar prințul valg strigă când Aedion îi atinse brațul, tăind adânc.

Sângele negru țâșni. Aedion profită de avantaj, împingând cu scutul și lovind cu sabia.

Dar prințul așteptase.

Întinsese o capcană, trupul lui fiind momeala.

Iar când Aedion se izbi în prințul valg, demonul scoase un pumnal de la centura sabiei și lovi chiar acolo unde armura lui Aedion era expusă doar puțin în apropierea axilei, vulnerabilă în poziția cu brațul întins.

Cuțitul pătrunse, sfâșiind carnea, mușchiul și osul.

Durerea, atroce și orbitoare, amenință să îl facă să întindă mâna, să scape sabia. Doar anii de instrucție și de muncă ai lui Aedion îl ținură în picioare când sări înapoi, scoțând cuțitul.

Prințul valg chicoti; Aedion nu era foarte atent la lupta de pe ziduri, strigătele și muribunzii și pâlpâirile focului când prințul zâmbi la pumnalul însângerat.

Ducându-l la gura lui senzuală, prințul își trecu

limba peste lamă, lingând sângele lui Aedion.

— Excelent! șuieră demonul, tremurând de plăcere.

Aedion se retrase încă un pas, brațul usturându-l încontinuu, sângele adunându-i-se în armură.

Prințul veni după el.

Un bici de putere întunecată lovi spre Aedion, iar el îl încasă din nou în scut. Îl lăsă să îl doboare la pământ, căzând pe trupul îmbrăcat în fier al unui soldat Bane.

Respirația lui deveni înțepătoare precum cuțitul care îl înjunghiase.

Prințul se opri în fața lui Aedion.

— O să fie o încântare să mă înfrupt din tine!

Aedion se acoperi cu scutul, pregătindu-se pentru lovitură.

Prințul vru să ducă pumnalul însângerat la gură din nou, ochii jucându-i în cap.

Dar îi făcu mari când o săgeată îi străpunse pielea gâtului, chiar deasupra colierului.

Prințul se înecă, întorcându-se spre săgeata care nu venise dinspre Aedion, ci din spate. Privi spre Ren Allsbrook și sulița de foc pe care o ținea în mâini.

Ren lovi cu mâna cremenea, iar flacăra izbucni.

Aedion se feri, ghemuindu-se sub scut când flacăra amenința să îi topească oasele.

Lumea se transformă în căldură și lumină. Apoi se auziră doar strigătele luptei și ale muribunzilor.

Aedion reuși să coboare scutul.

Unde fusese prințul valg, rămăsese o grămadă de cenușă și un colier negru din piatră Wyrd.

Aedion gâfâi, ducând mâna spre coastele însângerate.

— Îl țineam sub control.

Ren doar scutură din cap și se roti pe un călcâi,

dezlănțuind sulița de foc asupra celui mai apropiat soldat valg.

Lordul din Allsbrook se întoarse din nou spre el, deschizând gura ca să spună ceva. Dar Aedion era amețit, corpul său răcindu-se ca niciodată. Apoi nu mai simți nimic.

*

Lupta era mult mai înfiorătoare decât își imaginase Evangeline.

Doar sunetul o făcea să tremure și numai faptul că ducea mesajele lordului Darrow, care se afla într-unul dintre cele mai înalte balcoane ale castelului, o împiedicase să se ghemuiască de frică.

Respirația îi era sacadată și uscată când reveni în grabă pe balcon, unde Darrow stătea lângă balustrada de piatră, în fața celorlalți doi lorzi din Terrasen.

— De la Kyllian, reuși Evangeline să spună, făcând o plecăciune, ca de fiecare dată când aducea un mesaj.

Știa că în luptă manierele nu-și mai aveau locul – cu siguranță Aelin ar fi spus asta. Dar ea tot făcea o plecăciune, deși îi tremurau picioarele. Nu se putea opri.

Mesagerul lui Kyllian o întâlnise pe treptele castelului, iar acum aștepta răspunsul lui Darrow. Doar atât se apropiase de luptă. Nu că ar fi fost mult mai bine să rămână aici, sus.

Lipindu-se de pietrele zidului turnului, Evangeline îl lăsă pe Darrow să citească scrisoarea. Vrăjitoarele Crochan și balaurii erau mult mai aproape de locul acesta. Atât de sus, ea era la nivelul lor, lumea de dedesubt abia zărindu-se. Evangeline își lipi palmele de

pietrele reci, ca și când ar fi putut extrage vreo putere din ele.

Chiar și în vuietul luptei, îl auzi pe Darrow spunându-le celorlalți lorzi:

— Aedion a fost rănit.

Evangeline simți un gol în stomac și o greață intensă.

— Se simte bine?

Cei doi lorzi o ignorară, dar Darrow se uită spre ea.

— Și-a pierdut cunoștința și l-au mutat într-o clădire din apropierea zidului. Vindecătoarele se ocupă de el în momentul ăsta. Îl vor aduce aici de îndată ce o să își revină.

Evangeline se deplasă clătinându-se către balustrada balconului, ca și când ar fi putut vedea clădirea în marea de haos de lângă zidurile orașului.

Nu avusese un frate sau un tată. Încă nu hotărâse ce i-ar fi plăcut să-i fie Aedion. Iar dacă era atât de rănit încât Darrow să primească mesaj…

Își apăsă pântecul cu mâna, încercând să nu verse fierea care îi ardea gâtul.

Se auziră șoapte, iar apoi o mână îi atinse umărul.

— Lordul Gunnar o să-mi transmită mesajul, spuse Darrow. Tu ai să rămâi aici, cu mine. S-ar putea să am nevoie de tine.

Cuvintele erau serioase, dar mâna de pe umărul ei era blândă.

Evangeline dădu pur și simplu din cap, tristă și dezamăgită, și apucă balustrada balconului de parcă prinsoarea ei ar fi putut, cumva, să-l țină pe Aedion în viață.

— Gustări calde, Sloane! ordonă Darrow, vocea lui nelăsând loc de discuții.

Ceilalți lorzi plecară. Evangeline nu știa cât timp

trecu după asta sau cât dură ca lordul să revină înainte ca Darrow să-i dea o cană fierbinte.

— Bea!

Evangeline se supuse, aflând că era un fel de supă. Probabil de vită. Nu îi păsa.

Prietenii ei erau acolo jos. Familia pe care și-o făcuse.

Departe, în apropierea râului, o mișcare începătoșată fu singurul semn că Lysandra era încă în viață.

Nicio veste despre soarta lui Aedion.

Așa că Evangeline zăbovi în turn și se rugă, Darrow rămânându-i alături în tăcere.

Capitolul 87

Chiar dacă se mișcau cât de repede posibil, soldații khaganului erau prea lenți. Prea înceți și prea mulți ca să ajungă la timp în Terrasen.

În săptămâna în care înaintaseră spre nord, Aelin cerând iertare Oakwaldului, Neamului Mititelelor și lui Brannon când croise o cale prin pădure, ei abia se apropiau de Endovier și de granița de la doar câțiva kilometri de dincolo de acesta. De acolo, dacă aveau noroc, Orynthul era la zece zile distanță. Și probabil se transforma într-un dezastru dacă Morathul își păstra armata postată în Perranth după prădarea orașului.

Așadar, ei aleseseră să ocolească orașul prin flancul vestic, înconjurând munții Perranth în loc să meargă spre câmpii pentru o călătorie mai ușoară prin ținut. Ascunși în pădurea Oakwald, ar fi putut lua prin surprindere armata Morathului în Orynth.

Dacă mai rămânea ceva din Orynth până la sosirea lor. Erau încă oricum prea departe astfel încât călăreții păsărilor ruk să plece în cercetare, și niciun mesager

nu le ieșise în cale. Nici măcar sălbaticii din Colți, care rămăseseră cu ei, iar acum jurau să mărșăluiască spre Orynth ca să își răzbune neamul, nu cunoșteau o rută mai scurtă.

Aelin încercă să nu se gândească la asta. Sau la Maeve și Erawan, oriunde ar fi fost și indiferent ce ar fi plănuit.

În Endovier, singurul avanpost al civilizației pe care îl văzuseră în ultima săptămână, aveau să primească primele noutăți de la plecarea din trecătoarea Ferian.

Încercă să nu se gândească nici la asta, la faptul că urmau să treacă prin Endovier a doua zi sau peste două zile și că avea să vadă munții gri care găzduiau minele de sare.

Stând pe pat întinsă pe burtă – n-avea rost să pună pe cineva să monteze un pat regal pentru ea și Rowan când ar fi mărșăluit peste câteva ore –, Aelin tresări la usturimea arzătoare de pe spate.

Zăngănitul uneltelor lui Rowan și pârâitul coșurilor pentru jar erau singurele sunete din cortul lor.

— O să fie gata în seara asta? întrebă ea când el se opri ca să înmoaie acul în cerneala cu urme de sare.

— Dacă nu mai vorbești, fu răspunsul lui sec.

Aelin pufni, ridicându-se pe coate ca să-l privească peste umăr. Nu vedea ce scria el, dar cunoștea tiparul. Era o replică a ceea ce-i scrisese pe spate primăvara trecută, povestirile celor dragi ei și morțile lor, chiar acolo unde fuseseră cicatricele ei. Exact unde fuseseră, ca și când amintirea lor i-ar fi fost fixată în minte.

Dar acum, mai jos, avea un alt tatuaj. Unul care îi acoperea omoplații de parcă ar fi fost o pereche de aripi întinse. Sau așa le desenase el.

Povestea lor. A lui Rowan și a lui Aelin.

O poveste care începuse furios și trist și se

transformase în ceva cu totul diferit.

Ea se bucura ca el să-l lase așa. În etapa fericirii lor.

Aelin își sprijini bărbia pe mâini.

— Curând o să ne apropiem de Endovier.

Rowan se apucă iar de muncă, dar ea știa că-i asculta fiecare cuvânt, că se gândea bine la fiecare răspuns.

— Ce vrei să faci în privința asta?

Ea tresări la usturimea unui loc foarte sensibil din apropierea coloanei.

— Să-l ard din temelii. Să transform munții în moloz.

— Bun! Am să te ajut!

Aelin schiță un zâmbet.

— N-o să-mi spună legendarul prinț-războinic să evit să îmi consum nesăbuit puterea?

— Legendarul prinț-războinic ți-ar spune să nu te abați de la planul tău, dar dacă distrugerea orașului Endovier o să te ajute, atunci el o să te susțină.

Aelin tăcu în timp ce Rowan continuă să lucreze alte câteva minute.

— Nu îmi aduc aminte ca ultima dată să fi durat atât de mult să-mi faci tatuajul.

— I-am adus îmbunătățiri. Iar tu te alegi cu unul complet nou.

Ea mormăi, dar nu spuse nimic o vreme.

Rowan își continuă treaba, ștergând sângele când era necesar.

— Nu cred că pot, șopti Aelin. Nu cred că suport să mă uit măcar la Endovier, ca să nu mai zic să îl distrug.

— Vrei să o fac eu?

O întrebare calmă, de războinic. Știa că el ar fi făcut-o. Dacă i-ar fi cerut-o, ar fi zburat spre Endovier

și l-ar fi spulberat.

— Nu, recunoscu ea. Oricum supraveghetorii și sclavii sunt plecați cu toții. Nu ai pe cine să distrugi și pe cine să salvezi. Vreau doar să trec pe lângă oraș și să nu mă mai gândesc niciodată la asta. Înseamnă că sunt lașă?

— Aș spune că înseamnă că ești om. Făcu o pauză. Sau oricum s-ar zice în cazul unui Fae.

Ea se încruntă la degetele împreunate sub bărbie.

— Se pare că acum sunt mai mult Fae decât altceva. Uneori chiar uit când am fost ultima dată în corpul meu uman.

— E un lucru bun sau rău?

Mâinile lui erau ferme.

— Nu știu. *Sunt* om, în sinea mea, lăsând la o parte prostia cu regina spiridușilor. Am avut părinți umani, iar părinții lor au fost umani, în mare parte, și chiar dacă descendența lui Mab era reală... Sunt un om care se poate transforma într-un Fae. Un om care poartă un corp Fae.

Nu zise nimic de nemurire. Nu uitase ce îi aștepta.

— Pe de altă parte, replică Rowan, aș spune că ești un om cu instincte Fae. Poate mai multe decât cele umane. Ea îl simți zâmbind. Ești posesivă, dominantă, agresivă...

— Ai un stil unic de a face complimente unei femei!

Pe spate, îi simți râsul ca pe o atingere de aer cald.

— De ce nu putem să fim și om, și Fae? De ce să alegem?

— Pentru că oamenii întotdeauna par să ne ceară să fim una sau alta.

— Nu ți-a păsat niciodată de ce vor alți oameni.

Ea schiță un zâmbet.

— Adevărat.

Scrâșni din dinți când acul lui o înțepă de-a lungul spinării.

— Mă bucur că ești aici – că am să revăd orașul Endovier alături de tine.

Că avea să-și înfrunte acea parte a trecutului, suferința și chinul, dacă tot nu se putea gândi încă prea mult la ultimele câteva luni.

Uneltele lui și durerea amorțitoare se opriră. Apoi, el își atinse buzele de spatele ei, chiar deasupra locului în care începea noul tatuaj – același pe care i-l făcuseră Gavriel și Fenrys pe spate în ultimele câteva zile, ori de câte ori se opreau peste noapte.

— Și eu mă bucur că sunt aici, Inimă de Foc!

Cât timp i-ar mai fi permis zeii.

*

Elide se trânti pe pat, gemând ușor când se aplecă să-și dezlege șireturile cizmelor. O zi în care să o ajute pe Yrene în căruță nu era o sarcină ușoară, iar perspectiva de a-și unge glezna și piciorul cu alifie părea aproape divină. Cel puțin munca-i ținea în frâu gândurile agitate: ce îi făcuse lui Vernon, ce se întâmplase cu Perranthul, ce îi aștepta în Orynth și ce puteau face pentru a-l apăra.

Din patul opus, Lorcan doar o privi, ținând în mâini un măr curățat pe jumătate.

— Ar trebui să te odihnești mai des.

Elide flutură o mână, scoțându-și cizma și apoi ciorapul.

— Yrene este însărcinată și vomită cam la fiecare oră. Dacă ea nu se odihnește, nici eu n-am s-o fac.

— Nu sunt prea sigur că Yrene este întru totul om.

Chiar dacă vocea îi era răgușită, amuzamentul

sclipi în ochii lui Lorcan.

Elide scoase cutia cu alifie din buzunar. Era din eucalipt, îi spusese Yrene, numind o plantă de care Elide nu mai auzise, dar al cărei miros – iute și calmant totodată – îi plăcea. Pe lângă planta cu miros înțepător, alifia albă și opacă mai conținea și lavandă și rozmarin.

Se auzi foșnetul unor haine, iar apoi Lorcan îngenunche în fața ei, ținându-i piciorul în mâini. De fapt, i-l cuprindea cu totul.

— Dă-mi voie! se oferi el.

Elide fu destul de uluită încât să-l lase să-i ia cutia din mână și urmări în liniște cum Lorcan își înmuie degetele în alifie și începu să-i maseze glezna.

Degetul lui mare întâlni locul în care oasele gleznei ei se frecau unele de celelalte. Elide mormăi. El începu să îi aline durerea cu multă grijă, aproape cu evlavie.

Acele mâini își făcuseră loc prin regate ucigând, cicatricile fiind dovada faptelor sale. Și totuși, el îi ținea piciorul ca și când ar fi fost o mică pasăre, ca și când ar fi fost ceva… sfânt.

Nu dormeau în același pat – paturile erau prea mici, iar Elide adormea deseori după cină. Dar stăteau în același cort. Uneori, i se părea că, oferindu-i intimitate când se schimba sau făcea baie, fusese precaut, poate prea precaut.

Într-adevăr, din cada din colțul cortului ieșeau aburi, mulțumită lui Aelin care păstra apa caldă. Multe dintre băile din tabără erau încălzite mulțumită ei, spre eterna recunoștință a nobililor și a soldaților.

Alternând mișcările lungi cu cele circulare, Lorcan îi alungă încet durerea din picior. Părea mulțumit să facă doar asta toată noaptea, dacă ea și-ar fi dorit.

Dar, pentru prima dată, nu era aproape adormită. Și fiecare mișcare a degetelor lui pe piciorul ei o făcu

să se ridice, încălzindu-i ceva în pântec.

Cu degetul mare, apăsă pe scobitura piciorului ei, iar Elide scoase un mic sunet. Nu de durere, ci…

Obrajii i se încălziră. Se încălziră și mai mult când Lorcan o privi pe sub gene, o scânteie de șiretenie licărind în ochii lui negri.

Elide deschise ușor gura și apoi îl lovi în umăr, simțind mușchiul tare ca piatra.

— Ai făcut-o intenționat!

Uitându-se încă în ochii ei, singurul răspuns al lui Lorcan fu repetarea mișcării.

Se simțea *atât de bine…*

Elide își smuci piciorul din mâna lui și își strânse picioarele.

Lorcan îi schiță un zâmbet care o făcu să-și îndoaie degetele de la picioare.

— Acum ești cu adevărat doamna din Perranth! zise el apoi.

Ea știa. Se gândise neîncetat la asta în ultimele zile grele ale călătoriei.

— Chiar despre asta vrei să vorbești?

Degetele lui nu se opriră din munca miraculoasă și păcătoasă.

— Nu am vorbit despre… Vernon.

— Ce e cu el? spuse ea, încercând și eșuând să fie nonșalantă.

Dar Lorcan o privi pe sub genele dese, perfect conștient de eschiva ei. Elide expiră, uitându-se la tavanul boltit.

— Felul în care am ales să-l pedepsesc la sfârșit… mă face mai bună decât Vernon?

Nu-și regretase alegerea în prima zi. Nici în a doua. Dar în ultimii kilometri, întrucât se lămurise că Vernon era foarte probabil mort, își pusese întrebări.

— Doar tu poți hotărî asta, cred, spuse Lorcan. Totuși, degetele lui se opriră pe piciorul ei. După părerea mea, a meritat-o.

Puterea lui întunecată vui prin cameră.

— Nu mă așteptam să spui altceva.

El ridică din umeri, fără să se deranjeze să nege.

— Știi, Perranthul o să își revină, zise el. După jaful Morathului și tot ce a făcut Vernon înainte.

Acesta fusese celălalt gând care o apăsase cu fiecare kilometru spre nord: că orașul ei și al părinților fusese distrus, că Finnula, doica ei, s-ar fi putut număra printre morți, că oricare dintre oameni ar fi putut să sufere.

— Dacă o să câștigăm războiul ăsta, spuse Elide.

Lorcan își reluă mișcările liniștitoare.

— Perranthul o să fie reconstruit, fu tot ce spuse el. O să ne asigurăm noi de asta.

— Ai făcut-o vreodată? Ai reconstruit vreun oraș?

— Nu, recunoscu el, degetele lui alinându-i durerea din oase. Doar le-am distrus. Se uită în ochii ei, sincer și pătrunzător. Dar mi-ar plăcea să încerc. Împreună cu tine.

Ea își dădu seama de oferta căreia nu-i dăduse glas – nu doar de a construi un oraș, ci o viață împreună.

Obrajii i se încălziră când dădu aprobator din cap.

— Da, șopti ea. Cât timp om mai avea la dispoziție.

Pentru că și dacă supraviețuiau războiului, nemurirea lui tot ar fi fost o problemă.

Ceva se închise în privirea lui Lorcan auzind asta, iar ea crezu că avea să-i spună mai multe, dar el își plecă fruntea și începu să dezlege șireturile de la cealaltă cizmă.

— Ce faci?

Cuvintele ei erau șoptite.

Degetele lui abile – pe toți zeii, *degetele* acelea – îi desfăcură repede șireturile.

— Ar trebui să îți relaxezi picioarele. Și corpul. Așa cum am spus, lucrezi prea mult.

— Ai spus că ar trebui să mă odihnesc mai mult.

— Din cauză că lucrezi prea mult, zise și făcu semn din bărbie spre cadă când îi scoase cealaltă cizmă și o ajută să se ridice. Mă duc să caut ceva de mâncare.

— Deja am mâncat…

— Ar trebui să mănânci mai mult.

El încerca să îi ofere intimitate fără ca ea să se simtă jenată cerându-i asta.

Desculță în fața lui, Elide se uită la chipul cu trăsături dure. Își scoase mantia și jacheta. Lorcan înghiți.

Știa că putea să îi audă inima bătând repede și că, probabil, îi simțea toate emoțiile, dar ea spuse:

— Am nevoie de ajutor. Să intru în cadă.

— Serios? spuse el aproape gutural.

Elide își mușcă buza, sânii devenindu-i grei și furnicând-o.

— Aș putea să alunec.

El o măsură din priviri, dar nu se mișcă.

— Este un moment periculos.

Elide găsi puterea să se îndrepte spre cada de cupru. El veni încet la câțiva pași în urmă, lăsându-i spațiu. Lăsând-o să controleze situația.

Elide se opri lângă cada aburindă și își scoase tivul cămășii din pantaloni.

Lorcan îi urmări fiecare mișcare. Nu era foarte sigură că el respira.

Dar mâinile i se opriră. Nesigure. Nu de el, ci de acest ritual, de această cale.

— Arată-mi ce să fac, șopti ea.

— Te descurci foarte bine, mormăi Lorcan.

Dar Elide îi aruncă o privire neajutorată, iar el se apropie. Degetele lui găsiră tivul liber al cămășii ei.

— Îmi dai voie? întrebă el încet.

— Da, șopti Elide.

Lorcan încă îi studia privirea, ca și când ar fi citit sinceritatea acelui cuvânt. Considerându-l adevărat.

Ușor, îi scoase cămașa. Aerul rece îi atinse pielea, făcând-o ca de găină. Banda flexibilă din jurul sânilor rămase la locul ei, dar Lorcan o fixă cu privirea și-i zise răgușit:

— Spune-mi ce vrei să fac mai departe.

Cu mâinile tremurânde, Elide își trecu un deget peste bandă.

Mâinile lui Lorcan tremurară când o dezlegă. Când o dezvălui aerului… și lui.

Ochii lui părură să se întunece pe deplin când îi studie sânii, respirația sacadată.

— Ești frumoasă, șopti el.

Elide zâmbi cât se gândi la spusele lui, găsind destul curaj încât să-și întindă mâinile spre jacheta lui și să o descheie până ce pieptul lui Lorcan fu gol, iar ea își trecu degetele peste puținul păr negru de pe mușchii sculptați.

— Frumos, spuse ea.

Nu știa dacă Lorcan tremura pentru că încerca să se înfrâneze sau din cauza emoțiilor. Mârâitul său adorabil vui prin ea când îl sărută pe piept.

Cu mâinile în părul ei, Lorcan îi desfăcu cosița.

— Avansăm doar cât de mult vrei, spuse el.

Totuși, ea îndrăzni să își coboare privirea spre corpul lui – spre acea încordare din pantalonii săi.

Gura i se uscă.

— Eu… nu știu ce fac.

— Orice ai face o să fie suficient, spuse el.

Ea își ridică fruntea, studiindu-i chipul.

— Suficient pentru ce?

Lorcan schiță din nou un zâmbet.

— Suficient ca să îmi faci pe plac.

Aroganța lui o făcu să râdă zeflemitor, dar Lorcan o sărută pe gât. O cuprinse cu mâinile de talie, atingându-i ușor coastele cu degetele mari, fără să ajungă cu ele mai sus.

Elide se arcui spre atingerea lui, scoțând un mic sunet când buzele lui o atinseră sub ureche, sărutând-o apoi pe gură, cu pasiune și blândețe.

Ea îi cuprinse de gât, iar Lorcan o ridică, ducând-o nu în cadă, ci în patul din spatele lor, sărutând-o în continuare.

Acasă. Experiența asta alături de el. Era casa pe care nu o avusese niciodată. Cine știa cât ar mai fi avut la dispoziție ca s-o împartă…

Iar când Lorcan o întinse pe pat, respirând la fel de sacadat ca ea, când se opri, lăsând-o să decidă ce să facă și cum să continue, Elide îl sărută din nou și șopti:

— Arată-mi totul!

Iar Lorcan o ascultă.

*

Vedea o poartă și un coșciug.

Nu alesese nici poarta, nici coșciugul.

Era într-un spațiu care nu era un loc, învăluită de ceață, și se uita la opțiunile ei.

Din coșciug se auzeau un zgomot surd și țipetele înăbușite și rugămințile tot mai intense ale unei femele.

Iar poarta era o boltă neagră spre eternitate pe ale cărei margini sângele curgea, intrând în piatra neagră. După ce poarta terminase cu tânărul rege, rămăsese doar sângele.

— Nu ești mai bună decât mine, spuse Cairn.

Ea se întoarse spre el, dar nu războinicul care o chinuise era cel învăluit în ceață.

Doisprezece stăteau ascunși, fără trup și totuși prezenți, vechi și reci. Ei vorbiră la unison.

— Mincinoaso! Trădătoareo! Laș o!

Sângele de pe poartă intra în piatră, ca și când însăși poarta ar fi devorat ultima bucată din cel care plecase în locul ei. Din cel pe care l-ar fi lăsat să îi ia locul.

Zgomotul surd din coșciug nu încetă.

— Cutia aia n-o să se deschidă niciodată, spuseră ei.

Ea clipi și se trezi în cutia de piatră rece, în aerul înăbușitor. Clipi și lovi în capac, țipând neîncetat. Clipi și se trezi legată în lanțuri, cu o mască fixată pe față…

*

Aelin se trezi în lumina slabă a vasului cu jăratic și mirosul de pin și zăpadă al partenerului ei o învălui. În afara cortului lor, vântul șuiera, făcând pereții de pânză să se legene și să se umfle.

Era atât de obosită!

Aelin se holbă în întuneric multe ore, nereușind să mai adoarmă.

*

Chiar și la adăpostul pădurii Oakwald, în ciuda

potecii mai late pe care o arsese Aelin de-a lungul drumului vechi care traversa continentul ca o venă uscată, simțea că Endovier se ivea. Simțea munții Rhunn ridicându-se către ei, ca un zid la orizont.

Ea călărea aproape de partea din față a grupului, fără să spună multe odată cu trecerea orelor de dimineață și după-amiază. Rowan îi rămase alături, stând mereu în stânga ei – ca și când ar fi putut fi un scut între ea și Endovier – cât trimise dâre de foc ce topiră copacii bătrâni din față. Vântul lui Rowan înăbuși fumul ca să nu alerteze inamicul de apropierea lor.

Îi terminase tatuajul cu o noapte în urmă. Luase o mică oglindă de mână ca să îi arate opera, tatuajul făcut pentru ei.

Aelin aruncase o privire la aripile întinse – aripile de șoim – de pe spate și îl sărutase. Îl sărutase până ce se dezbrăcase și el, iar ea îl încălecase, niciunul deranjându-se să vorbească, incapabili să își caute cuvintele.

Spatele i se vindecase până dimineață, deși rămăsese sensibil în câteva locuri de pe coloană, iar în orele în care călăriseră mai aproape de Endovier, greutatea invizibilă a cernelii i se păruse calmantă.

Ieșise. Supraviețuise.

Celor întâmplate în Endovier… și lui Maeve.

Iar acum era răspunderea ei să călărească repede spre nord, să încerce să își salveze poporul înainte ca Morathul să îl facă să dispară pentru totdeauna, așa cum intenționau Erawan și Maeve.

Dar asta nu era o piedică pentru greutatea care o apăsa și atracția de a se îndrepta spre vest, ca să caute locul din care durase atât de mult să evadeze, chiar și după ce fusese eliberată fizic.

După prânz, o găsi pe Elide în dreapta ei, călărind

tăcută pe sub copaci. Călărind mai mândră decât înainte, roșie în obraji.

Aelin avea senzația că știa exact de ce era îmbujorată; că, dacă s-ar fi uitat în spate spre locul în care călărea Lorcan, l-ar fi văzut afișând un zâmbet satisfăcut, pur masculin.

Dar cuvintele lui Elide fură orice, numai nu cele ale unei domnițe îndrăgostite.

— Nu credeam că o să mai văd vreodată Terrasenul, după ce m-a scos Vernon din Perranth.

Aelin clipi. Și până și bujorii lui Elide dispărură când strânse din buze.

Dintre toți, doar Elide văzuse Morathul. Locuise acolo. Îi supraviețuise.

— Era o vreme când nici eu nu credeam că o să-l mai văd, zise Aelin.

Elide căzu pe gânduri.

— Când erai asasină sau când erai sclavă?

— Ambele. Și poate că Elide venise lângă ea doar ca să o facă să vorbească, dar Aelin îi explică: A fost un alt fel de tortură să știu că, fiind în Endovier, mă aflam la doar câțiva kilometri de casa mea. Și că n-am să pot să o revăd o ultimă dată înainte să mor.

Ochii negri ai lui Elide străluciră de înțelegere.

— Credeam că o să mor în turnul ăla și că nimeni nu o să-și mai aducă aminte că am existat.

Amândouă fuseseră prizoniere… un fel de sclave. Amândouă fuseseră înlănțuite și căpătaseră cicatrice.

Sau Elide avea. Pe Aelin încă o afecta lipsa lor – era o absență pe care niciodată n-ar fi crezut că avea să o regrete.

— Totuși, până la urmă am scăpat, spuse Aelin.

Elide se întinse ca s-o apuce de mână pe Aelin.

— Da, așa e.

Chiar dacă acum își dorea să se termine totul, fiecare respirație părând îngreunată de acea dorință.

Mergând mai departe, tocmai când Aelin văzu că drumul se bifurca – era răscrucea care avea să-i ducă spre minele de sare –, rukhinul care zbura pe marginea dintre pădure și munți îi avertiză pe toți cu un strigăt.

Aelin scoase imediat sabia Goldryn. Rowan se înarmă lângă ea, și toată armata se opri când ei scrutară pădurea și cerul.

Tânăra auzi avertismentul tocmai în clipa în care o siluetă neagră trecu repede pe lângă ei, atât de mare încât întunecă soarele de deasupra pădurii.

Un balaur.

Arcurile scârțâiră, iar păsările ruk îi depășiră în grabă, urmărind balaurul. Dacă îi reperase o iscoadă Dinți-de-fier…

Aelin își pregăti magia. Balaurul se înclină spre ei, abia vizibil printre crengi.

Dar atunci licări lumina, făcându-i pe rukhini să se retragă – era inofensiv.

Nu era lumină. Ci gheață, pâlpâind și strălucind înainte să devină foc.

Și Rowan îl recunoscu. Strigă ordinul să nu tragă.

Nu Abraxos era cel care aterizase la răscruce. Și nu era nici urmă de Manon Cioc-Negru.

Lumina licări din nou, iar Dorian Havilliard se arătă tuturor, cu jacheta și mantia pătate și uzate.

Aelin galopă spre el, alături de Rowan și Elide și urmată de ceilalți.

Dorian ridică o mână, chipul lui fiind serios ca moartea, chiar dacă făcu ochii mari când o văzu.

Dar atunci, Aelin simți ce avea Dorian asupra lui.

Cheile Wyrd.

Toate trei.

Capitolul 88

Pe Aedion îl ardeau coastele și brațul.

Mai rău decât căldura dogoritoare a sulițelor de foc, mai rău decât orice ungher din ținutul arzător al lui Hellas.

Își recăpătase cunoștința când vindecătoarea începuse să îl coasă. Mușcase din călușul de piele pe care i-l oferise ea și țipase de durere cât îl cususe.

Înainte să termine, leșinase din nou. Se trezise după câteva minute, potrivit soldaților desemnați să se asigure că nu avea să moară, și aflase că durerea cedase cumva, dar era încă destul de puternică încât să-i fie aproape imposibil să-și folosească brațul în care ținea sabia. Cel puțin până când sângele Fae l-ar fi vindecat – mai repede decât pe muritori.

Faptul că nu murise din cauza hemoragiei și putea încerca să își miște brațul când ordonase să i se fixeze din nou armura, mergând pe străzile orașului și îndreptându-se către zid, se datora moștenirii Fae. Din partea mamei, da, dar, în principal, din partea tatălui.

Aflase Gavriel, dincolo de mare sau pe unde îl dusese căutarea lui Aelin, că Terrasenul era pe cale să cadă? I-ar fi păsat?

Nu conta. Chiar dacă o parte din el își dorea ca Leul să fie acolo. Și Rowan, și ceilalți, cu siguranță, dar prezența constantă a lui Gavriel ar fi fost un balsam pentru acești oameni. Poate și pentru el.

Aedion scrâșni din dinți, legănându-se când urcă scările ude de sânge spre zidurile orașului, ferindu-se de trupurile oamenilor și ale valgilor. Fusese inconștient o oră.

Nu se schimbase nimic. Valgii încă se învălmășeau

pe ziduri și la porțile sudice și vestice, dar armata Terrasenului îi ținea departe. În aer, vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier se împuținaseră, dar nu cu mult. Cele Treisprezece erau un grup distant și feroce, sfâșiind pe oricine le zbura în cale.

Iar la râu… sângele roșu păta malurile înzăpezite. Prea mult sânge roșu.

Se împiedică un pas, pierzând din vedere râul pentru o clipă când soldații trecură pe lângă el cărând valgi; abia reuși să respire cât scrută malurile însângerate. Soldații zăceau morți peste tot împrejur, dar erau acolo. Mai aproape de zidurile orașului decât își dăduse seama.

Albă în contrast cu zăpada și gheața, ea încă lupta, sângele curgându-i din coaste. Sânge roșu.

Dar nu se retrăgea în apă, ci rămânea pe loc.

Era nesăbuit… inutil. Fusese mult mai eficient să îi atace prin surprindere.

Totuși, Lysandra lupta, coada rupând spinări și botul imens smulgând capete, chiar acolo unde râul cotea pe lângă oraș. El își dădu seama atunci că era ceva în neregulă. În afară de sângele care o murdărea.

Știa că Lysandra aflase ceva ce ei nu știau și că, rămânând pe loc, încerca să le facă semn celor de pe ziduri.

Ametit, cu brațul și coastele zvâcnindu-i, Aedion scrută câmpul de luptă. Un grup de soldați o atacă, dar, cu o lovitură de coadă, rupse sulițele și purtătorii lor.

Un alt grup de soldați încercă să treacă de ea, pe malul râului.

Aedion văzu ceea ce cărau ei, ce încercau să care, și înjură. Cu coada ei lungă, Lysandra zdrobi barca, dar nu reuși să ajungă la al doilea grup de soldați… care

cărau o altă barcă.

Ei ajunseră la apele înghețate, barca plescăind, iar Lysandra atacă fix în clipa în care alți soldați se năpustiră asupra sa cu atât de multe sulițe încât nu avu de ales decât să îi înfrunte, permițând bărcii și soldaților care o cărau să se strecoare pe lângă ea.

Aedion observă încotro se îndreptau și începu să strige ordine, gândurile învolburându-i-se cu fiecare comandă.

Faptul că Lysandra se furișase spre râu prin tuneluri reprezentase o surpriză, dar dezvăluise și Morathului că exista o altă cale să intre în oraș. Una chiar pe sub picioarele lor.

Iar dacă ar fi intrat prin grilaj, dacă ar fi reușit să treacă de ziduri…

Luptându-se cu gândurile din ce în ce mai tulburi, Aedion începu să facă semne. Mai întâi femeii metamorfice care rezista atacului, încercând atât de curajos să țină la distanță armata. Apoi spre Cele Treisprezece, aflate la o înălțime periculos de mare în văzduh, ca să se întoarcă spre ziduri – ca să oprească Morathul din a se furișa înainte să fie prea târziu.

*

La înălțime, unde șuieratul vântului îneca strigătele muribunzilor și ale răniților, Manon văzu semnalul de lumină al generalului, ales cu grijă, pe care i-l arătase cu o seară în urmă.

Un ordin să se întoarcă la ziduri – imediat. Doar ea și Cele Treisprezece.

Vrăjitoarele Crochan țineau la distanță valul vrăjitoarelor Dinți-de-fier, dar să se retragă, *să plece…*

Prințul Aedion le făcu din nou semn. „Acum! Acum!

Acum!”

Ceva era în neregulă.

„Râul, le atrase el atenția. Inamicul!”

Manon își aruncă privirea spre pământul de la mare distanță dedesubt și văzu ce încerca să facă Morathul pe ascuns.

— *Spre ziduri!* strigă ea la Cele Treisprezece care încă luptau în spatele ei, și îl îndreptă pe Abraxos spre oraș, trăgând de frâie ca să depășească în zbor bătălia.

Strigătul de avertisment al lui Asterin ajunse la ea o clipă mai târziu.

Țâșnind de dedesubt, ca un prădător care își ataca prada, balaurul masiv se îndreptă direct spre Abraxos.

Manon o recunoscu pe călăreață când balaurul se izbi în Abraxos, înfigându-și adânc ghearele și dinții.

Iskra Picioare-Galbene deja zâmbea.

Lumea se roti, dar Abraxos, țipând de durere, rămase în aer, continuând să bată din aripi.

Chiar dacă balaurul Iskrei își retrase capul… doar ca să cuprindă grumazul lui Abraxos cu fălcile.

Capitolul 89

Balaurul Iskrei îl apucă de gât, dar Abraxos îi ținu în aer.

Văzând maxilarul puternic din jurul grumazului lui Abraxos, frica și suferința din ochii lui…

Manon nu putea respira. Nu putea evita groaza care o cuprindea, atât de puternic încât, pentru câteva clipe, încremeni.

Abraxos, Abraxos…

Îi aparținea. Era al ei, ea era a lui, iar întunericul îi alesese să fie împreună.

Pierdu noțiunea timpului, neștiind cât trecuse între

mușcătură și momentul în care se mișcă din nou. Ar fi putut fi o secundă sau un minut.

Dar apoi scoase o săgeată din tolba aproape goală. Vântul care șuiera amenința să i-o smulgă din mână, dar o poziționă în arc, lumea rotindu-se încontinuu, și ținti.

Balaurul Iskrei se încovoie când săgeata îl nimeri – la un milimetru de ochi.

Dar el nu renunță.

Nu mușcase atât de adânc încât să sfâșie grumazul lui Abraxos, dar, dacă îl ținea strâns suficient de mult timp, dacă sufoca balaurul…

Manon trase o altă săgeată. Vântul o mișcă suficient încât abia să lovească maxilarul bestiei, înfigându-se în pielea groasă.

Iskra râdea când Abraxos se lupta și nu reușea să se elibereze…

Manon se uită după oricare dintre Cele Treisprezece, după oricine ar fi putut să-i salveze. Să-l salveze.

Pe el, care conta mai mult decât oricine altcineva, cu care ea ar fi făcut schimb de locuri dacă Zeița cu Trei Fețe i-ar fi permis să aibă gâtul prins în fălcile îngrozitoare…

Dar Cele Treisprezece se împrăștiaseră, despărțite de sabatul Iskrei. Asterin și aghiotanta Iskrei se luptau când balaurii lor își uniseră ghearele și plonjaseră spre câmpul de luptă.

Manon estimă distanța până la balaurul Iskrei și maxilarul din jurul gâtului. Estimă rezistența frâielor. Dacă ar fi putut să coboare, dacă ar fi avut noroc, ar fi putut să taie gâtul balaurului, doar cât să îl elibereze…

Însă aripile lui Abraxos oboseau. Coada cu care încerca să îl lovească pe celălalt începea să se miște

mai lent.

Nu.

Nu!

Nu așa. Orice, în afară de asta.

Manon își aruncă arcul pe spate, bâjbâind și căutând cu degetele aproape înghețate chingile și cataramele șeii.

Nu putea să suporte. Nu voia să suporte această moarte, suferința și frica lui.

Poate suspinase. Poate țipase când ritmul aripilor lui șovăi din nou.

Avea de gând să sară prin vântul nenorocit, să o smulgă pe cățeaua aia din șa și să taie grumazul balaurului ei…

Abraxos începu să cadă.

Nu să cadă. Ci să plonjeze, ca să coboare. Să ajungă la pământ, trăgând balaurul după el.

Astfel încât Manon să poată supraviețui.

— *TE ROG!* Strigătul ei pentru Iskra se auzi pe câmpul de luptă, prin lume. *TE ROG!*

Ar fi implorat-o și s-ar fi umilit, dacă asta i-ar fi dat balaurului ei cu inimă de războinic – care o salvase de mai multe ori decât o făcuse ea, în moduri care contau cel mai mult – șansa să trăiască.

— *TE ROG!* strigă ea din tot sufletul ei sfâșiat.

Iskra doar râse. Iar balaurul nu cedă, nici măcar când Abraxos încercă din răsputeri să se apropie de pământ.

Cu lacrimile smulse de vânt, Manon desfăcu și ultima cataramă a șeii. Spațiul dintre balauri era imposibil, dar ea mai fusese norocoasă.

Nu îi păsa de nimic. De Pustiuri, de vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier, de coroana ei. Nu îi păsa de nimic, dacă Abraxos nu îi era alături.

Abraxos își încordă aripile, luptând cu inima lui mare și iubitoare să ajungă la o altitudine mai joasă.

Manon măsură distanța până la coastele balaurului, scoțându-și mănușile ca să își elibereze unghiile de fier, la fel de puternice ca orice cângi.

Se ridică pe șa, strecurându-și un picior sub ea, și se încordă ca să sară înainte. Și îi spuse lui Abraxos, atingându-i spatele: „Te iubesc!”

Era singurul lucru care conta până la urmă. Singurul lucru care conta acum.

Abraxos se zbătu ca și când ar fi încercat să o oprească.

Manon își adună toată puterea în picioare și brațe și inspiră, probabil ultima dată…

Țâșnind din cer, mai repede ca o stea căzătoare, o siluetă se izbi în balaurul Iskrei.

Fălcile eliberară grumazul lui Abraxos, cei doi balauri căzând rotindu-se.

Manon avu destulă minte încât să se țină din răsputeri de șa când vântul amenință să o smulgă de pe spatele lui.

În cădere, sângele îi pluti în sus, dar el își întinse aripile și se înclină, înălțându-se. Își căpătă echilibrul suficient cât Manon să urce în șa, prinzându-se bine când se roti să vadă ce se întâmplase în spatele ei. Cine îi salvase.

Nu era Asterin.

Nu erau Cele Treisprezece.

Ci Petrah Sânge-Albastru.

Și în spatele moștenitoarei clanului de vrăjitoare Sânge-Albastru, izbindu-se acum în legiunea aeriană a Morathului din locul în care se furișaseră pe câmpul de luptă de deasupra norilor, erau vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Cu sutele.

Sute de vrăjitoare Dinți-de-fier călare pe balauri se izbiră în ai lor.

Petrah și Iskra se despărțiră, moștenitoarea Sânge-Albastru zburând spre Manon cât Abraxos se luptă să rămână vertical.

În ciuda vântului care șuiera și a vuietului luptei, Manon tot o auzi pe Petrah când moștenitoarea Sânge-Albastru îi spuse „O lume mai bună!”

Manon rămase fără cuvinte, uitându-se pur și simplu spre zidurile orașului, spre armata care încerca să intre prin grilajul râului.

— Zidurile…

— Pleacă!

Apoi, Petrah îi arătă unde se oprise Iskra în aer ca să se holbeze la ce se întâmpla, la actul de sfidare și răzvrătire atât de incredibil încât multe dintre vrăjitoarele Dinți-de-fier ale Morathului erau la fel de uluite. Petrah își dezgoli dinții, dezvăluind fierul care licărea în lumina apoasă a soarelui.

— Mă ocup eu de ea!

Manon se uită la zidurile orașului și la Iskra, întorcându-se din nou spre ele. Dacă ar fi fost două împotriva uneia singure, ar fi spulberat-o cu siguranță…

— *Pleacă!* strigă Petrah. Iar când Manon ezită din nou, Petrah spuse doar atât: Pentru Keelie!

Pentru femela balaur pe care o iubise Petrah la fel de mult cum îl iubea Manon pe Abraxos. Care luptase pentru Petrah până la ultima suflare, în timp ce balaurul Iskrei o ucidea.

Așadar, Manon dădu din cap.

— Întunericul să te învăluie!

Abraxos se avântă spre zid, bătând instabil din

aripi și respirând superficial.

El trebuia să se odihnească, trebuia să fie văzut de o vindecătoare…

Manon se uită în spate chiar în clipa în care Petrah se izbi în Iskra.

Cele două moștenitoare se rostogoliră spre pământ, luptându-se din nou, balaurii lovind.

Manon nu își putea întoarce privirea nici dacă voia.

Balaurii se despărțiră, iar apoi se înclinară, executând întoarceri bruște care îi făcură din nou să se întâlnească, înălțându-se în văzduh și lovind cu cozile în timp ce își uneau ghearele.

Iskra și Petrah se înălțară tot mai mult, balaurii lovind și mușcând, prinzându-se cu ghearele și pocnindu-și fălcile. Tot mai sus, depășind luptele ce se dădeau în văzduh, printre vrăjitoare Crochan și Dinți-de-fier, printre nori.

Era o cursă, o simulare a dansului de împerechere a balaurilor: să se ridice până în cel mai înalt punct pe cer, iar apoi să plonjeze uniți spre pământ.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier se opriră din luptă. Cele Crochan încremeniră în aer. Chiar și pe câmpul de luptă, soldații Morathului își ridicară privirea.

Cele două moștenitoare țâșniră tot mai sus. Iar când ajunseră acolo unde nici măcar balaurii nu puteau trage aer în plămâni, își strânseră aripile și ghearele și plonjară cu capul în jos spre pământ.

Manon văzu capcana înaintea lui Iskra.

O văzu în clipa în care Petrah se eliberă, părul auriu fluturându-i când își scoase sabia, iar balaurul ei începu să zboare în cerc.

În cercuri strânse și precise în jurul lui Iskra și al balaurului ei, în timp ce plonjau.

Atât de strânse încât bestia Iskrei nu avu loc să își

deschidă aripile. Iar când încercă să o facă, balaurul lui Petrah fu acolo, lovindu-l cu coada sau mușcându-l. Când încercă să o facă, sabia lui Petrah licări, sfâșiind fiara.

Atunci își dădu seama Iskra.

Își dădu seama în timp ce cădeau tot mai mult, iar Petrah se mișca în cerc în jurul lor, atât de repede încât Manon se întrebă dacă, în ultimele luni, moștenitoarea Sânge-Albastru se antrenase exact pentru clipa asta.

Ca să se răzbune pentru Keelie.

Însăși lumea păru să se oprească.

Petrah și balaurul ei zburară în cerc, sângele din bestia Iskrei curgând în sus, fiara agitându-se tot mai mult cu fiecare metru mai aproape de pământ.

Dar nici Petrah nu-și îndemnase balaurul să-și întindă aripile. Nu trăsese frâiele ca să îl încline.

— Retrage-te, șopti Manon. Înclină-te acum!

Petrah nu o făcu. Cei doi balauri se avântară spre pământ ca două stele întunecate căzând din cer.

— Încetează! strigă Iskra.

Petrah nu catadicsi să-i răspundă.

Nu se puteau înclina la viteza aceea. Și, curând, Petrah n-ar mai fi reușit să se încline deloc. Avea să se izbească de pământ, împreună cu Iskra.

— Încetează!

Frica transformă ordinul lui Iskra într-un țipăt strident.

Manon nu simțea nici urmă de milă pentru ea.

Pământul se apropia, brutal și neiertător.

— Cățea nebună, am spus să încetezi!

Șaizeci de metri până la pământ. Apoi treizeci. Manon abia mai respira.

Cincisprezece metri.

Iar când pământul păru să se ridice ca să îi

întâmpine, Manon auzi singurele cuvinte ale lui Petrah adresate Iskrei ca și când ar fi fost purtate de vânt.

— Pentru Keelie!

Balaurul lui Petrah își întinse aripile, înclinându-se mai brusc decât orice balaur pe care îl văzuse vreodată Manon. Ridicându-se, vârful aripii atinse pământul înghețat înainte să țâșnească din nou spre cer, lăsându-i pe Iskra și balaurul ei să se izbească de pământ.

Bubuitul răsună pe lângă Manon, explodând prin lume.

Iskra și balaurul ei nu se mai ridicară.

Abraxos scoase un geamăt de durere, iar Manon se roti în șa, inima bătându-i cu putere.

Iskra era moartă. Moștenitoarea Picioare-Galbene era moartă.

Întâmplarea nu o umplu de bucuria la care se așteptase. Nu cu acel grilaj vulnerabil din zidul orașului care era atacat.

Așa că lovi frâiele, iar Abraxos zbură spre zidurile orașului, iar apoi Sorrel și Vesta ajunseră în spatele ei, Asterin venind repede din urmă. Ele zburau la înălțime joasă, sub vrăjitoarele Dinți-de-fier care se luptau acum cu alte vrăjitoare Dinți-de-fier, primele încă războindu-se cu sabatul Crochan, îndreptându-se acolo unde râul curgea direct spre flancurile lor.

O barcă ajunsese deja la mal. Săgețile zburau deja din micul grilaj, străjerii agitându-se să țină inamicii la distanță.

Soldații Morathului erau atât de preocupați de ținta lor din față, încât nu se uitară în spate înainte ca Abraxos să îi atace.

Sângele lui curse pe lângă ei când ateriză lovind cu ghearele, dinții și coada. Sorrel și Vesta se ocupară de

ceilalți, distrugându-le curând barca.

Dar nu era suficient. Nici pe departe.

— Stâncile, șopti Manon, întorcându-l pe Abraxos spre cealaltă parte a râului.

El înțelese. Inima i se frângea pentru că îl forța, dar balaurul zbură către partea cealaltă a râului și cără unul dintre bolovanii mai mici peste râu. Cele Treisprezece îi înțeleseră planul și o urmară, repede și hotărâte.

Fiecare bătaie a aripilor lui era mai lentă decât ultima, pierzând altitudine cu fiecare metru de râu traversat.

Dar apoi reuși, chiar în clipa în care un alt grup de soldați de-ai Morathului încercară să intre în micul culoar vulnerabil. Manon izbi piatra în apă în fața acestora. Cele Treisprezece își aruncară și ele pietrele, împroșcând apa peste zidurile orașului.

Fiecare călătorie peste râu era mai lentă decât cea dinaintea ei.

Dar pietrele se adunară, ieșind la suprafață, ridicându-se și blocând accesul în râul subteran. Destul de mult încât să îl închidă – dar să nu le ofere sprijin soldaților Morathului care dădeau năvală pe celălalt mal.

Abraxos gâfâi, plecându-și capul.

Manon se întoarse în șa ca să îi ordone aghiotantei să nu mai adune pietre, dar Asterin o făcuse deja. Aghiotanta ei arătă spre zidurile orașului de deasupra lor.

— Intră!

Manon nu-și pierdu timpul ca să o contrazică. Pocnind frâiele lui Abraxos, Manon îl făcu să zboare peste zidurile orașului, sângele lui picurând peste soldații care se luptau acolo.

Reușise să ajungă pe meterezele castelului înainte să se epuizeze.

Înainte să atingă pietrele și să alunece, bubuitura impactului răsunând prin Orynth.

Se izbi de un zid al castelului, cu aripile moi, iar Manon sări din șa în timp ce strigă după o vindecătoare.

Rana de la grumazul său era mai rea decât crezuse.

Și totuși, luptase pentru ea. Rămăsese în aer.

Manon apăsă cu mâinile rana adâncă, sângele curgându-i pe lângă degete ca apa printr-un baraj crăpat.

— Vin ajutoare! îi spuse ea și-și dădu seama de vocea ei spartă și răgușită. Vin!

Cele Treisprezece aterizară, Sorrel alergă în castel, fără îndoială ca să aducă o vindecătoare cu forța dacă era nevoie, iar apoi unsprezece perechi de mâini atinseră grumazul lui Abraxos, oprind hemoragia. Apăsând la unison, ca să împiedice sângele prețios să curgă până ar fi găsit o vindecătoare.

Manon nu avu inimă să se uite la ele, nu reuși decât să închidă ochii și să se roage întunericului și Mamei cu Trei Fețe cât apăsă rănile însângerate.

Sunetul pașilor grăbiți se auzi pe pietrele meterezei, iar Sorrel ajunse lângă Manon, ridicând și ea mâinile ca să acopere rana.

O femeie mai în vârstă desfăcu o trusă, avertizându-le să continue să apese.

Manon nu se deranjă să îi spună că nu plecau nicăieri. Niciuna dintre ele nu pleca, în ciuda luptei care se ducea în văzduh și pe pământul de dedesubt.

*

Lysandra abia putea să inspire, fiecare bătaie a aripilor sale fiind mai grea decât cea precedentă când se îndreptă spre locul unde le văzuse pe Manon Cioc-Negru și vrăjitoarele din sabatul ei prăbușindu-se pe meterezele castelului.

Se transformase la rândul ei în balaur, folosind ca diversiune haosul sosirii vrăjitoarelor rebele Dinți-de-fier, dar consumul de magie își spusese cuvântul. Iar lupta, rănile pe care nici ea nu le putea opri din sângerat…

Lysandra văzu cele două siluete purtând un războinic cunoscut cu păr auriu pe scările castelului chiar în clipa în care ajunse pe metereze, vrăjitoarele întorcându-se către ea.

Dar își impuse să se transforme, forțându-și corpul să o facă o ultimă dată, ca să revină în trupul său uman. Abia îmbrăcase pantalonii și cămașa pe care le ascunsese într-un sac de lângă zidul castelului când Ren Allsbrook și un soldat Bane ajunseră pe metereze, cu Aedion pe jumătate conștient între ei, plin de atât de mult sânge…

Lysandra alergă în direcția lor, ignorându-și șchiopătatul și durerea din piciorul stâng și umărul drept. Pe metereze, o vindecătoare se ocupa de Abraxos care era rănit, Cele Treisprezece, pline de sângele lui, stând de veghe.

— Ce s-a întâmplat?

Lysandra se opri brusc în fața lui Aedion, care reuși să își înalțe capul ca să îi zâmbească macabru.

— Un prinț valg, spuse Ren, acoperit de sânge și palid de oboseală.

Pe toți zeii!

— Nu a plecat, spuse răgușit Aedion.

— Iar tu nu te-ai odihnit suficient, ticălos prost! izbucni Ren. Ți-ai rupt firele!

Lysandra își trecu mâinile peste fața și fruntea lui Aedion.

— Hai să te ducem la o vindecătoare…

— Am fost deja la una, mormăi Aedion, punându-și piciorul pe pământ și încercând să se îndrepte. M-au adus aici ca să mă *odihnesc,* spuse de parcă un asemenea lucru ar fi fost o idee ridicolă.

Ren își luă brațul din jurul umerilor lui Aedion.

— Ia loc înainte să cazi și să îți spargi capul de pietre! Lysandra fu înclinată să îi dea dreptate, dar Ren mai adăugă: Mă întorc pe ziduri!

— Stai!

Ren se întoarse spre ea, dar Lysandra nu vorbi până ce soldatul Bane nu îl ajută pe Aedion să se rezeme de zidul castelului.

— Stai! repetă ea când el deschise gura, inima bătându-i cu putere și greața adunându-i-se în stomac.

Fluieră, iar Manon Cioc-Negru și Cele Treisprezece se uitară în direcția ei. Le făcu semn să se apropie, simțind o durere în braț.

— Ești rănită, mormăi Aedion.

Lysandra îl ignoră când veniră vrăjitoarele, toate împroșcate din plin cu sânge.

— Abraxos o să trăiască? o întrebă ea pe Manon.

Aceasta dădu ușor din cap, ochii aurii ai reginei vrăjitoarelor fiind întunecați.

Lysandra nu avea cum să o consoleze, având în vedere veștile pentru care zburase cu atâta disperare ca să le aducă. Își înghiți fierea din gât, arătând spre câmpul de luptă, spre mijlocul întunecat și cețos.

— Au ridicat din nou turnul vrăjitoarelor. Se îndreaptă încoace. Tocmai l-am văzut. Vrăjitoarele s-au

adunat în vârful lui.

Tăcere absolută.

Ca și când ar fi dat un răspuns, turnul explodă.

Nu către ei, ci spre cer. Se zări lumină, se auzi un bubuit mai puternic decât un tunet, iar apoi o parte din văzduh se goli.

Unde luptaseră vrăjitoarele Dinți-de-fier, cele rebele, cât și cele loiale, unde vrăjitoarele Crochan șerpuiseră printre ele, nu mai era nimic.

Doar cenușă.

Vocea Lysandrei se sparse când turnul continuă să se miște, în linie dreaptă, spre Orynth.

— Vor să distrugă orașul.

*

Cu mâinile și brațele pline de sângele lui Abraxos, Manon se uită la câmpul de luptă. Se uită spre locul în care toate vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan care luptaseră pentru armata lor... dispăruseră pur și simplu.

Tot ce spusese bunica ei despre turnurile vrăjitoarelor era adevărat.

Și nu Kaltain și focul umbrelor ei alimentaseră explozia, ci vrăjitoarele Dinți-de-fier.

Vrăjitoare tinere Dinți-de-fier care se oferiseră, care se supuseseră când săriseră în puțul căptușit cu oglinzi din turn.

O Supunere obișnuită ar fi putut să ucidă douăzeci sau treizeci de vrăjitoare în jurul ei. Poate mai multe.

Dar una amplificată de puterea oglinzilor vrăjitoarelor... O explozie, și castelul care se contura deasupra lor s-ar fi transformat în moloz. Încă o explozie, poate două, și Orynthul l-ar fi urmat.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier se îngrămădiră în turn, formând un zid urât care le ținea afară pe vrăjitoarele Crochan și rebelele Dinți-de-fier.

Câteva din sabatul Crochan încercară să străpungă apărarea, iar trupurile lor înroșite căzură în bucăți pe pământ.

Petrah, acum în mijlocul sabatului ei, se îndreptase chiar spre turn, ca să îl distrugă, doar ca să fie respinsă de un roi de vrăjitoare Dinți-de-fier.

Turnul avansă tot mai mult.

Curând, urma să intre în raza de acțiune. După alte câteva minute, turnul ar fi ajuns destul de aproape încât explozia să ajungă la castel și să distrugă pentru totdeauna armata și restul rezistenței.

N-aveau să existe supraviețuitori. N-avea să fie o doua șansă.

Manon se întoarse spre Asterin și spuse încet:

— Îmi trebuie un alt balaur.

Aghiotanta ei se holbă la ea.

— Îmi trebuie alt balaur, repetă Manon.

Abraxos nu putea să zboare… câteva ore sau zile.

— Nimeni nu trece prin zidul vrăjitoarelor Dinți-de-fier, zise răgușit Aedion Ashryver.

Manon își dezgoli dinții.

— *Eu* am să trec, spuse și arătă spre femeia metamorfică. Tu ai să mă duci!

— *Nu!* strigă Aedion.

Dar Lysandra scutură din cap, tristețea și disperarea citindu-se în ochii ei verzi.

— Nu pot – am rămas fără magie. Dacă aveam o oră…

— Avem cinci minute! izbucni Manon și se întoarse spre Cele Treisprezece. Ne-am antrenat să împrăștiem rândurile inamice. Putem să trecem de ele și să

distrugem turnul ăla!

Dar ele se uitară unele la celelalte ca și când ar fi avut o discuție și o înțelegere tăcută.

Cele Treisprezece se îndreptară spre balaurii lor. Sorrel puse o mână pe umărul lui Manon când trecu pe lângă ea, urcând apoi în spatele balaurului ei și lăsând-o pe Asterin în fața lui Manon.

Aghiotanta, verișoara și prietena ei, zâmbi cu ochii strălucitori ca stelele.

— Supraviețuiește, Manon!

Manon clipi.

Asterin zâmbi mai larg, o sărută pe frunte pe Manon și-i șopti din nou:

— Supraviețuiește!

Manon nu intui lovitura.

Pumnul în stomac, atât de puternic și precis încât îi tăie respirația și o făcu să cadă în genunchi.

Se lupta să respire, să se ridice, în momentul în care Asterin ajunse la Narene și se urcă pe balaurul albastru, luând frâiele.

— Adu-ne poporul acasă, Manon!

Atunci își dădu Manon seama ce voiau să facă.

Picioarele și trupul o lăsară baltă când încercă să se ridice. Când spuse răgușită:

— Nu!

Dar Asterin și Cele Treisprezece erau deja în aer, deja în formație, dând viață berbecului care le servise atât de bine. Îndreptându-se spre câmpul de luptă, spre turnul vrăjitoarelor care se apropia.

Manon se târî până la marginea meterezei și se ridică în picioare. Se rezemă de pietre, gâfâind, încercând să respire ca să găsească o cale de a zbura, ca să găsească o vrăjitoare Crochan și să îi fure mătura…

Dar nu era nicio vrăjitoare aici. Nu se găsea nicio mătură. Abraxos încă era leșinat.

Manon nu prea era atentă la femeia metamorfică și prințul Aedion care veniră lângă ea, însoțiți de lordul Ren. Era puțin conștientă de liniștea care se așternuse peste castel, oraș și ziduri.

Toți urmăreau cum turnul vrăjitoarelor se apropia, aducând cu sine pieirea lor.

Cum Cele Treisprezece se grăbiră spre acesta, împotriva vântului și a morții.

Un zid de vrăjitoare Dinți-de-fier se ridica în fața turnului, blocându-le calea.

O sută împotriva celor douăsprezece.

În turnul vrăjitoarelor, care acum era destul de aproape încât Manon să poată vedea prin bolta deschisă a ultimului nivel, o tânără vrăjitoare în veșminte negre păși spre interiorul gol.

Păși spre locul în care stătuse bunica lui Manon, gesticulând spre puțul de dedesubt.

Cele Treisprezece se apropiară de inamicul din calea lor și nu ezitară.

Manon își înfipse degetele în pietre atât de puternic încât unghiile ei de fier se crăpară. Începu să scuture din cap, ceva din pieptul ei frângându-se cu totul.

Frângându-se când Cele Treisprezece se izbiră în blocada vrăjitoarelor Dinți-de-fier.

Manevra era perfectă. Mai corectă decât oricare alta. O grupare mortală care străpungea rândurile inamice, îndreptându-se direct spre turn.

Câteva secunde. Aveau la dispoziție câteva secunde înainte ca tânăra vrăjitoare să invoce puterea și să dezlănțuie Supunerea într-o explozie de întuneric.

Cele Treisprezece trecură printre vrăjitoarele Dinți-

de-fier, împrăștiindu-se și dându-le la o parte.

Croindu-și loc direct spre turn în timp ce Asterin veni din spate, îndreptându-se către ultimul nivel.

Imogen coborî prima.

Apoi Lin.

Și Ghislaine, inamicul dând năvală spre balaurul ei.

Urmară Thea și Kaya, împreună, așa cum fuseseră mereu.

După aceea, cele două demonițe gemene cu ochi verzi, râzând din mers. Umbrele, Eda și Briar, trăgeau încă săgeți, nimerind țintele.

Vesta li se alătură, strigând sfidătoare spre văzduh.

Iar apoi, Sorrel. Sorrel care ținu calea deschisă pentru Asterin, un zid solid pentru aghiotanta lui Manon în timp ce se înălță. Un zid de care se spărgeau valuri de vrăjitoare Dinți-de-fier.

Tânăra vrăjitoare din turn începu să strălucească negru, la câțiva pași de puț.

Lângă Manon, Lysandra și Aedion se luară în brațe, gata să moară.

Iar apoi Asterin ajunse acolo, dând buzna spre spațiul deschis, spre turn, obținut cu viețile Celor Treisprezece. Cu ultima lor înfruntare.

Manon nu putea decât să privească, scuturând din cap ca și când ar fi putut anula situația, când Asterin își scoase hainele de piele și cămașa de dedesubt și se ridică în șa, eliberată de catarame, cu un pumnal în mână în timp ce balaurul ei se îndreptă chiar spre turn.

Atunci se întoarse bunica lui Manon. Departe de puț, acolita era pe cale să sară înăuntru și să îi distrugă pe toți.

Asterin aruncă pumnalul.

Lama zbură drept și se înfipse în spatele acolitei, aruncând vrăjitoarea pe pietre, la un pas distanță de

gura puțului.

Asterin scoase cele două săbii din tecile de la șolduri și-și izbi balaurul de marginea turnului. Pocnetul osului pe piatră răsună prin lume.

Dar Asterin deja sărea. Deja se arcuia prin aer, cu săbiile ridicate, balaurul rostogolindu-se dedesubt, trupul lui Narene distrugându-se din cauza impactului.

Manon începu atunci să țipe.

Să țipe încontinuu și fără cuvinte, când acel lucru din pieptul și inima ei se frânse.

Când Asterin aterizâ în bolta deschisă a turnului vrăjitoarelor, lovind cu săbiile în vrăjitoarele care se grăbiră să o ucidă. La fel de bine ar fi putut fi fire de iarbă. Ar fi putut să fie niște fuioare de ceață la cât de ușor le doborî Asterin, una după alta, înaintând spre matroana care însemnase cu fierul literele de pe pântecul lui Asterin.

„NECURATĂ”.

Învârtindu-se și răsucindu-se, săbiile zburară, Asterin făcându-și loc ucigând, spre bunica lui Manon.

Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-Negru se retrase, scuturând din cap. Gura i se mișcă de parcă ar fi șoptit: „Asterin, nu…”

Dar Asterin deja era acolo.

Și nu întunericul izbucni din Asterin, ci lumină – lumină strălucitoare și pură ca soarele pe zăpadă.

Lumină, când Asterin execută Supunerea.

Când Cele Treisprezece, cu trupurile distruse împrăștiate în jurul turnului într-un semicerc, se supuseră la rândul lor.

Lumină. Toate străluceau. Radiau.

Lumina izvorî din sufletele lor, din inimile lor aprige când se oferiră acelei puteri, devenind incandescente.

Asterin o doborî pe matroana Cioc-Negru la

pământ, bunica lui Manon fiind doar o umbră în contrast cu strălucirea. Apoi, abia o urmă de ură și o amintire când Asterin explodă.

Când ea și Cele Treisprezece se supuseră întru totul și se aruncară în aer odată cu turnul vrăjitoarelor.

Capitolul 90

Manon căzu pe pietrele meterezelor castelului și nu se mișcă multă vreme.

Nu îi auzea pe cei care îi vorbeau, care o atingeau pe umăr. Nu simțea frigul.

Soarele urcă și coborî.

La un moment dat, zăcea pe pietre, ghemuită lângă perete. Când se trezi, văzu că o acoperise o aripă și simți respirația caldă în păr când Abraxos ațipi.

Rămăsese fără cuvinte. Nu era decât o tăcere apăsătoare.

Manon se ridică în picioare, făcându-și loc pe lângă aripa care o protejase.

Se crăpa de ziuă.

Și unde fusese turnul vrăjitoarelor, unde fusese armata, rămăsese doar pământ ars.

Morathul se retrăsese mult.

Orașul și zidurile erau încă în picioare.

Îl trezi pe Abraxos punând o mână pe coastele lui.

El încă nu putea zbura, așa că merseră împreună.

Coborâră treptele meterezei, ieșind pe porțile castelului și pe străzile orașului de dincolo de ele.

Nu îi păsa că îi urmau și alții. Tot mai mulți.

Străzile erau pline de sânge și moloz, toate poleite de soarele dimineții.

Nu simți căldura soarelui pe față când trecură prin poarta sudică și în câmpia de dincolo de ea. Nu îi păsa

că deschisese cineva poarta pentru ei.

Lângă ea, Abraxos dădu la o parte grămezi de soldați valgi, făcându-i loc. Făcându-le loc celor care veneau în urma lor.

Era atât de multă liniște! În ea și pe câmpie.

Atât de multă liniște și pustietate…

Manon traversă câmpul de luptă liniștit. Nu se opri până ce nu ajunse în mijlocul exploziei, în inima ei.

Nici urmă de turn. Sau de cele care fuseseră în el și în jurul lui. Chiar și pietrele fuseseră mistuite.

Nici urmă de Cele Treisprezece sau de balaurii lor nobili și curajoși.

Manon căzu în genunchi.

Cenușa se ridică, agitându-se ușor ca zăpada când se lipi de lacrimile de pe chipul ei.

Abraxos se întinse lângă ea, îndoindu-și coada în jurul ei când Manon se aplecă peste genunchi și plânse.

În spatele ei, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut-o pe Glennis. Și pe Bronwen. Pe Petrah Sânge-Albastru.

Pe Aedion Ashryver, Lysandra și Ren Allsbrook.

Pe prințul Galan, căpitanul Rolfe, Ansel din Briarcliff, Illias și nobilii Fae lângă ei.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut micile flori albe pe care le țineau. S-ar fi întrebat cum și de unde le luaseră în toiul iernii.

Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut oamenii adunați în spatele lor, atât de mulți încât ajungeau tocmai până la porțile orașului. Ar fi văzut oamenii stând unul lângă celălalt, împreună cu vrăjitoare Crochan și Dinți-de-fier.

Veniți cu toții ca să le onoreze pe Cele Treisprezece.

Dar Manon nu se uită. Nici măcar când liderii care veniseră cu ea, care o conduseseră tocmai până aici,

începură să își lase florile pe pământul ars și însângerat. Nici măcar când lacrimile lor curseră, căzând în cenușă împreună cu tributul lor.

Nu rostiră nicio vorbă. Și nici oamenii care veniseră după ei. Câțiva aveau flori, dar mulți aduseseră mici pietre ca să le lase acolo. Cei care nu aveau de niciunele, puseseră obiectele personale pe care le puteau oferi. Până ce locul exploziei fu acoperit, ca și când o grădină ar fi crescut din câmpul de sânge.

Glennis rămase până la sfârșit.

Iar când fură singure pe câmpul de luptă liniștit, străbunica lui Manon puse o mână pe umărul ei și spuse încet, cu vocea oarecum distantă:

— Fii podul, fii lumina! Când fierul se topește, când florile răsar din câmpurile de sânge – lasă pământul să fie martor și întoarce-te acasă!

Manon nu auzi cuvintele. Nu observă că până și Glennis se întoarse spre orașul care se contura în spatele ei.

Ore în șir, Manon rămase în genunchi pe câmpul de luptă, cu Abraxos alături, ca și când ar fi putut să rămână cu ele, cu Cele Treisprezece ale ei, încă puțin timp.

Și în depărtare, de partea cealaltă a munților acoperiți cu zăpadă, pe o câmpie aridă din fața ruinelor unui oraș cândva măreț, o floare începu să răsară.

Capitolul 91

Dorian nu crezuse – nu îndrăznise să spere la ceea ce vedea.

O armată străină, mărșăluind spre nord. O armată pe care o studiase de mic. Erau infanteriștii khaganului și cavaleria Darghan. Erau legendarele păsări ruk,

splendide și minunate, care zburau deasupra lor într-o mare de aripi.

El se apropiase cât mai mult posibil de partea din față a armatei, întrebându-se care nobili veniseră și dacă era și Chaol cu ei. Dacă prezența acestei armate miraculoase însemna că prietena lui reușise, în ciuda condițiilor vitrege.

Păsările ruk îl văzuseră atunci.

Îl urmăriseră, iar el începuse să facă semne când se apropiase, sperând că ele aveau să se oprească.

Dar apoi, aterizase la răscruce, văzându-i. O văzuse pe ea.

Pe Aelin, galopând spre el, alături de Rowan, Elide și ceilalți.

Maeve crezuse că Aelin se îndreptase spre Terrasen. Și iat-o împreună cu armata khaganului!

Aelin nu mai zâmbi atât de larg când se apropie, ca și când ar fi simțit ce avea asupra lui.

— Unde e Manon? fu tot ce întrebă ea.

— În Terrasen, șopti el, gâfâind puțin. Și foarte probabil cu vrăjitoarele Crochan, dacă totul a decurs conform planului.

Ea deschise gura, cu ochii mari, dar încă un călăreț veni în galop pe drum.

Lumea se liniști.

Călărețul care se apropia se opri, urmat de un altul – o femeie frumoasă pe care Dorian o putea descrie doar ca aurie.

Dar Dorian se uită la călărețul din fața lui. La poziția corpului, la funcția pe care o avea.

Și când Chaol Westfall descălecă și alergă ultimii câțiva pași spre Dorian, regele Adarlanului plânse.

*

Chaol nu își ascunse lacrimile și tremuratul care îl cuprinse când se ciocni de Dorian și își îmbrățișă regele.

Nimeni nu spuse un cuvânt, deși Chaol știa că erau adunați cu toții. Știa că Yrene stătea în spatele lui, plângând cu ei.

El pur și simplu își îmbrățișă prietenul și fratele.

— Știam c-o să reușești! spuse Dorian cu vocea răgușită. Știam că ai să găsești o cale. Pentru toate astea.

Se referea la armată și la faptul că acum putea să meargă.

Chaol doar îl apucă mai strâns pe Dorian.

— Și tu ai să ne zici o poveste dată naibii!

Dorian se retrase, serios.

Chaol își dădu seama că, probabil, povestea nu era la fel de fericită ca a lui.

Totuși, înainte ca osândirea pe care o aducea Dorian să se abată asupra lor, Chaol gesticulă spre locul unde descălecase Yrene, iar acum își ștergea lacrimile.

— Femeia responsabilă pentru asta, spuse Chaol, referindu-se la faptul că stătea în picioare și mergea și la armata care se întindea pe drum. Yrene Towers! O vindecătoare din Torre Cesme. Și soția mea!

Yrene făcu o plecăciune, iar Chaol ar fi putut jura că un licăr de tristețe umbri privirea lui Dorian. Dar apoi regele lui o apucă pe Yrene de mâini, ridicând-o din plecăciunea ei. Și chiar dacă acea tristețe îi dantela încă zâmbetul, Dorian îi spuse:

— Mulțumesc!

Yrene roși.

— Am auzit atât de multe despre tine, Maiestate!

Dorian făcu doar un semn din ochi, o umbră a bărbatului care fusese.

— Sper că numai lucruri rele!

Yrene râse, iar fericirea de pe chipul ei – fericirea de care Chaol știa că era pentru amândoi – îl făcu să se îndrăgostească din nou de ea.

— Mereu mi-am dorit o soră, zise Dorian și se înclină ca să o sărute pe Yrene pe obraji. Bine ai venit în Adarlan, lady!

Zâmbetul lui Yrene deveni mai blând, mai profund, și-și atinse pântecul cu o mână.

— Atunci o să te bucuri că, în curând, ai să fii unchi.

Dorian se întoarse spre el. Chaol dădu din cap, nereușind să dea glas sentimentelor care-i umpleau inima.

Dar zâmbetul lui Dorian se întunecă în timp ce se întoarse spre locul unde Aelin era acum rezemată de un copac, alături de Rowan și Elide.

— Știu, spuse Aelin, iar Chaol își dădu seama că nu se referea la sarcină.

Dorian închise ochii, iar Chaol, simțind povara pe care urma să o dezvăluie, puse o mână pe umărul regelui său.

— Am recuperat-o pe a treia din Morath, zise Dorian.

Lui Chaol îi cedară genunchii, iar Yrene veni imediat lângă el, cuprinzându-l de talie cu brațul.

Cheile Wyrd.

Chaol îl întrebă pe Dorian:

— Acum le ai pe toate trei?

Dorian dădu o dată din cap.

Cu o privire, Rowan își făcu soldații să plece ca să se asigure că nimeni din armată nu se apropia ca să

audă.

— M-am furișat în Morath ca să o iau pe a treia, spuse Dorian.

— Pe toți zeii, șopti Aelin.

Chaol doar clipi.

— Aia a fost partea ușoară, spuse Dorian, albindu-se.

Nobilii khaganatului ieșiră dintre soldați, iar Dorian îi zâmbi lui Nesryn și dădu din cap spre nobili. Aveau să se prezinte mai târziu.

— Maeve era acolo, îi zise Dorian lui Aelin.

Flăcările dansară în vârfurile degetelor lui Aelin când puse o mână pe Goldryn. Focul păru să intre în sabie, rubinul pâlpâind.

— Știu, spuse ea încet.

Dorian ridică din sprâncene. Aelin doar scutură din cap, făcându-i semn să continue când soldatul se întoarse.

— Maeve mi-a descoperit prezența și…

Dorian oftă și le povesti toată tărășenia.

Când termină, Chaol se bucură că Yrene își ținuse brațul în jurul taliei lui. Se lăsă tăcerea, apăsătoare și încordată. Dorian distrusese Morathul.

— Nu mă îndoiesc de faptul că Erawan și Maeve au supraviețuit prăbușirii Morathului, recunoscu Dorian. Probabil că întâmplarea doar i-a înfuriat.

Asta nu îl împiedică pe Chaol să se minuneze de prietenul lui, ceilalți uitându-se cu gura căscată.

— Bine lucrat! spuse Lorcan, studiindu-l pe rege din cap până în picioare. Foarte bine lucrat!

Aelin fluieră impresionată.

— Aș fi vrut să văd așa ceva, îi zise lui Dorian, scuturând din cap, și se întoarse spre Rowan. Așadar, unchiul tău și Essar au făcut-o. Au dat-o la o parte pe

Maeve.

Prințul Fae pufni.

— Ai spus că ți-ai ales bine cuvintele când ai scris scrisoarea. Ar fi trebuit să te cred. Aelin schiță o reverență. Chaol nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau, dar Rowan continuă: Așadar, dacă Maeve nu poate fi regina spiridușilor, o să-și găsească alt tron.

— Cățeaua! spuse cu năduf Fenrys.

Chaol era înclinat să-i dea dreptate.

— Așadar, cele mai mari frici ale noastre au fost confirmate, zise prințul Sartaq, uitându-se spre frații lui. Un rege și o regină valgă uniți. Dădu din cap spre Elide. Unchiul tău nu a mințit.

— Maeve nu are nicio armată acum, le aminti Dorian. Doar puterea ei.

Nesryn se crispă.

— Hibrizii pe care i-a creat cu prințesele ar putea să facă destule ravagii.

Chaol se uită la Yrene, femeia în al cărei trup se afla cea mai puternică armă împotriva valgilor.

— Când ai plecat din Morath? întrebă Rowan.

— Acum trei zile, spuse Dorian.

Rowan se întoarse spre Aelin, palid în timp ce ea rămase rezemată de copac. Chaol se întrebă dacă stătea acolo doar pentru că nu era în stare să se țină pe picioare.

— Atunci, cel puțin știm că Erawan încă nu a ajuns în Terrasen.

— Armata lui de vrăjitoare Dinți-de-fier a plecat înainte, spuse Dorian.

— Știm, zise Chaol. Deja sunt în Orynth.

Dorian scutură din cap.

— E imposibil! Au plecat imediat după mine. Sunt

surprins că nu le-ai văzut zburând peste munții Ruhnn.

Liniște.

— Nu toată armata Dinți-de-fier este încă în Orynth, spuse Aelin încet.

Prea încet.

— Am numărat peste o mie în armata cu care am zburat, zise Dorian. Multe erau însoțite de soldați – toți valgi.

Chaol închise ochii, iar Yrene îi strânse mai mult talia cu brațul, alinându-l tăcută.

— Oricum știm că rukhinii o să fie copleșiți numeric, spuse Nesryn.

— Rukhinii n-o să mai aibă ce să apere în Terrasen, rosti prințul Kashin, scărpinându-se în barbă. Chiar dacă vrăjitoarele Crochan ar sosi înaintea noastră.

Regina Terrasenului se dezlipi de copac în sfârșit.

— Atunci avem două opțiuni, spuse ea cu hotărâre, în ciuda iadului care se abătuse asupra lor. Continuăm spre nord, cât de repede putem. Să vedem cu ce ne luptăm când sosim în Terrasen. Aș putea să dobor mulți balauri.

— Și care e cealaltă variantă? întrebă prințesa Hasar.

Chipul lui Aelin era inexpresiv.

— Avem cele trei chei Wyrd. Mă aveți pe mine. Pot să pun acum capăt situației. Sau cel puțin să îl scot din joc pe Erawan înainte să ne găsească, să fure din nou cheile și să conducă lumea asta și pe toate celelalte.

Rowan tresări, scuturând din cap. Dar Aelin ridică o mână. Și chiar și prințul Fae renunță.

— Nu este doar alegerea mea.

Iar Chaol își dădu seama că într-adevăr regina stătea în fața lor, și nu asasina pe care o scosese dintr-o mină de sare de la câțiva kilometri distanță. Nici

măcar femeia care fusese în Rifthold.

Dorian își îndreptă umerii.

— Alegerea este și a mea.

Lent, foarte lent, Aelin se uită la el. Chaol se pregăti. Vocea ei fu mortal de blândă când îi spuse lui Dorian:

— Ai recuperat cea de-a treia cheie. Ți-ai făcut partea.

— Pe naiba! spuse Dorian, ochii lui de safir licărind. Același sânge și aceeași datorie îmi curg și mie prin vene!

Chaol își strânse pumnii pe lângă corp când se luptă să își țină gura închisă. Rowan păru să facă același lucru când cei doi conducători se înfruntară.

Chipul lui Aelin rămase inexpresiv și distant.

— Ești nerăbdător să mori?

Dorian nu dădu înapoi.

— Dar tu?

Liniște deplină în poiană.

Apoi Aelin ridică din umeri, ca și când greutatea întregii lumi nu ar fi atârnat în balanță.

— Indiferent cine o să bage din nou cheile în poartă, este o soartă care ne aparține tuturor. Așadar, ar trebui să decidem toți. Ea își ridică bărbia. Continuăm să purtăm războiul, sperând să ajungem în Orynth la timp, iar apoi distrugem cheile? Sau distrugem acum cheile, iar apoi o să ne îndreptăm spre nord? Făcu o pauză, oribilă și insuportabilă. Fără mine.

Chaol nu își dădu seama dacă Rowan tremura pentru că se înfrâna sau de groază.

Aelin spuse, ferm și calm:

— Aș vrea să votăm.

*

Să voteze.

Rowan nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd.

Chiar dacă o parte din el strălucea de mândrie că ea alesese ca acum și aici să fie momentul în care să se ridice acea lume nouă pe care o promisese.

O lume în care nu cei puțini dețineau toată puterea, ci cei mulți. Începând cu această alegere importantă. Această soartă insuportabilă.

Toți se îndepărtaseră, iar lui Rowan nu-i scăpase din vedere că stăteau la o răscruce. Sau că Dorian, Aelin și Chaol stăteau în mijlocul răscrucii, la doar câțiva kilometri de minele de sare, unde începuse o mare parte din povestea asta, cu doar un an în urmă.

Cât se purtă dezbaterea, Rowan auzi un vuiet surd în urechi.

El știa că ar fi trebuit să cadă în genunchi și să îi mulțumească lui Dorian pentru că recuperase cea de-a treia cheie. Dar tot îl ura pe rege.

Ura această cale pe care fuseseră obligați să pășească în urmă cu o mie de ani. Ura că alegerea era în fața lor, când deja luptaseră și oferiseră atât de mult.

Prințul Kashin spunea:

— Mărșăluim spre o sută de mii de soldați inamici, posibil mai mulți. Numărul n-o să se schimbe când poarta Wyrd o să se închidă. O să avem nevoie de Aducătoarea-Focului ca să îi spulberăm.

Prințesa Hasar scutură din cap.

— Dar există posibilitatea ca armata să se prăbușească dacă ar dispărea Erawan. Taie corpul bestiei și trupul ar putea muri!

— Ne asumăm un mare risc, spuse Chaol

încleștându-și maxilarul. Eliminarea lui Erawan ar putea ajuta sau nu. O armată inamică atât de mare, poate plină de valgi nerăbdători să îi ia locul, ar putea fi imposibil de oprit în momentul ăsta.

— Atunci, de ce să nu folosim cheile? întrebă Nesryn. De ce să nu aducem cheile în nord și să le folosim, să distrugem armata și…

— Cheile nu pot fi folosite, interveni Dorian. Nu fără să-l distrugă pe cel care le folosește. Nu suntem prea siguri că un *muritor* ar putea rezista puterii. El dădu din cap spre Aelin, tăcut și atent, în timp ce Rowan se străduia din răsputeri să nu vomite. Să le punem din nou în poartă înseamnă să sacrificăm totul. Pe unul din noi, adăugă ferm.

Rowan știa că ar fi trebuit să îl contrazică, să strige.

Dorian continuă.

— Eu ar trebui să o fac.

— Nu! Cuvântul se auzi de pe buzele lui Chaol și ale lui Aelin. Primul ei cuvânt de când începuse dezbaterea.

Dar Fenrys îl întrebă pe Chaol, cu vocea mortal de blândă:

— Ai prefera să moară regina mea decât regele tău?

Chaol înțepeni.

— Aș prefera să nu moară niciunul din prietenii mei. Aș prefera să nu se întâmple nimic din toate astea!

Înainte ca Fenrys să poată răspunde, interveni Yrene.

— Deci după făurirea Lacătului și închiderea porții Wyrd, zeii o să dispară?

— Călătorie sprâncenată! mormăi Fenrys.

Dar Yrene înțepeni la răspunsul nonșalant și-și atinse pieptul în dreptul inimii.

— O iubesc pe Silba! Foarte mult! Când o să dispară din lumea asta, n-am să mai am puteri?

Ea gesticulă spre grupul adunat.

— Mă îndoiesc, spuse Dorian. Cel puțin prețul ăsta n-a fost cerut niciodată.

— Și cum rămâne cu ceilalți zei din lumea asta? întrebă Nesryn încruntându-se. Cei treizeci și șase ai khaganatului. Nu sunt și ei zei? Vor fi alungați sau doar aceștia doisprezece?

— Poate că zeii noștri sunt diferiți, spuse gânditoare prințesa Hasar.

— Așadar, ei nu ne pot ajuta? întrebă Yrene, tristețea pentru zeița care o binecuvântase întunecându-i încă ochii aurii. Nu pot să intervină?

— Într-adevăr, și alte forțe acționează în lumea asta, spuse Dorian atingând mânerul sabiei Damaris. Zeul adevărului – el este cel care a binecuvântat sabia lui Gavin. Dar cred că dacă ar fi putut să ne ajute, ar fi făcut-o deja.

Aelin bătu cu piciorul în pământ.

— Să aștepți pomană de la zei este o pierdere de timp! Și nu despre asta vorbim, zise și îl fixă pe Dorian cu privirea-i pătrunzătoare. Nici nu dezbatem cine o să plătească prețul.

— De ce?

Rowan rosti întrebarea, incapabil să se abțină.

Lent, partenera lui se întoarse spre el.

— Pentru că nu o facem! Cuvinte tăioase și reci. Ea îi aruncă o privire lui Dorian, iar regele Adarlanului deschise gura. Nu o facem! strigă ea.

Dorian deschise din nou gura, dar Rowan îi întâlni privirea. Se uită în ochii lui și îl lăsă să citească vorbele

de acolo. „O să discutăm mai târziu despre asta”

Fie că Aelin observă conversația lor tăcută, fie că îl văzu pe Dorian dând subtil din cap, ea nu lăsă să se înțeleagă clar, ci spuse doar atât:

— Nu avem timp de pierdut cu dezbateri nesfârșite.

Lorcan dădu din cap aprobator.

— În fiecare clipă în care avem toate cele trei chei, riscăm ca să ne găsească Erawan și să obțină în sfârșit ce caută. Sau Maeve, adăugă el încruntându-se. Dar, chiar și așa, m-aș îndrepta spre nord – ca să o las pe Aelin să reducă legiunile Morathului.

— Fii obiectiv, mormăi Aelin. Ea îi studie pe toți. Imaginați-vă că nu mă cunoașteți. Imaginați-vă că sunt nimeni și nimic. Că sunt o armă. Mă folosiți acum sau mai târziu?

— Nu ești nimeni, totuși, spuse încet Elide. Pentru foarte mulți oameni.

— Cheile trebuie să ajungă din nou în poartă, spuse Aelin cu puțină răceală. La un moment dat. Iar eu am să plec odată cu ele. Decidem dacă se întâmplă acum sau peste câteva săptămâni.

Rowan nu putea suporta să mai audă vreun cuvânt.

— Nu!

Toată lumea se opri din nou.

Aelin își dezgoli dinții.

— Nu pot să nu fac nimic!

— Le ascundem din nou, spuse Rowan. Le-a pierdut de mii de ani. O putem face din nou. El arătă spre Yrene. L-ar putea distruge de una singură.

— *Asta* nu e o opțiune, mormăi Aelin. Yrene este însărcinată…

— Pot s-o fac, zise Yrene, îndepărtându-se de

Chaol. Dacă există o cale, aș putea s-o fac. Să văd dacă și celelalte vindecătoare ar putea ajuta…

— O să fie mii de valgi pe care să îi distrugi sau să îi salvezi, lady Westfall! spuse Aelin cu aceeași răceală. Erawan te-ar putea ucide înainte să ai măcar șansa să îl atingi.

— De ce tu ai voie să renunți la viață pentru asta, și nimeni altcineva? o provocă Yrene.

— Eu nu sunt însărcinată.

Yrene clipi încet.

— Hafiza ar putea să…

— N-am de gând să mă joc cu presupuneri, zise Aelin pe un ton pe care Rowan îl auzise atât de rar. Tonul reginei. Votăm! Acum! Punem cheile înapoi în poartă imediat sau continuăm drumul spre Terrasen, și o facem apoi, dacă reușim să oprim armata aia?

— Erawan poate fi oprit, insistă Yrene, netulburată de cuvintele reginei. Netemându-se de furia ei. Știu că poate fi oprit. Fără chei, îl putem opri.

Rowan voia să o creadă. Voia mai mult decât orice să o creadă pe Yrene Westfall. Chaol, privindu-l pe Dorian, păru înclinat să facă la fel.

Dar Aelin arătă spre prințesa Hasar.

— Tu cum votezi?

Hasar se uită în ochii lui Aelin și se gândi o clipă.

— Votez să o facem acum.

Aelin arătă doar spre Dorian.

— Tu?

Dorian se încordă și spuse „Fă-o acum!”, chiar dacă era clar că nu era prea hotărât.

Rowan închise ochii. Abia îi auzi pe ceilalți conducători și aliații lor când răspunseră. Se îndreptă spre marginea pădurii, pregătit să fugă dacă ar fi început să vomite.

— Tu ești ultimul, Rowan, zise Aelin.

— Votez „nu”. Nu acum, niciodată!

Ochii ei erau reci și distanți, ca în Mistward.

— Atunci s-a stabilit, spuse încet și trist Chaol.

— La răsărit, Lacătul o să fie făurit, iar cheile o să se întoarcă în poartă, încheie Dorian.

Rowan pur și simplu se uită la partenera lui, motivația lui de a trăi.

Elide întrebă încet:

— Cum votezi, Aelin?

Aelin își mută privirea de la Rowan, iar el simți absența privirii sale ca pe un vânt înghețat când ea spuse „Nu contează”.

Capitolul 92

Aelin nu le spusese că le ceruse să voteze doar ca să îi lase să decidă, ca oameni liberi ai lumii, soarta acesteia. Nu spusese că fusese o lașitate din partea ei să lase pe altcineva să decidă ce să facă ea.

În acea noapte, ei ridicară tabăra în Endovier, minele de sare fiind la doar șase kilometri distanță.

Rowan îi puse să ridice și cortul, și patul lor regal.

Ea nu mâncă împreună cu toți ceilalți. Abia se atinse de mâncarea lăsată de Rowan pe birou. Încă stătea în fața iepurelui fript, însă rece acum, aplecată peste cărțile inutile despre semnele Wyrd, când Rowan spuse din partea cealaltă a mesei:

— Nu accept așa ceva!

— Eu accept, rosti ea cuvintele monotone și moarte.

Tot așa cum și ea avea să fie înainte ca soarele să răsară în toată splendoarea lui. Aelin închise cartea veche din fața ei.

Doar câteva zile îi separau de granița Terrasenului. Poate că ar fi trebuit să accepte să facă asta acum, dar cu condiția să fie pe teritoriul Terrasenului, nu în Endovier.

Dar fiecare zi care trecea era un risc imens.

— Niciodată nu ai acceptat nimic! spuse furios Rowan, ridicându-se în picioare și sprijinindu-și mâinile de masă. Iar acum, brusc, ești dispusă să o faci?

Ea își înghiți nodul din gât și aruncă o privire la cărțile pe care le răsfoise deja de trei ori fără folos.

— Ce ar trebui să fac, Rowan?

— Să dai totul naibii! El lovi cu pumnul în masă, făcând farfuriile să zăngăne. Spui să se ducă naibii planurile lor, profețiile și sorții, și să ți le faci pe ale tale! Faci *orice,* dar nu accepți asta!

— Oamenii din Erilea au hotărât.

— La naiba și cu asta! mormăi el. Poți să-ți creezi noua lume *după* război. Lasă-i să-și voteze propriii regi și regine, dacă asta vor.

Și ea mormăi.

— Nu mai vreau povara asta nicio secundă! Nu vreau să aleg și să aflu că, amânând, am făcut alegerea greșită.

— Așadar, ai fi votat împotrivă. Te-ai fi dus în Terrasen.

— Contează? Ea se ridică în picioare. Oricum voturile nu erau în favoarea mea. Dacă ar fi auzit că vreau să merg în Orynth ca să lupt o ultimă dată, ar fi ezitat.

— Tu ești cea pe cale să moară. Aș spune că ai voie să îți exprimi părerea.

Ea își dezgoli dinții.

— Asta e *soarta* mea. Elena a încercat mi-o schimbe. Și uite cum a ajuns ea – cu un grup de zei

răzbunători care jură să îi distrugă sufletul etern. Când o să se făurească Lacătul, când am să închid poarta, am să distrug și o altă viață în afară de a mea.

— Elena a mai avut parte de o mie de ani de existență, fie în viață, fie ca spirit. Iartă-mă dacă nu îmi pasă că vremea ei s-a sfârșit, când tu ai primit doar douăzeci de ani!

— Am ajuns la douăzeci de ani datorită ei.

Nici măcar douăzeci. Ziua ei de naștere era peste câteva luni. Într-o primăvară pe care nu avea s-o mai apuce.

Rowan începu să facă pași, mersul lui distrugând covorul.

— Problema asta e și din cauza ei. De ce să porți singură povara?

— Pentru că, în primul rând, a fost a mea dintotdeauna.

— Pe naiba! La fel de bine ar fi putut fi Dorian. El este dispus să o facă.

Aelin clipi.

— Elena și Nehemia au spus că Dorian nu este pregătit.

— Dorian a intrat și a ieșit din Morath, a înfruntat-o pe Maeve și a distrus tot locul. Aș spune că este la fel de pregătit ca tine.

— N-am să-l las să se sacrifice în locul meu!

— De ce?

— Pentru că este *prietenul* meu. Pentru că n-am să pot să mă *suport* dacă îl las să plece.

— El a spus că ar face-o, Aelin.

— Nu știe ce vrea. Abia depășește ororile pe care le-a suportat.

— Și tu nu? o provocă Rowan, complet netulburat. Este matur. Poate să aleagă și singur – *noi* putem

alege fără să ne conduci tu.

Ea își dezgoli dinții.

— *S-a hotărât!*

El își încrucișă brațele.

— Atunci o s-o facem noi doi. Împreună.

Inima ei se opri în piept.

— Nu făurești singură Lacătul, continuă el.

— Nu. Mâinile ei începură să tremure. Asta nu e o opțiune.

— După părerea cui?

— După părerea *mea.* Gândindu-se la dispariția lui, nu putea să respire. Dacă ar fi fost posibil, Elena mi-ar fi spus. Cineva din descendența mea *trebuie* să plătească.

El deschise gura, dar văzu pe chipul ei că spunea adevărul. Scutură din cap.

— Ți-am promis că o să găsim o cale să plătim datoria asta – împreună.

Aelin studie cărțile împrăștiate. Nimic – cărțile și fărâma de speranță pe care i-o oferiseră se dovediseră *inutile.*

— Nu am de ales. Își trecu degetele prin păr. Eu nu am de ales, se corectă.

Nu avea niciun avantaj, nicio surpriză pe care s-o poată folosi. Nu în acest caz.

— Atunci nu o facem mâine, insistă el. Așteptăm. Spune-le celorlalți că vrem mai întâi să ajungem în Orynth. Poate găsim niște cărți în biblioteca regală…

— Ce rost are votul, dacă îl ignorăm? *Ei au hotărât,* Rowan. Mâine o să se termine totul.

Cuvintele răsunară în ea.

— Lasă-mă să găsesc altă cale. Vocea lui se sparse, dar pașii îi erau fermi. *Am să găsesc* altă cale, Aelin…

— Nu există altă cale. Înțelegi? Toate astea, zise printre dinți, întinzându-și brațele. *Toate astea* au fost ca să vă țină în viață *pe toți.*

— Cu prețul tău. Ca să ispășești o vinovăție rămasă.

Ea lovi cu mâna teancul de cărți vechi.

— Crezi că *vreau* să mor? Crezi că îmi este ușor să mă uit la cer și să mă întreb dacă este ultimul lucru pe care am să îl văd? Să mă uit la tine și să mă gândesc la anii pe care n-o să-i avem?

— Nu știu ce vrei, Aelin! se răsti Rowan. Nu ai fost complet sinceră.

Inima îi bubui în piept.

— Vreau să se termine, într-un fel sau altul! Își strânse pumnii. Vreau *să se termine* cu asta!

El scutură din cap.

— Știu. Și știu prin ce ai trecut, că lunile din Doranelle au fost de iad, Aelin. Dar nu poți opri lupta. Nu acum.

Ochii o usturau.

— Am rezistat pentru asta. Pentru scopul ăsta. Ca să pun cheile la loc în poartă. Când Cairn m-a distrus, când Maeve mi-a luat tot ce știam, numai faptul că mi-am amintit că sarcina asta se bazează pe supraviețuirea mea m-a împiedicat să cedez. Știam că, dacă dau greș, o să muriți cu toții. Ea începu să respire sacadat. Și de atunci, am fost atât de *proastă* să cred că poate n-o să fiu nevoită să plătesc datoria, că aș putea vedea din nou Orynthul. Că ar putea să o facă în schimb Dorian. Scuipă pe pământ. Ce fel de om sunt, dacă azi, când a sosit, m-am umplut de groază?

Rowan deschise din nou gura ca să răspundă, dar ea îl întrerupse, vocea ei spărgându-se.

— Am crezut că aș putea să scap – doar pentru o

clipă. Și imediat ce am crezut asta, zeii l-au adus din nou pe Dorian în calea mea. Spune-mi că nu e intenționat! Spune-mi că zeii ăia, sau ce *forțe* conduc lumea asta, nu strigă că tot eu ar trebui să fiu cea care făurește Lacătul.

O clipă îndelungată, Rowan nu făcu decât să se uite la ea, gâfâind.

— Dar dacă forțele alea nu l-au adus pe Dorian în calea noastră ca să poți plăti singură datoria? zise el apoi.

— Nu înțeleg.

— Dacă v-au adus împreună? Nu ca să alegeți pe unul din voi, ci să împărțiți povara. Amândoi.

Până și focul din coșul de cărbuni păru să amuțească.

Ochii lui Rowan străluciră când continuă:

— În ziua în care ai distrus castelul de cleștar – când v-ați unit mâinile, puterea ta… Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Ați reușit să vă amestecați puterile, să deveniți *o singură ființă.* Dacă Lacătul îți cere *toată* ființa, atunci, de ce să nu-i dai jumătate? Jumătate din *fiecare* – când *amândoi* aveți sângele Malei?

Aelin se așeză din nou încet pe scaun.

— Eu… Noi nu știm dacă o să funcționeze.

— Este mai bine decât să te îndrepți spre execuție cu capul plecat.

Ea mormăi.

— Cum aș putea să îi cer vreodată să o facă?

— Pur și simplu pentru că nu este doar povara ta. Dorian știe și a acceptat asta. Pentru că alternativa este să te pierdem pe tine. Furia din ochii lui se frânse, odată cu vocea sa. Aș merge eu în locul tău, dacă aș putea.

Lui Aelin i se frânse inima.

— Știu.

Rowan căzu în genunchi în fața ei, lăsându-și capul în poala lui Aelin când o cuprinse cu brațele de talie.

— Nu pot să suport așa ceva, Aelin! Nu pot!

Ea își trecu degetele prin părul lui.

— Cu tine am vrut să-mi petrec o mie de ani, spuse încet. Cu tine mi-am dorit să am copii. Mi-am dorit să mergem împreună în Lumea de Dincolo.

Lacrimile îi căzură în părul lui.

Rowan își ridică fruntea.

— Atunci, luptă pentru asta! Încă o dată. Luptă pentru viitor!

Se uită la el, la viața pe care o vedea pe chipul lui. La tot ce-i oferea Rowan.

Și la tot ce ar fi putut avea și ea.

*

— Trebuie să te rog să faci ceva.

Vocea lui Aelin îl trezi din somn pe Dorian. El se ridică pe pat. După liniștea din tabără, trebuia să fie miezul nopții.

— Ce?

Rowan stătea de pază în spatele ei, urmărind armata campată în spatele copacilor. Dorian îi zări ochii de smarald – văzu răspunsul care îi trebuia deja.

Prințul își respectase promisiunea tăcută de mai devreme.

Aelin înghiți.

— Împreună, spuse ea cu vocea spartă. Dacă am făuri împreună Lacătul?

Dorian își dădu seama de planul ei; îi intui speranța disperată înainte să îi dea glas. Iar când termină, Aelin spuse doar atât:

— Îmi pare rău că îți cer așa ceva!

— Mie îmi pare rău că nu m-am gândit la asta, îi răspunse el și se ridică în picioare, punându-și cizmele.

Rowan se întoarse acum spre ei, așteptând un răspuns pe care știa că Dorian avea să i-l dea.

Așadar, Dorian le spuse amândurora:

— Da.

Aelin închise ochii, iar el nu își dădu seama dacă din cauza ușurării sau a regretului. El îi puse o mână pe umăr. Nu voia să știe cât se certase cu Rowan ca să o facă să accepte asta. Faptul că Aelin venise cu această propunere…

Când deschise ochii, în privirea ei se citi doar hotărârea.

— O facem acum, spuse ea răgușită. Înaintea celorlalți. Înainte să ne luăm rămas-bun.

Dorian dădu din cap.

— Vrei să vină și Chaol? fu tot ce întrebă ea.

El se gândi să refuze. Se gândi să își cruțe prietenul de încă o despărțire, când pe chipul lui Chaol se citea atâta veselie și liniște.

Dar Dorian tot spuse „Da”.

Capitolul 93

Toți patru merseră în liniște printre copaci, pe drumul vechi spre minele de sare.

Era singurul lucru pe care nu îl supravegheau cercetașii.

Cu fiecare pas i se făcea greață, transpirația curgându-i lent pe spate. Rowan o ținu de mână, mângâindu-i pielea cu degetul mare.

Aici, în acest loc oribil și sterp al suferinței – aici urma să își înfrunte soarta, ca și când niciodată nu ar fi

scăpat de asta cu adevărat.

La adăpostul întunericului, munții în care erau cioplite minele erau doar niște umbre. Marele zid care înconjura tabăra morții era doar o pată întunecată.

Porțile fuseseră lăsate deschise, una fiind ruptă în balamale. Poate sclavii eliberați încercaseră să o distrugă în drum spre ieșire.

Aelin îl strânse de mână pe Rowan când trecură pe sub boltă și intrară în curtea deschisă a minelor. Acolo, în mijloc, erau stâlpii de lemn unde fusese biciuită. În prima ei zi și în multe altele.

Iar acolo, în muntele din stânga ei, erau puțurile. Puțurile întunecate în care o băgaseră cu forța.

Clădirile supraveghetorilor minelor erau întunecate. Goale.

Fu nevoită să se controleze din răsputeri ca să nu se uite la încheieturile mâinilor unde fuseseră cicatricile lăsate de lanțuri, să nu simtă transpirația rece care îi curgea pe spate și să știe că nu avea cicatrici nici acolo. Doar tatuajul lui Rowan, desenat pe pielea netedă.

Ca și când acest loc ar fi fost un vis – un coșmar invocat de Maeve.

Își dădu seama de ironie. Ea scăpase deja de două ori din lanțuri – doar ca să ajungă din nou aici. O libertate temporară. O amânare.

O lăsase pe Goldryn în cortul lor. Sabia nu i-ar fi fost de mare folos unde mergeau ei.

— Nu credeam că o să mai vedem vreodată locul ăsta, șopti Dorian. Cu siguranță nu așa.

Pașii regelui erau fermi; chipul i se posomorî când apucă mânerul sabiei Damaris, gata să întâmpine orice i-ar fi așteptat.

Durerea pe care ea știa că avea să o simtă.

Nu, ea nu scăpase niciodată cu adevărat, nu-i așa?

Ei se opriră aproape de mijlocul curții de pământ. Elena o învățase cum să făurească Lacătul, cum să pună cheile în poartă. Deși nu și-ar fi folosit magia și n-ar fi fost nicio amenințare pentru vreunul din jurul lor, ea își dorise să fie la distanță. Deoparte de toți ceilalți.

În lumina lunii, chipul lui Chaol era palid.

— Ce vrei să facem?

— Să fiți aici, spuse categoric Aelin. Este suficient.

Era singurul motiv pentru care încă putea suporta să stea aici, în acest loc detestabil.

Ea întâlni privirea întrebătoare a lui Dorian și dădu aprobator din cap. Nu avea rost să piardă timpul.

Dorian îl îmbrățișă pe Chaol, amândoi vorbind prea încet ca să audă Aelin.

Aelin începu pur și simplu să deseneze pe pământ semnele Wyrd, destul de mari încât să-i poată găzdui pe ea și pe Dorian. Aveau să fie două, suprapuse: Deschis. Închis.

Încuiat. Descuiat.

Aflase asta de la început. Le folosise.

— Fără despărțiri siropoase, prințesă? întrebă Rowan când ea contură semnele cu piciorul.

— Mi se par teatrale, spuse Aelin. Mult prea teatrale, chiar și pentru mine.

Dar Rowan o opri, al doilea simbol rămânând neterminat. Îi ridică bărbia.

— Chiar și când ai să fii… acolo, spuse el, ochii lui verzi ca pinul fiind atât de strălucitori în lumina lunii. Am să fiu cu tine. Îi atinse pieptul în dreptul inimii. Aici. Sunt aici cu tine.

Ea puse o mână pe pieptul lui și-i inspiră profund parfumul în plămâni, în inimă.

— Și eu sunt cu tine. Întotdeauna.

Rowan o sărută.

— Te iubesc, îi șopti el. Întoarce-te la mine!

Apoi Rowan se retrase, chiar în afara semnelor neterminate.

Absența parfumului și a căldurii lui o umplu de frig, dar își ținu spatele drept. Își păstră respirația calmă când memoră trăsăturile chipului lui Rowan.

Dorian, cu ochii strălucindu-i puternic, păși pe semne. Aelin îi spuse lui Rowan:

— Închide-l pe ultimul când terminăm!

Prințul, partenerul ei, dădu din cap.

Dorian scoase o bucată de pânză împăturită din jachetă. O despături dezvăluind două bucăți de piatră neagră. Și Amuleta din Orynth.

Ei i se agită stomacul, îngrețoșându-se la puterea lor supranaturală care amenința să o îngenuncheze. Dar luă Amuleta din Orynth de la el.

— M-am gândit că ai vrea să o deschizi tu, spuse încet Dorian.

Aici, unde suferise și suportase totul; aici, unde începuseră atât de multe lucruri.

Aelin cântări amuleta veche în palme și își trecu degetele mari peste marginea aurie. Pentru o clipă, fu din nou în camera primitoare din casa de lângă râu, primind amuleta de la mama ei.

Aelin își trecu degetele peste semnele Wyrd de pe spate. Peste runele care îi descriau soarta detestabilă: „Necunoscut este prețul meu”.

Fuseseră scrise aici în tot acest timp, vreme de multe secole. Un avertisment și o confirmare din partea lui Brannon. Sacrificiul lor. Sacrificiul ei.

Brannon se înfuriase pe zei, însemnase amuleta și lăsase toate aceste indicii ca ea să le găsească într-o zi și să poată să le înțeleagă. Ca și când Aelin ar fi putut

cumva sfida această soartă. O speranță deșartă.

Aelin întoarse amuleta, trecându-și degetele peste cerbul nemuritor din față.

O amânare. Totul fusese o amânare.

Aurul care închidea amuleta se topi în mâinile ei, șuierând când căzu pe pământul înghețat. Cu o răsucire, despărți cele două fețe ale amuletei.

Duhoarea nepământeană a celei de-a treia chei o atinse, chemând-o. Îi șopti în limbi care nu existau și n-aveau să existe niciodată în Erilea.

Aelin aruncă pur și simplu cheia Wyrd în mâna întinsă a lui Dorian. Aceasta țăcăni pe celelalte două, iar sunetul poate răsună în eternitate, în toate lumile.

Dorian se cutremură, Chaol și Rowan tresărind.

Aelin băgă în buzunar cele două jumătăți ale amuletei, ca să ia cu ea o parte din Terrasen, oriunde ar fi urmat să plece.

Aelin întâlni pentru ultima oară privirea lui Rowan. Văzu cuvintele din ochii lui. „Întoarce-te la mine!”

Voia să ia acele cuvinte și chipul său cu ea. Chiar dacă Lacătul îi cerea totul, acestea i-ar fi rămas pentru totdeauna.

Ea își înghiți nodul din gât, își mută privirea de la ochii pătrunzători ai lui Rowan, iar apoi se tăie în palmă, tăind apoi palma lui Dorian.

Stelele părură să se apropie, munții zărindu-se deasupra umerilor lui Aelin și ai lui Dorian când se tăie cu cuțitul pentru a treia oară, pe antebraț, pielea străpungându-se adânc și lung.

Ca să deschidă poarta, *trebuia* să devină poarta.

Erawan începuse procesul transformării lui Kaltain Rompier în poartă – îi pusese piatra în braț nu ca să o păstreze, ci să îi pregătească trupul pentru celelalte pietre. Să o transforme într-o poartă Wyrd vie pe care

ar fi putut să o controleze.

Doar o bucată în corpul ei o distrusese pe Kaltain. Să le pună pe toate trei în al său…

„Numele meu este Aelin Ashryver Galathynius și nu am să mă tem!

Nu am să mă tem!

Nu am să mă tem!”

— Gata? șopti Aelin.

Dorian dădu aprobator din cap.

Uitându-se pentru ultima oară la stele, la Lordul Nordului care stătea de pază deasupra Terrasenului care se afla la doar câțiva kilometri distanță, Aelin luă cioburile din palma întinsă a lui Dorian.

Și, în clipa în care ea și Dorian își uniră mâinile însângerate, când magia lor vui prin ei și se împleti, orbitor și etern, Aelin își înfipse cele trei chei Wyrd în rana deschisă a brațului.

*

Rowan închise semnele Wyrd cu o mișcare a piciorului peste pământul înghețat, tocmai în momentul în care Aelin își acoperi brațul cu palma, închizând cele trei chei Wyrd în trupul ei, ținându-l de mână pe Dorian.

Trebuia să funcționeze. Trebuia să fi fost motivul pentru care drumurile lor se intersectaseră, motivul pentru care Aelin și Dorian se găsiseră deja de două ori, exact în acest loc. El nu putea accepta o alternativă. Nu ar fi putut altfel să o lase să plece.

Rowan nu respira. Lângă el, nu era sigur că respira nici Chaol.

Dar în timp ce Aelin și Dorian stăteau nemișcați, cu capetele ridicate în ciuda fricii pe care o simțise

emanând din ei, chipurile lor deveniră inexpresive. Goale.

Niciun licăr de lumină.

Nicio sclipire a puterii.

Aelin și Dorian stăteau pur și simplu ținându-se de mână și uitându-se înainte.

În gol. Fără să vadă. Înțepeniți.

Plecați.

Erau prezenți, dar plecați, ca și când trupurile lor ar fi fost vacante.

— Ce s-a întâmplat? șopti Chaol.

Mâna lui Aelin căzuse de unde își lipise palma peste braț și i se legăna moale pe lângă corp, dezvăluind rana deschisă și bucățile negre de piatră băgate înăuntru.

Ceva în pieptul lui Rowan, complicat și esențial, începu să se încordeze. Începu să se strângă.

Legătura dintre parteneri.

Rowan înaintă un pas, cu o mână pe piept.

Nu. Legătura dintre parteneri se zvârcoli ca și când ar fi fost cuprinsă de agonie, de groază. El se opri, cu numele lui Aelin pe buze.

Rowan căzu în genunchi în clipa în care cele trei chei Wyrd din brațul lui Aelin se dizolvară în sângele ei.

Ca roua în soare.

Capitolul 94

Era din nou așa cum fusese înainte.

Începutul, sfârșitul și eternitatea, un șuvoi de lumină, *de viață* care curgea între ei, două jumătăți ale unei descendențe separate.

Ceața se roti, acoperind pământul solid de dedesubt. Probabil era o iluzie – ca mințile lor să

suporte locul în care se aflau acum. Un loc ce nu era un loc, într-o cameră cu multe uși. Mai multe uși decât ar fi putut număra vreodată. Unele făcute din aer, altele din sticlă, unele din foc și aur și lumină.

În spatele fiecăreia se afla o lume nouă; o nouă lume care îi chema.

Dar ei rămaseră acolo, la răscrucea tuturor lucrurilor.

În trupuri care nu le aparțineau, stăteau printre toate aceste uși, puterea lor emanând, adunându-se în fața lor. Amestecându-se și unindu-se, o sferă de lumină, a creației, plutind în aer.

Fiecare tăciune care plutea dinspre ei în sfera tot mai mare din fața lor, în Lacătul care se făurea, nu avea să se mai întoarcă, să se reîntregească.

Precum un puț care seca. Pentru totdeauna.

Tot mai mult, unduindu-se din ei cu fiecare respirație. Creație și distrugere.

Sfera se roti, conturul său deformându-se, micșorându-se. Formându-se în ceea ce aleseseră ei, un obiect din aur și argint. Lacătul care urma să închidă pe vecie toate aceste uși infinite.

Ei își oferiră în continuare puterea, Lacătul care încă se forma cerând mai multă.

Și începu să-i doară.

*

Ea era și nu era Aelin.

Era Aelin, și totuși, era infinită; era toate lumile, era…

Era Aelin.

Era *Aelin.*

Și, pentru că lăsase cheile în ea, acestea intraseră

în *adevărata* poartă Wyrd. Un pas, un gând sau o dorință le-ar fi permis să pătrundă în orice lume și-ar fi dorit. Puteau face orice.

O boltă zăbovea în spatele lor. O boltă care avea să miroasă a pin și zăpadă.

Lent, Lacătul căpătă formă, lumina transformându-se în metal – aur și argint.

Dorian gâfâia, cu maxilarul încordat, cât îi oferiră puterea, fără să o mai recupereze vreodată.

Era agonie. O agonie pe care nu o mai simțise.

Ea era Aelin. Era Aelin și nu obiectele pe care și le înfipsese în brat, nu acest loc ce exista în afara rațiunii. Era Aelin; era Aelin; și venise aici pentru a face ceva, venise aici promițând că va face *ceva...*

Se luptă cu strigătul care i se înălța în gât în timp ce puterea i se îndepărtă unduindu-se, ca și cum cineva i-ar fi jupuit pielea de pe oase. Exact cum făcuse Cairn, bucurându-se de asta. Ea, totuși, îi rezistase. Scăpase de influența lui Maeve. Rezistase în fața amândurora. Ca să facă asta. Ca să vină aici.

Dar se înșelase.

Nu putea suporta așa ceva. Nu putea suporta pierderea, durerea și nebunia tot mai mare odată ce un nou adevăr devenea tot mai clar: nu aveau să părăsească acest loc. Oricum nu le-ar mai fi rămas nimic. Urmau să se dizolve ca un abur, plutind în ceața din jurul lor.

*

Era o agonie pe care Dorian nu o mai simțise niciodată. Sinele i se destrăma fir cu fir.

Forma Lacătului nu conta, îi spusese Elena lui Aelin. Ar fi putut fi o pasăre, o sabie sau o floare.

Acestui loc, acestei porți, nu-i păsa. Dar mințile lor, ce mai rămânea din ele în timp ce se destrămau, alegeau forma pe care o cunoșteau, pe cea care avea cel mai mult sens. Ochiul Elenei, renăscut... devenind din nou Lacătul.

Aelin începu să tot țipe.

Magia lui îi era smulsă din acel loc perfect și sacru din el.

Ca să-l făurească, aveau să moară amândoi. Veniseră aici din dorința disperată că ar fi reușit să scape.

Iar dacă nu se opreau, dacă nu puneau capăt lucrurilor, niciunul n-ar fi rămas în viață.

El încercă să își miște capul și să îi spună „Încetează!”

Magia ieșea din Dorian, iar Lacătul, o forță care nu putea fi controlată, o consuma. Era o sete nepotolită care îi devora.

„Încetează!”

El încercă să vorbească, să se retragă.

Aelin suspina acum printre dinți.

Curând, Lacătul urma să ia totul, iar distrugerea finală avea să fie cea mai brutală și dureroasă dintre toate.

Oare i-ar fi obligat zeii să urmărească în timp ce revendicau sufletul Elenei? Ar fi avut măcar șansa, posibilitatea de a încerca să o ajute, așa cum îi promisese lui Gavin? El cunoștea răspunsul.

„Încetează!”

„Încetează!”

— Încetează.

Dorian auzi cuvintele și, pentru o clipă, nu-l recunoscu pe cel care le rostise.

Până când un bărbat apăru din spatele uneia din

acele uși imposibile și posibile totodată. Un bărbat care părea din carne și oase, la fel ca ei, dar al cărui contur licărea totuși.

Era tatăl său.

Capitolul 95

Tatăl lui era acolo. Bărbatul pe care îl văzuse ultima dată pe un pod dintr-un castel de cleștar și totuși, nu era același.

Pe chipul lui se citea bunătatea. Omenia.

Și tristețea. O tristețe atât de profundă!

Magia lui Dorian șovăi.

Chiar și magia lui Aelin încetini surprinsă, șuvoiul transformându-se într-un firicel, curgând constant și chinuitor.

— Încetează, șopti bărbatul, venind clătinându-se către ei și uitându-se la panglica de putere, orbitoare și pură, care alimenta făurirea Lacătului.

— Procesul nu poate fi oprit, spuse Aelin.

Tatăl său scutură din cap.

— Știu. Ce a început nu poate fi oprit.

Era tatăl lui.

— Nu, zise Dorian. E imposibil să fii aici!

Bărbatul doar își coborî privirea spre șoldul lui Dorian, unde ar fi putut să fie o sabie.

— Nu tu m-ai invocat?

Damaris. În cercul de semne Wyrd, o purtase pe Damaris. În lumea și existența lor, încă o purta.

După câte se vedea, sabia, care servea unui zeu anonim, considerase că mai avea de înfruntat un singur adevăr. Încă un adevăr, înainte să moară.

— Nu, repetă Dorian, fiind singurul cuvânt pe care reuși să-l spună când se uită la el, la bărbatul care le

făcuse tuturor lucruri atât de îngrozitoare.

Tatăl său ridică mâinile în semn de iertare.

— Băiatul meu, fu tot ce șopti el.

Dorian nu avea ce să îi spună. Ura faptul că acest bărbat era aici, la sfârșit și la început.

Totuși, tatăl său se uită la Aelin.

— Lasă-mă să fac asta! Lasă-mă să-i pun capăt!

— Ce?

Cuvântul izbucni din Dorian.

— Nu ai fost ales, spuse Aelin, deși răceala din vocea ei șovăi.

— Necunoscut este prețul meu, zise regele.

Aelin înțepeni.

— Necunoscut este prețul meu, repetă tatăl lui. Avertismentul bătrânei vrăjitoare, cuvintele blestemate scrise pe spatele Amuletei din Orynth. Datorită semnului bastardului pe care îl porți, tu ești cel Necunoscut, și totuși, nu sunt și eu? El se uită la ei, cu ochii mari. Care este numele meu?

— E ridicol, zise Dorian printre dinți. Numele tău este…

Dar, unde ar fi trebuit să fie un nume, era doar un gol.

— Tu…, șopti Aelin. Numele tău este… Cum se face că nu ai unul, că nu îl știm?

Lui Dorian îi trecu furia. Iar agonia faptului că magia și sufletul îi erau destrămate deveni secundară când tatăl lui spuse:

— Erawan l-a luat. L-a șters din istorie, din memorie. Este o vrajă veche și teribilă și atât de puternică încât poate fi folosită o singură dată. A făcut totul ca să îi pot fi cel mai credincios servitor. Nici măcar eu nu îmi mai știu numele. L-am uitat.

— Necunoscut este prețul meu, șopti Aelin.

Dorian se uită atunci la bărbatul care fusese tatăl său. Se uită cu adevărat la el.

— Băiatul meu, șopti din nou bărbatul, iar pe chipul lui străluciră dragostea, mândria și tristețea.

Tatăl său, care fusese posedat ca și el, care încercase să îi salveze în felul lui și eșuase. Tatăl său, căruia i se luase totul, dar nu se supusese niciodată lui Erawan – nu întru totul.

— Vreau să te urăsc, spuse Dorian, vocea spărgându-i-se.

— Știu, îi răspunse tatăl său.

— Ai distrus totul!

Nu se putu abține să nu lăcrimeze. Aelin doar îl strânse de mână.

— Îmi pare rău! șopti tatăl său. Îmi pare rău pentru tot, Dorian! Nu-l mai auzise niciodată rostindu-i numele astfel.

Să îl ignore. Să îl arunce într-o lume de iad. Asta se cuvenea să facă.

Și totuși, Dorian știa pentru cine distrusese cu adevărat Morathul. Pentru cine îngropase camera colierelor și mormântul detestabil din jurul lor.

— Îmi pare rău! repetă tatăl său.

El nu avea nevoie de Damaris ca să îi spună că vorbele erau adevărate.

— Lasă-mă să plătesc datoria, spuse tatăl său, apropiindu-se. Lasă-mă s-o plătesc, să fac asta. Oare sângele Malei nu curge și prin venele mele?

— Tu nu ai magie – nu ca noi, zise Aelin, cu tristețe în privire.

Tatăl său se uită în ochii lui Aelin.

— Am suficientă în sânge. Ca să ajut.

Dorian privi peste umăr, spre bolta care se deschise spre Erilea. Spre casă.

— Atunci, lasă-l! spuse el, deși cuvintele nu se auziră pe cât de reci își dorise el, ci doar greoaie și însoțite de oboseală.

— Intenționam să o fac înainte să ajungă la sfârșit, îi zise încet Aelin tatălui lui Dorian.

— Atunci, n-ai să fii singură acum, îi răspunse el. Apoi, bărbatul zâmbi la el – o imagine a regelui și tatălui care ar fi putut fi. Care fusese întotdeauna, în ciuda a tot ceea ce se abătuse asupra lui. Sunt recunoscător că am apucat să te văd din nou. O ultimă dată.

Dorian nu își găsea cuvintele. Aelin se întoarse spre el, lacrimile curgându-i pe chip când spuse:

— Unul din noi trebuie să conducă.

Înainte ca Dorian să poată să înțeleagă, înainte să își dea seama de învoiala pe care ea tocmai o făcuse, Aelin își smuci mâna din a lui.

Și îl împinse prin poarta din spatele lui, înapoi în lumea lor.

Strigând, Dorian căzu.

Când ținutul cețos al porții Wyrd se risipi, Dorian o văzu pe Aelin luându-l de mână pe tatăl său.

Capitolul 96

Rowan nu se mișcase în orele în care rămăseseră lângă Aelin și Dorian și se uitaseră la ei privind în gol. Nici Chaol nu se mișcase.

Noaptea trecu, stelele rotindu-se deasupra acestui loc detestabil și rece.

Iar apoi Dorian se arcui gâfâind și căzu în genunchi.

Aelin rămase unde era. Rămase în picioare, pur și simplu dând drumul mâinii lui Dorian.

Sufletul lui Rowan se poticni.

— Nu, zise Dorian răgușit, mergând spre ea și încercând să o apuce din nou de mână, să i se alăture.

Dar rana de pe mâna lui Aelin se vindecase.

— Nu, *nu!* strigă Dorian, iar Rowan își dădu atunci seama.

Își dădu seama de ceea ce făcuse ea.

De ultima înșelăciune și ultima minciună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chaol, întinzându-se ca să îl ridice pe Dorian în picioare. Regele suspină, desfăcându-și sabia veche de la centură și aruncând-o. Damaris zăngăni cu un zgomot surd când atinse pământul.

Rowan doar se uită la Aelin.

La partenera lui, care îl mințise. Care îi mințise pe toți.

— Nu a fost suficient să fim doar noi doi. Ne-ar fi distrus pe amândoi, suspină Dorian. Totuși, Damaris l-a invocat cumva pe tatăl meu, iar… el mi-a luat locul. S-a oferit să îmi ia locul astfel încât ea… Dorian fandă, întinzându-se spre mâna lui Aelin, dar părăsise cercul semnelor Wyrd.

Ele îl țineau acum în afară.

Formau un zid care o izola pe Aelin.

Legătura dintre parteneri se subția tot mai mult.

— Ea și el… o să termine totul, spuse Dorian tremurând.

Rowan abia auzi cuvintele.

Ar fi trebuit să își dea seama. Ar fi trebuit să știe că, dacă planul lor ar fi eșuat, Aelin nu și-ar fi sacrificat de bunăvoie un prieten. Nici măcar pentru asta. Nici măcar pentru viitorul ei.

Ea știuse că el ar fi încercat să o împiedice să făurească Lacătul dacă ar fi menționat posibilitatea

asta, ce ar fi făcut dacă totul s-ar fi dus naibii. Fusese de acord să îl lase pe Dorian să o ajute doar ca să ajungă aici și, foarte probabil, s-ar fi eliberat din legătura cu el chiar dacă tatăl lui nu ar fi apărut.

Spusese de multe ori că își dorea să se termine. Ar fi trebuit să o asculte.

Chaol îl apucă pe Dorian, iar tânărul lord îi spuse lui Rowan, încet și trist:

— Îmi pare rău!

Ea minți se.

Inima lui de Foc minți se.

Și acum, el avea să o privească murind.

*

Ținându-se de mână cu dușmanul ei, Aelin îi permise magiei să curgă din nou, să izvorască furios din ea.

Puterea regelui necunoscut nu se compara cu a lui Dorian, dar era suficientă, așa cum spusese. Doar cât să ajute.

Ea nu intenționase niciodată să-i permită lui Dorian să se distrugă pentru asta. Doar ca el să dea suficient. Iar apoi, l-ar fi aruncat înapoi în Erilea, ca să poată duce totul la bun sfârșit singură.

Plata pentru zece ani de egoism, zece ani departe de Terrasen, zece ani de fugă.

Agonia se transformă într-un vuiet amorțit. Până și bătrânul rege gâfâia de durere.

Nu mai aveau mult. Spiralele și cercurile de aur ale Lacătului deveniră solide.

Totuși, era nevoie de mai multă putere ca să lege locul acesta și toate lumile.

N-avea să-și ierte niciodată partenera.

Își dorise ca el să o lase să plece și să accepte situația. Nu ar fi putut niciodată să facă asta, să vină aici, dacă ar fi implorat-o să nu o facă, dacă ar fi plâns așa cum își dorise și ea să plângă atunci când îl sărutase ultima dată.

„Întoarce-te la mine!”, îi șoptise el.

Știa că ar fi așteptat-o. Până ar fi trecut în Lumea de Dincolo, Rowan ar fi așteptat ca ea să se întoarcă. Să revină la el.

Magia lui Aelin se smulse dinăuntrul ei, o parte atât de importantă și profundă încât ea strigă, clătinându-se. Doar mâna regelui o împiedică să cadă.

Cu cele două cercuri suprapuse ale Ochiului aproape complete, făurirea Lacătului se apropia de final.

Magia ei se zvârcoli, implorând-o să înceteze, dar ea nu putea și nu voia să o facă.

— Curând, îi promise regele.

Ea îl văzu pe bărbat zâmbind.

— Mi s-a dat un mesaj pentru tine, spuse el încet și conturul trupului său începu să se încețoșeze odată cu puterea care se scurgea din el. Însă bărbatul încă zâmbea. Încă părea împăcat. Părinții tăi sunt... Sunt foarte mândri de tine. Mi-au cerut să îți spun că ei te iubesc foarte mult. El era acum aproape invizibil, cuvintele lui fiind doar o șoaptă în vânt. Și că datoria a fost plătită suficient, Inimă de Foc.

Apoi, se făcu nevăzut. Ce mai rămăsese din el pluti în Lacăt, dispărând în neant.

Ea abia simți lacrimile pe chip când căzu în genunchi, cedându-și în continuare magia, însăși ființa ei. „Numele meu este Aelin Ashryver Galath…”

Când Lacătul din nou făurit, la fel de real ca propriul ei trup, se închise, când magia lui Aelin se

risipi, un strigăt îi sfâșie măruntaiele.

Capitolul 97

Ea abia se putea mișca. Abia putea gândi.

Dispăruse. Unde o străbătuseră lumina și viața, nu mai era nimic.

Niciun tăciune. Doar o picătură de apă, doar una.

O ținu și o protejă când, prin portalul din spatele ei, douăsprezece siluete se furișară în acest loc al locurilor, în această răscruce a eternității.

— Așadar, s-a făcut, spuse una dintre multele fețe, apropiindu-se de Lacătul care plutea în aer.

Cu o mișcare a unei mâini fantomatice și schimbătoare, Lacătul pluti spre Aelin și ateriză în poala ei, auriu și strălucitor.

— Invocă lumea noastră, fato, se auzi o voce stridentă și rece. Și lasă-ne să mergem în sfârșit acasă!

Despărțirea finală. Ca să îi trimită înapoi și să încuie poarta. Voia să-și folosească ultima fărâmă de energie, ultima picătură, ca să încuie poarta cu Lacătul înainte să dispară.

„A fost odată ca niciodată, într-un ținut ars demult din temelii, o tânără prințesă care își iubea regatul…”

— Acum! îi ordonă cel cu vocea ca vuietul valurilor. Am așteptat destul!

Aelin reuși să își ridice capul și să se uite la siluetele lor strălucitoare. Creaturi din altă lume.

Dar printre ei, înghesuită ca și când ar fi ținut-o captivă…

Elena avea ochii mari și plini de suferință.

„Care își iubea regatul…”

Una dintre ele pocni din degetele fantomatice spre Aelin.

— Destul!

Aelin își ridică privirea la ea, la zeița care vorbise. Vocea îi era cunoscută. Era Deanna.

Tăcută, Aelin le studie. O găsi pe cea ca un apus strălucitor, cu inima de foc.

Mala nu se uita la ea. Sau la Elena, fiica ei.

Aelin își mută privirea de la Aducătoarea-Focului și zise mai mult ca pentru sine:

— Aș vrea să facem un târg.

Zeii înțepeniră. Deanna spuse printre dinți:

— Un târg? Îndrăznești să ne ceri să ne târguim?

— Eu vreau să aud, spuse cel cu vocea blândă și tandră.

Obiectul din brațul ei se zvârcoli, iar Aelin îi impuse să dezvăluie ce-și doreau zeii.

Poarta spre ținutul lor. Lumina soarelui peste câmpia înverzită aproape o orbi. Ei se întoarseră spre aceasta, unii oftând văzând priveliștea.

Dar Aelin spuse:

— Un schimb. Înainte să vă respectați înțelegerea.

Cuvintele erau distante, atât de dificile și îndurerate, dar ea se forță să le rostească.

Zeii se opriră. Aelin se uită doar la Elena și schiță un zâmbet.

— Ai jurat să îl iei pe Erawan cu tine. Ca să îl distrugi, zise Aelin, iar cel cu vocea ca moartea se întoarse spre ea ca și când și-ar fi amintit că, într-adevăr, promiseseră un lucru atât de cumplit. Aș vrea să facem schimb, repetă Aelin și reuși să arate cu brațul în care se afla toată eternitatea. Sufletul lui Erawan pentru cel al Elenei.

Mala se întoarse acum spre ea și o fixă cu privirea.

— Lăsați-l pe Erawan pe mâna celor din Erilea, zise Aelin când ei tăcură. Dar, în schimb, dați-i drumul

Elenei. Lăsați-i sufletul să rămână în Lumea de Dincolo alături de cei dragi ei.

— Aelin, șopti Elena și lacrimi ca argintul îi curseră pe obraji.

Aelin zâmbi la antica regină.

— Datoria a fost plătită suficient.

Ea își dorise să discute despre asta cu prietenii ei. Ceruse un vot pentru poartă nu doar ca să le fie mai ușor să aleagă, ci și ca să îi audă spunând că îl puteau învinge și singuri pe Erawan. Că Yrene Towers ar fi putut avea o șansă să îl distrugă.

Astfel încât să poată face înțelegerea asta și să nu le asigure pieirea.

— Nu o faceți! îi imploră Elena pe acei zei reci și nepăsători. Să nu încuviințați!

— Lăsați-o în pace și plecați, le spuse Aelin.

— Aelin, *te rog!* spuse Elena, acum plângând.

Aelin zâmbi.

— Ai tras de timp ca să pot supraviețui. Lasă-mă să-ți ofer asta.

Elena își acoperi fața cu mâinile și plânse.

Zeii se uitară unul la celălalt. Apoi Deanna se mișcă, grațioasă ca o căprioară prin pădure.

Aelin expiră, lăsându-se în genunchi când zeița se apropie de Elena.

Nu ar fi permis nimănui altcuiva să fie sacrificat pentru această ultimă sarcină.

Deanna îi atinse obrajii Elenei.

— Speram la asta.

Apoi își apropie mâinile, cuprinzând capul Elenei.

Mala trimise un licăr de lumină în semn de avertisment și suferință când Elena deschise ochii mari. Când Deanna se strânse.

Iar apoi, Elena explodă într-o mie de bucăți

strălucitoare care se stinseră în cădere.

Lui Aelin îi rămase strigătul în gât, trupul ei fiind incapabil să se ridice când Deanna își șterse mâinile fantomatice și spuse:

— Nu ne târguim cu muritorii. Nu mai facem așa ceva. Păstrează-l pe Erawan, dacă asta vrei!

Apoi, zeița trecu prin boltă și intră în lumea ei.

Aelin se uită la locul gol unde fusese Elena în urmă cu doar câteva clipe.

Nu mai rămăsese nimic.

Nici măcar un tăciune strălucitor pe care să îl trimită înapoi în Lumea de Dincolo, partenerului rămas în urmă.

Nimic.

Capitolul 98

Legătura dintre parteneri se rupea.

Aplecat pe genunchi, Rowan gâfâi ținându-se cu o mână de piept în timp ce legătura se destrăma.

Se agăță de aceasta, o învălui cu magia și sufletul său ca și când ar fi putut să o împiedice, oriunde s-ar fi aflat, să se ducă unde el n-ar fi putut să o urmeze.

Nu accepta asta. Nu putea accepta niciodată această soartă. Niciodată.

Undeva în depărtare, îi auzi pe Dorian și Chaol discutând ceva. Nu îi păsa.

Legătura dintre parteneri se rupea.

Iar el nu putea face altceva decât să reziste.

*

Unul câte unul, zeii trecură prin boltă și intrară în lumea lor, unii surâzând batjocoritor pe lângă ea.

Nu intenționau să-l ia pe Erawan.

Nu voiau… să facă *nimic.*

Pieptul îi era gol, sufletul îi era sfâșiat și totuși, asta…

Și totuși asta…

Aelin se agață de pământul învăluit de ceață care nu era pământ când ultimul dintre ei dispăru. Până ce rămase doar unul.

Un stâlp de lumină și foc. Strălucind în ceață.

Mala zăbovi în pragul lumii ei.

Ca și când și-ar fi amintit.

Ca și când și-ar fi amintit de Elena și Brannon, care îngenuncheaseră înaintea sa. Sânge din sângele ei. Beneficiarii puterii ei. Moștenitorii ei.

— Închide poarta, Aducătoare a Luminii, spuse încet Mala.

Dar Doamna Luminii încă ezita.

Și, de departe, Aelin auzi vocea altei femei.

„Asigură-te că o să fie pedepsiți cândva. Toți!”

„O să fie”, îi jurase ea lui Kaltain.

Minținseră. O trădaseră pe Elena și trădaseră ținutul Erilea, tot așa cum se consideraseră la rândul lor înșelați.

Lumea lor scăldată în lumina verde a soarelui dispăru unduindu-se.

Mormăind, Aelin se ridică în picioare.

Nu era un miel de sacrificiu. Niciun sacrificiu pe un altar al binelui comun.

Și încă nu terminase.

Aelin întâlni privirea pătrunzătoare a Malei.

— Fă-o, spuse încet Mala.

Aelin se uită pe lângă ea, spre acea lume imaculată în care voiau să se întoarcă de foarte mult timp. Și își dădu seama că Mala știa… că-i citea

gândurile.

— N-ai de gând să mă oprești?

Mala întinse doar o mână, ținând în palmă o fărâmă de putere incandescentă. O stea căzătoare.

— Ia-o! Un ultim dar pentru urmașii mei. Ea ar fi putut jura că Mala zâmbi. Pentru ce ai oferit în numele ei. Pentru că ai luptat pentru ea. Pentru toți.

Aelin înaintă câțiva pași clătinându-se spre zeiță, spre puterea pe care i-o oferea.

— Îmi amintesc, spuse încet Mala, cuvintele fiind dantelate de bucurie, suferință și dragoste. Îmi amintesc.

Aelin luă fărâma de putere din palma ei.

Era răsăritul prins într-o sămânță.

— După ce termini, închide poarta și gândește-te la casa ta. Semnele te vor îndruma.

Clipitul lui Aelin fu singurul care-i trădă confuzia când puterea o umplu neîncetat, pătrunzând în locurile distruse și goale.

Mala întinse din nou mâna, iar în palma ei se formă o imagine. A tatuajului de pe spatele lui Aelin.

A noului tatuaj, cu aripile întinse, a poveștii sale cu Rowan, scrisă în Vechea Limbă printre pene.

Mala pocni din degete și simbolurile se ridicară dintre cuvinte și pene.

Semne Wyrd.

Rowan ascunsese semne Wyrd în tatuajul ei.

Scrisese semne Wyrd peste tot.

— O hartă spre casă, spuse Mala, imaginea dispărând. Spre el.

Cumva, Rowan bănuise că s-ar fi putut ajunge la așa ceva. Îi ceruse să îl învețe semnele ca să poată să facă o încercare.

Iar când Aelin se uită în spate, spre bolta în care

era lumea ei, le *simți* într-adevăr, ca și când semnele Wyrd pe care i le tatuase în secret ar fi fost o funie. Un fir către casă.

Un colac de salvare în eternitate.

O ultimă înșelătorie.

Atunci se auziră șoaptele unei alte voci, dând glas unui fragment dintr-o amintire, pe un acoperiș din Rifthold.

„Dar dacă nu ne îndreptăm decât spre mai multă suferință și disperare?

Atunci, nu este sfârșitul”.

Acea putere pluti prin Aelin. Ea zâmbi.

Nu era sfârșitul, iar ea nu era terminată.

Dar ei erau.

— Spre o lume mai bună, spuse Mala și păși pragul în lumea ei.

O lume mai bună.

O lume fără zei. Fără stăpâni ai sorții.

O lume liberă.

Aelin se apropie de bolta spre ținutul zeilor, spre locul în care acum Mala, o simplă rază de soare, traversa iarba strălucitoare.

Doamna Luminii se opri și ridică brațul în semn de rămas-bun.

Aelin zâmbi și făcu o plecăciune.

Departe, urcând dealurile, zeii se opriră.

Zâmbetul lui Aelin se transformă într-un rânjet răutăcios și furios care nu șovăi când găsi lumea pe care o căuta. Când ea se afundă în acea putere eternă și teribilă.

Fusese o sclavă și un pion, însă nu și acum.

Nu pentru ei. Niciodată pentru ei.

Zeii începură să strige și să alerge spre ea când Aelin deschise o gaură în cerul lor.

Direct într-o lume pe care o văzuse doar o dată, deschizând întâmplător o poartă într-o noapte, într-un castel de piatră. Strigăte îndepărtate se auziseră din întinderea monotonă de culoare gri.

Era o poartă spre un ținut de iad. O ușă acum deschisă.

Aelin încă zâmbea când închise bolta spre lumea zeilor.

Și îi lăsă acolo, strigătele lor indignate și înfricoșate răsunând.

*

Mai rămăsese o ultimă sarcină ca să închidă poarta pentru totdeauna.

Aelin deschise palma, studiind Lacătul pe care îl făurise și îl lăsă să plutească spre centrul spațiului cețos, plin de uși.

Nu se temu când deschise cealaltă palmă și puterea ei se revărsă.

Ultimul dar al Malei. Și ultima sfidare.

Forța a o mie de sori explodă din palma lui Aelin.

„Încuie. Închide. Pecetluiește”.

Îi impuse Lacătului de nenumărate ori să se închidă când îți oferi puterea.

Dar nu și acea ultimă rămășiță a ei.

„Datoria deja a fost plătită suficient”.

O hartă spre casă, o hartă tatuată în cuvintele universurilor, avea să-i arate calea.

Din ce în ce mai mult, dar nu pe deplin.

Nu voia să renunțe la esența sufletului său.

Nu voia să se predea.

N-aveau să o lipsească de această ultimă fărâmă.

Nu intenționa să o cedeze.

Lumina circulă prin Lacăt, despărțindu-se ca într-o prismă, îndreptându-se către toate acele uși nenumărate.

Închizându-le și încuindu-le. O boltă spre toate ușile care se închideau.

Ei n-aveau să o distrugă. Nu le *permitea* să-i ia asta.

„Întoarce-te la mine!”

Ultima putere a Malei se scurse tot mai mult din ea, intrând în Lacăt.

Zeii n-aveau să câștige. Nu puteau să i-o ia – nu puteau să o aibă.

Refuza.

Acum țipa, urlând sfidătoare.

O rază de lumină țâșni spre bolta din spatele ei, începând să o închidă și pe aceasta.

Avea să *trăiască,* iar ei puteau să se ducă naibii cu toții.

O lume mai bună. Fără zei și sorți.

O lume făcută de ei.

Aelin strigă, urletele răsunând prin toate lumile.

N-aveau să o învingă și să o lipsească de cea mai importantă fărâmă a sufletului ei.

„A fost odată ca niciodată, într-un ținut ars demult din temelii, o tânără prințesă care își iubea regatul…”

Regatul ei. Patria ei. Urma să o revadă.

Nu se terminase.

În spatele ei, bolta se închidea lent.

Șansele erau mici; șansele nu erau de partea ei. Nu fusese predestinată să scape din asta – să ajungă în acest punct și să supraviețuiască.

Aelin își atinse pieptul în dreptul inimii.

„Puterea inimii contează, îi spusese mama ei cu mult timp în urmă. Aelin, oriunde te-ai duce, indiferent

cât de departe, o să te călăuzească spre casă”.

Indiferent unde s-ar fi aflat.

Indiferent cât de departe.

Chiar dacă ar fi dus-o dincolo de toate lumile cunoscute.

Aelin își îndoi degetele, cu palma lipită de inima care bătea cu putere dedesubt. „O să te călăuzească spre casă”.

Bolta spre Erilea se tot închidea.

Mergătoarea prin lumi. Călătoarea.

Ceilalți o mai făcuseră. Avea și ea să găsească o cale spre casă.

Nu mai era regina care fusese promisă, ci regina care umbla printre lumi.

Nu intenționa să cedeze cu ușurință.

Nu se temea.

Așadar, Aelin își smulse puterea. Scoase o parte din ce îi dăruise Mala, o forță care să distrugă lumea, și o aruncă spre Lacăt.

Ultima fărâmă.

Și apoi, Aelin sări prin poartă.

Capitolul 99

Cădea.

Cădea și era aruncată.

Poarta Wyrd se închise în urma ei și totuși, nu era acasă.

Când aceasta se închise, toate lumile se suprapuseră.

Iar ea cădea acum prin ele.

Una după alta. Lumi de apă, de gheață, de întuneric.

Se izbi de ele, mai repede ca o stea căzătoare, mai

repede ca lumina.

Acasă.

Trebuia să-și găsească *locul de baștină…*

Lumi de lumină, lumi cu turnuri care se înălțau spre cer, lumi liniștite.

Atât de multe!

Erau atât de multe lumi, toate miraculoase, toate atât de prețioase și perfecte încât, căzând prin ele, inima i se frânse văzându-le.

Acasă. Calea spre *casă…*

Ea bâjbâi după fir, după legătura din sufletul ei, tatuată pe piele.

„Întoarce-te la mine!”

Aelin plonjă dintr-o lume în alta.

Prea repede.

Avea să ajungă prea repede în lumea ei, trecând pe lângă ea.

Dar nu putea încetini. Nu se putea opri.

Rostogolindu-se și răsucindu-se, trecu prin toate, rând pe rând.

„Puterea inimii contează. Aelin, oriunde te-ai duce, indiferent cât de departe, o să te călăuzească spre casă”.

Aelin strigă, o scânteie din ea licărind în văzduh.

Firul deveni mai puternic. Mai rezistent. Atrăgând-o.

Prea repede. Trebuia să încetinească…

Plonjă în ce mai rămăsese din sinele ei, căutând să se apuce de orice putere care să o încetinească.

Trecu printr-o lume unde un mare oraș fusese construit de-a lungul cotului unui râu, iar clădirile erau imposibil de înalte, strălucind de lumină.

Trecu printr-o lume cu ploaie, verdeață și vânt.

Strigând, încercă să încetinească.

Trecu printr-o lume cu oceane fără uscat.

Aproape. Casa era atât de aproape, încât mai că simțea mirosul de pin și zăpadă. Dacă o rata, dacă trecea prin ea…

Trecu printr-o lume cu munți acoperiți de zăpadă sub cer înstelat. Trecu peste unul dintre acei munți, unde un mascul înaripat stătea lângă o femelă însărcinată, privind stelele. Fae.

Erau *Fae,* dar asta nu era lumea ei.

Întinse o mână, ca și când le-ar fi putut face semn, ca și când ar fi putut să o ajute cumva când ea era doar o fărâmă invizibilă de putere…

Masculul înaripat, incredibil de chipeș, întoarse capul spre ea când traversă cerul înstelat.

El ridică o mână, ca și când ar fi salutat-o.

În ea se izbi o explozie de putere întunecată, ca o noapte blândă de vară.

Nu ca să o atace – ci să o încetinească.

Un zid, un scut, prin care ea plonjă.

Dar acesta o încetini. Puterea masculului înaripat o încetini puțin.

Aelin dispăru din lumea lui fără să scoată un sunet.

Și iat-o!

Iată pinul și zăpada, piscurile munților șerpuind pe continentul ei, pădurea Oakwald în dreapta, Pustiurile în stânga! Un tărâm cu mulți oameni și multe ființe.

Ea le văzu pe toate, cunoscute și străine, luptându-se și pașnice, în orașe întinse sau ascunse în mijlocul sălbăticiei. I se dezvăluiau atât de mulți oameni! Erilea.

Se aruncă spre ținut. Apucă firul și strigă când se lăsă să atârne.

Acasă.

Acasă.

Acasă.

Nu era sfârșitul. Ea nu era terminată.

Își impuse ca lumea să se oprească. Chiar în clipa în care poarta Wyrd se închise cu un pocnet asurzitor, împreună cu toate ușile.

Iar Aelin plonjă înapoi în corpul ei.

*

Semnele Wyrd se șterseră de pe pământul stâncos când soarele se înălță peste Endovier.

Rowan era în genunchi în fața lui Aelin, pregătindu-se pentru ultima ei suflare, pentru sfârșitul care spera să vină și pentru el.

Avea să se asigure că, odată cu ea, murea și el.

Dar apoi simți. Când soarele răsări, simți acel val prin legătura de împerechere zdrențuită.

Un val de căldură și lumină care lipi firele rupte.

Nu îndrăzni să respire sau să spere.

Nici măcar când Aelin se prăbuși în genunchi, acolo unde fuseseră semnele Wyrd.

Rowan veni imediat lângă ea, întinzându-se spre trupul ei fără vlagă.

O bătaie a inimii răsună în urechile și sufletul lui.

Iar acela era pieptul ei care se înălța și cobora. Aceia erau ochii ei care se deschideau încet.

Mirosul lacrimilor lui Dorian și ale lui Chaol fiind înlocuit de parfumul sării din Endovier când Aelin își ridică privirea la Rowan și zâmbi.

Rowan o ținu la piept și plânse în lumina răsăritului.

O mână slabă îl atinse pe spate, trecând peste tatuajul desenat de el, ca și când ar fi conturat simbolurile ascunse acolo dintr-o speranță disperată.

— M-am întors, spuse ea răgușită.

*

Era caldă, dar… rece cumva. O străină în propriul corp.

Aelin se ridică, mormăind la durerea din oase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian, ținut în picioare de Chaol, care-i cuprindea talia cu un braț.

Aelin își făcu palmele căuș. O mică flacără apăru în ele.

Nimic mai mult.

Ea se uită la Rowan, apoi la Chaol și Dorian, chipurile lor fiind atât de palide în lumina dimineții.

— A dispărut, spuse încet. Puterea. Își întoarse mâinile, flacăra rostogolindu-se peste ele. A rămas doar o fărâmă.

Ei nu spuseră nimic.

Dar Aelin zâmbi când constată că puțul și marea agitată de foc din ea dispăruseră. Iar ce mai rămăsese era, într-adevăr, un dar important, dar nimic extraordinar.

Tot ce mai rămăsese din ce îi dăruise Mala, mulțumită Elenei.

Dar…

Aelin privi spre acel loc din sufletul ei.

Cu o mână, își atinse pieptul și simți bătăile inimii dinăuntru.

Inima de Fae. Prețul.

Se dăruise pe deplin. Renunțase la viața ei.

La viața de om. Arsă, transformată în praf între lumi.

N-avea cum să se mai transforme, rămânând pentru totdeauna în acest trup.

Ea le povesti ce se întâmplase.

Iar după ce termină, când Rowan rămase cu ea în brațe, Aelin întinse din nou mâna doar ca să vadă.

Poate că fusese și ultimul dar de la Mala. Ca să păstreze această parte din ea care se forma acum în mâna ei – această picătură de apă.

Darul mamei ei.

Ceea ce salvase Aelin până la sfârșit și lucrul de care nu dorise să se despartă până ce nu și-ar fi oferit toată energia Lacătului și porții Wyrd.

Aelin întinse cealaltă mână, iar mica flacără se aprinse în ea.

Un dar obișnuit. Nu mai era Aducătoarea-Focului.

Dar tot Aelin era.

Capitolul 100

Înghiontindu-l cu piciorul, Kyllian îl trezi pe Aedion înainte de răsărit.

El mormăi când se întinse coborând din patul din Marea Sală, locul fiind încă slab luminat. Nenumărați alți soldați dormeau în jurul lui, respirația lor greoaie umplând camera.

Se uită mijit la mica lampă pe care o ținea Kyllian deasupra lui.

— Este momentul, spuse Kyllian, cu ochii obosiți și roșii.

Cu toții arătaseră mai bine. Se simțiseră mai bine.

Dar erau în viață. La o săptămână după ce Cele Treisprezece se sacrificaseră și respinseseră valul Morathului, ei erau în viață. Viețile vrăjitoarelor le oferiseră o zi întreagă de odihnă. O zi, iar apoi Morathul mărșăluise din nou spre zidurile Orynthului.

Aedion își puse pe umeri mantia groasă din blană pe care o folosise drept pătură, tresărind la durerea din

brațul stâng. O rană pe care o căpătase din neglijență când, mutându-și atenția de la scut pentru o clipă, un soldat valg reușise să îl taie.

Dar cel puțin nu șchiopăta. Și cel puțin rana pe care i-o făcuse prințul valg se vindecase.

Punându-și scutul pe același umăr, își luă sabia și și-o atârnă la centură când își croi drum prin labirintul de trupuri adormite și extenuate. Kyllian se îndreptă spre zidurile orașului când el îi făcu semn din cap.

Dar Aedion coti la stânga când ieși din Marea Sală, mergând spre turnul nordic.

Era o plimbare solitară și rece spre camera pe care o căuta. Ca și când tot castelul ar fi fost un mormânt.

Bătu ușor în ușa de lemn din apropiere de vârful turnului, iar aceasta se deschise și se închise imediat, Lysandra ieșind pe hol înainte să se trezească Evangeline.

În lumina pâlpâitoare a lumânării lui Aedion, umbrele de pe chipul Lysandrei erau mai puternice și profunde în urma bătăliilor purtate vreme de o săptămână, din zori și până seara.

— Ești pregătită? o întrebă încet, întorcându-se din nou spre scări.

Devenise obiceiul lor ca el să o vadă pe Lysandra la etaj noaptea și, apoi, dimineața. Era singurul moment vesel din zilele lor lungi și oribile. Evangeline îi însoțea uneori, povestindu-le cum transmitea mesaje și făcea comisioane pentru Darrow. Alteori, se plimbau singuri.

Lysandra era tăcută, mersul ei grațios fiind mai greoi cu fiecare treaptă pe care o coborau.

— Vrei să luăm micul dejun? o întrebă Aedion când se apropiară de parter.

Ea dădu din cap. Ouăle și păstrama făcuseră loc

terciului și supei calde. În urmă cu două seri, Lysandra zburase în chip de balaur după încetarea luptei și revenise după o oră, cu o inimă prinsă în fiecare picior cu gheare.

Prețioasa carne dispăruse prea curând.

Ei ajunseră la baza scării turnului, iar Aedion dădu să se îndrepte spre sala de mese când tânăra îl opri punându-și o mână pe brațul lui. În lumina slabă, el se întoarse spre ea.

Dar Lysandra, al cărei chip frumos era atât de obosit, îl cuprinse pur și simplu de talie și își lipi capul de pieptul lui. Își lăsă destul de mult greutatea pe el, iar Aedion puse lumânarea pe o margine din apropiere și o strânse în brațe.

Lysandra se aplecă, rezemându-se mai mult de el, ca și când povara extenuării ar fi fost insuportabilă.

Aedion își sprijini bărbia de capul ei și închise ochii, inspirându-i parfumul mereu schimbător.

Bătăile inimii ei bubuiră în pieptul lui când Aedion o mângâie pe spate cu mișcări lungi și liniștitoare.

Nu dormiseră în același pat. Oricum nu aveau unde să o facă. Dar îmbrățișarea asta fusese ideea ei, în seara în care se sacrificaseră Cele Treisprezece. Îl oprise chiar în acest loc și îl îmbrățișase câteva minute lungi, până când durerea și suferința se potoliseră îndeajuns încât să poată să ajungă din nou la etaj.

Lysandra se retrase din brațele lui, dar nu de tot.

— Ești pregătit?

*

— Rămânem fără săgeți, îi spuse Petrah Sânge-Albastru lui Manon în lumina gri-albăstruie de dinaintea răsăritului cât merseră prin cuibul improvizat într-unul

dintre turnurile castelului. Ar trebui să ne gândim să punem pe cineva din sabaturile inferioare să rămână aici și să făurească mai multe.

— Fă-o, spuse Manon, studiind balaurii încă necunoscuți care împărțeau locul cu Abraxos.

Balaurul ei se trezise deja, uitându-se, singur și rece, spre câmpul de luptă de dincolo de zidurile orașului. Spre pământul ars pe care nici zăpada nu reușise să îl acopere întru totul.

Ea își petrecuse ore întregi uitându-se într-acolo. Abia putea să-l traverseze în luptele nesfârșite din fiecare zi.

Pieptul și trupul îi fuseseră golite.

Doar faptul că se mișca și făcea lucruri obișnuite o împiedica să se ghemuiască în colțul cuibului și să nu mai iasă afară.

Trebuia să se miște. Era obligată.

Altfel, n-ar mai fi fost în stare de nimic.

Nu îi păsa dacă era evident pentru ceilalți. Cu o seară în urmă, Ansel din Briarcliff o căutase în Marea Sală din cauza asta. Războinica roșcată se așezase pe bancă lângă ea, ochii ei de culoarea vinului văzând mâncarea de care abia se atinsese Manon.

— Îmi pare rău, spusese Ansel.

Manon doar se uitase la farfuria plină de mâncare.

Tânăra regină studiase sala solemnă din jurul lor.

— Mi-am pierdut majoritatea soldaților, spusese ea, chipul ei pistruiat fiind palid. Morathul i-a măcelărit înainte să sosești.

Lui Manon îi fusese greu să își întoarcă fața spre Ansel. Să se uite în ochii ei pătrunzători. Ea clipise o dată, singurul gest de confirmare pe care se deranjase să îl facă.

Ansel se întinsese spre felia de pâine a lui Manon,

rupând o bucată și mâncând-o.

— Știi, putem împărți Pustiurile. Dacă rupi blestemul ăla.

La masa lungă, o parte din vrăjitoare se încordaseră, dar fără să se uite spre ele.

— Am să respect vechile granițe ale Regatului Vrăjitoarelor, dar am să păstrez restul, continuase Ansel. Regina se ridicase, luând și pâinea lui Manon. E ceva la care să te gândești, dacă se ivește ocazia. Apoi plecase, mergând fudulă spre grupul ei de soldați.

Manon nu se uitase după ea, dar se gândise la oferta ei.

Să împartă pământul, să recupereze ce avuseseră, dar nu în întregime Pustiurile… „Adu-ne poporul acasă, Manon!”

Cuvintele nu încetaseră să-i răsune în urechi.

— Poți să nu vii azi pe câmpul de luptă, spunea acum Petrah Sânge-Albastru, cu o mână pe coastele balaurului ei. Profită de ziua asta ca să îi ajuți pe ceilalți și să te odihnești.

Manon o fixă cu privirea.

Chiar dacă cele două matroane muriseră, Iskra își pierduse viața, iar mama lui Petrah era de negăsit, vrăjitoarele Dinți-de-fier reușiseră să rămână organizate, ca să le țină ocupate pe Manon, Petrah și vrăjitoarele Crochan.

În fiecare zi, tot mai puține plecau de pe câmpul de luptă.

— Nimeni nu se odihnește, spuse cu răceală Manon.

— Totuși, toate celelalte reușesc să doarmă, zise Petrah. Când Manon se uită în ochii vrăjitoarei, Petrah spuse fără să clipească: Crezi că nu văd cum stai trează toată noaptea?

— Nu am nevoie de odihnă.

— Extenuarea poate fi la fel de mortală ca orice armă. Odihnește-te azi, și ai să ni te alături mâine!

Manon își dezgoli dinții.

— Ultima dată când am verificat, nu *tu* erai la conducere.

Petrah nici măcar nu își coborî privirea.

— Atunci luptă, dacă asta vrei! Dar gândește-te că multe vieți depind de tine, iar dacă tu cazi pentru că ești atât de obosită încât devii neglijentă, *cu toții* o să sufere din cauza asta.

Era un sfat înțelept și bun.

Totuși, Manon se uită la câmpul de luptă, marea de întuneric abia devenind vizibilă. Cam într-o oră, tobele de oase aveau să răsune din nou, iar vuietul războiului să se audă iarăși.

Nu putea și nu voia să se oprească.

— Nu mă odihnesc.

Manon se întoarse ca să o caute pe Bronwen în camera vrăjitoarelor Crochan. Cel puțin ea nu avea idei atât de ridicole. Chiar dacă Manon știa că Glennis avea să fie de partea lui Petrah.

Petrah oftă, sunetul făcând-o pe Manon să simtă fiori pe șira spinării.

— Atunci ne vedem pe câmpul de luptă!

*

Până la amiază, vuietul războiului devenise un bâzâit distant în urechile lui Evangeline. Chiar și cu vântul rece, transpirația îi curse pe spate pe sub hainele groase când alergă din nou pe scările meterezei cu un mesaj în mână. Darrow și ceilalți lorzi bătrâni stăteau în picioare, ca în ultimele două

săptămâni: de-a lungul zidurilor castelului, supraveghind lupta din afara orașului.

Mesajul pe care îl primise ea, direct de la o vrăjitoare Crochan care aterizase atât de puțin timp încât picioarele abia atinseră pământul, fusese de la Bronwen.

Evangeline aflase că vrăjitoarele Dinți-de-fier sau Crochan arareori raportau ceva oamenilor. Faptul că întâlnise o vrăjitoare Crochan și că aceasta știuse cine era… Evangeline simțise mai mult mândrie decât frică în timp ce alergase pe scări, apoi pe metereze spre lordul Darrow.

Lordul Darrow, care stătea lângă Murtaugh, întinsese deja o mână înainte ca Evangeline să se oprească brusc.

— Fii atentă! o avertiză Murtaugh. Gheața poate fi înșelătoare.

Evangeline dădu din cap, deși plănuia să îl ignore în ciuda faptului că alunecase pe scări cu o zi în urmă… Dar, din fericire, nu o văzuse nimeni. Mai ales Lysandra. Dacă i-ar fi văzut vânătaia de pe picior și cea similară de pe antebraț, ar fi încuiat-o în turn.

Lordul Darrow citi mesajul și se încruntă spre oraș.

— Bronwen raportează că au văzut soldații Morathului împingând un turn de asediu spre zidul vestic. O să ajungă la noi într-o oră sau două.

Evangeline se uită dincolo de haosul de pe zidurile orașului, unde Aedion, Ren și legiunea Bane luptau atât de curajos, la încăierarea din văzduh, unde vrăjitoarele se luptau între ele, iar Lysandra zbura în trupul ei de balaur.

O formă masivă se deplasa greoi în direcția lor.

Lui Evangeline i se strânse stomacul.

— Este… unul dintre turnurile vrăjitoarelor?

— Un turn de asediu e diferit, spuse Darrow cu răgușeala obișnuită. Slavă zeilor!

— Tot e mortal, zise Murtaugh. Doar că într-un alt fel. Bătrânul se încruntă la Darrow. Mă duc într-acolo.

Evangeline clipi auzind așa ceva. *Niciunul* dintre lorzii mai bătrâni nu plecase pe front.

— Ca să îi avertizezi? întrebă precaut Darrow.

Murtaugh atinse ușor mânerul sabiei lui.

— Aedion și Ren au puțini soldați. Nici Kyllian nu stă mai bine, dacă tot îți spui că el este cel care îi conduce. Murtaugh nici măcar nu își coborî bărbia spre Darrow, care înțepeni. Mă ocup eu de zidul vestic. Și de turnul de asediu. Îi făcu semn din ochi lui Evangeline. Nu toți putem fi mesageri curajoși, nu-i așa?

Evangeline se forță să zâmbească, chiar dacă o cuprinse groaza.

— Să… îl avertizez pe Aedion că te duci acolo?

— Îi spun chiar eu, zise Murtaugh și îi zburli părul când trecu pe lângă ea. Fii atentă când mergi pe gheață! o avertiză el din nou.

Darrow nu încercă să îl oprească în clipa în care Murtaugh plecă de pe metereze. El părea lent, bătrân și fragil și totuși, își ținea fruntea sus și spatele drept.

Dacă și-ar fi putut alege un bunic, el ar fi fost.

Încordarea acapară chipul lui Darrow când Murtaugh dispăru în sfârșit.

— Neghiob bătrân! spuse Darrow și îngrijorarea i se citi în privire când se întoarse către lupta care se purta în fața ochilor lui.

Capitolul 101

Nu mai era om.

Respirația anevoioasă îi zgâria urechile permanent

ascuțite de nemuritoare la fiecare pas înapoi spre tabăra armatei. Rowan îi rămăsese alături, cuprinzându-i talia cu un braț.

De când mersese printre lumi și se întorsese, nu-i dăduse drumul nici măcar o dată.

Încă putea să le vadă. Chiar dacă mergea în liniște pe sub copaci, întunericul cedând luminii gri de dinaintea răsăritului, vedea fiecare dintre acele lumi prin care trecuse.

Poate că avea să le vadă pentru totdeauna. Poate că, în lumea aceasta și în toate celelalte, doar ea știa ce se afla dincolo de zidurile invizibile care le separau, câte viețuitoare erau și cum prospera *viața;* câți iubeau, urau și se chinuiau să supraviețuiască.

Atât de multe lumi… Mai multe decât ar fi putut să conceapă. Oare aveau să-i bântuie visele pe vecie? Ar fi chinuit-o dorința de a le explora, deși abia le zărise?

Deasupra, crengile pădurii Oakwald formau o rețea scheletică, precum gratiile unei cuști.

Așa cum ar fi putut să fie trupul ei și această lume.

Ea alungă gândul. Supraviețuise când ar fi trebuit să moară, chiar dacă sinele ei muritor… fusese distrus. Spulberat.

Se apropiară de marginea taberei, iar Aelin își privi mâinile acum ușor înghețate.

Transformată în toate felurile.

— Ce ai să le spui? o întrebă Dorian când se apropiară de primii rukhini.

Erau primele cuvinte rostite de oricare din ei de când porniseră înapoi spre tabără.

— Adevărul, zise Aelin.

Presupunea că era tot ce le putea oferi, după ceea ce făcuse.

— Îmi pare rău de tatăl tău! îi spuse lui Dorian.

Vântul rece îi dădu lui Dorian la o parte șuvițele de păr de pe frunte.

— Și mie, rosti tânărul, cu o mână pe mânerul sabiei Damaris.

Lângă el, Chaol nu vorbea, deși se uita la rege din când în când. Urma să aibă grijă de Dorian. Așa cum făcuse dintotdeauna, presupunea Aelin.

Trecură de primele păsări ruk, acestea privindu-i, și îi găsiră pe Lorcan, Fenrys, Gavriel și Elide așteptând lângă corturi.

Chaol și Dorian stabiliră în șoaptă să-i adune pe ceilalți nobili și se îndepărtară.

Aelin rămase lângă Rowan când se apropiară de curtenii lor. Fenrys o studie din cap până în picioare, umflându-și nările când o mirosi. El înaintă un pas clătinându-se, groaza apărându-i pe chip. Gavriel se albi la față.

Elide suspină.

— Ai reușit, nu-i așa?

Dar Lorcan fu cel care răspunse, înțepenind, ca și când ar fi simțit schimbarea care o cuprinsese:

— Nu… ești om.

Rowan mârâi în semn de avertisment. Aelin se uită la ei, la cei care oferiseră atât de mult și aleseseră să o urmeze aici, dar a căror soartă era încă aceeași. Să reușească și totuși, să eșueze întru totul.

Erawan și armata lui rămâneau.

Și pe ei n-aveau să-i mai ajute nici Aducătoarea-Focului, nici cheile Wyrd și nici zeii.

— Au dispărut cu totul? întrebă încet Elide.

Aelin dădu aprobator din cap, urmând să le explice totul, tuturor, mai târziu.

Ucigașă de zei. Asta era. O ucigașă de zei. Nu regreta deloc.

— Te simți diferit? îl întrebă Elide pe Lorcan, referindu-se la zeii care nu mai vegheau asupra lor.

Lorcan își ridică privirea la coroanele copacilor ca și când ar fi citit răspunsul în crengile lor încâlcite, căutându-l acolo pe Hellas.

— Nu, recunoscu el.

— Ce înseamnă, spuse gânditor Gavriel, prima rază de soare începând să îi poleiască părul blond, că ei au plecat? Există un ținut de iad al cărui tron este acum gol?

— Este prea devreme pentru prostii din astea filosofice, zise Fenrys și îi schiță lui Aelin un zâmbet care nu i se citi în privire.

Acolo era reproșul – nu pentru alegerea ei, ci pentru că nu le spusese. Totuși, încerca să nu dramatizeze.

Era posibil ca minunatul zâmbet de lup să fie osândit – să nu mai apuce multe zile.

Din cauza ei, era posibil ca toți să-și trăiască ultimele zile.

Rowan citi asta în ochii și pe chipul ei și-i strânse mai puternic talia.

— Să îi găsim pe ceilalți!

*

Stând într-unul dintre corturile elegante de război ale khaganului, Dorian își întinse mâinile în fața unui foc făcut de el și tresări.

— Întâlnirea aia ar fi putut să decurgă mai bine.

Chaol, care o ținea în poală pe Yrene de partea cealaltă a focului, își sucea pe degete vârfurile cosiței soției sale.

— Chiar așa.

Yrene se încruntă.

— Nu știu cum de nu a renunțat, ca să îi lase pe toți să putrezească! Eu aș fi făcut-o.

— Nu subestima niciodată puterea vinovăției când vine vorba de Aelin Galathynius, spuse Dorian și oftă.

Focul pe care îl invocase pâlpâi.

— A închis poarta Wyrd. Yrene se încruntă. Pentru asta, ar putea măcar să se arate recunoscători.

— O, sigur sunt, zise Chaol, încruntându-se și el acum. Dar Aelin a promis ceva și a făcut tocmai pe dos.

Într-adevăr. Dorian nu prea știa ce să creadă despre alegerea lui Aelin sau despre faptul că le spusese să-l dea pe Erawan la schimb, în locul Elenei, și că zeii o trădaseră la rândul lor, Aelin distrugându-i din cauza asta.

— Tipic, spuse Dorian, încercând să fie amuzant, dar nereușind.

Într-o anumită măsură, încă avea impresia că se afla în acel loc multidimensional.

Mai ales că oferise o parte din el pentru făurirea Lacătului.

Magia care cu o zi în urmă păruse nesfârșită avea acum o limită cât se poată de reală. Da, era un dar puternic, dar nu credea că ar mai fi putut vreodată să distrugă castele de cleștar sau fortărețe inamice.

Încă nu știa dacă era o ușurare.

Cel puțin îi rămăsese mai multă putere decât ce i se oferise lui Aelin. Ea își consumase până și ultimul tăciune de magie. Ce avea acum era tot ce rămăsese din ceea ce îi dăduse Mala ca să închidă poarta – ca să-i pedepsească pe zeii care îi trădaseră pe amândoi.

Ideea tot îl făcea pe Dorian să se îngrețoșeze, iar când își aducea aminte că Aelin alesese să îl împingă în

afara acelui loc, încă scrâșnea din dinți. Nu din cauza alegerii ei, ci a faptului că tatăl lui…

Avea să se gândească mai târziu la tatăl său. Niciodată.

Tatăl lui fără nume care, la sfârșit, venise după el.

Chaol nu-i pusese întrebări și nici nu insistase în privința asta, iar Dorian știa că, oricând ar fi fost pregătit să discute, prietenul lui l-ar fi așteptat.

— Aelin nu l-a ucis pe Erawan, spuse Chaol. Dar măcar nu o să-și poată aduce frații aici vreodată. Sau să folosească acele chei ca să ne distrugă pe toți. Măcar atât. Meritul este al ei – al *amândurora.*

N-aveau să mai existe coliere și nici camere sub o fortăreață întunecată în care să le țină.

Yrene își trecu degetele prin părul castaniu al lui Chaol, iar Dorian încercă să alunge durerea din piept când văzu dragostea care plutea atât de liber între ei.

El nu îl disprețuia pe Chaol pentru fericirea lui, dar asta nu îl împiedica să simtă o durere în piept de fiecare dată când îi vedea. De fiecare dată când le vedea pe vindecătoarele din Torre și își dorea ca Sorscha să le fi găsit.

— Deci lumea a fost doar parțial salvată, spuse Yrene. Este mai bine decât nimic.

Dorian zâmbi auzind-o. Deja o adora pe soția prietenului său. Probabil s-ar fi căsătorit și el cu ea, dacă ar fi avut posibilitatea.

Chiar dacă gândurile i se îndreptau încă spre nord – spre o vrăjitoare cu ochi aurii care înfrunta moartea și nu se temea de ea. Oare se gândea la el? Se întreba ce i se întâmplase în Morath?

— Eu și Aelin încă avem magie, spuse Dorian. Nu la fel ca înainte, dar încă o avem. Nu suntem complet neajutorați.

— Suficientă cât să îl înfruntați pe Erawan? întrebă Chaol, grija citindu-se în ochii lui căprui. Era perfect conștient de răspuns. Și cum rămâne cu Maeve?

— Va trebui să găsim o cale, spuse Dorian și se ruga să fie adevărat.

Dar nu mai rămăseseră zei la care să se roage.

*

Cât se spălară în cortul reginei, Elide aruncă un ochi la Aelin și unul la apa minunat de caldă care fusese adusă.

Și mențiunată caldă de femeia din cada de lângă ea.

Ca și când ar fi sfidat întâlnirea îngrozitoare pe care o avuseseră cu nobilii khaganatului la întoarcerea neașteptată a lui Aelin.

Triumfătoare, însă numai în anumite privințe.

O amenințare fusese eliminată, cealaltă încă ridicând probleme.

Aelin ascunsese bine asta, dar anumite gesturi o puteau da de gol: faptul că era complet nemișcată, înclinându-și capul ca un prădător. Dimineața, cât fusese luată la întrebări și criticată, cât se țipase la ea, rămăsese încremenită.

Regina nu mai fusese atât de tăcută din ziua în care scăpase de Maeve.

Și nu trauma o făcea să își plece capul, ci vinovăția. Groaza. Rușinea.

Cu apa ajungându-i aproape până la umeri în cada înaltă și lungă, Elide fusese cea care îi sugerase să facă o baie, astfel încât să îi dea prințului Rowan șansa de a zbura departe ca să se calmeze și lui Aelin o clipă să se liniștească.

Oricum intenționase să facă o baie în dimineața

asta, deși își imaginase un alt partener alături.

Nu că Lorcan ar fi știut. De dimineață, el doar o sărutase pe tâmplă înainte să plece pentru a li se alătura lui Fenrys și Gavriel ca să pregătească mutarea armatei și continuarea marșului spre nord.

Aelin își frecă părul lung care-i acoperea trupul. Tatuajele de pe spatele reginei păreau să curgă ca un râu negru.

— Deci nu ți-ai pierdut de tot magia? o întrebă Elide fără să gândească prea mult.

Aelin își îndreptă ochii turcoaz spre ea.

— Este caldă apa ta?

Elide pufni, trecându-și degetele prin apă.

— Da.

— Vrei să afli exact câtă mai am.

— Am voie să aflu?

— Nu am mințit la întâlnire, spuse Aelin, cu vocea încă goală. Ea stătuse acolo și auzise toate întrebările strigate de prințesa Hasar, văzuse cum prințul Sartaq se încruntase dezaprobator de fiecare dată. Este… Își ridică brațele și își poziționă mâinile una peste alta în aer, la distanță de treizeci de centimetri. Înainte aici era limita, spuse și-și mișcă degetele de la mâna de dedesubt. Apoi, ridică acea mână până ce ajunse la cinci centimetri față de cea de sus. Acum este aici.

— Ai încercat-o?

— O simt. În ochii turcoaz, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse, se vedea oboseala. Seriozitatea. Nu am mai simțit o limită până acum. Am simțit-o fără să fiu nevoită să o caut. Aelin își scufundă capul înspumat în apă, clătind bulele și uleiurile. Nu este chiar atât de impresionant, nu-i așa?

— Nu mi-a păsat niciodată dacă ai sau nu magie.

— De ce? Tuturor celorlalți le-a păsat.

Era o întrebare directă. Da, în copilărie, mulți se temuseră de puterea pe care o avea Aelin, de ceea ce devenea.

— Nu magia te reprezintă, zise categoric Elide.

— Nu? Aelin își sprijini capul de spătarul căzii. Îmi plăcea magia mea. O adoram.

— Și faptul că erai om? Elide știa că nu ar fi trebuit să întrebe, dar nu reușise să se abțină.

Aelin se uită pieziș la ea.

— Mai sunt om, în sinea mea, dacă n-am trupul unui om?

Elide se gândi.

— Cred că ești singura persoană care poate să decidă în privința asta.

Aelin fredonă, scufundându-se din nou sub apă.

Când ieși, Elide o întrebă:

— Ți-e frică să îl înfrunți pe Erawan în luptă?

Aelin își cuprinse genunchii, tatuajul întinzându-i-se pe spate, și tăcu o perioadă îndelungată.

— Mă tem că nu am să ajung la timp în Orynth, spuse în sfârșit. Dacă Erawan alege să își târâie hoitul până aici ca să se lupte cu mine, am să mă ocup atunci de asta.

— Și Maeve? Dacă sosește și ea cu Erawan?

Dar Elide știa răspunsul. Ei urmau să moară. Cu toții.

Trebuia să existe o cale să îi învingă pe amândoi. Presupunea că Anneith n-avea să le mai fie de folos acum. Și, oricum, poate că era timpul să se bazeze pe propria-i persoană, chiar dacă sincronizarea ar fi putut fi mult mai bună.

— Ce multe întrebări, lady din Perranth…

Elide se îmbujoră și se întinse după săpun, frecându-și brațele.

— Scuze!

— Acum înțelegi de ce nu te-am lăsat să depui jurământul de sânge?

— Masculii Fae te provoacă tot timpul.

— Da, dar îmi place că nu ești legată de mine, zise și oftă ușor. Nu am plănuit nimic din toate astea.

— Ce?

— Să supraviețuiesc Lacătului. Porții. Să fiu chiar nevoită să... conduc. Să trăiesc. Se pare că sunt într-o zonă necunoscută.

Elide se gândi și scoase apoi inelul auriu de pe deget. Inelul Silbei – nu al Malei.

— Poftim, spuse întinzând inelul între căzile lor, spuma curgându-i de pe degete.

Aelin clipi văzând inelul.

— De ce?

— Pentru că, din noi două, este mai probabil ca tu să îi înfrunți pe Erawan și Maeve.

Aelin nu se întinse după inel.

— Aș prefera să îl păstrezi.

— Iar eu aș prefera să îl ai, o provocă Elide, uitându-se în ochii reginei. Nu ai dăruit destule, Aelin? o întrebă încetișor. Nu vrei să lași pe nimeni dintre noi să facă un lucru pentru tine?

Aelin își coborî privirea la inel.

— Am eșuat. Îți dai seama, nu-i așa?

— Ai pus cheile înapoi în poartă. Nu e un eșec. Și chiar dacă nu ai fi reușit să o faci, tot ți-aș fi dat inelul.

— Îi sunt datoare mamei tale și trebuie să mă asigur că ai să supraviețuiești.

Lui Elide i se strânse inima.

— Ești datoare mamei mele să *supraviețuiești,* Aelin, zise și se aplecă mai mult, aproape împingându-i inelul în față. Ia-l! Dacă nu pentru mine, atunci pentru

ea.

Aelin se uită din nou la inel și apoi îl luă.

Elide încercă să nu ofteze când regina și-l puse pe deget.

— Mulțumesc, șopti Aelin.

Elide era pe cale să-i răspundă când se deschiseră clapele cortului, aerul rece intrând șuierând… împreună cu Borte.

— Nu m-ai invitat să fac o baie? întrebă călăreața, încruntându-se teatral la regină.

Aelin zâmbi.

— Credeam că rukhinii sunt prea duri ca să facă baie.

— Vezi cât de frumos își îngrijesc bărbații părul? Nu crezi că asta implică o obsesie pentru curățenie? Borte păși prin cortul regal și se așeză pe taburetul de lângă cada reginei. Nu părea să îi pese că regina și Elide erau dezbrăcate.

Elide se forță din răsputeri să nu se acopere. Cel puțin cu Aelin în cada alăturată, marginea căzii era destul de înaltă ca să le ofere intimitate. Dar cu Borte care stătea astfel deasupra lor…

— Uite ce cred, afirmă Borte, dând un bobârnac unei cosițe.

Aelin schiță un zâmbet.

— Hasar este capricioasă și rece. Sartaq este obișnuit cu condițiile astea și nu îi pasă. Kashin încearcă să se adapteze situației, pentru că este al naibii de drăguț, dar pe toți îi neliniștește *puțin* că o să mărșăluim spre o sută de mii de soldați, posibil mai mulți pe drum, și că Erawan nu este mort. Nici Maeve. Așadar, sunt supărați. Te agreează, dar sunt supărați.

— Atâta am înțeles și eu, spuse sec Aelin, când Hasar m-a făcut „vacă proastă”.

Elide se forță să nu sară spre prințesă. Și, după mârâitul masculilor Fae, chiar și al lui Lorcan, pe toți zeii, își dădu seama că și lor le fusese la fel de greu.

Aelin pur și simplu își înclinase capul spre prințesă și zâmbise. La fel cum zâmbea acum.

Borte ignoră cuvintele lui Aelin.

— Hasar se adresează oricui așa. Ești într-o companie selectă. Aelin zâmbi din nou auzind-o. Dar nu am venit ca să vorbesc despre asta. Vreau să discut despre noi două.

— Subiectul meu preferat, spuse Aelin, chicotind puțin.

Borte zâmbi.

— Ești în viață. Ai reușit. Toți am crezut că ai să mori, spuse și făcu un gest ca și când și-ar fi tăiat gâtul ca să evidențieze faptul, iar Elide se crispă. Probabil Sartaq o să mă pună să conduc în luptă unul din flancuri, dar am mai făcut-o și am făcut-o bine. Zâmbi mai larg. Vreau să conduc flancul *tău.*

— Nu am un flanc.

— Atunci, cu cine ai să intri în luptă?

— Nu m-am gândit atât de departe, spuse Aelin ridicând o sprânceană. De vreme ce mă așteptam să mor.

— Ei bine, când te gândești, așteaptă-te să fiu în văzduh, deasupra ta. Nu aș vrea ca lupta să fie plictisitoare.

Doar rukhinii cu ochi aprigi ar fi avut curajul să spună că înfruntarea a o sută de mii de soldați era *plictisitoare.*

Dar înainte ca Aelin să poată spune ceva sau Elide să o întrebe pe Borte dacă păsările ruk erau pregătite împotriva balaurilor, călăreața ruk dispăru.

Când Elide se uită la Aelin, chipul reginei era sobru.

Aelin dădu din cap spre clapele cortului.

— Ninge.

— Ninge deja de câteva zile, aproape încontinuu.

Aelin înghiți zgomotos.

— Este zăpada nordică.

*

Furtuna izbise tabăra atât de aprig încât Nesryn și Sartaq dăduseră ordin păsărilor ruk să se ascundă restul zilei și pe timpul nopții ca și când, intrând în Terrasen cu câteva zile înainte, ar fi adus iarna cu ele.

— Continuăm spre nord, spunea Kashin, stând întins lângă foc în cortul uriaș al lui Hasar.

— Ca și când am avea de ales, zise Hasar, sorbind din vinul fiert. Am ajuns până aici. Am putea la fel de bine să mergem tocmai până în Orynth.

Nesryn, care stătea pe o canapea joasă lângă Sartaq, încă se întreba ce căuta mai exact la întâlnirile astea. Se mira că stătea cu prinții și alături de moștenitorul khaganatului.

Împărătească. Cuvântul părea să o urmărească la orice pas.

— Oamenii noștri s-au mai confruntat cu astfel de riscuri, spuse Sartaq. O să le înfruntăm din nou.

Într-adevăr, Sartaq se culcase târziu în ultimele săptămâni, citind istorisirile și jurnalele războinicilor khaganatului și ale liderilor din generațiile trecute. Pentru asta, ei aduseseră un cufăr din khaganat. Sartaq îi spusese că pe majoritatea le citise deja, dar că nu strica să își amintească.

Dacă le dădea o șansă împotriva celor o sută de mii de soldați, nu se plângea.

— N-o să-i înfruntăm dacă nu se potolește furtuna,

spuse Hasar, încruntându-se la clapele închise ale cortului. După ce mă întorc în Antica, n-am să mai plec niciodată.

— Nu îți place aventura, soro?

Kashin schiță un zâmbet.

— Nu într-un iad înghețat, mormăi Hasar.

Nesryn râse încet, iar Sartaq îi cuprinse nonșalant și ușor umerii cu brațul.

— Mergem mai departe, spuse Sartaq. Tocmai până la zidurile Orynthului. Asta am jurat, și o să ne respectăm promisiunea.

Nesryn s-ar fi îndrăgostit de el doar pentru acea afirmație. Se rezemă de el, savurând căldura, mulțumindu-i în tăcere.

— Atunci să ne rugăm ca furtuna asta să nu ne încetinească atât de mult încât să nu mai avem ce apăra din Orynth, zise Kashin.

Capitolul 102

Ca el să fie examinat, ei eliberaseră o cămăruță din apropierea Marii Săli.

Cele câteva lumânări în plus alungau întunericul, aruncând o lumină pâlpâitoare pe pietrele din jurul mesei pe care îl întinseseră.

Lysandra zăbovi lângă ușă când se uită spre trupul înfășurat în cearșaf din spatele camerei.

Ren stătea în genunchi în fața lui, plecându-și capul, așa cum făcea deja de câteva ore. De când, la apus, primise vestea că Murtaugh murise doborât de soldații valgi când căutase să le oprească valul peste zidurile orașului.

Ei îl aduseseră pe Murtaugh înapoi de pe zidul orașului, înconjurat de un grup de soldați.

Chiar și de la înălțime, venind în zbor cu vrăjitoarele după ce Morathul dăduse din nou ordinul să se oprească, Lysandra auzise strigătele lui Ren. Văzuse de deasupra cum Ren alergase pe metereze spre trupul purtat pe străzile orașului.

Aedion ajunsese acolo în câteva secunde și îl ținuse în picioare pe Ren când tânărul lord plânsese și aproape îl cărase aici, în ciuda rănilor prințului.

Și, astfel, rămase și Aedion de veghe lângă Ren în tot acest timp, cu o mână pe umărul lui.

Lysandra venise cu Evangeline. O îmbrățișase pe fată când izbucnise în plâns și rămăsese prin preajmă când Evangeline se dusese lângă trupul lui Murtaugh ca să îl sărute pe frunte – era tot ce permitea cearșaful să se vadă, după ceea ce-i făcuseră valgii.

La sosirea lui Darrow și a celorlalți, ea își însoțise protejata afară din cameră.

Lysandra nu se deranjase să se uite la Darrow sau la ceilalți care nu îndrăzniseră să facă ce făcuse Murtaugh. Ei aflaseră că moartea lui adunase oamenii pe zid, făcându-i să răstoarne turnul de asediu și obținând, astfel, o victorie norocoasă și costisitoare.

Lysandra o ajutase pe Evangeline să se îmbăieze, se asigurase că avea să primească o mâncare caldă și o pregătise de culcare înainte să se întoarcă.

Pe Aedion îl găsise stând încă lângă Ren, cu mâna pe umărul lordului îngenuncheat.

Așadar, ea zăbovise acolo, în pragul ușii, stând de veghe în timp ce își recăpăta puterile, în timp ce rănile i se vindecau centimetru cu centimetru.

Aedion îi șopti ceva lui Ren și își retrase mâna. Ea se întrebă dacă erau primele lui cuvinte din ultimele ore.

Aedion se întoarse atunci spre Lysandra, clipind.

Era pustiit. Devastat. Extenuat și mâhnit, purta o povară pe care ea nu suporta să o vadă.

Până și mersul lui Aedion, de obicei țanțoș, era doar un târșâit.

Ea îl urmă afară, aruncând doar o privire spre locul unde Ren era încă în genunchi, cu capul plecat și înconjurat de o liniște apăsătoare.

Lysandra ținu pasul lângă Aedion când el coti spre sala de mese. La ora asta, mâncarea era puțină, dar ar fi găsit ceva. Pentru amândoi. S-ar fi dus la vânătoare, dacă ar fi fost nevoie.

Când deschise gura ca să îi spună asta lui Aedion, lacrimile curseră pe chipul lui, brăzdând sângele și murdăria.

Lysandra se opri, trăgându-l ca să-l determine să stea locului.

El nu se uită în ochii ei când ea îi șterse lacrimile de pe un obraz și apoi de pe celălalt.

— Ar fi trebuit să fiu pe zidul vestic, spuse Aedion cu vocea spartă.

Lysandra știa că niciun cuvânt nu l-ar fi consolat. Așadar, îi șterse din nou lacrimile, lacrimi pe care le lăsa să curgă doar în acest hol întunecat, după ce toți ceilalți plecaseră la culcare.

Iar când tot nu se uită în ochii ei, ea îi cuprinse fața, ridicându-i capul.

Pentru o clipă, o eternitate, ei se uitară unul la celălalt.

Ea nu putea suporta tristețea și suferința de pe chipul lui.

Lysandra se ridică pe vârfuri și își atinse buzele de ale lui, oferindu-i un sărut tandru, o promisiune a vieții când îi amenința moartea.

Se retrase și văzu că Aedion era la fel de distras ca

înainte.

Așadar, îl sărută din nou și zăbovi lângă gura lui când șopti:

— A fost un om bun. Un om curajos și generos, ca și tine. Îl sărută a treia oară. Iar când o să se termine războiul ăsta, oricum s-ar termina, eu tot am să-ți fiu alături, ori în viața asta, fie în cealaltă, Aedion.

El închise ochii, ca și când i-ar fi sorbit cuvintele. Pieptul i se înălță, umerii lui laţi tremurând.

Apoi deschise ochii, acum o flacără de turcoaz pur, alimentat de tristețe, furie și sfidare a morții din jurul lor.

Cu o mână îi apucă mijlocul, iar cu cealaltă îi răsfiră părul și îi înclină capul pe spate în timp ce o sărută.

Sărutul îi străbătu oasele mereu schimbătoare, iar ea îi cuprinse gâtul cu brațele când îl îmbrățișă strâns.

Singuri în holul întunecat și liniștit, moartea pândind pe câmpul de luptă din apropiere, Lysandra se oferi acelui sărut aprins, lui Aedion, incapabilă să își înăbușe geamătul când limbile lor se atinseră.

Sunetul îl făcu să se dezlănțuie, iar Aedion o răsuci, lipind-o de zid. Ea se arcui, disperată să îl simtă lipit de trupul ei. Aedion mormăi în gura ei, iar mâna de pe șoldul Lysandrei alunecă spre coapsă, ridicându-i-o în jurul taliei lui când se împinse exact unde avea nevoie tânăra să-l simtă.

Aedion își dezlipi buzele de ale ei și începu să îi exploreze gâtul, maxilarul și urechea. Ea îi șopti numele, trecându-și mâinile pe spatele lui puternic în timp ce acesta se încordă la atingerea ei.

Își dorea tot mai mult.

Mai mult din viața asta, din focul care să alunge toate umbrele.

Mai mult din el.

Lysandra îi atinse pieptul cu mâinile, înfigându-și degetele în reverele jachetei lui, căutând căldura pielii de dedesubt. Aedion doar o mușcă ușor de ureche, trecându-și dinții peste maxilarul ei și o sărută din nou, făcând-o să geamă iarăși.

Zgomotul pașilor de pe hol și dresul unei voci îl făcură pe Aedion să se oprească.

Probabil că erau prea zgomotoși…

Dar Aedion nu se clinti, deși Lysandra își luă piciorul din jurul taliei lui chiar în clipa în care santinela trecu mai departe privind în jos.

Trecu *repede* mai departe.

Aedion îl urmări pe bărbat în tot acest timp, fără ca în privirea lui să se vadă ceva uman. Era un prădător care își găsise în sfârșit prada.

Nu, nu prada. Niciodată pentru el.

Ci partenera.

Când santinela dispăru după colț, alergând fără îndoială ca să zică tuturor ce întrerupsese, iar Aedion se aplecă să o sărute din nou, Lysandra îl opri ușor, lipindu-și palma de buzele lui.

— Mâine, spuse ea încet.

Aedion mormăi, deși fără să o muște.

— Mâine, îi repetă și îl sărută pe obraz, desprinzându-se din brațele lui. Supraviețuiește zilei de mâine luptând și… o să continuăm.

El respira sacadat și în ochii lui se citea neîncrederea.

— Ai făcut-o din milă?

O întrebare jalnică.

Lysandra își trecu mâna pe obrazul lui acoperit de barbă și îl sărută pe gură. Își permise să îl guste din nou.

— Am făcut-o pentru că m-am săturat de moarte. Și aveam nevoie de tine.

Aedion scoase încet un sunet îndurerat, așadar Lysandra îl sărută o ultimă dată, ba chiar își trecu limba peste marginea buzelor lui. Se sărutară, iar apoi se îmbrățișară din nou, atingându-se, pipăindu-se și gustându-se.

Însă Lysandra reuși să se îndepărteze încă o dată, gâfâind la fel ca el.

— Mâine, Aedion, îi șopti ea.

*

— Ne-au mai rămas destule în arsenal pe care să le folosească arcașii noștri încă trei zile, poate patru, dacă fac economie, spuse lordul Darrow cu brațele încrucișate când citi inventarul.

Manon nu îl displăcea pe bătrân – o parte din ea chiar îi admira autoritatea de fier, dar consiliile de război din fiecare seară începeau să o obosească.

Mai ales că aduceau știri tot mai triste.

Cu o zi în urmă, mai fusese unul în picioare în camera asta. Lordul Murtaugh.

Azi, doar nepotul lui stătea pe un scaun, cu ochii roșii. Ca o fantomă.

— Proviziile de mâncare? întrebă Aedion din cealaltă parte a mesei.

Și prințul-general arătase mai bine cândva. Cu toții arătaseră mai bine. Fiecare chip din camera asta afișa aceeași expresie tristă și obosită.

— Avem mâncare cel puțin pentru o lună, spuse Darrow. Dar asta nu o să conteze dacă nu o să aibă cine să apere zidurile.

Căpitanul Rolfe se apropie de masă.

— Sulițele de foc sunt din ce în ce mai puține. O să fim norocoși dacă o să ne ajungă mâine.

— Atunci să le economisim și pe ele, spuse Manon. Să le folosim pentru orice valg de rang superior care ajunge peste zidurile orașului.

Rolfe dădu din cap aprobator. Încă un bărbat pe care îl admira cu o oarecare invidie – deși lăudăroșenia lui putea fi enervantă.

Era dificil să nu se uite la ușile închise ale camerei. Unde ar fi trebuit să aștepte Asterin și Sorrel. Păzind.

În schimb, acolo stăteau Petrah și Bronwen. Nu ca aghiotantă și locțiitoarea ei, ci doar ca reprezentante ale propriilor sabaturi.

— Să spunem că facem ca săgețile să ajungă patru zile, zise încruntată Ansel din Briarcliff. Și sulițele de foc trei zile, dacă le folosim cumpătat. După ce se termină, ce ne rămâne?

— Catapultele încă funcționează, spuse o nobilă Fae cu părul argintiu.

— Totuși, sunt menite să producă pagube la distanță pe câmp, spuse prințul Galan care, ca și Aedion, avea ochii lui Aelin. Nu pot fi folosite în lupta de aproape.

— Atunci avem săbii, spuse răgușit Aedion. Și curaj.

Manon știa că și curajul era tot mai puțin.

— Le putem ține la distanță pe vrăjitoarele Dinți-de-fier, spuse Manon, dar putem să vă ajutăm să păziți și zidurile.

Într-adevăr, se luptau cu un val neobosit care nu se potolea.

— Așadar, ăsta e sfârșitul? întrebă Ansel. În patru, cinci zile o să ne oferim gâturile Morathului?

— Luptăm până la ultimul, mormăi Aedion. Până la

ultimul!

Nici măcar lordul Darrow nu obiectă când îl auzi. Așadar, ei plecară, întâlnirea încheindu-se.

Nu mai era nimic de discutat. În câteva zile, toți aveau să fie mâncare pentru ciori.

Capitolul 103

Furtuna le forțase armata să se oprească.

În prima dimineață, fusese atât de aprigă încât Rowan nu reușise să vadă la câțiva pași în față. Păsările ruk rămăseseră la sol și fuseseră trimise doar cele mai dure iscoade – pe jos.

Așadar, armata stătea pe loc. La mai puțin de optzeci de kilometri de granița Terrasenului. La o săptămână distanță de Orynth.

Dacă Aelin ar fi avut toate puterile ei…

Nu toate puterile. Nu le mai avea, își aminti Rowan când se afla în cortul lor de război, partenera, soția și regina lui stând pe o canapea joasă lângă el.

Nu prea știa… cum erau puterile depline ale lui Aelin. Probabil cum fuseseră la Mistward, când încă și le limita. Nu la fel de slabe ca atunci când sosise, dar nici atât de intense ca atunci când încercuise tot orașul Doranelle cu focul ei.

Cu siguranță nu suficiente ca să îl înfrunte pe Erawan și să supraviețuiască. Și pe Maeve.

Lui nu îi păsa dacă ea avea toată puterea soarelui sau nici măcar un tăciune.

Afară, vântul șuiera, cortul clătinându-se.

— Mereu este atât de rău? întrebă Fenrys, încruntându-se la pereții cortului care tremura.

— Da, spuseră Elide și Aelin, apoi zâmbiră.

Era un miracol să vadă acel zâmbet de pe buzele

lui Aelin, dar al lui Elide dispăru când zise:

— Furtuna asta ar putea dura câteva zile, iar zăpada să măsoare un metru.

Lorcan, care zăbovea lângă coșul cu cărbuni, mormăi.

— Chiar dacă se oprește ninsoarea, tot trebuie să înfruntăm zăpada. Soldații o să-și piardă degetele de la mâini și picioare în ger și umezeală.

Lui Aelin îi pieri zâmbetul.

— Am să topesc cât mai multă posibil.

Plănuia să se țină de cuvânt, fiind în stare să se epuizeze ca să reușească. Dar împreună, dacă și-ar fi unit puterile, forța magiei lui Rowan ar fi putut fi îndeajuns cât să facă o potecă, să încălzească armata.

— Tot o să avem o armată care sosește epuizată în Orynth, spuse Gavriel scărpinându-se în barbă.

Câte zile îl văzuse Rowan privind spre nord, spre fiul care lupta în Orynth? Întrebându-se, fără îndoială, dacă Aedion trăia încă.

— Ei sunt profesioniști, zise sec Fenrys. Fac față.

— Ocolișul doar o să-i epuizeze și mai mult, se auzi Lorcan.

— Ultima dată, am auzit că Morathul controlează Perranthul, rosti Rowan. Elide tresări îndureratăauzindu-l. Nu o să riscăm să traversăm prin apropiere. Nu când ar putea însemna să intrăm într-un conflict care doar ne-ar întârzia sosirea în Orynth și ne-ar împuțina la număr.

— M-am uitat la hărți de zece ori. Gavriel se încruntă spre locul unde erau întinse pe masa de lucru. Nu există o altă cale spre Orynth fără să ne apropiem prea mult de Perranth.

— Dacă avem noroc, spuse Fenrys, furtuna asta a lovit tot nordul și poate a înghețat o parte din armata

Morathului pentru noi.

Rowan se îndoia că erau atât de norocoși, cuprins fiind de senzația că orice noroc ar fi avut fusese consumat de femeia care-i stătea alături.

Aelin se uită la el, serioasă și obosită. Rowan nu-și putea imagina cum se simțea. Ea își cedase toată ființa, renunțase la umanitatea și magia ei. Partenerul său știa că prima îi lăsase acea expresie bântuită și rănită în privire și care o făcea să se simtă străină în propriul corp.

Cu o seară în urmă, Rowan nu se grăbise să-i facă din nou cunoștință cu unele părți ale corpului ei. Și cu unele din ale lui. Își petrecuse și mult timp făcând asta, până ce acea expresie bântuită dispăruse, până ce ea se zvârcolise sub el, arzând în timp ce o pătrundea. Nu-și împiedicase lacrimile să curgă, chiar dacă se transformaseră în abur înainte să îi atingă corpul, vărsând și ea lacrimi la rândul ei, strălucitoare ca argintul în foc în timp ce îl ținea strâns.

Totuși, în dimineața asta, când o trezise cu săruturi pe maxilar și gât, acea expresie bântuită revenise, fără să mai plece.

Mai întâi, cicatricile ei. Apoi, trupul muritor de om.

Renunțase la destule lucruri. El știa că ea plănuia să renunțe la și mai multe.

O cercetașă rukhină o strigă pe regină de la clapele cortului, iar Aelin îi ordonă încet să intre. Dar cercetașa băgă doar capul, cu ochii mari. Zăpada îi acoperea gluga, sprâncenele și genele.

— Maiestate, Maiestățile Voastre, se corectă ea, uitându-se la el. Rowan nu se deranjă să îi spună că el era și avea să rămână întotdeauna doar „Înălțimea sa”. Trebuie să veniți! Cercetașa gâfâia destul de tare încât să scoată aburi în aerul rece care intra prin clapele

cortului. Toți!

Ei avură nevoie de câteva minute să se îmbrace cu hainele călduroase și să se pregătească pentru zăpadă și vânt.

Dar apoi, înaintară cu toții încet prin nămeți, cercetașa călăuzindu-i pe lângă corturile pe jumătate înzăpezite. Nici măcar sub copaci nu se puteau adăposti.

Totuși, ajunseră la marginea taberei, zăpada orbitoare viscolind pe lângă ei și ascunzând locul spre care arătă cercetașa când spuse „Uitați!”

Lângă el, Aelin se poticni un pas. Rowan se întinse spre ea ca să o împiedice să cadă.

Dar nu cădea. Se înclinase în față – ca și când ar fi vrut să alerge înainte.

Rowan văzu în sfârșit la ce se uita ea, cine ieșise dintre copaci.

Înconjurat de zăpadă, era aproape invizibil în haina albă de blană. Ar fi fost invizibil dacă n-ar fi fost flacăra aurie care pâlpâia între coarnele lui mândre.

Lordul Nordului.

Iar la picioarele lui și peste tot în jur… Neamul Mititelelor.

Cu zăpada lipindu-i-se de gene, Aelin scoase un sunet când cea mai apropiată ființă își îndoi mâna, făcându-le semn ca și când ar fi spus: „Urmați-ne!”

Ceilalți se holbară tăcuți la cerbul măreț care venise să îi salute.

Să o îndrume spre casă pe regina Terrasenului.

Dar apoi, vântul începu să șoptească, și nu era cântecul pe care îl auzea de obicei Rowan.

Nu, era o voce pe care o auziră *cu toții* când trecu pe lângă ei.

„Orynthul este osândit, moștenitoare a lui

Brannon. Trebuie să te grăbești!”

Un fior care nu avea nicio legătură cu frigul îl străbătu pe Rowan.

— Furtuna, spuse Aelin deodată, cuvintele fiind înghițite de zăpadă.

„Trebuie să te grăbești. O să-ți arătăm calea, rapidă și nevăzută”.

Aelin înțepeni și-i zise vocii, veche precum copacii, la fel de veche precum pietrele dintre ei:

— Deja m-ai ajutat de multe ori.

„Și tu ai dăruit multe, moștenitoare a lui Brannon. Noi, cei care ne amintim de el, știm că ar fi făcut o asemenea alegere, dacă ar fi fost posibil. Pădurea Oakwald nu o să uite niciodată de Brannon sau de moștenitoarea lui”.

Aelin se îndreptă și studie copacii, vântul care viscolea zăpada.

„Dryad”. Acesta era cuvântul pe care îl căuta el. Dryad. Un spirit al copacului.

— Care este prețul tău? întrebă Aelin, vocea ei fiind mai puternică acum.

— Chiar vrei să întrebi? mormăi Fenrys.

Rowan mârâi la el.

Dar Aelin rămase nemișcată cât așteptă ca dryadul să-i răspundă. Vocea pădurii Oakwald, a Neamului Mititelelor și a ființelor care aveau demult grijă de ea.

„O lume mai bună, răspunse în sfârșit dryadul. Chiar și pentru noi”.

*

Armata se agita cât se pregăti de marș, ca să se grăbească spre nord.

Dar Aelin îl târî pe Rowan în cortul lor, spre teancul

de cărți aduse de Chaol și Yrene din continentul sudic.

Ea își trecu degetul peste titluri, căutând, studiind.

— Ce faci? o întrebă partenerul ei.

Aelin ignoră întrebarea și fredonă când găsi cartea pe care o căuta. O răsfoi, atentă să nu rupă paginile vechi.

— Poate că sunt o vacă proastă, dar nu fără opțiuni, mormăi ea, rotind cartea ca să îi arate lui Rowan pagina pe care o căuta.

Ochii lui Rowan scânteiară.

„Mă incluzi și pe mine în complotul ăsta, prințesă?”

Aelin zâmbi. „Nu vreau să te simți ignorat”.

El își înclină capul.

— Atunci, trebuie să ne grăbim!

Ascultând zgomotul armatei care se pregătea în afara cortului lor, Aelin dădu aprobator din cap. Și începu.

Capitolul 104

Cu transpirația și sângele care-i curgeau înghețând rapid, Aedion gâfâi când se rezemă de zidurile distruse ale orașului și privi inamicul din tabără retrăgându-se pentru seara asta.

Era un fel de glumă proastă, o tortură, ca războinicii Morathului să se oprească la fiecare apus. Ca și când ar fi fost oarecum civilizați, ca și când ființele care-i infestau pe atât de mulți dintre soldații de dedesubt ar fi avut nevoie de lumină.

El știa de ce Erawan ordonase să îi obosească zi de zi, să le distrugă moralul, asta fiind mai rău decât să îi lase să moară în glorie.

Erawan nu își dorea o simplă victorie, ci ca ei să i se predea. Să-l implore să se termine, să îi omoare, să

îi conducă.

Aedion scrâșni din dinți când coborî pe metereze șchiopătând, lumina și căldura scăzând cu repeziciune.

Cinci zile.

Armele pe care le estimaseră că ar fi ajuns la epuizare în trei sau patru zile rezistaseră până azi. Până acum.

Pe zid, unul dintre mycenieni aruncă o limbă de foc asupra unui valg care tot încerca să urce pe scara de asediu. Unde ardea aceasta, demonii cădeau.

Rolfe stătea lângă femeia care folosea sulița de foc, fața fiindu-i la fel de însângerată și transpirată ca a lui Aedion.

O mână cu armură neagră se apucă de meterezele de lângă Aedion când el trecu mai departe, voind să se prindă.

Abia uitându-se, Aedion lovi cu scutul vechi. Un țipăt tot mai slab fu singura lui confirmare că soldatul inamic căzuse la pământ.

Rolfe zâmbi macabru când Aedion se opri, simțind greutatea armurii ca pe o mie de tone. În aer, vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier treceau înapoi peste zidurile orașului, mantiile roșii atârnând peste mături, aripile de piele bătând neregulat. Aedion privi cerul până ce văzu balaurul fără călăreață pe care îl căuta în fiecare zi și seară.

Reperându-l și ea, Lysandra se înclină și începu să coboare încet spre zidul orașului.

Atât de mulți morți! Tot mai mulți în fiecare zi. Viețile pierdute îi îngreunau fiecare pas. Nu putea face nimic pentru a îndrepta lucrurile.

— Arcașii nu mai au săgeți, îi spuse Aedion lui Rolfe în loc de salut când Lysandra se apropie, cu sângele ei și al altora pe aripi și piept.

Rolfe făcu semn din bărbie spre războinica micenian care încă trăgea din când în când cu sulița de foc.

Lysandra ateriză, transformându-se într-o sclipire și, instantaneu, ajunse lângă Aedion, ascunsă sub brațul pe care-și purta scutul. Un sărut ușor și rapid fu singurul lor salut. Singurul lucru pe care el îl aștepta cu nerăbdare în fiecare seară.

Câteodată, după ce erau bandajați și mâncau ceva, reușea să capete mai mult de atât. Adesea, nu se deranjau să se spele înainte să găsească o firidă umbrită. Apoi, nu mai exista decât ea; nu mai contau decât perfecțiunea ei și micile sunete pe care le scotea când o lingea pe gât, când mâinile lui îi explorau foarte încet fiecare centimetru al trupului, lăsând-o să impună ritmul, să îi arate și să îi spună cât de departe voia să meargă. Însă nu până la acea împreunare finală… nu încă.

Era ceva pentru care să trăiască amândoi – acela era jurământul lor nerostit.

Ea duhnea a sânge valg, dar Aedion o sărută din nou pe tâmplă înainte să se uite din nou la Rolfe. Lordul piraților zâmbi macabru, perfect conștient că, probabil, acestea aveau să fie ultimele lor zile. Ultimele ore.

Războinica micenian își îndreptă din nou sulița de foc, iar valgul rămas se rostogoli în întuneric, doar niște oase topite și pânză fluturândă.

— Asta e ultima, spuse încet Rolfe.

Lui Aedion îi luă o clipă ca să își dea seama că nu se referea la ultimul soldat din seara asta.

Războinica micenian lăsă sulița de foc cu un zgomot metalic.

— S-au terminat sulițele de foc, spuse Rolfe.

*

Întunericul se lăsă peste Orynth, atât de dens încât până și flăcările castelului se micșorară.

Pe meterezele castelului, cu Darrow stând tăcut lângă ea, Evangeline privi rândurile soldaților venind încet de pe ziduri și din aer.

Tobele începură să bată.

Ritmul era ca o bătaie a inimii, ca și când armata inamică de pe câmp ar fi fost o bestie mare care se trezea, pregătindu-se acum să îi devoreze.

În majoritatea zilelor, băteau toba de la răsărit la apus, zgomotul fiind înghițit de vuietul luptei. Faptul că începuseră din nou odată cu apusul soarelui... Stomacul ei se agită.

— Mâine, șopti lordul Sloane din locul unde stătea lângă Darrow. Sau poimâine. Atunci o să se termine.

Nu se așteptau la o victorie. Evangeline știa asta acum.

Darrow nu spuse nimic, iar lordul Sloane îl bătu ușor pe umăr înainte să intre în clădire.

— Ce se întâmplă la sfârșit? îndrăzni Evangeline să îl întrebe pe Darrow.

Bătrânul privi peste oraș, câmpul de luptă fiind învăluit în beznă.

— Fie ne predăm, spuse el răgușit, și Erawan ne înrobește pe toți, fie luptăm până murim cu toții.

Erau niște cuvinte atât de dure și totuși, tinerei îi plăcea că nu îi ascundea nimic.

— Cine o să decidă ce facem?

Ochii lui gri îi studiară chipul.

— O să fie răspunderea noastră, a lorzilor din Terrasen.

Evangeline dădu din cap. Focurile din tabăra inamică se aprinseră, flăcările lor părând să imite ritmul tobelor.

— Tu ce ai hotărî? întrebarea lui Darrow era rostită încet, de încercare.

Ea se gândi la asta. Nu o mai întrebase nimeni așa ceva.

— Mi-ar fi plăcut foarte mult să locuiesc în Caraverre, recunoscu Evangeline. Știa că el nu cunoștea teritoriul, dar asta nu conta acum, nu-i așa? Murtaugh mi-a arătat ținutul – râurile și munții din apropiere, pădurile și dealurile. O durere îi zvâcni în piept. Am văzut grădinile de lângă casă și mi-ar fi plăcut să le văd primăvara. Gâtul i se strânse. Mi-ar fi plăcut să fi fost casa mea. Aș fi vrut ca… tot Terrasenul să fi fost patria mea.

Darrow nu spuse nimic, iar Evangeline se sprijini cu o mână de pietrele castelului, privind acum spre vest, ca și când ar fi putut vedea tocmai până în Allsbrook și micul teritoriu din umbra lui. Spre Caraverre.

— Știi, asta a însemnat întotdeauna Terrasenul pentru mine, continuă Evangeline, vorbind mai mult ca pentru sine. Imediat ce Aelin a eliberat-o pe Lysandra și s-a oferit să o lase să se alăture regatului ei, Terrasenul a însemnat întotdeauna acasă. Un loc unde… oamenii care-i rănesc pe alții nu au voie să trăiască. Unde oricine, indiferent cine este, de unde a venit și ce rang are, poate să trăiască în pace. Unde putem avea o grădină primăvara și să înotăm în râu vara. Nu am mai avut așa ceva. Adică o casă. Și mi-ar fi plăcut să fi fost ale mele Caraverre și Terrasenul. Își mușcă buza. Până la sfârșit. Pentru casa mea, oricât de nouă ar fi, aleg să lupt.

Darrow rămase tăcut atât de mult timp încât ea își

ridică privirea la el.

Nu îi văzuse niciodată ochii atât de triști, ca și când povara tuturor anilor lui l-ar fi apăsat cu adevărat.

— Vino cu mine! zise el simplu.

Ea îl urmă pe metereze și în căldura castelului, prin diverse holuri întortocheate, tocmai până în Marea Sală, unde se pregătea o cină prea mică. Una dintre ultimele lor mese.

Nimeni nu se deranjă să își ridice privirea din farfurie când Evangeline și Darrow trecură printre mesele lungi la care se înghesuiau soldați răniți și epuizați.

Nici Darrow nu se uită la ei când merse direct la cei care așteptau mâncarea. Direct spre Aedion și Lysandra care se țineau în brațe în timp ce își așteptau rândul. Așa cum ar fi trebuit să fie de la început – împreună.

Aedion, simțind apropierea lui Darrow, se întoarse. Generalul părea foarte obosit.

Așadar, știa că a doua zi sau a treia avea să fie ultima lor zi. Lysandra îi schiță un zâmbet lui Evangeline și își dădu seama că și ea știa. Că ar fi încercat să găsească o cale să o scape, înainte de final.

Chiar dacă Evangeline nu ar fi permis niciodată așa ceva.

Darrow își desfăcu sabia de la centură și i-o întinse lui Aedion.

Liniștea începu să se unduiască prin sală la vederea sabiei lui Aedion, sabia din Orynth.

Darrow o întinse între ei, mânerul vechi din os strălucind.

— Terrasenul este căminul tău.

Chipul palid al lui Aedion rămase nemișcat.

— A fost din ziua în care am sosit aici.

— Știu, spuse Darrow, privind sabia. Și l-ai apărat mai mult decât ar fi făcut-o orice localnic. Mai mult decât i s-ar putea cere cuiva să o facă. L-ai apărat fără să te plângi, fără frică, și ți-ai servit regatul cu generozitate. Îi întinse sabia. Să ierți un bătrân mândru care a vrut să facă și el asta!

Aedion își luă brațul de pe umărul Lysandrei și apucă sabia.

— Să servesc acest regat a fost cea mai mare onoare din viața mea!

— Știu, repetă Darrow și-și coborî privirea la Evangeline înainte să se uite la Lysandra. Cineva foarte înțelept mi-a spus recent că Terrasenul nu este doar un loc, ci un ideal. O casă pentru toți cei care rătăcesc, pentru cei care au nevoie să fie primiți cu brațele deschise. Își înclină capul spre Lysandra. Recunosc oficial Caraverre și teritoriile acestuia și pe tine ca lady.

Lysandra o luă de mână pe Evangeline și o strânse puternic.

— Pentru curajul neclintit în fața inamicului adunat în pragul ușii noastre, pentru tot ce ai făcut ca să aperi acest oraș și regat, Carraverre o să fie recunoscut și o să-ți aparțină pentru totdeauna. Ea făcu un schimb de priviri cu Aedion. Urmașii tăi și urmașii urmașilor lor o să-l moștenească.

— Evangeline este moștenitoarea mea, spuse cu vocea groasă, punând o mână caldă pe umărul ei.

Darrow schiță un zâmbet.

— Știu și asta. Dar aș vrea să mai spun ceva, probabil în ultima noastră seară. Își înclină capul spre Evangeline. Nu am avut copii și nici nu am adoptat vreunul. Ar fi o onoare să numesc o tânără atât de înțeleaptă și curajoasă drept moștenitoare a mea.

Liniște absolută. Evangeline clipi de câteva ori.

Darrow continuă în liniștea apăsătoare:

— Aș vrea să îmi înfrunt inamicii știind că inima tărâmului meu, a acestui regat, o să bată în pieptul lui Evangeline. Că, indiferent de întunericul tot mai mare, Terrasenul o să trăiască întotdeauna în cineva care-i înțelege esența fără să trebuiască să fie învățat, care întruchipează cele mai bune calități ale lui. El gesticulă spre Lysandra. Dacă accepți.

Să o facă protejata lui – și lady… Evangeline strânse cu putere mâna lui Darrow.

— Eu… Lysandra clipi și se întoarse spre ea cu ochi strălucitori. Nu eu hotărăsc, nu-i așa?

Așadar, Evangeline îi zâmbi lui Darrow.

— Mi-ar plăcea foarte mult!

*

Tobele băturâ toată noaptea.

Manon nu știa ce orori noi aveau să se dezlănțuie la răsărit.

Stând lângă Abraxos în cuibul din turn, priviră împreună marea nesfârșită de întuneric.

Curând, avea să se termine totul. Speranța disperată a lui Aelin Galathynius se stinsese.

Ar fi reușit să scape cineva, de îndată ce zidurile orașului ar fi fost sparte? Și unde s-ar fi dus? L-ar mai fi oprit cineva pe Erawan, după ce umbra lui ar fi preluat controlul?

Dorian – el ar fi putut să o facă. Dacă luase cheile. Dacă supraviețuise.

Era posibil să fie mort. Să mărșăluiască acum spre ei, cu un colier negru la gât.

Manon își sprijini capul de coastele calde și aspre ale lui Abraxos.

N-avea să-și ducă poporul acasă, în Pustiuri.

A doua zi – în oasele ei bătrâne și viclene, știa că orașul urma să cadă a doua zi. În afară de săbii și sfidare, nu mai aveau alte arme și, astfel, ar fi rezistat prea puțin împotriva armatei nesfârșite care îi aștepta.

Abraxos își mișcă aripa ca să o protejeze de vânt.

— Aș fi vrut să le văd, spuse încet Manon. Pustiurile. Doar o dată. Abraxos foră, înghiontind-o ușor cu capul. Ea îl mângâie pe bot. Și, în ciuda întunericului care se pogorâse peste câmpul de luptă, reuși să-și imagineze dealurile verzi care se întindeau spre o mare agitată și gri. Un oraș strălucitor pe țărm, vrăjitoarele zburând pe mături sau balauri în văzduh. Auzi râsetul micilor vrăjitoare pe străzi, muzica demult uitată a poporului lor plutind în vânt. Un spațiu deschis, luxuriant și verde pentru totdeauna.

Capitolul 105

Sângele șiroia pe câmpul de luptă.

Curgea atât de mult sânge și atât de multe săgeți zburau, încât atunci când își găseau ținta în coastele și aripile Lysandrei, abia le simțea.

Morathul își folosise cu chibzuință arsenalul. Până astăzi.

La răsărit, dezlănțuise un val de săgeți care, ajungând în văzduh, se transformase într-o mănușă mortală. Ea nu voia să știe câte vrăjitoare Crochan muriseră, în ciuda eforturilor vrăjitoarelor rebele Dinți-de-fier de a le proteja cu trupurile balaurilor lor.

Dar cele mai multe reușiseră să se înalțe în văzduh și direct în atacul violent al legiunii Dinți-de-fier.

Dedesubt, războinicii Morathului roiau cu o grabă nemaivăzută – o mare neagră care se izbea în zidurile

orașului, trecând pe deasupra din când în când.

Scările de asediu erau ridicate mai repede decât puteau fi doborâte, iar acum, în razele soarelui ce abia răsărea, turnurile de asediu înaintau încet.

Lysandra se năpusti asupra unei vrăjitoare Dinți-de-fier – Cioc-Negru, după fâșia de piele neagră de pe fruntea ei – și o smulse din șa înainte să sfâșie gâtul balaurului pe care-l călărea.

Una. Doar una din mulțimea ce întuneca văzduhul.

Ea plonjă, alegându-și altă țintă.

Apoi o alta. Și încă una. Efortul n-avea să fie suficient.

Și dacă în ultimele săptămâni legiunea Dinți-de-fier se mulțumise doar să îi atace, azi forțau limitele. Îi împingeau pas cu pas spre Orynth.

Iar Lysandra sau orice vrăjitoare Crochan sau rebelă Dinți-de-fier nu putea face nimic pentru a împiedica asta.

Așadar, vrăjitoarele mureau.

Iar sub ele, mureau și soldații din atât de multe regate.

Ultima înfruntare… ultimele câteva ore din alianța lor disperată.

*

Manon respira sacadat, iar mâna în care ținea sabia o durea.

Se adunaseră împotriva legiunii Dinți-de-fier de nenumărate ori și tot de atâtea ori fuseseră respinși, împinși către Orynth. Spre ziduri.

Vrăjitoarelor Crochan se poticneau. Chiar și rebelele Dinți-de-fier începuseră să zboare neglijent.

Cum de se ajunsese la asta, în ciuda faptului că

luptaseră necontenit? Cele Treisprezece își dăduseră viața; pieptul îi era pustiit, vuietul luptei fiind încă unul distant în liniștea din mintea ei. Și totuși, se ajunsese la asta.

În cazul în care continuau în același ritm, urmau să fie cotropite înainte de lăsarea nopții. Dacă nu își regândeau planul de atac, nu mai rămâneau cu nimic până la răsărit. Spiritul ei, așa sfâșiat cum era, considera că așa ceva era inacceptabil. Să se înfurie în pragul morții ce-i aștepta.

Trebuiau să se retragă spre zidurile orașului. Să se regrupeze și să folosească Orynthul și munții din spatele lui în avantajul lor. Cu cât mai mult zăboveau în spațiul deschis, cu atât mai mortal avea să devină totul.

Manon scoase cornul de la centură și suflă de două ori.

Vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier se întoarseră spre ea, cu ochii mari de groază. Manon suflă din nou în corn.

„Retragerea!” răsuna cornul. „Retragerea spre oraș!”

*

Poarta vestică a orașului se cutremură.

Acolo unde vechile ciopliturи împodobiseră cândva plăcile înalte de fier, rămăseseră doar adânciturile stropite de sânge.

O bubuitură asurzitoare răsună prin oraș și munți, iar Aedion, gâfâind în timp ce se lupta pe meterezele de deasupra porților, îndrăzni să își mute privirea de la ultimul adversar. Îndrăzni să studieze urma ultimei lovituri a berbecului.

Soldații umpleau coridorul spre poartă, mai mulți flancând străzile de dincolo de acesta. Cât de mulți puteau să nu fie prezenți pe ziduri.

Curând, poarta vestică avea să cedeze. După mii de ani, s-ar fi deschis în sfârșit.

Sabia din Orynth îi aluneca din mâna însângerată, scutul lui vechi fiind plin de sânge.

Oamenii deja fugeau spre castel – cei curajoși care zăboviseră în oraș în tot acest timp, sperând să supraviețuiască. Acum fugeau cu odraslele în brațe, spre castel – ultimul bastion împotriva hoardelor Morathului pentru cine știe câtă vreme.

Probabil câteva ore.

Manon dăduse ordinul de retragere, iar vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier aterizară pe zidul de lângă poarta încă stabilă din sud, unele alăturându-se luptei, altele ținând piept legiunii inamice aeriene venite în urma lor.

Poarta vestică se cutremură din nou, legănându-se către interior, lemnul, metalul și lanțurile care o întăreau cedând.

Aedion simți inamicul care se grăbea în stânga lui expusă și își ridică scutul nespus de greu, însă un balaur fără călăreț interceptă soldatul, rupând bărbatul în două înainte să îi arunce rămășițele de pe metereze.

Cu un licăr de lumină, Lysandra ajunse acolo, luând hainele, sabia și scutul unui Asasin Tăcut doborât.

— Spune-mi încotro să le ordon lui Manon și celorlalți postați în oraș să se îndrepte, rosti ea gâfâind puternic.

Din rana de pe braț, sângele îi curgea peste tot, dar nu părea să observe.

Aedion încercă să-și capete calmul care îl îndrumase în alte lupte aproape pierdute. Însă aceasta

nu era o luptă aproape pierdută.

Avea să fie o înfrângere, clară și brutală. Un măcel.

— Aedion! se auzi numele lui ca o rugăminte frenetică pe buzele Lysandrei.

Un soldat valg se năpusti asupra lor, iar Aedion îl spintecă pe bărbat de la buric la nas cu o lovitură a sabiei din Orynth. Lysandra abia clipi când sângele negru o împroșcă.

Poarta vestică se clătină, fierul scârțâind când începu să se deschidă.

El trebuia să plece, să coboare acolo ca să conducă lupta de la poartă, unde avea să fie ultima lui înfruntare și unde urma să-și găsească sfârșitul, apărând locul pe care îl iubise cel mai mult. Măcar atât putea face, având în vedere toți războinicii care căzuseră din cauza lui și a alegerilor sale. Să moară pentru Terrasen.

O moarte demnă de un cântec. Un sfârșit demn de a fi povestit în jurul focului, dacă în noua lume a întunericului, a lui Erawan, s-ar fi permis aprinderea focurilor.

Legiunea Dinți-de-fier a Morathului dădu buzna în suratele rebele; vrăjitoarele Crochan, extenuate, stăteau pe pietre și beau apă, verificându-și rănile. Își acordau un răgaz înaintea ultimei lupte.

De-a lungul zidului, soldații valgi copleșeau meterezele.

Așadar, Aedion se aplecă și o sărută pe Lysandra; o sărută o ultimă dată pe femeia care ar fi trebuit să-i fie soție și parteneră.

— Te iubesc!

Tristețea îi umbri chipul frumos.

— Și eu te iubesc! Ea gesticulă spre poarta vestică, spre soldații care așteptau să se deschidă. Până la

final?

Aedion își ridică scutul și învârti sabia din Orynth în mâini, scăpând de rigiditatea care îi cuprinsese degetele.

— Am să te regăsesc! îi promise el. În orice viață ne-ar aștepta după asta.

Lysandra dădu din cap.

— În toate viețile!

Împreună, se întoarseră spre scările care duceau către porți și îmbrățișarea morții care îi aștepta.

Sunetul unui corn spintecă aerul, lupta și lumea.

Aedion înțepeni.

Se întoarse în direcția sunetului, spre sud. Se auzea de dincolo de rândurile înghesuite ale Morathului, de dincolo de marea de întuneric, dinspre poalele dealurilor care mărgineau câmpia întinsă din Theralis.

Cornul răsună din nou, sfidător.

— Nu este cornul Morathului, șopti Lysandra.

Și apoi își făcură apariția. La poalele dealurilor. Un rând de războinici în armuri aurii, infanteriști și cavalerie. Tot mai mulți, un șir lung traversând coama ultimului deal.

Umplând cerul și întinzându-se către orizont, păsările mărețe în armuri își purtau călăreții. Erau păsări ruk.

Și înaintea tuturor, cu sabia ridicată în aer când cornul răsună o ultimă dată, rubinul din mânerul sabiei mocnind ca un mic soare…

Înaintea tuturor, călare pe Lordul Nordului, era Aelin.

Capitolul 106

Lordul Nordului și Neamul Mititelelor îi conduseseră pe potecile vechi și uitate din Oakwald și prin munții Perranth. Repede și cu hotărâre, grăbindu-se să scape de osândă, înaintaseră pe ultima parte a drumului spre nord.

Nu prea se opriseră ca să se odihnească, lăsând în urmă proviziile inutile.

Cercetașii ruk nu îndrăzniseră să zboare înainte de frică să nu fie descoperiți de Morath. De frică să strice surpriza.

Șase zile mărșăluise armata impresionantă din spatele său.

Terenul accidentat se nivelase. Micile râuri înghețaseră ca ei să treacă, arborii stăvilind ninsoarea.

Călătoriseră toată noaptea, iar când se crăpase de ziuă, Lordul Nordului îngenunchease lângă Aelin și se oferise să o poarte călare.

Nu exista o șa pentru el; nu era necesară și nimănui nu i s-ar fi permis vreodată să-i facă una. Aelin știa că niciun călăreț n-ar fi căzut de pe spatele lui, dacă l-ar fi lăsat să-l încalece.

Unii îngenunchează când ea trecuse pe lângă ei. Chiar și Dorian și Chaol își plecaseră capetele.

Rowan, călare pe un cal Darghan cu privire aprigă, dăduse pur și simplu din cap ca și când s-ar fi așteptat dintotdeauna ca ea să ajungă acolo, în fruntea armatei care, în ultimele ore, venise la galop către marginea Orynthului.

Își pusese coroana de luptă, îmbrăcase armura luată din Anielle și se echipase cu armele care le prisoseau lui Fenrys și Lorcan.

Yrene, Elide și vindecătoarele trebuiau să rămână în urmă, până ce păsările ruk puteau să le ducă în Orynth. Dorian și Chaol aveau să-i conducă pe

sălbaticii Colților în flancul drept, nobilii khaganatului fiind în stânga, iar Sartaq și Nesryn în văzduh, cu păsările ruk, urmând ca Aelin și Rowan, însoțiți de Fenrys, Lorcan și Gavriel, să ocupe centrul.

Armata se întinsese odată cu apropierea de poalele dealului din afara Orynthului, dealurile care urmau să-i ducă spre marginea câmpiei Theralis și să le ofere prima priveliște a orașului de dincolo de aceasta.

Cu inima bătându-i cu putere și Lordul Nordului mergând fără să șovăie, Aelin urcase pe ultimul deal, cel mai înalt și mai abrupt, și se uită la Orynth pentru prima dată în ultimii zece ani.

O liniște îngrozitoare pulsă prin ea.

Acolo, între un râu, o câmpie și munți, unde strălucise cândva un oraș alb și minunat...

Domneau fumul, haosul și groaza. Florine, cândva de culoarea turcoazului, curgea negru.

Vuietul ce răsuna din rândurile numeroase de soldați bubuia în zidurile lui, în văzduh...

Ea nu își dăduse seama cât de mare avea să fie armata Morathului. Cât de mic și prețios părea Orynthul în fața ei.

— Aproape că au reușit să intre pe poarta vestică, șopti Fenrys care, cu vederea lui de Fae, observa detaliile.

Armata khaganului se împrăștie în jurul lor, pe deal, precum coama unui val ce urma să se spargă în curând. Totuși, până și soldații Darghan ezitară văzând armata dintre ei și oraș, caii bătând pasul pe loc.

Studiindu-și inamicul, Rowan se arătă serios și totuși neînfricat. Erau mulți soldați, legiunea Dinți-de-fier zburând deasupra lor.

— Vrăjitoarele Crochan luptă la zidurile orașului, observă Gavriel. Într-adevăr, ea abia zărea mantiile

roșii.

Manon Cioc-Negru nu își încălcase jurământul.

Și nici ea nu intenționa să o facă.

Aelin se uită la mâna ascunsă sub mănușă, acolo unde ar fi trebuit să aibă o cicatrice.

„Îți promit că, indiferent cât de departe aș pleca, indiferent de preț, am să vin când ai să-mi ceri ajutorul”.

N-ar fi avut timp de discursuri sau să-i adune pe soldați în spatele ei.

Ei erau pregătiți, ca și ea.

— Suflă! îi ordonă Aelin lui Lorcan, care duse cornul la gură și suflă.

Mai departe, vestitorii khaganatului îi răspunseră suflând din cornurile lor, până când toate sunetele se contopiră într-unul asurzitor ce se grăbea spre Orynth.

Suflară din nou în cornuri.

Aelin o scoase pe Goldryn din teaca de pe spate și își cântări în mână scutul când ridică sabia spre cer, când un fir al magiei ei străpunse rubinul din mâner și îl făcu să strălucească.

Soldații Darghan își îndreptară *sulde-le* înainte, lemnul scârțâind, părul cailor fluturând în vânt.

Mai departe, prințesa Hasar și prințul Kashin își îndreptară propriile sulițe spre armata inamică. Dorian și Chaol își scoaseră săbiile, cu vârful înainte.

Rowan își scoase sabia, cu o secure în cealaltă mână și chipul ca piatra. De neînfrânt.

Cornurile se auziră a treia și ultima oară, strigătul de adunare traversând câmpia însângerată.

Lordul Nordului se ridică în două picioare, înălțând sabia Goldryn mai mult spre cer, iar Aelin dezlănțui un licăr de foc prin rubin – semnalul pe care îl așteptase armata din spatele ei.

Pentru Terrasen. Toți pentru Terrasen.

Lordul Nordului reveni la poziția inițială, flacăra eternă dintre coarne strălucind puternic în clipa în care porni atacul. Armata din jurul și din spatele lui îl urmă pe deal, apropiindu-se cu fiecare pas, dând năvală spre ultimele rânduri ale Morathului.

Dând năvală spre Orynth.

Spre casă.

*

Intrară în luptă neînfricați și furioși.

Regina de pe cerbul alb nu ezită să se apropie de legiunile care așteptau, rotindu-și pur și simplu sabia în mână – o dată, de două ori – lipindu-și scutul de trup.

Nici războinicii nemuritori de lângă ea nu ezitară, fixând cu privirea inamicul din față.

Cavaleria khaganatului galopă lângă ea, formând prima linie odată cu apropierea de primele rânduri din spate ale Morathului.

Inamicul se întoarse acum spre ei. Sulițele fură îndreptate, iar arcașii se grăbiră să își ocupe pozițiile.

Primul impact avea să fie dureros, aducând moartea multora înainte ca măcar să ajungă acolo.

Dar prima linie trebuia să ajungă. Ei nu puteau ceda.

Din rândurile inamice, răsună un ordin.

— Arcași!

Corzile scârțâiră, iar țintele fură fixate.

— Trageți!

Săgeți uriașe de fier întunecară soarele, îndreptându-se spre cavaleria grăbită.

Dar păsările ruk, aurii, maronii și negre ca noaptea plonjară din aer, zburând una lângă cealaltă. Când

săgețile se arcuiră spre pământ, păsările ruk le interceptară, încasându-le ca să protejeze armata de dedesubt.

Păsările ruk fură doborâte.

Și până și regina care conducea atacul plânse de furie și întristare când păsările și călărețiii lor se prăbușiră la pământ. Deasupra ei, încasând săgeată după săgeată, cu scutul ridicat spre cer, o tânără călăreață scoase un strigăt de luptă.

Primele linii nu puteau ceda.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier, călare pe balauri, se înclinară spre ei, spre păsările ruk care se înălțau spre spatele lor expus.

În oraș, pe zidurile Orynthului, o regină cu părul alb strigă:

— Atacați! Atacați! Atacați!

Vrăjitoarele epuizate se înălțară spre cer, călare pe mături și bestii, ridicându-și săbiile și grăbindu-se spre partea din față a legiunii aeriene care se întorcea spre păsările ruk. Ca să strivească legiunea Dinți-de-fier între ele.

Pe pământul însângerat, Morathul îndreptă sulițele, săbiile și alte arme spre cavaleria care se apropia.

Însă gestul nu era suficient să le oprească.

Căci scuturi de vânt, foc și moarte întunecată se înălțară și spintecară primele rânduri ale Morathului, doborând soldații pregătiți de luptă și expunându-i pe cei din spate care încă așteptau să își ridice armele.

Lăsând Morathul descoperit pentru armata aurie când aceasta se izbi în inamic cu forța unui val.

Capitolul 107

Rowan gâfâia constant atacând rândurile soldaților

valgi, strigătele răsunând în jurul lui. În apropiere, trecând prin mulțimea de soldați ai Morathului, luptau Aelin și Lordul Nordului. Soldații năvăleau, dar regina și cerbul nu dădeau înapoi.

Pentru că focul lui Aelin, așa molcom cum era, îi împiedica pe cei nevăzuți să o lovească.

Cavaleria Darghan împingea Morathul înapoi și, deasupra lor, păsările ruk și balaurii se luptau.

Bestiile, cu pene și solzi, se prăbușeau spre pământ.

Borte tot lupta deasupra reginei, păzind-o de vrăjitoarele Dinți-de-fier care, văzând cerbul alb ca pe un stindard în mijlocul mării întunecate, se îndreptau spre ea. Lângă Borte, logodnicul ei le păzea flancul, iar Falkan Ennar, în trupul unei păsări ruk, păzea celălalt flanc.

Pe calul său neînfricat Darghan, Rowan întinse brațul stâng, securea șuierând. Un cap de valg se rostogoli, dar Rowan deja sfâșia următorul inamic cu sabia.

În ciuda planului pe care-l făcuseră, probabilitatea să iasă învingători era mică. Totuși, dacă ar fi reușit să elibereze orașul, să se regrupeze și să-și refacă stocul de provizii înainte de sosirea lui Erawan și a lui Maeve, ar fi putut să aibă o șansă.

Căci Erawan și Maeve urmau să vină. Ar fi venit la un moment dat, iar Aelin ar fi vrut să îi înfrunte. Rowan nu intenționa s-o lase să o facă de una singură.

Rowan se uită spre Aelin. Ea înaintase mai mult, prima linie împrăștiindu-se, grupurile de soldați ai Morathului fiind între ei. El trebuia să-i rămână alături.

O vrăjitoare Crochan zbură prin apropiere, țâșnind pe lângă Rowan ca să se înalțe tot mai sus – direct spre burta fără armură a balaurului unei vrăjitoare

Dinți-de-fier.

Cu sabia ridicată, vrăjitoarea se grăbi de-a lungul burții acestuia, iute și brutală.

Sângele curgea pe unde trecea ea.

Bestia mormăi, întinzându-și aripile, iar Rowan răspândi o rafală de vânt. Balaurul se izbi în soldații Morathului cu un bubuit care îi clătină armăsarul.

Când aripile tremurânde înțepeniră și după ce Rowan își ajută calul să-și recapete echilibrul și-i doborî pe soldații care îi atacau, o căută din nou pe Aelin.

Dar partenera lui nu mai era lângă el.

Înaintând ca o vedenie aurie și argintie, Aelin ajunsese atât de departe încât era aproape invizibilă. Gavriel nu se zărea pe nicăieri.

Totuși, Fenrys se lupta în partea cealaltă a lui Rowan, iar Lorcan în stânga lui – un vânt întunecat și mortal ce lovea și cu sabia.

Cândva, fuseseră doar niște sclavi ai unei regine care îi dezlănțuise prin lume. Împreună, învinseseră armate și decimaseră orașe.

Atunci, nu îi păsase dacă reușea să părăsească în viață acele câmpuri de luptă. Nu îi păsase dacă regatele cădeau sau supraviețuiau. Primise ordine și le executase.

Dar aici, astăzi… Aelin nu îi dăduse niciun ordin, niciunul în afară de primul jurământ pe care trebuiau să îl onoreze amândoi: acela de a proteja Terrasenul.

Așadar, asta aveau să facă. Împreună, fiind din nou o forță.

Aveau să lupte pentru acest regat, pentru noul lor regat. Noua lor patrie.

Văzu asta în ochii lui Fenrys când, cu o mișcare fermă, tăie în două un soldat… de la mijloc. Văzu acea imagine a unui viitor pe chipul furios al lui Lorcan când

războinicul își folosi magia și sabia ca să treacă prin rândurile inamice.

Erau o forță și totuși, mai mult de atât. Frați – războinicii care luptau lângă el erau frații lui. Îi rămăseseră alături în toate situațiile, intenționând ca și pe viitor să facă același lucru.

Asta îl întărea la fel de mult ca gândul la partenera lui, care încă lupta în față. Trebuia să ajungă la ea, să rămână aproape. Cu toții trebuiau să o facă. Orynthul depindea de ei.

Nu mai erau sclavi. Nu mai erau furioși și distruși.

O patrie. Orynthul avea să fie patria lor. Viitorul lor. Împreună.

Soldații Morathului cădeau în fața lor. Unii fugeau de-a dreptul când vedeau cine se lupta în apropiere.

Era probabil motivul pentru care Maeve îi adunase de la bun început. Totuși, ea nu reușise să le folosească pe deplin potențialul și adevărata putere, alegând lanțurile și durerea ca să îi controleze, incapabilă să înțeleagă sau măcar să se gândească la faptul că gloria și bogățiile erau limitate.

Dar pentru o adevărată patrie și o regină care îi considera masculi și nu arme... merita să lupte. Niciun inamic nu se putea împotrivi acestui lucru.

Cu Lorcan și Fenrys luptând lângă el, Rowan scrâșni din dinți și dădu pinteni calului ca să se ducă după Aelin, în vârtejul continuu al haosului și morții.

*

Aelin venise.

Scăpase de Maeve și venise.

Lui Aedion nu îi venea să creadă. Nici măcar când văzu armata care lupta împreună cu ea. Nici măcar

când îi văzu pe Chaol și Dorian conducând flancul drept, atacând cu primele rânduri și cu sălbaticii din Colți, magia regelui aruncând fuioare de gheață în inamic.

Chaol Westfall nu îi dezamăgise și, cumva, îl convinsese pe khagan să trimită ceea ce părea a fi cea mai mare parte a armatei lui.

Dar acea armată se apropia încet de Orynth, încă prea departe în câmpia Theralis.

Morathul nu își opri atacul la cele două porți ale Orynthului. Cea sudică rezista, dar poarta vestică începea să cedeze.

Lysandra se transformase în balaur și zburase într-un ultim atac al lui Manon Cioc-Negru și al vrăjitoarelor Crochan asupra legiunii Dinți-de-fier, sperând să o strivească între ele și păsările ruk. Femeia metamorfică lupta acum acolo, pierdută în toiul încăierării.

Așadar, Aedion se grăbi spre poarta vestică, scoțând un strigăt de luptă când oamenii lui îl lăsară să ajungă direct la ușile de fier și la armata inamică abia vizibilă printre plăcile separate. În clipa în care poarta se deschidea, totul se sfârșea.

Lui Aedion îi tremurau picioarele de epuizare și brațele îi erau încordate, dar rămânea pe loc. Pentru cele câteva clipe pe care le mai avea de trăit.

Aelin venise. Era suficient.

*

Magia lui Dorian izbucni din el, doborând soldații care atacau. Alături de Chaol și înconjurați de sălbaticii din Colți, făcură o potecă printre soldații Morathului, săbiile lor lovind și ridicându-se, respirația arzându-le gâturile.

El nu văzuse niciodată o luptă. Știa că nu își dorea să mai vadă vreodată. Haosul, zgomotul, sângele, caii care nechezau...

Dar nu se temea. Iar Chaol care călărea lângă el, distrugându-i pe soldații dintre ei, nu ezita. Scrâșnind din dinți, era o mașină de ucis ce nu se mai oprea.

Pentru Adarlan – pentru ce i se făcuse și ce ar fi putut deveni.

Cuvintele îi răsunau în urechi cu fiecare respirație gâfâită. „Pentru Adarlan!”

Armata Morathului se întindea în față, încă între ei și zidurile distruse ale Orynthului.

Dorian nu își permise să se gândească la câți rămăseseră. Se gândi doar la sabia și scutul din mâinile lui, Damaris fiind deja scăldată în sânge și în magia pe care o folosea ca să îi însoțească loviturile. Nu voia să se transforme – nu încă. Nu înainte ca armele și magia să înceapă să cedeze. Nu mai luptase într-un alt trup, dar ar fi încercat. Ca balaur sau pasăre ruk, ar fi încercat.

Undeva deasupra lui zbura Manon Cioc-Negru. El nu îndrăzni să își ridice privirea suficient cât să caute licărul unui păr alb-argintiu sau strălucirea aripilor întărite cu mătase de păianjen.

Nu o vedea pe niciuna dintre Cele Treisprezece și nici nu le recunoștea pe vrăjitoarele Crochan din înaltul cerului.

Așadar, Dorian continuă să lupte, alături de fratele lui de suflet și de arme.

Intenționa să-i numere pe toți la sfârșitul zilei. Dacă supraviețuiau. Dacă ajungeau la zidurile orașului.

Doar atunci avea să numere morții.

*

Existau doar orașul asediat al lui Aelin, armata din fața lui și sabia antică din mâna ei.

Turnurile de asediu se apropiau de ziduri, trei astfel de turnuri adunându-se în preajma porții sudice, toate pline cu soldați.

Se afla încă prea departe pentru magia ei.

Magie fără de care începea să rămână, dispărându-i repede din vene.

Nu mai avea un puț nesfârșit de putere. Ea trebuia să o păstreze, să o folosească în avantajul ei, împreună cu instruirea primită în ultimii zece ani. Era asasină cu mult timp înainte de a-și fi stăpânit puterea.

Nu îi era greu să revină la ceea ce fusese cândva. Să îi permită lui Goldryn să verse sânge, să atace mai mulți soldați și să îi lase însângerați în urmă.

Sub ea, Lordul Nordului era o furtună, blana albă fiindu-i pătată de sânge roșu și negru.

Flacăra nemuritoare dintre coarnele lui nici măcar nu pâlpâia.

Din cer ploua cu sânge, vrăjitoare, balauri și păsări ruk luptând și murind deopotrivă.

Borte încă o apăra, atacând orice vrăjitoare Dinți-de-fier care se năpustea asupra ei din zbor.

Minutele se transformau în ore… sau poate era invers. Trecând de amiază, soarele începea să apună, umbrele devenind mai lungi.

Rowan și ceilalți se împrăștiaseră pe câmp, dar, din când în când, o rafală de vânt rece îi spunea că partenerul ei încă lupta și își făcea loc ucigând, încercând să ajungă din nou lângă ea.

Încet, Orynthul începu să se iveească mai aproape. Lent, zidurile însemnate drept reper îndepărtat se transformară într-o prezență impunătoare.

Turnurile de asediu ajunseră la ziduri, iar soldații luară cu asalt meterezele.

Totuși, porțile mai rezistau.

Aelin își ridică privirea ca să le ordone lui Borte și Yeran să doboare turnurile de asediu.

Chiar la timp ca să îi vadă pe cei șase balauri Dinți-de-fier izbindu-se în păsările ruk, împrăștiindu-i pe Borte, Falkan și Yeran, păsările și balaurii țipând când loviră pământul și se rostogoliră, făcând astfel loc unui balaur imens să plonjeze spre Aelin.

Tânăra regină aruncă un zid de foc spre cer când balaurul își întinse ghearele spre ea și Lordul Nordului.

Balaurul se înclină, ridicându-se și plonjând din nou.

Lordul Nordului se ridică în două picioare, rămânând pe loc în timp ce balaurul se îndreptă către ei, dar Aelin sări de pe spatele lui, nereușind să rostească „Pleacă!” din cauza gâtului rănit de la atâta țipat.

Lordul Nordului pur și simplu își plecă privirea când balaurul se năpusti asupra lor.

Ea nu avea suficientă magie – nu încât să transforme creatura în cenușă.

Așadar, Aelin își proiectă magia în jurul cerbului și ieși din sfera de foc ținând scutul ridicat și sabia înclinată.

Se pregăti pentru impact, studiind fiecare detaliu al armurii balaurului: unde era cel mai slab punct, unde putea lovi dacă reușea să se ferească de mușcătura lui.

Duhoarea de hoit din respirația lui se simți ca o rafală fierbinte când își deschise larg botul.

Capul acestuia se rostogoli la pământ.

Nu se rostogoli, cât se izbi de o coadă mare și

țepoasă – era a balaurului cu ochi de smarald care atacase.

Aelin se ghemui când balaurul fără călăreț se roti spre vrăjitoarea Dinți-de-fier care se holba, încă pe spatele balaurului decapitat.

Cu o lovitură rapidă a cozii, balaurul cu ochi verzi o împunse pe vrăjitoare cu țepii și îi azvârli trupul pe câmp.

Apoi se zări un licăr… o strălucire. Acum se grăbea spre ea un leopard-fantomă, iar Aelin spre acesta.

Își aruncă brațele în jurul leopardului când acesta se ridică, trupul masiv aproape doborând-o la pământ.

— Bine că ne-am întâlnit, prieteno! fu tot ce reuși să spună Aelin când o îmbrățișă pe Lysandra.

Un corn răsună din oraș… un strigăt frenetic după ajutor.

Aelin și Lysandra se întoarseră spre Orynth și cele trei turnuri de asediu lipite de zidurile de lângă poarta sudică.

Ochii de smarald îi întâlniră pe cei turcoaz cu auriu. Lysandra dădu din coadă.

Aelin zâmbi.

— O facem?

*

Trebuia să ajungă din nou lângă ea.

Separați fiind de un câmp de luptă, Rowan își făcu loc spre Aelin ucigând, Fenrys și Lorcan rămânând aproape.

Durerea devenise un vuiet slab în urechile lui. Pierduse de mult șirul rănilor căpătate. Își aducea aminte de ele doar din cauza vârfului de fier al unei săgeți primite în umăr, rămas acolo când îi fusese

scoasă.

Fusese o greșeală prostească, din grabă. Vârful de fier era suficient ca să îl împiedice să se transforme, să zboare spre ea. Nu îndrăznise să se oprească destul de mult timp ca să îl scoată… având în apropiere mulțimea de inamici. Așadar, continua să lupte alături de tovarășii lui. Caii lor atacau neînfricați sub ei, câștigând teren, dar nu o vedea pe Aelin.

Doar pe Lordul Nordului care traversa câmpul de luptă, îndreptându-se spre Oakwald, ca și când ar fi fost eliberat.

Fenrys, cu fața stropită de sânge negru, strigă:

— Unde este?

Rowan scrută câmpul, inima bătându-i cu putere. Dar legătura din pieptul lui strălucea intens.

Lorcan doar îi arătă zidurile orașului de lângă poarta sudică, leopardul-fantomă care dobora grupuri de soldați ai Morathului, însoțit de rafale de foc și de un războinic în armură aurie și cele trei turnuri de asediu care aduceau haosul pe ziduri.

Rowan putea urmări totul.

Le vedea pe Aelin și Lysandra urcând pe rampa dinăuntru, tăind și sfâșiind soldații dintre ele, nivel după nivel. Unde una rata un soldat, cealaltă îl dobora. Unde lovea una, cealaltă apăra, croindu-și drum spre catapulta mică din vârf.

Soldații țipară, unii sărind din turn când Lysandra îi sfâșie, iar Aelin se avântă spre treptele care flancau baza cu roți a catapultei și începu să împingă.

Întorcând-o. Cu spatele la Orynth și la castel. Exact cum îi spusese Aelin că procedase Sam Cortland în Golful Craniului, mecanismul catapultei permițându-i să îi rotească baza. Văzând-o cum împingea catapulta în poziție, tocmai spre turnul de asediu din stânga,

Rowan se întrebă dacă tânăra asasină zâmbea.

În al doilea turn, o siluetă cu păr roșcat se luptase ca să ajungă la nivelul superior, rotind acum catapulta spre cel de-al treilea și ultim turn.

Era Ansel din Briarcliff.

Sabia lui Ansel licări și catapulta fu pusă în funcțiune, aruncând bolovanul pe care îl ținea, chiar în clipa în care Aelin o coborî pe Goldryn spre catapulta din fața ei.

Cei doi bolovani se înălțară și se izbiră în turnul de asediu de lângă ele.

Fierul scârțâi, lemnul se sfărâmă, iar cele două turnuri începură să se răstoarne. Nici măcar Rowan nu reuși să vadă unde plecase Ansel din Briarcliff ca să scape de dezastru.

Aelin rămase în vârful primului turn de asediu și sări pe brațul acum întins al catapultei, ieșind în afară, deasupra câmpului de luptă de dedesubt. Îi strigă ceva Lysandrei, care se transformă din nou, un balaur ridicându-se din săritura unui leopard-fantomă, apucând brațul întins al catapultei cu ghearele unui picior în timp ce o ridică pe Aelin.

Cu o bătaie puternică a aripilor, Lysandra smulse catapulta din niturile de deasupra turnului. Și, răsucind-o, o aruncă în ultimul turn de asediu, doborându-l la pământ – direct peste o hoardă de soldați ai Morathului care încerca să intre pe poarta sudică.

Cu ochii mari, cei trei războinici Fae clipiră.

— Acolo este Aelin, fu tot ce spuse Fenrys.

*

Salkhi rămăsese în aer. La fel și Sartaq, alături de

Kadara.

Asta era tot ce știa Nesryn; era singurul lucru de care îi păsa când atacă balaur după balaur.

Lupta era mult mai rea decât anticipase. Deși păsările ruk erau rapide și neînfricate, balaurii aveau avantajul staturii impresionante și al țepilor otrăviți din cozile lor, iar călărețiii fără suflet nu se temeau să își spulbere balaurii dacă asta însemna să doboare o pasăre ruk odată cu ei.

Deja se apropia. Armata khaganatului se apropiase tot mai mult de Orynthul asediat, incendiat și distrus. Dacă ar fi reușit să își păstreze în continuare avantajul, ar fi putut să îi izbească pe inamici de ziduri, așa cum procedaseră cu legiunea Morathului în Anielle.

Totuși, fură nevoiți să acționeze rapid. Inamicul se năpusti spre ambele porți ale orașului, hotărât să pătrundă înăuntru. Poarta sudică rezistă, turnurile de asediu care atacaseră în urmă cu câteva clipe fiind acum distruse.

Dar poarta vestică nu avea să rămână închisă mult timp.

Când Salkhi se ridică din încăierare ca să își tragă sufletul, Nesryn îndrăzni să arunce o privire și să estimeze câți rukhini mai zburau. În ciuda vrăjitoarelor Crochan și a rebelelor Dinți-de-fier, ei erau copleșiți numeric, dar rukhinii erau odihniți. Pregătiți și nerăbdători să lupte.

Însă nu numărul rukhinilor rămași îi tăie respirația, ci ceea ce se întâmpla în spatele lor.

Nesryn plonjă spre Sartaq, Kadara sfâșiind gâtul unui balaur în zbor.

Prințul gâfâia, stropit cu sânge albastru și negru, când Nesryn zbură lângă el.

— Transmite mesajul! strigă ea acoperind

vacarmul și șuieratul vântului. Îndreaptă-te spre zidurile orașului! Spre poarta sudică!

Sartaq miji ochii sub coif, iar Nesryn îi arătă în spatele lor cea de-a doua armată întunecată care se furișa direct din Perranth, unde fără îndoială se ascunsese.

Restul armatei Morathului. Împreună cu vrăjitoarele Dinți-de-fier și balaurii lor.

Lupta fusese o capcană ca să îi atragă aici și să își risipească forțele învingând armata asta, în timp ce restul se furișa pe la spate și îi prindea la zidurile Orynthului.

*

Poarta vestică fu doborâtă în cele din urmă.

Aedion era pregătit când berbecul o împunse cu putere, fierul scârțâind când cedă. Apoi, soldații Morathului se împrăștiară peste tot.

Scut lângă scut, Aedion își aranjase oamenii într-o grupare ca să îi întâmpine.

Tot nu era suficient. Legiunea Bane nu putea face nimic pentru a opri valul care se grăbea dinspre câmpul de luptă, împingându-i tot mai mult înapoi pe culoar. Și nici măcar Ren, care-i conducea pe oamenii de pe ziduri, nu putea opri valul care venea peste ei.

Trebuiau să închidă din nou poarta. Erau nevoiți să găsească o cale să o închidă.

Aedion abia putea să respire și să se țină pe picioare.

Un corn de avertisment răsună. Morathul trimisese o a doua armată, întunericul învăluind-o pe a lor.

Erau mulți prinți valgi. Morathul așteptase.

Ren strigă la el, acoperind vuietul luptei:

— Au eliberat poarta sudică! Aduc în spatele zidurilor cât mai mulți soldați de-ai noștri!

Ca să se regrupeze și să se adune înainte să întâlnească a doua armată. Dar, cu poarta vestică încă deschisă și Morathul care năvălea înăuntru, nu aveau nicio șansă.

El trebuia să închidă poarta. Aedion și legiunea Bane se luptau cu săbiile, împungând și tăind, ca un val în care să se izbească Morathul, însă efortul nu era suficient.

Un balaur se prăbuși prin poartă, rostogolindu-se pe pământ spre ei. Aedion se pregăti de impact.

Totuși, bestia doborâtă se opri, strivind soldații sub ea, chiar în boltă, blocând calea și creând o baricadă în fața porții vestice.

Intenționat, își dădu seama Aedion când un războinic blond sări din șaua balaurului care încă ținea în gheare o vrăjitoare Dinți-de-fier moartă, din al cărei gât curgea sânge albastru pe coastele aspre.

Războinicul alergă spre ei cu o sabie într-o mână, cu cealaltă scoțând un pumnal. Alergă spre Aedion, ochii lui negri scrutându-l din cap până în picioare.

Era tatăl lui.

Capitolul 108

Soldații Morathului se cățărară și se târâră peste balaurul doborât care le bloca drumul, îngrămădindu-se sub boltă și în culoar.

Un scut auriu îi ținu la distanță, însă nu pentru mult timp.

Totuși, răgazul oferit de Gavriel le permise celor din legiunea Bane să bea apa rămasă în ploștile lor și să adune armele căzute. Aedion gâfâi, rezemându-și

un braț de culoarul porții. În spatele scutului lui Gavriel, inamicul se agită furios.

— Ești rănit? îl întrebă tatăl lui. Erau primele cuvinte pe care i le adresa.

Aedion reuși să își ridice capul.

— Ai găsit-o pe Aelin, fu tot ce spuse el.

Chipul lui Gavriel se îmblânzi.

— Da. Iar ea a încuiat poarta Wyrd.

Aedion închise ochii. Măcar reușise să o închidă.

— Erawan?

— Nu.

Nu avea nevoie să știe în detaliu de ce ticălosul nu era mort, ce mersese prost.

Aedion se desprinse de zid, clătinându-se, iar tatăl său îl ajută să-și recapete echilibrul apucându-l de cot.

— Trebuie să te odihnești.

Aedion își smuci brațul din mâna lui Gavriel.

— Spune-le asta soldaților care au murit!

— Ai să mori și tu, îi spuse tatăl său, mai tăios ca niciodată, dacă nu te așezi un minut!

Aedion și Gavriel se fixară din priviri.

N-avea ce să-i mai spună, cum să-l contrazică pe Leu.

Aedion doar scutură din cap.

Scutul auriu al lui Gavriel se clătină sub atacul violent al valgilor care încă se agitau dincolo de el.

— Trebuie să închidem din nou poarta, spuse Aedion, arătând spre cele două uși deschise, dar intacte, lipite de ziduri. Accesul către acestea era blocat de soldații Morathului care tot încercau să treacă de scutul lui Gavriel. Sau o să copleșească orașul înainte ca armata noastră să apuce să se regrupeze.

Pentru că poarta vestică încă era larg deschisă, nu

ar fi contat dacă s-ar fi adăpostit în spatele zidurilor.

Tatăl său îi urmări privirea. Se uită la soldații care încercau să treacă de apărarea lui, numărul uriaș fiind redus de balaurul pe care îl doborâse cu grijă în fața lor.

— Atunci asta o să facem, spuse Gavriel și zâmbi macabru. Împreună.

Ultimul cuvânt era mai mult o întrebare subtilă și tristă. Împreună. Ca tată și fiu. Ca doi războinici ce erau.

Gavriel, tatăl său, venise.

Și uitându-se în acei ochi negri, Aedion își dădu seama că tatăl său nu o făcuse pentru Aelin sau pentru Terrasen.

— Împreună, spuse răgușit Aedion.

Nu doar în calea acestui obstacol și a luptei care se dădea, ci în orice ar fi urmat după aceea, dacă ar fi supraviețuit. Împreună.

Aedion ar fi putut jura că ceva asemănător bucuriei și mândriei umplu ochii lui Gavriel. Bucurie, mândrie și tristețe, apăsătoare și vechi.

Aedion se întoarse la cei din legiunea Bane, făcându-le semn soldaților de lângă el să se dea la o parte pentru ca Gavriel să se alăture formației. Mai trebuiau să împingă puternic o dată și să închidă poarta. Armata lor trebuia să intre pe poarta sudică și să găsească o cale să îi adune pe toți înainte ca noua armată să ajungă la oraș. Dar cea vestică trebuia eliberată și încuiată. Permanent.

Împreună, ca tată și fiu, aveau să facă față situației.

Dar când tatăl lui nu veni lângă el, Aedion se întoarse.

Gavriel mersese direct spre poartă și spre linia

aurie a scutului său, care acum împingea tot mai mult înapoi, urnind zidul de soldați inamici odată cu el, încovoindu-se în fiecare clipă. Prin culoar. Prin boltă.

Nu.

Gavriel îi zâmbi.

— Închide poarta, Aedion! fu tot ce-i spuse tatăl său.

Iar apoi Gavriel păși dincolo de porți, scutul auriu subțiindu-se.

„Nu!”

Cuvântul luă forma unui strigăt în gâtul lui Aedion.

Dar soldații Bane se grăbeau spre ușile porții, închizându-le.

Aedion deschise gura ca să le strige să se oprească. Să se oprească… Să se oprească…

Gavriel își ridică sabia și pumnalul strălucind auriu în lumina tot mai slabă a zilei. Poarta se închise în spatele lui, lăsându-l afară.

Aedion nu se putea mișca.

Niciodată nu se oprise, fiind mereu în mișcare, și totuși, nu fu în stare să-i ajute pe soldații care acum îngrămădeau lemne, lanțuri și metale în fața porții vestice.

Gavriel ar fi putut să rămână și să împingă scutul suficient de mult timp încât să închidă porțile. Ar fi putut să rămână aici…

Aedion alergă atunci.

Prea încet. Pașii îi erau prea lenți, trupul imens și greoi împiedicându-l când își făcu loc printre oamenii lui, când se îndreptă spre scările care urcau pe ziduri.

Lumina aurie licări pe câmpul de luptă.

Apoi se stinse.

Aedion alergă mai repede, un suspin arzându-i gâtul, sărind și cărățându-se pe soldații căzuți, muritori

și valgi.

Ajunse pe ziduri și alergă spre marginea lor.

„Nu!”

Cuvântul îi însoțea bătăile inimii.

Aedion îi ucise pe valgii care-i stăteau în cale și pe oricine trecea peste scara de asediu.

Scara. Putea să coboare luptând, ca să ajungă pe câmpul de luptă, la tatăl său…

Aedion lovi atât de puternic cu sabia în soldatul valg din fața lui încât bărbatului îi sări capul de pe umeri.

Apoi ajunse la zid și se uită la spațiul de lângă poartă.

Berbecul era țăndări.

Valgii erau grămadă unii peste ceilalți pe câteva rânduri în jurul lui. În fața porții. Pe lângă balaur.

Erau atât de mulți încât accesul spre poarta vestică era oprit; atât de mulți încât poarta era consolidată, ca o rană deschisă a cărei hemoragie fusese oprită.

Cât timp rămăsese el acolo, incapabil să se miște, incapabil să facă nimic, în timp ce tatăl său făcuse *asta?*

Prima dată îi văzu părul blond.

În fața muntelui de valgi pe care îl înălțase – a porții pe care o închisese pentru ei, a orașului pe care îl protejase.

O liniște îngrozitoare și rapidă cuprinse trupul lui Aedion.

Nu mai auzi strigătele luptei și nu mai văzu cine se războia în jurul și deasupra sa.

Nu mai văzu decât războinicul căzut care se uita în gol spre cerul care se întuneca și al cărui gât tatuat era sfâșiat. Încă ținea sabia în mână.

Gavriel.

Tatăl său.

*

Armata Morathului se retrase de la poarta vestică închisă, către restul soldaților din Morath care înaintau.

Șchiopătând din cauza tăieturii adânci din picior, cu umărul amorțit de la vârful săgeții rămas acolo, Rowan își înfipse sabia în fața unui soldat care fugea. Sângele negru țâșni, dar Rowan deja se mișca, îndreptându-se către poarta vestică, unde lucrurile se liniștiseră prea mult.

Se îndreptase într-acolo doar când o zărise pe Aelin făcându-și loc luptând spre poarta sudică, împreună cu Ansel; după ce doborâse turnurile de asediu din jurul acesteia. Acum, prin acea poartă intra cea mai mare parte a armatei lor, cea a khaganului alergând ca să ajungă în spatele zidurilor înainte să se închidă.

Aveau cel mult o oră înainte ca Morathul să îi atace din nou – înainte să fie forțați să închidă și poarta sudică, lăsând afară pe cei rămași în urmă, ca să fie izbiți de ziduri.

Poarta vestică urma să rămână închisă, datorită balaurului doborât și grămezilor de cadavre care-l înconjurau, și apărării din interior.

Rowan văzuse lumina aurie pâlpâind în urmă cu câteva minute. Își făcuse loc luptându-se, înjurând vârful de fier din braț care îl împiedica să se transforme. Fenrys și Lorcan plecaseră ca să-i ucidă pe soldații Morathului care încercau să îi atace pe cei care fugeau spre poarta sudică și, în aer, păsările ruk ce le purtau pe vindecătoare, Elide și Yrene numărându-se printre ele, intraseră în orașul cuprins de panică.

Trebuia să o găsească pe Aelin și să își pună

planurile în aplicare înainte să fie prea târziu.

Știa cine mărșăluia alături de armata care înainta. Nu intenționa să o lase să înfrunte singură situația.

Dar sarcina asta... el știa ce îi aștepta. Știa, și tot plecă.

Rowan îl găsi pe Gavriel în fața porții vestice, înconjurat de zeci de morți – un adevărat zid între poartă și armata inamică.

Lumina pierea cu fiecare minut. Soldații rămași ai Morathului și vrăjitoarele Dinți-de-fier fugiră spre întăririle care se apropiau.

Grăbindu-se către poarta sudică, armata khaganului încercă să ucidă cât mai mulți.

Ei trebuiau să intre în oraș, indiferent cum.

Ridicând scările de asediu care fuseseră doborâte la pământ cu doar câteva minute sau ore înainte, armata khaganului se cățără pe ziduri, unii cărându-i pe cei răniți în spate.

Cu magia doar o briză, Rowan scrâșni din dinți din cauza piciorului și a umărului care-i zvâcneau și dădu la o parte soldatul Morathului pe jumătate întins peste Gavriel.

Secolele de existență, anii petrecuți purtând războaie și călătorind prin lume... dispăruseră. Dispăruseră în neant, în afara acestui trup nemișcat, a carcasei părăsite.

Genunchii lui Rowan amenințau să cedeze. Tot mai mulți din armata lor urcau pe zidurile orașului, ordonat, dar rapid, într-un sanctuar temporar.

Ei trebuiau să continue. Gavriel și-ar fi dorit ca el să facă asta – își dăduse viața ca acesta să reușească.

Totuși, Rowan își plecă fruntea.

— Sper că ți-ai găsit pacea, frate. Și, în Lumea de Dincolo, sper să o regăsești.

Rowan se aplecă, gemând când durerea îi săgetă coapsa, și îl ridică pe Gavriel pe umărul sănătos. Apoi, urcă pe scara de asediu încă ancorată de zidul vestic, pe ziduri, fiecare pas fiind mai greoi decât ultimul, o amintire a prietenului său, o imagine a regatelor pe care le văzuseră, a inamicilor cu care luptaseră, a clipelor liniștite care n-aveau să fie cântate vreodată.

Totuși, cântecele aveau să-l pomenească pe Leul căzut în fața porții vestice a Orynthului, apărând orașul și pe fiul său. Dacă ar fi supraviețuit cumva zilei de astăzi, barzii le-ar fi cântat faptele.

Chiar și în haosul provocat de soldații khaganatului și cavaleria Darghan care se îndrepta spre oraș, liniștea se lăsă când Rowan coborî pe scările meterezelor, purtându-l pe Gavriel.

El abia reuși să dea recunoscător și ușurat din cap spre Enda și Sellene care, obosite și însângerate, își trăgeau sufletul împreună cu un grup de verișoare lângă rămășițele catapultelor. Erau rudele lui și totuși, războinicul de pe umărul său… și Gavriel făcuse parte din familia sa, chiar și când el nu își dăduse seama de asta.

Greutatea imposibilă și oribilă de pe umărul lui îl împovăra cu fiecare pas spre locul unde Aedion stătea la baza scărilor, sabia din Orynth legănându-i-se în mână.

— Ar fi putut să rămână, fu tot ce spuse Aedion când Rowan îl lăsă ușurel pe Gavriel pe primele trepte. Ar fi putut să rămână…

Rowan se uită la prietenul lui căzut. La cel mai apropiat prieten, care-l însoțise în multe războaie și pericole și meritase această nouă patrie la fel de mult ca oricare dintre ei.

Rowan închise ochii goi ai lui Gavriel.

— Ne vedem în Lumea de Dincolo!

Părul blond al lui Aedion atârna umed din cauza sângelui și a transpirației, sabia veche din mâinile lui fiind plină de sânge negru. Soldații trecură pe lângă el, coborând scările meterezelor, și totuși, Aedion nu făcu decât să se uite fix la tatăl său. La piatra însângerată din râul războiului.

Apoi, Aedion ieși pe străzi. Lacrimile și strigătele aveau să se audă mai târziu. Rowan îl urmă.

— Trebuie să ne pregătim pentru a doua parte a luptei, spuse răgușit Aedion. Altfel, nu o să supraviețuim nopții.

Enda și Sellene își foloseau deja magia ca să ridice grămezile de resturi căzute pe poarta vestică. Pietrele se clătinară, dar se mișcară. Puterea lor era mai mult decât ar fi putut să le ceară Rowan.

Rowan se întoarse ca să urce din nou pe ziduri și nu îndrăzni să-și dea voie să privească în spatele lor – spre locul unde știa că soldații îl mutau pe Gavriel mai aproape de inima orașului, într-un loc sigur.

Prietenul – fratele lui – murise.

— Înălțimea Ta! Călărețul ruk stropit cu sânge care stătea pe zidul meterezei arătă spre orizont. Întunericul îi acoperă în mare parte, dar am estimat numărul soldaților care se apropie. Rowan se pregăti. Sunt cel puțin douăzeci de mii. Călărețul înghiți. Rândurile lor sunt pline de valgi – și șase *kharankui.*

Nu *kharankui.* Ci șase prințese valge care infestaseră păienjenițele.

Rowan își impuse să se transforme, dar corpul său refuză.

Scrâșnind din dinți, își scoase armura de pe umăr și întinse mâna spre rană, dar aceasta se închisese, prinzând vârful de fier înăuntru și împiedicându-l să se

transforme – să zboare spre Aelin, oriunde s-ar fi aflat.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să îi găsească pe Fenrys și Lorcan și să o găsească pe ea. Înainte să fie prea târziu.

Dar odată cu lăsarea întunericului, când scoase un pumnal și îl ridică spre rana închisă de la umăr, Rowan își dădu seama că, probabil, era deja prea târziu.

Chiar dacă acum zeii dispăruseră, Rowan încă se trezi rugându-se. În agonia provocată de gestul care-i sfâșie umărul, se rugă să ajungă la timp la Aelin.

Ei supraviețuiseră până acum, în ciuda așteptărilor și sfidând profețiile antice. Rowan înfipse mai adânc pumnalul, căutând vârful de fier prins înăuntru.

Trebuia să se grăbească.

Capitolul 109

Chaol își simțea spatele încordat, durerea străbătându-i șira spinării. Nu știa dacă din cauza tratamentelor oferite de soția lui în castel sau a orelor de luptă.

Nu se arătă interesat când el și Dorian trecură la galop dincolo de poarta sudică spre Orynth, fără să poarte vreun însemn în mijlocul soldaților care se grăbeau să intre, pregătindu-se de impactul cu noua armată care mărșăluia spre ei.

Noaptea avea să se lase curând, iar Morathul nu intenționa să aștepte până la răsărit, pentru că întunericul plutea deasupra lor ca un nor îngrozitor.

Ce zbura și se mișca rapid în acel întuneric, ce îi aștepta…

Dorian stătea aproape pleoștit în șa, cu scutul prins la spate și Damaris în teaca de la brâu.

— Arăți așa cum mă simt eu, reuși Chaol să spună.

Dorian își îndreptă ochii de culoarea safirului spre el, un licăr de amuzament luminând profunzimile bântuite.

— Știu că un rege nu ar trebui să stea cocoșat, zise frecându-și fața stropită de noroi și sânge. Dar nu îmi pasă.

Chaol zâmbi macabru.

— Avem lucruri mai rele de care să ne îngrijorăm.

Mult mai rele.

Se grăbiră spre castel, urcând dealul care avea să-i ducă spre ușile acestuia, când un corn răsună pe câmpul de luptă.

Un avertisment.

De pe deal, vedeau clar ceea ce îi făcuse pe soldați să alerge grăbiți spre ei.

Morathul prindea viteză, ca și când și-ar fi dat seama că prada era epuizată și nu ar fi vrut să o lase să își revină.

Chaol se uită la Dorian, iar cei doi își îndreptară caii din nou spre zidurile orașului. Soldații khaganului procedară la fel, coborând dealurile pe care le urcaseră.

Înapoi spre metereze. Și spre iadul care urma să fie încă o dată dezlănțuit asupra lor.

*

Rezemată de un balaur mort, Aelin bău tot ce-i mai rămăsese în burduful pentru apă.

Lângă ea, Ansel din Briarcliff gâfâi printre dinți când magia vindecătoarei îi închise rana, tăietura urâtă de pe braț.

Atât de gravă încât Ansel nu reușise să țină o armă. Așadar, ele se opriseră chiar în clipa în care se

schimbase soarta luptei, inamicul lor fugind acum dinspre zidurile Orynthului.

Cu magia epuizată și membrele ca de plumb, Aelin era năucită. Vuietul luptei încă îi bâzâia în urechi.

Pline de sânge uscat și noroi, nimeni nu le recunoscu pe regine în locul în care căzuseră în genunchi, atât de aproape de poarta sudică. Soldații alergau pe lângă ele, încercând să intre în oraș înainte de sosirea armatei din spatele lor.

Avea nevoie de un minut, doar de unul, să-și recapete suflarea, urmând să se grăbească spre poarta sudică. În Orynth.

În patria ei.

Ansel înjură, clătinându-se, iar vindecătoarea îi întinse o mână ca să o sprijine.

Nu era bine deloc.

Aelin știa ce și cine mărșăluia spre ei.

Trecuse o vreme de când Lysandra se înălțase în văzduh, alăturându-se din nou vrăjitoarelor rebele Dinți-de-fier și Crochan. Ea nu știa unde erau acum Rowan și tovarășii lui. Îi pierduse în urmă cu câteva ore, zile sau o eternitate.

Rowan era în siguranță – legătura dintre parteneri îi spunea destule. Nu avea nicio rană mortală. Și, prin jurământul de sânge, știa că Fenrys și Lorcan mai trăiau.

Nu știa dacă putea spune același lucru despre restul prietenilor ei. Nu voia să știe, nu încă.

Vindecătoarea termină cu Ansel, iar când femeia se întoarse, Aelin ridică o mână.

— Du-te și ajută pe cineva care are nevoie, spuse răgușit Aelin.

Vindecătoarea nu ezită și plecă în grabă, alergând încotro se auzeau strigătele.

— Trebuie să intrăm în oraș, șopti Ansel, rezemându-și capul de pielea îmbrăcată în fier din spatele ei. Înainte să închidă poarta.

— Așa este, spuse Aelin, adunându-și puterea în picioarele obosite ca să poată să se ridice, aproximând cât de departe era ultima armată.

Avea un plan pentru asta. Cu toții aveau.

Dar timpul nu fusese de partea ei. Poate rămăsese fără noroc odată cu zeii pe care îi distrusese.

Aelin își înghiți uscăciunea din gură și mormăi când se ridică în picioare. Lumea se clătină, dar ea nu-și pierdu echilibrul, reușind să apuce frâiele unui călăreț Darghan care trecea pe acolo și ordonându-i să oprească și să o ducă pe regina roșcată care delira pe jumătate, întinsă pe pământ.

Ansel abia protestă când Aelin o urcă în șa, în spatele soldatului.

Aelin rămase lângă balaurul doborât, privindu-și prietena până ce trecu prin poarta sudică, intrând în Orynth.

Încet, Aelin se întoarse spre valul tot mai mare de întuneric.

Ea îi condamnase.

În spatele ei, poarta sudică se închise cu un scârțâit.

Bubuitul îi răsună în oase.

Soldații rămași pe câmp strigară cuprinși de panică, dar ordinele fură transmise mai departe. Trebuiau să formeze rândurile și să se pregătească de luptă.

Putea să regândească planul.

Încă scruta cerul în căutarea unui șoim cu coada albă.

Nici urmă de el.

Bun, își spuse ea.

Aelin închise ochii o clipă și-și atinse pieptul cu o mână ca și când asta ar fi putut să o calmeze, să o pregătească pentru ce pândea în întunericul care se apropia.

Soldații strigară când se adunară, țipetele răniților și ale muribunzilor răsunând peste tot, aripile vuind pretutindeni.

Totuși, Aelin mai rămase o clipă dincolo de porțile orașului ei, ale casei sale, cu mâna încă lipită de piept, simțind inima ce bătea cu putere și praful fiecărui drum pe care călătorise în ultimii zece ani ca să revină aici.

Pentru clipa asta. Cu scopul acesta.

Așadar, își șopti povestea o ultimă dată.

Povestea ei.

„Odată ca niciodată, într-un ținut demult ars din temelii, trăia o tânără prințesă care își iubea regatul…”

*

Yrene se oprise doar pentru câteva minute din a-i vindeca pe alții, puterea sa circulând intens și strălucitor, fără să scadă în ciuda faptului că lucra de câteva ore.

Dar se oprise, trebuind să vadă ce se întâmplase. Auzind că soldații lor, aproape victorioși, se întorseseră la zidurile orașului, alergase și mai repede spre meterezele castelului împreună cu Elide, întrucât fata îi fusese alături toată ziua, ajutând-o.

Elide tresări când urcară pe scări spre metereze, dar nu se plânse, ci scrută spațiul aglomerat, căutând pe cineva, ceva. Privirea i se opri asupra unui bătrân însoțit de un copil cu păr blond-roșcat. Mesagerii se

apropiară de el, plecând apoi în grabă.

Cel care șchiopăta spre ele era un lider – cineva de la conducere – își dădu seama Yrene.

Apropiindu-se, bătrânul tresări când o văzu pe Elide.

Lui Yrene nu îi mai păsă de prezentări când zări câmpul de luptă.

Armata – o altă armată – care mărșăluia spre ei, aproape învăluită în întuneric. Cu șase *kharankui* în primele rânduri.

Soldații khaganului se adunaseră lângă ziduri, atât în afara, cât și în interiorul orașului. Poarta sudică era acum închisă.

Nu era suficient să înfrunte ce mărșăluia perseverent, *creaturile* pe care abia le vedea agitându-se în rândurile lor. Prințese valge – printre ei se aflau prințese valge.

Chaol. Unde era *Chaol...*

Elide și bătrânul vorbeau.

— Nu putem să înfruntăm atât de mulți soldați și să scăpăm, spuse Elide pe un ton atât de diferit de oricare altul auzit de Yrene. Poruncitor și rece.

Elide arătă spre câmpul de luptă, la întunericul – pe toți zeii, întunericul – care se aduna deasupra lor.

Pe Yrene o trecu un fior.

— Știi ce este? întrebă Elide prea încet. Pentru că eu știu.

Bătrânul doar înghiți.

Yrene își dădu atunci seama ce era în întuneric. Cine era în el.

Erawan.

Ultima rază de soare dispăru, colorând zăpada însângerată în nuanțe albăstrui.

Un licăr de lumină pâlpâi în spatele lor, iar copilul

se întoarse, suspinând când o femeie uimitor de frumoasă, însângerată și obosită își făcu apariția. Cu o mantie, își acoperi trupul gol, fără să tremure de frig.

Femeia metamorfică o îmbrățișă pe fată.

Chaol îi spusese Lysandra. O lady din regatul lui Aelin. Nepoata neștiută a lui Falkan Ennar.

Lysandra se întoarse spre bătrân.

— Aedion și Rowan au dat ordinul, Darrow. Trebuie să-i evacuăm imediat pe toți cei care pot pleca.

Bătrânul – Darrow – pur și simplu se uită la câmpul de luptă, rămânând fără cuvinte în fața armatei care se apropia tot mai mult și în fruntea căreia se conturau două siluete ce se îndreptau nestânjenite spre zidurile orașului, întunericul roind în jurul lor.

Erawan. Tânărul cu părul blond. L-ar fi recunoscut și dacă ar fi fost oarbă.

O femeie brunetă cu piele albă mergea lângă el, veșmintele umflându-se în jurul ei pe un vânt-fantomă.

— Maeve, șopti Lysandra.

Atunci oamenii începură să țipe de groază și disperare.

Maeve și Erawan veniseră ca să supravegheze personal căderea Orynthului.

Veneau către porțile orașului urmați de un întuneric tot mai intens și de o armată din ce în ce mai mare. Piciorușele păianjenilor, creaturile care puteau devora viața și bucuria, țăcăneau în beznă.

Pe toți zeii…

— Lord Darrow! interveni Elide, brusc și poruncitor. Există o cale de ieșire din oraș? Un fel de ieșire secretă prin munți, pe unde pot să meargă copiii și bătrânii?

Darrow își luă privirea de la regele valg și regina valgă care se apropiau.

În ochi i se citeau neajutorarea și disperarea care îi

sparseră vocea când spuse:

— Nicio cale care să le permită să scape la timp.

— Spune-mi unde este! îi ordonă Lysandra.

Ca măcar să poată încerca, zise și dădu să o apuce pe fată de braț. Ca Evangheline să încerce să fugă.

O înfrângere. Ceea ce păruse o victorie era pe cale să devină o înfrângere totală. Un măcel condus de Maeve și Erawan, aflați la mai puțin de o sută de metri de zidurile orașului.

Doar pietrele vechi și fierul stăteau între ei și Orynth.

Darrow ezita. Bătrânul era șocat.

Dar Evangeline arătă cu degetul spre porți, spre Maeve și Erawan.

— Uite!

Și, iat-o!

În nuanțele tot mai albastre ale nopții, printre fulgii care începeau să cadă, Aelin Galathynius apăruse în fața porții sudice închise.

Apăruse în fața lui Erawan și a lui Maeve.

Părul ei despletit flutura în vânt ca un stindard auriu, o ultimă rază de lumină la sfârșitul zilei.

Se lăsă tăcerea. Chiar și țipetele încetară când toți se întoarseră spre poartă.

Însă Aelin nu dădu înapoi. Nu fugi de regina valgă și regele valg care se opriră ca și când ar fi fost încântați de silueta singuratică ce îndrăznise să îi înfrunte.

Lysandra scoase un suspin gâtuit.

— Ea… nu mai are magie. Vocea femeii metamorfice se sparse. Nu i-a mai rămas nimic.

Aelin tot își ridică sabia.

Flăcările străbătură lama.

O flacără împotriva întunericului adunat.

O flacăra ca să lumineze noaptea.

Aelin își ridică scutul, iar flăcările îl învăluiră și pe acesta, făcându-l să ardă strălucitor și neînfricat. O imagine veche, renăscută.

Un strigăt străbătu meterezele castelului, orașul și zidurile.

Regina venise în sfârșit.

Regina venise ca să păzească poarta.

Capitolul 110

Numele ei era Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius.

Și nu se temea.

Maeve și Erawan se opriră. La fel și soldații din spatele lor, ca o ultimă lovitură de ciocan, gata să zdruncine Orynthul.

Magia din venele ei era doar un tăciune care pâlpâia, dar ei nu știau asta.

Mâinile ei tremurânde amenințau să scape armele, dar ea le ținea ferm.

Nici măcar un pas.

N-avea de gând să le permită să mai facă niciun pas spre Orynth.

Maeve zâmbi.

— Ce mult ai călătorit, Aelin!

Aelin pur și simplu o înclină pe Goldryn și se uită în ochii aurii ai lui Erawan care licăriră când studie sabia și și-o aminti.

Aelin își dezgoli dinții, lăsându-și focul să-i lumineze mai intens sabia.

Maeve se întoarse spre regele valg.

— Așadar, purcedem?

Dar Erawan se uită la Aelin și ezită.

Curând, toți aveau să-și dea seama că puterea care îl făcea să ezite nu mai exista.

Însă ea nu rămăsese dincolo de poarta sudică pentru a-i apăra, ci pentru a trage de timp astfel încât cei din orașul pe care îl iubea atât de mult să poată să fugă; să fugă și să trăiască pentru a lupta a doua zi.

Ajunsese acasă.

Era suficient.

Cuvintele îi răsunau cu fiecare respirație, îi limpezeau vederea și îi întăreau spatele. O coroană de flăcări indestructibile îi apăru pe creștet, rotindu-se.

Nu putea câștiga împotriva celor doi.

Dar nu intenționa să le ușureze treaba. Dacă putea, voia să-l ia pe unul din ei cu ea, în viața de apoi. Sau cel puțin să îi încetinească suficient încât ceilalți să își facă planul, să găsească o cale de a-i opri sau de a-i învinge, chiar dacă ambele opțiuni păreau puțin probabile. Imposibile.

Dar de aceea rămânea aici.

Ca să le dea o mică speranță, să le insufle dorința de a lupta.

La final, dacă asta era tot ce putea face împotriva lui Erawan și a lui Maeve, putea să treacă în Lumea de Dincolo cu fruntea sus, fără să-i fie rușine să îi vadă pe cei pe care îi iubea cu inima ei de foc.

Așadar, Aelin schiță o plecăciune înaintea lui Erawan și spuse cu ultima fărâmă de curaj pe care o mai avea:

— Ne-am întâlnit de câteva ori, dar niciodată așa cum suntem cu adevărat, zise și îi făcu semn din ochi. Chiar dacă genunchii îi tremurau, îi făcu semn din ochi. Pe cât de frumos e trupul ăsta, Erawan, cred că îmi lipsește Perrington. Doar puțin.

Maeve își umflă nările, dar în ochii lui Erawan licări

amuzamentul.

— Crezi că a fost mâna destinului că ne-am întâlnit în Rifthold fără să ne recunoaștem?

Cu ce nonșalanță îi vorbea un gunoi atât de dezgustător și corupt! Aelin se forță să ridice din umeri.

— A destinului sau a norocului? întrebă ea, gesticulând spre câmpul de luptă și orașul ei distrus. Nu crezi că e un decor cam grandios pentru confruntarea noastră finală? Mult prea demn de noi.

Maeve scoase un șuierat.

— Destul!

Aelin ridică o sprânceană.

— Mi-am petrecut anul trecut – zece ani, dacă ne gândim altfel – pregătindu-mă pentru clipa asta, zise și țâțâi. Iartă-mă dacă vreau să o savurez! Să discut cu marele meu dușman mai mult de o clipă.

Erawan chicoti, iar sunetul îi râcâi oasele.

— S-ar putea crede că încerci să ne reții, Aelin Galathynius.

Ea făcu semn spre zidurile orașului din spatele ei.

— De la ce? Cheile nu mai sunt, iar zeii au dispărut odată cu ele, zise zâmbind. Știai, nu-i așa?

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Erawan.

— Știu. Ce moarte îngrozitoare se simțea în vocea lui…

Aelin ridică din nou din umeri.

— Să știi că ți-am făcut o favoare.

— Nu o lăsa să vorbească, șopti Maeve. Să terminăm ce am început!

Aelin râse.

— S-ar putea spune că *te* temi, Maeve. De orice fel de întârziere. Se întoarse din nou spre Erawan. Zeii plănuiau să te ia cu ei. Să te sfâșie. Aelin îi schiță un

zâmbet. I-am rugat să renunțe la ideile lor, ca noi să ne putem duela grandios.

— Cum de ai supraviețuit? întrebă Maeve.

— Am învățat să împart, spuse mieros Aelin. După tot acest timp.

— Minți! zise furioasă Maeve.

— Am o întrebare pentru tine, rosti Aelin, privind între cei doi conducători întunecați, de care o separa doar zăpada viscolită. *Tu* ai să împarți puterea? Acum că sunteți amândoi captivi aici. Gesticulă spre Maeve cu scutul aprins. Din câte știu, erai hotărâtă să îl trimiți acasă. Și ți-ai adunat o mică armată de vindecătoare din Doranelle ca să îl poți distruge în clipa în care s-ar fi ivit ocazia.

Erawan clipi lent.

Aelin zâmbi.

— *Ce ai să faci* acum cu toate acele vindecătoare, Maeve? Ați discutat despre asta?

Întunericul învălui degetele lui Maeve.

— Am suportat destul vorbăria asta!

— Eu nu, spuse Erawan, ochii lui aurii strălucind.

— Bun! zise Aelin. Știi, *am fost* prizoniera ei. Luni de zile. Ai fi surprins să știi câte am aflat. Despre soțul ei – fratele tău. Despre biblioteca din castelul lui și cum Maeve a aflat atât de multe lucruri interesante despre umblatul printre lumi. Ai să împărtășești cunoștințele, Maeve, sau asta nu face parte din târgul tău?

Îndoiala începea să întunece privirea lui Erawan.

— Să știi că vrea să dispari, insistă Aelin. Ce ți-a spus când ți-a dispărut cheia Wyrd? Lasă-mă să ghicesc: că regele Adarlanului s-a furișat în Morath, a ucis-o pe fata pe care ai înrobit-o ca să-ți fie poartă vie, ți-a distrus castelul, iar Maeve a sosit chiar la timp ca să încerce să îl oprească – dar a eșuat? Știai că a lucrat

cu el mai multe zile? Încercând să-ți ia cheia?

— Asta e o *minciună!* izbucni Maeve.

— Așa să fie? Să repet unele lucruri pe care le-ai spus în cele mai private întâlniri cu lordul Erawan? Lucruri pe care mi le-a spus regele Adarlanului?

Erawan zâmbi mai larg.

— Mereu ți-a plăcut să te dai în spectacol. Poate că minți, așa cum afirmă sora mea.

— Poate da, poate nu. Deși cred că adevărul trădării noului tău aliat este mult mai interesant decât orice minciună pe care aș putea să o născocesc.

— Așadar, să îți spunem un alt adevăr? zise încet Maeve. Vrei să știi cine ți-a ucis părinții? Cine a ucis-o pe lady Marion?

Aelin înțepeni.

Maeve flutură o mână spre Erawan.

— Nu el a fost. Nici măcar regele Adarlanului. Nu, el a trimis un prinț valg de rang inferior ca să o facă. Nu s-a deranjat să meargă personal. Nu a crezut că este cu adevărat necesar să o ucidă cineva important.

Aelin îi fixă cu privirea pe regina și regele valg.

Iar apoi ridică o sprânceană.

— Încerci cumva să mă descurajezi? Ai o mie de ani și doar atâta ți-a trecut prin cap să-mi spui? Râse din nou și, cu Goldryn, arătă spre Erawan. Ar fi putut jura că el se feri de sabia în flăcări. Știi, îmi pare rău pentru tine! Că te-ai încătușat de plictisitorul ăla nemuritor, spuse și-și supse un dinte. Iar când Maeve o să te trădeze, cred c-o să-mi pară un pic rău și pentru tine.

— Vezi cum vorbește? rosti furioasă Maeve. Ăsta a fost întotdeauna darul ei: să distragă și să trăncănească în timp ce…

— Da, da. Dar e așa cum am spus: tu ai controlul.

De fapt, nu te mai poate opri nimic.

— În afară de tine, zise Erawan.

Aelin își lipi scutul de piept.

— Sunt flatată că tu crezi asta. Ridică din sprâncene. Deși cred că vindecătoarele pe care le avem chiar acum în oraș, cele două sute, s-ar putea simți ușor ofensate că le-ai uitat. Mai ales când le-am văzut expulzându-i cu atâta sârg pe soldații tăi valgi din gazdele infectate.

Erawan înțepeni. Doar o secundă.

— Sau e altă minciună? spuse gânditoare Aelin. Așadar, este riscant să intri în oraș. În orașul meu. Și să vezi cine te așteaptă. Am auzit că vara trecută te-ai chinuit foarte mult încercând să o ucizi pe una dintre prietenele mele. Pe moștenitoarea Silbei. Dacă aș fi fost în locul tău, mi-aș fi dat mai mult silința. Să știi că este aici. A venit tocmai până aici ca să te vadă și să îți întoarcă favoarea. Aelin își lăsă focul să ardă mai strălucitor când Erawan ezită din nou. Maeve știe că vindecătoarele sunt aici, așteptându-te. Și o să le permită să te atace. Întreab-o unde este bufnița ei – vindecătoarea pe care a înlănțuit-o de ea, ca să o protejeze de tine.

— Nu-i asculta prostiile! spuse Maeve furioasă.

— Ba chiar a făcut și o înțelegere: să le cruțe viețile ca să o scape de tine. Aelin flutură sabia Goldryn spre Orynth. Intri într-o capcană în clipa în care calci în oraș. Tu și toți prietenii tăi valgi. Și doar Maeve o să supraviețuiască la sfârșit. Doamna tuturor.

Umbrele lui Maeve se ridicară ca un val.

— M-am săturat să te aud, Aelin Galathynius!

Aelin știa că Maeve intenționa să meargă mai departe fără Erawan, ba chiar să lucreze fără el, la nevoie.

Regele întunecat se uită spre Maeve și păru să își dea seama de asta la rândul său.

Părul negru al lui Maeve flutura în jurul ei.

— Unde este regele Adarlanului? Vrem să discutăm cu el.

Furia emana din regină.

Aelin ridică din umeri.

— E plecat la luptă pe undeva. Foarte probabil fără să se sinchisească să se gândească la tine. Ea își înclină capul. Maeve, ai făcut un efort curajos ca să încerci să schimbi subiectul! Se întoarse spre Erawan. Vindecătoarele te așteaptă acolo. Ai să vezi că îți spun adevărul. Deși presupun că atunci o să fie prea târziu.

În ochii lui Erawan, îndoiala se ivea ca o ușă deschisă.

Iar acum avea să fie rândul lui Yrene și al celorlalte să profite de situație.

Ea nu își dorise să le ceară sau să plănuiască asta. Nu dorise să târască pe nimeni altcineva în mizeria asta. Dar avea încredere că Yrene și prietenele ei s-ar fi îngrijit să ducă totul la capăt, când ea ar mai fi încetat să respire.

Maeve înaintă.

— Sper că te-ai bucurat de ultimele câteva clipe! zise și își dezgoli dinții prea albi, orice urmă a grației calme dispărând. Chiar și Erawan păru să clipească surprins văzând așa ceva și ezită din nou, ca și când s-ar fi întrebat dacă vorbele lui Aelin erau adevărate. Sper că te încântă vorbăria ta idioată!

— Extraordinar de mult! spuse Aelin simulând o plecăciune. Cred că am să mă distrez și mai mult când am să te rad de pe fața pământului. Ea oftă spre cer. Pe toți zeii, ce priveliște o să fie!

Maeve întinse o mână în față, întunericul rotindu-

se în palma ei făcută căuș.

— Mă tem că nu mai sunt zei care să privească sau care să te ajute acum, Aelin Galathynius.

Aelin zâmbi, iar sabia Goldryn străluci mai mult.

— Eu sunt o zeiță! spuse și se dezlănțui asupra lor.

*

Rowan își scoase bucata de fier din umăr când sosiră Maeve și Erawan.

Când Aelin plecase ca să îi întâmpine în fața zidurilor Orynthului.

Magia îi curse prin vene, dar își prinse brațul însângerat cu o mână când alergă spre poarta sudică, impunându-și să se vindece.

Carnea îl ustură când se lipi – prea lent. Al naibii de lent!

Dar nu putea zbura cu o aripă rănită, așa cum ar fi făcut-o cu siguranță dacă s-ar fi transformat acum. Stradă după stradă, prin orașul care i-ar fi fost cămin, alergă spre poarta sudică.

Trebuia să ajungă la ea.

Un strigăt de avertisment de pe metereze îl făcu să-și ridice instinctiv scutul chiar în clipa în care o scară de asediu se lovi de zidul de deasupra lui.

Soldații Morathului se cățărară pe acesta, ajungând în săbiile soldaților khaganului și ai legiunii Bane care așteptau. Erau prea mulți.

Vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan se luptau deasupra lor, fiecare dintre cele din clanul Dinți-de-fier purtând câțiva soldați ai Morathului pe care îi lăsară pe metereze și pe străzi.

Oamenii țipau. Mai departe în oraș, oamenii țipau fugind.

Se afla doar la câteva străzi distanță de poarta sudică, de Aelin.

Și totuși… țipetele de groază și durere ale familiilor și copiilor se tot auzeau.

Asta trebuia să fie casa lui. Dacă Aelin i-ar fi fost alături, ar fi fost căminul lui. Își dorea să-l apere.

Rowan își scoase sabia și securea.

Focul izbucni dincolo de ziduri, scăldând orașul în auriu. Era imposibil ca ea să aibă mai mult de un tăciune. Dacă luptase împotriva lui Erawan și Maeve, ar fi trebuit să fie deja moartă. Totuși, flacăra încă ardea. Legătura dintre parteneri era puternică.

Albul licări lângă el, iar apoi apăru Fenrys, pătat de sânge și mârâind la soldații care veneau peste ziduri. Unul se apropie de ei și doar o lovitură a unei labe puternice fu necesară ca să îl sfâșie pe soldat.

O lovitură urmată de o rafală de vânt întunecat. Lorcan.

Se opriră doar o clipă. Ambii masculi se uitară întrebători la el, perfect conștienți unde era Aelin și care fusese planul.

Încă o explozie de foc răvăși totul dincolo de ziduri.

Dar țipetele nevinovaților din oraș… Dacă ar fi plecat, ea nu l-ar fi iertat niciodată. Dacă ar fi plecat.

Așadar, Rowan își înclină armele și se întoarse în direcția țipetelor.

— Am făcut un jurământ reginei și regatului ăstuia, mormăi el, evaluând soldații care treceau peste ziduri. Nu o să-l încălcăm!

*

Nici măcar trei dintre cele mai grozave puteri ale ținutului care se luptau în fața porților orașului nu fură

suficiente să oprească războiul din jurul lor.

Morathul dădu năvală, iar armata extenuată a khanatului se întoarse ca să îl întâmpine din nou. Ca să întâmpine noile orori care apăreau, bestii cu dinți care urlau, ilkeni care zburau deasupra lor. Nici urmă de prințesele valge, încă. Dar Elide știa că ele erau acolo. Morathul își golise puțurile cele mai întunecate pentru acest prăpăd final.

Iar pe câmpie, în fața porților, focul și întunericul mai adânc decât noaptea se războiau.

Elide nu știa unde să se uite: la lupta dintre armate sau la cea dintre Maeve, Erawan și Aelin.

Yrene rămase lângă ea, lordul Darrow, Lysandra și Evangeline urmărind totul de alături.

Un licăr de lumină și un val întunecat fură răspunsul.

Aelin era un vârtej de foc între Maeve și Erawan, lupta dându-se rapid și brutal.

Rămăsese fără putere. Înainte ca poarta Wyrd să i-o fi luat, Aelin poate ar fi reușit să înfrunte pe unul din ei și să iasă triumfătoare. Însă cu doar un strop rămas și după o zi în care și-l irosise pe câmpul de luptă…

Maeve și Erawan nu știau că Aelin doar respingea, nu ataca; nu știau că dansul prelungit nu era pentru spectacol, ci pentru că trăgea de timp pentru toți.

În întunericul de după ziduri, soldații mureau pe capete. Și în oraș, când scările de asediu ajunseră la metereze, Morathul dădu năvală în Orynth.

Aelin păzea în continuare poarta de Erawan și Maeve. Nu îi lăsa să se apropie un pas de oraș. Era ultimul sacrificiu al lui Aelin Galathynius pentru Terrasen.

În clipa în care ei și-ar fi dat seama că Aelin nu mai avea putere, totul s-ar fi terminat. Orice amuzament pe

care li l-ar fi stârnit acest mic schimb de putere și pricepere s-ar fi spulberat.

Unde erau ceilalți? Unde erau Rowan, Lorcan și Dorian? Sau Fenrys și Gavriel? Unde erau? Sau nu știau ce se întâmpla în fața porților orașului?

Lysandra respira superficial. Femeia metamorfică nu putea face nimic împotriva lor. Și să o ajute pe Aelin ar fi putut fi chiar gestul care să-i facă pe Erawan și Maeve să își dea seama că regina îi ducea de nas.

Elide nu mai auzea vocea blândă la ureche. N-avea să mai audă niciodată vocea șoptită și înțeleaptă care să o îndrume.

„Uită-te, îi șoptise întotdeauna Anneith. Să vezi!”

Elide scrută câmpul, orașul, uitându-se la regina care se lupta cu stăpânii valgi.

Aelin nu făcea nimic fără motiv. Ieșise ca să tragă de timp pentru ei, să îi obosească doar puțin pe conducătorii valgi. Dar nu îi putea învinge.

Era o singură persoană care ar fi putut să o facă.

Elide o fixă pe Yrene cu privirea, vindecătoarea pălind cât o urmări pe Aelin.

Regina nu le-ar fi cerut niciodată asta; nu i-ar fi cerut-o nici lui Yrene.

Dar putea lăsa o cale deschisă. Dacă ei sau Yrene ar fi vrut să o aleagă.

Simțindu-se privită, Yrene își mută atenția de la luptă.

— Ce?

Elide se uită la Lysandra și la zidurile orașului, spre gheața și focul ce le mărgineau.

Își dădu seama ce trebuiau ei să facă.

Capitolul 111

Nesryn nu anticipase prezența ilkenilor; nu se gândise la cât de periculoase ar fi fost chiar și câteva zeci de asemenea ființe.

Sprinteni și răi, zburau peste primele rânduri ale mulțimii de soldați ai Morathului. Negri ca noaptea și mai nerăbdători să întâlnească în luptă păsările ruk.

Sartaq dăduse ordin să dezlănțuie săgețile aprinse care le mai rămăseseră. Căldura uneia arse degetele lui Nesryn când își alese ținta în încăierarea întunecată și trase.

Focul țâșni în noapte, direct spre un ilken pregătit să sfâșie un cal Darghan. Săgeata își atinse ținta, iar țipătul ilkenului ajunse la urechile lui Nesryn. Călărețul Darghan își înfipse adânc *sulde-ul,* iar țipătul ilkenului amuți. O lovitură norocoasă și curajoasă.

Nesryn se întindea după o altă săgeată și după provizii când călărețul Darghan căzu.

Ilkenul nu era mort, ci se prefăcuse. Nechezatul de durere al calului frumos spintecă noaptea când ghearele îi sfâșiară pieptul. După o altă lovitură, sternul călărețului fu sfărâmat.

Nesryn bâjbâi după cremene ca să aprindă pânza îmbibată în ulei din jurul vârfului săgeții.

Iklenii atacară pe tot câmpul de luptă. Călăreții cailor și ai păsărilor ruk căzură.

Și, conturându-se în spatele câmpului de luptă, ca și când ar fi așteptat să-și facă intrarea triumfală și să doboare pe câți mai rămăseseră din ei, pândea un altfel de întuneric.

Prințesele valge. În noile lor corpuri de *kharankui.* Ultima surpriză a lui Erawan.

Nesryn ținti și trase săgeata, căutându-l pe Sartaq. Prințul condusese o unitate de rukhini în mijlocul rândurilor inamice, flancat de Borte, care era obosită,

Falkan și Yeran.

Un ultim atac disperat.

Unul din care, foarte probabil, n-aveau să scape cu viață.

*

Yrene respira greoi și inima-i bătea cu putere și totuși, nu cedase fricii care se așteptase să o cuprindă. Nu încă.

Lysandra, în trupul unei păsări ruk, ateriză pe zidurile orașului destul de ferm încât Yrene și Elide reușiră să descalece repede. Chiar unde luptau Chaol și Dorian, într-un efort disperat de a-i ține pe valgi departe de ziduri.

Era cea mai mică dintre grijile lor. Pentru că în apropiere, ilkenii își făceau loc ucigând.

Silba să îi salveze pe toți!

Chaol o văzu primul. Ochii i se umplură de groază.

— Întoarce-te în castel!

Yrene nu îl ascultă. Iar când Dorian se întoarse, ea îi spuse regelui:

— Avem nevoie de tine, Maiestate!

Chaol se îndepărtă de zid, șchiopătând apăsat.

— Întoarce-te în castel!

Yrene îl ignoră din nou. La fel și Dorian, când regele spintecă valgul din fața lui, aruncă demonul peste zid și se grăbi spre Yrene.

— Ce este?

Elide arătă spre poarta sudică și focul care licărea în mijlocul întunericului care ataca.

Chipul stropit de sânge al lui Dorian se albi.

— Nu mai are putere!

— Știm, spuse Elide, strângând din buze. Și de asta

avem nevoie de tine.

Probabil Chaol înțelesese planul înaintea regelui, pentru că se întoarse către soția sa, scutul și sabia atârnându-i pe lângă corp.

— Nu poți.

Elide le explică rapid și pe scurt ideea lor nebună, nesăbuită. Ideea doamnei din Perranth.

Yrene încercă să nu tremure când își dădu seama că, într-adevăr, asta urmau să facă.

Dar Elide urcă pur și simplu pe spatele aspru al femeii metamorfice și îi făcu semn regelui să o urmeze. Iar Dorian, spre meritul său, nu ezită.

Totuși, Chaol își aruncă sabia și scutul pe pietrele însângerate și-i cuprinse lui Yrene fața cu mâinile.

— Nu poți! spuse el din nou, vocea spărgându-i-se. Nu poți!

Yrene îi acoperi mâinile cu ale ei și își lipi fruntea de a lui.

— Tu ești bucuria mea, fu tot ce îi spuse ea.

Soțul și cel mai drag prieten al ei închise ochii. Duhnea a sânge de valg și metal și totuși, parfumul său se mai simțea. Mirosul de acasă.

Chaol deschise în sfârșit ochii căprui și vii. Plini de încredere, înțelegere și mândrie.

— Du-te și salvează lumea, Yrene, șopti el și o sărută pe frunte.

Yrene lăsă sărutul să îi intre în piele, ca un semn de protecție și de iubire pe care l-ar fi luat cu ea în iad și dincolo de acesta.

Chaol se întoarse spre locul în care Dorian și Elide erau călare pe creatura metamorfică, dragostea de pe chipul soțului ei transformându-se în ceva aprig și hotărât.

— Ai grijă de ea! fu tot ce spuse Chaol.

Poate singurul ordin, își dădu seama Yrene, pe care i l-ar fi dat vreodată regelui său. Regelui lor.

Era motivul pentru care îl iubea și pentru care știa că bebelușul din pântecul ei n-avea să-și petreacă nicio clipă întrebându-se dacă era iubit.

Dorian făcu o plecăciune.

— Cu viața mea! Apoi regele întinse o mână ca să o ajute pe Yrene să urce pe spatele Lysandrei. Să ne dăm silința!

*

Pieptul o ustura pe Manon de fiecare dată când inspira, dar Abraxos traversa cu hotărâre încăierarea.

Erau atât de mulți… Prea mulți.

Iar noile orori pe care le dezlănțuise Morathul, ilkenii din mijlocul lor…

Țipetele și sângele umpleau văzduhul. Vrăjitoare Crochan, Dinți-de-fier și păsări ruk luptau pentru supraviețuire.

Orice speranță la victorie ar fi avut Aelin Galathynius la început dispărea.

Manon și Abraxos năvăliră în rândurile vrăjitoarelor Dinți-de-fier, plonjând ca să-i sfâșie pe ilkeni și soldați. Tăietoarea-de-vânt era grea în mâna ei. Nu-și mai deosebea sângele de transpirație.

Regina Terrasenului venise cu o armată, dar tot nu avea să fie destul.

*

Lorcan știa că Maeve venise. Îi putea simți prezența în oase, ca pe un cântec întunecat și îngrozitor prin lume. Un cântec valg.

El lupta departe pe zidurile orașului, Whitethorn și Fenrys fiind în apropiere, Aedion dezlănțuindu-se asupra soldaților cu o ferocitate despre care Lorcan știa că izvora dintr-o mare suferință.

Gavriel era mort. Murise ca să le dea fiului său și celor de la poarta vestică șansa să o închidă din nou.

Lorcan ignoră durerea din piept când se gândi la asta. La faptul că Leul nu mai era. Care dintre ei avea să fie următorul?

Lumina licări dincolo de zid, dar întunericul o devoră. Prea repede și ușor.

Aelin trebuia să fie nebună. Sigur își pierduse mințile, dacă ea crezuse că îi putea înfrunta pe amândoi, și pe Maeve, și pe Erawan.

Totuși, Rowan se opri. Ar fi fost doborât de un soldat valg dacă Lorcan nu ar fi aruncat un pumnal direct în fața demonului.

Dând din cap spre Lorcan și Fenrys, Rowan se transformă, un uliu zburând imediat peste ziduri.

Lorcan se uită la Fenrys și îl văzu pe mascul enervându-se. Conștient de schimbarea de după ziduri. Era timpul.

— Îi punem capăt împreună! spuse Fenrys și se transformă și el, un lup alb sărind de pe metereze, pe străzile orașului de dedesubt. Spre poartă.

Lorcan se uită la castel, de unde știa că Elide urmărea totul.

El își luă rămas-bun în tăcere, transmițând ce mai rămăsese din inima lui în vânt spre femeia care îl salvase.

Apoi, Lorcan alergă spre poartă și regina întunecată care amenința tot ce ajunsese să își dorească și lucrul la care ajunsese *să spere.* Aflase că era ceva mai bun în lume. *Cineva* mai bun.

Iar el ar fi murit în luptă ca să apere toate astea.

*

Era un dans, și unul pe care Aelin îl exersase toată viața.

Nu ținea doar de mișcările sabiei și ale scutului, ci și de rânjetul pe care îl afișa când întâlnea fiecare explozie de întuneric, când își dădea seama de nenumărate ori cine îi erau partenerii de dans.

Unde cei doi înaintau un pas, Aelin arunca o dâră de foc. Nu își arăta îndoiala, nu îndrăznea să se întrebe dacă ei își puteau da seama că focul era, în mare parte, lumină și culoare.

Totuși, se fereau de acesta. Îl evitau, așteptând ca ea să se afunde mai mult în puterea ei, să le dea lovitura de grație pe care o anticipau.

Și chiar dacă focul ei devia întunericul, chiar dacă Goldryn era ca o melodie de foc în mâna ei, știa că puterea lor avea să se dezlănțuie în curând.

Cheile nu mai erau. Și nici Aducătoarea-Focului nu mai exista.

Nu le-ar mai fi fost de folos. N-ar mai fi fost nevoiți să o înrobească, decât ca să o tortureze.

Ambele variante erau posibile: să moară sau să fie luată ca sclavă.

Însă n-avea să mai existe nicio posibilitate ca Erawan să facă mai multe pietre Wyrd sau să își aducă valgii ca să îi posede pe alții.

Aelin fandă cu Goldryn, îndreptându-se spre Erawan în timp ce își ridică scutul spre Maeve. Trimise un val de foc spre coastele lor, făcându-i să se apropie unul de celălalt.

Erawan îl respinse, dar Maeve se opri când Aelin se

îndepărtă un pas, gâfâind.

Gustul metalic al sângelui îi umplu gura, un vestitor al epuizării care se întrevedea.

Maeve urmări focul lui Aelin sfârâind prin zăpadă, topind-o până la iarba uscată a câmpiei Theralis, o mare unduioasă de verde în lunile mai călduroase și, acum, o mocirlă însângerată.

— Pentru o zeiță, spuse Maeve, rostind primele cuvinte de când începuse acest dans în urmă cu câteva minute, ore sau o eternitate, nu pari dispusă să ne lovești!

— Simbolurile au putere, zise Aelin gâfâind și zâmbi când o roti pe Goldryn în mână, flacăra șuierând prin aer. Dacă vă dobor prea curând, nu o să aibă efect. Aelin își adună ultimul strop de aroganță și îi făcu semn din ochi lui Erawan. Știi, ea vrea să te epuizez, ca vindecătoarele din castel să poată să te distrugă fără prea mult efort.

— *Destul!* Maeve își aruncă puterea, iar Aelin își ridică scutul, focul deviind atacul violent.

Dar abia reuși, impactul unduindu-i-se prin oase și sânge.

Aelin nu își permise nici măcar să se crispeze când trimise un bici de foc spre Maeve, iar regina întunecată se retrase.

— Așteaptă doar – o să declanșeze curând capcana asupra voastră.

— Este o mincinoasă și o proastă! spuse Maeve furioasă. Vrea să ne despartă pentru că știe că împreună o putem învinge.

Acea putere întunecată se adună iarăși în jurul lui Maeve.

Regele întunecat se uită pur și simplu la Aelin cu acei ochi aurii și pătrunzători și zâmbi.

— Într-adevăr. Tu…

El se opri. Acei ochi aurii se ridicară deasupra lui Aelin. Deasupra porților și a zidului din spatele ei. Spre ceva la înălțime.

Aelin nu îndrăzni să privească. Să își mute atenția atât de mult timp. Să spere.

Dar auriul din ochii lui Erawan străluci de furie și, probabil, puțin de frică.

El își întoarse capul spre Maeve.

— În castel sunt vindecătoare.

— Bineînțeles că sunt! izbucni Maeve.

Totuși, Erawan înțepeni.

— Sunt vindecătoare *pricepute.* Pline de putere.

— Direct din Torre Cesme, spuse Aelin, dând solemn din cap. Așa cum ți-am zis.

Erawan doar se uită la Maeve, iar acea îndoială licări din nou.

Se uită la Aelin. La focul și sabia ei. Ea făcu o plecăciune.

Erawan îi spuse printre dinți lui Maeve:

— Dacă a zis adevărul, ești moartă!

Și înainte ca Aelin să poată aduna un tăciune de putere ca să atace, o siluetă întunecată și masivă ieși din întunericul din spatele lui Erawan și îl ridică. Un ilken.

Aelin nu își risipi puterea încercând să îi doboare, fiind conștientă de protecția ilkenului împotriva magiei. Mai ales că Maeve îl urmărea pe Erawan în timp ce era purtat în văzduh, pe deasupra uriașului.

Pentru că luptase împotriva celor doi conducători valgi, ar fi trebuit să fie deja moartă. Împotriva femelei din fața ei, Aelin știa că nu putea să supraviețuiască mult timp. Dar dacă Yrene și prietenele ei îl puteau doborî pe Erawan…

— Așadar, am rămas doar noi, spuse Maeve, zâmbind ca un păianjen.

Zâmbetul creaturilor oribile care atacau Orynthul.

Aelin o ridică din nou pe Goldryn.

— Exact cum îmi doream, spuse ea.

Era adevărat.

— Dar eu îți cunosc secretul, Moștenitoare a Focului, șopti Maeve și lovi din nou.

Capitolul 112

În vârful celui mai înalt turn al castelului din Orynth, pe un balcon vast care dădea spre lumea de dedesubt, vindecătoarea trimise încă o explozie de putere.

Strălucirea albă veșteji noaptea, făcând pietrele turnului să iasă în evidență.

Un far, o provocare pentru regele întunecat care se luptase jos cu Aelin Galathynius.

„Iată-mă! cântă puterea prin noapte. Iată-mă!”

Erawan îi răspunse.

Furia, frica și ura lui umplură vântul când se apropie în membrele deșirate ale ilkenului. El zâmbi la tânăra vindecătoare ale cărei mâini străluceau cu lumină pură, ca și când deja i-ar fi gustat sângele, savurând distrugerea lucrului pe care îl oferea, a darului pe care îl primise.

Simpla lui prezență îi făcu pe oamenii din castelul de dedesubt să țipe în timp ce fugeau.

Nu era moartea întruchipată, ci ceva mult mai rău. Ceva aproape la fel de vechi și aproape la fel de puternic.

Ilkenul zbură peste turn, aruncându-l pe pietrele balconului. Erawan aterizează cu grația unei pisici, nu prea

obosit când se îndreptă și îi zâmbi.

— Nu am crezut niciodată că ai s-o faci! spuse Maeve, puterea sa întunecată răsucindu-se în jurul ei când Aelin gâfâi. Încordarea care-i cuprinsese șalele i se ridica acum spre șira spinării, coborând în același timp spre picioare. Că ai să fii destul de nesăbuită să pui cheile înapoi în poartă. Ce s-a întâmplat cu viziunea aia glorioasă pe care mi-ai arătat-o cândva, Aelin? Cu tine chiar în orașul ăsta și mulțimea care te venera strigându-ți numele? Te-ar fi plictisit prea mult să fii venerată?

Aelin își adună puterile cu fiecare respirație, Goldryn arzând încă puternic.

Las-o să vorbească – să se laude și să bată câmpii. Fiecare secundă în care trebuia să își revină, să-și recâștige o parte din putere, era o binecuvântare.

Erawan mușcase momeala; lăsase îndoiala pe care i-o plantase în minte să prindă rădăcini. Ea știuse că era doar o chestiune de timp până ar fi simțit puterea lui Yrene. Aelin doar se ruga ca Yrene Towers să fie pregătită să îl înfrunte.

— Întotdeauna am sperat că noi două suntem cu adevărat egale, într-un fel, continuă Maeve. Că tu, mai mult decât Erawan, ai înțeles adevărata natură a puterii și ce înseamnă să o folosești. Ce dezamăgită am fost să aflu că, în sinea ta, îți doreai să fii atât de obișnuită!

Scutul devenise insuportabil de greu. Aelin nu îndrăzni să se uite înapoi ca să vadă unde dispăruse Erawan și ce făcea. Simțise explozia de putere a lui Yrene, îndrăznise să spere că ar fi putut fi chiar un semnal, o momeală, dar nimic de atunci. Totuși, îl atrăsese pe Erawan. Era suficient.

Întunericul din jurul lui Maeve se roti.

— Regina care a fost promisă nu mai există, spuse ea, țâțâind. Acum nu ești decât o asasină cu o coroană. Și cu darul magiei unui om de rând.

Două biciuri de putere brutală se îndreptară spre Aelin din ambele părți.

Ridicând scutul și lovind cu sabia Goldryn din cealaltă mână, Aelin le blocă, focul licărind.

Scutul se îndoi, dar Goldryn arse constant.

Însă ea simți durerea cunoscută și nesfârșită. Umbrele care puteau devora totul.

Se apropiau, consumându-i puterea.

Maeve se uită la sabia care ardea.

— Te-a dus mintea să îți impregnezi sabia cu propriile daruri! Sunt sigură că ai făcut-o înainte să cedezi toată puterea porții Wyrd.

— A fost o măsură de precauție, în caz că nu mă întorceam, spuse Aelin gâfâind. O armă care să ucidă valgi.

— Rămâne de văzut!

Maeve lovi din nou. Și încă o dată, forțând-o pe Aelin să cedeze pas după pas, dând înapoi spre linia invizibilă pe care o trasase între ei și poarta sudică.

Maeve înaintă, părul negru și veșmintele-i fluturând.

— Mi-ai refuzat două lucruri, Aelin Galathynius! Cheile pe care le căutam. Încă un bici de putere se îndreptă spre Aelin. Focul ei abia îl devie de data asta. Și marele duel pe care mi l-ai promis.

Ca și când Maeve ar fi ridicat capacul unui cufăr al puterii ei, fuioarele de întuneric izbucniră.

Aelin lovi cu Goldryn, focul din lamă fiind puternic, dar nu suficient. Iar când Aelin se mai retrase un pas, unul dintre acele fuioare o pocni peste picioare.

Aelin nu reuși să-și înghită țipătul. Căzu, scutul

rostogolindu-se în noroiul înghețat.

Totuși, ținuta ei de războinică o ajută s-o țină ferm pe Goldryn în mână.

Dar apăsarea, șerpuirea insuportabilă începu să îi intre în minte.

— Trezește-te!

Lumea se mișcă, zăpada fiind înlocuită de lumina focului, pământul devenind o placă de fier.

Presiunea din capul ei se zvârcoli, iar Aelin se aplecă pe genunchi, refuzând să o recunoască. Lupta asta, zăpada și sângele erau reale.

— Trezește-te, Aelin! îi șopti Maeve.

Aelin clipi și se trezi în cutia de fier, Maeve aplecându-se peste capacul ridicat și zâmbind.

— Suntem aici, spuse Regina Spiridușilor.

Nu Fae. Valgă. Maeve era *valgă...*

— Ai visat, zise Maeve, trecându-și un deget peste masca încă prinsă de fața ei. Ce vise ciudate și de hoinară, Aelin!

Nu. Nu, fusese *real.* Ea reuși să își ridice suficient fruntea încât să se privească. Să vadă transformarea și corpul prea slab, cicatricile pe care încă le avea.

Erau tot acolo. Nesterse. Nu avea o piele nouă.

— Pot să-ți ușurez situația, continuă Maeve, mângâindu-i părul cu mișcări blânde și tandre. Spune-mi unde sunt cheile Wyrd, jură-mi cu sânge, iar lanțurile, masca și cutia... au să dispară.

Ei încă nu începuseră să o distrugă.

Toate erau un vis. Un coșmar lung. Cheile erau libere, iar Lacătul nu fusese făurit.

Un vis pe care-l avusese navigând aici, oriunde s-ar fi aflat.

— Ce spui, nepoată? Ai să te cruți? Ai să-mi cedezi?

„Să nu cedezi!”

Aelin clipi.

— Este mai ușor, nu-i așa? spuse Maeve gânditoare, sprijinindu-și antebrațele de marginea coșciugului. Să rămâi aici. Să nu fii nevoită să iei hotărâri îngrozitoare. Să îi lași pe alții să poarte povara. Să plătească prețul. Schiță un zâmbet. În sinea ta, asta te bântuie. Dorința de a fi *liberă.*

Libertatea – o cunoscuse, nu-i așa?

— Nu de asta te temi cel mai mult? Nu de mine, Erawan sau de chei. Faptul că vrei să fii eliberată de povara coroanei, a puterii, o să te consume. O să te amărască până nu ai să te mai recunoști, zise și zâmbi mai larg. Vreau să te scutesc de asta. Împreună cu mine, ai să fii liberă într-un fel pe care nu ți l-ai imaginat niciodată, Aelin. Îți jur!

Un jurământ.

Ea depusese un jurământ. Față de Terrasen. De Nehemia. De Rowan.

Aelin închise ochii, ignorând regina de deasupra ei, masca, lanțurile și cutia de fier.

Nu era real.

Nu era real.

Nu-i așa?

— Știu că ești obosită, continuă Maeve convingătoare și cu blândețe. Tu tot ai oferit și tot nu a fost suficient. Niciodată n-o să fie destul pentru ei, nu-i așa?

Așa era. Nimic din ce făcuse vreodată sau urma să facă nu ar fi fost destul. Chiar dacă ar fi salvat Terrasenul, Erilea, tot ar fi trebuit să ofere mai mult. Povara acestui lucru deja o strivea.

— Cairn, spuse Maeve.

Se auziră pași în apropiere. Târșâiți pe piatră.

Începu să tremure din senin. Ea cunoștea acel

mers, cunoștea…

Chipul detestabil și disprețuitor apăru lângă Maeve, amândoi studiind-o.

— Cum să începem, Maiestate?

El deja îi adresase cuvintele. Dansaseră astfel de multe ori.

Fierea îi otrăvi gâtul. Nu se putea opri din tremurat. Știa ce urma să facă el și cum avea să înceapă. Nu ar fi încetat niciodată să simtă urma asta de durere.

Cairn își trecu o mână peste marginea coșciugului.

— Am distrus o parte din tine, nu-i așa?

„Te numesc Elentiya, spiritul care nu ar putea fi distrus.”

Aelin își trecu degetele îmbrăcate în metal peste palmă. Unde ar fi trebuit să fie o cicatrice. Unde era încă. Unde avea să rămână întotdeauna, chiar dacă nu o putea vedea.

Nehemia, cea care oferise totul pentru Eyllwe. Și totuși…

Și totuși, Nehemia tot simțise povara alegerilor sale. Tot voia să se elibereze de povara ei.

Asta nu o făcuse mai slabă. Deloc.

Cairn îi studie corpul înlănțuit, încercând să își dea seama de unde să înceapă. Încântat de ce urma, începu să respire mai apăsat.

Ea își strânse mâinile în pumni. Fierul scârțâi.

„Spiritul care nu ar putea fi distrus.”

„Să nu cedezi!”

Ar fi suportat din nou tortura, dacă i s-ar fi cerut. Ar fi făcut-o. Ar fi îndurat fiecare oră brutală și fiecare fărâmă de agonie.

Ar fi durut-o și ar fi țipat, dar ar fi înfruntat totul și ar fi supraviețuit.

Arobynn nu o distrusese. Nici Endovier.

Nu intenționa să-i permită acestei existențe risipite să facă asta acum.

Tremuratul încetă, corpul ei rămânând nemișcat. Așteptând.

Maeve clipi la ea. Doar o dată.

Aelin inspiră – brusc și calm.

Nu voia să se termine nimic din toate astea.

Cairn dispăru în vânt, odată cu lanțurile.

Aelin se ridică în coșciug. Maeve se îndepărtă doar un pas.

Aelin studie iluzia lucrată cu multă îndemânare. Camera de piatră, cu coșurile ei de cărbuni și cârligul din tavan. Altarul de piatră. Ușa deschisă și vuietul râului de afară.

Se forță să privească. Să confrunte acel loc al suferinței și disperării. Ar fi marcat-o pentru totdeauna, dar nu i-ar fi permis să o definească.

Povestea ei nu era una întunecată.

Nu asta avea să fie povestea. Voia ca-n sinea ei să găsească un ungher pentru locul acesta și frica sa, însă nu și pentru întreaga poveste. Nu avea să fie povestea ei.

— Cum? întrebă pur și simplu Maeve.

Aelin știa că o lume și un câmp de luptă vuiau pe lângă ele. Dar ea zăbovi în camera de piatră. Ieși din coșciugul de fier.

Maeve o privi pur și simplu.

— Ar fi trebuit să îți dai seama, spuse Aelin, tăciunii rămași înăuntrul ei strălucind puternic. Tu, care te-ai temut de captivitate și ai făcut toate astea ca să o eviți. Nu ar fi trebuit să mă ții prizonieră. Ar fi trebuit să știi că am să găsesc o cale.

— Cum? întrebă din nou Maeve. Cum de nu ai

cedat?

— Pentru că nu mă tem, spuse Aelin. Frica ta de Erawan și frații lui te-a controlat și te-a distrus. Dacă mai era ceva ce merita distrus.

Maeve șuieră, iar Aelin chicoti.

— Și ți-a fost frică și de Brannon. De mine. Uite ce ți-a adus asta. Ea gesticulă spre camera din jurul lor și lumea de dincolo de ea. E tot ce o să-ți rămână din Doranelle. Iluzia asta.

Puterea lui Maeve vui prin cameră.

Aelin zâmbi.

— Mi-ai rănit partenerul. Ai rănit femeia despre care l-ai făcut să creadă că este partenera lui. Ai ucis-o pe ea și l-ai distrus pe el.

Maeve schiță un zâmbet.

— Da, și am savurat fiecare moment!

Aelin zâmbi la rândul ei.

— Ai uitat ce ți-am spus pe plaja din Eyllwe?

Când Maeve doar clipi din nou la ea, Aelin atacă.

Lovind cu un scut de foc, o dădu la o parte pe Maeve și aruncă o suliță de foc albastru.

Maeve se feri de atac apelând la un zid de putere întunecată, dar Aelin se apără, lovind de nenumărate ori. Cuvintele pe care i le spusese cu furie lui Maeve în Eyllwe răsunară între ele: „Am să te ucid!”

Și avea să se țină de cuvânt; pentru ce-i făcuse Maeve nu doar ei, ci și lui Rowan, Lyryei, lui Fenrys și Connall, și multor altora, intenționa s-o șteargă de pe fața pământului.

După o clipă, Goldryn fu din nou în mâna ei, sabia șuierând cuprinsă de flăcări.

Chiar dacă și-ar fi dat ultima suflare, voia să moară atacând.

Maeve îi blocă fiecare lovitură, acestea vuind prin

cameră.

Altarul se crăpă și dispăru.

Cârligul din tavan se transformă în metal topit și șuieră pe pietre.

Ea distruse locul unde stătuse Fenrys, legat în lanțuri invizibile.

De nenumărate ori, adunându-și ultimii tăciuni ai focului său și cu transpirația apărându-i pe frunte, Aelin lovi spre Maeve.

Coșciugul de fier se încălzi, înroșindu-se. Doar aici, în iluzia în care se afla, putea face asta.

Maeve se gândise să o închidă din nou aici.

Dar nu regina ar fi fost cea care să plece de data asta.

Aelin se roti, făcând-o pe Maeve să se retragă spre coșciugul aprins.

Pas cu pas, o împinse spre acesta.

Întunericul se răspândi prin cameră, blocând ploaia de săgeți aprinse care se îndreptară spre Maeve, iar regina îndrăzni să privească peste umăr către soarta încinsă care o aștepta.

Maeve se albi mai mult decât moartea.

Aelin râse răgușit și înclină sabia Goldryn, adunându-și puterea o ultimă dată.

Dar un licăr de mișcare îi atrase atenția – în dreapta.

Elide.

Elide stătea acolo, vădit îngrozită. Ea întinse o mână spre Aelin, în semn de avertisment.

— Ai grijă…

Maeve aruncă un bici negru spre doamna din Perranth.

Nu…

Aelin fandă, focul sărind spre Elide, ca să blocheze

lovitura mortală.

Ea își dădu seama de greșeală după o clipă. Își dădu seama când mâinile îi trecură prin corpul lui Elide, iar prietena ei dispăru.

O iluzie. Se lăsase păcălită de o iluzie și rămăsese expusă și vulnerabilă…

Aelin se întoarse din nou spre Maeve, flăcările ridicându-se din nou, dar era prea târziu.

Mâini întunecate se înfășurară în jurul gâtului ei. Neclintite. Eterne.

Aelin se arcui, cu respirația tăiată cât acele mâini strânseră încontinuu…

Camera dispăru. Pietrele de dedesubt se transformară în noroi și zăpadă, vuietul râului fiind înlocuit de cel al luptei. Ele licăriră de la o clipă la alta, între iluzie și adevăr, simțind aerul cald în locul iernii aspre, viața în locul morții sigure.

Aelin își învălui mâinile în flăcări, trăgând de umbra care o strângea de gât.

Maeve stătea în fața ei, veșmintele umflându-i-se în timp ce ea gâfâia.

— Uite ce-o să se întâmple, Aelin Galathynius!

Fuioare de întuneric țâșniră spre ea, lovind și sfâșiind, și nicio flacără, indiferent câtă voință ar fi avut, nu reuși să le țină la distanță. Nu când se strânseră, tăindu-i respirația ca să nu poată țipa.

Focul ei se stinse.

— Ai să-mi juri cu sânge. Iar apoi o să descâlcim amândouă ițele pe care le-ai încurcat. Tu și regele Adarlanului o să îndreptați ce ați făcut. Poate că nu mai ești Aducătoarea-Focului, dar tot ai să fii utilă.

Un vânt rece trecu pe lângă ea. „Nu!”

Încă un licăr de lumină apăru în spatele lui Aelin, iar Maeve se opri.

Umbrele o strânseră și Aelin se arcui din nou, un țipăt tăcut străbătând-o.

— Poate te întrebi de ce am crezut că ai să fii de acord cu asta. Ce aș putea avea împotriva ta. Ea râse încet. Chiar lucrurile pe care vrei să le protejezi – pe acelea am să le distrug, dacă mă sfidezi. Ce este mai de preț pentru tine. Iar când am să termin, ai să mi te supui!

Nu, nu…

Întunericul pulsă din Maeve, iar lui Aelin i se încețoșă privirea.

O rafală de vânt rece o aruncă înapoi suficient cât să inspire și să își ridice fruntea ca să vadă o mână tatuată care se întindea acum spre ea, ca să se ridice. Era Rowan.

În spatele lui apărură alte două siluete. Lorcan și Fenrys, cel din urmă în formă de lup.

Tovarășii lui, care nu se opriseră atunci ca să o ajute în Mistward – dar care o făceau acum.

Însă Rowan își ținu mâna întinsă spre Aelin, dorința de a o ridica în picioare fiind fermă, și nu își mută privirea de la Maeve când își dezgoli dinții și mârâi.

Dar Fenrys fu cel care atacă primul. Cel care așteptase acest moment și această ocazie.

Arătându-și colții, cu blana zburlită, o atacă pe Maeve, aruncându-se direct la gâtul ei palid.

Aelin se forță, iar Rowan strigă ca să îl avertizeze, dar prea târziu.

Pierdut în răzbunare și furie, lupul alb sări spre Maeve.

Un bici întunecat pocni către el.

Țipătul de durere al lui Fenrys răsună prin oasele ei înainte ca el să atingă pământul. Sângele curse din rană, din tăietura adâncă de pe fața lui.

Totul se petrecuse atât de repede! Aproape într-o clipită.

Puterea lui Rowan și cea a lui Lorcan se adunară ca să lovească. Fenrys se chinui să se ridice în picioare. Întunericul se năpusti din nou spre el și îl izbi în față, ca și când Maeve ar fi știut exact unde să lovească.

Fenrys căzu din nou, sângele împroșcând zăpada. Cu un licăr de lumină, reveni în trupul său Fae. Ce îi făcuse ea feței lui…

Nu. Nu…

Aelin reuși să inspire suficient cât să spună răgușită:

— Fugi!

Rowan se uită atunci la ea, auzind avertismentul chiar în clipa în care Maeve lovi din nou ca și când și-ar fi păstrat puterea – așteptându-i. Pentru asta.

Un val de întuneric îl învălui pe partenerul ei. Îi învălui și pe Lorcan și Fenrys.

Magia lor licări, luminând întunericul ca un fulger în spatele unui nor. Totuși, nu îndeajuns cât să se elibereze din strângerea lui Maeve. Gheața și vântul se izbiră împotriva acesteia, de nenumărate ori. Loviturile erau brutale și calculate.

Puterea lui Maeve spori.

Gheața și vântul nu mai bătură. Cealaltă magie din întuneric dispăru ca și când ar fi fost înghițită.

Iar apoi, ei începură să țipe.

Rowan începu să țipe.

Capitolul 113

Erawan gâfâi când se apropie.

— Vindecătoareo, șopti acesta, puterea lui demonică emanând din el ca o aură neagră.

Ea se retrase un pas, mai aproape de balustrada balconului. Regele întunecat o urmă, ca un prădător care se apropia de prada mult așteptată.

— Știi cât timp te-am căutat? Vântul îi zburli părul blond. Știi măcar ce poți face?

Vindecătoarea ezită, izbindu-se în balustrada balconului din spatele ei care dădea spre prăpastia oribil de nesfârșită.

— Cum crezi că am luat cheile, în primul rând? spuse și afișă un zâmbet urât. În lumea mea, există și neamul vostru. Nu sunt vindecătoare, ci călăi. Fecioare ale morții, capabile să vindece, dar și să îmbolnăvească, desfăcând chiar firul vieții. Al lumilor. Erawan rânji. Așadar, le-am luat pe cele din spița voastră și le-am folosit ca să deschidem poarta Wyrd și să smulgem trei bucăți din esența ei. Maeve nu a aflat și nu o să afle niciodată. Respirația lui sacadată deveni mai profundă când savură fiecare cuvânt și cu fiecare pas mai aproape. Lor le-a luat totul ca să scoată cheile din poartă. Dar tu, cu darurile tale… ai reuși singură dacă ai face-o din nou. Iar cu cheile înapoiate porții… El zâmbi din nou. Maeve crede că am plecat să te ucid, să te distrug. Și mica ta regină de foc credea asta. Nu putea concepe că *vreau* să te găsesc. Înaintea lui Maeve. Înainte să ți se întâmple ceva rău. Iar acum că te-am găsit… Ce mult o să ne distrăm noi doi, Yrene Towers!

El mai făcu un pas în față, dar atât.

Erawan înțepeni. Încercă să se miște, însă nu reuși.

Atunci se uită la pietrele balconului și la semnul însângerat pe care călcase, prea concentrat la prada lui încât să observe.

Un semn Wyrd menit să-l prindă.

Tânăra vindecătoare îi zâmbi, iar lumina albă din

jurul mâinilor ei se stinse când ochii aurii deveniră de safir.

— Nu sunt Yrene.

*

Erawan întoarse capul spre cer când Lysandra, în trupul unei păsări ruk, ocoli în zbor turnul din locul unde se ascunsese în partea cealaltă, ținând-o pe Yrene în gheare.

Puterea lui Erawan spori, dar Yrene deja strălucea puternic precum răsăritul.

Lysandra întinse ghearele, lăsând-o cu grijă pe Yrene pe pietrele balconului, lumina emanând din ea când se avântă cu capul înainte spre Erawan.

Dorian reveni în trupul său, lumina vindecătoarei emanând și din el când înconjură semnul Wyrd care îl ținea pe Erawan cu puterea lui. Ușile turnului se deschiseră brusc, Elide ieșind chiar în clipa în care Lysandra se transformă și ateriză fără zgomot pe labele unui leopard-fantomă pe balcon.

Erawan nu părea să știe încotro să se uite. Dorian trimise un pumn al luminii lui vindecătoare care îl dezechilibră; Lysandra sări asupra regelui întunecat, țintuindu-l de pietre; Elide, cu Damaris în mâini, înfipse bine lama în burta lui Erawan și între pietrele de dedesubt.

Erawan țipă, dar sunetul nu se compară cu ce ieși din trupul său când Yrene ajunse la el, cu mâinile ca niște stele aprinse, și-i lovi pieptul.

Lumea încetini și se încovoie.

Totuși, Yrene nu se temu.

Nu se temu de toată lumina orbitoare care izbucni din ea, arzându-l pe Erawan.

El se arcui și urlă, dar vechea sabie Damaris îl țintui cu hotărâre.

Puterea lui întunecată se ridică precum un val gata să devoreze lumea.

Yrene nu îi permise să se atingă de ea sau de ceilalți.

Speranță.

Chaol spusese că ea purta cu ea speranța. Speranța care-i creștea acum în pântec.

Pentru un viitor mai bun. Pentru o lume mai bună.

Speranța le îndrumase pe cele două femei din capetele opuse ale continentului în urmă cu zece ani. Speranța o îndrumase pe mama lui Yrene să ia un cuțit și să ucidă soldatul care i-ar fi ars de vie odrasla. Speranța o îndrumase pe Marion Lochan când alesese să tragă de timp ca tânăra moștenitoare să scape cu viață.

Două femei care nu se cunoscuseră niciodată, două femei pe care lumea le considera obișnuite. Două femei, Josefin și Marion, care aleseseră speranța în fața întunericului.

Două femei care, la sfârșit, le aduseseră tuturor acest moment, această singură șansă la un viitor.

Pentru ele, Yrene nu se temea. Pentru copilul pe care îl purta, nu se temea.

Pentru lumea pe care ea și Chaol aveau s-o clădească pentru acel copil, nu se temea deloc.

Poate că zeii dispăruseră, împreună cu Silba, dar Yrene ar fi putut jura că simți acele mâini blânde și calde îndrumând-o, apăsând pe pieptul lui Erawan în timp ce el se zvârcolea, forța a o mie de sori întunecați încercând să o sfâșie.

Puterea ei trecu prin toate.

Intră în el și-și croi loc sfâșiind spre viermele care

se zvârcolea înăuntru.

Către parazit, infecția care se hrănea cu viață, putere și bucurie.

De departe, Yrene știa că era învăluită de lumină, mai strălucitoare decât soarele amiezii. Știa că regele întunecat de sub ea nu era decât un cuib de șerpi care voiau să o muște, încercând să îi otrăvească lumina.

— Nu ai putere asupra mea! îi spuse Yrene corpului care găzduia parazitul.

— Am să te sfâșii! spuse el furios. Începând cu bebelușul din… Într-o clipită, puterea lui Yrene deveni mai strălucitoare.

Erawan țipă.

Puterea creației și a distrugerii. Asta era în ea, dătătoarea de viață și creatoarea lumii.

Puțin câte puțin, îl arse. Începând de la membre, lucrând înăuntrul lui.

Iar când magia ei începu să încetinească, Yrene întinse o mână.

Nu simți usturimea din palmă și nici apăsarea mâinii cu bătături care o ținea pe a ei.

Dar când magia brută a lui Dorian Havilliard dădu buzna în ea, Yrene suspină.

Suspină și se transformă în lumina unei stele, în căldură, putere și bucurie.

*

Puterea lui Yrene era însăși viața. Viață pură, curată.

Aproape îl îngenunchease pe Dorian când se întâlnise cu a lui. Când el îi predă ei puterea, de bunăvoie, Erawan căzu la pământ în fața lor. Țintuit.

Regele demon țipă.

Durerea, țipătul și sfârșitul care venea cu siguranță ar fi trebuit să-l bucure.

Pentru Adarlan, pentru Sorscha, pentru Gavin și Elena. Pentru toți, Dorian își lăsă puterea să curgă prin Yrene.

Erawan se zbătu, puterea lui ridicându-se doar ca să se lovească de zidul impenetrabil de lumină.

Și totuși, Dorian se trezi spunând:

— Numele lui!

Yrene se concentră la ce trebuia să facă, fără măcar să se uite la el.

Dar Erawan, chiar și țipând, se uită în ochii lui Dorian.

Ura din ochii regelui demon era suficientă să devoreze lumea.

— Numele tatălui meu, zise Dorian fără ca vocea să-i tremure. Tu i l-ai luat.

Nu își dăduse seama că voia să-l afle. Că avea atât de multă nevoie de el.

— A fost un om jalnic și laș, spuse furios Erawan. La fel ca tine…

— Spune-mi numele lui! Dă-l înapoi!

Erawan râse printre țipături.

— Nu!

— Dă-l înapoi!

Yrene se uită acum la el, cu îndoială în privire. Magia ei se opri – doar o clipă.

Erawan sări, puterea lui explodând.

Dorian o respinse și se avântă către regele demon. Spre Damaris.

Țipătul lui Erawan amenință să crape pietrele castelului când Dorian împinse mai adânc lama, răsucind-o și trimițând puterea lor prin aceasta.

— Spune-mi numele lui! gâfâi el printre dinți.

Yrene, ținându-l de cealaltă mână, îl avertiză în șoaptă. Dorian abia o auzi.

Erawan pur și simplu râse din nou, înecându-se când puterea lor îl arse.

— Contează? întrebă încet Yrene.

Da. El nu știa de ce, dar conta.

Tatăl său fusese șters din Lumea de Dincolo, din toate ținuturile existențiale, dar el tot putea să îi recupereze numele.

Fie și numai ca să plătească datoria, ca Dorian să îi poată oferi bărbatului o fărâmă de liniște.

Puterea lui Erawan se ridică din nou la ei. Dorian și Yrene o împinseră înapoi.

Acum. Trebuia să o facă acum.

— Spune-mi numele lui! rosti Dorian furios.

Erawan zâmbi la el.

— Nu.

— Dorian! îl avertiză Yrene.

Transpirația îi curgea pe față. Nu îl mai putea ține mult. Și ca să riște să…

Dorian trimise puterea lor prin sabie. Mânerul lui Damaris străluci.

— Spune-mi…

— Este al tău.

Erawan făcu ochii mari când cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

Când Damaris le scoase din el. Dar Dorian nu se miră de puterea sabiei.

Numele tatălui său…

Era Dorian.

— I-am luat numele, spuse furios Erawan, zbătându-se când cuvintele îi ieșiră pe gură sub puterea lui Damaris. L-am șters de pe fața pământului. Totuși, și l-a amintit doar o dată. Prima dată când te-a

privit.

Auzind adevărul insuportabil, Dorian plânse.

Poate că tatăl său ascunsese fără să știe numele în el, săvârșind un ultim mărunt act de sfidare înaintea lui Erawan. Și îșI numise fiul pentru acea sfidare, un semn secret că bărbatul dinăuntru încă se lupta. Că nu încetase niciodată să lupte.

Dorian. Numele tatălui său.

Dorian o scăpă pe Damaris din mână.

Yrene începu să respire sacadat. Acum – trebuia să o facă acum.

Chiar și cu regele valg în fața lui, ceva din pieptul lui Dorian se relaxă. Se vindecă.

Așadar, Dorian îi spuse lui Erawan, lacrimile evaporându-i-se în căldura magiei lor.

— Ți-am dărâmat fortăreața. El zâmbi feroce. Iar acum, noi o să te distrugem și pe tine.

Apoi, dădu aprobator din cap spre Yrene.

Ochii lui Erawan sclipiră ca niște cărbuni încinși, iar Yrene dezlănțui din nou puterea lor.

*

Erawan nu putea face nimic împotriva acelei magii brute care, unindu-se cu a lui Yrene, se împletise cu puterea creatoare a lumii.

Tot orașul și câmpia deveniră orbitor de strălucitoare. Atât de strălucitoare încât Elide și Lysandra își feriră privirea. Chiar și Dorian închise ochii.

Dar atunci văzu Yrene ce zăcea în inima lui Erawan.

Creatura schimonosită și odioasă dinăuntru. Veche și furioasă, palidă ca moartea. Palidă, de la o eternitate

într-un întuneric atât de profund că nu văzuse niciodată lumina soarelui.

Nu văzuse niciodată lumina *ei,* care acum îi ardea carnea veche și albă ca luna.

Erawan se zbătu, contorsionându-se înăuntrul său.

— Jalnic, spuse Yrene.

Ochii aurii sclipiră, plini de furie și ură.

Dar Yrene pur și simplu zâmbi, invocându-și în inimă chipul minunat al mamei sale, arătându-i-l.

Dorindu-și să fi știut cum arătase mama lui Elide ca să i-o poată arăta și pe Marion Lochan.

Erau cele două femei pe care le ucisese el, direct sau indirect, fără să se gândească.

Cele două mame a căror dragoste pentru fiicele lor și speranța la o lume mai bună erau mai mărețe decât orice putere ar fi putut avea Erawan. Mai importante decât orice cheie Wyrd.

Și cu imaginea mamei ei strălucind încă în fața lui, arătându-i acea greșeală pe care nu știa să o fi făcut, Yrene își strânse pumnul.

Erawan țipă.

Yrene strânse degetele mai mult și, distant, își simți mâna fizică făcând același lucru. Simți usturimea unghiilor care îi intrau în palmă.

Ea nu ascultă rugămințile și amenințările lui Erawan, ci doar strânse tot mai mult pumnul, până când el nu fu decât o flacără întunecată.

Până ce strânse pumnul o ultimă dată și acea flacără întunecată se stinse.

Yrene avea senzația că se prăbușea, că se rostogolea înapoi în trupul său. Și chiar cădea, clătinându-se înapoi în trupul blănos al Lysandrei, mâna alunecându-i din a lui Dorian.

Dorian se întinse ca să o apuce din nou de mână,

dar nu mai era nevoie.

Puterea lui sau a lui Yrene nu mai era necesară.

Erawan, cu ochii aurii deschiși și orbi privind spre cerul nopții, se lăsă moale pe pietrele balconului.

Pielea lui căpătă o nuanță gri și începu să se ofilească, să se descompună.

— Arde-l! spuse Yrene răgușită, atingându-și cu o mână pântecul care îi răspunse cu un puls de bucurie, o scânteie de lumină.

Dorian nu ezită. Flăcările țâșniră, devorând și distrugând trupul din fața lor.

Fură inutile.

Înainte să înceapă măcar să îi facă hainele scrum, Erawan se dizolvă. Nu era decât o bucată moale de carne și oase fragile.

Dorian îl arse oricum, ei urmărind în liniște cum regele valg se transformă în cenușă, vântul de iarnă care mătură balconul turnului purtând-o foarte departe.

Capitolul 114

Ea era moartă.

Aelin era moartă.

Trupul neînsuflețit fusese țintuit de porțile Orynthului, părul fiindu-i tuns până la scalp.

Rowan îngenunche în fața porților, armata Morathului trecând pe lângă el. Nu era real. Nu putea fi. Totuși, soarele îi încălzea fața. Duhoarea morții îi umplea nările.

El scrâșni din dinți, impunându-și să plece din acest loc. Din acest coșmar.

Acesta nu șovăi.

O mână îl atinse pe umăr, ușor și nu pentru mult

timp.

— Știi, tu ești singurul vinovat, se auzi vocea vioaie a unei femei.

Cunoștea vocea. Nu ar fi uitat-o niciodată.

Lyria.

Ea stătea în spatele lui, uitându-se la Aelin. Era îmbrăcată în armura neagră a lui Maeve, cu părul șaten împletit la spatele capului delicat și frumos.

— Cred că din cauza ta a pățit-o și ea, spuse gânditoare falsa lui parteneră.

Moartă. Lyria era moartă, iar Aelin era cea care trebuia să supraviețuiască…

— Ai alege-o în locul meu? întrebă Lyria, ochii ei căprui umplându-se de lacrimi. Așa ai ajuns?

El nu își găsea cuvintele; nu știa cum să îi explice, să se scuze.

Aelin era moartă.

Nu putea respira. Nu voia să o facă.

*

Connall rânjea la el.

— Tot ce mi s-a întâmplat este din cauza ta!

În genunchi pe veranda din Doranelle, într-un palat pe care spera să nu îl mai vadă vreodată, Fenrys se opunea fierii care i se ridica în gât.

— Îmi pare rău!

— Îți pare rău, dar ai schimba situația? Eu am fost sacrificiul pe care erai dispus să îl faci ca să obții ce vrei?

Fenrys scutură din cap, dar, brusc, era cel al unui lup – trupul pe care îl îndrăgise cândva aprig și mândru. Trupul unui lup – fără abilitatea de a vorbi.

— Mi-ai luat tot ce am vrut vreodată, continuă

geamănul lui. *Totul.* M-ai jelit măcar? Măcar a contat?

Trebuia să îi spună geamănului său tot ce voise să zică; își dorea să poată comunica. Dar lupul nu putea vorbi nici limba oamenilor, nici pe a spiridușilor. Nu avea voce.

— Am murit din cauza ta, șopti Connall. Am suferit din cauza ta. Și nu am să uit niciodată asta.

„Te rog. Cuvintele îi ardeau limba. Te rog…”

*

Ea nu putea îndura să-l vadă pe Rowan îngenuncheat acolo, țipând, pe Fenrys care suspina spre cerul întunecat.

Iar Lorcan… amuțit, urmărea cu ochi goi desfășurarea unei orori.

Maeve fredonă în sinea ei.

— Vezi ce pot face? Vezi ce-i face neputincioși?

Rowan țipă mai tare, tendoanele gâtului său umflându-se – împotrivindu-se din răsputeri lui Maeve.

Ea nu putea suporta așa ceva.

Nu era o iluzie, și niciun vis creat. Suferința lor… era reală.

În cele din urmă, Maeve își dezvăluise puterile de valg. Era aceeași putere malefică pe care o aveau prinții valgi și pe care ea o suportase și o învinsese cu flăcările ei.

Dar nu mai avea nicio flacără care să îi ajute. Nici măcar una.

— Chiar că nu mai ai cu ce să negociezi, spuse Maeve. În afară de propria-ți persoană.

Orice în afară de asta. Orice în afară de asta…

*

— Ești o nulitate.

Elide stătea în fața lui, turnurile impunătoare ale unui oraș pe care Lorcan nu îl văzuse niciodată, ale orașului care ar fi trebuit să-i fie cămin, salutându-l la orizont. Vântul îi flutura părul negru, la fel de rece ca lumina din ochii ei.

— Un nimeni născut din flori, continuă ea. Credeai că te-aș lăsa să mă pângărești?

— Cred că ai putea fi partenera mea, spuse el răgușit.

Elide râse batjocoritor.

— Parteneră? De ce să crezi vreodată că ai fi îndreptățit la un asemenea lucru, după tot ce ai făcut?

Nu putea fi real – nu era real. Și totuși, răceala chipului ei… Distanțarea…

El meritase asta.

*

Maeve îi studie pe cei trei masculi care-i fuseseră sclavi, pierduți în puterea ei întunecată când aceasta le sfâșie mințile, amintirile, și râse.

— Păcat de Gavriel! Cel puțin a murit vitejește!

Gavriel…

Maeve se întoarse spre ea.

— Nu știai, nu-i așa? Ea țâțâi. Leul nu o să mai ragă, viața lui fiind prețul cerut pentru apărarea puiului său.

Gavriel era mort. Simți adevărul din cuvintele lui Maeve, lăsându-le să îi găurească inima.

— Se pare că nu l-ai putut salva, continuă Maeve. Dar pe ei poți să-i salvezi.

Fenrys țipă. Rowan tăcuse, ochii lui verzi privind în

gol. Ceea ce văzuse îl făcuse să nu mai țipe sau să plângă.

Suferință. O suferință inimaginabilă, de nedescris. Așa cum îndurase ea – poate mai rău.

Și totuși…

Aelin nu îi lăsă timp lui Maeve să reacționeze, nici măcar capul să îl întoarcă atunci când apucă sabia Goldryn și o aruncă spre regină.

Aceasta o rată pe Maeve cu doi centimetri, regina valgă ferindu-se într-o parte înainte ca lama să se înfigă în zăpadă, sfârâind acolo unde aterizase. Încă arzând.

Era tot ce avea nevoie Aelin.

Ea atacă, focul țâșnind în lume, dar nu spre Maeve.

Acesta se izbi în Rowan, Fenrys și Lorcan, lovindu-i cu forță în umeri.

Arzându-i… Însemnându-i.

*

Aelin era moartă. Era moartă, iar el o dezamăgise.

— Ești un mascul jalnic, spuse Lyria, studiind încă poarta de care se legăna trupul lui Aelin. Meriți asta. După ce mi s-a făcut, o meriți!

Aelin era moartă.

Masculul nu voia să trăiască în lumea asta. Nu voia să mai trăiască nicio clipă în plus.

Aelin era moartă. Iar el…

În umăr, simți o înțepătură și, apoi, o *arsură,* ca și când cineva l-ar fi atins cu un vătrai înroșit.

Cu o flacără.

Își coborî privirea, dar nu văzu nicio rană.

— Aduci numai suferință celor pe care îi iubești, continuă Lyria.

Cuvintele se auzeau parcă din depărtare, lipsite de importanță pe lângă rana arzătoare.

Aceasta îl pârjoli din nou, o rană-fantomă, o amintire…

Nu o amintire, ci un colac de salvare aruncat în întuneric, într-o iluzie.

O ancoră.

Așa cum o ancorase cândva pe ea, ridicând-o din strânsoarea unui prinț valg.

Aelin.

Își strânse pumnii pe lângă corp. Aelin, care cunoscuse suferința la fel ca el; căreia i se arătaseră vieți liniștite și îl alesese tot pe el, exact așa cum era, pentru ceea ce suportaseră amândoi. Iluzii – fuseseră iluzii.

Rowan scrâșni din dinți. Simți cum ceva îi acapara mintea, ținându-l prizonier.

Mârâi.

Nu era prima dată când pătrundea în mintea lui, pervertindu-i-o și lipsindu-l de cel mai important lucru pentru el. „Aelin.”

Nu intenționa să-i permită să i-o fure din nou.

*

Lorcan urlă la fierul înroșit care îi sfâșia simțurile prin cuvintele batjocoritoare ale lui Elide, prin imaginea Perranthului, casa pe care și-o dorea atât de mult și pe care, probabil, n-avea s-o vadă niciodată.

Țipă, iar lumea se undui, transformându-se în zăpadă, întuneric și luptă.

Maeve stătea în fața lor, palidă la față.

Puterea ei se năpusti asupra lui ca o panteră…

Elide stătea acum întinsă pe un pat mare și

opulent, întinzând spre el o mână ridată. O mână îmbătrânită, plină de semne, venele delicate și albastre împletindu-se ca multele râuri din jurul orașului Doranelle.

Iar chipul ei… Ochii negri erau începețoșați, iar ridurile profunde. Părul rar era alb ca zăpada.

— E un adevăr de care nu poți scăpa, murmură ea. Este ca o sabie care atârnă deasupra capetelor noastre.

Patul ei de moarte. Asta era. Iar mâna cu care o atinse pe a ei rămăsese tânără. El rămăsese tânăr.

Fierea îl înecă.

— Te rog! Își atinse pieptul cu o mână, ca și când ar fi oprit frângerea implacabilă, doar ca să-i răspundă o durere slabă, pulsândă.

Respirația lui Elide îi zgâria urechile. Nu putea să se uite la așa ceva, nu putea…

Își apăsă mai mult pieptul cu mâna, locul din care izvora durerea.

Viața – viața era suferință. Suferință și bucurie. Bucurie *datorită* suferinței.

Vedea asta pe chipul lui Elide. În fiecare rid și semn de bătrânețe. În fiecare fir de păr alb. O viață trăită împreună. Despărțirea plină de suferință de viața minunată pe care o trăiseră.

Întunericul de dincolo se risipi. Lorcan își apăsă cu mâna rana usturătoare din umăr.

Tusea lui Elide îl distruse și totuși, el puse totul la inimă. Tot ce i-ar fi putut oferi viitorul.

Asta nu îl înspăimânta.

*

Connall muri de nenumărate ori. La nesfârșit.

Zăcea pe podeaua verandei, sângele curgând spre râul înceţoşat din depărtare.

Soarta lui… Ar fi trebuit să aibă soarta lui.

Dacă ar fi păşit peste marginea verandei, în râul învolburat, i-ar fi remarcat cineva moartea? Dacă ar fi sărit, cu fratele său în braţe, oare râul l-ar fi ucis repede?

Nu merita o moarte rapidă, ci una lentă şi brutală, cu vărsare de sânge.

Pedeapsa lui, răsplata dreaptă pentru ce îi făcuse fratelui său; pentru viaţa căreia îi permisese să rămână în umbra lui, viaţa despre care ştiuse dintotdeauna că rămânea în umbra lui şi căreia nu îndrăznise cu adevărat să-i împărtăşească lumina.

O arsură violentă şi fermă îl străbătu ca şi când cineva i-ar fi vârât umărul într-un cuptor.

Merita şi îmbrăţişa tot ce i se întâmpla, cu speranţa că avea să-l distrugă.

*

Durerea era cea pe care se temuse să o abată asupra lor, de care tot luptase ca să îi scape.

Mirosul cărnii lor arse îi înţepă nările, iar Maeve râse încet.

— Ăla era un scut, Aelin? Sau încercai să le curmi suferinţa?

Când Rowan îngenunche lângă ea, mâna îi zvâcni la oroarea pe care o văzu, chiar peste marginea securii lui aruncate.

Mirosul de pin şi de zăpadă şi izul metalic al sângelui se amestecară, ridicându-se ca să o întâmpine când forţa acelei zvâcnituri îi sfâşie palma.

— Ştii, putem s-o facem la nesfârşit, continuă

Maeve. Până la distrugerea Orynthului.

Rowan se uită în gol înainte, din palmă sângele-i curgând pe zăpadă.

Își strânse ușor degetele.

Era o chemare, prea slabă ca să o observe Maeve sau altcineva... în afară de ea. Cu excepția limbajului lor tăcut, a felului în care-și vorbiseră trupurile lor din clipa în care se întâlniseră pe acea alee prăfuită din Varese.

Un mic act de sfidare. Ca atunci când o sfidase pe Maeve în fața tronului ei din Doranelle.

Fenrys suspină din nou, iar Maeve se uită la el.

Aelin își trecu mâna peste securea lui Rowan, durerea fiind o șoaptă prin trupul ei.

Partenerul ei tremură, opunându-se minții care o invadase din nou pe a lui.

— Ce risipă! spuse Maeve, întorcându-se din nou spre ei. Ca acești masculi de ispravă să nu mă mai servească, doar ca să ajungă legați de o regină care mai are doar câteva picături de putere.

Aelin îl strânse de mână pe Rowan.

O ușă se deschise între ei. O ușă secretă.

El îi strânse degetele.

Aelin râse încetișor.

— Poate că eu nu am magie, dar partenerul meu are.

Așteptând să lovească din partea cealaltă a ușii întunecate, Rowan o ridică pe Aelin în picioare în timp ce puterile și sufletele lor se uniră.

Forța magiei lui Rowan o lovi, veche și furioasă. Gheața și vântul se transformară într-o flacără intensă.

Inima ei cântă, vuind la puterea pe care o primea de la Rowan. Lângă ea, partenerul ei rămase ferm. Indestructibil.

Rowan zâmbi – aprig, feroce și viclean. O coroană de foc, la fel ca a ei, îi apăru pe creștet.

La unison, se uitară spre Maeve.

Maeve șuieră, puterea ei întunecată adunându-se din nou.

— Rowan Whitethorn nu are puterea brută pe care ai avut-o tu cândva.

— Poate că nu, spuse Lorcan de la un pas în spatele lor, cu ochii limpezi și nepărtinitori, dar împreună avem. Se uită la Aelin, ridicând o mână spre arsura care îi păta pieptul.

— Și dincolo de noi, zise Aelin, desenând în zăpadă un semn cu sângele vărsat de ea și de Rowan... Cred că ei au destulă.

Lumina licări la picioarele lor, iar puterea lui Maeve se adună, dar prea târziu.

Poarta se deschise, așa cum promiseseră semnele Wyrd din cărțile aduse de Chaol și Yrene din continentul sudic, exact unde își dorise Aelin. În locul pe care îl zărise căzând înapoi prin poarta Wyrd. În locul în care ea și Rowan se aventuraseră în urmă cu câteva zile, încercând chiar acest portal.

Poiana era scăldată în lumina lunii, iar zăpada era înaltă. Arborii erau vechi și ciudați – mai vechi decât cei din Oakwald. Copaci care puteau fi găsiți doar în nordul Terrasenului, în pustiul de dincolo.

Însă nu arborii o făcură pe Maeve să se oprească. Nu, ci mulțimea de oameni în armuri și armele care licăreau pe sub hainele lor groase de blană. Printre ei, mari ca niște cai, lupii mârâiau. Lupi care-și purtau stăpânii.

Pe câmpul de luptă, portalurile se deschiseră unele după altele, chiar acolo unde Rowan și tovarășii lor le desenaseră cu propriul sânge în timp ce luptau. Ca

toate să fie deschise de această vrajă. La acest ordin. Și dincolo de fiecare portal se vedea mulțimea de oameni. Armata.

— Știi, am auzit că ai de gând să vii aici, îi spuse Aelin lui Maeve, puterea lui Rowan fiind o simfonie în sângele ei. Am auzit că plănuiești să aduci prințesele *kharankui* cu tine. Ea zâmbi. Așadar, m-am gândit să-mi aduc și eu niște prieteni.

Primele siluete de dincolo de poartă își făcură apariția călare pe lupi mari argintii. Și, în ciuda hainelor groase de blană ce acopereau armurile grele, urechile ascuțite ale femelelor erau vizibile.

— Spiridușii care locuiau în Terrasen nu au fost rași de pe fața pământului, spuse Aelin. Lorcan începu să zâmbească. Și-au găsit un nou cămin – alături de tribul Lupului. Căci aceia care călăreau lupii erau oameni, conform tuturor legendelor. Și știai că, deși mulți dintre ei au venit aici împreună cu Brannon, un întreg clan Fae a sosit de pe continentul sudic? Fugind de tine, probabil, îmi pare rău să îți spun că niciunul nu te place cu adevărat.

Tot mai mulți Fae și călăreți ai lupilor ieșiră prin poartă, cu armele scoase. Dincolo de ei, întinzându-se la distanță, venea armata lor.

Maeve se retrase un pas. Doar unul.

— Dar știi pe cine urăsc ei și mai mult? Aelin arătă cu Goldryn spre câmpul de luptă. Pe păianjenii ăia. Nesryn Faliq mi-a povestit tot despre cum strămoșii lor s-au luptat cu ei pe continentul sudic. Cum au fugit *de tine* când ai încercat să le ții prizoniere vindecătoarele, fiind nevoiți apoi să se lupte cu prietenii tăi. Iar când au venit în Terrasen, tot și-au amintit. O parte din adevăr s-a pierdut, s-a denaturat, dar ei și-au amintit. Și-au instruit urmașii.

Spiridușii și lupii lor de dincolo de porți se uitară fix la hibrizii *kharankui* care apărură, în sfârșit, pe câmp.

— Le-am zis că mă ocup eu de tine, spuse Aelin, iar Rowan chicoti, dar păianjenii… O, păianjenii sunt ai lor! De fapt, cred că așteaptă de ceva vreme să facă asta. Și vrăjitoarele Dinți-de-fier. Se pare că Picioare-Galbene nu au fost foarte blânde cu cele prinse în trupul lor de animal în ultimii zece ani.

Aelin proiectă o rază de lumină. Singurul semnal pe care trebuia să îl dea unui popor care ceruse un singur lucru când Aelin îl implorase să lupte, să se alăture ultimei bătălii: să revină acasă. Să se întoarcă în Orynth după ce se ascunseseră zece ani.

Focul ei dansă deasupra câmpului de luptă, iar spiridușii pierduți ai Terrasenului și legendarul trib al Lupului care îi primise și le protejase flancurile dădură năvală prin portaluri, direct în rândurile surprinse ale Morathului.

Maeve devenise albă ca moartea. Păli și mai mult când magia scânteie și clocoti, iar acei păianjeni hibrizi căzură, țipetele lor surprinse fiind amuțite de săbiile Asterion.

Totuși, Rowan o strânse de mână pe Aelin, iar ea își ridică privirea la partenerul ei. Dar el se uita la Fenrys. La puterea întunecată cu care Maeve încă îl învăluia.

Masculul rămase întins în zăpadă, lacrimile-i fiind tăcute și nesfârșite. Chipul îi era însângerat, distrus.

Prin vuietul puterii lui Rowan, Aelin simți ițele care porneau din inima și sufletul ei.

„Uită-te la mine!” Ordinul ei tăcut răsună prin jurământul de sânge – spre Fenrys.

„Uită-te la mine!”

— Presupun că ai impresia că poți să mă omori

într-un mare fel, se adresă Maeve ei și lui Rowan, puterea întunecată sporind. Voi, pe care v-am nedreptățit cel mai mult.

„Uită-te la mine!”

Cu fața sfâșiată și plină de sânge, Fenrys se uită, întorcându-și ochii încețoșați spre ea. Privirea i se limpezi puțin.

Aelin clipi de patru ori. „Sunt aici, cu tine.”

Niciun răspuns.

— Înțelegeți ce este o regină valgă? îi întrebă Maeve, cu un chip triumfător în ciuda spiridușilor demult dispăruți care călăreau lupi, dând năvală pe câmpul de luptă din depărtare. Sunt imensă și eternă ca marea! Erawan și frații lui m-au *căutat* pentru puterea mea. Magia ei o înconjura ca o aură malefică. Te crezi o ucigașă de zei, Aelin Galathynius? Ce au fost, dacă nu doar niște creaturi vanitoase, blocate în lumea asta? Ce au fost, dacă nu niște ființe pe care mintea umană nu le poate înțelege? Își ridică brațele. *Eu* sunt o zeiță!

Aelin clipi din nou la Fenrys, puterea lui Rowan adunându-se în venele ei, pregătindu-se pentru primul și foarte probabil ultimul atac pe care l-ar fi putut da, cea a lui Lorcan alăturându-se și ea. Totuși, de nenumărate ori, Aelin clipi la Fenrys, spre acei ochi goi.

„Sunt aici, cu tine.”

*

„Sunt aici, cu tine.”

O regină îi spusese asta. În limba lor secretă și tăcută. În timpul orelor rele de tortură, ei își spuseseră asta.

Nu era singur.

Niciunul din ei nu fusese singur atunci.

Veranda din Doranelle și zăpada însângerată din fața Orynthului se amestecară și licăriră.

„Sunt aici, cu tine.”

Maeve stătea acolo. În fața lui Aelin și a lui Rowan, clocotind de putere. În fața lui Lorcan, ale cărui daruri întunecate îl înconjurau ca o umbră. Spiriduși – atât de mulți spiriduși și lupi, unii călărindu-i – năvăleau pe câmpul de luptă prin găurile din văzduh.

Așadar, planul lor nesăbuit ce urma să fie pus în practică atunci când totul s-ar fi dus naibii, când nu le-ar mai fi rămas nimic, funcționase.

Totuși, puterea lui Maeve creștea.

Aelin îl privea în continuare, ancorându-l. Scoțându-l de pe veranda însângerată, către un trup care tremura de durere. Un chip care-l ustura și zvâcnea.

„Sunt aici, cu tine.”

Iar Fenrys se trezi clipind. Doar o dată.

„Da.”

Iar când Aelin își mută din nou privirea, el înțelese.

*

Aelin se uită la Rowan. Își văzu partenerul zâmbindu-i, conștient de ceea ce, foarte probabil, îi aștepta. „Împreună”, spuse ea încet. Rowan își trecu degetul mare peste al ei. În semn de iubire și rămas-bun.

Iar apoi, izbucniră.

Focul, fierbinte și orbitor, vui spre Maeve.

Dar regina întunecată așteptase. Două valuri de întuneric se arcuiră și se îndreptară către ei, doar ca să fie oprite de un scut de vânt negru. Date la o parte.

Aelin și Rowan loviră din nou, repede ca o viperă, aruncând săgeți și sulițe de flăcări care o făcură pe Maeve să cedeze un pas. Apoi încă unul.

Lorcan o atacă dintr-o parte, forțând-o pe Maeve să se mai retragă un pas.

— Aș spune, zise Aelin gâfâind, acoperind vuietul magiei din ea, cântecul indestructibil al ei și al lui Rowan, că nu ne-ai nedreptățit deloc.

Ca și când i-ar fi dat pumni, Lorcan o lovi cu foc, urmat de o moarte întunecată.

Maeve se încruntă.

Aelin azvârli un val de flăcări care o mai împinse pe Maeve un pas înapoi.

— Dar el – o, el are ceva de împărțit cu tine!

Maeve căscă ochii și dădu să se întoarcă. Dar nu destul de repede.

Nu destul de repede când Fenrys dispăru din locul în care îngenunchease și reapăru – chiar în spatele lui Maeve.

Goldryn arse strălucitor când i-o înfipse în spate, până-n inima-i neagră.

Capitolul 115

Sângele negru al lui Maeve curse pe zăpadă când căzu în genunchi, apucând cu mâna sabia aprinsă înfiptă în pieptul ei.

Fenrys o ocoli, lăsând sabia acolo unde o înfipsese când veni lângă Aelin.

Cu tăciunii care o înconjurau pe ea și pe Rowan, Aelin se apropie de regină.

Dezgolindu-și dinții, Maeve șuieră când încercă și nu reuși să scoată sabia.

— Scoate-o!

Aelin se uită la Lorcan.

— Ai ceva de spus?

Lorcan zâmbi macabru, atent la spiridușii și călăreții lupilor care îi nenoroceau pe păianjeni.

— Trăiască regina! Regina Spiridușilor din Vest.

Maeve mormăi, iar sunetul nu fu al unui Fae sau al unui om, ci al unui valg pur.

— Ei bine, uite cine nu se mai preface! spuse Aelin.

— Am să plec oriunde ai să alegi să mă alungi! zise furioasă Maeve. *Numai scoate-o odată!*

— Oriunde? o întrebă Aelin, dând drumul mâinii lui Rowan.

Lipsa magiei și a puterii lui o lovi ca plonjatul într-un lac înghețat.

Dar mai avea și ea destulă.

Nu magie, niciodată ca înainte, ci o forță mai intensă și mai profundă.

Mama ei îi spusese „Inimă de Foc”.

Nu pentru puterea ei. Numele nu se referise niciodată la puterea sa.

Maeve șuieră din nou, apucând sabia.

Învăluindu-și degetele în flăcări, Aelin întinse o mână spre Maeve.

— Ai venit aici ca să scapi de soțul pe care nu îl iubeai. De o lume care nu-ți plăcea.

Maeve se opri, studiind mâna și noile bătături ale lui Aelin. Tresări de durere din cauza sabiei care îi sfâșia inima, fără s-o ucidă.

— Da, șopti Maeve.

— Și îți place lumea asta. Îți place Erilea.

Maeve își îndreptă privirea întunecată spre Aelin, apoi către Rowan și Lorcan înainte să răspundă.

— Da. Așa cum poate să-mi placă orice lucru.

Aelin rămase cu mâna întinsă, fără să rostească

oferta.

— Și dacă aleg să te alung, ai să te duci oriunde hotărâm noi. Și nu ai să ne mai deranjezi pe noi sau pe altcineva.

— Da! izbucni Maeve, strâmbându-se la sabia nemuritoare care îi străpungea inima. Regina își plecă fruntea, gâfâind, și apucă mâna întinsă a lui Aelin.

Aelin se apropie, strecurându-i lui Maeve ceva pe deget și șoptindu-i la ureche:

— Atunci, du-te naibii!

Maeve dădu înapoi, dar prea târziu.

Prea târziu când inelul de aur – cel al Silbei și al lui Athril – străluci pe mâna ei albă.

Aelin se retrase lângă Rowan când Maeve începu să țipe.

Să țipe necontenit spre cerul întunecat, spre stele.

Maeve își dorise inelul nu pentru protecția împotriva valgilor.

Nu, ea era valgă. Și-l dorise ca să nu îl mai aibă nimeni altcineva.

Totuși, când Elide i-l dăduse lui Aelin, nu o făcuse ca să distrugă o regină valgă, ci să o păzească pe Aelin. Iar Maeve nu avea să afle niciodată darul și puterea prieteniei.

Ceea ce știa Aelin o împiedicase pe regina din fața ei să devină o oglindă. O salvase pe ea și acest regat.

Maeve se zbătu, sabia Goldryn arzând, la fel ca lumina de pe degetul ei.

Imunitate împotriva valgilor. Și otravă pentru ei.

Maeve țipă, sunetul fiind destul de strident încât să cutremure lumea.

Ei rămaseră pur și simplu printre fulgii care cădeau, fără să trădeze vreo emoție, privind-o, martori ai unei morți în numele tuturor celor pe care îi

distrusese ea.

Maeve se schimonosi, apucându-și trupul. Pielea albă începu să se coșcovească precum vopseaua veche, dezvăluind părticele din creatura ce se ascundea în spatele vrăjii. Pielea pe care o crease pentru sine.

Aelin doar se uită la Rowan, la Lorcan și Fenrys, cu o întrebare nerostită în privire.

Rowan și Lorcan dădură aprobator din cap. Fenrys clipi o dată, fața lui distrusă încă sângerând.

Așadar, Aelin se apropie de regina care țipa și de creatura de dedesubt. Se duse în spatele ei și o smulse pe Goldryn.

Maeve căzu în zăpadă și noroi, dar inelul continuă să o sfâșie din interior.

Maeve o privi cu ochi negri și plini de ură când Aelin ridică sabia Goldryn.

Aelin îi zâmbi pur și simplu.

— O să ne imaginăm că ultimele cuvinte pe care ți le-am zis au fost demne de un cântec.

Ea lovi cu sabia de foc.

Maeve încă țipa când capul i se rostogoli în zăpadă.

Sângele negru țâșni, iar Aelin se mișcă din nou, înfigând-o pe Goldryn în țeasta lui Maeve și-n pământul de dedesubt.

— Arde-o! spuse răgușit Lorcan.

Mâna lui Rowan, caldă și puternică, o găsi din nou pe a lui Aelin.

Iar când ea își ridică privirea la el, văzu că lacrimile îi brăzdau chipul.

Nu din cauza reginei valge care zăcea moartă în fața lor și nici măcar din cauza a ceea ce făcuse Aelin.

Nu, prințul – soțul și partenerul ei – se uita spre sud, la câmpul de luptă.

Chiar dacă puterile li se împleteau, iar ea o transformase pe Maeve în cenușă și amintiri, Rowan se uită spre câmpul de luptă, unde nenumărate rânduri de soldați valgi căzeau în genunchi în mijlocul bătăliei cu spiridușii, lupii și cavaleria Darghan.

Unde păsările ruk băteau uimite din aripi când ilkenii căzură din cer, ca și când ar fi fost uciși.

Departe, câteva țipete stridente sfâșiară aerul, amuțind apoi.

O întreagă armată în mijlocul luptei se prăbuși.

Prăbușirea și liniștea puseră stăpânire pe tot, până ce toată armata Morathului zăcu nemișcată. Până ce vrăjitoarele Dinți-de-fier care luptau în aer își dădură seama ce se întâmplase și cotiră spre sud, fugind de rukhini și de vrăjitoarele care acum le urmăreau.

Până ce umbra întunecată care înconjura armata căzută dispăru și ea în vânt.

Atunci, Aelin știu cu siguranță încotro plecase Erawan.

Cine îl doborâse în sfârșit.

Așadar, Aelin își scoase sabia din grămada de cenușă care fusese Maeve și o ridică spre cerul nopții și spre stele și-și lăsă strigătul de victorie să umple lumea. Lăsă numele pe care îl strigă să răsune, soldații de pe câmp și din oraș preluând strigătul până ce tot Orynthul îl intonă. Până ce acesta ajunse la stelele strălucitoare ale Lordului Nordului care licăreau deasupra lor, fără să mai aibă nevoie să o îndrume spre casă.

„Yrene!

Yrene!

Yrene!”

Capitolul 116

Chaol se trezi simțind mâinile calde și delicate care îl mângâiau pe frunte și maxilar.

El cunoștea acea atingere. Ar fi recunoscut-o și dacă ar fi fost orb.

Luptase pe metereze o clipă, ca în următoarea să cadă în uitare, ca și când valul de putere care o străbătuse pe Yrene i-ar fi slăbit nu doar spatele, ci și conștiința.

— Nu știu dacă să încep să țip sau să plâng, spuse el, mormăind când deschise ochii și o văzu pe Yrene în genunchi în fața lui.

Într-o clipă evaluă împrejurimile, zărind un fel de scară, unde fusese întins pe treptele de jos de lângă palier. O boltă deschisă spre aerul rece al nopții dezvăluia cerul înstelat și senin de dincolo. Nici urmă de balauri sau ovații frenetice victorioase.

Nu se auzea nicio tobă de război. Niciun mârâit, niciun urlet.

Iar Yrene, încă mângâindu-i fața, îi zâmbea cu lacrimi în ochi.

— Poți să țipi cât vrei, spuse ea, câteva lacrimi curgându-i pe obraz.

Dar Chaol doar se holbă la ea când își dădu seama ce se întâmplase mai exact, de ce izbucnise acel val de putere.

Ce făcuse această femeie remarcabilă din fața sa.

Pentru că îi strigau numele. Armata și oamenii din Orynth îi strigau numele.

El se bucura că stătea jos, chiar dacă nu-l surprindea câtuși de puțin că Yrene reușise imposibilul.

Chaol o cuprinse de talie și își cufundă fața în gâtul ei.

— Așadar, s-a terminat! îi zise el, incapabil să

oprească tremuratul care îl cuprinsese, amestecul de ușurare, bucurie și urma de groază rămasă.

Yrene își trecu mâna prin părul lui, pe spate, iar el o simți zâmbind.

— S-a terminat!

Totuși, femeia pe care o îmbrățișa, copilul care creștea în pântecul ei…

Poate că se terminase cu Erawan, amenințarea și armata lui odată cu el, și cu Maeve.

Dar viața, își dădu seama Chaol, abia începea.

*

Lui Nesryn nu îi venea să creadă. Inamicul pur și simplu… se prăbușise. Chiar și hibrizii *kharankui.*

Era la fel de puțin probabil ca spiridușii și lupii care apăruseră pur și simplu prin găurile din lume. O armată dispărută, care nu pierduse timpul și se avântase asupra Morathului, ca și când ar fi știut exact unde și cum să atace. Ca și când ar fi fost chemată din miturile antice ale Nordului.

Nesryn coborî pe zidurile ude de sânge ale orașului, privind rukhinii și vrăjitoarele aliate care fugăreau legiunea Dinți-de-fier spre orizont. Dacă Salkhi nu ar fi avut urme de gheare și sânge în jurul ochilor, li s-ar fi alăturat.

Abia reuși să strige după o vindecătoare când descălecă.

Abia reuși să descalece de pe pasărea ruk, șoptindu-i păsării în tot acest timp. Îi curgea mult sânge, zgârieturile lăsate de ilken fiind adânci. Nici urmă de otravă, dar…

— Ești rănită? se auzi Sartaq.

Prințul avea ochi mari și fața însângerată când o

studie din cap până în picioare. În spatele lui, Kadara gâfâia pe metereze, cu penele la fel de însângerate ca și călărețul ei.

Sartaq o apucă de umeri.

— Ești rănită?

Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de neliniștit.

Nesryn arătă pur și simplu spre inamicul acum nemișcat, incapabilă să își găsească vorbele.

Dar ceilalți o făcură, rostind un cuvânt, un nume, de nenumărate ori. „Yrene!”

Vindecătoarele se grăbiră să urce pe metereze, îndreptându-se spre ambele păsări ruk, iar Nesryn își permise să îl cuprindă de talie pe Sartaq. Să își lipească fața de pieptul lui protejat de armură.

— Nesryn!

Numele ei era o întrebare și un ordin. Dar Nesryn doar îl îmbrățișă mai strâns. Atât de aproape! Fuseseră atât de aproape de înfrângerea totală!

„Yrene! Yrene! Yrene!” strigau soldații și oamenii orașului.

Sartaq își trecu o mână prin părul ei murdar.

— Știi ce înseamnă victoria, nu?

Nesryn își ridică privirea, încruntându-se. În spatele lor, Salkhi aștepta răbdător cât magia vindecătoarei îi alină ochiul.

— Sper că o noapte de somn! spuse ea.

Sartaq râse și o sărută pe tâmplă.

— Înseamnă că mergem acasă, îi șopti pe piele. Înseamnă că vii acasă – cu mine.

Și chiar dacă lupta tocmai se terminase, în ciuda morților și a răniților din jurul lor, Nesryn zâmbi. Da, urma să-l însoțească acasă, pe continentul sudic, dispusă să îmbrățișeze tot ce o aștepta acolo.

*

Aelin, Rowan, Lorcan și Fenrys zăboviră pe câmpia din fața porților orașului până ce se asigurară că armata doborâtă nu avea să se ridice. Până ce soldații khaganului umblară printre soldații inamici, înghiontindu-i, fără să primească un răspuns.

Dar nu îi decapitară. Nu îi tăiară în bucăți ca să termine treaba.

Nu pe cei cu inele sau coliere negre, pe care vindecătoarele ar fi putut să-i salveze.

Asta avea să se petreacă a doua zi.

Luna ajunsese la apogeu când hotărâseră în tăcere că văzuseră destul încât să stabilească faptul că armata lui Erawan nu se mai ridica niciodată. Când păsările ruk, vrăjitoarele Crochan și rebelele Dinți-de-fier dispăruseră, urmărind restul legiunii aeriene în noapte.

Apoi, Aelin se întoarse spre poarta sudică a Orynthului.

Ca un răspuns, aceasta se deschise scârțâind ca să o întâmpine.

Două brațe se deschiseră larg.

Aelin se uită la Rowan, coroanele lor de foc încă arzând strălucitor. Îl luă de mână.

Cu pulsul vuindu-i prin oase, Aelin făcu un pas spre poartă. Spre Orynth. Spre casă.

Lorcan și Fenrys o ajunseră din urmă. Rana celui din urmă încă sângera, dar refuzase oferta lui Aelin și Rowan de a-l vindeca, spunând că voia să aibă o amintire. Nu îndrăzniseră să-l întrebe de ce – nu încă.

Aelin își ridică bărbia, îndreptându-și umerii când se apropiară de boltă.

Soldații deja flancau ambele laturi.

Nu soldații khaganului, ci bărbați și femei în armura Terrasenului. Și civili printre ei – cu uimire și bucurie pe chipuri.

Aelin se uită la pragul porții. La pietrele vechi și familiare, acum pline de sânge.

Trimise o urmă de foc peste ele. Ultima fărâmă a puterii ei.

Când focul dispăru, pietrele fură din nou curate. Noi. Așa cum avea să fie înnoit și acest oraș, adus la noi culmi și splendori. Din nou un far al învățăturii și al luminii.

Rowan o strânse de mână, dar ea nu se uită la el când păși peste prag, intrând pe poartă.

Aelin se uită doar la poporul ei, zâmbind larg când intră în Orynth, iar oamenii începură să ovaționeze, primind-o în sfârșit acasă.

Capitolul 117

Aedion luptase până ce soldatul inamic din fața lui căzuse în genunchi, ca și când ar fi murit.

Dar bărbatul, cu un inel negru pe deget, nu era mort.

Doar demonul din el era.

Iar când soldații nenumăratelor națiuni începuseră să ovaționeze, când se răspândise vestea că vindecătoarea din Torre Cesme îl înfrânsese pe Erawan, Aedion făcuse pur și simplu cale întoarsă dinspre metereze.

Îl găsise doar după miros. Chiar și mort, mirosul zăbovea, Aedion urmându-l pe străzile distruse și printre grupurile de oameni care sărbătoreau și plângeau.

O singură lumânare fusese aprinsă în baraca goală

unde îi întinseseră trupul pe o masă de lucru.

Acolo îngenunchease Aedion în fața tatălui său.

Cât timp rămăsese aici, cu capul plecat, nu știa. Iar lumânarea arsese până aproape de bază când ușa se deschise scârțâind și simți un parfum cunoscut.

Ea nu spuse nimic în timp ce se apropie fără să facă zgomot. În timp ce se transformă și îngenunche lângă el.

Lysandra doar se sprijini de bărbat, până ce Aedion o cuprinse cu brațul, strângând-o puternic.

Împreună, îngenunchează acolo, iar el își dădu seama că suferința ei era la fel de reală ca a lui. Își dădu seama că suferea pentru Gavriel, dar și pentru pierderea lui.

Pentru anii pe care n-avea să-i mai petreacă alături de tatăl său, ani de care el își dăduse seama că voia să îi trăiască; pentru poveștile pe care își dorea să le audă, pentru masculul pe care își dorea să îl cunoască. Și n-avea s-o facă niciodată.

Oare Gavriel știuse? Sau murise crezând că fiul lui nu voia să aibă de-a face cu el?

El nu putea suporta acel posibil adevăr. Povara lui ar fi fost insuportabilă.

Când lumânarea se stinse, Lysandra se ridică și îl luă cu ea.

O înmormântare cu fast, îi promisese în tăcere Aedion. Cu toate onorurile și toate însemnele regale pe care le-ar fi găsit în urma luptei. Intenționa să își îngroape tatăl în cimitirul regal, printre eroii din Terrasen, unde și el avea să fie îngropat într-o zi. Alături de acesta.

Măcar atât putea face: să se asigure că tatăl lui știa în Lumea de Dincolo.

Ei ieșiră pe stradă, iar Lysandra se opri ca să îi

șteargă lacrimile, să îl sărute pe obraji, apoi pe gură, cu atingeri ușoare și tandre.

Aedion o cuprinse în brațe și o strânse sub stele și lumina lunii.

Cât timp rămaseră pe stradă, el nu știa. Dar apoi cineva își drese vocea în apropiere, iar ei se despărțiră ca să se întoarcă spre acesta.

Acolo stătea un tânăr nu cu mult trecut de treizeci de ani.

Uitându-se la Lysandra.

Nu era un mesager sau vreun soldat, deși purta hainele groase ale rukhinilor. Părea hotărât și puternic după trupul înalt, când înghiți.

— Tu ești… lady Lysandra?

Lysandra își înclină capul.

— Da.

Bărbatul făcu un pas, iar Aedion își înfrână impulsul de a o împinge în spatele lui, de a scoate sabia la bărbatul ai cărui ochi gri se măriră și străluciră de lacrimi.

Care îi zâmbi larg și vesel.

— Numele meu este Falkan Ennar, spuse el, punându-și o mână pe piept.

Lysandra se arătă confuză și circumspectă.

Zâmbetul lui Falkan nu dispăru.

— Te caut de foarte mult timp.

Iar apoi, vorbindu-i printre lacrimi, îi povesti totul și-i spuse că era unchiul ei.

Tatăl ei fusese mult mai bătrân decât el, dar de când Falkan aflase de existența ei, o căutase. Zece ani căutase copilul abandonat al fratelui său mort, vizitând Riftholdul ori de câte ori avusese ocazia. Fără să își dea seama vreodată că și ea ar fi putut avea darurile lui – sau niciuna dintre trăsăturile fratelui său.

Dar Nesryn Faliq îl găsise. Sau se găsiseră unul pe celălalt. Iar apoi își dăduseră seama, un mic noroc în lumea asta mare.

Averea lui de negustor avea s-o moștenească ea, dacă voia.

— Orice vrei, îi spuse Falkan. N-ai să-ți mai dorești niciodată nimic.

Lysandra plângea, pe chipul ei citindu-se doar bucuria când îl cuprinse în brațe pe Falkan și îl strânse puternic.

Aedion urmări totul, tăcut și afectat, bucurându-se totuși pentru ea – întotdeauna s-ar fi bucurat pentru ea, pentru orice rază de lumină pe care ar fi găsit-o.

Lysandra se retrase de lângă Falkan, zâmbind încă larg, mai minunat decât cerul înstelat. Ea își împleti degetele cu ale lui Aedion și i le strânse puternic în clipa în care îi răspunse în sfârșit unchiului ei:

— Am deja tot ce îmi trebuie.

*

Câteva ore mai târziu, stând încă pe balconul unde fusese spulberat Erawan, lui Dorian nu îi venea să creadă.

Se tot uita la acel loc, la pata neagră de pe pietrele dintre care se înălța sabia Damaris. Singura urmă rămasă.

Numele tatălui său. Numele lui. Povara îl apăsa, fără a fi pe deplin un lucru neplăcut.

Dorian își îndoi degetele însângerate. Își consumase magia, iar pe limbă tot mai simțea gustul metalic al sângelui. Aproape se epuizase. Nu mai trăise așa ceva. Presupunea că ar fi fost mai bine să se obișnuiască, într-un fel, cu starea asta.

Cu picioarele tremurânde, Dorian o smulse pe Damaris dintre pietre. Lama se făcuse neagră ca onixul. Trecându-și degetele peste lamă, își dădu seama că pata era imposibil de curățat.

Trebuia să plece din turn. Ca să îi găsească pe Chaol și pe ceilalți. Ca să înceapă să-i ajute pe răniți și pe soldații inconștienți de pe câmp. Cei care nu fuseseră posedați fugiseră deja, urmăriți de spiridușii ciudați care apăruseră, însoțiți de lupii uriași și călărețiii lor.

Trebuia să plece și să părăsească locul acesta.

Și totuși, se uita fix la pata neagră. La tot ce mai rămăsese.

Zece ani de suferință, chin și frică, și singurul lucru rămas era pata aceea.

În mână, întoarse sabia mai grea decât înainte. Sabia adevărului.

Care fusese adevărul, până la urmă? Care era adevărul chiar și acum?

Erawan făcuse asta, ucigând și înrobind pe atât de mulți ca să își poată vedea din nou frații. Voia să le cucerească lumea, să o pedepsească, dar își dorise să-i revadă. După câteva milenii, Erawan nu își uitase frații. Tânjea după ei.

El, Dorian, ar fi făcut la fel pentru Chaol și Hollin? Ar fi distrus o lume ca să îi găsească din nou?

Lama neagră a sabiei Damaris nu reflecta lumina. Nu strălucea deloc.

Dorian îi strânse mânerul auriu și spuse:

— Eu sunt om.

Aceasta se încălzi în mâna lui.

Se uită la sabie. Sabia lui Gavin. O relicvă dintr-o vreme când Adarlanul fusese un ținut al păcii și al abundenței.

Și avea să fie din nou așa.

— Sunt om, repetă el, spre stelele acum vizibile deasupra orașului.

Sabia nu-i mai răspunse, ca și când ar fi știut că nu mai avea nevoie de o confirmare.

Aripile vuiră, apoi Abraxos aterizâ pe balcon, cu o călăreață cu păr alb pe spatele lui.

Dorian se ridică și clipi când Manon Cioc-Negru descălecă. Ea îl studie din cap până-n picioare, uitându-se apoi la pata de pe pietrele balconului.

Ochii ei aurii se ridicară spre ai lui. Obosiți, grei – totuși strălucitori.

— Bună, prințișorule, șopti ea.

Un zâmbet se contură pe buzele lui.

— Bună, vrăjitoareo!

El scrută cerul după Cele Treisprezece, după Asterin Cioc-Negru care, fără îndoială, strigau stelelor victoria ei.

Manon spuse încet:

— Nu ai să le vezi. Nici pe cerul ăsta, nici pe altul.

Inima i se strânse când înțelese, când pierderea celor douăsprezece vieți aprige mai creă un gol în el. Unul pe care nu avea să îl uite, ci să îl onoreze. Tăcut, traversă balconul.

Manon nu se retrase când el o cuprinse în brațe.

— Îmi pare rău! spuse el.

Lent, ea îi mângâie spatele și apoi îl îmbrățișă.

— Mi-e dor de ele! șopti tremurând.

Dorian o îmbrățișă mai strâns și o lăsă pe Manon să se sprijine de el cât timp ar fi avut nevoie, Abraxos uitându-se spre acea bucată de pământ arsă de pe câmp, spre partenera care nu avea să se mai întoarcă, în timp ce orașul de dedesubt sărbătorea.

*

Aelin se plimbă cu Rowan pe străzile abrupte ale Orynthului.

Oamenii ei flancau străzile, cu lumânări în mâini. Un râu de lumină și foc, indicând calea spre casă.

Direct spre porțile castelului.

Spre locul unde stăteau lordul Darrow și Evangeline. Fata radia de bucurie.

Chipul lui Darrow era rece ca piatra. Dur precum munții Staghorn de dincolo de oraș când rămase în calea lor.

Rowan mormăi încet și, la un pas în urma lor, Fenrys îl imită.

Totuși, Aelin eliberă mâna partenerului ei, coroanele lor de foc stingându-se când parcurseră ultimii pași spre bolta castelului. Spre Darrow.

Liniștea se lăsă pe strada iluminată auriu.

Nu voia să-i permită să intre. Aici, în fața lumii, voia să o alunge. Să-i dea o ultimă palmă batjocoritoare.

Dar Evangeline îl trase de mânecă pe Darrow, ca și când ar fi vrut să îi amintească.

Gestul păru să îl îndemne pe bătrân să vorbească.

— Mie și tinerei mele protejate ni s-a spus că, atunci când ai plecat să îi înfrunți pe Erawan și Maeve, nu mai aveai cine știe ce magie.

— Într-adevăr; și situația nu o să se mai schimbe niciodată.

Darrow scutură din cap.

— De ce?

Nu îl interesa de ce rămăsese fără magie, ci de ce plecase ca să îi înfrunte cu doar câțiva tăciuni aprinși în vene.

— Terrasenul este casa mea, spuse Aelin.

Era singurul răspuns din inima ei.

Darrow zâmbi – doar puțin.

— Așa este. El își plecă fruntea, făcând o plecăciune. Bine ai venit, spuse și adăugă în timp ce se ridică: Maiestate!

Dar Aelin se uită la Evangeline care încă radia.

„Recâștigă-mi regatul, Evangeline!” era ordinul pe care i-l dăduse în urmă cu câteva luni.

Nu știa cum de reușise Evangeline. Cum îl schimbase pe acest lord bătrân din fața lor. Totuși, iată-l pe Darrow gesticulând spre porți și castelul din spatele lui.

Evangeline îi făcu semn din ochi lui Aelin, ca și când i-ar fi confirmat.

Aelin râse pur și simplu, luând-o de mână pe fată și conducând promisiunea acelui viitor strălucit al Terrasenului în castel.

*

Toate holurile vechi și zgâriate îi aduceau aminte. Îi tăiau respirația și o făceau să plângă, amintindu-și cum fuseseră cândva și cum arătau acum, triste și uzate. Cu gândul la cum aveau să fie ca odinioară.

Darrow îi conduse spre sala de mese, ca să găsească mâncare și niște gustări la miezul nopții, după lupta crâncenă.

Totuși, Aelin aruncă o privire la cel care aștepta în grandoarea ștearsă a Marii Săli și uită de foame și sete.

Toată sala se cufundă în tăcere când se aruncă spre Aedion cu atâta forță încât se clătinară înapoi un pas.

În sfârșit acasă, împreună.

Avu vag senzația că Lysandra se alăturase lui Rowan și celorlalți din spatele ei, dar nu se întoarse. Râsul ei vesel încetă văzând chipul palid și obosit al lui Aedion, tristețea care-l marca.

Ea îi atinse obrazul cu o mână.

— Îmi pare rău!

Aedion închise ochii, aplecându-se în atingerea ei, gura tremurându-i.

Nu remarcă scutul de pe spatele lui – scutul tatălui ei. Nu își dăduse niciodată seama că el îl purta.

În schimb, îl întrebă încet:

— Unde este?

În tăcere, Aedion o conduse afară din sala de mese și pe culoarele întortocheate ale castelului lor, spre o cămăruță luminată de lumânări.

Gavriel fusese întins pe o masă, o pătură de lână ascunzându-i corpul pe care-l știa a fi sfârșit. Doar chipul lui frumos era vizibil, încă nobil și blând în fața morții.

Aedion zăbovi lângă pragul ușii când Aelin se apropie de războinic. Ea știa că Rowan și ceilalți stăteau lângă el, partenerul ei ținându-și o mână pe umărul lui Aedion. Știa că Fenrys și Lorcan își plecară capetele.

Ea se opri în fața mesei pe care fusese întins Gavriel.

— Am vrut să aștept și să îți ofer jurământul de sânge după ce l-a depus fiul tău, spuse ea, vocea ei aproape ca o șoaptă răsunând din pietre. Dar ți-l ofer acum, Gavriel! Cu onoare și recunoștință, îți ofer jurământul de sânge! Lacrimile ei căzură pe pătura care îl acoperea, iar ea șterse una înainte să ia pumnalul din teaca de la centură și să-i scoată brațul de sub pătură.

Cu o mișcare a cuțitului, îl tăie în palmă. Nu curse sânge, ci doar se umflă puțin. Totuși, așteptă ca o picătură să curgă pe pietre. Apoi se tăie pe braț, își înmuie degetele în sânge și lăsă trei picături să cadă în gura lui.

— Să afle lumea, spuse Aelin, vocea spărgându-i-se, că ești un mascul onorabil! Că ai rămas lângă fiul tău și acest regat și ai ajutat la salvarea lui. Ea sărută fruntea rece. Ești legat de mine cu sânge. Și, astfel, ai să fii îngropat aici. Ea se retrase, mângâindu-l o dată pe obraz. Mulțumesc!

Era tot ce mai rămăsese de spus.

Când se întoarse, nu doar Aedion avea lacrimi pe obraji.

Ea îi lăsă acolo pe tovarășii ce acum doreau să își ia rămas-bun, în felul lor.

Fenrys, cu fața însângerată și încă neîngrijită, se lăsă pe un genunchi lângă masă. O clipă mai târziu, Lorcan făcu la fel.

Ajunse la ușă când Rowan îngenunche și el și începu să recite cuvintele vechi – cele de jale, la fel de vechi ca Terrasenul. Aceleași rugăciuni pe care le spusese ea cândva, când el o tatuase.

Vocea clară și profundă a lui Rowan umplu camera; Aelin îl luă de braț pe Aedion și îl lăsă să se rezeme de ea când se întoarseră în Marea Sală.

— Darrow mi-a spus „Maiestate”, îi zise ea după un minut.

Aedion își îndreptă ochii roșii spre ea, dar o scânteie îi lumină – doar puțin.

— Ar trebui să ne îngrijorăm?

Aelin zâmbi.

— Mi-ai citit gândurile!

*

Erau atât de multe vrăjitoare Dinți-de-fier și Crochan pe holurile castelului!

Elide le studie chipurile cât lucră cu vindecătoarele în Marea Sală. Lordul întunecat și regina fuseseră învinși – totuși, mai rămăseseră răniții. Și, de vreme ce mai avea putere, voia să dea o mână de ajutor.

Dar când o vrăjitoare cu părul alb intră în sală șchiopătând, cu o vrăjitoare Crochan atârnând între ea și o alta pe care Elide nu o recunoscu… Înainte să-și dea seama că se mișca, Elide ajunsese la jumătatea sălii unde își petrecuse multe zile fericite în copilărie.

Manon se opri văzând-o și o lăsă pe vrăjitoarea Crochan rănită în grija tovarășei sale de arme, dar nu făcu nicio mișcare să se apropie.

Elide văzu tristețea de pe chipul ei înainte să ajungă la ea. Tristețea și suferința din ochii aurii.

Ea înțepeni.

— Cine?

Manon înghiți.

— Toate.

Toate Cele Treisprezece. Toate acele vrăjitoare aprige muriseră.

Elide își atinse pieptul în dreptul inimii, ca și când ar fi putut-o împiedica să se frângă.

Dar Manon se apropie și, în ciuda suferinței de pe chipul ei obosit și însângerat, puse o mână pe umărul lui Elide. Ca să o aline.

Ca și când vrăjitoarea ar fi învățat cum să facă asemenea lucruri.

Lui Elide i se încețoșă privirea, iar Manon șterse lacrima care curse.

— Să trăiești, Elide! fu tot ce îi spuse vrăjitoarea

înainte să iasă iar din sală. Să trăiești!

Manon dispăru în holul aglomerat, cosița legănându-i-se, iar Elide se întrebă dacă ei i se adresase.

Câteva ore mai târziu, Elide îl găsi pe Lorcan priveghind lângă trupul lui Gavriel.

Când aflase, plânsese pentru masculul care îi arătase atâta bunătate. Și, după cum Lorcan îngenunchea în fața lui Gavriel, își dădu seama că tocmai terminase de făcut același lucru.

Simțind-o în pragul ușii, Lorcan se ridică în picioare, o mișcare dureroasă și lentă a celor cu adevărat extenuați. Într-adevăr, pe fața lui se citeau tristețea, suferința și regretul.

Ea își întinse brațele, iar Lorcan rămase fără aer în plămâni când o lipi de el.

— Am aflat că ție trebuie să îți mulțumim pentru distrugerea lui Erawan, îi șopti.

Elide se retrase din îmbrățișare, conducându-l în afara camerei tristeții și a luminii lumânărilor.

— Yrene a făcut-o, spuse ea, mergând până ce găsi un loc liniștit lângă un rând de ferestre care dădeau spre orașul care sărbătoreau. Eu doar am venit cu ideea.

— Fără idee, am fi umplut burțile bestiilor lui Erawan!

Elide își dădu ochii peste cap, în ciuda tuturor lucrurilor petrecute și a celor care îi așteptau.

— Atunci, a fost un efort de grup. Ea își mușcă buza. Ai auzit ceva despre Perranth?

— Un călăreț ruk a sosit în urmă cu câteva ore. Situația e aceeași ca aici: odată cu moartea lui Erawan, soldații care dețineau orașul ori s-au prăbușit, ori au fugit. Populația a preluat controlul, dar cei care au fost

posedați vor avea nevoie de vindecătoare. Un grup o să plece mâine în zbor, ca să se apuce de treabă.

Ușurarea era pe cale să îi facă genunchii să cedeze.

— Slavă lui Anneith pentru asta! Sau Silbei, presupun.

— Au dispărut amândouă. Mulțumește-ți ție!

Elide flutură o mână, dar Lorcan o sărută.

Când el se retrase, Elide șopti:

— Asta pentru ce a fost?

— Cere-mi să rămân, fu tot ce spuse el.

Inima ei începu să bată repede.

— Rămâi, șopti ea.

Ochii lui negri se luminară.

— Cere-mi să vin în Perranth cu tine.

Vocea i se sparse, dar reuși să spună:

— Vino în Perranth cu mine!

Lorcan dădu din cap drept răspuns, iar zâmbetul lui fu cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

— Cere-mă în căsătorie!

Elide începu să plângă, chiar dacă râdea.

— Vrei să te căsătorești cu mine, Lorcan Salvaterre?

El o luă în brațe, sărutând-o pe față ca și când o ultimă parte încătușată din el s-ar fi eliberat.

— Mă mai gândesc!

Elide râse, lovindu-l în umăr, râzând mai tare apoi.

Lorcan o lăsă jos.

— Ce este?

Elide își mișcă gura când încercă să nu mai râdă.

— Doar că… Eu sunt doamna din Perranth. Dacă te căsătorești cu mine, ai să iei numele familiei mele.

El clipi.

Elide râse din nou.

— Lordul Lorcan Lochan?

Era la fel de ridicol precum suna.

Lorcan clipi la ea, apoi chiui.

Ea nu mai auzise niciodată un sunet atât de vesel.

El o luă din nou în brațe, învârtind-o.

— Am să-l folosesc cu mândrie în fiecare zi din viața mea, îi spuse, zâmbetul dispărându-i când o lăsă jos, fiind înlocuit de multă tandrețe în privire când îi dădu o șuviță după ureche. Am să mă însor cu tine, Elide Lochan. Și am să-mi spun cu mândrie Lord Lorcan Lochan, chiar dacă tot regatul o să râdă auzindu-mi numele. El o sărută, ușor și tandru. Iar după ce o să ne căsătorim, îi șopti, am să-mi leg viața de a ta. Ca să nu mai fim niciodată despărțiți sau singuri.

Elide își acoperi fața cu mâinile când suspină, auzindu-l cum îi oferea inima, dispus să se lipsească de nemurirea lui pentru ea. Pentru *ei.*

Dar Lorcan o prinse de mâini, luându-i-le ușor de pe față și-i schiță un zâmbet.

— Dacă ai să vrei.

Elide îl cuprinse de gât, simțind bătăile inimii lui și lăsându-i căldura să îi intre în oase.

— Mai mult decât orice, șopti ea.

Capitolul 118

Yrene se trânti pe taburetul cu trei picioare din mijlocul haosului ce domnea în Marea Sală. Povestea îi era cunoscută, deși scena era puțin diferită: altă mare sală transformată temporar în infirmerie. Răsăritul nu era departe și totuși, ea și celelalte vindecătoare continuau să lucreze. Cei care sângerau nu ar fi putut supraviețui fără ele.

Oameni și Fae, vrăjitoare și lupi – Yrene nu mai

văzuse niciodată o asemenea varietate de ființe într-un singur loc.

Elide venise la un moment dat, radiind în ciuda răniților din jurul lor.

Yrene presupuse că toți aveau același zâmbet. Deși al ei dispăruse în ultima oră, când extenuarea o cuprinsese. Fusese forțată să se odihnească după ce se ocupase de Erawan și așteptase să-și recapete puterea doar cât să reînceapă să lucreze.

Nu putea sta locului. Vedea creatura de sub pielea lui Erawan de fiecare dată când închidea ochii. Dispăruse pentru totdeauna, dar... se întreba când avea să-l uite. Când avea să scape de senzația aceea întunecată și uleioasă. În urmă cu câteva ore, nu reușise să își dea seama dacă greața era urmarea faptului că își amintea de el sau că era însărcinată.

— Ar trebui să îl găsești pe soțul tău și să te duc la culcare, spuse Hafiza, apropiindu-se și încruntându-se. Când ai dormit ultima dată?

Yrene își ridică fruntea – mai grea decât în urmă cu câteva minute.

— Pariez că atunci când ai dormit și tu. Acum două zile.

Hafiza țâțâi.

— L-ai ucis pe lordul întunecat, ai vindecat răniți... Mă mir că nu ai leșinat, Yrene!

Yrene era pe cale să leșine, dar dezaprobarea din vocea Hafizei o întări.

— Pot să lucrez.

— Îți ordon să îți găsești soțul ăla frumos și să te duci la culcare! Pentru copilul din pântecul tău.

Au! Când Vindecătoarea Supremă punea astfel problema...

Yrene mormăi când se ridică în picioare.

— Ești nemiloasă!

Hafiza doar o bătu ușurel pe umăr.

— Vindecătoarele bune știu când să se odihnească. Extenuarea te face să iei decizii neglijente. Iar deciziile neglijente…

— Costă vieți, termină Yrene. Își ridică privirea spre tavanul înalt și boltit. Nu încetezi niciodată să dai lecții, nu-i așa?

Hafiza zâmbi.

— Asta e *viața,* Yrene. Nu încetăm să învățăm. Nici măcar la vârsta mea.

Yrene bănuise de multă vreme că dragostea de învățătură era ceea ce o ținuse tânără în toți acești ani pe Vindecătoarea Supremă. Îi zâmbi la rândul ei.

Dar privirea Hafizei se îmblânzi, vindecătoarea căzând pe gânduri.

— O să rămânem cât timp o să fie nevoie – până ce soldații khaganului pot fi duși acasă. O să lăsăm câteva vindecătoare aici ca să se îngrijească de răniții rămași, dar peste câteva săptămâni o să plecăm.

Yrene înghiți cu greu.

— Știu.

— Iar tu, continuă Hafiza, luând-o de mână, nu ai să ne însoțești.

Ochii o usturau, dar Yrene șopti.

— Nu.

Cu mâna caldă și tare ca oțelul, Hafiza îi strânse degetele lui Yrene.

— Atunci, se pare că am să fiu nevoită să-mi găsesc o nouă moștenitoare.

— Îmi pare rău, șopti ea.

— Pentru ce? Hafiza chicoti. Ai găsit dragostea și fericirea, Yrene! Nu ți-aș fi dorit altceva.

Yrene își șterse lacrimile care-i curseră.

— Eu doar – nu vreau să crezi că ți-ai pierdut timpul…

Hafiza râse în hohote.

— Mi-am pierdut timpul? Yrene Towers… Yrene Westfall. Bătrâna femeie îi cuprinse fața cu mâinile ei puternice. Ne-ai salvat *pe toți!* Yrene închise ochii când Hafiza o sărută pe frunte. O binecuvântare și un rămas-bun. Ai să rămâi pe tărâmul ăsta, spuse Hafiza, zâmbind în continuare. Dar, în ciuda oceanului care ne desparte, aici o să rămânem împreună, zise și își atinse pieptul, chiar deasupra inimii. Și, indiferent după câți ani, o să ai întotdeauna un loc în Torre. Mereu.

Yrene își puse o mână tremurândă pe inimă și dădu aprobator din cap.

Hafiza o strânse de umăr și dădu să se întoarcă la pacienții ei, însă Yrene spuse:

— Dar dacă…

Hafiza se întoarse, ridicând din sprâncene.

— Da?

Yrene înghiți.

— Dacă după ce mă instalez în Adarlan și am să nasc… Dacă, la momentul potrivit, am să-mi stabilesc propriul Torre aici?

Hafiza își înclină capul ca și când ar fi ascultat ritmul declarației când aceasta răsună în inima ei.

— Un Torre Cesme în nord.

— În Adarlan, continuă Yrene. În Rifthold. Un nou Torre care să repare ce a distrus Erawan. Ca să-i învăț pe copiii care poate nu își dau seama că au un dar, și pe cei care au să se nască având-l.

Pentru că mulți dintre spiridușii care veneau dinspre câmpul de luptă erau descendenții vindecătoarelor care le dăruiseră femeilor din Torre puterile cu mult timp în urmă. Poate și-ar fi dorit să

ajute din nou.

Hafiza zâmbi din nou.

— Îmi place foarte mult ideea ta, Yrene Westfall!

Spunând asta, Vindecătoarea Supremă se întoarse în agitația vindecării și suferinței.

Dar Yrene rămase acolo, ducându-și o mână spre pântecul ușor rotunjit.

Și zâmbi – larg și ferm – la viitorul care se deschidea în fața ei, strălucitor ca răsăritul care urma.

*

Răsăritul era aproape, și totuși, Manon nu putea dormi. Nu încercase să găsească un loc de odihnă, pentru că vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier erau rănite, iar ea nu terminase de numărat câte supraviețuiseră luptei și războiului.

În ea, locul în care cândva arseseră aprig douăsprezece suflete era gol.

Poate de aceea nu reușise să adoarmă, nici măcar când știa că, foarte probabil, Dorian le găsise un loc de dormit. Era motivul pentru care încă zăbovea în cuib, Abraxos dormind lângă ea, și se uita la câmpul de luptă acum tăcut.

După ce trupurile ar fi fost luate și zăpada s-ar fi topit odată cu venirea primăverii, ar mai fi rămas bucata de pământ ars pe câmpia din fața orașului? Ar fi rămas astfel pentru totdeauna, un semn al locului unde muriseră ele?

— Avem numărul final, spuse Bronwen în spatele ei, iar Manon le găsi pe vrăjitoarele Crochan și pe Glennis ieșind din scara turnului, urmate de Petrah.

Manon se pregăti pentru asta când ea flutură tăcută o mână.

Era rău, dar nu pe cât de rău ar fi putut fi.

Când Manon deschise ochii, cele trei doar o fixară cu privirea. Vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan stăteau împreună în liniște. Ca aliate.

— Mâine o să adunăm morții, spuse încet Manon. Și o să-i ardem la răsăritul lunii.

Așa cum făceau vrăjitoarele Crochan și Dinți-de-fier. A doua zi era lună plină – Pântecul Mamei. Era o fază bună a lunii ca să le ardă, să le ofere înapoi Zeiței cu Trei Fețe, și ca acestea să renască în pântecul ei.

— Și după asta? întrebă Petrah. Ce facem?

Manon se uită de la Petrah la Glennis și Bronwen.

— Ce ai vrea să facem?

— Să mergem acasă, zise Glennis încet.

Manon înghiți.

— Tu și vrăjitoarele Crochan puteți pleca oricând…

— Spre Pustiuri, spuse Glennis. Împreună.

Manon și Petrah făcură un schimb de priviri.

— Nu putem, spuse Petrah.

Bronwen zâmbi.

— Puteți.

Manon clipi. Și clipi din nou când Bronwen întinse un pumn spre Manon și îl deschise.

Înăuntru era o floare de un mov-deschis, la fel de mică precum unghia lui Manon. Frumoasă și delicată.

— Un bastion al vrăjitoarelor Crochan tocmai a ajuns acolo – puțin cam târziu, dar ele au auzit chemarea și au venit. Tocmai din Pustiuri.

Manon se uită la floarea mov.

— Au adus-o cu ele. De pe câmpia din fața Orașului Vrăjitoarelor.

Câmpia stearpă și însângerată. Ținutul care nu dădea nicio floare, nimic viu în afară de iarbă și mușchi și…

Vederea lui Manon se înceţoşă, iar Glennis o luă de mână, îndrumând-o spre Bronwen înainte ca vrăjitoarea să lase floarea în palma lui Manon.

— Doar împreună putem repara totul, şopti Glennis. Fii puntea! Fii lumina!

O punte între cele două popoare, asta devenise Manon.

O lumină – aşa cum Cele Treisprezece explodaseră luminos, nu întunecat, în ultimele lor clipe.

— Când fierul se topeşte, şopti Petrah, ochii ei albaştri fiind plini de lacrimi.

Cele Treisprezece topiseră acel turn şi pe vrăjitoarele Dinţi-de-fier dinăuntru. Şi pe ele însele.

— Când florile răsar din câmpuri de sânge, continuă Bronwen.

Genunchii lui Manon cedară când se uită spre câmpul de luptă, unde nenumărate flori fuseseră lăsate peste sânge şi rămăşiţe, acolo unde Cele Treisprezece îşi găsiseră sfârşitul.

— Lasă ţinutul să fie martor, termină Glennis.

Câmpul de luptă unde conducătorii şi cetăţenii multor regate şi naţiuni veniseră să îşi aducă omagiile. Să vadă sacrificiul Celor Treisprezece şi să le onoreze.

Se lăsă liniştea, iar Manon şopti, vocea ei tremurând când ţinu în palmă floarea mică şi foarte preţioasă:

— Şi să revenim acasă.

Glennis îşi plecă fruntea.

— Şi, astfel, blestemul o să se rupă. Şi o să mergem acasă împreună – ca un singur popor.

Blestemul era rupt.

Manon doar se uită la ele, începând să respire sacadat.

Apoi îl trezi pe Abraxos şi sări în şa în câteva clipe.

Nu le oferi nicio explicație, niciun rămas-bun când se avântară în noapte, îndrumându-și balaurul spre bucata de pământ ars de pe câmpul de luptă și direct în mijlocul acesteia.

Și, zâmbind printre lacrimi, râzând de bucurie și tristețe, Manon lăsă floarea prețioasă din Pustiuri pe pământ.

În semn de mulțumire și dragoste.

Ca ele să știe, ca Asterin, în ținutul unde ea, vânătorul ei și copilul mergeau ținându-se de mână, să știe că reușiseră.

Că plecau acasă.

*

Aelin voia, dar nu putea să doarmă. Ignorase ofertele de a i se găsi o cameră, un pat, în haosul castelului.

În schimb, ea și Rowan plecaseră în Marea Sală ca să discute cu răniții, să le ofere ajutor celor care aveau cea mai mare nevoie.

Spiridușii pierduți ai Terrasenului, lupii lor uriași împreună cu clanul de oameni voiau să discute cu ea în aceeași măsură cu cetățenii Orynthului. Cum găsiseră întâmplător Tribul Lupului în urmă cu zece ani în sălbăticia munților era o poveste pe care avea să o afle în curând, ca și restul lumii.

Vindecătorii lor umplură Marea Sală, alăturându-se femeilor din Torre. Toți proveneau din continentul sudic și, după toate aparențele, fuseseră instruiți de aceștia. Zeci de noi vindecători, fiecare aducând proviziile atât de necesare. Începură imediat să lucreze alături de vindecătoarele din Torre, ca și când ar fi făcut asta de secole întregi.

Iar când vindecătorii umani și Fae îi alungaseră, Aelin hoinărise prin fiecare hol și pe la fiecare etaj, uitându-se în camere pline de fantome și amintiri. Rowan o însoțise ca o prezență tăcută.

Se plimbaseră de la un etaj la altul, urcând tot mai sus, apropiindu-se de vârful turnului nordic la crăpatul zorilor.

Dimineața era foarte friguroasă, chiar mai mult în vârful turnului aflat la înălțime deasupra lumii, dar ziua avea să fie senină. Luminoasă.

— Iată-l! spuse Aelin dând din cap spre locul înnegrit de pe pietrele balconului. Aici și-a găsit sfârșitul Erawan, din mâna unei vindecătoare. Se încruntă. Sper c-o să iasă pata.

Rowan pufni, iar când ea se uită peste umărul lui, vântul fluturându-i părul, îl văzu rezemat de ușa scării, cu brațele încrucișate.

— Adică, spuse ea, ar fi odios ca mizeria lui să mai rămână pe aici. Și am de gând să folosesc balconul ăsta ca să mă bronzez. Mi-ar strica priveliștea.

Rowan chicoti și se dezlipi de ușă, mergând spre balustrada balconului.

— Dacă nu iese pata, o să o acoperim cu un covor.

Aelin râse și i se alătură, aplecându-se în căldura soarelui când acesta polei câmpul de luptă, râul și munții Staghorn.

— Ei bine, acum ai văzut toate holurile, camerele și scările. Ce zici de noua ta casă?

— E puțin cam mică, dar o să ne descurcăm!

Aelin îl înghionti și făcu semn din bărbie spre turnul vestic din apropiere. Spre deosebire de turnul nordic, care era înalt, cel vestic era lat. Mare. Aproape de ultimele etaje, atârnând peste prăpastie, o grădină cu ziduri de piatră strălucea în lumina soarelui. Grădina

regelui.

A reginei, se gândi ea.

Nu rămăsese nimic, în afară de spini și zăpadă. Totuși, ea și-o amintea din vremea în care îi aparținuse lui Orlon: trandafirii și ramurile glicinei, fântânile care se revărsau peste marginea grădinii spre prăpastia de dedesubt, mărul cu flori ca bulgării de zăpadă primăvara.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de convenabil ar fi pentru Fleetfoot, spuse ea despre grădina privată și secretă.

Rezervată *doar* familiei regale. Câteodată chiar doar regelui și reginei. Să nu fie niciodată nevoită să fugă pe scările turnului ori de câte ori ar fi trebuit să își facă nevoile.

— Sunt sigur că înaintașii tăi s-au gândit la obiceiurile canine când au construit-o.

— Eu așa aș fi făcut, mormăi Aelin.

— O, te cred! spuse Rowan zâmbind. Dar îmi poți explica de ce nu suntem chiar acum acolo, dormind?

— În grădină?

El îi atinse nasul.

— În camera de după grădină. În dormitorul nostru.

Ea îl condusese repede prin turnul încă destul de bine întreținut, în ciuda tuturor celorlalte locuri din castel, care necesitau reparații. Cineva din Adarlan îl folosise fără îndoială.

— Vreau să se șteargă orice urmă de Adarlan înainte să stau aici, recunoscu ea.

— Ah!

Tânăra regină inspiră aerul dimineții.

Aelin îi auzi și le simți mirosul înainte să îi vadă. Iar când ei se întoarseră, îi găsiră pe Lorcan și Elide intrând pe balconul turnului, urmați de Aedion,

Lysandra și Fenrys. Ren Allsbrook, timid și atent, ieși în spatele lor.

Cum de știuseră unde să îi găsească, de ce veniseră, Aelin nu știa. Cel puțin rănile lui Fenrys se închiseseră, deși două cicatrici roșii îi coborau de la frunte până la maxilar. El nu părea să bage de seamă… sau să îi pese.

Ea observă și mâna lui Lorcan de pe spatele lui Elide. Strălucirea de pe chipul doamnei.

Aelin putea să presupună cu succes de ce radia. Până și ochii negri ai lui Lorcan erau strălucitori.

Asta nu o împiedică pe Aelin să surprindă privirea lui Lorcan și să-l avertizeze tot dintr-o privire care transmitea tot ce nu se deranja să-i spună: dacă îi frângea inima doamnei din Perranth, avea să-l facă să ardă și s-o invite pe Manon Cioc-Negru să pregătească masa pe cadavrul lui.

Lorcan își dădu ochii peste cap, iar Aelin se consideră mulțumită de confirmarea primită când îi întrebă pe toți:

— S-a deranjat *cineva* să doarmă?

Doar Fenrys ridică mâna.

Aedion se încruntă la pata neagră de pe pietre.

— O s-o acoperim cu un covor, îi spuse Aelin.

Lysandra râse.

— Cu unul de prost gust, sper!

— Cu roz și purpuriu. Brodat cu flori. Exact cum i-ar fi plăcut lui Erawan.

Masculii Fae se uitară la ei, Ren clipind. Elide își plecă fruntea când chicoti.

Rowan pufni din nou.

— Cel puțin regatul ăsta n-o să fie plicticos.

Aelin își atinse pieptul cu o mână, prefăcându-se indignată.

— Chiar te îngrijorai că o să fie?

— Zeii să ne ajute! mormăi Lorcan, iar Elide îl înghionti.

Aedion i se adresă lui Ren, tânărul lord zăbovind lângă boltă ca și când încă s-ar fi gândit dacă să plece repede:

— Știi, acum ai șansa să scapi. Înainte să fii atras în prostia asta fără sfârșit.

Dar ochii negri ai lui Ren îi întâlniră pe ai lui Aelin. Îi studiară.

Ea auzise despre Murtaugh. Știa că acum nu era timpul să deschidă subiectul, pierderea întunecând privirea lui. Așadar, se afișă în continuare binevoitoare și sinceră.

— Întotdeauna ne-ar mai prinde bine unul care să participe la prostii, spuse Aelin.

Ren o studie din nou.

— Ai renunțat la absolut orice și tot te-ai întors aici. Tot ai luptat.

— Totul pentru Terrasen, spuse ea încet.

— Da, știu, spuse Ren, cicatricea de pe chipul lui contrastând în soarele dimineții. Acum înțeleg asta. El îi zâmbi. Cred că și mie mi-ar prinde bine niște prostioare, după războiul ăsta.

— Ai să regreți că ai spus asta, mormăi Aedion.

Dar Aelin făcu o plecăciune.

— O, cu siguranță! Ea zâmbi la masculii adunați. Îți jur că n-am să te plictisesc de moarte! Este jurământul unei regine.

— Așadar, ce o să presupună lipsa plictiselii? întrebă Aedion.

— Reconstrucția, spuse Elide. Reconstruirea multor lucruri.

— Negocieri negustorești, zise Lysandra.

— Instruirea unei noi generații în magie, continuă Aelin.

Masculii clipiră la ele, din nou.

Aelin își înclină capul, clipind și ea la ei.

— Nu contribuiți și voi cu ceva important? Ea țâțâi. Știți, sunteți al naibii de bătrâni! M-aș fi așteptat la mai mult de la niște ticăloși bătrâni și țâfnoși!

Nările lor se umflară. Aedion zâmbi, Ren strângând cu înțelepciune din buze ca să nu facă la fel.

— Patru, spuse Fenrys. Noi patru suntem al naibii de bătrâni!

Aelin ridică o sprânceană.

Fenrys zâmbi, mișcarea întinzând cicatricile.

— Vaughan este încă acolo. Iar acum este liber.

Rowan își încrucișă brațele.

— N-o să mai fie prins niciodată.

Dar Fenrys zâmbi cu subînțeles și arătă spre tabăra armatei Fae de pe câmp, lupii și oamenii numărându-se printre ei.

— Am senzația că cineva de acolo s-ar putea să știe de unde să începem, zise și îi aruncă o privire lui Aelin. Dacă ai accepta încă un bătrân ticălos și țâfnos în acest regat.

Aelin ridică din umeri.

— Dacă îl poți convinge, nu văd de ce nu. Rowan zâmbi auzind asta, și studie cerul ca și când și-ar fi putut vedea prietenul dispărut care zbura pe-acolo.

Fenrys îi făcu semn din ochi.

— Te asigur că nu este la fel de nesuferit ca Lorcan! Elide îl lovi în braț, iar Fenrys fugi ridicând mâinile în timp ce râse. O să-ți placă! îi promise el lui Aelin. Toate doamnele îl plac, adăugă făcând din nou semn din ochi spre Lysandra și Elide.

Aelin râse mai liber decât până acum și se întoarse

spre regatul agitat.

— Am promis tuturor o lume mai bună, spuse ea după o clipă, cu vocea solemnă. Așadar, o să începem cu asta.

— Începem cu lucruri neînsemnate! spuse Fenrys. Îmi place!

Aelin zâmbi la el.

— Mi-a cam plăcut când am votat pentru cheile Wyrd. Așa că o să începem să supunem mai multe chestii la vot.

La o clipă după ce liniștea se lăsă, Lysandra o întrebă:

— Pentru ce să votăm?

Aelin ridică din umeri, băgându-și mâinile în buzunare.

— Pentru unele lucruri.

Aedion ridică o sprânceană.

— Cum ar fi cina?

Aelin dădu ochii peste cap.

— Da, pentru cină. Cină aleasă de comitet.

Elide tuși.

— Cred că Aelin se referă la lucruri importante. La cum să conducă regatul ăsta.

— Tu ești regina, spuse Lorcan. De ce să votăm?

— Oamenii ar trebui să aibă un cuvânt de spus în privința felului în care sunt conduși, a politicilor care îi afectează. Ar trebui să aibă ceva de zis despre cum o să fie reconstruit regatul. Aelin își ridică bărbia. Am să fiu regină, iar copiii mei… Obrajii i se încălziră când îi zâmbi lui Rowan. Copiii noștri, spuse ea puțin prea încet, vor conduce. Într-o zi. Dar Terrasenul ar trebui să aibă o voce. Fiecare teritoriu, indiferent de lorzii care îl conduc, ar trebui să aibă o voce. Una aleasă de poporul lui.

Războinicii se uitară atunci unul la celălalt. Rowan spuse:

— Exista un regat – în est. Cu mult timp în urmă. Ei credeau în astfel de lucruri. Mândria străluci în ochii lui, mai puternic decât răsăritul. Era un loc al păcii și al înțelepciunii. Un far într-o parte distantă și violentă a lumii. După reconstruirea bibliotecii din Orynth, o să-i rugăm pe dascăli să afle tot ce se poate despre asta.

— Am putea să ne ducem în regat, spuse Fenrys. Să vedem dacă unii dintre dascălii sau liderii lor ar vrea să vină ca să ne ajute aici. Ridică din umeri. Aș putea să o fac eu. Să călătoresc până acolo, dacă vrei.

Ea știa că el vorbea serios – că voia să călătorească în calitate de emisar. Poate ca să aibă timp să se gândească la toate lucrurile pe care le văzuse și suportase. Să se împace cu pierderea fratelui său. Să se împace cu sine. Ea avea senzația că cicatricea de pe fața lui ar fi dispărut doar dacă el și-ar fi dorit asta.

Dar Aelin dădu din cap. Și, chiar dacă l-ar fi trimis bucuroasă pe Fenrys oriunde și-ar fi dorit…

— Biblioteca? zise deodată.

Rowan zâmbi.

— Și teatrul regal.

— Nu a fost niciun teatru – nu ca în Rifthold.

Rowan zâmbi mai larg.

— O să fie!

Aelin flutură o mână.

— Trebuie să îți aduc aminte că, în ciuda faptului că am câștigat războiul, nu mai suntem plini de aur?

Rowan o cuprinse de umeri cu un braț.

— Trebuie să îți aduc aminte că, de vreme ce ai decapitat-o pe Maeve, sunt din nou prințul din Doranelle, cu acces la bunurile și proprietățile mele? Și

că, odată ce Maeve a fost respinsă, ca impostoare, jumătate din averea ei îți revine ție... și cealaltă, familiei Whitethorn?

Aelin clipi lent. Ceilalți zâmbiră. Chiar și Lorcan.

Rowan o sărută.

— O bibliotecă nouă și un teatru regal, îi șopti el. Consideră-le cadoul meu de împerechere, Inimă de Foc!

Aelin se retrase, studiindu-i chipul pe care citi sinceritatea și convingerea.

Și îmbrățișându-l, râzând spre cerul care se lumina, izbucni în lacrimi.

*

Trebuia să fie o zi cu multe întruniri, hotărâse Aelin stând în camera prăfuită și aproape goală și zâmbindu-le aliaților și prietenilor ei.

Ansel din Briarcliff, rănită și zgâriată, zâmbi.

— Creatura ta metamorfică este o mincinoasă pricepută, spuse ea. Sunt rușinată că nu am observat nimic!

Prințul Galan, la fel de lovit, râse.

— În apărarea mea, nu te-am întâlnit niciodată. El își înclină capul spre Aelin. Deci, bună, verzișoaro!

Aelin, rezemându-se de biroul aproape putrezit care servea ca singura piesă de mobilier din cameră, îi zâmbi.

— Te-am văzut o dată, de la distanță.

Ochii lui Galan Ashryver străluciră.

— Presupun că în trecut, când încă erai o asasină, și îți mulțumesc pentru că nu m-ai ucis!

Aelin chicoti, chiar dacă Rolfe își dădu ochii peste cap.

— Da, corsarule?

Rolfe flutură o mână tatuată, având încă sânge sub unghii.

— Mă abțin de la comentarii!

Aelin zâmbi.

— Tu ești moștenitorul poporului mycenian, spuse ea. Micile certuri sunt acum sub demnitatea ta.

Ansel pufni. Rolfe îi aruncă o privire.

— Ce vrei să faci acum cu ei? întrebă Aelin.

Presupunea că restul curtenilor trebuiau să fie aici, dar când o trimise pe Evangeline să îi adune aliații, ea alesese să le permită să se odihnească. Rowan plecase ca să îi caute pe Endymion și Sellene. După câte se părea, cea din urmă era pe cale să afle multe despre viitorul ei. Viitorul orașului Doranelle.

Rolfe ridică din umeri.

— Va trebui să hotărâm unde mergem. Dacă ne întoarcem în Golful Craniului sau…

Miji ochii verzi ca marea.

— Sau? întrebă dulce Aelin.

— Sau să hotărâm dacă am prefera să ne reconstruim vechea patrie, în Illium.

— De ce nu hotărăști tu? întrebă Ansel.

Rolfe flutură o mână tatuată.

— Și-au oferit viețile ca să lupte în războiul ăsta. Ei ar trebui să poată alege unde vor să trăiască după asta.

— Înțelept din partea ta, spuse Aelin, țâțâind. Rolfe înțepeni, dar se relaxă văzând amabilitatea din ochii ei. Dar ea se uită la Illias, armura asasinului fiind îndoită și zgâriată. Ai spus ceva în tot războiul ăsta?

— Nu, răspunse Ansel în locul lui.

Fiul Maestrului Mut se uită la tânăra regină, în ochii ei.

Aelin clipi la privirile pe care și le aruncară cei doi. Fără dușmănie și frică. Ea ar fi putut jura că Ansel roși.

Scutindu-și vechea prietenă, Aelin le spuse tuturor:

— Mulțumesc!

Ei se întoarseră din nou spre ea.

Aelin înghiți și-și duse o mână în dreptul inimii.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit când v-am rugat! Vă mulțumesc în numele Terrasenului! Vă sunt îndatorată.

— Noi îți eram îndatorați, replică Ansel.

— Eu nu eram, mormăi Rolfe.

Aelin îi zâmbi.

— Noi doi o să ne distrăm. Ea își studie aliații, obosiți, dar încă în picioare. Supraviețuiseră cu toții. Cred că o să ne distrăm de minune!

*

La amiază, Aelin o găsi pe Manon într-unul dintre cuiburile vrăjitoarelor, Abraxos uitându-se spre câmpul de luptă.

Cu aripile și coastele bandajate, o acoperea pe fosta Aripă Conducătoare.

— Regina vrăjitoarelor Crochan și Dinți-de-fier, spuse Aelin în loc de salut, fluierând încet și făcând-o pe Manon să se întoarcă lent. Aelin își privi unghiile. Impresionant!

Totuși, chipul care se întoarse spre ea…

Era extenuat. Suferind.

— Am aflat, spuse încet Aelin, coborându-și mâinile, dar fără să se apropie.

Manon nu spuse nimic, liniștea ei transmițând tot ce trebuia Aelin să știe.

Nu, nu se simțea bine. Da, o distrusese ce se

întâmplase. Nu, nu voia să discute despre asta.

— Mulțumesc, fu tot ce spuse Aelin.

Manon dădu ușor din cap. Așa că Aelin se îndreptă către vrăjitoare, trecând, totuși, pe lângă ea. Se duse chiar în locul din care Abraxos se uitase spre Theralis. Spre peticul de pământ ars.

Inima i se strânse văzând priveliștea asta, balaurul, pământul și vrăjitoarea din spatele ei. Dar Aelin se așeză lângă balaur. Își trecu o mână peste capul lui aspru. El se aplecă în atingerea ei.

— O să fie un monument, le spuse ea lui Abraxos și Manon. Dacă vrei, o să înalț un monument chiar acolo. Ca să nu uite nimeni vreodată cine s-a sacrificat și cui trebuie să mulțumim.

Vântul șuieră prin turn, gol și rece. Dar apoi pașii scârțâiră în fân, iar Manon se așeză lângă ea.

Totuși, Aelin nu mai vorbi și nu mai puse întrebări. Iar Manon, dându-și seama de asta, își plecă umerii și fruntea, așa cum nu ar fi putut să o facă niciodată în prezența altcuiva. Întrucât nimeni altcineva nu ar fi putut să înțeleagă povara pe care o purtau amândouă.

În liniște, cele două regine se uitară spre câmpul distrus. Spre viitorul de dincolo de el.

Capitolul 119

Pregătirile duraseră zece zile.

Zece zile să golească sala tronului, să spele holurile de la etajele inferioare, să găsească mâncarea și bucătarii necesari. Zece zile să curețe apartamentul regal, să găsească haine potrivite și să decoreze splendid sala tronului.

Ghirlande veșnic verzi atârnau de scaune și căpriori, iar când Rowan ajunse pe podiumul din sala

tronului, monitorizând mulțimea adunată, fu nevoit să recunoască faptul că Lysandra făcuse ceva impresionant. Lumânările pâlpâiau peste tot, iar zăpada proaspătă căzuse cu o seară înainte, acoperind cicatricile rămase în urma luptei.

Lângă el, Aedion se mișca pe loc, Lorcan și Fenrys uitându-se direct înainte.

Cu toții se spălaseră și se pieptănaseră și purtau haine care îi făceau să pară… nobili.

Lui Rowan nu îi păsa. Jacheta lui verde, cu fir de argint, era cel mai puțin practic lucru pe care îl purtase vreodată. Cel puțin avea asupra lui sabia, la celălalt șold atârnând Goldryn.

Din fericire, Lorcan părea la fel de jenat ca el, fiind îmbrăcat în negru. „Dacă ai purta altceva, îi spusese Aelin lui Lorcan, lumea s-ar întoarce pe dos. Așadar, ai să te îmbraci în negru, ca de doliu!”

Lorcan își dăduse ochii peste cap. Dar Rowan zărise chipul lui Elide când le reperase pe ea și Lysandra în holul sălii tronului cu câteva clipe înainte. Văzuse dragostea și dorința când se uitase la Lorcan în noile lui haine. Și se întrebase cât de curând avea sala asta să găzduiască o nuntă.

Aruncându-i o privire lui Aedion, îmbrăcat și el în verdele Terrasenului, Rowan schiță un zâmbet. Două nunți, probabil înaintea verii. Deși nici Lysandra și nici Aedion nu menționaseră așa ceva.

Ultimul dintre invitații lor ajunse în spațiul aglomerat, iar Rowan îi studie pe conducătorii și aliații așezați în primele rânduri. Ansel din Briarcliff se tot foia în pantalonii și jacheta la fel de noi, Rolfe punându-și un braț peste scaunul din spatele ei când îi zâmbi. Ilias, îmbrăcat în hainele albe în mai multe straturi ale poporului său, stătea în partea cealaltă a lui Ansel, o

întruchipare a calmului. La un rând în față, Galan stătea tolănit în hainele princiare, cu fruntea sus. El făcu semn din ochi când întâlni privirea lui Rowan.

Rowan pur și simplu își înclină capul în direcția lui, iar apoi spre verii săi, Enda și Sellene, așezați lângă palier, cea din urmă simțind nevoia să-și petreacă niște ore bune în tăcere când Rowan îi spusese că acum era regina din Doranelle. Regina Spiridușilor din Est.

Totuși, vara lui cu părul argintiu nu se îmbrăcase azi pentru noul ei titlu – ca și Enda, alesese hainele care erau mai puțin uzate după luptă.

Doranelle avea să fie supus multor schimbări, unele pe care Rowan știa că nu le putea prezice. La conducere urma să fie familia Whitethorn, descendența Morei fiind readusă în sfârșit la putere, dar de ei, de Sellene avea să depindă acea domnie și de modul în care s-ar fi organizat spiridușii fără ca regina întunecată să îi conducă.

Rămânea de văzut câți spiridași alegeau să rămână aici, în Terrasen. Câți și-ar fi dorit să își clădească o viață în regatul distrus de război, să aleagă anii grei de reconstruire, în locul întoarcerii la viața ușoară și la bogăție? Războinicii Fae pe care îi întâlnise în ultimele două săptămâni nu îi dăduseră de înțeles ce intenționau și totuși, el îi văzuse pe câțiva privind cu jind spre munții Staghorn și Oakwald, ca și când ar fi auzit și ei chemarea sălbatică a vântului.

Mai era și celălalt factor: spiridușii care locuiseră aici înainte de căderea Terrasenului. Cei care răspunseseră rugăminții disperate a lui Aelin și reveniseră din patria lor secretă, din mijlocul sălbăticiei în care trăiau cei din Tribul Lupilor, ca să se pregătească de călătoria spre locul în care se aflau acum. Ca să se întoarcă în sfârșit în Terrasen. Și,

poate, să aducă o parte din lupi cu ei.

Intenționa să depună toate eforturile ca să facă acest regat demn de întoarcerea lor. Demn de toți cei care locuiau aici, fie că erau oameni, Fae sau vrăjitoare. Un regat la fel de mare cum fusese cândva – mai mare. La fel de mare ca acel lucru care se afla în sudul îndepărtat, dincolo de Marea îngustă, dovadă că un ținut al păcii și abundenței putea exista.

Nobilii khaganatului îi povestiseră multe despre regatul lor zilele astea, despre politicile și oamenii lor. Ei stăteau acum împreună în partea cealaltă a sălii tronului, alături de Chaol și Dorian. Yrene și Nesryn erau și ele acolo, amândouă elegante în niște rochii despre care Rowan putea doar să presupună că fuseseră împrumutate. Nu era nicio prăvălie deschisă și niciuna cu provizii. Într-adevăr, era un miracol că aveau măcar haine curate.

Cel puțin Manon refuzase hainele elegante. Ea purta hainele de piele ale vrăjitoarelor – deși avea pe frunte coroana de stele a cărei lumină se răsfrângea asupra lui Petrah Sânge-Albastru și Bronwen Crochan, așezate lângă ea.

Aedion înghiți zgomotos, iar Rowan privi spre ușile deschise. Spre locul unde stătea lordul Darrow lângă tronul gol.

Nu era un tron oficial – doar un scaun mai mare și mai elegant care fusese ales dintre cele jalnice.

Și Darrow se uită spre ușile deschise, aparent cu indiferență. Totuși, ochii îi străluceau.

Trompetele răsunară.

O chemare cu patru note. Repetată de trei ori.

Scaunele scârțâiră când toată lumea se întoarse spre ușă.

În spatele podiumului, ascunși în spatele unui

paravan de lemn pictat, câțiva muzicanți începură să cânte muzica de ceremonie. Nu era marea orchestră care ar fi putut însoți un eveniment atât de grandios, dar era mai bine decât nimic.

Oricum nu conta.

Elide apăru într-o rochie liliachie, cu o ghirlandă de panglici în părul brunet și împletit la spate. Șchiopătă la fiecare pas, iar Rowan își dădu seama că era din cauză că îi ceruse lui Lorcan să nu îi sprijine piciorul. Voia să meargă fără ajutor pe culoarul lung.

Sigură și grațioasă, doamna din Perranth își ținu umerii drepți când luă buchetul de ilice din fața ei și se îndreptă către podium. Doamna din Perranth... și una dintre slujitoarele lui Aelin. Pentru astăzi.

Pentru încoronarea lui Aelin.

Elide era la jumătatea culoarului când Lysandra apăru îmbrăcată în catifea verde. Oamenii șoptiră, minunându-se nu doar de frumusețea extraordinară, ci și de ceea ce era ea.

Femeia metamorfică fusese cea care le apărase regatul și ajutase la distrugerea lui Erawan.

Lysandra își ținu fruntea sus când merse pe culoar, iar Aedion ridică privirea când o văzu pe doamna din Caraverre.

Apoi veni Evangeline, cu panglici verzi în părul blond-roșcat, radiind, cicatricile întinzându-se de bucurie. Tânăra doamnă din Arran. Protejata lui Darrow. Care cucerise cumva inima lordului suficient încât să îi convingă pe ceilalți lorzi să accepte dreptul lui Aelin la tron.

Ei aduseseră documentele în urmă cu două zile, semnate de toți.

Elide ocupă un loc în dreapta tronului, urmată de Lysandra și de Evangeline.

Inima lui Rowan începu să bată cu putere când toată lumea se uită la culoarul acum gol. Când muzica se auzi tot mai tare, cântecul Terrasenului răsunând.

Iar când muzica ajunse la apogeu, când lumea explodă de sunet, regal și ferm, apăru ea.

Genunchii lui Rowan cedară când toată lumea se ridică în picioare.

Îmbrăcată în haine transparente verzi și argintii, cu părul blond despletit, Aelin se opri în pragul sălii tronului.

El nu mai văzuse niciodată o ființă atât de frumoasă.

Aelin se uită de-a lungul culoarului ca și când ar fi cântărit fiecare pas pe care urma să-l facă spre podium.

Spre tronul ei.

Toată lumea păru să se oprească odată cu ea, zăbovind în prag.

Strălucind mai puternic decât zăpada de afară, Aelin își ridică fruntea și păși pe ultimul drum spre casă.

*

Toți pașii făcuți și toate căile alese o conduseseră aici.

Chipurile prietenilor și aliaților ei se încețoșară când trecu mai departe, spre tronul care aștepta, spre coroana pe care Darrow avea să i-o potrivească pe creștet.

Fiecare pas păru să răsune prin pământ. Aelin își lăsă o parte din tăciunii aprinși să plutească prin aer, înălțându-se în urma trenei rochiei care îi flutura la spate.

Cu toate că-i tremurau mâinile, apucă mai strâns buchetul de brebenei, simbolul suveranității eterne a Terrasenului.

Cu fiecare pas se apropia de tronul care o chema.

Rowan stătea în dreapta acestuia, dezgolindu-și dinții într-un zâmbet pe care nici măcar antrenamentul său nu reușea să îl stăpânească.

Iar în stânga tronului, cu fruntea sus și lacrimi brăzdându-i chipul, se afla Aedion, la șoldul căruia atârna sabia din Orynth.

Pentru el zâmbi ea atunci. Pentru copilăria lor, pentru ceea ce pierduseră ei.

Pentru ceea ce dobândeau acum.

Aelin trecu pe lângă Dorian și Chaol și dădu din mână în direcția lor, făcându-i semn din ochi lui Ansel din Briarcliff, care se ștergea pe față cu mâneca jachetei.

Iar apoi, Aelin ajunse la trei pași de podium, iar Darrow se îndreptă către marginea acestuia.

Așa cum o instruise cu o seară în urmă, așa cum exersase de nenumărate ori într-o scară prăfuită preț de câteva ore, Aelin urcă treptele și îngenunche pe treapta de sus.

Singura dată din domnia ei când avea să facă vreo plecăciune.

Singurul lucru în fața căruia avea să îngenuncheze.

Coroana, tronul, regatul ei.

Cei din sală rămaseră în picioare, chiar dacă Darrow le făcu semn să se așeze.

Iar apoi se auziră cuvintele, rostite în Vechea Limbă. Sacră și antică, vorbită perfect de Darrow, care îl încoronase și pe Orlon în urmă cu câteva decenii.

— Îți oferi viața, trupul și sufletul în slujba Terrasenului?

Ea răspunse în Vechea Limbă, așa cum repetase cu Rowan cu o seară în urmă, până ce limba i se făcuse ca de plumb.

— Îmi ofer toată ființa și tot ce am Terrasenului!

— Atunci, rostește-ți jurămintele!

Lui Aelin începu să-i bată inima mai repede și, chiar dacă știa că Rowan o auzea, își plecă fruntea și spuse:

— Eu, Aelin Ashryver Galathynius, jur pe sufletul meu nemuritor să păzesc, să dezvolt și să onorez Terrasenul începând de astăzi și până la ultima mea suflare!

— Atunci, așa să fie! răspunse Darrow și întinse o mână.

Nu spre ea, ci spre Evangeline, care înaintă cu perna din catifea verde pe care se afla coroana.

Adarlanul îi distrusese tronul din coarne. Îi topise coroana.

Așadar, ei făuriseră una nouă. În cele zece zile de când se luase hotărârea ca ea să fie încoronată aici, în fața lumii, găsiseră un aurar care să facă una din aurul rămas, furat din cufărul din Wendlyn.

Două benzi, ca niște coarne împletite, se ridicau ca să țină piatra nestemată din mijloc.

Nu una adevărată, ci una infinit mai prețioasă, dăruită chiar de Darrow.

Bucata de cristal conținea singura floare flacără-regelui de pe timpul domniei lui Orlon.

Chiar și în metalul strălucitor al coroanei, floarea cu petale roșii și portocalii scânteia ca un rubin, orbitor în lumina soarelui dimineții când Darrow luă coroana de pe pernă și o ridică spre raza de lumină care pătrundea prin rândul de ferestre din spatele podiumului. Ceremonia fusese stabilită la ora aceasta,

pentru această rază de soare, binecuvântare de la Mala însăși.

Și chiar dacă Doamna Luminii dispăruse pentru totdeauna, Aelin ar fi putut jura că simți o mână caldă pe umăr când Darrow ridică spre soare coroana.

Ar fi putut jura că îi simți pe toți ridicându-se în picioare odată cu ea, cei pe care îi iubise cu inima ei de foc și ale căror povești îi erau din nou tatuate pe piele.

Și când coroana fu coborâtă, când își pregăti capul, gâtul și inima să o primească, Aelin își lăsă puterea să strălucească. Pentru cei care nu supraviețuiseră, pentru cei care luptaseră, pentru lumea care privea.

Darrow îi așeză coroana pe cap, mai grea decât o crezuse.

Aelin închise ochii, lăsând greutatea, povara și darul să se adâncească în ființa ei.

— Ridică-te, Aelin Ashryver Whitethorn Galathynius, regina Terrasenului! spuse Darrow.

Ea își înghiți un suspin. Și încet, respirând calm în ciuda inimii care amenința să îi sară din piept, Aelin se ridică.

Ochii gri ai lui Darrow erau strălucitori.

— Lungă să-i fie domnia!

Iar când Aelin se întoarse, strigătul se răspândi prin sală, răsunând din pietrele vechi și în orașul adunat dincolo de castel.

— Trăiască Aelin! Regina Terrasenului!

Sunetul de pe buzele lui Rowan și ale lui Aedion amenință să o îngenuncheze, dar Aelin zâmbi. Își ținu fruntea sus și zâmbi.

Darrow gesticulă spre tronul care aștepta, spre ultimele două trepte.

Odată așezată, ceremonia avea să ia sfârșit.

Dar nu încă.

Aelin se întoarse spre stânga. Spre Aedion. Și spuse încet, dar nu fără putere:

— A fost al tău din ziua în care te-ai născut, prințe Aedion!

Aedion înțepeni când Aelin trase mâneca transparentă a rochiei, expunându-și brațul.

Din cauza lacrimilor pe care se străduia să le împiedice să curgă, lui Aedion îi tremurară umerii.

Aelin nu și le opri pe ale ei când îl întrebă, gura tremurându-i:

— Vrei să depui jurământul de sânge?

Aedion pur și simplu căzu în genunchi în fața ei.

Rowan îi dădu în tăcere un pumnal, dar Aelin se opri când îl ținu deasupra brațului.

— Ai luptat pentru Terrasen când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Când erau puține șanse de reușită și nicio speranță, ai luptat pentru acest regat. Pentru mine. Pentru acești oameni. Juri să faci în continuare asta, cât timp ai să trăiești?

Aedion își plecă fruntea când șopti:

— Da. În viața asta și în toate celelalte, am să te slujesc pe tine. Și regatul Terrasen.

Aelin îi zâmbi lui Aedion, celeilalte jumătăți menite să conducă, și își tăie antebrațul înainte să i-l întindă.

— Atunci bea, prințe! Și fii binevenit!

Ușor, Aedion îi luă brațul și-și lipi gura de rana ei.

Iar când se retrase, cu sângele-i pe buze, Aelin îi zâmbi.

— Ai spus că vrei să depui jurământul în fața întregii lumi, zise astfel încât doar el să audă. Ei bine, ai făcut-o.

Aedion se înecă râzând și se ridică îmbrățișând-o strâns înainte să se retragă la locul lui din partea cealaltă a tronului.

Aelin se uită la Darrow, care încă aștepta.

— Unde am rămas?

Bătrânul lord schiță un zâmbet și gesticulă spre tron.

— La ultima parte a ceremoniei.

— Apoi urmează prânzul, mormăi Fenrys, oftând.

Aelin își reprimă zâmbetul și urcă treptele spre tron, oprindu-se iarăși când se întoarse ca să se așeze.

Se opri în dreptul siluetelor firave care își băgară capetele pe după ușile sălii tronului. Ea suspină ușor, suficient încât toată lumea să se întoarcă și să privească.

— Neamul Mititelelor, șoptiră oamenii, unii retrăgându-se când micile siluete țâșniră prin umbrele de pe culoar, cu aripile foșnind și solzii strălucind.

Una dintre ele se apropie de podium și, cu mâini subțiri și verzui, lăsă ofranda lor la picioarele ei.

A doua coroană. Coroana lui Mab.

Luată din desagile ei – oriunde ar fi ajuns după bătălie. La ele, din câte se vedea, ca și când n-ar fi permis să se piardă din nou, s-o lase să uite.

Aelin luă coroana pe care i-o puseseră la picioare, uitându-se către micul grup adunat în umbrele de după scaune, la ochii lor negri și mari care clipeau.

— Regina Spiridușilor din Vest, spuse încet Elide, deși o auziră cu toții.

Lui Aelin îi tremurară degetele, inima umplându-i-se până aproape de durere când studie coroana veche și strălucitoare și se uită apoi spre Neamul Mititelelor.

— Da, am să vă slujesc și pe voi, zise ea. Până la sfârșitul vieții.

Iar Aelin făcu atunci o plecăciune spre ființele aproape invizibile care o salvaseră de multe ori și nu ceruseră nimic. Spre Lordul Nordului care

supraviețuise, la fel ca ea, când avuseseră puține șanse. Care nu o uitaseră niciodată. Avea să-i slujească tot așa cum ar fi slujit orice cetățean al Terrasenului.

Toată lumea de pe podium făcu o plecăciune. Apoi, toată lumea din sala tronului.

Dar Neamul Mititelelor dispăruse deja.

Așadar, își puse coroana lui Mab peste cea din aur, cristal și argint, coroana antică așezându-se perfect în spatele acesteia.

Iar apoi, în sfârșit, Aelin se așeză pe tron.

Noua povară o apăsa, i se culcușea pe oase. Nu mai era o asasină. Nu mai era o prințesă vagaboandă.

Iar când Aelin își înălță fruntea ca să se uite cu atenție la mulțimea care ovaționa, când zâmbi, Regina Terrasenului și Regina Spiridușilor din Vest străluci precum o stea.

*

Ritualul nu se terminase. Nu încă.

În clipa în care clopotele răsunară peste oraș, declarând încoronarea ei, mulțimea adunată afară ovaționă.

Aelin ieși să-și salute poporul.

Curtenii și prietenii o urmară alături de mulțimea din sala tronului spre porțile castelului. Iar când se opri în fața porților închise, metalul cioplit și vechi începând să se zărească, odată cu orașul și lumea care aștepta în afara lor, Aelin se întoarse spre ei.

Spre toți cei care o însoțiseră, care îi oferiseră ziua de astăzi și sunetul vesel al clopotelor.

Le făcu semn curtenilor să înainteze.

Apoi zâmbi la Dorian și Chaol, la Yrene, Nesryn și Sartaq și tovarășii lor, făcându-le și acestora semn să

înainteze.

Ridicând din sprâncene, ei se apropiară.

Dar Aelin, încoronată și strălucitoare, spuse doar atât:

— Urmați-mă! Ea gesticulă spre porțile din spatele ei. Cu toții.

Ziua asta nu îi aparținea doar ei. Nici pe departe.

Iar când ei toți dădură înapoi, Aelin înaintă. O luă pe Yrene Westfall de mână ca să o îndrume spre partea din față. Apoi pe Manon Cioc-Negru. Pe Elide Lochan, Lysandra, Evangeline, Nesryn Faliq. Pe Borte și Hasar și pe Ansel din Briarcliff.

Pe toate femeile care luptaseră alături de ea sau la distanță. Care sângeraseră, se sacrificaseră și nu renunțaseră la speranța că această zi avea să vină.

— Veniți cu mine, le spuse Aelin, bărbații și masculii urmând-o. Prietenii mei!

În sunetul clopotelor ce încă răsunau, Aelin dădu din cap spre străjerii de la porțile castelului.

Acestea se deschiseră în sfârșit, iar vuietul mulțimii adunate fu destul de puternic încât să zguduie stelele.

La unison, ieșiră în orașul care ovaționa.

Pe străzi, unde oamenii dansau și cântau, unde plângeau și își duceau mâna la inimă văzând parada de conducători care zâmbeau și făceau semn din mână și pe războinicii și eroii care le salvaseră regatul și ținuturile – văzând-o pe regina proaspăt încoronată și bucuria care îi lumina ochii.

Era o lume nouă.

O lume mai bună.

Capitolul 120

Două zile mai târziu, Nesryn Faliq încă își revenea

în urma balului care durase până la răsărit.

Dar ce sărbătoare fusese!

Nu la fel de grozavă ca una de pe continentul sudic, dar bucuria și amuzamentul din Marea Sală, festinul și dansul… N-avea să uite niciodată.

Chiar dacă ar fi durat o viață să se simtă din nou odihnită.

Picioarele încă o dureau de la cât dansase, zărindule pe Aelin și Lysandra mormăind despre asta la micul dejun din urmă cu o oră.

Totuși, regina dansase – o altă priveliște pe care Nesryn n-avea să o dea uitării nicicând.

Primul dans fusese inițiat de Aelin și îl alesese pe partenerul ei să i se alăture. Ambele regine și consorții lor se schimbaseră pentru petrecere, Aelin într-o rochie neagră cu fir de aur, Rowan în negru brodat cu argintiu. Și ce pereche fuseseră ei, singuri pe ringul de dans!

Regina păruse șocată – încântată – când prințul Fae o luase la vals și nu șovăise la niciun pas. Atât de încântată încât se încoronaseră amândoi cu flăcări.

Acesta fusese începutul.

Iar dansul fusese… Nesryn nu putea să descrie în cuvinte rapiditatea și grația dansului lor. Fusese primul dans ca regină și consort. Mișcările lor fuseseră ca o întrebare și un răspuns, iar când ritmul muzicii devenise mai intens, Rowan o rotise și o aplecase, poalele rochiei negre dezvăluind picioarele lui Aelin în pantofii aurii.

Picioare care se mișcau atât de repede pe podea încât scântei îi străluceau la călcâie și pluteau în urma rochiei lungi.

Tot mai repede dansaseră Aelin și Rowan, rotindu-se la nesfârșit, rochia reginei strălucind ca și când

tocmai ar fi fost forjată când muzica se apropiase de sfârșit.

Iar când valsul ajunsese la ultima notă triumfătoare, ei se opriseră – brusc și perfect. Chiar înainte ca regina să îl cuprindă în brațe pe Rowan și să îl sărute.

Nesryn încă zâmbea aducându-și aminte, chiar dacă o dureau picioarele stând în camera prăfuită care devenise sediul nobililor khaganatului, ascultându-i cum vorbeau.

— Vindecătoarea Supremă spune că mai durează cinci zile ca ultimii noștri soldați să fie pregătiți, le spuse prințul Kashin fraților săi și lui Dorian căruia i se ceruse să vină la întâlnirea de astăzi.

— Plecați și voi atunci? întrebă Dorian, zâmbind un pic trist.

— Majoritatea dintre noi, spuse Sartaq, zâmbind la fel de trist.

Pentru că aici, în ciuda războiului, se născuse o prietenie. O prietenie adevărată, care să dureze dincolo de oceanul care avea să-i despartă din nou.

Sartaq îi spuse lui Dorian:

— Te-am chemat azi aici pentru că trebuie să îți cerem ceva oarecum neobișnuit.

Dorian ridică o sprânceană.

Sartaq tresări.

— Când am vizitat trecătoarea Ferian, o parte din rukhinii noștri au găsit ouă de balaur. Neîngrijite și abandonate. Unii dintre ei vor acum să rămână aici. Ca să aibă grijă de ei. Să îi instruiască.

Nesryn clipi, odată cu Dorian. Nimeni nu îi povestise așa ceva.

— Eu… Credeam că rukhinii nu își părăsesc niciodată cuibul, spuse Nesryn din senin.

— Ăștia sunt călăreți tineri, zise Sartaq zâmbind. Doar douăzeci. El se întoarse spre Dorian. Dar m-au implorat să te rog să le permiți să rămână după plecarea noastră.

Dorian se gândi.

— Nu văd de ce nu ar putea să o facă. Ceva străluci în ochii lui, îi veni o idee, iar apoi o ignoră. De fapt, aș fi onorat!

— Doar să nu îi lași să aducă balaurii acasă, spuse Hasar. Nu vreau să mai văd niciodată niciun balaur!

Kashin o mângâie ușor pe cap. Hasar scrâșni din dinți la el.

Nesryn chicoti, dar zâmbetul ei dispăru când îl văzu pe Dorian zâmbindu-i trist.

— Cred că sunt pe cale să pierd încă un căpitan al gărzii, spuse regele Adarlanului.

Nesryn făcu o plecăciune.

— Eu…

Ea nu anticipase conversația. Cel puțin nu în momentul acesta.

— Dar o să mă bucure, continuă Dorian, să am o altă regină pe care să o pot numi prietenă.

Nesryn roși. Se îmbujoră și mai mult când Sartaq zâmbi și spuse:

— Nu regină. Împărătească.

Nesryn se crispă, iar Sartaq râse, împreună cu Dorian.

Regele o îmbrățișă strâns.

— Mulțumesc, Nesryn Faliq! Pentru tot ce ai făcut.

Nesryn era prea gâtuită de emoție ca să vorbească, așa că-l îmbrățișă pe Dorian.

Iar după ce plecă regele, când Kashin și Hasar plecară în căutarea unui prânz, Nesryn se întoarse spre Sartaq și se crispă din nou.

— Împărătească? Serios?

Ochii negri ai lui Sartaq licăriră.

— Am câștigat războiul, Nesryn Faliq! El o trase mai aproape. Iar acum o să plecăm acasă!

Nicicând nu mai auzise ea niște cuvinte atât de frumoase.

*

Chaol se holbă la scrisoarea din mâinile sale.

Aceasta sosise în urmă cu o oră, iar el încă nu o deschisese. Doar o luase de la mesager – unul dintre copiii comandați de Evangeline – și o aduse în dormitor.

Așezat pe pat, lumina lumânării pâlpâind prin camera aproape-n paragină, tot nu era în stare să rupă sigiliul de ceară roșie.

Mânerul ușii se răsuci, iar Yrene intră obosită și veselă în același timp.

— Ar trebui să dormi.

— Și tu, spuse el uitându-se insistent la pântecul ei.

Ea îl ignoră, tot așa cum ignorase și titlurile date: „Salvatoarea” și „Eroina din Erilea”. La fel de ușor cum ignorase privirile uimite și lacrimile când trecea pe lângă oameni.

Astfel încât Chaol să fie mândru de amândoi, să îi povestească odraslei lor despre curajul și istețimea ei.

— Ce-i cu scrisoarea aia? întrebă ea, spălându-se pe mâini și pe față în vasul de lângă fereastră.

Afară, orașul era tăcut – dormea după o zi lungă de reconstrucție. Sălbaticii din Colți rămăseseră ca să îi ajute, un act de bunăvoință pe care Chaol cu siguranță avea să-l răsplătească. Deja studiase unde și-ar fi putut

extinde teritoriul… și pacea dintre ei și Anielle.

Chaol oftă.

— Este de la mama mea.

Yrene se opri, apa curgându-i încă pe față.

— De la mama ta… De ce nu ai deschis-o?

El ridică din umeri.

— Știi, nu toți suntem destul de curajoși încât să înfruntăm lorzi întunecați.

Yrene își dădu ochii peste cap, se șterse pe față și se așeză pe pat lângă el.

— Vrei s-o citesc eu mai întâi?

Chiar voia. Al naibii să fie, dar voia! Fără să spună ceva, Chaol îi dădu scrisoarea.

Yrene nu spuse nimic în timp ce deschise pergamentul sigilat, ochii ei aurii trecând repede peste cuvintele scrise. Chaol își bătu ușurel genunchiul cu un deget. După o zi lungă în care își revenise, știa că nu trebuia să încerce să facă pași. Abia reușise să revină în cameră, în baston, înainte să se trântească pe pat.

Yrene își duse o mână la gât când întoarse pagina și citi cealaltă pagină.

Când își ridică din nou privirea, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ea îi dădu scrisoarea.

— Ar trebui să o citești.

— Spune-mi tu. Avea să o citească mai târziu. Doar… spune-mi ce scrie.

Yrene își șterse fața. Buzele îi tremurau, dar în ochii ei se vedea bucuria. O bucurie pură.

— Scrie că te iubește și că îi este dor de tine. Scrie că dacă ai să vrei, i-ar plăcea să vină să locuiască împreună cu noi. Și cu fratele tău, Terrin.

Chaol se întinse după scrisoare, citind textul, și tot nu-i veni să creadă până nu ajunse la următoarele rânduri:

„Te-am iubit din clipa în care am știut că îmi crești în pântec.”

El nu își împiedică lacrimile să-i curgă pe obraji.

„Tatăl tău mi-a spus ce a făcut cu scrisorile de la tine. I-am zis că nu am să mă întorc în Anielle.”

Yrene își rezemă capul de umărul lui cât el citi în continuare.

„Anii au fost mulți, iar distanța dintre noi uriașă”, scrisese mama lui. „Dar când te stabilești undeva cu noua ta soție și cu bebelușul tău, aș vrea să te vizitez. Să rămân mai mult de atât, împreună cu Terrin. Dacă nu ai nimic împotrivă.”

Cuvinte neliniștite și timide. Ca și când nici mama lui nu credea că el ar fi fost de acord.

Chaol citi restul, înghițind cu greu când ajunse la ultimele rânduri.

„Sunt atât de mândră de tine! Întotdeauna am fost și voi fi. Și sper să te văd foarte curând.”

Chaol puse jos scrisoarea, își șterse obrajii și zâmbi la soția lui.

— Va trebui să construim o casă mai mare, spuse el.

Zâmbetul de răspuns al lui Yrene era singurul lucru la care sperase el.

*

În ziua următoare, Dorian îi găsi pe Chaol și Yrene în infirmeria care fusese mutată la etajele inferioare, primul în scaunul său cu rotile, ajutându-și soția să îngrijească o vrăjitoare Crochan, și le făcu semn să îl urmeze.

Ei o făcură, fără să îi pună întrebări, până ce el o găsi pe Manon în cuib. Punând șaua pe Abraxos pentru

plimbarea de dimineață. Unde fusese în fiecare zi, făcându-și o rutină despre care Dorian știa că o făcea să uite de suferință și să mențină ordinea.

Manon înțepeni când se uită la el, încruntându-se. Ea se întâlnise cu Chaol și Yrene în urmă cu câteva zile, reuniunea lor fiind liniștită dar nu rece, în ciuda primei întâlniri cu Chaol care fusese jalnică. Yrene doar îmbrățișă vrăjitoarea, Manon strângând-o rigid, iar când se depărtaseră, Dorian ar fi putut jura că paloarea dispăruse de pe chipul lui Manon.

Dorian o întrebă pe regina vrăjitoare:

— Unde mergi, când pleacă toată lumea?

Ochii aurii ai lui Manon nu îi părăsiră chipul.

El nu îndrăznise să o întrebe. Ei nu îndrăzniseră să vorbească despre asta. La fel cum el nu vorbise încă despre tatăl său și numele lui. Nu încă.

— Spre Pustiuri, spuse ea în cele din urmă. Să văd ce s-ar putea face.

Dorian înghiți. El auzise vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan discutând despre asta. Simțise neliniștea lor tot mai mare – și entuziasmul.

— Și după?

— Nu va mai exista nimic după.

El îi schiță un zâmbet secret, cu subînțeles.

— Nu va fi?

Manon întrebă:

— Ce vrei?

„Pe tine,” aproape spuse el. „Toată ființa ta.”

Dar Dorian spuse:

— O mică parte din rukhini rămân în Adarlan ca să instruiască puii de balauri. Vreau ca ei să fie noua mea legiune aeriană. Și aș vrea ca tu și celelalte vrăjitoare Dinți-de-fier să îi ajutați.

Chaol tuși și îi aruncă o privire care spunea: „Când

voiai să îmi spui asta?”

Dorian făcu semn din ochi spre prietenul lui și se întoarse din nou spre Manon.

— Mergi în Pustiuri. Reconstruiește. Dar gândește-te la asta – să revii. Dacă nu pentru a fi călăreața mea încoronată, atunci ca să îi instruiești. El adăugă puțin încet: Și să mă saluți din când în când.

Manon îl fixă cu privirea.

El încercă să ascundă faptul că își ținea respirația, ca și când ideea asta pe care o avusese în urmă cu doar câteva minute în camera nobililor khaganatului nu l-ar fi traversat din nou.

Apoi Manon spuse:

— Durează doar câteva zile zborul cu balaurul din Pustiuri până în Rifthold. Ochii ei erau circumspecți și totuși ea schiță un zâmbet. Cred că Bronwen și Petrah vor putea să conducă dacă mai plec ocazional pe furiș. Ca să ajut rukhinii.

El văzu promisiunea din ochii ei, din acel mic zâmbet. Amândoi încă suferinzi, încă distruși pe alocuri, dar în această nouă lume a lor… probabil că s-ar putea vindeca. Împreună.

— Ați putea să vă căsătoriți, spuse Yrene, iar Dorian întoarse capul spre ea, neîncrezător. Ar fi mai ușor pentru amândoi, ca să nu mai trebuiască să vă prefaceți.

Chaol se holbă la soția lui.

Yrene ridică din umeri.

— Și va fi o alianță puternică pentru regatele noastre.

Dorian știa că fața lui era roșie când se întoarse spre Manon, cu scuze și dezmințiri pe buze.

Dar Manon zâmbi la Yrene, părul ei alb-argintiu ridicându-se în briză, ca și când s-ar fi gândit la poporul

unit care urma să zboare curând spre vest. Acel zâmbet se domoli când urcă pe Abraxos și luă frâiele.

— Vom vedea, fu tot ce spuse Manon Cioc-Negru, Marea Regină a vrăjitoarelor Crochan și Dinți-de-fier, înainte ca ea și balaurul să se înalțe la cer.

Chaol și Yrene începură să se ciondănească, râzând la ce făcuseră, dar Dorian merse spre marginea cuibului. Privi călăreața cu părul alb și balaurul cu aripi argintii îndepărtându-se când zburară spre orizont.

Dorian zâmbi. Și se trezi, pentru prima dată în ultima vreme, privind încrezător spre viitor.

Capitolul 121

Rowan știa că ziua asta urma să fie grea pentru ea.

Pentru ei toți, care deveniseră atât de apropiați în ultimele săptămâni și luni.

Totuși, la o săptămână după încoronarea lui Aelin, ei se adunară din nou. De data asta, nu ca să sărbătorească, ci să își ia rămas-bun.

Ziua începuse senină și însorită și totuși încă foarte friguroasă. Așa cum avea să fie o vreme.

Aelin le ceruseră în seara dinainte tuturor să rămână. Să aștepte să treacă lunile de iarnă și să plece primăvara. Rowan știa că ea fusese conștientă că acea cerere era puțin probabil să fie acceptată.

Unii păruseră înclinați să se gândească la asta, dar la sfârșit, toți în afară de Rolfe hotărâseră să plece.

Azi – la unison. Împrăștiați în cele patru zări. Vrăjitoarele Dinți-de-fier și Crochan plecaseră când se crăpase de ziuă, dispărând repede și în liniște. Îndreptându-se spre vest și spre vechea lor patrie.

Rowan stătea lângă Aelin în curtea castelului, iar el putea simți tristețea, dragostea și recunoștința care o

cuprinseseră pe ea când îi studie. Nobilii khaganatului și rukhinii deja își luaseră rămas-bun, Borte fiind aproape reticentă să facă același lucru, iar îmbrățișarea lui Aelin cu Nesryn Faliq fusese lungă. Ei vorbiseră în șoaptă, iar el știuse ce oferea Aelin: camaraderie, chiar și la două mii de kilometri distanță. Două tinere regine, conducând regate puternice.

Vindecătoarele plecaseră cu ei, unele călare pe cai împreună cu Darghanii, unele în căruțe, unele cu rukhinii. Yrene Westfall suspinase când se îmbrățișase cu vindecătoarele, și cu Vindecătoarea Supremă, o ultimă dată. Iar apoi suspinase în brațele soțului ei multă vreme după aceea.

Apoi Ansel din Briarcliff, împreună cu ce rămăsese din oamenii ei. Ea și Aelin se tachinaseră, apoi râseseră, apoi plânseseră, îmbrățișându-se. Încă o legătură care nu se putea rupe cu ușurință în ciuda distanței.

Următorii plecară Asasinii Tăcuți, Ilias zâmbind la Aelin când se îndepărtă călare.

Apoi prințul Galan, ale cărui nave rămaseră sub supravegherea lui Ravi și Sol în Suria și care urma să meargă acolo înainte să plece spre Wendlyn. El îl îmbrățișă pe Aedion, apoi dădu mâna cu Rowan înainte să se întoarcă spre Aelin.

Soția, partenera și regina lui îi spusese prințului:

— Ai venit când te-am rugat. Ai venit fără să cunoști pe vreunul dintre noi. Știu că deja am spus-o, dar voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Galan zâmbi.

— Era o datorie pe care o aveam demult, verișoară. Și una pe care am plătit-o cu bucurie.

Apoi plecă și el, împreună cu poporul lui. Dintre toți aliații pe care îi adunase, doar Rolfe avea să rămână

peste iarnă, de vreme ce acum era lordul din Ilium. Și Falkan Ennar, unchiul Lysandrei, care dorea să afle ce știa nepoata lui despre transformare. Poate să își facă propriul imperiu comercial – și să ajute la înțelegerile de comerț exterior pe care trebuiau să le facă.

Tot mai mulți plecară sub soarele iernii până ce rămaseră doar Dorian, Chaol și Yrene.

Yrene o îmbrățișă pe Elide, cele două femei jurând să își scrie des. Yrene, în mod înțelept, doar dădu din cap spre Lorcan, apoi zâmbi Lysandrei, lui Aedion, lui Ren și Fenrys înainte să se apropie de Rowan și Aelin.

Yrene zâmbi în continuare când se uită la ei.

— Când se apropie nașterea primului vostru copil să trimiteți după mine și voi veni. Ca să ajut la naștere.

Rowan nu își găsea cuvintele de recunoștința care era pe cale să îi curbeze umerii. Nașterile spiridușilor… El nu voia să se gândească la asta. Nu când o îmbrățișa pe vindecătoare.

Pentru o clipă, Aelin și Yrene doar se uitară una la cealaltă.

— Suntem departe de Innish, șopti Yrene.

— Dar nu mai suntem pierdute, îi răspunse Aelin în șoaptă, vocea spărgându-i-se când se îmbrățișară.

Cele două femei care aveau soarta lumii între ele. Care o salvaseră.

În spatele lor, Chaol își șterse fața. Rowan, plecând capul, făcu la fel.

Despărțirea de Chaol fu rapidă, îmbrățișarea lor fiind fermă. Dorian mai zăbovi, grațios și ferm, chiar în timp ce Rowan se trezi că nu putea să vorbească din cauza nodului din gât.

Iar apoi Aelin stătu în fața lui Dorian și Chaol, iar Rowan se retrase, venind lângă Aedion, Fenrys, Lorcan, Elide, Ren și Lysandra. Noua lor curte – curtea care

avea să schimbe lumea asta. Să o reconstruiască.

Lăsând-o pe regina lor să își ia ultimul și cel mai greu rămas-bun.

*

Ea se simți ca și când ar fi plâns încontinuu câteva minute.

Totuși această despărțire finală…

Aelin se uită la Chaol și Dorian și suspină. Își deschise brațele spre ei și plânse când se îmbrățișară.

— Vă iubesc pe amândoi, șopti ea. Și indiferent ce s-ar putea întâmpla și cât de departe vom fi, nu se va schimba niciodată asta.

— Ne vom revedea, spuse Chaol, dar chiar și vocea lui era plină de lacrimi.

— Împreună, șopti Dorian tremurând. Vom reconstrui împreună lumea asta.

Ea nu putea suporta durerea din piept. Dar se forță să se îndepărteze și să zâmbească la chipurile lor brăzdate de lacrimi, ținând o mână pe inimă.

— Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Dorian făcu o plecăciune.

— Astea sunt cuvinte pe care nu am crezut să le aud de la tine vreodată.

Ea râse și îl înghionti.

— Acum ești rege. Asemenea insulte sunt sub demnitatea ta.

El zâmbi, ștergându-și fața.

Aelin zâmbi la Chaol, la soția care aștepta în spatele lui.

— Vă doresc toată fericirea, îi spuse ea. Amândurora.

Ochii căprui ai lui Chaol străluceau cu o lumină pe care ea nu o mai văzuse.

— Ne vom revedea, repetă el.

Apoi, el și Dorian se întoarseră spre caii lor, spre ziua senină de după porțile castelului. Spre regatul lor din sud. Distrus acum, dar nu pentru totdeauna.

Nu pentru totdeauna.

*

Aelin rămase tăcută mult timp după aceea, iar Rowan o însoți, urmând-o în timp ce ea se îndreptă spre meterezele castelului ca să îi privească pe Chaol, Dorian și Yrene mergând pe drumul care trecea prin câmpia sălbatică din Theralis. Până ce ei dispărură după orizont.

Rowan o cuprinse cu un braț, inspirând parfumul ei când își sprijini capul de umărul lui.

Rowan ignoră durerea slabă care zăbovea acolo de la tatuajele pe care îl ajutase ea să le facă noaptea trecută. Numele lui Gavriel, scris în Vechea Limbă. Exact așa cum își tatuase cândva Leul pe pielea lui numele războinicilor căzuți.

Fenrys și Lorcan, încercând să facă pace între ei, aveau și ei acum tatuajul – ceruseră unul imediat ce aflaseră ce voia să facă Rowan.

Totuși, Aedion îi ceruse lui Rowan alt desen. Să adauge numele lui Gavriel nodului din Terrasen deja tatuat deasupra inimii lui.

Aedion fusese tăcut când lucrase Rowan – destul de tăcut încât acesta din urmă să înceapă să îi spună povești. O poveste după alta despre Leu. Aventurile lor, ținuturile pe care le văzuseră, războaiele purtate. Aedion nu vorbise în timp ce Rowan discutase și

lucrase, mirosul suferinței lui transmițând destule lucruri.

Era mirosul care foarte probabil avea să zăbovească multe luni.

Aelin oftă prelung.

— Mă vei lăsa să plâng în pat tot restul zilei ca un vierme jalnic, întrebă ea în sfârșit, dacă îți promit să încep mâine reconstrucția?

Rowan ridică o sprânceană, străbătut de o bucurie liberă și strălucitoare ca un pârâu de munte.

— Vrei să îți aduc prăjituri și ciocolată ca să te lași complet copleșită de emoții?

— Dacă găsești.

— Ai distrus cheile Wyrd și ai ucis-o pe Maeve. Cred că reușesc să îți găsesc niște dulciuri.

— Așa cum mi-ai spus cândva, a fost un efort comun. Aș putea cere unul ca să obții prăjituri și ciocolată.

Rowan râse și o sărută pe cap. Și pentru un moment lung, el se minună că o putea face. Că putea sta aici cu ea, în acest regat, în acest oraș, în acest castel care avea să devină căminul lor.

El își dădea seama acum ce avea să le aducă viitorul: holurile readuse la măreția lor, câmpia și râul care strălucea la distanță, Coarnele Cerbului chemându-i. Putea auzi muzica pe care ea avea să o aducă în acest oraș și râsul copiilor pe străzi. Pe aceste holuri. În apartamentul lor regal.

— La ce te gândești? întrebă ea, ridicându-și privirea la chipul lui.

Rowan o sărută pe gură.

— Că am ajuns să fiu aici. Cu tine.

— Sunt multe lucruri de făcut. Unii ar putea spune că la fel de rele ca înfruntarea lui Erawan.

— Nimic nu va fi vreodată atât de rău.

Ea pufni.

— Adevărat.

El o trase mai aproape.

— Mă gândesc la cât de recunoscător sunt. Că am reușit. Că te-am găsit. Și cum, chiar și cu toată munca pe care trebuie să o facem, nu mă va deranja nimic pentru că ești cu mine.

Ea se încruntă, ochii ei umezindu-se.

— Mă va durea capul foarte tare de la atâta plâns, iar tu nu mă ajuți.

Rowan râse și o sărută din nou.

— Foarte demn de o regină.

Ea fredonă.

— Da, la drept vorbind sunt portretul desăvârșit al grației regale.

El chicoti.

— Și al modestiei. Să nu uităm asta.

— O, da, spuse ea, punându-și brațele în jurul gâtului său.

Sângele lui se încălzi, strălucind cu o putere mai mare decât orice forță a unui zeu sau a unei chei Wyrd care putea fi invocată.

Dar Rowan se retrase, doar cât să își sprijine fruntea de a ei.

— Să te duc în camera ta, Maiestate, ca să poți începe să te lași copleșită de emoții.

Ea râse.

— Poate că acum mă gândesc la altceva.

Rowan mormăi și o mușcă de ureche, de gât.

— Bine. Și eu la fel.

— Și mâine? întrebă ea cu respirația tăiată și amândoi se opriră ca să se uite unul la celălalt. Ca să zâmbească. Vei lucra mâine la reconstruirea acestui

regat și a acestei lumi, împreună cu mine?

— Mâine și în fiecare zi după aceea.

În fiecare zi pentru cei o mie de ani binecuvântați pe care urmau să îi petreacă împreună. Și după.

Aelin îl sărută din nou și îl luă de mână, ghidându-l în castel, în casa lor.

— Până la sfârșit? șopti ea.

Rowan o urmă, așa cum făcuse toată viața, înainte să se fi întâlnit măcar, înainte ca sufletele lor să existe.

— Până la sfârșit, Inimă de foc. El se uită pieziș la ea. Pot să îți fac o sugestie pentru ce ar trebui să reconstruim mai întâi?

Aelin zâmbi, și eternitatea se deschise în fața lor, strălucitoare și minunată.

— Spune-mi mâine.

O lume mai bună

Iarna aspră lăsă loc primăverii blânde.

Ei lucraseră în lunile nesfârșite și înzăpezite. La reconstrucția Orynthului, la toate înțelegerile comerciale, la formarea legăturilor cu regate pe care nu le contactase nimeni de o sută de ani. Spiridușii pierduți ai Terrasenului reveniseră împreună cu mulți călăreți ai lupilor și începură imediat reconstrucția. Alături de câțiva spiriduși din Doranelle care aleseseră să rămână, chiar dacă Endymion și Sellene reveniseră în ținuturile lor.

Pe tot continentul, Aelin ar fi putut jura că se auzea sunetul ciocanelor, mulți oameni și multe ținuturi apărând din nou.

Iar în sud, niciun ținut nu lucra mai cu sârg la reconstruire decât Eyllwe. Pierderile lor fuseseră mari, totuși ei rezistaseră – rămăseseră întregi. Scrisoarea pe

care o scrisese Aelin părinților Nehemiei fusese cea mai veselă din viața ei. „Sper să vă cunosc în curând”, scrisese ea. „Și să reparăm împreună lumea asta.”

„Da”, răspunseseră ei. „Nehemia ar fi vrut asta.”

Aelin păstrase scrisoarea pe birou câteva luni. Fără nicio cicatrice pe palmă, dar cu o promisiune a viitorului. Un jurământ de a face viitorul la fel de strălucitor cum visase Nehemia că putea fi.

Iar când primăvara se furișase în sfârșit peste Coarnele Cerbului, lumea devenise verde, aurie și albastră, pietrele pătate ale castelului fiind curățate și strălucind mai mult decât oricând.

Aelin nu știa de ce se trezise la răsărit. Ce o făcuse să iasă de sub brațul lui Rowan care o acoperise în timpul somnului.

Partenerul ei rămăsese adormit, la fel de extenuat ca ea – la fel ca toți, în fiecare seară.

Extenuați amândoi și toți cei din curtea lor, dar fericiți. Elide și Lorcan – acum lordul Lorcan Lochan, spre amuzamentul veșnic al lui Aelin – se întorseseră în Perranth doar în urmă cu o săptămână ca să înceapă acolo reconstrucția, acum că vindecătoarele terminaseră munca la ultimul posedat de valgi. Urmau să se întoarcă totuși peste trei săptămâni. Împreună cu toți ceilalți lorzi care călătoriseră spre proprietățile lor imediat ce iarna își micșorase influența. Toată lumea urma să vină atunci în Orynth. La nunta lui Aedion și a Lysandrei.

A prințului din Wendlyn care nu mai era prinț, ci un adevărat lord al Terrasenului.

Aelin zâmbi gândindu-se la asta când îmbrăcă halatul, târșâind picioarele în papucii căptușiți cu lână. Chiar dacă primăvara se instalase complet, diminețile erau răcoroase. Într-adevăr, Fleetfoot stătea întinsă

lângă foc în micul pat căptușit, ghemuită strâns. Și la fel de obosită ca Rowan, se părea. Câinele nu se deranjă să deschidă un ochi.

Aelin puse din nou pătura peste corpul gol al lui Rowan, zâmbind când el nici măcar nu se mișcă. El prefera să reconstruiască fizic – lucrând ore în șir la repararea clădirilor și a zidurilor orașului – prostiilor rafinate, așa cum le spunea el. Adică orice îl obliga să îmbrace haine frumoase.

Totuși, el promisese să danseze cu ea la nunta Lysandrei cu Aedion. Partenerul ei avea abilități neașteptat de bune la dans. „Doar la ocazii speciale”, avertizase el după încoronarea ei.

Scoțând limba la el, Aelin se întoarse dinspre patul lor și merse spre ferestrele care conduceau spre balconul lat de deasupra orașului și a câmpiei din depărtare. Ritualul ei de dimineață – să coboare din pat, să iasă printre draperii pe balcon ca să inspire aerul dimineții.

Să se uite la regatul ei, al lor și să vadă că reușise.

Să vadă verdeața primăverii și să miroasă pinul și zăpada vântului dinspre Coarnele Cerbului. Câteodată, Rowan o însoțea, îmbrățișând-o tăcut când tot ce se întâmplase o împovăra prea mult. Alte dăți, în zilele când ea se trezea zâmbind și cu ochi luminoși, el se transforma și zbura pe vântul montan, ridicându-se deasupra orașului sau a pădurii Oakwald, sau deasupra Coarnelor Cerbului. Așa cum îi plăcea să facă, așa cum făcuse când inima lui era tristă sau plină de bucurie.

Ea știa că inima lui îl făcuse să zboare zilele astea.

Nu înceta să fie recunoscătoare pentru asta. Pentru lumina și viața din ochii lui Rowan.

Aceeași lumină care știa că strălucea și în ochii ei.

Aelin ajunse la draperiile groase, pipăind mânerul

ușii balconului dincolo de ele. Cu un ultim zâmbet spre Rowan, ieși în soarele dimineții și în vântul rece.

Ea înțepeni, lăsând mâinile moi pe lângă corp, când privi ce dezvăluise răsăritul.

— Rowan, șopti ea.

După foșnetul cearșafurilor își dădu seama că el se trezi imediat. Mergând spre ea, chiar în timp ce îmbrăca pantalonii.

Dar Aelin nu se întoarse când el veni în grabă pe balcon. Și se opri.

În liniște, ei se uitară. Clopotele începură să bată, oamenii să strige.

Nu de frică. Ci de mirare.

Ducând o mână la gură, Aelin scrută lumea largă.

Vântul montan îi șterse lacrimile, purtând cu el un cântec vechi și minunat. Chiar din mijlocul pădurii Oakwald. Chiar din mijlocul pământului.

Rowan își împleti degetele cu ale ei și șopti, cu admirație în fiecare cuvânt:

— Pentru tine, Inimă de Foc. Totul este pentru tine.

Aelin plânse atunci. De bucuria care îi lumină inima, mai strălucitor decât orice magie.

Pentru că pe fiecare munte, întinzându-se sub cupola verde a pădurii Oakwald, acoperind toată câmpia Theralis, răsărea flacăra-regelui.

Mulțumiri

Nu este o sarcină ușoară să termin o serie la care am lucrat (literalmente) jumătate din viața mea, dar găsirea unei căi prin care să le mulțumesc așa cum se cuvine tuturor oamenilor care au jucat un rol în împlinirea acestui vis al meu este la fel de intimidantă.

Presupun că ar trebui să încep cu părinții mei,

cărora le dedic această carte și a căror dragoste pentru lectură a inspirat-o pe a mea. Vă mulțumesc pentru că mi-ați citit în fiecare seară când eram mică, pentru că nu mi-ați spus niciodată că sunt prea mare pentru basme și pentru că m-ați încurajat să îmi urmez visurile!

Nimic nu ar fi fost posibil fără agenta mea curajoasă și minunată, Tamar Rydzinski. Tamar, tu ai semnat un contract cu mine când eram o scriitoare de douăzeci și doi de ani, nepublicată, și ai crezut în seria aceasta când nimeni altcineva nu a făcut-o. A fost un privilegiu și o bucurie să lucrez alături de tine în ultimii zece ani – mulțumesc pentru că m-ai promovat, că ai fost zâna mea cea bună și, cel mai important, prietena mea.

Cât am scris la această serie, am avut onoarea să lucrez cu câțiva editori fantastici. Margaret Miller, îți mulțumesc pentru că ai riscat cu această carte și pentru îndrumarea editorială profundă și genială pe care mi-ai oferit-o de-a lungul anilor. Sunt o scriitoare mai bună pentru că am lucrat cu tine. Lui Michelle Nagler și Cat Onder le mulțumesc pentru sprijin, viziune și bunătate. Laura Bernier: îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit cu *Turnul zorilor* – a fost o încântare să colaborăm! Bethany Strout, îți mulțumesc din inimă pentru feedback-ul minunat și important acordat acestui volum, *Tărâmul de cenușă.* M-ai ajutat să transform această carte în ceva de care sunt cu adevărat mândră. Și Kamillei Benko: nu lucrăm împreună de foarte mult timp, dar este deja o mare plăcere!

Lui Lynette Noni: îți mulțumesc pentru notițele incredibile pe marginea acestei cărți, pentru că ai citit-o de multe ori și pentru toate trucurile de ultim

moment pe care le-ai făcut. Sunt foarte bucuroasă că, în urmă cu mulți ani, drumurile ni s-au intersectat în Australia.

Le mulțumesc tuturor celor din echipa Bloomsbury, din trecut și din prezent, care au lucrat necontenit la aceste cărți: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Emma Hopkin, Lizzy Mason, Erica Barmash, Emily Ritter, Alona Fryman, Alexis Castellanos, Courtney Griffin, Beth Eller, Jenny Collins, Phoebe Dyer, Nick Parker, Lily Yengle, Frank Bumbalo, Donna Mark, John Candell, Yelena Safronova, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Liz Byer, Diane Aronson, Kerry Johnson, Christine Ma, Linda Minton, Chandra Wohleber, Jill Amack, Emma Saska, Donna Guther, Doug White, Nicholas Church, Claire Henry, Lucy MacKay-Sim, Elise Burns, Andrea Kearney, Maia Fjord, Laura Main Ellen, Sian Robertson, Emily Moran, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Fabia Ma, Grace Whooley, Alice Grigg, Joanna Everard, Jaqueline Sells, Tram-Anh Doan, Beatrice Cross, Jade Westwood, Cesca Hopwood, Jade Purdie, Saskia Dunn, Sonia Palmisano, Catriona Feeney, Hermoine Davis, Hannah Temby, Grainne Reidy, Kate Sederstrom, Hali Baumstein, Charlotte Davis, Jennifer Gonzalez, Veronica Gonzalez, Elizabeth Tzetzo. Vă mulțumesc din inimă pentru că ați făcut ca această serie să devină realitate! Vă ador pe toți!

Mulțumesc echipei de la agenția literară Laura Dail: sunteți cei mai tari și vă iubesc. Giovannei Petta și lui Gracve Beck: vă mulțumesc *foarte mult* pentru ajutor! Lui Jon Cassir și echipei de la CAA: vă mulțumesc pentru colaborarea fantastică și pentru că le-ați găsit cărților mele niște case atât de bune. Maurei Wogan și Victoriei Cook: vă mulțumesc pentru că sunteți o

echipă juridică fruntașă. Lui David Arntzen: îți mulțumesc pentru toate îndrumările și amabilitatea din ultimii ani. Lui Cassie Homer: îți mulțumesc pentru că ești cea mai bună asistentă! Lui Talexi: îți mulțumesc pentru copertele superbe!

Mulțumesc mult tuturor editorilor din toată lumea: Bosnia: Sahinpasic, Brazilia: Record, Bulgaria: Ergmont, China: Hongua Culture, Croația: Fokus, Republica Cehă: Albatros, Danemarca: Tellerup, Estonia: Pikoprit, Finlanda; Gummerus, Franța: Editions du Seuil, Georgia: Palitra, Germania: DTV Junior, Grecia: Psivhogios, Ungaria: Konyvmolykepzo, Israel: Kor'im, Italia: Mondadori, Japonia: Villagebooks, Coreea: Athena, Lituania: Alma Littera, Olanda: Meulenhof/Van Goor, Norvegia: Gyldendal, Polonia: Wilga, Portugalia: Marcador, România: RAO, Rusia: Azbooka Atticus, Serbia: Laguna, Slovacia: Slovart, Slovenia: Ucila International, Spania: Santillana & Planeta, Suedia: Modernista, Taiwan: Sharp Point Press, Tailanda: Nanmee Books, Turcia: Dogan Kitap, Ucraina: Vivat. Sper ca într-o zi să vă cunosc pe toți personal!

Fără o parte a primilor mei cititori, comunitatea Fictionpress, nu aș fi ajuns atât de departe. Cum să-mi exprim recunoștința pentru tot ce ați făcut? Dragostea voastră pentru aceste personaje și această lume mi-a dat curaj să încerc să fiu publicată. Vă mulțumesc pentru că mi-ați rămas alături până la sfârșit!

Una dintre cele mai bune părți ale acestei călătorii a fost că, pe parcurs, mi-am făcut prieteni. Louisse Ang, Steph Brown, Jennifer Kelly, Alice Fanchiang, Diyana Wan, Laura Ashforth, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Jennifer Armentrout, Christina Hobbs, Lauren Billings și Kelly Garbowski – vă mulțumesc și vă trimit dragostea mea nesfârșită! Lui

Charlie Bowater: a fost un moment culminant al carierei mele să te cunosc, iar arta ta incredibilă m-a inspirat în multe feluri. Îți mulțumesc pentru toată munca asiduă (și pentru că ești un geniu).

Familiei mele: vă mulțumesc pentru dragostea voastră neclintită. M-a purtat mai departe decât știți. Socrilor mei, Linda și Dennis: vă mulțumesc pentru că ați avut atât de multă grijă de mine și de Josh în ultimele luni (bine, să fim sinceri: în ultimii paisprezece ani!), și pentru că sunteți niște bunici minunați și altruiști!

Ție, dragă cititorule: îți mulțumesc din inimă pentru tot! Nimic nu ar fi fost posibil fără tine! Aș putea să mai scriu o mie de pagini despre cât de recunoscătoare îți sunt și am să îți fiu întotdeauna. Dar, la sfârșit, singurul lucru pe care îl pot spune este că sper ca visurile tale, oricare ar fi ele, să devină realitate. Sper să îți urmărești visurile din toată inima; sper să muncești pentru ele indiferent cât ar dura să devină realitate, indiferent cât de mici ar fi șansele. Să crezi în tine, chiar dacă pare că lumea nu o face. Să crezi în tine, și asta o să te ducă mai departe decât îți poți imagina. Poți să reușești și ai să o faci! Te susțin.

Lui Annie, însoțitoarea mea canină și (altă) prietenă bună: ai stat lângă mine (… sau în poala mea, pe canapea, la picioarele mele) cât am scris aceste cărți. Dacă aș putea, ți-aș dărui provizii nesfârșite de mâncare de iepure pentru toată dragostea ta necondiționată și pentru toată fericirea pe care mi-ai adus-o. Am să te iubesc pentru totdeauna, cățelușo!

Lui Josh, soțul meu, *carranam-ul,* partenerul meu. Ce pot să spun? Te cunosc aproape de când am început să lucrez la aceste cărți – și ce călătorie a fost! În fiecare zi, mă trezesc cu inima plină de bucurie și

recunoștință că pot merge pe acest drum cu tine. Îți mulțumesc pentru că ai atâta grijă de mine, pentru că ești cel mai bun prieten al meu, pentru că mă faci să râd și mă sprijini când simt că nu mai pot continua. Nu aș fi reușit fără tine și sunt foarte entuziasmată și binecuvântată că mă însoțești în această călătorie!

Și în cele din urmă lui Taran: tu ai fost destinația de la bun început, prietene! Spre tine m-am îndreptat toată viața, fără măcar să știu. Ești perfect, ești minunat, ești mândria mea! Nu ai să-ți amintești primele luni, dar mi se pare ciudat de potrivit că această serie se termină odată cu sosirea ta. Este adevărat că un capitol din viața mea se închide și următorul începe.

Așadar, acum că sunt la răscruce, vreau să știi că, indiferent ce drum ai alege, Taran, sper să găsești bucurie, lucruri minunate și noroc. Sper să fii îndrumat de curajul, compasiunea și curiozitatea mea. Sper să îți ții ochii și inima deschise și să mergi întotdeauna pe drumul mai puțin umblat. Dar, în mare parte, sper că ai să știi că, indiferent de drum, indiferent cât de departe ai ajunge, eu te iubesc. Pentru totdeauna!

TRONUL DE CLEȘTAR

„O lectură captivantă.“ – *Publishers Weekly*

„Fani ai scriitorilor Tamora Pierce și George R.R. Martin, puneți mâna pe această carte!“ – *RT Book Reviews*

DIAMANTUL DE LA MIEZUL NOPȚII

„O poveste grozavă, în care cititorii se vor cufunda și apoi nu-și vor mai dori să o părăsească.“ – *Kirkus Reviews*

„O călătorie uimitoare într-o lume fantastică.“ – *USA Today*

MOȘTENITOAREA FOCULUI

„Celaena e un personaj la fel de impresionant ca Frodo și Jon Snow.“ – Tamora Pierce, autoare de bestselleruri

„Cititorii vor devora cea mai recentă carte a lui Maas... E o achiziție obligatorie.“ – *SLJ*

REGINA UMBRELOR

Câștigătoarea Goodreads Choice Award la categoria Fantasy & Science Fiction pentru tineri

„Scriitura frumoasă și firele narative meșteșugite se împletesc în această nouă carte din seria fantasy, ce îi va face pe cititori să aștepte cu nerăbdare următorul volum.“ – *SLJ*

IMPERIUL FURTUNILOR

„O încântătoare evadare din cotidian.“ – *Kirkus Reviews*

„Fanii devotați ai seriei (și nu sunt puțini) se vor bucura de ritmul alert, întorsăturile de situație și dezvăluirile secretelor.“ – *Booklist*

TURNUL ZORILOR

„Face trecerea elegantă de la complexitatea narativă la cea psihologică... Un nou capitol demn de admirație din saga *Tronul de cleștar*.“ – *HuffPost*

ISBN: 978-606-006-473-2
9 786060 064732
www.raobooks.com